Jackie Collins

Hollywood Kadınları

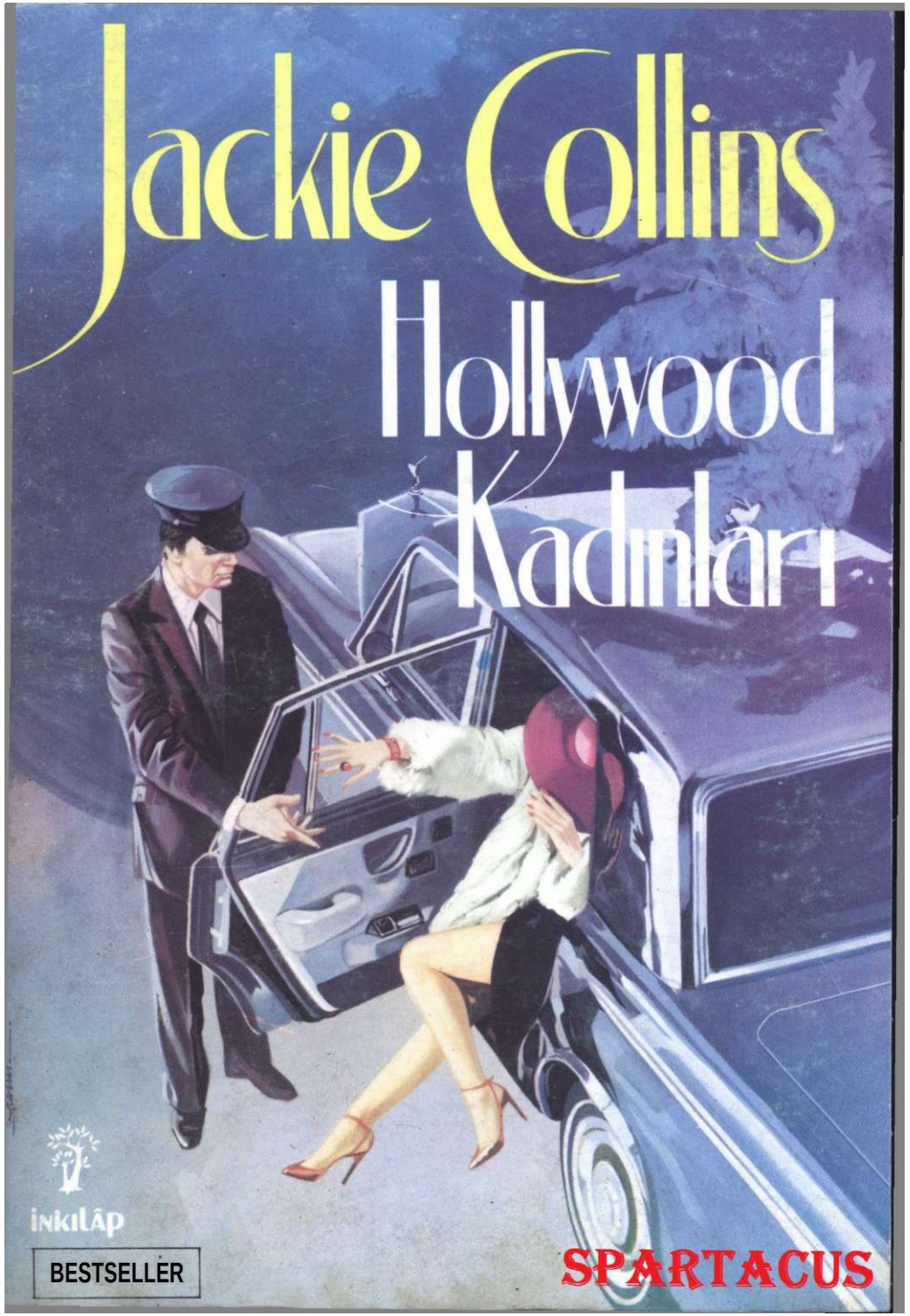

İNKILÂP

BESTSELLER

SPARTACUS

Copyright:

© Jackie Collins/Kesim Ajansı

Türkiye'de Yayın Hakki:
© İNKILÂP YAYINEVİ

Yayınlayan:
İNKILÂP YAYINEVİ

Ankara Cadd. No: 95 - İSTANBUL
Tel: 522 28 51-526 86 41

SPARTACUS

Dizgi ve Baskı : Teknografik Mat. A.Ş.
Tel: 527 41 65

JACKIE COLLINS

HOLLYWOOD KADINLARI

(HOLLYWOOD WIVES)

(ROMAN)

Dilimize Çeviren :
Nilgün Gençer Çepni

SPARTACUS

İnkılâp Kitabevi
YAYIN SANAYİ ve TİCARET A Ş.
Ankara Cad. 95, İSTANBUL

G İ R İ Ş

Philadelphia'daki küçük evin oturma odasında ayakta duruyordu. Duruyor ve üçüne bakıyordu. Üç domuz. Üç gülen surat. Dişler ve gözler ve saçlar. Üç domuz.

Her yanını kara bir öfke kaplamıştı. Beyninin içinde zonklayan bir öfke.

Odadaki televizyon açıktı. Archie Bunker saçma-sapan fıkralar anlatıyordu. Ve konserve edilmiş stüdyo kahkahaları.

Ve giderek yükselen bir kahkaha. Odanın içinde, onunla birlikte. Aptalca kahkahalar.

Annesi. Arapsaçına dönmüş bir tutam kahverengi saç. Gevşemiş bir beden ve gevşemiş bir zihin.

Babası. Saçları dökülmüş. Zayıf. Durmadan ses çıkaran takma dişler.

Joey. Hiç değilse onun daha farklı olduğunu sanmıştı. Üç domuz.

Televizyonun önüne gitti ve sesini açtı.

Farkında bile olmadılar. Gülmekle meşguldüler. Ona. Evet. Ona gülüyorlardı.

Öfke beyninin içindeydi, ama dışarıdan bakıldığında sakin görünüyordu. Onları susturmasını biliyordu o. Biliyordu.

Hızlı ve akıcı bir şekilde. Gülmeyi bırakıp, düşünmeye fırsat bulamadan.

Hızlı ve akıcı bir şekilde. Bıçak öldürücü bir daire çizerek döndü.

Kanlar fışkırırken, hızlı ve akıcı bir şekilde. Annesi ile babası yedikleri ilk öldürücü darbeyle yere yıkıldılar.

Joey. Daha çevik, daha genç. Yaralı kolunu tutarak, kapıya doğru sendelerken gözleri dehşetle açılmış.

Artık gülmüyorsun Joey. Artık gülmüyorsun.

Bıçağı yeniden salladı ve kız daha ileri gidemeden yere yıkıldı.

Bağırmadılar. Hiçbiri.

Onları gafil avlamıştı. Tıpkı askerlerin yaptıkları gibi. Ama o bir asker değildi, öyle değil mi? O bir asker değildi.

Hıçkırıklar birden tüm bedenini sarsmaya başladı. Bıçağı kullanırken tüm vücudu garip ve sessiz hıçkırıklarla geriliyordu. Üçüyle de aynı derecede uğraştı. Ardı arkası kesilmeyen tüyler ürpertici darbeler. Çıldırmıştı.

Televizyon katliamın tüm seslerini örtmüştü. Archie Bunker. Konserve edilmiş kahkahalar.

Ve bıçak sanki şeytani bir gücün etkisindeymiş gibi, kesip biçmeye devam etti.

BÎRÎNCÎ KİTAP

SPARTACUS

1

Elaine Conti, Beverly Hills'deki lüks evinin lüks yatağında uyandı ve elektrikle yönetilen perdeleri açmak için bir düğmeye bastı. Dışarıda, beyaz gömlekli, kirli blucin giymiş genç bir adam, mükemmel bir kavis çizerek, mozaik döşeli yüzme havuzunun içine işiyordu.

Elaine doğrulmaya çalışarak, Meksikalı hizmetçisi Lina'yı çağırmak için zile bastı ve kenarına floş geçirilmiş ipek sabahlığını üzerine aldı, pembe pomponlu terliklerini ayağma geçirdi.

İşini bitirmiş olan genç adam blucininin fermuarını çekti ve yürüyüp, gitti.

«Lina!» diye haykırdı Elaine. «Neredesin?»

Hizmetçi, hanımının haykırmalarına aldırmayan sakin ve esrarlı bir ifadeyle içeri girdi.

«Havuzun yanında bir yabancı var,» dedi Elaine heyecanlı bir sesle. «Miguel'i çağır. Polise haber ver. Ve tüm kapıları kilitle.»

Lina ona cevap bile vermeden, yatağın yanındaki pislikleri toplamaya başladı. Kirli bir kâğıt mendil, yansı içilmiş bir bardak şarap, boş bir çikolata kutusu.

«Lina!» diye haykırdı Elaine.

«Heyecanlanmayın, senyora,» dedi hizmetçi soğukkanlı bir ifadeyle. «Bir yabancı değil o. Havuzu temizlemek için Miguel'in gönderdiği çocuk. Miguel hasta. Bu hafta gelemeyecek.»

Elaine öfkeyle bağırdı. «Neden daha önce söylemedin?»

Sonra kendini banyoya attı ve kapıyı hızla çarptı. Duvarda duran çerçeveli bir baskı yere düştü ve camı kırıldı. Salak hizmetçi. Aptal kadın. Bu günlerde iyi bir yardımcı bulmak olanaksızdı. Yalnızca gelip gidiyorlardı. Kendi evinde tecavüze bile uğrasan, umurlarında olmuyordu.

Ve bu iş de tam Ross orada olmadığı zamana rastlamıştı. Ama zaten Ross orada olsa, Miguel hasta olduğunu bahane edemezdi.

Elaine sabahlığını ve geceliğini çıkarıp, buz gibi duşun altına girdi. Dişleri birbirine çarptı. Ama soğuk su cilt için çok faydalıydı, cildi geriliyordu. Ve Tanrı biliyordu ki,, tüm jimnastik, yoga ve modern dans derslerine rağmen, cildinin gerilmeye gereksinimi vardı.

Gerçi şişman değildi. Olamazdı da. Tüm vücudunda bir gram bile fazla et yoktu. Eh, otuz dokuz yaşında biri için hiç de kötü sayılmazdı.

> ***On üç yaşındayken okulun en şişman kızıydım. Bana Fil Etta derlerdi. Ve bu adı da hak etmişti. Ama on üç yaşında bir çocuk beslenme, diyet ya da jimnastik gibi şeyleri nasıl bilebilirdi ki? Sonra büyükannesi Steinberg onu pastalar, kekler, füme balıklar, ekmekler ve hamur işleriyle beslerken şişmanlamamasına olanak yoktu.***

Elaine acı acı gülümsedi. Bronx'lu Fil Etta hepsine göstermişti sonunda. New York City'de bir zamanlar sekreterlik yapan Fil Etta, artık ince ve zarifti. Şimdi adı Elaine Conti idi ve altı yakat odalı, yedi banyolu bir Beverly Hills sarayında yaşıyordu. Hem de Beverly Hills'in düz kesiminde. Tepelerde ya da Brentwood gibi uzaklarda değil. Düz kesimde. Gerçek bir evde.

Fil Etta'nm artık sivri burnu, darmadağan saçları, çirkin dişleri, tel çerçeveli gözlükleri ve düz göğüsleri de yoktu.

Yıllar boyunca değişmişti o. Şimdiki burnu hafifçe yukarı kalkık, şirin bir burun olmuştu. Doğrusunu söylemek gerekirse, tam bir Brooke Shields burnu olmuştu. O çatal saçlar kısa kesilmiş, güzel bir kahverengiye boyanmış ve

altın rengi röflelerle zenginleştirilmişti. Devamlı olarak yaptırdığı masajlar sayesinde, yüzü mermer gibi beyaz ve pürüzsüzdü. Dişleri yapılmıştı. Beyaz ve düzgün. Bunu da Charlie'nin Melekleri'ne borçluydu. O çirkin gözlükler gitmiş, yerine açık mavi mercekler takılmıştı. Kendi gözlerinin rengi donuk bir griydi ve okurken gözlerini kısması gerekiyordu. Çok fazla okuduğu da söylenemezdi ya. Çoğunlukla dergi okurdu. Vogue, People, Us. Variety ve The Hollywood Reporter gibi mesleki dergilere şöyle bir göz atar, daha çok Army Archerd ve Hank Grant'in yazılarının üzerinde dururdu. Women's Wear Daily ve Beverly Hills People gibi haber dergilerini baştan sona iyice okurdu, ama gerçek haber denilen şeylerle fazla ilgilenmezdi. Politika konusunu aklına getirdiği ilk gün, Ronald Reagan'm başkan seçildiği gün olmuştu. Ronald Reagan başardığma göre, Ross neden başarmasmdı?

Göğüsleri, Raquel Welch gibi olmamakla birlikte, ilk kocası Dr. Johnny Saltwood'un sayesinde oldukça güzelleşmişlerdi. İki sivri uç gibi öne fırlıyorlardı ve hiçbir yerçekimi onları aşağıya çekemezdi. Çekse bile yine Johnny'e başvurabilirdi. Onu ilk tanıdığında, New York'taki bir şehir hastahanesinde estetik ameliyatlar yaparak kendini harcıyordu. İlk kez bir partide tanıştılar ve Elaine onun kendisi gibi yalnız bir insan olduğunu hemen anladı. Bir ay sonra evlendiler, bir yıl içinde ise burnu ve göğüsleri yapılmıştı. Sonra onu Beverly Hills'e gidip, orada özel bir klinik açmak için ikna etti.

Üç yıl sonra Johnny ünlü bir Göğüscü olmuştu. Elaine de ondan boşanıp, Bayan Ross Conti kimliğine geçmişti. Her şey ne komikti.

Ross Conti. Koca. Sinema yıldızı. Birinci sınıf bok.

Bunu biliyordu. On uzun yıldan beri evliydiler ve kolay olmamıştı ve kolay olmayacaktı da. Ona tapan yaşlı hanımları çok şaşırtacak şeyler biliyordu Ross Conti hakkında. Evet, yaşlı hanımlar, çünkü artık ellisine merdiven dayamıştı ve hayranları genç olmaktan çok uzaktı. Ve yıllar geçtikçe, her şey daha da zorlaşıyordu. Sonra durumu,

mali açıdan da eskisi kadar iyi değildi ve bundan sonra kaç film çevireceği de meçhuldü...

«Senyora.» Lina banyo kapışma vuruyordu. «Şu çocuk, gidiyor. Para istiyormuş.»

Elaine duştan çıktı. Öfkeden çıldıracak gibiydi. Para mı istiyor - ne için? Güzelim havuzuna işediği için mi?

Yumuşak bornozuna sarmdı ve banyonun kapısmı açtı. «Ona defolup gitmesini söyle,» dedi öfkeyle.

Lina, ona boş gözlerle baktı. «Yirmi dolar, Bayan Conti. Üç gün sonra yine gelecek.»

Ross Conti kendi kendine küfür etmeye başladı. Ona ne oluyordu böyle? Söylemesi gereken cümleleri hatırlayamıyordu. Sekiz kez denemişlerdi ve yine unutuyordu.

«Sakin ol, Ross,» dedi yönetmen sakin bir ifadeyle ve elini aşağılayıcı bir tavırla Ross'un omuzuna koydu.

> ***Lanet olası bir yönetmen. En fazla yirmi üç yaşında. Saçları Hortlaklar Gecesi ndeki cadılar gibi upuzun. Öylesine dar bir blucin giymiş ki, organının tüm hatları ortada.***

Ross omuzunda duran eli itti. «Heyecanlandığım filan yok. Yalnızca şu kalabalık - kafamı karıştırıyorlar.»

«Tabii,» diyerek yatıştırmaya çalıştı ve Chip ile birinci asistana işaret etti. «Tanrı aşkına şunları sustur biraz. Yapacakları iş yalnızca geri planda görünmek, koro sınavına girmiş gibi bağırmak değil.»

Birinci asistan başını salladı ve mikrofonu alıp konuştu.

«Yeniden başlamak için hazır mısın?» diye sordu Chip. Ross, başını salladı. Yönetmen yanık tenli bir sarışına döndü. «Bir daha deneyeceğiz, Sharon. Kusura bakma, bebek.»

Ross'u birden ateş bastı. **Kusura bakma bebek! Aslında, bu yaşlı herifi biraz neşelendirmek zorundayız, çünkü bir zamanlar Holly\vood'un en büyüklerindendi demek istiyordu.**

Sharon gülümsedi. «Peki, hazırım Chip.»

Tabii. Hazırım Chip. Şu yaşlı bunağı neşelendirelim bakalım. Annem ona tapardı. Bütün filmlerini görmüş. Her seferinde de ağzının sulan akarak.

«Makyaj,» dedi Ross, sonra kinaye dolu bir sesle ekledi. «Tabii kimse için bir sakmcası yoksa.»

«Tabii ki yok. Ne istersen.»

> ***Evet. Ne istersem. Çünkü bu yönetmen denilen herifin filminde bana ihtiyacı var. Çünkü Ross Conti adı bilet gişelerinde çok şey ifade ediyor. Sharonh Richman'ı görmek için kim bilet kuyruğuna girer? Zaten bayan sukayağı öğretmenleriyle ilgili aptal bir programı izleyen birkaç milyon hastasından başka kim tanır onu? Süslü bir budala. Sharon Richman. Aslan yelesi gibi saçlar ve bir ağız dolusu diş. Diz çöküp, onunla sevişmem için yalvarsa bile sevişmem onunla. Belki çok yalvarırsa...***

Makyajcı kız Ross'un isteklerini yerine getirdi. Evet, kız şimdi iyiydi. Hiç değilse bu filmdeki yıldızın kimin olduğunu anlamıştı. Elinde bir pudra pomponuyla çevresinde dönüp, burnunun üzerinde biriken terleri kuruttu ve küçük bir tarakla kaşlarını taradı.

Ross, kızm poposuna isteksiz bir çimdik attı. Kız memnun olmuş bir ifadeyle gülümsedi. **Daha sonra odama gel de, bir yıldızla nasıl uğraşılması gerektiğini sana öğreteyim, bebek.**

«Tamam,» dedi Chip. «Hazır mıyız, Ross?»

Hazırız, bok herif. Ross başını salladı.

«Pekâlâ. Başlıyoruz.»

Sahne iyi başladı. Aslmda çok kolay bir sahneydi. Sharon altı cümle söyleyecek, Ross da ona üç cümle ile cevap verip, kayıtsız bir ifadeyle kameradan uzaklaşacaktı. Ama tüm sorun Sharon'du. Ross'a aptal aptal bakıyor, her seferinde söyleyeceklerini unutmasına neden oluyordu. **Cadı karı, bunu bilerek yapıyor. Çünkü beni kıskanıyor.**

«Tanrım,» diye bağırdı Chip. «Hamlet'i oynamıyoruz burada. Kendi başına konuşmuyorsun.»

Evet. İşte bu da oldu. Benimle sanki değersiz bir oyuncuyum gibi konuşuyor. Ross döndü ve arkasına bile bakmadan yürüdü.

Chip, Sharon'a baktı. «Yeteneksiz aktörlerle uğraşmak zorunda kaldın mı, işte böyle sonuçlar alırsın.»

«Annem ona tapardı,» diye cevap verdi Sharon.

«O zaman annen kızmdan da geri zekâlıymış.»

Sharon kıkırdadı. Chip'in hakaretleri onu rahatsız etmiyordu. Onu yatakta kontrol altına alabiliyordu ve önemli olan da buydu.

Elaine Conti açık mavi Mercedes arabasını, La Cienega Bulvarı'nda yavaşça sürüyordu. Yavaş gidiyordu, çünkü ünlü bir tırnak kliniği olan Tırnak Hayat Öpücüğü'nde yaptırdığı tırnaklarının bozulmasını istemiyordu. Mükemmel bir yerdi orası. Kırılan tırnağını öylesine onarmışlardı ki, kendisi bile kırık olduğunu anlayamıyordu. Teybe bir Barbara Streisend kasedi koydu ve bundan önce sayısız kereler merak etmiş olduğu gibi, Barbara'nm neden burun ameliyatı olmadığını düşündü. Üstelik de mükemmel bir yüze çok önem veren bir kentte yaşadığı ve çok parası olduğu halde. Ama yine de burnunu yaptırmamış olması ne mesleğini etkilemişti ne de aşk yaşamını.

Elaine yüzünü ekşiterek kendi aşk yaşammı düşündü. Ross aylardan beri onun yanma yaklaşmıyordu. Piç herif. Neden? Çünkü beyefendi kendilerini iyi hissetmiyorlarmış.

Elaine evlilik yaşamı süresince iki maceraya atılmıştı. Ve ikisi de onu tatmin etmekten çok uzak olmuştu. Elaine maceralardan nefret ediyor, onların zaman öldürmekten başka işe yaramadığına inanıyordu. Zengini, fakiri. İyisi kötüsü. Değer miydi? Değmediğine karar vermişti ama şimdi yine aynı konuyu düşünmeye başlamıştı.

Son macerası iki yıl önceydi. Bunu düşündüğünde utançtan yüzü kızardı. Ne aptalca risklere girmişti. Üstelik de zaten mükemmel olan dişlerini düzeltmekten başka hiçbir işe yaramayan bir adamla. Milton Langley, onun ve büyük bir olasılıkla Beverly Hills'de yaşayan herkesin dişçisi. Onu seçmesi ne büyük bir hataydı. Ama aslında adam onu seçmişti. Bir gün hemşireyi dışarıya yollamış, dişçi koltuğunun

üzerine tırmanmış ve süratli bir şekilde ona sahip olmuştu. Elaine o günü çok iyi hatırlıyordu, çünkü adam o güzelim Sonia Rykiel eteğinin üzerine gelerek, yepyeni eteği mahvetmişti.

Elaine bunu düşününce kıkırdamaya başladı, ama o gün bunu hiç de komik bulmamıştı. Milton lekelenen kumaşın üzerine ağız antiseptiği dökmüş ve hemşire geri döndüğünde, onu yeni bir etek alması için Saks Mağazası'na göndermişti. Sonra iki ay süreyle Santa Monica'da berbat bir otelde haftada iki gün buluşmuşlardı. Bir gün Elaine oraya gitmemeye karar vermiş ve bu küçük macera da böylece bitmişti.

îkinci macerası düşünmeye bile değmezdi. Ross'un filmlerindeki aktörlerden biri. Onunla iki yez yatmış ve ikisinde de pişman olmuştu.

Ross'a seks yaşantılarının olmadığından bahsettiğinde, adam öfkeyle bağırmıştı. «Sen beni ne sanıyorsun? Bir makine mi? Ben istediğim zaman ve istediğim için sevişirim. Aptal bir seks dergisinde, günde |on kez orgazm olman gerektiğini okumuş olduğun için değil!»

Ha! Günde on kereymiş! Yılda on kere olduğunda kendini şanlı sayıyordu. Zaten o sevgili vibratörü olmasa, herhalde duvarlara tırmanırdı.

Belki şimdi çevirdiği film beğenilirse, Ross'un keyfi yerine gelir, organı da biraz kalkardı.

Evet. Ross'un buna ihtiyacı vardı. Büyük dozda bir şöhret ve başarı aşısı ikisi için de hayırlı olacaktı. Kalkmayan bir organı kaldırabilmek için, başarıdan daha iyi bir çare düşünülemezdi.

Melrose'a gelince sola saptı. Cuma Ma Maison'da öğle yemeği yemek bir görev olup çıkmıştı. Kentte olan herkes - daha doğrusu kayda değer herkes cuma öğleleri orada olurdu. Elaine kendisi için daimi bir rezervasyon yaptırmıştı.

Ma Maison'un sahibi Patrick Terrail onu, bu küçük açıkhava lokantasının girişinde karşıladı. Elaine adamm onu iki yanağından öpmesine izin verdikten sonra, garsonun peşine takılıp masasına yürüdü ve çevresine dikkatlice baktı.

En yakın arkadaşlarından biri olan Maralee Gray ondan önce gelmiş, masada bekliyordu. Yüzünde sıkıntılı ve bıkkın bir ifade vardı. Otuz yedi yaşında olan Maralee, geçmişteki güzelliğinin belirtilerini hâlâ taşıyordu. O zamanlar lisedeki en popüler kız ve 1960'ta da Bayan Hot Rod seçilmişti. Tabii bunların hepsi film yönetmeni Neil Gray ile tanışıp, evlenip, boşandıktan çok önce olmuştu. Şimdi emekliye ayrılmış olan babası Sanderson Stüdyolarının sahibiydi. Para Maralee için asla sorun olmamıştı. Onun sorunu erkeklerdi.

«Hayatım, yoksa geç mi kaldım?» diye sordu Elaine arkadaşının yanaklarını öperek.

«Hayır, hayır. Sanırım ben erken geldim.» İkisi de birbirlerine, 'çok iyi görünüyorsun' dermişçesine baktılar ve üzerlerindeki giysileri övüp, gözlerini lokantadaki kişilere çevirdiler.

«Ross bulunduğu yerden memnun mu?» diye sordu Maralee ve incecik bir altın tabakayı açıp, uzun ve siyah bir sigara çıkardı.

«Ross'u bilirsin, o her yerden memnun kalır.»

İkisi de güldüler. Ross'un seks düşkünlüğü bir Hollywood fıkrası olup çıkmıştı artık.

«Aslında her şeyden nefret ediyor,» dedi Elaine. «Senaryodan, yönetmenden, ekipten, yemeklerden, iklimden ve kendi deyimiyle tüm bu kokuşmuşluktan. Ama Maralee,» — Elaine bir sır söylermiş gibi arkadaşına yaklaştı— «bu filmiyle büyük bir ün yapacak, bundan emin olabilirsin. Eski Ross Conti gibi.»

«Buna inanırım,» diye fısıldadı Maralee. «Zaten onun kötü olduğunu hiçbir zaman düşünmemiştim.»

Elaine başını salladı. Maralee gerçek bir dosttu ve böyle bir çevrede gerçek dost bulmak çok zor bir işti. Hollywood'da ünlü olduğun sürece değer görürdün.

Maralee birden «Gözlerimi çektireceğim,» dedi. «Bunu yalnız sana söylüyorum, başka kimse bilmemeli.»

«Kimseye söyler miyim sanıyorsun?» diye sordu Elaine şaşkın bir ifadeyle. «Peki, kim yapacak?»

«Palm Springs'de biri. Birkaç hafta orada kalacağım - zaten orada bir evim var. Geri döndüğümde de kimse bir şey anlamayacak. Oraya tatil yapmaya gittiğimi sanacaklar.»

«Harika bir fikir,» dedi Elaine. Bu Maralee aptal mıydı neydi? Orada bir evi olsa bile, kimsenin Palm Springs'de tatil yaptığı görülmemişti. Oraya ancak emekliler ya da hafta sonu tatilini geçirmek isteyenler giderdi. «Ne zaman gidiyorsun?» diye sordu Elaine gözleriyle çevreyi tarayarak.

«En kısa zamanda. Eğer mümkün olursa, haftaya.»

îkisi de konuşmayı kesip, o sırada içeri girmekte olan Sylvester Stallone'ye baktılar. Elaine ona kayıtsız bir şekilde el salladı, ama Sylvester onu farketmedi. «Bu adamın gözlüğe ihtiyacı var,» dedi Elaine. «Onunla bir hafta önce bir partide tanıştık.»

Maralee küçük bir altın pudriyerlik çıkardı ve yüzünü incelemeye koyuldu. Dişine bulaşan bir ruj lekesini çıkararak, «Bu çevrede fazla dayanabileceğini sanmıyorum,» dedi. «Gerçek şu ki, o bir Clark Gable değil.»

«Oh, evet, öyle... durma... hiç durma. Oh, evet, evet... devam et, tatlım, devam et.»

Ross Conti ağzmdan çıkan sözleri dinledi ve bu sözcükleri şimdiye kadar kaç kez söylemiş olduğunu düşündü. Çok İşte bundan emindi.

Makyajcı kız Stella, dizlerinin üzerinde onu memnun etmeye çalışıyordu. Ama o bir su pompası değildi ki. Sonra, kız tekniğini biraz daha geliştirebilirdi. Ama Ross bir zamanlar bu işin uzmanlarıyla birlikte olmuştu. Meslek yaşamları bu işi iyi yapmalarına bağlı olan yıldız adayları. Özellikle bu konuda ün yapan fahişeler. Ve bu işi bir sanat haline getiren bıkkın ve sıkkm Beverly Hills hanımları.

Ross, organının sönmekte olduğunu hissetti ve parmaklarıyla kızın başını sıktı. Kız acıyla inledi ve yapmakta olduğu işi bıraktı.

Ross hiç de üzgün değildi. Organını ani bir hareketle içeri soktu ve fermuarı yukarı çekti. «Harikaydı!»

Kız hayretle ona bakıyordu. «Ama gelmedin ki.»

Ross yalan söyleyemedi. «Bazen böylesi daha iyidir,» diye mırıldandı ve otel odasının komodininin üzerinde duran tekila şişesine uzandı.

«Öyle mi?» Kız hayretle bakmaya devam ediyordu.

«Tabii. Böylelikle sular içeride kalıyor ve kanımı kaynatıyor. Çalıştığım zaman bundan hoşlanırım ben.» Eğer kız buna inandıysa, her şeye inanabilir demekti.

«Sanırım, ne demek istediğini anlıyorum,» diye başladı heyecanla. «Ringe çıkmaya hazırlanan bir boksör gibi - o değerli enerjiyi sarfetmemeli. Sen de bunu yapıyorsun.»

«Doğru. İyi anladın!» Ross gülümsedi, şişeden bir yudum tekila içti ve kızın gitmesi için dua etti.

«Başka... başka bir şey yapmamı ister miydin?» diye heyecanla sordu kız. Ross'un ona soyunmasını ve orada kalmasını söyleyeceğini umuyordu.

«Oh, yapmanı istediğim milyonlarca şey var,» diye cevap verdi Ross. «Ama baş aktörün uykuya ihtiyacı var. Anlıyorsun, değil mi?»

«Tabii, Bay Con- Ross.»

Ona ilk adıyla hitap edebileceğini söylememişti ki. Mr. Conti demesi çok daha uygun olurdu. Ah, şu kadmlar. Onlara yirmi santimden fazlasmı verdin mi ne yapacaklarını şaşırıyorlar. «İyi geceler, Sheila.»

«Stella.»

«Pekâlâ, Stella.»

Kız sonunda gitti. Ross da televizyonu açıp, **Bu Gecenin Şovu**'nu izlemeye başladı. Los Angeles'ten Elaine'i araması gerektiğini biliyordu, ama şimdi keyfini bozmak istemiyordu. Sözlerini unutup, seti terkettiğini öğrendiğinde, Elaine köpürecekti. Durumun iyi olduğunu sanıyordu. Elaine onu, hep halkın istediği konularda film yapması için zorluyordu. Son filminde onun tavsiyelerine uymamıştı ve sonu tam bir fiyasko olmuştu. Ve Ross yıkılmıştı. Emekli bir yönetmenin yönettiği ve New York sahnelerinden bir kadın artistin rol

aldığı bir aşk hikâyesiydi bu. «Modası geçmiş bir saçmalıktan başka bir şey değil,» demişti Elaine. «Günümüzde iş yapan konular, seks, vahşet ve komedi. Ve sen de çok geç olmadan rol yapmasını öğrenmelisin, Ross.»

Haklıydı tabii. Rol yapmasmı öğrenmesi gerekiyordu, çünkü artık ne eski Ross Conti idi ne de en çok beğenilen on aktörün arasmdaydı. Artık düşmeye başlamıştı ve Hollywood bu düşüşün kokusunu iyi alıyordu.

Televizyonda Johnny Carson, Angie Dickinson ile konuşuyordu. Angie uzun bacaklarını birbiri üzerine atmış, baştan çıkarıcı bakışlarla, onunla adeta flört ediyordu.

Ross birden telefona uzandı. «Bana otel şefini bağlayın,» dedi.

Ross seti terkettikten sonra Chip odasına gelmişti. «Halledemeyeceğimiz bir sorun olduğunu sanmıyorum, Ross. Eğer bugün çalışmak istemiyorsan, o sahneyi yarm sabah da çekebiliriz.»

Ross da peki demişti. Hiç değilse gerçek bir yıldızla karşı karşıya olduklarının farkındaydılar. Değersiz biri değildi o.

«Buyrun, Bay Conti. Ben otel şefiyim. Size nasıl yardımcı olabilirim?»

Ross telefonu çenesinin altına yerleştirdi ve tekila şişesine uzandı. «Sır saklamasmı bilir misin?»

«Tabii efendim. İşim bu.»

«Bir kadın istiyorum.»

«Tabii, Bay Conti. Sarışın? Kumral? Kızıl saçlı?»

«Rengi önemli değil. Ama göğüsleri çok büyük olsun - çok çok büyük.»

«Peki, efendim.»

«Oh, kadının parasmı da oda hizmeti olarak hesabıma geçiriver.» Kadın için para ödemesine ne gerek vardı ki? Bunu da her şey gibi film şirketi ödeyebilirdi. Ross ahizeyi yerine koydu ve aynanm önüne gitti. Elli. Çok yakında elli yaşında olacaktı. Ve bu onu üzüyordu. Hem de çok.

Ross Conti Hollywood'da otuz yıl yaşamıştı. Ve bu otuz yılın yirmi beşinde ünlü bir yıldız olmuştu.

Buraya 1953 yılında gelmiş ve bir gıda pazarında çalışmaya başlamıştı. Ve Sunset Bulvarı'ndaki dükkânda kutu taşırken, yaşlanmakta olan bir menajerin genç karısı tarafından keşfedilmişti. Kadın, Ross'un sarışın ve yakışıklı görüntüsünden etkilenip, onunla ilgilenmesi için kocasını ikna etmişti. Tabii bu arada kendisi de onunla ilgileniyordu —günde iki kez — ve her anından zevk alarak.

Universal Film Stüdyosu bu genç adamla kontrat imzalamaya karar verdiği gün, kadının kocası aralarındaki ilişkiyi öğrenmişti. Ve bu öfkeyle yaşlı menajer yapabileceği en kötü anlaşmayı yapmış, kontrat imzalanana kadar beklemiş ve Ross'u birden bire terkederek, tüm kente onun yeteneksiz bir aygır olduğunu yaymıştı.

Ross buna aldırmamıştı. Bronx'da yetişmiş, New York'da üç yıl boyunca orada burada sürtmüş biriydi o. Ve şartları ne olursa olsun, bir Hollywood kontratı imzalamış olmak onun için bulunmaz bir fırsattı.

Kadınlar ona tapıyorlardı. İki yıl boyunca tüm stüdyoyu elden geçirdi ve sonunda stüdyo yöneticisinin güzel metresinde karar kıldı. Tabii stüdyo yöneticisi de hiç vakit kaybetmeden, Ross'un kontratının feshedilmesi için elinden geleni yaptı.

İki yıl boyunca yaptığı tek şey, bir dizi plaj filminde birkaç küçük rol oynamak olmuştu. Ve birden - kontratsız, parasız ve ümitsiz kalmıştı.

Bir gün Schwab'm dükkânında dolanırken, Sadie La Salle adında, sekreterlik yapan ve o zamana kadar görmüş olduğu en büyük göğüslere sahip olan bir kızla tanışmıştı. Kız güzel değildi. Şişmandı, bıyıkları vardı ve bacakları çok kısaydı. Ama o muhteşem göğüsler! Kızdan bir randevu istediğinde, bunu nasü yaptığına kendisi bile şaşmıştı. Kız bunu hemen kabul etmişti. Aware Inn denilen bir yere gidip, hamburger yemiş ve konuşmuşlardı. Ross o gün çok keyiflenmişti. Nasıl keyiflenmesindi? Kaç tane kız beş saat boyunca yalnızca ve yalnızca onun anlattıklarını dinlerdi?

Saide, Ross'un daha önce hiçbir kadında görmediği bir zekâya sahipti. Kız ilk çıkışlarında onunla yatmayı reddetmiş, Ross onun sihirli göğüslerine uzandığında ellerini itmiş, yalnızca mesleği hakkında önerilerde bulunmuştu. İkinci çıkışlarında ise, Ross'un o zamana kadar yemiş olduğu en iyi yemeği pişirmişti.

Altı ay boyunca platonik bir ilişki sürdürüp, haftada birkaç kez buluşmuşlar ve her gün telefonda konuşmuşlardı. Ross onunla konuşmaya bayılıyordu. Kız her türlü soruna bir çare buluyordu ve Ross'un oldukça çok sorunu vardı. Ona sevişti̇ği kızları anlatmış, iş bulamadığından söz etmişti. Bir mülakattan bir diğerine gidip, sonuç alamamak hem üzücü hem de gurur kırıcıydı. Sadie harika bir dinleyici olmuş, haftada iki kez ona leziz yemekler pişirmiş ve çamaşırlarını yıkamıştı.

Bir gece eski bir kız arkadaşını ziyarete gittiğinde onunla kısa bir kaçamak yapmıştı. Ama kızın kent dışında olan kocası beklenmedik bir zamanda gelmiş ve Ross elinde pantolonu, yatak odasının penceresinden atlamak zorunda kalmıştı. O gece Sadie'ye uğrayıp, bu komik hikâyeyi anlatmak istemişti. Kızın buna bayılacağından emindi.

Olive Drive'daki küçük daireye gittiğinde şoke olmuştu. Saide, bir adamla birlikteydi. Üzerinde mumlar yanan yemek masasına oturmuşlar, çok leziz kokan rostoyu bitiriyorlardı. Masanın üzerinde şarap ve taze çiçekler vardı. Üzerinde açık yakalı bir elbise olan Saide onu görünce çok şaşırmıştı.

Nedense Saide'nin başka erkek arkadaşları olabileceğini ve bir gün onu terkedebileceğini hiç düşünmemişti.

«Seni Bernard Leftcovitz ile tanıştırayım,» demişti Saide ve buruşuk giysileriyle darmadağın saçlarına öfkeyle bakmıştı.

Ross evi tanıdığını belirten bir ifadeyle bir sandalyeye oturmuş ve Bernard Leftcovitz'in bulunduğu yana doğru dönerek hafifçe gülümsemişti. Sonra

«Bana bir içki hazırla, tatlım,» deyip, kızın poposuna bir şaplak indirmişti, «viski ve bol tuzlu.»

Saide ona şöyle bir bakmış ve söylediğini yapmıştı. Bay Leftcovitz bir saat sonra giderken, Ross oturmaya devam etmişti.

«Çok teşekkürler/» diye parlamıştı Sadie kapı kapanır kapanmaz. Ross sırıtmıştı. «Ne oldu ki?»

«Ne olduğunu çok iyi biliyorsun. Sanki bu evin sahibiymiş gibi içeri girip, o lanet olası kadınlarından biriymişim gibi davrandın bana!» Sadie öfkeden köpürüyordu. «Senden nefret ediyorum. Gerçekten nefret ediyorum! Kendini çok önemli biri sanıyorsun, değil mi? Bak, sana ne olduğunu anlatayım-»

Ross ona hemen saldırmıştı. Öldüresiye bir saldırıydı bu —çünkü ne olacağını biliyordu— öldürücü bir sahne, o kalçalar ve sıcak ve de onu saran o dağ gibi göğüsler.

Kız onu itmişti. «Ross…» diye itiraz etmeye baş lamıştı.

Bunu yapmamalarının nedenlerini dinleyecek halde değildi Ross. Sadie La Salle onun olacaktı ve Bernard Leftcovitz de defolup gidebilirdi.

Saide bakireydi. Yirmi dört yaşında. Hollywood' da yaşayan bir bakire.

Ross buna inanmamıştı. Mutluluktan uçuyordu. On yıldan beri ilk kez bir bakireyle birlikte oluyordu.

Ertesi gün eşyalarını toplayıp Saidenin yerine taşınmıştı. Zaten iki aydır kirasını ödeyemiyordu ve mali açıdan sıkıntıdaydı. Sadie onu memnunlukla kabul etti. Bernie'ye hiç düşünmeden elveda dedi ve tüm zamanını Ross'a verdi. «Sana bir menajer bulmamız gerek, Ross,» demişti. Çünkü bir filmde küçük de olsa bir rol bulamamanın Ross'u perişan ettiğini biliyordu. Ama ne yazık ki, ziyaret ettiği tüm menajerler çevreye yayılan dedikoduları duymuşlardı-Ross Conti demek kötü haber demekti.

Saide bir gün bir karara vardı. «Senin menajerin ben olacağım,» demişti Saide ve çok da ciddiydi.

«Ne olacaksın?» diye bağırmıştı Ross.

«Senin menajerin olacağım. Çok iyi bir fikir bu. Bak görürsün.»

Ertesi hafta işini bırakıp, bankadaki parasını çekmişti. Sonra da Hollywood Bulvarı'nda, kırık dökük bir binada küçük bir oda bulmuştu. Kapıya küçük bir kart koymuştu - Saide La Salle, Yıldız Ajanı. Sonra bir telefon almış ve işe başlamıştı.

Ross tüm bu olup bitenlerin çok komik olduğunu düşünmüştü. Yıldız Ajanı olmanın ne demek olduğunu Saide nasıl bilebilirdi ki?

Ama Saide bilmediği şeyleri çok kısa bir sürede öğrendi. Altı yıldır sahne hayatı ile ilgili işler yöneten büyük bir şirkette sekreterlik yapmıştı. Yasal işlemleri ayarladıktan sonra, gerisi zor olmamıştı. Şimdi onun bir ürünü vardı. Ross Conti. Ve Amerikan kadınları onu gördüler mi, mutlaka satın almak isteyeceklerdi.

«Müthiş bir fikrim var,*» demişti Sadie bir gün. «Ve bu fikir hakkında ne düşündüğünü de öğrenmek istemiyorum. Çünkü bu iş yürüyecek. Bundan eminim.»*

Sadie'nin o müthiş fikri biraz çılgınca ve pahalı olmakla beraber, Ross bu fikirden hoşlanmıştı. Sadie gereken parayı eski patronundan borç aldı. Sadie'nin eski patronu Jeremy Mead adında sıkıcı bir herifti ve Ross, onun Sadie'ye asıldığını sanıyordu. Sadie aldığı parayla, Ross'un, üzerinde solmuş bir blucin, yüzünde de muhteşem bir gülümsemeyle, Pasifik Okyanusunun önünde fotoğrafını çektirdi. Sonra fotoğrafı büyüttürdü ve tüm Amerika boyunca parasının yettiği tüm ilan yerlerine astırdı. Fotoğrafın üzerinde şu sözler vardı: «Ross Conti kimdir?»

İnanılmaz bir şey olmuştu. Bir hafta sonra herkes Ross Conti'nin kim olduğunu soruyordu. Johny Carson, televizyon şovunda bu konudan söz etmişti. Ross Conti adına torbalarla mektup gelmeye başlamıştı, (tabii Sadie büyük bir uyanıklık yapıp, bu mektupların gönderileceği adresi postahaneye bildir-

mişti). Ross sokaklarda durduruluyor, kadınlar üzerine hücum ediyordu. Artık her gittiği yerde tanınmaya başlamıştı. Her şey Sadie'nin planladığı gibi gitmeye başlamıştı.

Tüm bu reklamın doruğa ulaştığı noktada Sadie, Ross'u alıp, New York'a uçtu. Ross, Bu Gecenin Şov'u adlı televizyon programında misafir olarak görünmek üzere davet edilmişti. İkisi de çok heyecanlanmışlardı. New York'un adını duymak bile, Ross'a bir yıldız olduğunu hissettiriyordu. Sadie de tüm bu olayı kendi tezgâhlamış olduğu için büyük bir mutluluk içindeydi.

Ross Şov'da çok başarılı olmuştu - komik, seksi ve bir mıknatıs gibi çekici. Hollywood'a geri döndüklerinde teklifler birikmeye başlamıştı. Sadie tüm teklifleri gözden geçirip, Paramount şirketiyle üç filmlik bir anlaşmada karar kılmıştı. Ondan sonra Ross asla geriye bakmamıştı. Yıldızı aniden parlayıvermişti.

Altı ay sonra Ross, Sadie'yi bırakıp büyük bir menajerlik şirketiyle anlaşmış ve doksan dokuz santimlik olağanüstü göğüslere sahip bir yıldız adayı olan Wendy Warren ile evlenmişti. Mulholland Yolunun tepesinde, Marlon Brando'nun inziva köşesinden beş dakika uzaklıkta bir yerde lüks içinde yaşamaya başladılar. Evlilikleri ancak iki yıl sürmüş ve çocukları da olmamıştı. Bundan sonra Ross tam bir Hollywood bekârı olmuştu. Çılgın hikâyeler, çılgın şakalar, çılgın partiler. 1964'de yeniden evlendiğinde herkes çok sevinmişti. Bu kez karısı on yedi yaşında bir İsveçli yıldız adayıydı ve yine muhteşem göğüslere sahipti. Evlilikleri fırtına gibi geçmiş ve tam altı ay sürmüştü. Kadın, Ross'un ruhsal baskı yaptığını öne sürerek onu boşamış, parasının yarısını almıştı. Ross bunu hiç önemsememişti bile.

O sıralarda yıldızı çok yükseklerdeydi. Çevirdiği her film büyük ilgi görüyordu. Bu başarı, 1969'da peşpeşe çevirdiği iki kötü filmle sona erdi.

Onun bu düşüşüne üzülmeyen sürüyle insan vardı. Bunlardan biri de Sadie La Salle'di. Ross onun şefkat dolu kollarından ayrıldıktan sonra, bir süre

ortadan kaybolmuştu ama, sonra yine ortaya çıkmış ve kendine yavaş, fakat emin adımlarla bir imparatorluk kurmuştu.

Ross, Elaine ile, kocasıyla görüşmeye gittiği zaman tanışmıştı. O sıralarda otuz dokuz yaşındaydı ve yüzünün bir estetik ameliyata ihtiyacı olduğunu düşünüyordu. Bu ameliyatı asla yaptırmadı ama, Elaine'i elde etti. Kadın hiç düşünmeden kocasını terketti ve Ross ile birlikte yaşamaya başladı. Ross onun tam kendine göre bir kadın olduğunu düşünüyordu. Sempatik, güvenilir ve mükemmel bir dinleyici. Gerçi göğüsleri pek öyle heyecan verici değildiler ama Elaine yatakta uyumlu ve sıcaktı. Ve Ross, Hollywood yıldızlarının saldırgan davranışlarından sonra, bundan çok hoşlanmıştı. Elaine ile evlenmenin kendisine faydalı olacağına karar verdi. Kocasını bu boşanma için ikna etmek hiç de zor olmamıştı. Bir hafta sonra Meksika'da evlendiler ve Ross'un başarı grafiği kesin çizgi ile yukarılara çıktı. Beş yıl boyunca da yukarılarda kaldı, ama sonra yavaş yavaş düşmeye başladı. Tıpkı evliliklerinin düşüşü gibi.

Kırk dokuz. Son hızla elliye doğru gidiyor. Ve buna rağmen kırk ikinin üzerinde göstermiyor. O sarışm delikanlı görüntüsü güzel bir şekilde yaşlanmıştı. Ama yine de, dikkatlice boyanması gereken beyaz saçları ve delip geçici bakışlara sahip mavi gözlerinin altmdaki derin çizgiler olmasa daha iyi olurdu.

Her şeye rağmen, mükemmel bir durumdaydı. Vücudu son derece dinçti. Aynadaki görüntüsüne bakarken, kapıya hafifçe vurulduğunu duydu.

Kapıya bir kez daha vurulunca, «Evet?» diye seslendi.

«Oda hizmeti,» dedi bir kadın sesi.

Oda hizmeti yirmi iki yaşındaydı ve dolgundu. Ross, otel şefine özel bir bahşiş vermeye karar verdi.

2

«Deke Andrews asla normal bir çocuk değildi. Her zaman bir tuhaftı o.»

«Öyle mi? Nasıl?»

«Yani ne televizyonla ilgilenirdi, ne sinemayla, ne de kızlarla. Sokaktaki diğer çocuklardan çok farklıydı. Çocukken bile.»

«Peki, neyle ilgilenirdi?»

«Arabalarla. İlk işe girdiğinde aldığı parayı, eski bir Mustang'm taksidine yatırmıştı. Bayılıyordu o arabaya. Onu cilalar, temizler ve o külüstürle saatlerce uğraşırdı.»

«Arabaya ne oldu?»

«Satıldı. Neden olduğunu bilmiyorum. Sonra da başka araba almadı.»

«Bundan emin misiniz?»

«Neden emin miyim?»

«Başka araba almadığından.»

«Tabii ki eminim. Dostluk Caddesi'nde olan her şeyi bilirim ben. Otuz yıldır aynı pencerede oturup, dışarısını seyrediyorum. Sana kazamı anlatmış mıydım? Bacaklarımın üzerine çok ağır bir makine düşmüştü. İşte o zamandan beri bir tek adım bile atamadım. Tazminat mı? Para mı aldım sanıyorsun? O iğrenç fabrikada harcadığım zaman için bir tek kuruş bile almadım. Sen bilir misin...» Yaşlı adamın yüzü kıpkırmızı oldu ve sesi yükseldi.

Dedektif Leon Rosemont iri burnunun üzerini kaşıdı ve duvardaki ucuz baskıya baktı. İnsanları anlamak ne zordu. Şu yaşlı adam birkaç saat önce karşısındaki evde meydana gelen olaydan çok, otuz yıl önce başına gelen bir şeyle ilgileniyordu. Bir şahit olarak yararsızdı. Hiçbir şey duymamıştı. Görmemişti. Ve hiçbir şey bilmiyordu.

Yakında gazeteler büyük başlıklar atacaklardı : **Hunharca işlenmiş üçlü cinayet. Dış mahallelerden birinde dehşet. Kanlı katliam.** Basm böyle kanlı cinayetlere nasıl da ba-

yılıyordu. Philadelphia'nm kibar bir mahallesi olan Dostluk Caddesi'nde üç kişi vahşi bir şekilde katledilmişlerdi. O sabah şahit olduğu o kanlı sahneyi gözünün önünden uzaklaştırabilmek için neler vermezdi. Midesi bulanıyordu. Ağzına safralar geldi, ama o yalnızca yutkundu.

Birinci dereceden dedektif Leon Rosemont. Elli yaşlarında, geniş omuzlu, güçlü kaslara sahip, iri bir adam. Beyazlaşmış gür saçlar, kaim kaşlar ve keskin bakan açık kahverengi gözler. Bu haliyle kondisyonsuz bir futbolcuya benziyordu. Zaten lisedeyken takımm as futbolcusuydu. Yirmi dokuz yıldan beri de güvenlik kuvvetlerinde görevliydi. Ve yirmi dokuz yıldır gördüğü sakatlıkların, seks cinayetlerinin ve katliamların haddi hesabı yoktu. Hep onu bulan bu iğrenç şeylerden nasıl da nefret ediyordu.

Evet, tüm güzel işleri ona veriyorlardı, ama bu uzun bir süredir gördüğü en güzel olaydı! Sebepsiz yere doğranmış üç kişi. Ne bir tecavüz, ne bir hırsızlık. Hiçbir şey. İz sürebileceği en ufak bir şey dahi yoktu. Yani şu sırada ortalarda olmayan evin delikanlısı Deke Andrews'un dışında.

Yoksa bu da o modası geçmiş aile cinayetlerinden biri miydi?

Deke Andrews veremezdi bunun cevabını, çünkü ortalarda yoktu. Ama belki de bir yolculuğa çıkmıştı, arkadaşlarıyla kalıyordu, ya da bir kızla beraberdi. Günlerden cumartesiydi. Öğleden sonra. Forensic'e göre, ölümler cuma gecesi saat on birle, cumartesi sabahı saat dört arasında herhangi bir saatte meydana gelmiş olabilirdi.

Onun hakkında kaç kişiyi sorguya çekmişti ki? Dört? Beş? Zaten daha soruşturma bile başlamamıştı. Henüz işin başındaydı.

«Siyahlar!» dedi yaşlı adam öfkeyle. «Tüm sorunu onlar yaratıyorlar.»

«Ne?»

«Caddeye yeni taşman zenciler var ya, bu işi onlar yapmışlarsa hiç şaşırmam,» diye açıkladı yaşlı adam. «Bugünlerde kapımı hep kilitliyorum. Ah, o eski günler. O zamanlar kapılarda kilit bile yoktu.»

Dedektif Rosemont hafifçe başmı salladı. Ağzının tadı berbattı. Sabahın köründe gördüğü sahne ise durmadan gözünün önüne geliyordu. Başı ağrıyordu, dudakları kurumuştu ve gözkapakları ağırlaşmıştı. Şimdi evde, sevgili karısının, o tatlı zenci Millie'sinin yanmda olmak için neler vermezdi. Bu ihtiyar bunak, karısının zenci olduğunu bilse ne düşünürdü acaba?

«Güney Caddesi'nde ait oldukları yerde kalmalılar onlar,» dedi yaşlı adam öfkeyle. «Buraya gelip, namuslu insanların arasına karışmaya kalkışıyorlar. Bu hiç de doğru değil, bunun için bir yasa konulmalı.»

Dedektif Rosemont, üzeri eşya dolu kanapeden ağır ağır kalktı ve kapıya doğru yürüdü. Allah kahretsin! Kendini boğulacak gibi hissetmeye başlamıştı. «Teşekkür ederim, Bay Bullen,» dedi kendini zorlayarak. «Tabii ki yasal bir ifade almamız gerekecek. Adamlarımdan biri sizi daha sonra ziyaret edecektir.»

«Zenciler!» diye bağırdı yaşlı adam, yine aynı konuya dönmek istermişçesine. «Onları çırılçıplak Afrika'da bırakmak gerekirdi. Ben buna inanıyorum. Aslında tüm namuslu kişiler böyle düşünüyor.»

Leon Rosemont öfkeyle küçük evden dışarı fırladı. Kasvetli ve acımasız bir yağmur yağıyordu. Televizyon arabaları caddenin sonunu kapamışlar, bazı meraklı kişiler de polis barikatının arkasmda bir grup oluşturmuşlardı. Ne için gelmişlerdi? Üç kişinin vahşi bir şekilde öldürüldüğü bir evin dışında görülecek ne olabilirdi? Ne **görmeyi umuyorlardı acaba?**

Leon başmı salladı. İnsanlar. Onları asla anlayamayacaktı. Sıkıntılı bir ifadeyle eski İngiliz trençkotunun yakasını kaldırdı ve acele adımlarla yürümeye başladı.

Bu kadar yıllık zorlu hizmeti sırasında, kurbanlardan birisi tanıdığı bir cinayet olayıyla hiç karşılaşmamıştı Bu ilk kez oluyordu ve de onu hasta etmişti. Hafif bir şekilde ürpererek, hatanın kendisinde olup olmadığını düşündü.

3

Montana Gray, kocasına baktı. Neil, Coldwater Canyon' daki evlerinin giyinme odasındaki aynanm önünde kendini inceliyordu. Neil takım elbise giydiği zamanlarda görüntüsünün mükemmel olmasma çok dikkat ederdi. Onun bu hali ise Montana'yı çok eğlendiriyordu. Şimdi durup, adamın o kaçınılmaz soruyu sormasını bekledi.

Neil de onu düş kırıklığına uğratmayıp sordu. «Nasıl görünüyorum?» Aslında, iyi göründüğünü pekâlâ biliyordu, ama nedense Montana'nm onaylamasını istiyordu.

Montana sırıttı. «Çok iyi göründüğünü bildiğin halde kendine güvenmemeni bir türlü anlayamıyorum.»

«Ben mi kendime güvenmiyorum? İşte bu mümkün değil,» diye cevapladı kendi sesinden çok Richard Burton'm sesini andıran bir tonla. «Yalnızca bana kompliman yapmandan hoşlanıyorum, hepsi bu.»

Montana onun İngiliz aksanıyla konuşmasına bayılıyordu, bu aksan onu her zaman heyecanlandırmıştı. «Hmmmm...» Montana gözlerini kısarak ona baktı. «Daha sonra —yatakta— sana öyle komplimanlar yapacağım ki, tüylerin diken diken olacak.»

«Yalnızca tüylerim mi?» diye sordu Neil.

«Ve aklına gelebilecek her şey.»

«Oh, bir şeyler aklıma gelir.»

Montana güldü. «Bundan eminim. Çevredeki en iyi film yönetmeni olduğun gibi, hayal gücün de hiç kötü sayılmaz doğrusu!»

Neil onu yakaladı ve öpüşmeye başladılar.

Montana yirmi dokuz yaşındaydı. Neil elli dört. Bir yıllık beraber yaşama ve dört yıllık evlilik süresince, aradaki yaş farkı onları hiç rahatsız etmemişti. Ama birçoklarını hâlâ rahatsız ediyordu. Neil'in eski karısı Maralee'yi, bazı arkadaşlarını ve arkadaşlarının karılarının hepsini.

«Hey.» Montana onu yanından uzaklaştırdı. «Bistro'da bizi heyecanla bekleyen bir sürü misafirimiz var. Acele etsek iyi olacak.»

Neil dramatik bir şekilde içini çekti.

«Bu gece hakkında bana çıkışmaya kalkma, Neil. Tüm bu kutlama senin fikrindi.»

Neil eğilerek selam verdi ve karısını kapıya götürdü. «Evet madam, öyleyse söylediğiniz gibi acele edelim.»

Montana. Bir yetmiş boyunda. Beline kadar uzanan siyah saçlar. Altın benekli kaplan gözler. Geniş ve ihtiraslı bir ağız. Ender rastlanan çarpıcı bir güzellik.

Montana, adını doğduğu eyaletten almış, göreneklere bağlı olmayan bir anne - babadan doğmuş. Annesi bir folk şarkıcısı, babası da bir jeolog idi. İkisi de seyahat etmeye bayılırlardı. Montana on beş yaşına geldiğinde, tüm dünyayı iki kez dolaşmış, iki kısa macera yaşamıştı. Fransızca ve İtalyancayı ana dili gibi konuşuyor, sukayağı ve dağ kayağı yapıyor, bir kovboy gibi ata biniyordu.

Annesi ve babası, tek çocuklarına kendine güven duyma ve değer verme hisleri aşılayan, güçlü ve bağımsız kişilerdi. «Kendine inanırsan, her şeyi yapabilirsin,» derdi annesi.

Babasının sloganı ise «yaşamdan asla korkmaydı. «Önüne çıkan her engele gurur ve güçle karşı koy.»

Bu düşünce tarzı onlar için kolaydı, çünkü onlar birbirlerine sahiptiler. Ama onu çok sevmelerine rağmen, Montana zaman zaman kendini bir yabancı gibi hissederdi. Annesi ve babası Arizona'da bir çiftliğe yerleşmeye karar verdiklerinde, Montana artık kendi başına yaşamasının zamanı geldiğine karar verdi ve onların iyi dilekleriyle biraz paralarını alıp, yanlarından ayrıldı. Yıl 1971'di ve Montana on yedi yaşın verdiği tüm enerji ve heyecanla doluydu.

Önce San Francisco'ya giderek, kendinden büyük bir kuzeniyle birlikte oturdu. Kuzeni ona seks, uyuşturucular ve danslar hakkında birtakım nasihatlar

verip onu yalnız başına bıraktı. Montana araştırıcıydı ve öğrenmek istiyordu. Garsonluktan, gümüş takılar yapıp sokaklarda satmaya kadar, her türlü işi denedi.

Sonra, onu Hindistan ve Medistasyon konularında etkileyen bir müzisyenle tanıştı ve sonunda kendini Poona'da, ünlü Guru Rajneesh'in ayaklarının dibinde otururken buldu. Ama müzisyen arkadaşından önce bu işten sıkıldı ve tek başına Londra'ya gitti. Chelsea'da arkadaşlarıyla birlikte kaldı, fotoğrafçılar, modeller ve yazarlarla tanıştı. Her şeyden biraz denedi ve sonunda radikal bir gazeteciyle New York'a giderek, onu çok ilgilendirdiğini sandığı bir şeyi yapmaya başladı. Yazarlık. Yazdığı şeyler hem alaycı hem de belli bir stile sahip şeylerdi. Kısa bir sürede kendine isim yaptı ve yeniliklerden yana bir dergi olan Wordly'de çalışmaya başladı. Bir iş yolculuğu sırasında, Paris'te Neil ile tanıştı.

Bir partide, kalabalık ve gürültülü bir partide. Montana, partiye uzun süredir arkadaşlık etmekte olduğu Lenny ile gelmişti. Neil de oradaydı. Jack Daniels ve Acapulco Gold içip sarhoş olmuştu. Keskin bakışlı, görmüş-geçirmiş bir yüze ve gri saçlara sahip bir adamdı. Bir köşede durmuş konuşuyor, çevresindeki bir grup hayranı ise onu dinliyorlardı.

«Biliyor musun, şu adamla gerçekten tanışmak isterdim,» demişti Lenny. «Bence Altman'dan çok daha iyi.»

«Kimse Altman'dan daha iyi olamaz,» deyip, arkadaşlarının yanına yürümüştü Montana.

Saatler sonra Neil Gray'ın çevresindeki grubun içine karışmıştı. Lenny onları tanıştırmıştı.

Ama Neil öylesine sarhoş olmuştu ki, zorlukla konuşabiliyordu. «Montana da ne biçim isim?» diye sormuştu.

Montana ona aldırmamış, gülümseyerek Lenny'e bakmış ve «Haydi, gidelim,» demişti.

İki gün sonra, Champs Elysee'deki bir Amerikan kafesinde oturmuş, dergileri karıştırırken, bir ses «Montana da ne biçim isim?» diye sordu.

Montana dönüp ona baktı ve bir an için onu tanımadı. Ama adamın ağzından yayılan viski kokusu, ona iki gün önceki partiyi hatırlattı.

«Bir içki içmek ister misin?» diye sordu Neil.

«Hayır, istemem.»

Bir an gözleri birleşmiş ve bir kıvılcım oluşmuştu. Şimdiye kadar kendinden yaşlı adamlarla hiç ilgilenmediği halde, bu adamı merak etmeye başlamıştı Montana.

Neil onu devamlı gittiği bir bara götürmüş ve kendinden emin, zeki konuşmalarıyla onu baştan çıkarmayı başarmıştı. Montana onun gerçeklerden kaçmaya çalıştığını farketmiş ve bunun nedenini merak etmeye başlamıştı. Neil, kendini mahvetmeye çalışan, karmaşık bir adamdı. Aşırı içmesi ve kararsız davranışlarıyla çevresindekilerini soğutan, yetenekli bir yönetmen. Şimdi ise, Beverly Hills'de lüks içinde yaşayan eski karısı Maralee'ye para yetiştirebilmek için büyük paralar karşılığı reklam filmleri çevirecek kadar düşmüştü.

Ama Paris'te sürdürdüğü yaşamdan memnundu. Her güne ayık başlıyor, daha akşam üstüne varmadan ümitsizce sarhoş oluyordu.

Montana New York'a dönüşünü erteledi ve zamanının büyük bir bölümünü Neil ile geçirmeye başladı. Neil Gray onun için bir tür mücadeleydi ve bu Montana'nın hoşuna gidiyordu. Babası olsa, Neil için deli olduğunu söylerdi. Çocukluğunda seks her zaman rahatça konuşulan bir konu olmuştu ve ailesinin ona bu konuda verdiği tek nasihat, doğru düşündüğünü yapması olmuştu. Adam onunla yatmak için hiçbir girişimde bulunmadığı halde, içinden bir şey Neil'in seks konusunda başarılı olduğunu fısıldıyordu. Montana sonunda dayanamayıp, bu girişimi kendisi yaptı, ama Neil sarhoşluğun etkisiyle başarılı olamadı.

Montana bu durumu hiç de komik bulmadı. Ve artık Bay Neil Gray için bir şeyler yapmanın zamanı geldiğine karar verdi. Bir araba kiraladı, bir arkadaşının şatosunu ödünç aldı ve bir hafta sonunu oramda geçirmek için Neil'i ikna etti. İki günlük bir içki

ve *eğlence alemi yaşayacağını sanan Neil, bu teklifi kabul etmişti.*

Şato boş ve yalnız bir yerdi. Montana şatoda hiç içki bulunmamasını sağladı ve arabanın anahtarlarını saklayıp, telefonun bağlantısını kopardı. Ve üç hafta boyunca Neil'i orada tuttu. İlk birkaç günden sonra Neil çıldırmaya başladı. Montana onu sakinleştirdi, çılgınlıklarına engel oldu ve sonunda onu yatağa ayık olarak yatırmayı başardı. Kanında hareketlerini yavaşlatıcı alkol bulunmadığından, Neil mükemmel bir âşık olmuştu. Belki genç biri değildi ama, Montana kendini onun yanında çok rahat hissediyordu.

Kente geri döndüklerinde, birlikte yaşamaya karar vermişlerdi. Paris'te birkaç ay daha kaldılar. Sonunda Montana onu, tüm yeteneklerini harcadığına inandırdı ve Neil Amerika'ya geri dönmeyi kabul etti. Tabii artık sarhoş olmadığı ve düzenli bir hayat sürdüğü hemen çevreye yayıldı ve birlikte geçirdikleri ilk yılın sonunda, Neil New York sokaklarında mütevazi bütçeli bir macera filmi çevirmeye başlamıştı bile. Mütevazi bütçeli film mütevazi bir şekilde başarılı olmuştu ve Hollywood'dan teklifler gelmeye başladı. Batı'ya gittiler. «Beverly Hills'den nefret edeceksin,» diye ikaz etmişti Neil. «Oranın her metrekaresi çirkef doludur.»

Montana bu sözlere gülüp, kendi projelerini düşünmeye koyulmuştu. Bir televizyon dizisi yapmayı ve 1930'larda Hollywood konulu bir kitap yazmayı istiyordu. Neil de bu fikirlerine katılıyordu. Ayrıca evlenmeleri gerektiğini de söylüyordu. Montana beraberliklerini evlenmeden de sürdürebileceklerine inanıyordu, ama Neil onu kaybetmekten korkuyordu. Montana çok özel biriydi. Onu iyileştirmiş, yeniden çalışmasını sağlamış ve hayata yeni ve 'değişik bir açıdan bakmasını sağlamıştı.

Palm Springs'de evlendiler ve ondan sonra Beverly Wilshire Oteli'nde sürekli olarak tuttukları bir daireyle, New York'taki apartmanları arasında mekik dokudular.

Montana televizyon dizilerini yazdı ve çok da ba-

şarılı oldu. Once Hollywood hakkında bir kitap için çalışmalar yaptıysa da, sinema konusu kendisine daha çekici geldiği için, Los Angeles'in Watts bölümünde yaşayan çocuklarla ilgili kısa metrajlı bir film yaptı. Bu filmin senaryosu, yapımı ve yönetimi tümüyle kendine aitti. Film iki ödül birden aldı.

Neil onun bu başarılarından gurur duyuyordu. Onu bir sonraki projesi için heyecanla destekledi. Bu, altı hafta gibi kısa bir sürede yazdığı **Sokak İnsanları** *adında bir senaryoydu. Neil senaryoyu ilk okuduğunda, buna bayıldı. Bir yönetmen olarak, bu senaryonun heyecanlı ve önemli bir film olacağını düşünüyordu. Ve bu filmi kendi yönetmek istiyordu. Bundan önceki iki filmi de para kazanmıştı ve yapmak istediklerine destek olmayı isteyen bir sürü stüdyo vardı. Ama Neil bu işin kontrolünü elinde tutmak istiyordu. Konuyu önce Montana'ya açtı ve sonra senaryoyu alıp Oliver Eastern stüdyosuna götürdü. Oliver tam bir kurttu, ama Neil onlara istedikleri gibi bir anlaşma sunacağını iyi biliyordu.*

Sonunda her konuda anlaşmaya vardılar ve o sabah kontratlar imzalandı.

Mükemmel bir anlaşmaydı bu. Konularla ilgili tüm yetki Neil'in elinde olacaktı. Böylece kimse Montana'nın yazdığı senaryoya ya da Neil'in filmde yapacaklarına karışamayacaktı. Tayin edilmiş olan bütçenin ve zamanlamanın üzerine çıkmadıkları sürece, istedikleri her şeyi yapabileceklerdi. İkisi de mutluluktan uçuyordu.

Kesin anlaşma, tüm kontrol, sihirli sözcükler. Artık bir parti verip, bu projeyi dostlarına açıklayabilirlerdi.

Üç saat sonra eve dönerlerken, Montana üzgün bir ifadeyle arabadan dışarı bakıyordu. Kendi düşüncesine göre, bu gece zaman harcamaktan başka bir şey değildi. Dostlar. Sağolsunlar ama, onlar olmadan da pekâlâ yaşayabilirdi. Ama tabii Neil ile birlikte olduğu sürece. Çünkü Neil kimseye aldırmazdı ve Montana, yağcılarla dolu bir kentte böylesi bir özelliğe sahip bir kocası olduğu için çok mutluydu.

Zaten onu Neil'e bağlayan özelliklerden biri de bu olmuştu

«Sigara?» Neil paketten bir sigara aldı ve gümüş rengi Maserati'sini Santa Monica boyunca sürmeye devam etti.

Montana hiçbir şey söylemeden sigarayı aldı ve düşünceleri yine Neil'in o dost denilen arkadaşlarının sözlerine döndü. Yeni projeyi duyduklarında, hepsi, «Harika! Tebrikler!» demişlerdi. Ama sonra hepsi tek tek kıskançlıklarını kusmuşlardı.

Bibi Sutton, Beverly Hills'in örnek alman sosyetik kadını ve film dünyasmm en büyük yıldızlarından Adam Sutton'un şık Fransız karısı. «Ah şekerim, Neil senin yazdığın bir filmi mi yönetecek?» Şaşkınlığını bile saklayamamıştı.

Chet Barnes, iki Oscar ödüllü, yetenekli bir senarist. «Sinema senaristliği çok özel bir sanattır, Montana. Televizyon için bir şeyler karalamaya benzemez.» **Senin de Allah belânı versin Bay Barnes.**

Gina Germaine. Büyütülmüş bir Barbie bebeğe benzeyen ve ciddi görünmeye çalışan, otuzluk bir seks sembolü. «Yoksa arkanda hayalet bir yazar mı var, Montana? Bana açıklayabilirsin. Sırrmı kimseye söylemem. Doğrusunu istersen, ben de bir şeyler yazıyorum.»

Ve böyle gitmişti. Birbiri ardına sürüyle iğneli sözcükler. İnsanlar yalnızca kıskanmışlardı. İşte gerçek buydu. Güzel kadınların hayatta belli rolleri vardı ve hepsi bu rollere uymak zorundaydılar. Sinema yıldızı, manken, ev kadını ya da fahişe olabilirlerdi, ama Büyük Oğlanların Bölgesi denilen yere adım atmayagörsünler. Önemli bir yönetmen için önemli bir senaryo yazmak ise, kesinlikle Büyük Oğlanların Bölgesi'ne adım atmak demek oluyordu. Ve hepsi kendilerine özgü iğnelemelerle bunu Montana'ya belirtmek istemişlerdi.

«Bazen insanlardan nefret ediyorum,» diye bağırdı birden.

Neil bir kahkaha attı. «Bunu yapmak için enerji harcamana bile değmez, güzelim.»

«Ama hepsi öylesine...» SPARTACUS

«Kıskandılar.»

«Sen de farkettin mi?»

«Tabii farkettim. Karen Lancester durmadan üzerime gelip, bu senaryoyu benim yazdığımı itiraf etmemi istiyordu.»

«Şımarık karı!»

«Sonra, Chet de mesleğimi mahvedeceğimi söyleyip durdu. Hatta Adam Sutton büe, sana neden böyle bir yardım yaptığımı sordu.»

«Tanrım! Bunlar dost değil mi?»

Neil elini direksiyondan çekti ve Montana'mn dizini okşadı. «Seni buraya ilk getirdiğimde, onların hiçbirini ciddiye almaman gerektiğini söylemiştim sana. Hollywood komik kuralları olan komik bir yerdir. Sen de tüm bu kuralları çiğniyorsun.»

«Çiğniyor muyum?»

«Evet, öyle.»

«Peki, nasıl çiğniyorum?»

«Bir düşünelim şimdi. Rodeo Drive denilen yerden alışveriş etmiyorsun. Dışarı yemek ısmarlayıp, herkese parti vermiyorsun. Kızlarla öğle yemekleri yemiyorsun. Evine hizmetçi almıyorsun. Tırnakların kusursuz değil. Dedikodu yapmıyorsun. Benim paramı sesten daha hızlı bir süratte harcamıyorsun. Ve...»

Montana elini kaldırdı, gülüyordu, «Peki, tamam, tamam. Haydi eve gidip sevişelim.»

«Ve sorulmasını beklemiyorsun.»

Montana'mn eli vites kolunun yanmdan kayarak, Neil'in fermuarının üzerinde durdu. «Şanslı değil misin yani?»

Maserati hızla gidiyordu. «Aksini söyleyen kim, sevgilim?»

Neil yataktan yavaşça kalktığında, Montana mışıl mışıl uyuyordu. Yaşlandıkça daha az uykuyla idare edebildiğinin farkındaydı. Önce bir duş aldı, sonra da birkaç isteksiz hareket yapıp, terasa çıktı. Hava sisli olmadığı zamanlarda, gö-

rüş uzaklığı artıyor, hatta bazen okyanusa kadar uzanıyordu Aylar önce bu evi satın almış olmalarının nedenlerinden biri de buydu. Birçok insan Los Angeles'den hoşlanmazdı ama Neil bu kenti gerçekten çok seviyordu. İngiltere'de doğup büyümüş olmasına rağmen, orayı asla özlemezdi. Amerika onun yurduydu ve yirmi küsur yıldan beri de öyleydi.

Neil Gray, Hollywood'a ilk olarak 1958 yılında geldi. O zamanlar her şeyi bildiğini sanan, genç bir yönetmendi. İngiltere'de başarılı olan ilk filminden sonra onu Hollywood'a getiren stüdyo ona çok iyi davranıyordu. Beverly Hills Oteli'nde bir daire, güzel kızlar ve harcayabileceği kadar para.

Ama onlar için yaptığı film başarılı olmamıştı. Kadının biri çocuğunun babası olduğu iddiasıyla ona saldırmış, o da mukabele edip, kadını dövmüştü. Bu olaydan sonra da İngiltere'ye kaçmıştı.

Ama Amerikan ateşi kanına girmişti bir kez. 1960'ların başında yeniden Hollywood'a döndü, farkat bu kez arkasında onu destekleyen bir stüdyo yoktu. Mütevazi bir otel olan Chateau Marmont'da bir oda kiraladı ve kafasına koymuş olduğu senaryoyu almaya çalıştı. Ama bu çok zor bir işti. Bir gün havuzun kenarında Maralee Sanderson'a rastladı. Maralee, annesi o henüz on dört yaşındayken ölmüş olan, şımarık ve güzel bir genç kızdı. Sarıderson stüdyolarının kurucusu olan babası Tyrone tarafından yetiştirilmişti. O sırada Maralee, New York'lu bir aktörle beraberdi, ama Neil ile tanışınca ondan çok hoşlandı ve aktörü bıraktı. Neil'in hiçbir şansı yoktu. Maralee her istediğini elde etmeye alışmış bir kızdı. Ayrıca kızın çok beğenmiş olması da gururunu okşamıştı. Maralee gençti, çok güzeldi ve zengindi. Ve babasının bir stüdyosu vardı. Eh, işsiz bir yönetmen daha başka ne isteyebilirdi ki?

«Filmin için babam para verir,» dedi bir gün Maralee. «Tabii eğer ben istersem.»

«İstemek için daha ne bekliyorsun?» diye haykırdı Neil.

«Evlilik denilen ufak bir şey,» diye cevapladı Maralee masum bir ifadeyle.

Evlilik. Neil bir hafta boyunca bunu düşündü. Sonra, neden olmasın, dedi. Artık büyük bir adım atmasının zamanı gelmişti. Ayrıca istediği filmi yapmasının tek yolu da buydu.

Ama içinden bir ses onu devamlı rahatsız ediyordu: Peki, ya dürüstlük ne oldu? Hani her şeyi kendin yapacaktın?

Boşver, diye düşündü. Bu filmi yapmak istiyorum ve bu kentte belirli bir ün yapmam gerek.

«Evet,» dedi Maralee'ye.

«İyi,» diye cevapladı Maralee. «Babam seninle tanışmak istiyor.»

Tyrone Sanderson bulunduğu yere yakışıklılığı sayesinde gelmiş biri değildi. Kısa boylu ve tıknazdı. Büyük sigaralar içiyor ve dolgun yıldız adaylarıyla çalışmayı tercih ediyordu. Kızını evlendirmek ise en büyük isteğiydi. Maralee Hollywood'un yarısıyla yatmıştı, ama onunla evlenmek isteyen ilk adam Neil Gray olmuştu.

«Film yapmak istiyorsan, yap,» dedi adam ilk tanışmalarında.

«Okumanız için senaryoyu getirdim.»

«Okumaya gerek yok. Filmi yap.»

«Konunun ne olduğunu öğrenmek istemiyor musunuz?»

«İstediğim tek şey kızımla evlenmen. Bu kadar.»

İki hafta sonra Tyrone'un Bel-Air malikanesinin terasında Maralee ile evlendiler. Hollywood'un büyük kişilerinin çoğu bu merasime katılmıştı. Acapulco'ya balayına gittiler ve sonra dönüp, babanın onlara düğün armağanı olarak verdiği Rodeo Drive' daki evde yaşamaya başladılar. Neil hemen işe başladı.

İlk filmi, hem sanatsal hem de parasal açıdan büyük bir başarıya ulaştı. Artık ona yalnızca «damat» denilmiyordu. Herkes ondan harika adam diye söz ediyordu. Tüm stüdyolar onun peşinden koşuyorlar-

dı ve Tyrone Sanderson onu bir kontrat ile kendine bağlamamış olduğu için, istediğini yapmakta serbesti,

«Babamla çalışmalısın,» diye ısrar ediyordu Maralee. «Bu duruma gelmeni ona borçlusun.»

«Boşver babanı,» demişti Neil. «Kendi şansımı ben yarattım, o bana bir şey vermedi.»

Maralee birbiri ardına hızlı maceralar yaşarken, Neil hakkında iyi şeyler söylemiyordu. Bir gün Maralee ile birbirlerine girmişlerdi. Maralee babasını eve çağırınca, Neil çok öfkelenmiş, «Eğer babanı da yaşantımıza sokuyorsan, bu iş bitmiştir,» demişti. Sonra da Avrupa'ya gitmişti.

«Güle güle,» diye haykırmıştı Maralee. «Seni yeteneksiz rezil İngiliz!»

Montana en uygun noktada ortaya çıkmıştı.

Maralee'den boşanmak hiç de kolay olmamıştı. Neil'i istememesine rağmen, ondan boşanmayı da göze alamıyordu.

Bu boşanma işi çok zor ve pahalı olmuştu. Ama her kuruşuna değmişti.

Neil o güzelim manzaraya baktı ve Montana'yı düşündü. Montana güçlü, zeki ve şehvetli bir kadındı. Ve Neil ona, düşündüğünden de uzun bir süre sadık kalmıştı. Ama geçen yıl, zaman zaman kuş beyinli sarışınlarla beraber olmuştu ve kendinden iğrenmişti. Ona neler oluyordu? Montana bunları öğrenecek olsa, onu hemen terkederdi. Karısını tanıyordu o.

Peki, o zaman neden yapmıştı bunu? Gerçekten bilemiyordu. Belki de riskli bir şey olması onu heyecanlandırmıştı. Ya da bazen kendisiyle eşit olmayan, kendisinden daha düşük bir kadma -dolgun göğüslü bir parçaya, yalnızca bir parçaya sahip olma ihtiyacım duymuştu. Konuşmadan. Zihinler birbiriyle anlaşmadan. Yalnızca fiziksel bir olay.

Montana fiziksel olarak da onların hepsinden üstündü. Yatakta son derece etkileyiciydi. Ama Montana her yönden

onunla aynı düzeydeydi. Bazen onunla aynı düzeyde olmayan bir kadınla yatmak için aşırı bir istek duyuyordu. Bazen ise, kişisel olmayan bir şehvet. Elli dört yaşındaydı. Hayat akıyordu ve insanlar da hiçbir şey öğrenmeden geçip gidiyorlardı.

Neil içeri girdi ve mutfağa gidip kendine yiyecek bir şeyler ve çay hazırladı.

Gina Germaine. Gösterişli. Sarışın. Aptal. Ve daha kötüsü bir sinema yıldızı.

Onunla iki kez yatmıştı ve yine yatmak istiyordu. Çılgınlıktı bu, ama buna engel olamıyordu.

4

New York kentinde kaybolmak Deke için fazla sorun olmamıştı. Kasabadaki küçük bir odada öfkesini dağıtmak. Düşünmek. Derin düşüncelere dalmak. Ve işleri bir düzene sokmak.

Bir iş buldu. Adını değiştirdi.

Hiç yorulmadan.

Görüntüsünü değiştirdi. Kolay bir şekilde. Omuzlarına kadar gelen saçlarım kesmek için bir çift makas yeterli olmuştu. Geri kalanını bir berber halletmiş, bitlerini ayıklar gibi, kafasının üzerindeki tüm saçı alıp, çok az bir şey bırakmıştı.

Gözlerine bir şey yapamamıştı. O belirsiz solgun yüzündeki gözler hâlâ siyah ve öfkeli bakıyorlardı.

Uzundu, inceydi ve Levis blucin, gömlek ve ceket giyen milyonlarca genç erkek gibi bir yapıya sahipti.

En büyük tutkusu düzenli olmaktı. Odasındaki her şey yerli yerindeydi. Zaten dağınıklık yapacak bir eşyası da

yoktu. Philadelphia'dan ayrılırken, yanına bir sepetten başka hiçbir şey almamıştı.

Soho'da tatsız bir otelde çalışıyordu. Öğleden sonraları, on ikiden altıya kadar. Bir masanm arkasında oturup, çeşitli müşterilere anahtarlar veriyordu. New York'u görmeye gelmiş parasız ziyaretçiler, fahişeler, homoseksüeller ve sekreterleriyle öğleden sonra kaçamağı yapan iş adamları.

İlk altı hafta boyunca her gün Times Meydanı'ndaki gazeteciye gidip, Philadelphia gazetelerini almıştı. Sonra bunları odasma götürüp, gazeteleri baştan sona okumuştu. Bitirdiğinde, Dostluk Caddesi cinayetiyle ilgili tüm yazıları özenle kesmişti. Soruşturma ile ilgili her türlü haberi kestiğine emin olduğunda, bunları bir araba dergisinin sayfaları arasına koyup, dergiyi yatağın altma sakladı.

Giderek gazetelerdeki hikâyeler azalmaya başladı. Zaten bu olayın o kadar ilginç bir yanı da yoktu. Orta yaşlı, sıradan bir çift. Bay ve Bayan Willis Andrews. Kimin umurunda? Joey Kravetz. On dört yaşından beri ıslah evlerine girip çıkan, katı bir sokak kadını. Kimin umurunda?

Polis, cinayet gününden beri ortalarda olmayan Deke Andrews'u sorguya çekmek istiyor.

Ne nezaket.

Dedektifler her yerde, öldürülen çiftin uzun saçlı oğulları, Deke Andrews'u arıyor.

O kadar da nazik sayılmaz.

Bu canavar mutlaka bulunmalı.

Bunu yazan bir kadm tabii ki.

Deke Andrews'dan haber yok. Polis şaşkın.

İşte buna gülünürdü.

New York onun için mükemmel bir yerdi. Sokaklar onu hemen kabul edip, kendilerinden biriymiş gibi yutmuşlardı. Artık rahatlayıp, işine bakabilirdi.

Ve yakmda harekete geçmek için hazır olacaktı.

5

Santa Monica Bulvarı'ndaki Safeway süpermarketi çok kalabalıktı. Angel Hudson tekerlekli bir araba aldı ve kasaların önünde beklemekte olan müşterileri görünce, hafif bir iç geçirdi.

Sağlam kahverengi çantalara sebze ve meyve koymakta olan genç çocuk gözlerini ondan ayıramıyordu. Angel'in erkekler üzerindeki etkisi bu denli güçlüydü. Homoseksüeller bile ona bakmaktan kendilerini alamazlardı.

Angel de bakılmayacak gibi değildi doğrusu. On dokuz yaşında. Bir altmış boyunda. Pürüzsüz bir cilt. Uzun kirpikli, lacivert gözler, küçük ve düz bir burun, dolgun pembe dudaklar, uzun, sapsarı saçlar, yuvarlak göğüsler, incecik bir bel, dar bir kalça ve uzun bacaklar. Son derece tabii olan bu güzelliğin hiçbir bayağılığı da yoktu.

Her zamanki gibi çok az makyaj yapmıştı. Üzerinde de pembe bir kazak ve beyaz bir tulum vardı. Yine de herkes ona bakıyordu.

Arabasını yavaş yavaş kalabalığın içine sürdü ve arada bir durup fiyatlara baktı. 'Hmmm,' diye düşündü. Her yerde fiyatlar çok yüksek. Yalnızca otuz beş doları vardı ve bu parayı Buddy ile birlikte bir hafta idare etmek zorundaydılar. Buddy'i düşününce gülümsedi. Sonra, o sabah yataktaki halleri aklına gelince yüzü kızardı. Elleri her yerde, dili gizli kalmış yerleri araştırırken.

Onu düşününce birden ürpermişti. Buddy o kadar iyi ve şeker bir insandı ki. Ve de son derece yakışıklı. Yine ürperdi. İki muhteşem ve şahane günden beri Angel'in kocasıydı.

«Selam,» dedi bir ses.

Angel başını kaldırıp, açık yakalı bir kırmızı gömlek ve özenle ütülenmiş bir pantolon giyen, adaleli bir adama baktı.

«Geçen akşam bir partide karşılaşmamış mıydık?» diye

sordu adam. Bu arada arabasını onun yanma getirmeye çalışıyordu.

«Üzgünüm,» dedi Angel şaşkın bir ifadeyle, «ama buraya daha dün geldim.»

Neden özür diliyordu sanki? Buddy ona yüzlerce kere söylemişti. «Herkese üzgünüm demekten vazgeç. Hayatta biraz da saldırgan olmasını öğrenmelisin.»

«Yaa,» dedi adam. «Buraya dün geldiğine göre, belki bu akşam sana bir yemek ısmarlayabilirim. Ne diyorsun?»

«Üzgün...» diye başladı Angel ama, sonra birden durdu. «Ben evliyim,» dedi kesin bir tonla.

Adam çapkın bir ifadeyle güldü. «Farketmez.»

Neden hep onu buluyorlardı acaba? Hatırlayabildiğinden beri, birtakım yabancı adamlar yanma gelir, onunla konuşmaya çalışırlardı. Sokakta. Sinemada. Her yerde. Angel önüne baktı ve kararlı adımlarla arabasını sürmeye başladı. Ondan uzaklaşmak istiyordu, ama adam sağa sola çarparak arkasından geliyordu.

Angel durdu ve öfkeli gözlerini ona dikti. «Lütfen beni yalnız bırakın,» diye fısıldadı. «Size söyledim, ben evliyim ve kocam benimle konuşmanızdan hiç hoşlanmaz. Hem de hiç hoşlanmaz.»

Aslmda bunu bir tehdit olarak söylememişti, ama işe yaradı ve adam geri çekildi.

Buddy başka adamlarm ona bakmalarından nefret ederdi. Adamların devamlı olarak yanına gelip, garip garip tekliflerde bulunduklarını bir bilse, herhalde çıldırırdı. Ama bu onun suçu değildi, değil mi? Dar elbiseler ya da kısa etekler giymezdi. Kimseye bakmaz ve onları teşvik edecek hiçbir harekette bulunmazdı. Buddy, ona öpmekten başka şeyler yapan ilk erkek olmuştu ve bu da evlendikten sonra gerçekleşmişti. Angel içgüdüsel olarak beklemesi gerektiğini düşünmüştü. Ve Buddy'nin o ilk geceki mutluluğu, geçmişte yaşadığı tüm tatsız olaylara ve tokatladığı tüm ellere değmişti. Onu bulduğu için ne şanslıydı. O ancak milyonda bir bulunan biriydi.

«Affedersiniz bayan,» diye fısıldadı, yırtık bir beyzbol

gömleği giymiş, uzun boylu bir çocuk. «Sanırım bunları siz düşürdünüz.»

Angel çocuğun uzattığı krikrak paketine boş gözlerle baktı. «Üzgünüm, ama bunlar benim değil,» diye özür diledi yine.

«Değil mi? Sizin arabanızdan düştüğünü sanmıştım.»

«Üzgünüm.»

Çocuk sinirli bir tavırla sivilcelerinden birine dokundu. «Eğer sırada sizin önünüze geçebilirsem, aldıklarınızı arabaya taşımanıza yardım ederim.»

«Hayır, teşekkür ederim.» Angel çabuk çabuk yürüdü. Marketin içi bu garip tiplerle doluydu. Belki bir dahaki sefere Buddy de onunla gelirdi.

Frances Cavendish, modern krom masasının arkasındaki koltuğa yaslandı ve bir sigaralığa zekice yerleştirilmiş olan esrarlı sigarasmdan bir nefes çekti. Bu zengin dumanı ciğerlerinde on saniye kadar tuttu ve sonra tatmin olduğunu belirten bir iç çekişle, dışarı üfledi. Masanın diğer yanında, dik arkalı, küçük bir sandalyede oturmakta olan Buddy Hudson'a aldırmaz bir hali vardı.

«Buraya ne yüzle gelebiliyorsun?» diye sordu Frances.

«Efendim?»

«Neden sözettiğimi bilmiyormuş gibi davranma. Sana o TV işini buldum ve o yaşlı karıyla birlikte her şeyi mahvettin.»

«Hey, Frances. Bunlar geçmişte kaldı. Şimdi bir işe ihtiyacım var. Gerçekten var. Yeni evlendim.»

«Üzgünüm, Buddy.» Frances bir şey yapamam dermişçesine elini kaldırdı. «Ama işlerin nasıl olduğunu biliyorsun, sanırım. Sana yardım edemem.»

Eğer istese yardım edebilirdi. Kentin en güçlü ajanlarından biriydi. Her türlü rol için adam bulurdu.

«Hey, Frances,» diye ısrar etti. «Yani bana göre bir işin olmadığını mı söylüyorsun? Karşında Buddy Boy var. Dostluğumuzun özel olduğunu sanıyordum.»

Frances elmasla kesilmiş gözlüklerini aldı ve uzun burnunun üzerine yerleştirdi. «Daha şimdi evlendiğini söylemedin mi?»

«Evet.»

«Evet ya sevgili çocuk. Bence bu durum ilişkimize bir değişiklik getiriyor, öyle değil mi?»

Hangi ilişkiye? Buddy birkaç kez ona eşlik etmiş, o da Buddy'e iş bulmuştu. Onunla yatmamıştı ki.

«Neden?» diye sordu öfkeyle. Evlendiğini söylememeliydi ona.

Frances ona baktı. «Sekiz aydan beri yüzünü gördüğüm yok. Sonra aniden buraya geliyor ve evlendiğini söylüyorsun. Sana özel bir şekilde davranacağımı da nereden çıkartıyorsun?»

Buddy ayağa kalktı. «Öyleyse, davranma.»

Frances gözlüklerini çıkardı ve gözlerini kıstı. Buddy Hudson aylardır gördüğü en yakışıklı erkek hayvandı. Onu böyle göndermek çok yazık olurdu. «Sana bir reklam işi bulabilirim,» dedi.

«Artık reklam filmi çevirmek istemiyorum. Altı aydır Hawaii'de reklam filmleriyle uğraşıyordum. Onlar bıkmadı ama ben bu işten bıktım. Şimdi istediğim şey, herhangi bir televizyon şovunda kaliteli bir çekim. Biraz rol yaparım, biraz şarkı söylerim. Hepsi şişko popoları üzerinde oturup, kalırlar.»

Frances bir kalem aldı ve kalemin ucuyla masaya vurmaya başladı. «Bir reklam filminde oynamak istiyor musun, istemiyor musun?»

Buddy durumunu düşündü. İki yüz doları, eski bir Pontiac'ı ve bir arkadaşından ödünç almış olduğu bir tek odalı daireden başka hiçbir şeyi yoktu.

Kötü bir durumdu bu. Bir de Angel adında iki günlük bir karısı vardı. Güzel, yumuşak, saf ve Buddy'e ait. Bir kahraman gibi onu Hawaii'den buraya getirmişti. Angel onun işten başını kaldıramayan, başarılı bir aktör olduğunu sanıyordu.. Onu bu kadar erken düş kırıklığına uğratmak iyi olmazdı.

«Peki, yapacağım,» diye karar verdi.

Frances bir kartın üzerine bir şeyler yazdı ve ona uzattı. «Yarın, saat dörtte. Ve lütfen geç kalma.»

Buddy önce karta, sonra da ona baktı, «Frances,» dedi, «Bana bir fırt dahi vermeyecek misin?»

Angel hem paketleri açıyor hem de kendi kendine şarkı söylüyordu. Ne kadar mutlu olduğunu düşündükçe, buna kendi bile inanamıyordu. Kısa bir süre içinde ne çok şey olmuştu. Ve her şey de mükemmel gitmişti.

Daha bir buçuk yıl önce, Louisville, Kentuck'deki liseden mezun olmuş, bir güzellik salonunda resepsiyonist olarak çalışıyordu. Sonra bir gün bir sinema dergisinin açtığı bir yarışmaya girmişti. Kazanmayı hayal bile etmemişti, ama kazandı. Ödül bin dolar ve Hollywood'a bir haftalık ziyaretti. Bu ziyareti iki kişi de yapabilirdi.

Hollywood, Angel'in yalnızca dergilerde okuduğu sihirli kent. Hollywood. Gerçekleşen bir rüya!

Angel hiç düşünmeden bavulunu hazırlamış ve en iyi arkadaşı Sue-Anne ile birlikte yola çıkmıştı. Evden ayrılması zor olmamıştı. Çünkü Angel, geniş bir aileyle birlikte yaşayan üvey evlâttı ve o küçücük evin içinde fazla bir yer çıkması tüm ailenin işine gelmişti.

Hollywood'da, o ünlü Sunset Bulvarı'ndaki Hyatt Öteli'nde bir hafta kalmışlardı. Onun ve Sue-Anne'in nefes alacak zamanları bile olmamıştı. Sinema Dergisi onlar için özel bir program yapmıştı. Fotoğraf çektirmekten, Disneyland'a gitmeye, hatta bir Burt Reynolds ile öğle yemeğine gitmeye kadar.

Burt Reynolds! Angel onu gördüğünde bayılacağını sanmıştı. Ama adam çok hoştu ve Angel'i güldürüyordu - hatta fotoğraf çektirmek için bir kolunu Angel'in, bir kolunu da Sue-Anne'in omuzuna bile koymuştu.

Bir hafta çabucak geçti. Angel Louisville'deki o köhne eve geri dönmek istemiyordu. Zaten onu geri çekecek gerçek bir bağı da yoktu. Birlikte yaşadığı

aile ona asla kötü davranmamıştı, ama o kendisini her zaman bir yabancı, bir hizmetçi gibi hissetmişti. Küçükken herkes onunla ilgileniyordu, ama ergenlik çağına gelip de güzelliği ortaya çıktıktan sonra aile ona daha çekimser davranmaya başlamıştı.

Zaten uzun bir süredir devam eden ayrılmayı planlamıştı ve şimdi de önüne böyle bir fırsat çıkmıştı. «Ben burada kalacağım,» dedi Sue-Anne'e. Gözleri parıl parıl parlıyordu. «Ben buranın insanıyım. Artist olacağım!»

Sue-Anne, arkadaşını bu karardan vazgeçirmeye çalıştıysa da başarılı olamadı. Angel kararını vermişti. Zaten Hollywood'da tanıdığı her adam ona artist olması gerektiğini söylemişti. Öyleyse neden denemesindi? Yanında, ödül olarak aldığı bin dolar vardı. Eğer dikkatli davranırsa, bu para ona aylarca yeterdi.

Önce oturacak bir ev bulması gerekiyordu, çünkü parasını otellerde harcamayı düşünmüyordu. Fotoğrafçı ona, oda kiralayan bir kızın telefon numarasını verdi. «Onu ara,» dedi göz kırparak. «Ve *sakın unutma güzel kız, eğer o sana bir oda bulamazsa, her zaman bana gelebilirsin.»*

Angel bu sözlere aldırmayıp, numarayı aradı ve birkaç saat sonra, Fairfax'de bir evin arka odasına yerleşmişti.

«May Şirketinden iki dakika, Çiftçiler Pazarından da bir blok uzakta. Ne şanslısın,» dedi odayı kiraya veren kızıl saçlı kadın. «Bu kentte yeni misin, tatlım?»

Angel başını salladı. «Artist olacağım.»

«Tabii, tabii. Papa da dün evlendi.»

«Ne dedin?»

«Boşver.»

Artist olmak hiç de kolay değildi, ama zaten kolay olduğunu kim söylemişti ki? Önce fotoğraf çektirmesi ve bir ajan bulması gerektiğini öğrendi. Sonra Daphne. o kızıl saçlı kadın, «O aptal sendikalardan birine girmek zorundasın. Bunlarla mı uğraşacaksın? Para kazanmanın daha kolay yolları var. He~ le senin gibi güzel bir kız için...» dedi.

Profesyonel fotoğrafçılar yüzlerce dolar istiyorlardı ama, başka şekillerde ödeme yapabileceğini söyleyen fotoğrafçılar da vardı. Angel onların ne demek istediğini anlamazlıktan geldi.

Birkaç ajanı ziyaret ettikten sonra, Sunset Bulvarında bürosu olan, babacan tavırlı bir adamda karar kıldı. Bu adam diğerlerinden daha iyi görünüyordu. Çünkü Angel, diğer genç ajanların sorun yaratacaklarını içgüdüsel olarak anlamıştı. Altı hafta içinde adam onu dört görüşmeye gönderdi. Bunların hiçbirinden iş teklifi alamadı, ama bol bol başka teklifler aldı. Sonunda adam ona bir Porno filminde yardımcı rol bulabileceğini söyledi ve Angel ağlayarak büroyu terketti.

«Pis herif,» dedi Daphne. Angel'in durumuna üzülüyordu. «Bak, sana ne diyeceğim, tüm masrafların bana ait olmak üzere seni Hawaii'ye götüreceğim.»

«Peki, ya işin ne olacak?» diye sordu Angel endişeyle. Daphne ona bir satış mümessili olduğunu ve gece gündüz çalıştığını söylemişti.

«İşin canı cehenneme. Bir tatile ihtiyacım var.»

Angel bu kadar şanslı oluşuna inanamıyordu. Daphne gibi iyi bir arkadaşa sahipti şimdi. Kadın belki biraz fazla makyaj yapıyor, fazla süslü püslü giyiniyordu ama, bunun ne önemi vardı? İyi bir insandı o. Ve zaten Hawaii'ye gitme teklifi geri çevrilemeyecek kadar cazip bir teklifti.

Çok sallantılı bir uçak yolculuğundan sonra, gece geç vakit Hawaii'ye vardılar. Havaalanından bir taksiye atlayıp, yirmi dakika sonra Hawaiian Village Oteli'ne geldiler. Beş saatlik yolculuk boyunca oldukça fazla miktarda içki içmeyi becermiş olan Daphne taksinin içinde uyuya kalmıştı. Angel taksinin parasını ödeyip, onu uyandırdı. Bu arada heyecanla çevresine bakıyordu.

«Bok!» dedi Daphne. «Geldik mi?»

Angel, acaba duymuş mudur endişesiyle şoföre baktı, ama adam farkında bile değildi.

Otele girip, resepsiyona yürüdüler. «Ben kayıt yaptırırken, sen git otur,» dedi Daphne.

Angel sabırla beklerken, arkadaşının bu kadar çok içmeyip, fazla küfür etmemesi için dua ediyordu. Her şeye rağmen, artık Louisville'de değildi. Daphne de Sue-Anne değildi. Ve dünyanın ortasında serbestçe dolaşmak çok güzel bir duyguydu.

«Her şey tamam!» diye bağırdı Daohne ve onu düşüncelerinden ayırdı. «Tatlım, ben çok yorgun bir insanım. Haydi odaya çıkalım.»

Oda renkli televizyonlu, tek yataklı ve temizdi. Havuza bakan manzarası bile vardı. Angel bu yatağı Daphne ile paylaşacağını düşününce biraz bozuldu. Üzerindeki ağır parfüme rağmen, Daphne'nin ter kokusuna dayanılmazdı.

«Şu çocuğa bahşiş ver,» diye emretti Daphne, bavulları yere bırakmakta olan çocuğu işaret ederek.

Angel, parasının sandığı kadar uzun süre dayanmayacağını düşünerek, elini çantasına attı. Bin dolardan kala kala dört yüz dolar kalmıştı. Çocuğa bir dolar verdi. Çocuk memnun olmamıştı.

Çocuk odadan çıktığında, Daphne kırmızı elbisesini çıkarmış, üzerinde incecik bir mor külotla banyoya gidiyordu.

Angel, Daphne'yi üzmeden bu tek yatağa nasıl itiraz edebilirim diye düşündüyse de, bunu yapamayacağına karar verip, bavulunu açtı ve May Company'den almış olduğu mavi kısa geceliği çıkardı. Yapmış olduğu tek savurganlık buydu, ama gecelik öylesine güzeldi ki, almamazlık edememişti.

Daphne banyodan çırılçıplak çıktı, ellerini kalçasına koydu ve büyük göğüslerini inceledi. «Fena sayılmaz, değil mi?»

Angel banyoya koşup, bir duş aldı ve Hawaii'ye gelme fikrinin pek de iyi bir fikir olmadığını düşünmeye başladı.

Odanın içi sessizdi. Daphne ışıkları söndürüp, yatağa girmişti. Angel diğer taraftan yatağa girdi, gözlerini kapadı ve artist olma yolundaki girişimlerini düşündü. Yaşayabilmek için bir iş bulması gereki-

yordu. Belki bir film stüdyosunda resepsiyonist olabilirdi. Belki de Burt Reynolds'un bir seyretere ihtiyacı olurdu, ya da Richard Gere'in. Ya da…

Bacağının üzerinde dolaşan el onu bir an için gıdıkladı. Ne olduğunu anlamamıştı. Ama el biraen bacakları arasına daldı ve Daphne üzerine çıktı. «Oh, hayır!» diye haykırdı şaşkınlıkla. «Ne yapıyorsun?»

«Herhalde tenis oynamıyorum, tatlım,» diye cevapladı Daphne elleriyle Angel'in külotunu itmeye çalışarak.

«Dur! çabuk dur!» Angel onu tekmelemeye başladı.

«Oh, demek nazlı bir piliçsin, öyle mi? Doğrusunu söylemek gerekirse. Ben de böyle oyunlardan hoşlanırım.» Naylon yırtıldı ve Daphne'nin süratli parmakları o sıcak üçgene dokundu.

«Yeter artık!» diye haykırdı Angel ve yataktan fırladı. «Neyin var senin?»

«Neyim mi var? Seni buraya neden getirdiği sanıyordun?»

«Tatil için,» diye cevap verdi Angel tırek bir sesle.

«Hayır, seninle sevişmek için tatlım. O katı erkek organı yerine yumuşak şeylere dokunmak için.»

Angel'in eli ağzına gitti. «Aman Tanrım! Midem bulanıyor.»

«Git başka bir yerde kus,» diye bağırdı Daphne. «Eğer oyun oynamak istemiyorsan, çantanı al ve defol.»

«Ama… Gidecek bir yerim yok.»

Daphne ilgilenmiyordu bile. «Şansına küs.»

On beş dakika sonra lobide durmuş, asık suratlı resepsiyoncuya yalvarıyordu. Ama otelde başka boş oda yoktu.

Avustralyalı bir turistle geçirdiği enerjik dakikalardan yeni ayrılmış olan Buddy Hudson bu hoş sarışına bakmaktan kendini alamadı. Kadınları otomatik olarak gözden geçirmek gibi bir huyu vardı ve

bu kadın çok özeldi. Angel resepsiyondan ayrıldığında, hemen atıldı. «Bir sorun mu çıktı?» diye sordu.

Angel ona şöyle bir baktı ve dizlerinin titrediğini hissetti. «Oh,» diye fısıldadı.

«Anlayamadım. Bir sorun var mı, yok mu?» Bu kıza sahip olmalıydı. Kız sanki altı ay erken gelen bir Noel gibiydi.

«Şey… Ben… Burada oda bulamıyorum da.» Angel ona bakmaktan kendini alamıyordu. Buddy Hudson şimdiye kadar gördüğü en yakışıklı erkekti. En sevdiği iki aktörün —Richard Gere ve John Travotta— karışımı gibiydi, ama ikisinden de yakışıklıydı. Siyah kıvırcık saçlar, buğulu siyah gözler, ince ve adaleli bir vücut.

«Hey - hey. Bu hiç iyi değil. Daha önceden rezervasyon yaptırmamış miydin? Şimdi tam turist mevsimi, her yer kalabalık.»

«Yaptırdım, ama…» Angel'in gözleri yaşlarla doldu. «Başıma çok kötü bir şey geldi.»

Bu iş kolay olacağa benziyordu. «Konuşmak ister misin?»

«Anlatamam.»

«Tabii anlatırsın. Anlatmak insanı rahatlatır. Haydi gel, sana bir içki ısmarlayayım.» Buddy, onu yakındaki bir kokteyl salonuna götürdü. Onu tanıyan garson, «Ne arzu edersiniz?» diye sorarken, kızı yatağa götürmesinin ne kadar süreceğini merak ediyordu.

«Meyve kokteyli, lütfen.»

«İçine biraz rom ister misiniz?»

Buddy şaşırmış görünüyordu. «İçki içmez misin?»

Angel başını sallad.

«Sigara?»

Angel yine başını salladı.

Buddy gerçekten şaşırmıştı. Çünkü hepsi içerlerdi.

«Peki,» diye başladı Buddy, «Ne olduğunu anlat bana. Salak herifin biri mi askıntı oldu?»

Angel ona neden güvendiğini bile bilmiyordu, ama güveniyordu. Az sonra her şeyi anlatmaya baş-

lach -Hollywood'a ayak bastıktan, Daphne'nin ona saldırmasına kadar. «Kendimi çok pis hissediyorum,» dedi yavaşça. «Bir kızın böyle bir şey yapmasını düşünebiliyor musun?»

Düşünebiliyor muydu? Keşke seyretmiş olduğu kızların adedi kadar parası olsaydı. Bu küçük tilki ya oyun oynuyordu, ya da gerçekten çok saftı. «Yatabileceğin bir yatağım var,» dedi.

Angel birden onun bir erkek olduğunu hatırıadı ve erkekler yalnızca bir tek şey istiyorlardı. «Hayır. Teşekkür ederim.»

Buddy fazla ısrar etmedi. «Ama bu gece bir yerde kalman gerek.»

«Hayır, gerek değil, şimdi havaalanına gidip, Los Angeles'a kalkan bir uçak bekleyeceğim.»

«Şimdiye kadar duyduğum en saçma şey.»

«Neden?»

«Çünkü, tatlım, şu anda dünyanın en güzel adalarından birinde bulunuyorsun. Ve ben sana çevreyi gezdirene kadar da seni hiçbir yere göndermiyorum.»

«Ama...»

Buddy parmaklarını onun dudaklarına koydu. «Aması maması yok. Küçük bir oteli olan bir arkadaşım var. Sana orada bir oda buluruz.»

«Ama...»

«Birinci kural. Buddy Boy'a asla karşı gelmeyeceksin.»

Üç hafta geçti ve Buddy sözüne sadık kalıp, Angela adayı gezdirdi. Ona hem Honolulu'yu gösterdi hem de bir arkadaşının uçağıyla, Mui, Lanai ve Molokai'ye günlük geziler yaptılar. Issız beyaz kumsalları, tropik balık dolu Mercan Adalarını, Yağmur Ormanlarını ve Cennet Parkı'nı gezdiler.

Angel kendisini hiç böylesine canlı ve neşeli hissetmemişti. Buddy, içinde varlığından haberdar olmadığı hislerin uyanmasına neden olmuştu. Buddy' nin arkadaşının şirin odasında kalan Angel, her gün Buddy'nin onu almasını heyecanla bekliyordu. Buddy

birkaç kez birlikte kalmak teklifinde bulunmuştu, ama Angel her seferinde «O tür bir kız» olmadığını izah ediyordu.

Angel bunu söylediğinde, Buddy güldü. Ama Buddy'nin gülmesi bile Angel'in kararını bozamadı. Fakat gizliden gizliye onu istediği de bir gerçekti. O güçlü bedenin kendisine tümüyle sahip olmasını istiyordu. Buddy onu öptüğünde, onu kendinden uzaklaştırmak Angel için çok zor oluyordu.

Buddy bir barda şarkı söylüyordu. «Ben aslında bir aktörüm,» diye açıkladı. «Ama dinlenmeye ihtiyacım vardı, bu yüzden Los Angeles'ten ayrılıp buraya geldim. Birkaç aydır buradayım. Hollywood'dayken hiç durmadan çalışıyordum. Filmler, televizyon şovları. Ne istersen.»

«Sahi mi?» Angel çok etkilenmişti.

«Sahi ya. Beni ilk gördüğünde tanımadın mı?»

Angel başını salladı. «Ben fazla televizyon seyretmem.»

«Ha! Ben de beni tanıdığın için benimle konuştuğunu sanmıştım. Ben çok ünlü biriyim, bebek.»

Buddy, Angel'in çalıştığı yere gelmesine bir kez izin verdi. Buddy «May Way» ve «Chicago» gibi şarkıları söylerken, Angel bara oturup sevgiyle onu dinledi.

«Bu eski şarkılara bayılıyorlar,» diye açıkladı Buddy. «Aslında benim türüm daha çok Billy Joel ve Rock müziğidir. Ama tabii para kazanmam gerek.»

Bir gün, sessiz bir kumsalda yanyana yatarlarken, Buddy birden onun üzerine çıktı ve onu şimdiye kadar öptüğünden daha hızlı ve sert bir şekilde öpmeye başladı. «Beni çıldırttığını biliyor musun?» diye bağırdı. «Artık böyle devam edemem.»

Angel onun sertliğini bacağında hissediyordu. İçgüdüsel olarak bedeni onun bedenine yapıştı.

«Oh, bebeğim!» diye fısıldadı başını o altın saçlara gömerek, «Oh, bebeğim... Bebeğim... Bebeğim... Sana sahip olmalıyım. Ne dediğimi anlıyor musun? Sana sahip olmalıyım.»

Angel da onu çok istiyordu. Buddy onun hayal

ettiği her şeye, hatta daha fazlasına sahipti. İkisi birlikte bir aile yaratabilirlerdi. Onu sevecek, ona bakacak biri. Ait olunacak biri.

«Evlenebiliriz,» diye fısıldadı Angel yavaşça.

Buddy birden geri çekildi. Ama sonra yeniden düşündü. Dünyanın en güzel kızıyla evlenmenin ne zararı vardı ki? «Sen kazandın, bebek,» dedi ona ve bir hafta sonra evlendiler. Basit bir tören. Buday ödünç aldığı bir takım elbise giydi, Angel da son kalan parasıyla aldığı beyaz dantel bir elbise.

Evlendikten bir gün sonra, Buddy heyecanla geldi. «Biliyor musun, bebek, Hollywood'a gidiyoruz. Sen ve ben. Orada öyle şeyler yapacağız ki, herkes nereden geldiğini şaşıracak/»

Aıigel hülyalı bir şekilde paketleri açtı ve akşam yemeği için hazırlayacağı şeyin Buddy'nin hoşuna gidip gitmeyeceğini düşündü. Hamburger, yeşil fasulye, haşlanmış patates ve elma pastası.

Kendi kendine gülümsedi ve yemekten sonra olacakları düşündü. Kendisi ve Buddy birlikte. Yatakta birlikte. Aşk yaparken birlikte.

Teşekkür ederim, Daphne. Hayatımı değiştirdin ve beni dünyanın en mutlu kızı yaptın!

Buddy bürodan çıkmadan önce, Frances'ı hiç değilse gülümsetmeyi başarmıştı. Hatta sigarasından birkaç nefes bile vermişti. Onu yükseklere çıkarmaya yeterli değildi bu ama hayatında Angel gibi bir kadın olan kimsenin uyuşturucuya gereksinimi olamazdı. Ona yalnızca bakmak bile, kanmm hızlı akması ve gününün sorunsuz geçmesi için yeterliydi.

Kim derdi ki Buddy Hudson kapana sıkışacak? Hele kendisi, asla.

Buddy Hudson. Her kızm rüyasmdaki erkek. Çakı gibi bir adam. Bir kahraman. Bir Süperstar. Eğer kendisi hak-

kında olumlu düşünmezse, başka kim düşünecekti ki? Ama bir gün mutlaka başaracaktı. Hem de çok yakın bir gün.

Buddy Hudson. Yirmi altı yaşında. Ona tapan, belki de fazla tapan bir anne tarafından, San Diego'da yetiştirilmiş. Annesi onu her zaman kolları arasında tutmuş, o sıkı kolları ancak okula gitmesi için açmıştı.

On iki yaşına geldiğinde babası öldü ve mali açıdan iyi durumda olmalarına rağmen annesi şaşkına döndü. «Artık annene sen bakacaksın,» diye ağlıyordu. «Bu evin erkeği sensin.»

O yaşta bir çocuk için bu sözler korkutucu gelmişti. Zaten annesinin ona olan tutkusu yeteri kadar bıkkınlık vericiydi. Şimdi, babası öldükten sonra bu tutku daha da artacaktı.

Ve de arttı. Kadın geceleri aynı yatakta yatmaları için ısrar etmeye başladı. Neden olarak da «Korkuyorum,» diyordu. Buddy, annesinin bu kadar çok üzerine düşmesinden nefret ediyor ve her gün okula gidip, kendisi gibi sorunları olan arkadaşı Tony ile beraber olmayı dört gözle bekliyordu. İkisi birlikte düşler kurup, özgür olduklarını düşlüyorlardı. «Peki, neden kaçmıyoruz?» dedi Tony bir gün.

Bu fikir Buddy'e çok cazip geldi. On dört yaşında, uzun boylu, sağlam yapılı bir çocuktu ve dünyayı keşfetmek için büyük bir arzu duyuyordu. «Evet,» dedi. «Haydi, kaçalım.»

Birkaç gün sonra annesinin çantasından yirmi dolar ödünç aldı ve öğle tatilinde, Tony ile birlikte okuldan kaçtılar. Sokaklarda bağırıp, çağırıyorlar, özgürlüklerinin tadını çıkarıyorlardı.

«Ne yapacağız?» diye sordu Buddy.

Tony omuzlarını silkti. «Bilmem, sence ne yapmalıyız?»

Buddy de omuzlarını silkti. «Ben de bilmiyorum.»

Sonunda, plaja ve bir sinemaya gitmeye karar verdiler. Plaj çok sıcaktı. Film **The Thomas Crown**

Affair idi ve Buddy, Faye Dunaway'e âşık oldu. Steve Mc Queen bir aktör olabildiğine göre, kendisi neden olmasındı? Bu büyük arzunun tohumları o anda ekilmişti.

Nereye gideceklerini ve geceye nerede geçireceklerini bilmeden sinemadan çıktılar ve kendilerini limanda buldular. Buddy, büyük yatağında tek başına uyumakta olan annesini düşündü. Üzgün değildi. Kaçabildiği için çok sevinçliydi.

Bir barın dışında durup, dışarı çıkan denizcilerden sigara aldılar. Sonunda, sivil giysili, yaşlıca bir adam onlara yaklaştı. «Bir partiye gitmek ister misiniz?» diye sordu. Gözleri fırıl fırıl dönüyordu.

Buddy, Tony'e baktı. Tony de Buddy'e baktı ve ikisi birlikte başlarını salladılar.

«Beni takip edin,» dedi adam ve az ileride duran büyük bir arabaya doğru yürüdü.

İki çocuk uysal tavırlarla arka koltuğa geçtiler. «Bu galiba bir Rolls-Royce,» diye fısıldadı Tony. «Bana kalırsa, bir Bentley,» diye cevapladı Buddy.

Çocukları arabaya alan adam şimdi onlara aldırmadan, hızla sürüyordu. On dakika kadar sonra Buddy öne eğildi ve adamın omuzuna dokundu. «Affedersiniz bayım, bu parti nerede acaba?»

Adam birden frene asıldı. «Eğer gitmek istemiyorsanız söyleyin. Kimse sizi zorla götürmüyor. Bunu unutmayın sakın.»

Bu sözler Buddy'i huzursuz etti. Tony'e dokundu, «Haydi gidelim,» diye fısıldadı.

«Hayır,» dedi Tony. «Gidecek bir yerimiz yok ki.»

Çok doğru. Buddy birden evinde olmayı istedi. Ama bunu Tony'e söyleyip, kendini küçük düşüremezdi.

Bir on dakika kadar sonra özel bir yola girdiler ve biraz ilerleyip, ışıklarla aydınlatılmış büyük bir köşkün önünde durdular. Köşkün önü bir sürü pahalı arabalarla doluydu.

«Fiuul» Tony bir ıslık çaldı. «Şuraya bak!»

«Beni takip edin,» dedi adam ve onları ön kapıdan geçirip, geniş bir hole soktu. «Adlarınız nedir?» diye sordu.

«Benim adım Tony, o da Buddy,» diye cevapladı Tony. «Ve ikimiz de gerçekten çok açız. Yiyecek var mı burada?»

«Ne isterseniz var. Böyle gelin.»

Adam kapıları açtı ve insan dolu, loş bir odaya girdiler. İçerisi bardak ve konuşma sesleriyle doluydu. Farkedilene kadar kapıda beklediler ve sonra gürültü birden kesildi.

«Baylar,» dedi adam resmi bir şekilde. «Sizi Tony ve Buddy ile tanıştırmak istiyorum.»

Odadaki herkes gözünü onlara dikmişti. Bir an öldürücü bir sessizlik oldu. «Denizci yok muydu, Freddie?» efemine bir ses sessizliği dağıttı ve herkes gülmeye başladı. Parlak portakal rengi bir kaftan giymiş, kısa boylu ve şişko bir adam bulunduğu gruptan ayrıldı ve onların yanına gelip, mücevherli elini uzattı. «Partime hoş geldiniz çocuklar. Size ne ikram edebilirim?»

Tony, şişko adamın elini sıktı. «Yiyecek!» dedi sırıtarak. Bu maceradan çok memnun olmuş bir hali vardı.

Buddy hâlâ huzursuzdu. Ama kaçmak için artık çok geç olduğunun farkındaydı. Ayrıca, bir masa dolusu lezzetli yiyeceği gördüğünde de kaçmak fikrinden tümüyle vazgeçti.

Onlara içecek verdiler. İçki değil, ama meyve kokteyli ya da muzlu süt gibi şeylerdi bunlar. Sonra tabak tabak güzel yemekler. Herkes onların çevresinde dolanmaya başlamıştı. Onlara iki küçük çocuk değil de, yetişkin insanlar gibi davranıyorlar, birtakım konularda fikirlerini soruyorlar, bardakları boşaldığında dolduruyorlar ve sigara ikram ediyorlardı. Bir süre sonra Buddy de kendini iyi hissetmeye başladı.

«Al, bir de bunu dene.» Şişko adam ona değişik bir sigara uzattı.

Buddy henüz bir nefes almıştı ki, Tony uzanıp sigarayı elinden aldı. «Bu haşhaş mı? Bir de ben deneyeyim.»

Şişko gülümsedi. Dişleri keskindi.

Tony dudaklarını büzdü ve sigaradan derin bir nefes aldı. Sonra çılgın gibi öksürmeye başladı.

Şişko kahkahalarla gülmeye başladı. Hatta onları getiren adam bile gülümsüyordu.

Tony sigaradan bir nefes daha alırken gözleri kısıldı ve bu kez öksürmemeyi başararak, dumanı uzun bir süre ciğerlerinde tuttu ve sonra büyük bir zafer edasıyla dışarı üfledi.

«Çabuk öğreniyorsun,» dedi Şişko.

«Evet, öy ley imdir,» diye kasıldı Tony. «Deneyecek başka neyin var?»

Şişkonun gözleri parladı. «Biraz kokain deneyecek kadar büyük müsün?»

«Her türlü şeyi deneyecek kadar büyüğüm!»

Bu arada Buddy kendini bariz bir şekilde hasta hissediyordu. «Banyoya gitmem gerek,» diye fısıldadı ve odadan çıktı. Kimse onun çıktığını farketmedi. Şişko'nun cam bir masa üzerine koyduğu beyaz tozu burnuna çekmeye hazırlanan Tony'e çevrilmişti bütün gözler.

Buddy banyoyu buldu ve uzun uzun işedi. Biraz rahatlamıştı, ama yine de kötüydü. Hole çıktı ve arkadaki açık duran pencereyi gördü. Temiz havctrya ihtiyacı vardı. Camı biraz daha açtı ve dışarı uzandı. Hareketlerine hâkim olamıyordu ve ne olduğunu anlayamadan birden dengesini kaybetti ve aşağıya, çimenlerin üzerine sert bir şekilde düştü.

Sonra her şey karardı. Kendine geldiğinde sabah olmuştu. Gün ışığı gözlerine giriyordu. Tüm bedeni ağrılar içindeydi, nerede olduğunun farkında değildi. Birden paniğe kapıldı. Başı zonkluyordu, ağzında iğrenç bir tat vardı. Bakımsız bahçede ayağa kalkmaya çalışıp, çevresine bakındı ve düşündü.

Tony, ben ve Tony. Kaçıyoruz. Sinema. Liman. Arabadaki adam. Homoseksüeller. Yemekler. İçki.

Annem beni öldürecek. Kesinlikle öldürecek.

Üzerindeki tozları temizledi ve evin ön tarafına

ru yürüdü. Evin önünde hiç araba yoktu. Ev tümüyle ıssızdı ve gün ışığının parlak demetleri altında son derece bakımsız ve harap görünüyordu. Bir gece önce görmüş olduğu o muhteşem köşk değildi sanki.

Buddy kaşlarını çattı. Ön kapı kilitliydi, ama bir pencereden içeriye baktı. İçerideki tüm eşyaların üzerine örtüler konulmuştu. Aylardan beri burada kimse yaşamamış gibi bir görüntüsü vardı. Buddy dolanmaya başladı. Tony'i bulmak istiyordu. Bu arada eve girebileceği bir yer aradı, ama her yer kilitliydi. Demek Tony gitmişti - neden olmasındı? Herhalde Buddy'nin onu bıraktığını sanmıştı.

Birden evden kaçma fikri bütün önemini ve güzelliğini kaybetti. Hele yalnız başına, üşümüş, yorgun ve açken. Annesi onu öldürecekti, ama eve dönmekten başka yapacak bir şeyi yoktu. Doğru olduğunu ümit ettiği bir yönde yürümeye başladı.

Bundan sonraki yirmi dört saati yaşamı boyunca unutamadı. Bazen gecenin ortasında uyanır, soğuk terler dökerdi ve anılar, sanki bir gün önce olmuş gibi, gözünün önüne gelirdi.

Eve dönüş. Çılgın bir anne. Polis. Sorular.

Tony'nin cesedi sabahın beşinde liman çevresinde bir yerde arabadan atılmış. Dövülmüş, hırpalanmış. Tecavüz edilmiş ve ölü.

Tabii polisler Buddy'nin üzerine yürümüşlerdi. Onu polis karakoluna götürmüşler ve yedi saat boyunca sorguya çekmişlerdi. Sonunda annesi, aile avukatının yardımlarıyla onu oradan alabilmişti.

Sonra eve gitmiş, teskin edici ilaçlar almış ve tam on saat uyumuştu. Ardından polisler yine gelmişler ve onları partinin yapılmış olduğu eve götürmesini istemişlerdi. Bir polis arabasının içinde saatlerce dolaşmıştı, ama evin nerede olduğunu hatırlayamamıştı.

«Bir parti olduğundan emin misin?» diye sordu kuşkucu bakışları olan bir dedektif. «Ya da bir ev olduğundan emin misin?»

Uç saat sonra onu yeniden karakola getirmişler ve bakması için yüzlerce fotoğraf vermişlerdi. Buddy tek bir surat bile tanımamıştı. Sonunda dedektif, Tony'nin cesedini görmesinin faydalı olacağına karar verdi. Birlikte fayans döşeli, soğuk, formol ve ölüm kokan bir odaya girdiler. Bu iğrenç koku Buddy'nin burnunu yaktı ve midesini bulandırdı.

Beyaz ceketli patoloji asistanına cesedi göstermesini söylerken, dedektif son derece rahattı. Duvardaki çelik bir çekmece çekildi ve içinde Tony yatıyordu. Çıplak ve ölü. Cansız bedeninin her yeri morluklar ve yaralarla kaplıydı.

Buddy baktı ve kendine gösterilen şeye inanamadı. Sonra ağlamaya başladı. Hıçkırarak ağlıyordu. «Kusacağım,» diye fısıldadı. «Beni buradan çıkarın, lütfen çıkarın beni buradan.»

Dedektif kılını bile kıpırdatmadı. «İyice bak, onun yerinde sen de olabilirdin. İyice bak ve asla unutma.»

Buddy kusmaya başladı.

Dedektif onu kolundan yakaladı. «Gidip şu evi bulalım. Belki arkadaşını görünce hatırlamışsındır.»

Buddy ne evi bulabildi, ne de partide bulunan adamları tanıdı. Tony gömüldü ve basında çıkan birkaç öfkeli yazıdan sonra, dava kapandı ve unutuldu. Çözülmemiş bir cinayet daha.

Ama çözülmemiş cinayet Buddy'nin hayatını değiştirdi. Daha önceleri annesiyle zar zor geçinirken, şimdi hiç geçinemez olmuştu. Kadın onu bir saniye yalnız bırakmıyor, durmadan saçını düzeltiyor, yüzünü okşuyor ve elini tutuyordu.

Buddy onun yatağında mümkün olduğu kadar uzakta yatıyor, kadının ellerinden kurtulmaya çalışıyordu.

Annesi onu durmadan sorguya çekiyordu. «O adamlar sana şeylerini değdirdiler mi? Seni soydular mı? Biliyorsun, bu normal değil - yani iki erkek.»

Kendisini aptal sanıyordu bu kadın? Normal olmadığını tabii ki biliyordu. Hatta normal olan şeyi

bile biliyordu o. Sınıfındaki kızlara bakmaya başlamıştı. Onlara neler yapabileceğini düşünmek bile organının sertleşmesine neden oluyordu.

Şansı yoktu. Annesinden kaçamazdı. Evde bir şeyler yapmasına da olanak yoktu. Playboy dergisinin orta sayfasını arkadaş olarak kullanıp, okul tuvaletinde yapacağı gizli seanslarla yetinmek zorundaydı.

On beş yaşına geldiğinde, Tina adında bir kıza göz koymuştu. Ona birlikte çıkmayı teklif etmek istiyordu, ama bu olanaksızdı. Annesi onu hiç serbest bırakmıyordu ve Buddy şikâyet ettiğinde de, üzgün ve yaşlı bir ifade takınıp, «Tony'i hatırla,» diyordu.

Bu yüzden önüne çıkan her fırsatı değerlendirmek zorundaydı. Onun bu ilgisine Tina da kayıtsız değildi, çünkü Buddy okulun en yakışıklı çocuğuydu. Öğle teneffüslerinde, günün o saatlerinde hiç kullanılmayan kimya laboratuvarına gidip, ileri derecede oynaşma seanslarına girişiyorlardı. Buddy, Tina'nın sert göğüslerine bayılıyordu. Tina da ona masaj yapıyordu.

Aylarca süren bu seanslardan sonra bir gün Tina, «Galiba sana âşık oldum, Buddy,» dedi.

Buddy, «Ben de seni seviyorum,» diye cevaplarken kızın nihayet onunla sevişmesine izin vereceğini ümit ediyordu. Kızın bluzunu ve sutyenini çıkarmıştı. Şimdi ise eteğinin kopçasıyla uğraşıyor, Tina da ona ihtirasla bakıyordu.

Tina'nın eteği yere düştü ve kız birden, «Bunu daha önce hiç yapmadım, ya sen?» diye sordu.

«Hayır,» diye cevapladı Buddy gerçeği söyleyerek ve vazgeçmesine fırsat tanımadan, kızın külotunu aşağıya indirdi.

«Oh!» diye ürperdi kız. «Sen de giysilerini çıkar.»

Kızın bir kez daha söylemesine gerek kalmadı. Buddy o kadar heyecanlanmıştı ki, kendisini koyuvermekten korkuyordu. Pantolonunu aşağıya indirdi ve gömleğini yırtarcasına çıkardı.

O sırada iki çift veliye okulu gezdirmekte olan okul müdürünün odaya girdiğini ikisi de duymadı.

Birtakım suçlamalardan sonra annesi onu almaya geldi. Kadının ağzı ince bir çizgi halinde kapalıydı ve son derece öfkeliydi. Müdürle konuştuktan sonra, Buddy'i eve götürdü.

Buddy eve girince hemen kendi odasına kaçtı. Hiç değilse annesi bu gece onu yatağına almak istemeyecekti. Onu bu kadar kızgın görmemişti.

Soyunup, her zaman kullanmasına izin verilmeyen dar yatağa girdi. Karnı ağrıyordu. Tina'yı düşündü ve elini yorganın içine sokup kendiyle oynamaya başladı.

Birden odanın ışığı yandı. Hem eli hem de organı bir anda donuverdi.

Annesi kapıda duruyordu. Üzerinde uzun bir sabahlık vardı. Yanakları kıpkırmızı olmuş, gözleri parlıyordu. «Demek, bir kadın vücudunun neye benzediğini merak ediyordun, öyle mi?» diye fısıldadı. «Öyleyse, gör bakalım.» Annesi tek bir hareketle sabahlığı çıkarıp attı ve Buddy'nin önünde çırılçıplak kaldı.

Kendi annesi! Buddy hem şaşırmış, hem dehşete düşmüş, daha da kötüsü tahrik olmuştu.

Kadın yatağa yürüdü ve yorganı çekti. Buddy'nin şişkinliği saklanılacak gibi değildi. Kadın onu yavaşça okşamaya başladı.

Buddy'nin kafası öyle karışıktı ki, ağlamak ya da kaçıp gitmek istiyordu. Ama bunu yapmadı. Orada durup, annesinin onu okşamasını izledi. Sanki kendi bedeninin dışına çıkmış, olup bitenleri dışarıdan izleyen bir yabancıydı.

Kadın onun üzerine çıktı ve Buddy'nin organını o ıslak yere doğru yöneltti. Ne sıcak, ne ıslak, ne güzel. Artık her an gelebilirdi. Ve bu, kâğıttan Playboy kızları ya da Tina ile yaptığı seanslardan çok daha iyi olacaktı...

«Şimdi artık annenden başka kimseye ihtiyacın olmayacak, değil mi Buddy? Değil mi?» Kadın sen derece mutlu bir sesle onu okşuyordu.

Buddy daha annesi uyanmadan, sabahın çok erken saatlerinde evden kaçtı. Ama bu kez daha akıllıca davrandı ve annesinin çantasındaki iki yüz doları ve bir sürü de pahalı mücevheri aldı. ,

Bu kez gerçekten gidiyordu. Ve asla geri dönmeyecekti.

Buddy, Frances'in bürosundan çıktıktan sonra cebinden bir paket çiklet çıkardı ve binaya girmekte olan kızıl saçlıyı gözden geçirdi, işsiz kalan bir artist olduğu hemen belli oluyordu. Hepsinin yüzünde, bir rol için her şeyi yaparmşçasma, ümitsiz bir ifade olurdu. Ve çoğu da, bir rol için gerçekten her şeyi yapıyorlardı.

Çikleti dilinin altında gezdirdi ve yavaş adımlarla arka taraftaki park yerine yürüdü. Buddy, tüm Hollywood erkekleri gibi mükemmel bir yürüyüşe sahipti. Hem Saturday Night Fever'daki John Travolta'ya, hem de American Gigola'daki Gere'e benziyordu. Çok iyi göründüğünün farkındaydı. Görünmeliydi de, çünkü o çılgın kalça sallama figürünü öğrenmek için çok çalışmıştı. Aslında bu rolü, Gigola'daki adamdan çok daha iyi oynayabilirdi. Çünkü bu rolü yaşamıştı. Tek başına yaşadığı on bir yıldan beri birçok rol yaşamıştı.

«Selam. Buddy. Nasılsın?» Quince, zenci aktör arkadaşlarından biri, geçerken elini uzattı. «Frances'in keyfi nasıl bugün?»

Buddy omuzlarını kaldırdı. «Fena değil, ama fazla üstüne gitmemek gerek.»

«Ne zaman döndün sen?»

«Birkaç gün önce.»

«Kalsana, bir kahve içeriz. Yeni bir vahşi kedim var, onunla mutlaka tanışmalısmız. Tam bir şeftali. Bir de kızkardeşi var.»

<(Başka bir zaman. Şimdi biriyle buluşmam gerek.»

«Pekâlâ. Beni ararsın, değil mi? İstersen bir gece Maverick's'e gel.»

«Memnun olurum.»

Yine el sıkıştılar ve ikisi de kendi yoluna gitti.

Buddy deri ceketinin yakasını kaldırdı ve arabasına yürüdü. Neden Quince'e evli olduğunu söylememişti? Ya da Frances'a söylediğine neden pişman olmuştu? Yoksa evli olduğuna kendi de mi pişman oluyordu?

Hayır. Ama aktör olmak için belirli bir imaj yaratmak gerekiyordu. Ve kendi imajı da, her an her şeyi yapmaya ve her yere gitmeye hazır olan, seksi bir herifti. Ve evli olmak nedense bu sahneye pek yakışmıyordu.

Eski arabasını çalıştırdı ve radyoda bir rock istasyonu buldu. Angel hiç de utanç duyulacak bir kadın değil. Güzeldi, gençti ve saftı. Saf demek belki komik kaçıyordu, ama Angel gibi bir kızı tanımlamak için başka ne sıfat kullanılabilirdi ki? Hollywood çevresinde dolanan kızların çoğu, daha yirmilerine gelmeden, her yere girip, her şeyi yapmış oluyorlardı. Angel onlardan farklıydı. Ama ahlâksızlık kaynayan bir kentte onu daha ne kadar zaman böyle tutabilecekti?

Şimdi sorunu bu değildi. En acil sorun para sorunuydu. Angel onun çok başarılı bir aktör olduğunu sanıyordu ve Buddy her ne olursa olsun, hatta bir süre için eski huylarına dönmesi gerekse bile, onun bu düşüncesini sarsmayacaktı.

Hızla gaz pedalına bastı ve Beverly Hills'e doğru yöneldi.

6

Millie Rosemont uykusunda mırıldandı ve sol kolunu kocasının üzerine attı.

Leon sırtüstü yatmış, boş gözlerle tavana bakıyordu. Karısının kolunu dikkatlice üzerinden çekti ve dönüp ona baktı. Keşke uyansa da konuşsak diye düşünüyordu. Ama kadın kıpırdamadı bile. Leon sessizce yataktan kalktı, mutfağa gitti, buzdolabını açtı ve üzgün bir ifadeyle buzdolabının içine baktı. Altı yumurta, bir tabak elma, biraz süt,

ve bir tabak keçi peyniri. Tam bir ziyafet. Ama rejimdeydi ve Millie de ona yardımcı oluyordu. Üç aylık bir süre içinde on bir kilo almıştı. Yani haftada bir kilodan fazla. Kendini şişman ve şekilsiz hissediyordu. Bu arada pantolonunun beli üç kez genişletilmişti. Ceketlerinin ve gömleklerinin dikişleri de atmak üzereydi.

Suç Millie'nindi. Çünkü çok iyi bir aşçıydı.

Suç kendinindi. Çünkü bir domuz gibi yiyordu. Özellikle kafasının içinde bir sorun varken.

Keçi peynirini dolaptan çıkardı, çekmeceden bir kaşık aldı ve mutfak masasına oturdu. Bunu inkâr etmeye çalışmanın bir anlamı yoktu, kafasının içinde bir sorun vardı. Dostluk Caddesi cinayetleri - sebepsiz yere öldürülen o üç kişi. Ve o üç zavallı kişiden biri de küçük Joey Kravetz idi.

Gazeteler onu «genç ve güzel model» olarak tanımlamışlardı. Eğer herhangi bir kurban, dişi ve otuz yaşın altındaysa, otomatik olarak güzel oluyordu. Çünkü başlıklar daha etkileyici sayılıyordu.

Modelmiş, diye düşündü Leon. Ve bilmeliydi. Joey'i ve onun katledilmiş kanlı vücudunu düşündükçe midesine kramplar giriyor, öfkeden delirecek gibi oluyordu. Joey. O daha çocuktu.

İlk tanışmalarını hatırladı.

«Biraz oyun mu arıyordunuz, bayım?»

Leon, teklifin kendisine yapıldığına inanamadı. Çevresine bakındı. Bu, suni deriden yapılmış siyah mini elbiseli, yüksek topuklu ayakkabılı, bebek suratlı fahişenin başkasıyla konuştuğunu sandı.

Ama sokakta kimseler yoktu.

«Kaç yaşındasın?» diye sordu inanmayarak.

«Gerektiği kadar büyüğüm!» Kız gülümseyerek gözünü kırptı. Sol gözünde belirli bir şaşılık vardı. On beş ya da en fazla on altı yaşından fazla olamazdı.

«Evet, ne diyorsun kovboy?» Kız ellerini kalçasına koydu ve ona sırıttı. «Sana cenneti tanıtabilirim!»

«Ben de sana kendimi tanıtabilirim. Ben bir dedektifim.»

Kızın yüzündeki gülümseme dondu. «Bir polis? Allah kahretsin.» Kafasını iki yana sallamaya başladı. «Beni içeri almayacaksın, değil mi? Yani, yalnızca konuşuyorduk, sana bir şey teklif etmiş filan değilim.»

«Nerede oturuyorsun?»

Kız, onun teklifini kabul mu ettiğini, yoksa onu ihbar etmeye mi hazırlandığını anlayamamıştı. «Gitmem gerek,» dedi.

«Ailenin yanında mı oturuyorsun?»

«Benim ailem filan yok, bayım. On sekiz yaşındayım ve istediğimi yapabilirim.»

«Ben de seni karakola götürüp, bana teklifte bulunduğun için içeri atabilirim. Tabii eğer istersem.»

Kız uzun caddeye baktı ve kaçmayı düşündü. Ama adam çok kuvvetliye benziyordu ve onu mutlaka yakalardı. Baş parmağını ağzına sokup, emmeye başladı. «Bak ne diyeceğim, sana bedavaya olur bu iş,» dedi birkaç saniye sonra.

Leon onunla birlikte gidip gitmemeyi düşündü. Gerçi yaşı küçük fahişeleri toplamak onun görevi değildi ama o bir polisti. Yine de belli bir sorumluluğa sahip olması gerekiyordu. Üstelik kız daha çocuk sayılırdı.

«Sanırım, benimle gelsen iyi olur,» dedi ve kızı zayıf kolundan yakaladı.

«Allah belanı versin!» Kız onun dizine bir tekme attı ve sonra kolunu kurtarıp koşmaya başladı.

Leon dizini ovuşturdu, kızın caddede koşmasını izledi ve sonra arabasına girip, düşünceli bir ifadeyle direksiyonun önünde durdu. Kızı ihbar edecekti. Onu bulmaları çok sürmezdi.

Leon öfkeyle peyniri ağzına doldurmaya başladı. Joey. Ne kötü bir kayıp.

Kafasının içinde, ortadan kaybolmuş olan Deke Andrews'u düşündü. Bir sürü insan sorguya çekilmiş, bir sürü değişik fikir ortaya atılmıştı. Deke Andrews hem zeki hem

aptal, hem kibar hem kaba, saldırgan, belâ çıkaran ve içine kapanık biri olarak hatırlanıyordu.

Liste sürüp gidiyordu ve kimse onunla ilgili olarak aynı fikirde birleşmiyordu.

Gerçek : O bir araba hastasıydı.

Gerçek : Omuzlarına kadar inen uzun saçları vardı. Ama bu hiç önemli değildi, çünkü kaçtığı an saçlarını kesmiş olabilirdi.

Gerçek : Solgun yüzlüydü, bir yetmiş üç boyundaydı, ince ama güçlüydü.

Gerçek : Kadınlarla başarılı değildi. Birlikte çıkmış olduğu dört kız da, onunla yatmadıklarını söylemişlerdi. Hiçbiri onunla bir kez daha çıkmak istememişti.

«Neden?» diye sormuştu Leon.

«Bilmem,» demişti kızlardan biri. «O biraz... biraz garipti.»

Hepsi de aşağı yukarı aynı şeyi söylemişlerdi. Öyleyse, Deke Andrews'un belirli özellikleri arasına «garip» sözcüğünü de katmak pek yanlış olmayacaktı. Genç ve büyük bir olasılıkla sıhhatli bir erkek, ama yatmış olduğu hiçbir kız yok. Mantıklı sonuç - ya fahişelerle yatıyordu ya da homoseksüeldi. Belki de Joey burada sahneye çıkıyordu. Ama onu neden evine götürmüş olsundu? Sonra neden böylesi hunhar bir cinayete girişmişti?

Günler haftalara, haftalar aylara dönüştükçe, Leon kafasında Deke'e ait bir resim yaratmaya çalışıyordu. Ama öylesi tutarsızlıklar vardı ki, tam bir resim çizmek mümkün olmuyordu. Yalnızca bilinen birkaç gerçek vardı. Andrews ailesi, Dostluk Caddesi'ne yirmi yıl önce taşınmışlardı. Geçmişleri hakkında hiçbir şey bilinmiyordu, sanki birden bire ortaya çıkmışlardı.

Deke liseden mezun olduktan sonra bir garajda çalışmaya başlamış ve cinayetler işlenene kadar da orada çalışmıştı. Sonra, küçük bir çanta ve bu vahşi davranışlarını oluşturan sırla birlikte yok olmuştu.

Yeni olaylar ve davalar çıktıkça, Dostluk Caddesi cina-

yetleri giderek önemini kaybetmeye başladı. Basm artık onlardan söz etmiyordu, çünkü haber tazeliğini kaybetmişti.

Polis merkezinde dosya hâlâ açıktı, ama ilk günlerin heyecanı yoktu kimsede. Diğer davalar gelip geçti. Fakat Leon bu davanın kapanıp, yalnızca tozlu bir dosya olarak kalmasına göz yumamazdı. Her şeyden önce Joey'i unutamıyordu.

Millie mutfağa girdi. Fazla uyumaktan yüzü şişmişti. Sanki kaçak bir malmış gibi, hemen peyniri ortadan kaldırdı. «Sen ne yaptığını sanıyorsun, Leon Rosemont?» diye öfkeyle çıkıştı.

Millie hep çıplak uyurdu. Mutfağa gelmek için de, o güzelim siyah vücudunu örtmek gereğini duymamıştı. Leon aylardan beri ilk kez uyarıldığını hissetti. Sırıttı ve masadan kalktı.

Millie'nin gözleri bunu hemen gördü. «Vay, vay!» dedi gülerek. «Demek seni uyarmak için bunu yapmam gerekiyormuş. Yatağa peynir getirmek!»

Leon onunla birlikte güldü ve yatak odasına gittiler. Sevişmeye başladıklarında, göbeğinin çevresindeki yağlar onu hiç utandırmadı. Millie ile her şey rahat ve doğaldı. Millie şimdiye kadar tanıdığı en sıcak kanlı insandı.

Ona ilk *göz* koyduğu zamanları hatırladı. Millie o zamanlar öğretmenlik yapıyordu ve bir grup öğrenciyi ziyaret için karakola getirmişti. Ama ne ziyaretti. Fahişeler küfrederek bağırıyorlardı. Birkaç yankesicinin kayıtları yapılıyordu. Kafaları yarılmış birkaç çete üyesi, muhabbet tellalları, uyuşturucu madde satıcıları, gizli polisler, soyguncular, araba hırsızları, eroinmanlar ve tecavüze uğrayan zavallılar.

Leon için normal bir iş günüydü bu.

Millie siyahi ve yumuşak sesliydi. Gözleri kahverengiydi ve baygın bakıyorlardı. Dudakları büyük ve ihtiraslıydı. Leon o zamanlar elli yaşındaydı ve ilk karısı Helen'den ayrılalı yıllar olmuştu. Millie'nin numarasını bulup, onu aramaması için hiçbir neden yoktu. Bir ay sonra evlendiler. Ve üç yıldan beri de son derece mutluydular.

Millie derin bir nefes aldı ve arkasını döndü. «Gerçekten çok iyiydi!»

«Biraz da hızlıydı galiba,» diye özür diledi Leon.

«Benim suçum yok.»

Doğru. Neden kendini kontrol edemiyordu? Ama Millie hayatından memnundu. Bir süre sonra nefesleri derinleşti ve uyudu.

Leon'un uykusu yoktu. Yine Deke Andrews'u düşünmeye başlamıştı. Deke bir yerlerdeydi. Karanlığın içinde bir yerlerde. Bir yerlerde...

Ve o, Leon Rosemont onu bulacaktı. Joey'in hatırı için.

«Uzanın, evet uu..zaa..nm. Evet, hanımlar. Daha canlı. Bir kez daha. Haydi, uu..zaa..mn.»

Elaine kendini sakatlayabileceğim düşündü. Büyük bir aerobik salonunda otuz kadınla birlikte yere, karnının üzerine yatmıştı. Kadınların çoğunun vücudu kusursuzdu. Sağ koluyla sol bileğini tutuyordu. Vücudundaki tüm kaslar harekete geçmişti ve kendini çok kötü hissediyordu.

«Tamam, tamam. Artık bırakın. Gevşeyin,» dedi öğretmen. Elaine kendini yüzüstü bırakırken, öğretmenin homoseksüel olup olmadığını düşündü. Ama acı vermekten hoşlandığı da bir gerçekti. Yattığı yerden başını kaldırıp, ona baktı. Üzerinde sarı bir mayo, siyah dizlikler ve çizgili bir eşarp vardı. Önündeki şişlik, ince giysisinin üzerinden daha bir belli oluyordu. Yanında yatan Karen Lancester'a, «Homoseksüel mi bu?» diye fısıldadı.

«Herhalde,» diye cevapladı Karen. «Şimdilerde yakışıklıların hepsi öyle.»

«Tamam,» dedi öğretmen. «Şimdi benimle birlikte, Yı-

lan denilen ufak bir hareket yapmanızı istiyorum.»

«Umarım, tek-gözlü türündendir,» diye fısıldadı Karen.

Disko müziği bangır bangır çalarken, otuz mükemmel vücut karınlarının üzerinde sürünmeye başladılar.

Elaine de onlara katıldı ve birden kendini inanılmaz bir biçimde tahrik olmuş hissetti. Mayosu bacaklarının araşma devamlı olarak tazyik yapıyordu. Sonra çok uzun bir süreden beri de Ross'la sevişmemişti. Allahtan Ross o öğleden sonra dönüyordu ve eğer Elaine şanslıysa...

Gelmek istiyorum, diye düşündü. Şimdi ve burada. Ve Joy, Estee ve Opium'un ağır kokusuyla karışmış hafif ter kokusuyla, bağıran müziğin eşliğinde, kıvrılıp, sürünmeye başladı.

«Oh, Tanrım!» diye hafifçe bağırdı.

«Efendim?» dedi Karen.

«Bir şey yok,» diye kıkırdadı Elaine. Kendini çok rahatlamış hissediyordu.

«Evet, hanımlar. Bugünlük bu kadar. Memnun kaldınız mı?»

Alay ediyordu galiba. Buraya her gün gelecekti. Bayılmıştı bu işe. Kendi sesini duyunca neredeyse yüksek sesle gülecekti. Elaine memnun ve mesut bir şekilde kalktı ve duşa gitti.

Ron Gordino'nun sağlık ve jimnastik sınıfı. En yeni ve en iyisi. Burasını Bibi Sutton keşfetmişti. Ve tabii Bibi Sutton'un gittiği yere herkes gidiyordu.

Elaine küçük bir kabinde soyundu ve çıplak olarak açık duşa girdi. Gerçi bu herkesle birlikte duş yapma fikri pek Beverly Hills'e göre bir şey değildi ama şu sıralarda çok modaydı. Ron Gordino'da her şeyini göstermekten sakınan kişiler hemen şüphe altına alınırlardı. Çıplaklık ve her şeyi göstermek geçerliydi.

Duvardaki bir düğmeye basınca musluktan parfümlü sabun akmaya başladı. Elaine kendini iyice sabunlarken, bir 5.anda da çevresine bakıyor, vücutları kontrol ediyordu. Karen, şimdiye kadar görmüş olduğu en büyük göğüs uçlarına sahipti. Büyük kahverengi düğmeler. Transistörlü bir rad-

yonun üzerindeki dev tokmaklar gibi. Elaine, erkek olsaydım herhalde böyle bir göğüsü çok itici bulurdum, diye düşündü.

«Neil Gray'in yeni filmini duydunuz mu?» diye sordu Karen. Karen uzun boyluydu. Yanık tenli, ince bir vücudu vardı. Bakır rengi saçları gürdü ve hatları özenle yontulmuştu. İlişkileri çok iyiydi, her yerde herkesi tanırd[1].. Dev bir yıldız olan babası George Lancaster beş yıl önce emekliye ayrılıp, Amerika'nın üç numaralı zengin kadını olan Pamela London ile evlenmişti. Adam şimdi Palm Beaoh'de yaşıyordu ve Karen sık sık onu ziyarete giderdi. Karen otuz y-islarmdaydı ve iki kez boşanmıştı.

«Hayır, duymadım. Ne yapıyormuş?» Elaine koltuk altlarım sabunladı ve arkadaşının o iğrenç göğüs uçlarına bakmamaya çalıştı.

«Senaryosunu karısının yazdığı bir film yapıyormuş. Düşünebiliyor musun?»

Elaine bir an için şaşırmıştı. «Maralee mi?»

«Hayır, eski kansı değil, aptal. Şimdiki karısı. Montana. Tam bir baş belası.»

«Haa, o mu?» Elaine bir süre susup, öğrendiği bilgiyi hazmetmeye çalıştı. Boşanalı yıllar olmasına rağmen, nedense Maralee'yi hep Neil Gray'in karısı olarak düşünürdü. Elaine, Montana ile hiç tanışmamıştı, ama onunla ilgili çok şey okumuştu.

«Neil senaryoyu babama göndermiş. Belki yapmak ister diye,» devam etti Karen. «Babamın söylediğine göre, senaryo çok iyiymiş. Ama tabii kimse senaryoyu Montana'nm yazmış olduğuna inanmıyor. Herhalde Neil yazdı ve ona bir iyilik yapmak istedi.»

«Peki, baban ilgileniyor mu?» diye sordu Elaine merakla. Karen'in sözü nereye getireceğini merak ediyordu.

«Babam artık asla film çevirmez - Rüzgâr Gibi Geçti ayarında bir film olacağına garanti verilse bile, sinemayla yeteri kadar uğraştı o. Pamela London ile evli olmak yetiyor ona. Yani, tüm Palm Beach'e sahipler. Daha ne olsun.»

Birlikte duştan çıktılar ve büyük havlulara sarındılar.

«Ama,» diye devam etti Karen üzerine basarak, «Babam

bu rolün tam Ross için olduğunu düşünüyor - bilirsin Ross'u her zaman sevmiştir.»

Bunu hiç bilmiyordu Elaine. Ross, George Lancaster hakkmda her zaman kötü konuşmuş, ona türlü isimler yakıştırmıştı. Sonra, yılın en sansasyonel olayı olan Palm Beach'deki düğüne bile davet edilmemişlerdi. Karen o sırada özür dilercesine izah etmişti. «Şov dünyasından fazla kimseyi çağıramıyoruz. Pamela böyle istiyor.» Öyleyse, nasıl olmuştu da, Lucille Ball'dan, Gregory Peck'e kadar herkes bu düğünde bulunmuştu? Elaine bu öfkeyi haftalar boyunca üzerinden atamamıştı.

«Ross'un menajeri kim?» diye sordu Karen.

Elaine, arkadaşına baktı ve kocasının mesleğine karşı gösterilen bu ani ilgiyi merak etti. «Zack Schaeffer ile çalışıyor.»

Karen kaşını kaldırdı. «Neden Sadie La Salle ile çalışmadığını anlayamıyorum. Bu işin en iyisi odur.»

Elaine de anlayamıyordu, ama bu konuyu her açışında, Ross, Saide ile anlaşamadıkları hakkmda bir şeyler mırıldanıyordu. Partilerde birbirlerini görmemezlikten geliyorlardı ve Ross, onun evlerine çağrılmayacağım Elaine'e kesinlikle belirtmişti. Ross'u yıllar önce Sadie'nin keşfetmiş olduğu bilinen bir gerçekti, ama görünüşe bakılırsa bu durum ikisi için de hiçbir şey ifade etmiyordu. Elaine buna çok kızıyordu; çünkü Saide La Salle, Karen'in de dediği gibi, bu işin en iyisiydi.

«Duyduğuma göre, bu rol için Tony Curtis ya da Kirk Douglas'ı düşünüyorlarmış,» diye devam etti Karen. «Neden hemen Zack'a haber vermiyorsun? Sanırım, filmin adı Sokak İnsanları. Yapımcı da Oliver Easterne. Oliver'ı tanıyorsun, değil mi?»

Evet, Oliver'ı tanıyordu. Adam öfkeli ve şanslı bir üçkâğıtçıydı. Ross'un da ona tahammülü yoktu. Sonra, madem George Lancaster bu rolün tam Ross'a göre olduğunu düşünüyordu, neden onun adını teklif etmemişti?

«Ross şu sıralarda çok dolu, şekerim,» diye mırıldandı Elaine. «Ve Curtis ile Douglas'm üzerinde durduklarına göre, bu iş olmaz.»

Karen hafifçe güldü. «Haydi, Elaine. Bana numara yapma. Bu kentte kimin ne olduğunu çok iyi bilirim ben. Ross'un iyi bir film yapmaya ihtiyacı var ve bu da iyi bir fırsat olabilir.»

«Doksan iki... doksan üç... doksan dört.» Buddy'nin bedeni yukarıya aşağıya gidip gelirken, bağırarak sayıyordu. Push-up'lar. Günde yüz kere. Formunu en iyi bu şekilde koruyabiliyordu. «Doksan sekiz... doksan dokuz... yüz.» Enerjik bir hareketle ayağa fırladı. Nefesi gayet iyiydi.

Angel hayranlıkla ellerini çırptı. Onu her sabah seyrediyordu. «Buddy, seni çok seviyorum!» diye bağırdı. «Seni her şeyden çok seviyorum.»

«Hey... hey.» Buddy sırıttı. «Neden bu kadar bağırıyorsun?»

«Kendimi çok mutlu hissediyorum.»

Angel ona koştu ve Buddy kollarını açtı, ona sarıldı. Ajigel'in dünyada en çok sevdiği şey okşanmaktı. Gerçi Buddy ile birlikte olunca, bu okşanma başka şeylere dönüşüyordu, ama başka şeyleri de sevmediği söylenemezdi.

Bu kez Buddy onu hafifçe itti. «Önce yüzmem gerekiyor, sonra da görüşmeye gideceğim. Hatırladın mı, sana dün söylemiştim.»

Angel hatırlamadı. Ama belki de Buddy çok meşgul olduğu için unutmuştu. İki haftadan beri Hollywood'daydılar ve gündüzleri Buddy'i görmesi mümkün olmuyordu. «İş, iştir,» diye açıklamıştı Buddy. «Bilirsin tatlım, çalışmak kolay değil. Her şeyin yerli yerine oturması için birkaç hafta daha geçmesi gerek.»

Angel bu birkaç haftanm çabuk geçmesini istiyordu, çünkü Buddy ile birlikte stüdyoya gideceği günleri dört gözle bekliyordu. Sinema dergilerinde çıkacak yazıları şimdiden görür gibi oluyordu: **Bayan Buddy Hudson bugün kocasını sette ziyaret etti. Ne mutlu bir çift! İyi bir artist olma yolunda olan Angel Hudson, kocasının ve ev hayatının her şeyden önce geldiğini söylüyor.**

Birlikte çekilmiş dört sayfalık bir resim ziyafeti hayal etti. Birbirlerine dondurma yedirirken. Üzerlerinde bir örnek eşofmanlarla koşarken. Sıcak bir banyo küvetinde gülüşürken.

Buddy kapıya doğru yürürken, Angel arkasmdan koştu. «Buddy? Yakında bir filmde oynayabilecek misin?»

Buddy onun güzel yüzüne, geniş gözlerine ve hayranlık dolu ifadesine baktı. Belki de sinema dünyasında çok başarılı olduğu konusunda onu fazla doldurmuştu. Ama Angel'in ona bu kadar çok inanacağını da sanmamıştı. «Oynayabileceğimi umuyorum, bebek. Sana söylediğim gibi, uzun süredir burada yoktum ve bu kentin hafızası fazla kuvvetli değildir.»

«Oh,» Angel'in yüzünde kara bulutlar dolaşmaya başlamıştı.

«Ama Buddy Boy'un çok yakında büyük işler başaracağından emin olabilirsin. Televizyonda yapılacak bir misafir sanatçı çekimini reddettiğim gibi. Çünkü rol yeteri kadar önemli değildi. Ben çok önemli ve çok özel rollerde oynamalıyım, öyle değil mi, tatlım?»

«Evet, Buddy.» Gözleri yine parlamaya başlamıştı.

Buddy yüzme işini ertelemeyi düşündü. Angel ile sevişmek, cennete gitmek gibi bir şeydi.

Ama sonra bundan vazgeçti. Her şeyi gerektiği gibi yapmalıyım, diye düşündü. Davranışlarımı, kaslarımı bir şekle sokmalıyım. Vücudumun her zerresine girmeye başlayan öfkeden kurtulmak için yüzmeliyim.

Kentte iki kokuşmuş hafta geçirmişti. Başka hiçbir şey yoktu. Nereye el atsa, iş bulamıyordu. Reklamlar. Filmler. Televizyon.

Altı görüşme.

Altısında da netice yok.

Onun adı Buddy Hudson'dı. Her şeyi mükemmeldi. Niye ona iş vermiyorlardı?

İki kat merdiveni inip, komik bir deyimle «havuz bölgesi» dedikleri yere geldi. Tam yirmi iki daire vardı ve her dairede de en azından iki kişi yaşıyordu. Yani beş metre uzunluğundaki küçük havuzun içinde her gün kırk dört beden de-

belenip, serinlemeye çalışıyordu. Ve tabii havuz asla temizlenemiyordu. Ama dairenin bir tek iyi yanı vardı, o da Buddy buraya para ödemiyordu. Şu anda Palm Springs'de zengin bir dul ve kızıyla birlikte yaşamakta olan arkadaşı Randy Felix, giderken daireyi Buddy'e bırakmıştı. Buddy her gün onların ilişkisinin sonsuza dek sürmesi için dua ediyordu.

Saat erken olduğu için, havuzda kimsecikler yoktu. Suyun yüzeyinde ince bir yağ tabakası oluşmuştu. Buddy hiç düşünmeden atladı, çünkü düşündüğü takdirde hiç giremiyordu. Sonra, küçücük bir yere hapsedilmiş çılgın bir yunus gibi, dalıp çıkmaya başladı. Başarılı olduğu zaman tüm kentin en iyi yüzme havuzunu yaptıracaktı kendine. Büyük, temiz ve serin sulu, atlama tahtalı, İtalyan fayanslı ve iyi filtreli.

«Günaydın.» Havuzun kenarında bir kız durmuş, ona bakıyordu. Başının üzerinde küçük bukleler halinde topladığı, turuncu renkli saçları vardı kızın. Üzerinde de, Buddy'nin şimdiye kadar gördüğü en küçük bikini. İri göğüslerini tam olarak kapatamıyordu. Alt kısmı ise yok gibi bir şeydi.

Buddy yüzmeye devam etti.

Kız bir havlunun üzerine oturup, vücudunu yağlamaya başladı.

Angel'i tanımamış olsa, bu kıza hemen vurulurdu. Buddy her zaman çok güzel kızların yanma yaklaşırdı ve bu da, güzellik yönünden Angel'in yanma bile yaklaşamamakla beraber, kendi çapında çok güzel bir kızdı.

«Adım Shelly,» diye belirtti kız. «Sen kimsin?»

Buddy havuzdan çıktı ve bacak hareketleri yapmaya başladı. «Buddy... Buddy Huson.»

«Burada yalnız mı yaşıyorsun?» diye sordu kız ve bikinisinin üstünü açarak, çıkardı.

Buddy onun iri ve diri göğüslerine bakmaktan kendini alamadı. «Hayır. Burada karımla birlikte yaşıyoruz.»

Kız gülmeye başladı. «Evli misin?»

Bunda komik olan ne vardı ki? «Evet. Evliyim.» Buddy öfkeyle bacak hareketlerini hızlandırdı - dört kere daha inip kalktıktan sonra, kendini biraz daha zorlamak için havuza

atladı. Otuz kulaç attı ve havuzdan çıktı.

Shelly sırtüstü yatmıştı. Özenle yağlanmış bacakları açık, göğüsleri iki parlatılmış patlıcan gibi yukarı fırlamıştı. Gözlerine kara gölgelikler takmış, transistörlü radyodan FM istasyonunu dinliyordu.

Buddy havlusunu aldı ve binaya yürüdü. Yukarı çıkarken, posta kutusunun içine baktı. Randy için üç fatura. Herkesi **İsa'ya Katılmaya** çağıran bir broşür. **Farelerinizin İcabına Bakıyoruz** başlıklı bir broşür daha.

Tek odalı dairenin içinde Angel elektrik süpürgesiyle yerleri temizlemekteydi. Buddy içeri girince makineyi kapattı ve sırıttı. «Yandaki komşudan ödünç aldım. Kadın istediğim zaman kullanabileceğimi söyledi. Ne iyi, değil mi?»

«Evet, öyle.» Deliydi bu Angel. Bu küçücük yeri temizleyerek vakit harcamanın ne gereği vardı? Buddy ıslak mayosunu çıkardı ve yere atarak, banyo dedikleri dolaba girdi. Orada, muslukların üzerine yerleştirilmiş el duşuyla yıkanmaya çalıştı - bu hiç de kolay bir şey değildi.

Duştan çıktığında, Angel aynı zamanda mutfak vazifesini gören barm arkasına geçmiş, ona taze meyve suyu sıkıyordu. Aslmda tüm daire, hem de hiç zorluk çekmeden, iki orta boy bavulun içine sığdırılabilecek büyüklükteydi.

Buddy dolabı açtı ve siyah pantolonu, tek ipek gömleğini ve çok ince kumaştan yapılmış olan Yves Saint Laurent ceketini çıkardı. Ama Buddy şanslıydı, çünkü ne giydiği önemli değildi. Her giydiği şey ona yakışırdı ve bunun farkındaydı. Aslmda bu durum onu şaşırtıyordu. Her zaman böyle iyi görünebildiği halde, nasıl oluyordu da bir yıldız olamıyordu?

Giyindi ve Angel'in ona uzattığı meyve suyunu bir dikişte içti. «Altı ya da yedi civarında dönerim. Sen ne yapacaksın bugün.»

«Herhalde markete gideceğim. Ama biraz paraya ihtiyacım var.»

«Oh, evet, tabii.» Buddy utanmıştı. Hiç parası kalmamıştı. Kalan son yüz dolar da suyunu çekmek üzereydi. Cebinden para çıkararak, Angel'a iki onluk verdi. «Hepsini bir-

den harcama.» Bu da klişeleşmiş bir laftı. Bazen kendisinden nefret ediyordu.

Angel güldü. «Harcamamaya çalışırım.»

Buddy ona sarıldı, ellerini o mükemmel bedeni üzerinde gezdirdi ve onu dudaklarından öptü. «Daha sonra, tatlım.»

Yapım-öncesi hazırlıklar son sürat ilerliyordu. **Sokak** İnsanları gerçek mekanda çekileceği için, ayarlanması gereken sürüyle iş vardı. Neil'in her zaman birlikte çalıştığı ekibi bir araya getirmek en önemli sorunlardan biri olmasına rağmen, o ana kadar her şey yolunda gidiyordu. Işıkçı, kameraman ve birinci asistan ile birlikte her sabah erkenden çıkıyor, mekan arıyordu. Bazı yönetmenler bu iş için özel bir adam tutarlardı, ama Neil bunu kendisi yapmayı tercih ediyordu.

Montana da rol dağıtımı ile uğraşıyordu. Oliver Esterne'nin binasında bir büroya yerleşmiş ve hemen işe koyulmuştu. Bir sürü aday arasından seçim yapması için bir acenta ile anlaşabilir ya da Frances Cavendish gibi birinci sınıf bir rol dağıtımcı ile çalışabilirdi, ama Montana herkesi kendi gözleriyle görmek, seçtiklerini Neil'in onayına sunmak istiyordu. Bu onun filmiydi ve öyle kalması için elinden geleni yapıyordu.

Yapım-öncesi çalışmalar gerçekten çok yoğun ve heyecan vericiydi. Montana, Neil ile evli olduğu ve onun bu senaryoya bayılıp yönetmek istediği için çok şanslı olduğunu biliyordu. Ama Neil senaryoyu beğenmemiş olsa bile, Montana yazmış olduğu senaryonun herhangi bir stüdyoya ya da bağımsız çalışan bir yönetmene götürülecek kadar iyi ve ilgi çekici olduğundan emindi. Şimdiye kadar yapmış olduğu en iyi işti ve bu konuda tevazu göstermeye hiç niyeti yoktu. Sokak İnsanları iyi bir senaryoydu, çünkü gerçekti. Montana senaryonun temelini gerçek yaşamdan sahnelere göre ayarlamıştı. Kullandığı karakterler, Los Angeles sokaklarında çocuklarının filmini çekerken izlediği karakterlerdi. Neil'in bu konuda gösterdiği heyecan onun için gerçek bir destek olmuştu, ama, zaman zaman kalbinin derinlerinde bir yerde bazı so-

rular beliriyordu. Eğer malı Neil kapmış olmasaydı, belki de bu senaryoyu kendisi yönetme şansına sahip olabilecekti.

Saçma. Kadınlar ne zamandan beri böyle fırsatlara sahip oluyorlardı ki? Aklını başına topla, kadın. Ve kocanın bu işi yaptığına teşekkür et. Böylelikle, hiç değilse yüzde elli söz hakkına sahip olabiliyorsun.

Rol dağıtımı için üç yıldız rolü ve otuz iki konuşma rolü vardı. Bunlardan bazıları yalnızca birer satırdan oluşuyorlardı, ama senaryo açısmdan önemliydiler. Montana, her gün o sıkıcı televizyon şovlarına çıkan aktörleri görmek istemiyordu. O yeni yetenekler bulmak istiyordu ve her rol için en mükemmel aktör ya da aktrisi bulmak için yaptığı araştırmalardan büyük keyif duyuyordu.

Yüzlerce aktör ve aktrist geliyordu. Gülümseyen, asık suratlı, hevesli, yaşlı, genç, güzel, çirkin. Hepsinin yanmda, fotoğraflarını, yaptıkları işleri ve aldıkları tavsiye mektuplarını içeren bir dosya oluyordu.

Sağdan soldan ajanlar geliyorlardı. İyisi, kötüsü.

«Marilyn Monroe tipinde birini mi arıyorsun? Ben de öyle bir kız var ki, onu gören her erkek çıldırır.»

«Sana göndereceğim çocuk tam bir James Dean. Bana inan, tam bir Dean - hatta daha da iyi.»

«Genç bir Brando.»

«Daha yaşlıca bir Brooke Shields.»

«Seksi bir Julie Andrews.»

«Daha uzun boylu bir Dudley Moore.»

«Amerikalı bir Michael Caine.»

Akla gelebilecek her türlü tipi görüyordu Montana. Ama giderek bunların arasında seçim yapmaya başladı ve bulduğu her yeni tip onu daha çok heyecanlandırdı.

Geceleri senaryonun üzerinde çalışmalar yapıyordu - yeni sahneler ekliyor, bazı konuşmaları değiştiriyordu. Neil ona bulduğu mekanları anlatıyor, o da görüşme yaptığı yeni karakterleri tarif ediyordu. **Sokak İnsanları**'yla yaşayıp, onunla birlikte nefes alırken, özel hayatları bir kenara atılmıştı. Bu film yaşantılarının merkezi haline gelmişti.

Arada bir kavga ediyorlardı. Üç başrol için daha kimse

bulunamamıştı. Oliver Easterne bu rollerden hiç değilse ikisinin gerçek yıldızlara verilmesini istiyordu. Neil de büyük bir heyecanla emekli yıldız George Lancaster'm peşinde koşuyordu. «Eğer George'u alabilirsek, diğer ikisi hiç tanınmamış birileri de olabilir,» dedi.

«Tabii o namussuzu alabilirsek,» dedi Oliver. Onun için bütün aktörler, ister yıldız olsun ister yardımcı rol oyuncusu, namussuz sınıfına giriyorlardı. «Ama görünüşe bakılırsa, onu alabileceğimizi hiç sanmıyorum.»

«Bu hafta sonu Palm Beach'e gidiyorum,» dedi Neil. «Senaryoyu beğenmişti. Sanırım, onu ikna edebileceğim.»

«Umarım, edersin. Fazla zamanımız kalmadı. Aslında benim de bazı fikirlerim var.»

Neil onun fikirlerini iyi biliyordu. Beyinsiz birtakım yıldızlar. Neil böyle bir film için onları asla düşünemezdi.

Montana, George Lancaster konusunda Neil kadar hevesli değildi. «Adam rol yapmasmı biliyor,» dedi yalnızca.

«Yapacak, yapacak. Benimle daha iyi yapacak.»

Montana ikna olmamıştı, ama bazı ayrıcalıklar olacağını düşünebilecek kadar gerçekçiydi. «Ne dersin, ben de seninle geleyim mi?»

Neil başım salladı. «Hayır. Senin işin başmdan aşkın zaten. George'la tek başıma uğraşabilirim.»

Montana başını indirdi. «Pekâlâ. Vinnie rolü için denememiz gereken birkaç aktör var.»

«Bu denemeyi George Lancaster ile anlaşırsak yaparız. Anlaşamazsak, tanmmış birini bulmak gerek.»

«Neden olduğunu anlayamıyorum.»

((Evet, anlıyorsun. Bunun adı, gişe oyunu oynamaktır.»

«Oyun oynamayı asla sevmedim.»

((Öyleyse, öğren.»

((Lanet olsun,» diye fısıldadı Montana.

«Buna bile zaman yok,» diye cevapladı Neil.

Montana sırıttı. «Ben zaman bulurum, döndüğünde.»

Elaine'in günü.

Ron Gordino'nun jimnastik dersinden sonra, Tırnak

Hayat Opücüğü'ne bir ziyaret, sonra Elisabeth Arden'de geçirilen dört saat-ağda, kaş alma, yüz bakımı, saç yıkanması ve kurutulması. Ve Ross çekimden dönmeden önce eve yetişip, yeşil Norell pijamaları giymek. Güzel olduğunu söyleyen kendisi olduğu halde, gerçekten çok güzeldi. «Harika oldun,» diye fısıldadı yatak odasındaki aynaya. **Kendi kendini** yemeye **başladın Fil** Etta.

Oturma odasına gitti ve kendine bir içki hazırlarken, yekpare cam olan pencereden dışarı baktı. Çocuğu yine aynı yerde görünce dehşete düştü. Havuzuna işiyordu!

«Lina!» diye haykırdı ve cam kapıları açıp, dışarı çıktı. «Lina!»

Çocuk hiçbir şeyi umursamaz bir tavırla fermuarmı çekti. «İyi akşamlar, bayan,» diyerek sırıttı.

«Seni pis domuz!» diye bağırdı Elaine. «Ne yaptığmı gördüm!»

Çocuk şimdi, havuza temiz su akıtan musluğun önüne eğilmişti. «Efendim?»

«Efendimi mefendimi yok. Ne demek istediğimi pekâlâ anladın.»

O sırada Lina belirdi. Beline sıkıca sarılmış önlüğe ellerini kurulayarak yürüyordu. «Ne istediniz, senyora? Yemek hazırlıyordum.»

Elaine manikürlü parmağıyla çocuğu gösterdi. «Bir daha onu burada görmek istemiyorum. Anlıyor musun, Lina? Bir daha gelmesin.»

Çocuk muslukla oynarken, Lina derin derin içini çekti. «Miguel - o hasta,» diye başladı.

«Miguel beni ilgilendirmiyor,» diye haykırdı Elaine. «Çalışırken ölse bile beni ilgilendirmiyor. Ama —lütfen anlamaya çalış— bu... bu kişiyi bir daha burada görmek istemiyorum. Anladın mı, Lina?»

Lina yine içini çekti, gözlerini gökyüzüne çevirdi. «Evet, anlıyorum,» dedi.

«İyi. Öyleyse onu hemen buradan gönder.» Elaine sert adımlarla yürüyüp, eve girdi ve bara gitti. Sonra bir bardağa duble votka koyarak, içine bir tane buz attı. İnanılmaz!

Bugünlerde yardımcı bulmak! Olanaksız!

Eski bir kamyon evin arka kapısından çıkarken, ön kapının önüne uzun ve siyah bir limuzin geldi. Ross! Elaine hemen barm arkasındaki antika aynaya bakarak, kendini kontrol etti. Çok iyi görünüyordu. Bu güzelliğini bir kez olsun fark etse olmaz mıydı acaba?

Ama fark etmedi. Ross, kareli bir gömlek, eski bir deri ceket ve solmuş bir blucinin üzerine geçirdiği çamura batmış çizmelerle içeri yürüdü. Son zamanlarda gençlere özenmeye başlamıştı. Bu ona hiç yakışmıyordu. Yaşlı bir kovboya benziyordu.

«Sevgilim!» Elaine onun yanağma bir öpücük kondurdu ve karşılığında sertçe itildi.

«Çok sıcak!» dedi Ross. «O lanet olası yerden kurtulduğum için seviniyorum.» Sonra, çamurlu çizmelerine aldırmadan, Elaine'in büyük paralar ödeyerek aldığı beyaz brokar kanepenin üzerine yattı. «Yorgunluktan ölüyorum! Şurada bayılıp kalmadan, bana bir içki getir!»

Sinema yıldızı eve dönmüştü.

Buddy merdivenlerden inerken ıslık çalıyordu. Angel ona güvenle baktı. Onu hiç sıkmıyor, parasızlıktan ya da dairenin küçüklüğünden asla şikayet etmiyordu. Eve geldiğinde ona sorular sormuyor, gününü nasıl geçirdiğini anlatması için ısrar etmiyordu. Angel mükemmel bir kadındı. Altın bir hanımefendi. Bir gün onu kürkler, mücevherler, müzik setleri ve arabalara boğacaktı. Ne isterse, onun olacaktı.

Ne zaman? İşte sorun buydu. Ne zaman üne ve paraya kavuşacaktı? On yıldan beri Hollywood'daydı. On yıl uzun bir zamandı - gerçekten uzun bir zaman.

Annesinden ikinci kez kaçmak kolay olmuştu. Özellikle ondan ödünç almış olduğu iki yüz doların sayesinde. On altı yaşında, bir tilki kadar açıkgöz ve yakalanmamaya son derece kararlıydı. San Diego'dan hemen ayrılıp, Los Angeles'a giden bir otobüse bindi. Orada kumsala gitti ve kendine bir sürü arkadaş bul-

du. Artık kumsalda yiyip içiyor, kumsalda yatıyordu. Onun durumunda olan bir sürü çocuk vardı. Tüm zamanlarını sörf yaparak, yüzerek, güneş banyosu yaparak, uyuyarak ve seks yaparak geçiren bir sürü kaçak çocuk. Arada bir paraları olduğunda da uyuşturucu alıyorlardı. Buddy hiç tereddüt etmeden kendini sekse verdi. Hem de durup dinlenmemecesine. Kızlar arasında kendine eş bulması çok kolay oluyordu. Hatta oğlanlar bile vardı, ama Buddy'nin bu tarakta bezi yoktu.

İlişki kurduğu ilk kız, sertlikten hoşlanan, çilli yüzlü, iri yapılı bir kızdı. Kumların üzerinde yuvarlanmaya bayılıyordu. Onu Acapulco'ya götüreceğini söyleyen, cadillac'lı, şişko bir adamla kaçana kadar, Buddy günde iki üç kez onunla beraber oluyordu. Ondan sonra, ufak tefek bir kızıl saçlıyla işi pişirdi. Kızın özelliği ısırmasıydı, ama Buddy bundan hoşlanmıyordu. Sanki kızın dişleri tüm geleceğini yok edecekmiş gibi kendini çaresiz hissediyordu. Kızıl saçlıdan sonra, İsveçli bir yıldız adayı ortaya çıktı. Kız kumsala göğüs adalelerini geliştirmek için geliyordu. Buddy'e, açık pembe thunderbird'ünü kullanmasını ve başka şeyler öğretti, Buddy bunlara bayılmıştı.

Bir süre sonra kendine iş buldu ve plajdaki bir büfede hamburger hazırlamaya başladı. Tabii böylece kendine bir oda tutabilecek kadar parası olmuştu. Bir arkadaşı ona gitar çalmasını öğretti, çocuk hiç de fena değildi. Buddy bir sürü şarkı öğrenerek, sesini geliştirmeye çalıştı. Arada bir gitar çalıp, şarkı söylüyor, bu da kendine mali açıdan faydalı oluyordu.

Ama bunun dışında yaptıkları değişmemişti. Vücudunun her yanı bronzlaşmış, sörf yapmaktan güçlenmiş, seks yapmaktan adelelenmişti. İstediği kadar seks yapıyor, istediği kadar uyuyor, bir kez olsun annesini düşünmüyordu. Onun için annesi ölmüştü.

Buddy yalnız ve bağımsızdı ve öyle kalmak istiyordu.

Randy Felix adında, aktör olma yolunda olan biriyle arkadaşlık kurmuştu. Arada bir otostop yaparak

Hollywood'a gidiyor, Randy'nin devam ettiği Joy Byron Metod Oyunculuk Okulu'nda dolanıyordu. Joy Byron tiz sesli ve yaşlı bir İngiliz karısıydı. Her zaman çiçekli elbiseler giyer, içeride bile güneş şemsiyesi ile dolaşırdı. Ama talebeleri ona tapıyorlar ve haftada iki kez, Wilshire'in yanlış bir yanındaki kullanılmayan bir depoda ders yapıyorlardı. Randy başka konulara yöneldiğinde, Buddy derslere gitmeye devam etti. Bu iki saatlik derslere bayılıyordu. Kısa bir süre sonra, İhtiras Tramvayı'ndaki Stanley Kowalski rolünden, Muhteşem Gatsby'deki Jay Gatsby rolüne kadar her çeşit rolü oynamaya başlamıştı.

Joy Byron onun iyi olduğunu söylerken herhalde bir şeyler biliyordu. Kendi zamanında, o en iyiler ile — Olivier, Gielgud ve Tüm İngiliz Büyükleri — oynama fırsatını bulduğunu söylüyordu ve Buddy de ona inanıyordu.

Aktörlük hastalığı kanına girmeye başladıktan sonra, kumsala gitmez olmuştu. Artık yeni bir yere taşınmanın zamanıydı ve Batı Hollywood'daki bir daireyi iki kızla paylaşmakta olan Randy, dairede dördüncü bir kişiye de yer olduğunu söyleyince, Buddy hemen taşınmıştı.

Ev kötüydü, kızlarda da iş yoktu, ama Hollywood'da yaşamak, Hollywood'da yaşamaktı. Buddy çok kısa bir sürede oraya alıştı. Tek sorunu parasız ve arabasız oluşuydu. Kentte yaşamak kumsalda yaşamaya benzemiyordu hiç. Ama Randy'nin para sorunu yok gibiydi ve Buddy ona, bunu nasıl becerdiğini sordu.

«Bedava yaptığım işler için para alarak,» diye açıkladı Randy. «Bu iş için bir ajanla anlaştım. Yüzde yirmi alıyor ve her şeyi ayarlıyor. Çalışmadan. Terlemeden. Kadınlara bazı şeyler satıyorum. Üstelik, hamburger yoğurmaktan çok kolay bir iş.»

«Ne satıyorsun?»

«Bir dene, Buddy. İşe getirdiğim her erkek için ayrıca komisyon alıyorum.»

İkisi birden gülmeye başladılar. «Sahi mi?» diye sordu Buddy gülerek. Sahi mi söylüyorsun?»

Randy başını salladı. Bir yetmiş boyunda, hoş görünümlü bir çocuktu ama, fazla bir özelliği yoktu. Burnu büyük, gözleri küçüktü. Dişlerinden bazıları da yoktu. Güldüğü zaman dişlerinin yokluğu çok belli oluyordu.

«Deneyelim bakalım!» dedi Buddy.

Randy onu, tepeden tırnağa daracık beyaz deriler giymiş, homoseksüel bir zenci olan ajanıyla tanıştırdı.

Buddy başlamakta olduğu işe kendi de inanamadan, «Ama şey… Erkek müşteri istemiyorum, tamam mı?» diye sordu.

«Erkek müşteri istemiyor musun?» dedi ajan. Ona bağlı olarak çalışan bir ahır dolusu genç ve canlı aygır onu Gladrags diye çağırıyorlardı. «Peki, sen nesin? Bir garip mi?»

Ve Buddy fahişelik görevine başladı.

İlk seferinde başarılı olabileceğinden emin değildi. Kadınla, Gladrags'in ayarladığı bir dairede buluştular. Kadın yirmi dakika geç geldi. Ciddi bir iş elbisesi giymiş olan, orta yaşlı bir hanımdı bu. «Sen yenisin galiba?» diyerek, Gladrags'in aygırlarının tümünü tanıdığını ima etmeye çalıştı. Eteğini beline toplayarak, beyaz külotunu çıkardı ve «Ben soyunmayacağım,» dedi. «Ama senin soyunuk olmanı istiyorum. Soyun bakalım.» Kadın yatağa uzandı ve soyunmaya çalışan Buddy'i izlemeye koyuldu.

Buddy kendini dişçiye gitmiş gibi hissediyordu. Tüm zorlamalarına rağmen, bu işi başaramayacak gibiydi. Sonra, tam ümitsizliğe kapıldığı an Randy'nin önerilerini hatırladı. «Gözlerini kapa ve hayal gücünü kullan.» Buddy hemen beynini araştırdı ve kısa bir süre önce sevişmiş olduğu bir kızı düşünmeye başladı. On dokuz yaşında. Güzel. Ve de son derece becerikli.

İşe yaramıştı. Ve Buddy birden işinin gereklerini yapmaya başladı.

Ondan sonra hiç geriye bakmadı. Kadınlara para karşılığında hizmet vermek hiç sorun değildi. Bu sayede birikmiş faturalarını ödeyebiliyor ve aktörlük

çalışmalarına devam edebiliyordu. Joy Byron ona bir menajer buldu ve Buddy bir sürü resim çektirerek, görüşmelere gitmeye başladı. Görüşmelerin akabinde, Starsky ve Hutch dizisinde yarım dakikalık bir rol buldu. Sonra da, bir Burt Reynolds bombasında küçük bir rol. Artık işe girmişti. Çok yakında bir yıldız olacaktı!

Ama işler onun sandığı gibi yürümedi. Sanki kuraklık başlamıştı. Starsky ve Hutch dizisi gösterilmeye başlamıştı, ama onu arayan soran yoktu. Burt Reynolds'un filmi de sinemalardaydı, fakat Buddy dışarıda kalmıştı.

İki kez montaj odasına gitmiş, ikisinde de onu kovmuşlardı. Bu kadarı artık çok fazlaydı. Böyle hakaretlere dayanamazdı o.

«Boş ver,» diyerek onu sakinleştirmeye çalıştı Joy Byron. «Başka bir iş çıkar, nasıl olsa.»

Joy Byron komik ve yaşlı bir kadındı. Buddy'i evine davet ediyor, ona fazladan dersler veriyordu. Buddy de bundan gurur duyuyor ve onunla birlikte büyük tiyatro eserlerinden sahneler oynamaktan büyük zevk duyuyordu. Ama bazen, Beverly Hills'deki evinin tozlarla kaplı oturma odasında, Joy Byron ona fazla yaklaşıyordu. Gerçi Buddy para için kadınlarla beraber oluyordu, ama bunu Joy Byron ile yapmak pek de iç açıcı bir şey olmasa gerekti. Bir kere kadın en azından yetmiş yaşındaydı. Ve Buddy ona saygı duyuyordu. Bir zamanların en büyük aktrisi olan Joy aynı zamanda da öğretmeniydi.

Bir gece Buddy'e şöyle dedi: «Buddy, harika bir fikrim var. İhtiras Tramvayı'nı benim talebelere oynatıp, özel bir gösteri hazırlamak istiyorum. Tüm menajerleri, rol dağıtımcılarını ve stüdyo yönetmenlerini de bu gösteriye çağıracağım. Bu insanların hepsini tanıyorum ve geleceklerinden eminim. Tabii Stanley Kowalski rolünü sen oynayacaksın. Senin için çok iyi bir fırsat olacak bu.»

«Hey... Şahane,» diye başladı Buddy.

Ama cümlesini bitiremeden, Joy onu yakaladı.

O kadar kötü değildi.

O kadar iyi de değildi.

Fahişelik işini sona erdirmesi gerekiyordu. Buddy, hemen Joy'un köhne evine taşındı, Joy da faturaların ödenmesini üstlendi.

Gece gündüz, gündüz gece Joy'u memnun etmek zorundaydı. Joy ise her zaman hazırdı. Buddy bütün ünlü oyun yazarlarını ve bir raf dolusu oyunu böylece hatmetmiş oldu. Yüzünü morartmasını bile öğrendi.

Joy Byron ona bu konuyla ilgili çok şey öğretti. Makyajdan, ışıklandırmaya ve en iyi kamera açılarına kadar her şeyi. Mimik, diksiyon ve sahnede duruş konularında özel dersler verdi. Kısacası onu devamlı çalıştırdı ve sözüne sadık kalıp, talebelerin hazırladığı İhtiras Tramvayı'nda başrolde oynattı.

Bu gösteriye, Frances Cavendish de dahil olmak üzere, gerçekten çok önemli kişiler geldiler. Sert bakışlı rol dağıtımcısı bu kenttekilerin en iyisiydi, çünkü yeni bir yeteneği asla gözden kaçırmazdı.

Buddy'nin görünüşü mükemmeldi. Yırtık gömleği ve daracık bluciniyle, Marlon Brando geri çekil, diyordu sanki. Brando'nun 1951'de çevirdiği filmi televizyonda defalarca görmüş, bu büyük aktörün oyununun tüm inceliklerini ve jestlerini ezberlemişti. Ve şimdi aynı rolü başarıyla oynadığının farkındaydı. Daha sonra Frances Cavendish'ten, kendisiyle görüşmek istediğini belirten bir mesaj aldığında hiç şaşırmadı, bunu bekliyordu.

Buddy bir hafta bekledi. Oraya hemen gidip, fazla hevesli görünmek istemiyordu. Sonra bir gün kadının bürosuna gitti, masanın üzerine oturdu ve mırıldandı.- «Duyduğuma göre, beni bir yıldız yapmak istiyormuşsun.»

Kadın gözlüklerini düzeltti ve ona baktı. «Poponu masamın üzerinden kaldır, evlat. Universal Stüdyosu'nda, bir korku filminin rol dağıtımı yapılıyor. Bu filme uygun olabileceğini düşündüm. Şimdi hemen oraya git.»

Buddy rolü aldı. Üç günlük bir roldü bu ve hiç konuşması yoktu. Daha sonra da bu tür rollerde oynadı. Bir gangster filminde bir hafta. Kadın Polis TV

dizisinde iki gün. Bir Traş Kremi Reklamında. Şimdiye kadar en iyi rolü olan, iki bölümlük bir Vegas' da. Ve nihayet - Başrol.

«Bence bu yeni dizideki başrol tam sana göre,» dedi Frances ve gülümsedi. «Artık şansın açıldı galiba, Buddy.»

Buddy sevinçten uçuyordu. Yönetmenler onu beğenmişlerdi. Senaryoyu alıp eve, Joy'a göstermeye koştu. Heyecandan midesi ağrımaya başlamıştı. Yeni bir dizide başrol oynayacaktı. Bir yıldız olacaktı.

Joy Byron senaryoyu okudu ve iğrenç olduğunu söyledi. Yaşlı bir hanımefendi için oldukça küfürlü konuşuyordu. «Eh, sanırım bazı değişiklikler yapabiliriz,» dedi dramatik bir tavırla.

Uzun ve yoğun çalışmalara giriştiler. Joy onu yönlendiriyor, neyi ne zaman yapması gerektiğini öğretiyordu. Hatta Buddy ile birlikte sete gelip, söylediklerinin uygulanıp uygulanmadığını bile kontrol etmişti.

Çekimin ikinci günü, yönetmenler bir önceki günün çekimini izledikten hemen sonra, Buddy kovuldu. «Ne olacak yani?» diye bağırdı Joy. «Zaten senaryo iğrençti. Bunu söylemiştim.»

Gece yarısı kadın uyurken, Buddy evi terketti. Hayal sükutuna uğramaktan ve gergin sinirlerle dolaşmaktan bıkmıştı artık. Buddy Boy ne zaman bir yıldız olacaktı?

Buddy hemen eski yaşantısına döndü, ama şimdi içki içmeye ve uyuşturucu kullanmaya başlamıştı. Hem de çok miktarda. Kız arkadaşlarından biri onu Maxie Sholto adında, Hollywood partileri düzenleyen, kötü ünlü bir ajanla tanıştırmıştı. Bu partilerde görev alan kişiler, belli bir seyirci grubu için gösteri yapıyorlardı. Buddy orada işe başladı. Hiç değilse sağda solda görünmüş oluyordu. Üzerine tırmanmış iki herif bile olsa hiç önemi yoktu, çünkü o bir gösteri yapıyordu. Ve bu partilere gelen kadınlar ona bayılıyorlardı.

Bir gün eski dostu Randy'e rastladı. «Dikkat etmezsen, çok yakında bu kentte adın çıkacak,» diye ikaz etti Randy.

Buddy havalardaydı. «Çok para kazanıyorum. Sen de katılmak ister misin?»

«Kazanıyorsun da ne oluyor? Uyuşturucuların içinde boğulmaktasın. Biraz silkelen arkadaş. Yoksa işin bitiktir.»

Ve Buddy silkelendi. Üç gece sonra. Şişko bir plak yapımcısı ve zayıf bir kızla alem yaparken, birden gözü aynadaki görüntüsüne ve bu görüntünün arkasındaki kameraya takıldı. Demek filmini çekiyorlardı.

Kızı üzerinden atıp, kamerayı parçaladı ve plak yapımcısını iyice hırpalayıp, çılgın gibi evden fırladı. Onun adı Buddy Hudson'dı. Bir yıldız olacaktı ve ona hiçbir şey engel olamazdı.

Ertesi gün Hawaii'ye giden bir uçağa atladı. Orada biraz kendine geldi, bir barda şarkıcılık yapmaya başladı ve Angel ile tanıştı.

Evet, diye düşündü Buddy döküntü arabasına binerken. Şimdi ne yapacaktı? Yeni bir gelinle Los Angeles'a gelip, kenti allak bullak edeceğini düşlemek gerçeklerden çok Uzaktı. Paraya ihtiyacı vardı ve bunu bulmak için de bir tek yol biliyordu.

Neil Gray havaalanındaki VIP salonunda oturmuş, ikinci viskisini yudumlayarak, çevresine bakmıyordu.

Salonun bir köşesinde Gina Germaine oturuyordu. Sarışın, coşkulu, göğüslü ve kalçalı. Kadının çevresi, onun her isteğini yerine getirmek için birbiriyle yarışan Havayolları personeli ile doluydu. Kadın içeri girdiğinde, Neil ona hafifçe selam vermişti. Birbirlerini pek az tanıyan iki kişi. Ama ona karşı duyduğu arzu dayanılmazdı. Bir an önce uçağa binmek istiyordu. Belki tuvalette bir şeyler yapabilirdi. Tabii eğer kadm isterse.

İsterseymiş! Tabii ki isteyecekti. Hele Neil ona ne istediğini söyledikten sonra, Gina Germaine bu işi her yerde yapabilirdi. SPARTACUS

Hay Allah! Acaba bunamaya mı başlamıştı? Bu sarışın sinema yıldızı tutkusu da nereden çıkmıştı? Ona bir şeyler olduğu kesindi. Öyle olmalıydı. Onu Palm Beach'e götürmek çılgınlık değildi de neydi? Ya görülseydi? Bu risk...

Bu risk ona bütün bir yıl boyunca duymadığı ihtirası tattırıyordu.

8

New York sizi bir şizofren yapabilir. Tabii daha önceden şizofren olmamışsanız.

Kötü caddeler, pislik, çamur, bayağı gerçekler. Fareler. Karafatmalar. Caddeler bunlar ve insan türüyle kaynar. Kenti şöyle bir dolaşmanız bile, sürüyle çılgınla tanışmanız için yeterlidir.

Deke kimseye bakmıyordu. Çenesi aşağıda, gözleri keskin ve dikkatli, kendinden emin adımlarla yürüyordu.

Bir keresinde, 39'uncu Cadde'nin köşesinde iki çocuk üzerine saldırmıştı. Hava tümüyle kararmamıştı ve sokaklar insan doluydu. Biri bıçaklı olan iki çılgın çocukla boğuşurken, kimse yardımma gelmemişti.

Deke kendini bırakmamıştı. Tüm gücüyle karşı koymuş, bıçağı çocuğun elinden alıp, göğsüne saplayana kadar savaşmıştı. Göğsüne bıçak saplanan çocuğun donuk gözlerinden şaşkınlık, bedeninden kan fışkırmaya başlamıştı.

Diğer çocuk kaçmıştı ve Deke, gözlerini başka yöne çevirip, telaşla kaçan insanların arasından yürüyüp gitmişti.

Bunu düşünmek onu keyiflendirmiş, tüm bedeninin güçle dolduğunu hissetmesine neden olmuştu. Bu ona Philadelphia'yı hatırlatıyordu. O geceyi -o özel geceyi.

Hatırladıkça adımları hızlandı.

Yalnızca görünüşünü beğendiği için bir alet dükkânm-

dan yirmi dolara aldığı sustalı, iki yıl yatak odasmm duvarında, kullanılmadan durmuştu. Ama arada bir sustalıyı eline alır, aynanın önünde poz verirdi. Sustalıyı bir gün gerçekten kullanacağını hiç düşünmemişti.

Joey'i düşündü. Basık vücudunu, çatal çatal saçlarını ve kırmızı dudaklarım.

Joey Kravetz.

«Hey - hey. Eğlence mi arıyorsun, ahbap?»

Deke ona aldırmayıp geçmeye çalıştı, ama kız onun önüne geçip, yolunu kapadı. Sonra başını bir yana eğip, şehvetle göz kırptı. «Paranı filan istediğim yok. Yalnızca pantolonunun içine girip, uzun süredir yaşamadığın sıcak saatler yaşatacağım sana. Ne diyorsun?»

Deke ona baktı. Güzel sayılabilirdi, ama burnu biraz çarpık, tek gözü şaşıydı. Kırmızı bir dehlize benzeyen dudaklarına sürdüğü ruj bütün yüzüne bulaşmıştı. «Kaç para?» diye mırıldandı Deke.

«Dakikası bir dolar. Daha fazla indirim yapamam.» Kız başını kaldırıp ona baktı, çünkü bir ellilik boyuyla, Deke'den çok kısa duruyordu. «Pişman olmayacaksın, kovboy!»

Kovboy mu? Şimdiye kadar ona kimse kovboy dememişti. Bu hoşuna gitti. «Peki,» diye mırıldanırken, bu işin beş dakikadan fazla sürmeyeceğinden emindi. «Nereye gidiyoruz?»

«Küçük bir yerim var.» Kız onu kolundan tuttu. «İki blok aşağıda. Yürürken bana hayat hikâyeni anlatırsın. Benim adım Joey, seninki ne?»

Hiç onun gibi birine rastlamamıştı. Gerçi ağızları kötü kokan ve boş gözlerle bakan bir sürü fahişeyle beraber olmuş, nazikçe gülümseyip onu yanlarına yaklaştırmayan birtakım kızlarla flört etmişti, ama Joey farklıydı. Yağmurla yıkanmış caddede yürürlerken, sanki gerçekten onunla birlikte olmak istiyormuş gibi davranıyordu.

«Yerim» dediği yer, iki kat yukarıda küçücük bir odaydı. Köşede bir lavabo, üzerinde şişman bir beyaz

kedinin yattığı bir yatak, üzerine imzalı bir pembe şifon eşarp asılmış olan bir lamba.

Joey yatağın üzerindeki kediye bir tekme attı ve üzerindeki plastik yağmurluğu çıkardı. «Güzel, değil mi? Ama bütün paramı da buraya yatırıyorum.»

Deke tereddüt ederek, kapıda durdu ve her zamanki gibi olup olmayacağını merak etti. Önce para, sonra da sessiz bir parça ete saldırış.

Joey, siyah mini etekliğinin fermuarını açtı ve eteği aşağıya kaydırdı. Üzerinde kırmızı işle «salı» yazılmış bir külot giyiyordu. Ama günlerden cumaydı.

Deke para çıkarmak üzere elini cebine attı.

«Onları yerine koy, ne kadar kalacağını bilmiyorsun,» diyerek güldü Joey. «Ama istersen anlaşmayı değiştirebiliriz. Elli dolar. Süre sana ait.»

Deke, hayır anlamında başını salladı.

«Pekâlâ ahbap, keyfine bak o halde,» dedi Joey ve turuncu saçlarının üzerinden kazağını çekerek, yere fırlattı. Göğüsleri çok küçüktü ve uçları ucuz bir rujla boyanmıştı. Ruj her tarafına bulanmış, sürdüğü rimel de gözünün altına akmıştı.

Joey parmaklarını yukarı kaldırıp, göğüsleriyle oynamaya başladı. «Yalnızca bu bir buçuk dolar etmez mi?» diye sorarak kıkırdadı. «Bunun gibi bir sürü numaram var, kovboy.»

Deke, kuru kuru öksürdü.

«Sen gerçekten iyi bir çocuksun,» dedi Joey göğüsleriyle oynamaya devam ederek. «Senden hoşlandım, belki seninle arkadaş olabiliriz - bilirsin ya, çok yakın arkadaş. Gözlerin tam benim sevdiğim türden - çılgın gözler. Benim için yalnızca gözlerine bakmak bile yeterli, kovboy.»

Deke onunla iki saat kaldı. Bu süre ona tam yüz yirmi dolara maloldu, ama kız her kuruşunu hak etmişti.

Deke uzaktan bir yerden, polis sirenlerinin o tanıdık sesini duydu. Adımlarını daha da hızlandırdı. Artık harekete

geçmenin zamanı gelmişti. New York dinlenmek ve cinayetlerin tepkisinin azalmasını bekleyip kaybolmak için ideal bir yerdi. Birkaç gün sonra buradan gidecekti. Yapacağı işler, gideceği yerler vardı.

9

Demek büyük film yıldızı eve dönmüştü. Bağırıp çağırıyor, her şeyden şikayet ediyordu.

Yataktaydılar. Ross arkasına dört yastık almış, gözlerini televizyona dikmişti. Elaine, Karen Lancester'm sözünü ettiği filmi ona söylemenin tam zamanı olduğunu düşünciü. «Bence Zack hemen bu işe el atmalı.»

«Ha, ha! Ünlü George Lancaster bu rolü reddettiği için, menajerimi aramam gerektiğini mi söylüyorsun?» diyerek güldü Ross. «Oh, Elaine! Bazen beni gerçekten çıldırtıyorsun.»

«Bu rol George'a teklif edildiğine göre, mutlaka iyi bir roldür,» diye ısrar etti Elaine.

«Saçma! George, laksatif ilaç üreten bir fabrikadan daha fazla film yapmıştır.» Ross sıkıntılı bir ifadeyle uzaktan kontrol mekanizmasına uzandı ve televizyondaki kanalı değiştirdi. «George Lancaster benden tam on beş yaş büyük. Bunu unutma.»

«On iki yaş,» diye düzeltti Elaine. O herkesin yaşını, gününe kadar bilirdi.

Ross hafifçe doğruldu ve sesli bir şekilde gaz çıkardı.

Elaine öfkeden köpürüyordu. Ah, hayranları onu şimdi görebilselerdi! «Eğer bunu yapman gerekiyorsa, biraz kibar ol ve banyoya git,» diye bağırdı.

Ross cevap olarak yine gaz çıkardı ve yeni bir kanala geçti.

«Sana ne oldu böyle? Evlenmeden önce, bedensel sorunlarım konrol etmesini gayet iyi beceriyordun,» dedi Elaine soğuk tonla.

Ross onun sesini taklit etti. «Sana ne oldu böyle? Evlenmeden önce hiç vırvır etmezdin.»

«Oh, Tanrım! Seninle uğraşamam!» Elaine büyük yataklarından kalktı ve üzerine türkuvaz bir ipek sabahlık geçirdi.

«Nereye gidiyorsun?» diye sordu Ross.

«Mutfağa.»

«Bana biraz dondurma getir. Vanilyalı ve çikolatalı. Üzerinde de sıcak sos olsun.»

«Senin perhizde olman gerekmiyor muydu?»

«Perhize ihtiyacım yok benim.»

«Yirmi beş yaşın üzerinde herkesin perhize ihtiyacı vardır.»

Ross birden yumuşadı. «Bana dodurma getirirsen, ben de Zack'ı ararım.»

«Söz mü?»

Ross o ünlü Conti gülüşüyle gülümsedi. «Sana ne zaman yalan söyledim, şekerim?»

Montana bürosunda oturmuş, karşısında oturan genç aktörü inceliyordu. Aslında adam ona asılıyordu ve Montana bunun farkındaydı. Gözlerini aşağıya çevirdi ve adamın yapmış olduğu işlerin listesine şöyle bir baktı. Birtakım aptalca televizyon filmleri ve kötü sinema filmlerinden başka hiçbir şey yoktu.

«Bugün bu büroya girdiğimde, o masanın arkasında senin gibi birinin oturduğunu göreceğim aklıma bile gelmezdi,» dedi çocuk kısık bir sesle.

Gözleriyle yine onu yemeye başlamıştı. Montana bu delip geçici bakışları çok rahatsız edici buluyordu, çünkü bu gözlerde tam bir umutsuzluk vardı ve bu tür bakışları çok iyi bilirdi. «Burada yirmi iki yaşında olduğun yazılı. Bense biraz daha yaşh birini arıyorum,» dedi Montana kesin bir ifadeyle.

«Ne kadar yaşlı?» diye sordu çocuk.

Montana biraz düşündü. Çocuğu yavaş yavaş alıştırmak gerekiyordu. Kabul edilmemek oldukça rahatsız edici bir olguydu. «Yirmi beş, yirmi altı yaşlarında birini arıyorum.»

«Daha yaşlı görünebilirim. Aslmda yirmi dört yaşındayım.» Heyecandan, çocuğun yüzündeki tik meydana çıktı ve o yakışıklı görüntüsünü bozdu.

«Pekâlâ,» dedi Montana. Sonra listeyi çocuğa uzattı. «Bunu aklımda tutarım. Geldiğin için teşekkürler.»

«Hepsi bu kadar mı?» Çocuk şaşkın görünüyordu. «Bir şey okumamı ya da biraz rol yapmamı istemeyecek misin?»

«Bugün değil.»

«Yani buraya bir kez daha geleceğimi mi söylemek istiyorsun?»

Montana, çocuğu fazla heveslendirmemeye çalışarak gülümsedi. «Teşekkürler, Bay Crunch.» Ne biçim isimdi bu. «Gerekirse, menajerinizi ararız.»

Çocuk ayağa kalktı ve Montana'ya doğru yürüdü. «Seninle görüşebilir miyiz?» diye sordu. Gözlerindeki ümitsizlik ve yüzündeki tik şimdi daha belirgin bir hale gelmişti.

Montana ona ve onun gibi yüzlerce aktöre acıyordu. «Bak,» dedi sıkılmış bir tonla, «kendini bu kadar küçültme.»

«Efendim?»

«Belki gerçekten çok iyi bir aktörsün, ama bu role uygun değilsin - onun için ısrar etmekten vazgeç.»

Çocuğun yüzü kıpkırmızı oldu. Alt dudağını sert bir şekilde ısırdı, ama ısrar etmeye devam etti. «Seninle birlikte çok güzel şeyler yapabiliriz. Bir dene beni.» diyerek Montana'ya baktı. «Beni tavsiye edenler hiç haksız çıkmayacaklar. Ne demek istediğimi anlıyorsun, değil mi?»

Montana kızmaya başlamıştı. «Artık git, lütfen. Tamam mı?»

«Bayan, ne kaybettiğini bilmiyorsun sen,» diye üsteledi.

Montana'nm sabrı taşmıştı. «Hey - galiba ne kaybettiğimi çok iyi biliyorum.»

Çocuk isteksiz adımlarla odadan çıktı.

Montana derin bir nefes aldı. Hollywood. İhtiraslar kenti. Başarı oyununun oynandığı kent. Eğer başardıysan, omuz-

lar üstünde gidersin. Ama eğer başaramadıysan - güle güle Charlie, sen zaten bir hiçtin.

Hollywood. Hollywood'da bir aktör ya da aktris olabilmek için bir mazohist olmak gerek. Gerçekten.

Aslmda, Hollywood'da bir yazar olmak bile kolay iş değildi. Montana, televizyon dizileriyle ilgili ilk çalışmalarım hatırladı. Önceleri kimse onu ciddiye almamıştı. Tüm menajerler ve şebeke yöneticilerini tek tek gezmişti. **Kimsin sen? Ne işler yaptın? Bebek, aleyhinde çalışan üç nokta var. Birincisi - Doğu kıyısından gelen bir kadınsın. İkincisi -Sen bir kadınsın. Üçüncüsü - Sen bir kadınsın.**

Öyle mi?

Bunu yatakta tartışmaya ne dersin? bebek?

Montana başarıya ulaşmak için Neil'in etkisinden asla yararlanmamıştı. Televizyon fikri iyi bir fikirdi. Ve sonunda satmaya başladı. Sonra sıra geldi eski Hollywood ile ilgili kitabına. Bu kitabı yazmak onu çok mutlu etmişti, çünkü kendi kendinin patronuydu ve kimseye cevap vermek zorunda değildi. Çocuklarla ileili filmi en büyük çalışmasıydı ve tümünü kendi yapmıştı. Bu da azımsanacak bir başarı değildi. Özellikle bir kadın için, diye düşündü acı acı.

Sırada bekleyen bir sonraki aktörün içeri gönderilmesi için düğmeye bastı ve bir sigara yakıp, derin bir nefes çekti Acaba Neil, o muhteşem George Lancaster ile Palm Beach' de neler yapıyordu? Aslmda bu konuya fazla kafa yorduğu filan yoktu. Eğer George ile anlaşabilirlerse, film gişe rekorları kırabilirdi. Eğer anlaşamazlarsa, o zaman senaryodaki yaşlı polisi canlandırabilecek, gerçek bir aktör bulacaklardı. Bu fikir Montana için çok daha heyecan vericiydi.

Masasının üzerinde duran senaryoyu açtı ve sayfaları çevirmeye başladı. Çok iyi bir film olabilirdi, hatta olacaktı, çünkü filmi yöneten Neil idi.

Peki, insan ne yapabilirdi? İki günlük karısını açlıktan ölmeye mi bıraksmdı? Eğer yakmda bir iş bulamazsa, olacağı da buydu.

Buddy üzüntülü bir ifadeyle direksiyonun başında oturdu ve her şeyi yeniden düşündü. Bir kez daha. Son zamanlarda o kadar çok düşünüyordu ki, beyni sanki birden patlayacak gibi olmuştu.

Buddy bir aktördü. İşi buydu. Kendine göre bir iş bulamıyordu. Peki, onun hem geçinmesini hem de görüşmelere devam etmesini sağlayabilecek başka ne tür bir iş bulabilirdi? Ekmek parasını, araba park ederek kazanmak da hiç ona göre değildi, doğrusu.

Cevap çok basitti. Ve üstelik de çok kolaydı. Yüzünü bile tanımadığı bir kadınla yatakta geçirilecek yarım saat ona yüz dolar kazandırabilirdi. Böylece Angel'a harcayacak zamanı da kalmış olacaktı. Ve Angel onun ne yaptığmı bilmediği sürece...

Evet, kararını vermişti. Aynaya bakarak, görüntüsünü kontrol etti, saçlarını düzeltti ve o dumanlı siyah gözlerini kıstı. Görüntüsünden tatmin olduktan sonra, arabadan çıktı ve hızlı, kendinden emin adımlarla yürüyerek, Gladrags' in, Santa Monica Bulvarı'ndaki erkek giyim mağazasına gitti. Burası altı yıl önce, basit deri aksesuarlar satan küçücük bir yerdi. Ama Gladrags daha sonra iki taraftaki binaları satm alıp, işi genişletmişti. Mağazanın camları, şimdi blokun dörtte bir bölümünü kaplıyordu ve burada Cerruti takım elbiselerden, kaşmir suspansuarlara kadar her şey satılıyordu. Buddy bu görüntüden çok etkilendi ve acaba bana indirim yaparlar mı diye düşündü.

İçeri girdiğinde, parfüm sürmüş bir eşcinsel onu karşılamak için koşuştu.

«Mer-haba.» Lame giysilere bürünmüş bu yaratık oldukça erkeksi bir sesle konuşuyordu. «Sizin için ne yapabilirim?»

Buddy farkına varmadan bir adım geriledi. Eşcinseller. Onu her zaman sinirlendiriyorlardı. «Patronun buralarda mı?»

Eşcinsel gösterişli bir tavırla uzun takma kirpiklerini kırpıştırdı. «Bay Jackson'dan mı söz ediyorsunuz?»

«Gladrags'den.»

«Anlayamadım?»

«Zenci bir adam. Uzun boylu. Hep deri şeyler giyer.»

«Evet, Bay Jackson'a benziyor.»

«Ona Buddy'nin geldiğini söyleyin.»

«Çok isterdim, ama Bay Jackson saat birden önce gelmez.» Eşcinsel manikürlü tırnağını çenesine koydu ve düşünceli bir tavır takmdı. «Beklemek ister miydiniz acaba?»

((Hey,» diye atıldı Buddy. «Bekleyemem. İşlerim var.»

«Olduğundan eminim.» Eşcinsel ona âşık olmuştu. Amber gözleri sadakat vaad eden bir parıltıyla dönüyordu.

«Onu şimdi nerede bulabilirim?»

«Bilemiyorum.»

«Biraz kendini zorlaşan, bilirsin.»

«Bakın, Bay Jackson telefon numarasını ve ev adresini kimseye vermememiz için kesin talimat verdi.»

Buddy gözlerini kısıp, sert erkek pozuyla bakmaya başladı. ((Benim de istediğim şeyleri elde etmek konusunda kesin kurallarım vardır.»

Eşcinsel ellerini çırptı. «Öyle mi? Peki, sizce ne yapmalıyım?»

Buddy gözünü kırptı. «Bana adresi ver ve bunu ikimizden başka kimse bilmesin, tamam mı? Bizim sırrımız olsun bu.»

Eşcinsel asabi bir ifadeyle gülümsedi. «Nasıl isterseniz.»

George Lancaster'm Palm Beach'de yaşamaktan hoşlanması boşuna değildi. Beverly Hills ya da Palm Springs'de yaşasa, emekliye ayrılmış bir süperstar olmaktan öteye gidemezdi. Çünkü buralar sürüyle emekli süperstar kaynıyordu. Sinatra, Astaire, Kelly, Hope. Evden çıktığın anda ya da golf sahasına gittiğin zaman mutlaka bunlardan birini görürdün. Ama George Lancaster, Palm Beach'de saltanat sürüyordu. O kraldı. Ya da en azından, Amerika'nın üçüncü zengin kadını olan karısı Pamela London'a eşlik eden bir prens.

Neil Gray, onun şerefine verilen bir öğle yemeğinde masada otururken, sıkıntıyla çevresine bakmıyordu. Pamela sakınılması gereken bir kadındı. Son derece iğneli konuşmaları ve keskin zekâsıyla ün yapmıştı. Bundan önce dört evlilik

yapmıştı, George onun beşinci kocasıydı. «On yılda bir koca,» demekten hoşlanırdı hep. «Hiçbiri bundan uzun süre dayanmayı başaramadı. Tabii George'un dışmda.»

Pamela London elli dört yaşmda, kaim kemikli, bir yetmişin üzerinde bir boya ve kıvırcık kızıl saçlara sahip bir kadındı.

George ise, altmış iki yaşma rağmen, kendine oldukça iyi bakmış biriydi. Bundan önce iki kez evlenmişti. İlk evliliğini bir çocukluk aşkıyla yapmış ve bu evlilik tam otuz iki yıl sürmüştü. Karen bu evliliğin bir ürünüydü. İkinci evliliği ise, Hollywood cadılarından biriyle olmuştu ve tam tamına dokuz ay, üç gün ve iki dakika sürmüştü.

Pamela ve George çok etkileyici bir çift teşkil ediyorlardı. Beş yıllık beraberlikleri süresince, aralarında dostane bir düşmanlık kurmayı başarmışlardı. Durmadan birbilerine hakaret ederler, ama birbirlerinden de ayrılmazlardı.

«Demek,» dedi Pamela, peygamberçiçeği mavisi gözleriyle Neil'i delip geçerek, «demek. George'un yeniden çalışmaya başlamasını istiyorsun, öyle mi?»

Neil gülümsedi ve uzun masanın sonunda, güneşte kavrulmuş bir kozmetik kraliçesiyle derin bir sohbete girmiş olan George'a bir göz attı. Onu, George'dan bu kadar uzak oturtmak fikri Pamela'dan çıkmış olsa gerekti. Kurnaz kadın. Onun George'u kandırmaya geldiğini biliyordu tabii ki. Neil, Pamela'ya dönüp, «Eğer o isterse,» diye cevapladı.

«Eğer o isterse mi?» diyerek, alayla baktı Pamela. «Yani, eğer ben onu bırakırsam demek istiyorsun herhalde.»

Neil, Pamela'yı yıllardır tanıyordu. Bir zamanlar, Neil' in bir arkadaşı olan bir film yönetmeni ile evliydi ve Beverly Hills'de otururlardı. O sıralarda hep aynı sosyal çevrelerde gezip dolanırlardı. Neil ondan korkmuyordu. Gülümsemeye devam etti. «George senaryoyu beğendi, eh, beni de sever. Tüm bu lüksten bir süre için ayrılmanın ne sakıncası olabilir ki? İstersen, sen de gelebilirsin.»

Pamela kaba bir şekilde güldü. «Beverly Hills'i nasıl sevdiğimi bilirsin. Sahip oldukları her şeyi gösteren küçük yıldızcıklar. Altın zincirler takan yaşlı ve iğrenç adamlar, çat-

lamış güneş yanıkları. Ucuz insanlar onlar, sevgili Neil. Ve ben ucuz insanlardan nefret ederim.»

«Öyleyse sen gelme,» dedi Neil hafifçe. «George her cuma buraya gelebilir. Onun için özel bir uçak ayarlayabiliriz.»

«Benim özel uçağım var,» dedi Pamela gülerek. «Aslında, iki özel uçağım var.»

«Biliyorum. Ama George'un gereksinimleri yapımcı tarafından karşılanırken, kendi uçağını kullanmana ne gerek var?»

Pamela bir kaşını kaldırdı. «(Bütün gereksinimleri mi karşılanacak?»

«Ne istersen.»

«Hmmmm.» Pamela düşünceli görünüyordu.

Neil zafere yaklaştığını hissetti. Çok zengin kişiler durdukları yerde para kazanmaktan çok hoşlanırlardı. «Peki, ne diyorsun?» diye ısrar etti Neil.

«Düşünüyorum.»

«Karar vermen için ne gerek?»

Pamela, onun içmekte olduğu su dolu bardağı işaret etti. «Neden içki içmiyorsun?»

«Konuyu değiştirme, lütfen.»

«İçki içmeyen erkeklerden nefret ederim. Beni rahatsız ederler.»

Neil çevrede dolaşmakta olan bir garsonu çağırdı. «Bir duble buzlu viski.» Sonra Pamela'ya döndü. «Seni rahatsız etmek istemem.»

Pamela koket bir edayla sırıttı. «Çok iyi görünüyorsun, Neil. Los Angeles'a gelip biraz vakit geçirsek, belki de iyi olacak.»

Palm Beach Şehir Kulübü'nde öğle yemeği yiyorlardı. Hiçbirini Neil'in tanımadığı ve çoğunun yarım yüzyıllık çizgiyi aşmış kişilerden oluşan, otuz kişilik, samimi bir öğle yemeği. Yaşıtlarıyla birlikte olduğu için birden üzüntü duydu... Bir an için Montana'yı ve onun heyecan veren gençliğini aklına getirdi. Onunla birlikte olduğu zaman, aralarındaki yaş farkını asla hissetmezdi. Ama şimdi, gerdirilmiş yüzler, pahalı mücevherler ve yaşlılıktan dolayı leke basmış ellerin ara-

sında, bunu çok iyi hissediyordu. Sonra, Gina Germaine'in bir gün önce yan yana iki daire tuttukları otelde onu beklemekte olduğunu hatırladı. Gina ile birlikte olduğunda kendini yaşlı değil, genç hissediyordu. Hiç değilse bedeninin genç olduğunu hissettiriyordu kadın ona.

«Beyninden geçen her kötü düşünce için bir kuruş veririm,» dedi Pamela birden.

«Ne?» Neil şaşırmıştı.

Pamela gülümsedi. «Bir erkeğin seks düşündüğünü her zaman anlarım.»

«Beni anlayamazsın.»

Pamela kaşını kaldırdı. «Öyle mi? Senin ne farklılığın var ki? Cinsel organının yerinde ham pamuk mu var yoksa?»

Neil güldü. «Sen buralarda harcanıyorsun, Pamela. Bence, gidip şehvetli romanlar yazmalısın.»

«Bunu denemediğimi nereden biliyorsun? Benim denemediğim bir şey var mı?» Pamela ona sırıttı. Bunca paraya rağmen kadının dişleri hâlâ sapsarıydı. «Tabii senin dışında, Neil. Bu kadar yıldır tanışıyoruz ve birlikte hiçbir şey yapmadık. Biliyor musun, bu kayıp zamanı değerlendirmeliyiz.» Kadın onun dizini hafifçe okşadı. «Üstelik de İngiliz aksanına oldum olası bayılırım. Asalet kokar. Richard Burton gibi. Aslında sen sevgili Richard'a biraz benziyorsun. Aynı perişan bakışlar, aynı...»

«Pamela.» Neil onun elini itti. «Bana kur yapmaktan vazgeç de, konuya gelelim. George'un benim filmimde oynamasını istiyor musun, istemiyor musun?»

«Lanet olsun!» diye haykırdı Ross ve ahizeyi hızla indirdi. Menajerler. Allah belalarını versin. İnşallah balıklara yem olurlar. Lanet olası alasaklar!

Selam Ross... Evet, Ross... Bir şey yapamam, Ross. Ne biliyorlardı ki? Hiçbir şey. Herkesin canına okumayı bilirlerdi ama. Tuvalet kâğıdının yüzde onunu harcamadan popolarını silmeyi bile beceremezler.

Tüm meslek yaşamı boyunca her şeyi Ross onlarm ayağına götürmüştü. **Fox'u ara. Paramount'u ara. Wilder'i ara. Zanuck'u ara.** İşleri kendi bulmuştu hep. Hiçbir menajer poposunu kaldırıp da Ross Conti için bir iş ayarlamamıştı. Ve şimdi, yirmi beş yıldır onlara hizmet ettikten sonra, biraz değişiklik istiyordu Ross.

«Neil Gray'in filmi için ne diyorsun?» diye sordu Zack Shaeffer'a. «Duyduğuma göre, tam bana göre bir rolmüş.»

Bilemiyorum Ross... Ama araştırırım, Ross. Seni daha sonra ararım Ross...

Neden bilemiyordu? Bilmek onun göreviydi. Saide La Salle biliyordu ama. Demek onunla birlikte çalışması gerekiyordu.

«Elaine?» diye seslendi.

Lina kapıdan başını uzattı. «Bayan Conti jimnastik dersine gitti. Kahve ister miydiniz?»

Ross sessiz bir küfür savurdu. Ona ihtiyaç duyduğu zamanlarda Elaine nedense hep ortalardan kaybolurdu. Ancak ihtiyaç duymadığı zaman çevresinde dolamp dururdu.

«Evet,» dedi.

Lina çıktı ve Ross telefonun başında oturup, düşünmeye başladı.

Sadie La Salle. Bütün bunları o başlatmıştı. İtiraf etmek zorundaydı ki, Saide ve onun ünlü ilan tahtası olmadan asla şimdi bulunduğu yere ulaşamazdı.

Peki, tüm bunların karşılığında Ross ne yapmıştı? Önüne çıkan ilk güzel bir çift göğüsle kaçmış ve daha büyük bir menajerlik şirketiyle anlaşmıştı. Ne bir elveda. Ne bir mesaj. Ne de telefonla arama. Bir gün Sadie dışarıdayken, öylece terkedip gitmişti onu.

Her şey planlarına uygun olarak gitseydi, Saide La Salle yaşamından tümüyle çıkmış olur ve onu bir daha asla görmezdi. Aslında kadın bir süre için ortadan kaybolmuştu. Ross mesleğinde ileri adımlar atmaya başladığı sıralarda, onunla ilgili hiçbir şey duymamıştı. Duymağa başladığında ise, duydukları o kadar önemsizdi ki, Ross bunun üzerinde bile dur-

mamıştı. Demek menajerlik yapmak istiyordu. Yapsmdı bakalım. Ross olmadan asla müşteri bulamayacaktı.

Saide, Tom Brownie adında, tanınmamış bir komedyen bulup, onu, Red Skelton'dan sonra en ünlü şovmen yapmıştı. Sonra Melody Fame adında ruh hastası bir şarkıcıyla uğraşmış ve onu da yeni bir Judy Garland'a dönüştürmüştü. Adam Sutton, onun ünlü yaptığı kişiler arasına katıldığı zaman, ikinci smıf rollerle bir şeyler yapmaya çabalıyordu. Ama iki yıl içinde birden parlamış ve adı her yerde duyulmaya başlamıştı. George Lancaster ICM'den ayrılıp, ona gitmişti. Hepsi ona gitmeye başlamışlardı. Ve Saide, kısa bir süre içinde Hollywood'daki en iyi müşteri listesine sahip olmuştu.

Saide La Salle. Kısa boylu, şişman ve bıyıklı Saide.

Arada bir partilerde ve gala gecelerinde birbirlerine rastlıyorlardı. Bıyık gitmişti. Pahalı bir elektrik seansı o işin icabına bakmıştı. On beş kilo vermişti ve iyi kesimli, pahalı elbiseler giyiyordu. O dağınık siyah kıvırcık saçların yerini, modaya uygun, bakımlı dalgalar almıştı. Belki gerçek bir güzel değildi, ama çok değişmişti.

Ross ona samimi davranmaya çalışmıştı. Saide ise ona soğuk selâmlar vermişti. Ross konuşmaya çalışmış, Sadie ise çekip gitmişti.

Ross yetmişli yılların başında ona ihtiyacı olduğunu düşünmüştü. Tabii ki' yalnızca profesyonel açıdan. Bir gün ona telefon etmiş ve sekreteriyle görüşüp Bay Ross Conti, Bayan La Salle ile görüşmek istiyor diye bir not bırakmıştı.

Saide bu nota cevap vermemişti. İşte bu olay Ross'u çıldırtıyordu. Böylesi bir kin görülmemiş şeydi.

Daha sonra, ikisinin de davetli oldukları bir partide Ross onu köşeye sıkıştırmıştı. Sadie partiye eşcinsel bir modacıyla birlikte gelmişti - dedikodulara bakılırsa, o da seviciydi, ama Ross öyle olmadığmdan emindi.

«Sadie,» diye bağırmıştı. «Sanırım şansın açıldı. Ne oldu biliyor musun?» O ünlü Conti gülümsemesiyle sırıtmıştı. «Yeni bir menajer arıyorum ve bu sen olabilirsin.»

Sadie ona soğuk bir ifadeyle bakmıştı. «Daha fazla müşteriye ihtiyacım yok, Ross.»

Ross hem kırılmış hem de şaşırmıştı. Onu yumuşatmaya çalışmıştı. «Tatlım, on beş yıldan fazla oldu. Ve iş iştir.»

«İşi boş ver,» demişti Sadie kesin bir tonla. «Senin üzerinden komisyon alacağıma, açlıktan ölürüm daha iyi. Anlatabildim mi, Ross?»

Cadı! Sevici! Eşşoğlueşek karı! Ross bu olaydan sonra onunla hiç konuşmamıştı.

Belki bir daha denemenin zamanıydı şimdi. Elaine ile evlenmişti ve bir on yıl daha geçip gitmişti.

«Bay Conti!» Lina kapıda duruyordu. Elaine'in ısrarla giymesini istediği beyaz üniformanın altından görünen bacakları kütük gibiydi.

Ross düşüncelerinden uzaklaşıp gülümsemeye çalıştı. Hayranlarına surat asmaması gerekti. «Evet Lina, ne var?»

«Miguel hasta. Onun yerine bir çocuk getirsem olur mu?»

Neden onu böyle basit şeylerle rahatsız ediyordu ki? Evle ilgili şeyler Elaine'in sorunuydu. Her şeyin tıkırında gidebilmesi için dünya kadar para veriyordu. «Ne çocuğu?» diye sordu. Miguel'in, Corniche'i yıkamasını istediğini hatırlayınca birden sinirlenmişti.

«İyi bir çocuk. Çok iyi. Havuzu ona temizlettirebilir miyim?»

«Araba kullanmasını biliyor mu?»

«Tabii, biliyor.»

«Pekâlâ. Onu buraya çağır. Corniche'i dışarı çıkarıp, yıkasın. Saat bire kadar hazır olmalı.»

Lina başını salladı ve nadir görünen gülücüklerinden birini bahşetti.

«Kahvem nerede?» diye sordu Ross.

Lina aptal bir ifadeyle başını salladı. «Unuttum.»

«Şimdi git, getir.»

Lina odadan çıkarken, telefon çalmaya başladı. Ross ahizeyi kaldırıp, kulağına dayadı ve yüksek bir tonla «Alo?» diye bağırdı.

«Hoşgeldin, bebek,» diye fısıldadı kısık bir ses.

«Kimsiniz?»

«Vay, vay, hafızan hiç de kuvvetli değilmiş. Kumsalda

geçirdiğimiz öğleden sonrayı ne çabuk da unutmuşsun. Gerçi birkaç hafta oldu ama yine de, Ross.»

Ross güldü. «Karen!»

«Tıpkısı.»

«Seni ne zaman görebilirim?»

«Yeri ve zamanı sen söyle, bendeniz orada olsun.»

«Kumsaldaki evin. Üç buçuk.»

«Bekleyeceğim.»

«Ben de geleceğim.»

«Oh, biliyorum, biliyorum.»

İkisi de güldüler.

Elaine tenis dersine geç kalmıştı ve bembeyaz dişler ile bir samuray savaşçısının ellerine sahip olan New York'lu esmer öğretmeni buna çok bozulmuştu. «On dakika geç kaldınız bayan C., on dakikanız yandı.»

«Ne olacak yani?» diye düşündü Elaine sinirlenerek. Parayı ödeyen ben değil miyim? Daha doğrusu, Ross değil mi? Üç yıl boyunca topu filenin üzerinden hafifçe geçirebilmeyi başardıktan sonra, artık daha ilerlemesi gerektiğini düşünüyordu Elaine. Bu isteğinin, Bibi Sutton'un, Bel-Air'deki malikanesinde 'kızlar için' tenis partileri düzenlemesiyle ve Elaine'in de bir kez davet edilip, bir amatör gibi oynadığı için bir daha davet edilmemesiyle hiçbir ilgisi yoktu.

Kortun bir tarafmda kazık gibi duruyordu. Ron Gordino'nun jimnastik dersinde geçirdiği iki yoğun günden sonra, tüm kasları ağrıyordu. Bu derslere her gün devam etmesinin ve kendine bu kadar eziyet çektirmesinin hiç gereği yoktu. Evet, bu dersleri haftada üç kereye indirecekti. Ama hangi üç gün? İşte sorun buydu. Aradaki günler ne olacaktı? Acaba Bibi Sutton hangi günler gidiyordu? Top raketinin yanından geçerken, kolunu isteksizce salladı ama ıskaladı.

«Bayan C.!» diye bağırdı öğretmeni.

Ona Bayan C., diye hitap etmesi hiç hoşuna gitmiyordu. Bu fazla samimi bir davranış oluyordu ve Elaine, tenis öğ-

retmenleriyle içli dışlı olmaktan hoşlanan kadınlardan biri değildi. «Adım Conti,» dedi sert bir ifadeyle.

«Biliyorum,» diye cevap verdi öğretmen umursamadan. «Şimdi kendinizi biraz daha oyuna verebilecek misiniz acaba. Bayan C.?»

Elaine ona baktı. Kıllı bacakları ve ütülü beyaz şortun içinde sert kasları vardı. Elaine onun cinsel organmm nasıl olduğunu merak etti. Herhalde kıllı ve sert ve... Birden başını sallamaya başladı. Başka düşünecek bir şey bulamamış mıydı acaba? Ondan nefret ediyordu. Hemen kendini toparladı ve dikkatini oyuna vererek, gelen topa güzel bir şekilde vurdu.

«Evet, daha iyi!» dedi adam.

Bundan heveslenerek, fena sayılmayacak bir vole vuruşu yaptı ve sağa sola koşmaya başladı.

Üç çeyrek saat sonra ders bitmişti. Elaine kan-ter içinde soyunma odasına gitti ve günün üçüncü duşunu aldı. Saçma ve komik! Bu gidişle cildi yakında bir kuru eriğe benzeyecekti. Jimnastik dersiyle tenis dersinin aynı güne gelmemesini ayarlaması gerekiyordu. Çantasının içinden Cartier marka küçük ve siyah bir deri defter çıkardı ve yalnız kendinin anlayabileceği bir not yazdı. **Tenis, Jimnastik. Hayır.** Sonra biraz düşündü ve **Karen'e sor** diye ekledi. Ron Gordino'nun derslerine hangi günler gidilmesi gerektiğini Karen mutlaka bilirdi.

Kendini biraz yorgun hissediyordu. Yavaş hareketlerle giyindi. Ve doktorun ona tavsiye etmiş olduğu vitamin haplarının bir işe yarayıp yaramadığını düşündü. Ross onu günde yarım düzine hap içerken gördüğünde çok sinirlenmişti. Ama Elaine ona bu hapların insana enerji verdiğini, soğukalgınlıklarma engel olduğunu, kanseri önlediğini, cildi güzeleştirdiğini, daha iyi görebilmeyi sağladığını söylediğinde, öfkesi hemen geçmişti. Şimdi bu hapları o da alıyordu. Tüm bunların üstüne, bir de insana seks dürtüsü verdiği söylenen ginseng alıyordu. Ama bu ilacm ona hiçbir yararı olmamıştı. Üç hafta ayrı kalmalarına rağmen, onun yanma bile yaklaşmamıştı.

Ross'un, Neil Gray filmi için Zack Schaeffer'ı aramış olduğunu düşündü. Bu rol George Lancaster'a teklif edildiğine göre, çok iyi bir rol olmalıydı. Oh, yeniden en üstlere tırmanmak ne büyük bir zafer olacaktı. Adın her davet listesinde geçecek, telefonlar durmak bilmeden çalacak, yeni modacılar hazırladıkları giysileri armağan olarak kabul etmen için sana yalvaracaklar ve her hareketin şoförler ve koruyucular tarafından izlenilecek.

Elaine, üzüntüyle Ross'u düşündü. Neden böyle aşağılara kaymıştı? Bu kayışa neden engel olmamıştı? Yükseklerden aşağılara kaydığı o an, saat, gün hangisiydi?

Ross yaşlanmıştı, işte olan buydu. Çok içiyordu, gutu vardı, gözlerinin altında torbacıklar oluşmuştu ve cildi çok buruşuktu. Elaine ona yalvarmış, kendisini, eski kocası olan şu estetikçinin ellerine bırakması için diller dökmüştü. «Unut bunu,» demişti Ross, «Yüzümün lanet olası bir maskeye benzemesini istemiyorum ben.»

Her ay, bundan önceki iki karısına belli miktarlarda nafaka ödemesi gerekiyordu. Para kazandığı zaman hiç önemli değildi bunlar, ama o büyük paraların gelmesi kesildiğinde, onları perişan etmişti. Ekonomi yapmak çok zor ve üzücü bir şey olmuştu. Önce şoför, sonra evde kalan kâhya kadın ve iki yardımcısı, daha sonra da bahçıvan ve havuz bakıcısı gitmişti. Şimdi yalnızca Lina vardı. O da hafta içinde geliyor ve geceleri kalmıyordu. Haa bir de, bahçıvan, havuz bakıcısı ve şoför görevini yürüten Miguel vardı.

Elaine, Giorgio'dan alınmış ince merserize elbisesini ve Charles Jourdan sandaletlerini giyerken, öfke içindeydi. Ekonomi yapmayı reddettiği tek şey giysileri olmuştu. Tanrım! Eğer Beverly Hills'de doğru dürüst giyinemiyorsan, o zaman bir taşın altına saklanıp ortadan kaybol, daha iyi! Ama Elaine durumunu iyi idare etmişti. Gerçi iflas etmiş filan değillerdi, ama Ross'un muhasebecisinin dediği gibi, biraz daha dikkatli olmaları gerekiyordu. «Çok para kazandığın günler artık geride kaldı,» demişti adam. Aptal. O ne biliyordu ki? Ölmesi bile gerekse, Elaine kocasını yine yukarılara çıkartacaktı.

«Yukarı çık, Ross,» dedi Karen Lancester emir verir gibi.

Ross başmı kaldırıp baktı. «Bu yaptığımı herkese yapmam,» diye cevapladı şaşkın bir sesle. «Aslında, en son ne zaman yaptığımı bile hatırlamıyorum.»

«Peki, bunun için ne istiyorsun - ödül mü? Yukarı çık.»

Ross söylenileni yaptı.

Karen bağıran tiplerdendi ve oldukça yüksek sesle bağırıyordu.

Karen daha yüksek sesle bağırdıkça, Ross daha da hızlı gidip gelmeye başladı ve ikisi birlikte doruğa ulaştılar.

Ross onun üzerinden inerek, «Sıcak!» dedi ve kadının teşekkür etmesini bekledi.

Ama Karen karnının üzerine yattı ve uyumaya başladı.

Güneş bir köşedeki cam kaplı duvardan içeri girmiş, üzerinde yattıkları saten örtülü büyük ve yuvarlak yatağm üzerine vuruyordu.

Dışarıda Pasifik Okyanusu tembel tembel görevini yapıyor, hafif dalgalar halinde Malibu kıyısına vuruyordu. Hava mükemmel ve berraktı.

Ross, Karen'in konuşmayacağını anlayınca, «Fena değildi,» dedi. «Hiç de fena değildi.» Ama Karen'dan cevap gelmedi. Ross hafifçe onun bacağını okşadı. Yine cevap yok. «Uyuyor musun?» diye sordu şaşırarak.

«Beş dakika uyumak istiyorum,» dedi Karen ve bacaklarını karnına doğru çekerek, büzüldü.

Ross yataktan kalkıp, odada dolaşmaya başladı. Oda da odaydı yani. Bir Jacuzzi'nin çevresine düzenlenmiş dairesel bir hayal dünyası. Bir yanda okyanus, diğer yanda yeşillikler ve şimdi içinde Ross'un pırıl pırıl altın Corniche'i ile Karen'in kırmızı Ferrarisi'nin durduğu bir garaj.

Ross arka tarafa yürüyüp uzay çağmı anımsatan mutfağı buldu ve buzdolabını açıp, buz gibi bir bira çıkardı.

Karen'in buraya kadar gelmesine gerçekten değmişti. İlk seferinde de böyle düşünmüştü, ama şimdi kesinlikle emindi. Karen, ona yıllardan beri yapmadığı şeyleri yaptırmıştı.

Küçük Karen. Onu altı yaşından beri tanıyordu Ross. George Lancaster onu zaman zaman stüdyoya getirirdi.

Küçük Karen. İlk kocası olan bir emlak komisyoncusuyla evlendiklerinde, düğüne gitmişti. Sonra ikinci evliliğini bir besteci ile yaptığmda, onun hakkında yazılanları ilgiyle okumuştu. Ve Elaine'in en yakın arkadaşlarından biri olduğunda, hep beraber gezmişlerdi.

Küçük Karen. Samanlıkta bir kaplan.

Ross çekime gitmeden bir gün önce, Wilshire'de, Brentano'nun yerinde tesadüfen karşılaşmışlardı. «Gelip yeni Ferrari Spyder'ımı mutlaka görmelisin,» demişti Karen. «Daha dün aldım.»

Karen onu caddenin karşısındaki American Savrngs Otoparkı'na götürmüştü. Otoparkın yöneticisi onun yeni arabasıyla özel olarak ilgileniyordu.

«Babandan bir armağan mı?» diye sormuştu Ross, o kıpkırmızı makineye fazla dikkat etmeden. Oldum olası arabalara karşı büyük bir ilgi duymazdı.

«Tabii ki babamdan! Haydi Ross, gel biraz dolaşalım. Acelen yok, değil mi?»

Aslında acelesi vardı. Muhasebecisiyle bir görüşme yapacaklardı, ama Karen birdenbire sinyaller vermeye başlamıştı ve Ross bu sinyallerin kendi sandığı türden sinyaller olup olmadığını anlamak için büyük bir istek duymuştu. Ve arabaya atlamıştı.

«Güzel, değil mi?» diye sormuştu Karen ve direksiyonun başma geçmişti. Sonra Wilshıre yolundan son sürat geçmişler, Cadillac'ların, Mercedes'lerin ve Lincoln'lerin o sakin ve sessiz yol alışlarının yanında, kükreyerek ilerlemişlerdi. Işıkta durduklarında arkalarına bir kamyon takılmış, genç çocuklardan biri de onları takip etmeye başlamıştı. Westvvood'a geldiklerinde, Ross hayatından çok memnundu ve bu çılgın geziden çok hoşlanmıştı.

«Kumsala gitmeye ne dersin?» diye sormuştu Karen. Gözleri başka türlü bakıyordu.

«Neden olmasın?» Muhasebeciyle olan randevusu biraz daha bekleyebilirdi. Bu işe, işlerini yönetmek için tuttuğu adam da bakabilirdi. Ona ne için para veriyordu ki?

Yirmi dakika sonra, Karen'in Malibu'daki plaj evinin

kapısmdaydılar. Tam elli iki saniye sonra da kaim halının üzerine yatmış, birbirlerinin giysilerini çıkarıyorlardı.

Ross onun üzerine bir aygır gibi atılıp, süet eteğini ve incecik külotunu parçalarcasma çıkarmıştı.

Karen'in etkili ve güzel sözleri her ikisini de şaşırtmıştı.

İkisinin de randevuları olduğu için hemen kente geri döndüler ve Ross ertesi gün, çekim için Los Angeles'dan ayrıldı.

Kente geldiğinde Karen'in onu araması hoşuna gitmişti. Karen, kısa süreli bir ilişki olmaktan öteye gidecekti. Ross bundan emindi.

Gladrags, Doheney yolundaki bir dairede oturuyordu. Ve bu daireyi Jason Swankle adında beyaz bir iç dekoratör ve Shag adında iğrenç bir buldogla paylaşıyordu.

Buddy kapıdaki zile sabırsızlıkla bastı. Artık eski mesleğine dönmeye karar vermiş olduğu için bir an önce işe başlamak istiyordu.

Kapıyı Jason açtı. Şişko bir fareye benzeyen Jason, parlak mavi bir tulum giymiş, her tarafına altın mücevherler takmıştı. Yanında duran Shag, Buddy'nin bacağını kokladı ve Buddy'nin bacağı sanki bir dişiymiş gibi, üzerine çıktı.

«Hey!» diye bağırdı Buddy, dehşetle. «Şunu çekin ayağımın üzerinden.»

«İn aşağıya. Aşağıya!» diye bağırdı Jason ve Shag'm pırlanta tasmasını çekiştirmeye başladı.

Buddy, köpeği iğrenerek tekmeledi. «Tanrım!»

Shag geri çekildi ve havlamaya başladı.

«Sizin için ne yapabilirim?» diye sordu Jason ve yüzüklü şişko elini beline koyarak Buddy'i şöyle bir süzdü. Gördüğü şeyden memnun olmuşa benziyordu.

«Gladrag - şey... Bay Jackson'u arıyorum.»

«Şu anda giyiniyor. Bir düğüne davetliyiz de. Ben yardımcı olabilir miyim?» Jason önce eğildi, sonra gözünü kırptı. «Gerçekten yardım etmek isterdim.»

Bu eşcinseller neden ona bayılıyorlardı acaba? «İş için

görüşecektim,» dedi Buddy kesin bir ifadeyle. «Özel bir konu. Bir dakikasını bile almaz.»

Jason kaim dudaklarmı yaladı. «Marvin iş konularını evde konuşmaktan hiç hoşlanmaz. Dükkânla ilgili bir şey miydi?»

Marvin! Buddy başını salladı ve kapıya doğru yöneldi.

Shag havladı ve Jason kararmı verdi. «Oh, pekâlâ. Burada bekle. Ben ona haber vereyim.»

Jason kısa ve şişko bacakları üzerinde yürüyüp gitti. Buddy, Gladrags ile onun gerçekten çok tuhaf bir çift oluşturduklarını düşündü - uzun boylu, incecik ve siyah bir Gladrags ile şişko, yuvarlak ve beyaz bir Jason. Neyse, herkes kendinden sorumluydu.

Buddy dişlerinin arasından hafifçe ıslık çalmaya başladı ve Gladrags'm ona hemen bir iş bulabilmesi için dua etti. Eve gidip, Angel'ı armağanlara boğması ne güzel olurdu.

«Sen de kimsin bakalım?» Evet, bu Gladrags'in ta kendisiydi. Buddy'nin hatırladığından daha da zayıftı ve siyah saçları küçük tutamlara ayrılıp, rengarenk boncuklarla süslenmişti. «Ve ne istiyorsun?»

Hiç de sıcak bir karşılama değildi. «Hey — adamım benim - G.J. Benim - Buddy Boy. Beni hatırlaman gerek.» Buddy elini dostane bir şekilde uzattı, ama Gladrags bu eli itti. «Haydi,» diye ısrar etti Buddy. «Bir zamanlar senin yanında çalışıyordum. Bizi Randy Felix tanıştırmıştı. En iyi adamlarından biriydim.»

Gladrags derin bir nefes aldı. «En iyi neyimdin?»

Buddy koridoru kontrol etti. «İçeri girebilir miyim? Konuşabilir miyiz?» Kapıdan içeri girmeye teşebbüs etti. Shag çılgın gibi havlamaya başladı. «Ben... şey... ben yeniden çalışmaya başlamak istiyorum. Bak, biraz paraya ihtiyacım var. Ve sen bu tür işleri çok iyi ayarlarsın.»

«Artık o işleri yapmıyorum,» dedi Gladrags. Sonra yine derin bir nefes alıp kapıyı kapamaya hazırlandı. «Ayrıca yapıyor olsam bile —ki yapmıyorum— seni çok iyi hatırlıyorum. Sen ancak hanımlarla başarılı olabilen o garip-lerden biriydin, öyle değil mi? Ve yanlış hatırlamıyorsam,

beni atlatıp, o şişko Maxie Sholto ile iş yapmaya başlamıştın. Anladığım kadarıyla da bu işi yüzüne gözüne bulaştırmıştm. Demek istediğim, eğer bu işi yapıyor olsam bile — ki söylediğim gibi yapmıyorum— seni işe almazdım. Hatta bu işi tepetaklak bile yapsan, seni hiçbir insan türünün yanma vermezdim. Şimdi defol!»

«Bok!» diye mırıldandı Buddy duyulur bir şekilde. «Lanet olası!»

Öfkeyle döndü ve asansöre doğru yürüdü. Kendi hatasıydı bu.

Jason Swankle ona yetiştiğinde, binanın altındaki araba garajından çıkmak üzereydi. «Sana yetişebildiğime çok sevindim,» diye bağırarak, arabanın yanma koştu. Arkasındanı da, isteksizce gelen Slıag'ı sürüklüyordu.

Buddy şaşırdı. «Neden?»

«Çünkü sana yardım etmek istiyorum. Sanırım, sana yardım edebileceğim.»

«Hiç tipim değilsin,» diye bağırdı Buddy öfkeyle.

«Kartımı al,» diye ısrar etti Jason. «Ve beni iş numaramdan ara. Yarın.» Jason küçük beyaz bir kartı açık pencereden içeri attı. Kart arabanm döşemesine düşerken Buddy gaza bastı ve hızla gün ışığına çıktı.

İ O

Kareli masa örtüleri, mükemmel hamur çeşitleri ve ev şarabıyla ünlü olan küçük İtalyan lokantası tıklım tıklım doluydu. Cumartesi geceleri her yer dolu olurdu zaten. Millie Rosemont hayatından çok memnundu, ama Leon'un içi sıkılıyordu. Sorunlarını eve getirmeyeceğine dair Millie'ye söz vermişti ve bu sözünü Dostluk Caddesi cinayetlerine kadar tutmuştu. Joey Kravetz'in hunharca katledilmiş bedenini görene kadar.

Joey ile ikinci karşılaşmalarını hatırladı. Bu, Millie ile tanışmadan çok önce olmuştu.

Yağmur yalnızca yağmıyor, bardaktan boşanıyordu. Leon gece geç vakit eve dönüyordu. Ön camdaki silecekler yağmurla savaşırken, Leon çok acıktığını fark etti. Daha bir saat kadar önce, o sıralarda çıkmakta olduğu güzel dula telefon edip, o akşamki yemek randevularını iptal etmişti. Kadın iyiydi hoştu ama, Leon onu zaman zaman sıkıcı buluyordu. O anda hissettiği açlığın etkisiyle sola döndü ve bir lokantanın önünde durup, arabasını park etti. Sonra yağmurun altında koşarak içeri girdi ve bir köşeye yerleşip kendine tavuklu sandviç ve sıcak kahve söyledi. Gazeteyi açıp, spor sayfasını incelemeye koyuldu.

Garson kız sandviçiyle kahvesini getirdi. Leon arkasına yaslandı, uzun ve yorucu bir günün yorgunluğunu çıkarmaya çalıştı.

«Seni namussuz!» diye haykırdı bir ses.

Leon şaşırarak başını gazeteden kaldırdı ve masasının önünde duran, kısa boylu, öfkeli kıza baktı. Kollarını pis bluzunun üzerinde kavuşturmuştu. Bacakları ise, kendisine çok büyük gelen, ordu artığı bir pantolona hapsedilmişti.

«Beni tanımadın, öyle mi?» Kız öfkeyle bakıyordu.
«Hatırlamam mı gerekiyordu?» diye sordu Leon.
«Hatırlaman mı gerekiyordu? Hah! Hatırlaması mı gerekiyormuş? Tabii ki hatırlaman gerekiyordu. Şişko herif.»

Leon gazeteyi aşağıya indirdi. «Bir dakika, bir dakika. Sen kiminle konuştuğunu sanıyorsun acaba?»
«Seninle - Polis!» diye cevapladı kız.
«Seni tanıyor muyum?» diye sordu Leon öfkeyle„

«Senin yüzünden bir yılımı ıslah evinde geçirdim. Lanet olası bir yılımı! Beni tanıman gerek, ahbap,» diye bağırdı kız zafer edasıyla.

O anda Leon kızın gözündeki şaşılığı fark etti ve birden her şeyi hatırladı. Bir gece ona teklifte bulu-

nan ve Leon ona yaşını sorduğunda onu tekmeleyip kaçan bebek yüzlü fahişeydi bu. Leon daha sonra Grace Mann'ı arayıp kızı tarif etmiş ve olayın meydana geldiği yeri belirtmişti. Yani bu işi, Grace'in yetenekli ellerine bırakmıştı. Grace de hiç şüphesiz görevini iyi yapmıştı.

"On sekiz yaşında olduğunu söylemiştin sanıyordum,» diye suçladı Leon.

«Evet, yalan söyledim - çok mu önemli yani? Ve senin yüzünden peşime düştüler ve beni yakalayıp, bir sürü bebek dolu olan iğrenç bir çiftliğe tıktılar. Çok teşekkürler, kovboy.»

Leon gülmemek için kendini tuttu. Kız zaten son derece öfkeliydi, onu daha fazla ateşlendirmenin gereği yoktu. «Ama bu senin iyiliğin için yapıldı,» dedi.

«Allah belanı versin!» diye cevapladı kız, beklenmedik bir şekilde masaya oturdu. «Buluşacağım adam gelmedi, bana bir kahve ikram edersin herhalde. Yanılmıyorsam, bana lanet olası bir fincan kahveden çok daha fazla şeyler borçlusun.» Kız elinin tersiyle burnunu sildi ve aç gözlerle Leon'un tavuklu sandviçine bakmaya başladı.

«Bir şey yemek ister misin?» diye sordu Leon. Kız o kadar perişan görünüyordu ki, Leon ona acıdı.

«Pekâlâ,» dedi kız, ona büyük bir iyilik yapıyormuş pozlarında. «Bana da senin yediğinden söyle.»

Leon, garson kıza işaret etti ve siparişi verdi. Kız onun kahve fincanını doldurdu ve başına dikti. «Adın ne senin?» diye sordu Leon.

«Joey,» diyerek burnunu çekti. «Sana ne bundan?»

«Sana bir sandviç ısmarlıyorum. Bırak da adını öğreneyim.»

Kız ona şüpheyle baktı ve «Pis polis,» diye mırıldandı Az sonra sandviçi geldi ve kız çılgın gibi yemeye koyuldu.

Kız yerken, Leon ona baktı ve kızın yemiş olduğu kısa tırnaklarını, pis boynunu ve turuncuya bo-

yalı karışık saçlarını inceledi. Bu kız berbat bir haldeydi ama, yine de çekici bir yanı vardı. İçimdeki baba içgüdülerini meydana çıkarıyor galiba, diye düşündü Leon.

«Umarım, ıslahevinden kaçmamışsındır,» dedi Leon. «Bir kaçağa yemek ısmarlamak istemem.»

«Hayır, kaçmadım. Beni bıraktılar,» dedi kız ağzında yemekle. «Bıraktılar, çünkü ablam beni almaya geldi. Ayrıca artık on altı yaşındayım. Kendime bakabilirim.»

«Bakabileceğinden eminim.»

«Tabii ki bakarım!» Kız ona öfkeyle baktı. «Teşekkürler, gerçekten sağol.»

«Neden?»

«Şey... Eğer sana rastlamasaydım ve sen de peşime o polisleri takmasaydın, çiftlikte tanıdığım o patron karılarla asla tanışamazdım. Hepsiyle tanıştım ve onlardan çok şey öğrendim.»

Leon birden onunla birlikte oturmaması gerektiğini düşündü. Hemen garson kıza işaret etti ve hesabı istedi.

«Nereye gidiyorsun?» diye sordu kız. «Eve mi?»

«Evet,» diye cevapladı Leon ve sonra alaylı bir tonla ekledi. «Tabii eğer senin için bir mahzuru yoksa.»

«Hiç değilse beni bırakırsın diye düşünmüştüm,» diye cevapladı kız ağlamaklı bir sesle. «Şu havaya bak.»

Leon, dönüp büyük pencereden dışarı baktı. Yağmur hızla yağıyordu. «Peki, aynı yöne gittiğimizi ne biliyorsun?»

«Bak - eğer senin için fazla sorun olacaksa, beni otobüs durağında bırak. Kızkardeşime gidiyorum. Kendisi şehir dışında oturuyor ve ben de otobüsü kaçırmak istemiyorum.»

Leon ona hayır demesi gerektiğini biliyordu, ama zaten görev dışındaydı ve bu kız da yalnızca bir çocuktu.

«Pekâlâ, paltonu al,» diyerek derin bir nefes aldı Leon.

«Paltom yok.»

«Bu havada mı?»

«Yağmur yağacağını nereden bileyim.»

Leon hesabı ödedi, köşedeki vestiyerden yağmurluğunu aldı, tam giymek üzereydi ki, vazgeçti ve yağmurluğu kızın sırtına koydu. «Haydi,» dedi.

İkisi birlikte arabaya doğru koşmaya başladılar. Joey arkada kalmış, yağmur bütün hızıyla üzerine geldikçe sendeliyordu.

«Haydi,» diye tekrarladı Leon sesini yükselterek ve arabanın kapısını açtı.

Kız, öfkeli bir köpek yavrusu gibi kendini içeri attı. Yağmurluğa rağmen sırılsıklam olmuştu.

Leon motoru çalıştırırken, kız da radyoda bir disko istasyonu buldu.

«Sigaran var mı?» diye sordu kız.

«Sigarayı bıraktım,» diye cevapladı Leon. «Sen de bırakmalısın.»

«Tabii,» diyerek sırıttı kız. «Yani yaşamım o kadar sorunsuz ve güzel ki, sigaraya neden ihtiyaç duyayım, değil mi?»

Leon ona baktı ve radyoyu kıstı. «Otobüsün saat kaçta?»

Kız bir süre cevap vermedi. Başparmağını emiyor, koltuğun üzerinde kımıldanıyordu.

«Saat kaçta, dedim,» diye yineledi Leon ve hızını biraz düşürdü. Yağmur daha da hızlanmıştı.

«Saat kaçta olduğu hiç önemli değil,» dedi kız sonunda. «Çünkü o otobüse yetişmemin hiçbir anlamı yok.»

Leon yüzünü buruşturdu. «Otobüs durağına inmek istediğini sanıyordum.»

«Boşver. Sıralardan birinin üzerinde de uyuyabilirim. Daha önce de yapmıştım.»

Leon'un sabrı giderek taşmaya başlıyordu. Radyoyu kapattı ve «Sen ne diyorsun?» diye sordu.

«Şey… Yani… Ablam o komünlerden birinde yaşamak üzere Arizona'ya gitti. Ben de biraz para biriktirip, oraya gidecektim, ama param çalındı.» Kız

hikâyesini daha da renklendirmeye çalışıyordu. «İki zenci - hem paramı çaldılar hem de beni sokaklarda çalıştırmak istiyorlardı, ama onlardan kaçtım. Tüm param gittiği için, işe yeniden başlamak zorundayım.» Kız bir an duraladı. «Fazla paran var mı? Seninle on dolara yatarım.»

Leon arabayı kenara çekti ve durdurdu. «Dışarı çık,» dedi öfkeyle.

«Ne demek istiyorsun?» diye mırıldandı kız.

«Dışarı.»

«Neden?»

«Neden olduğunu çok iyi biliyorsun.»

«Ne olduğunu anlayama...»

«Dışarı, yoksa yine polise haber veririm. Sana yatacak bir yer bulurlar.»

«Domuzlar, piçler!» diye haykırdı kız. Leon'un ciddi olduğunu anlamıştı.

Leon uzandı ve kızın yanındaki kapıyı açtı. Ağır yağmur damlaları arabanın içine girmeye başladı.

Kızın sesi titriyordu. «Beni bu havada dışarı mı atacaksın? Neden beni otobüs istasyonuna götürmüyorsun?»

«Çünkü artık yetti. Otobüs durağı yolumun dışında ve sen bir yalancısın. Şimdi dışarı bakalım.»

Kız isteksizce dışarı çıktı ve yağmurun altında durmaya başladı. Leon kapıyı çekti ve gaza bastı.

Ne biçim kızdı bu? Yine aynı şeyi yapmıştı. Sokaklardaki heriflerden biriymiş gibi ona teklifte bulunmuştu. Belki de onu merkeze götürmeliydi. Evet, böyle yapmak onu sokağa atmaktan daha iyi olurdu.

Tanrım! Şimdi de kendini suçlu hissetmeye başlamıştı!

Kız daha on altı yaşındaydı ve çok kötü bir gecede onu dışarı bırakmıştı. Ama sonra daha mantıklı düşünmeye başladı. Onu götürüp polise teslim etseydi herhalde ona teşekkür etmeyecekti. Ayrıca kendi başının çaresine bakabilecek kadar da büyüktü. Sokaklarda yetişmiş, katı bir çocuktu o. Sonra bu onun sorumluluğu altında da değildi.

Leon öfke içinde eve gitti, arabayı garaja bıraktı ve asansörle dairesine çıktı.

Tam sıcak duşun altında gevşiyordu ki, yağmurluğunun kızda kalmış olduğunu hatırladı.

Millie masanın üzerinden uzanıp, yumuşak bir sesle, «Tatlım, eğer ben gitsem, yokluğumu fark eder misin?» diye sordu.

"Hıh?» Leon şaşırarak gerçeklere döndü.

Millie onun elini yavaşça okşadı. «Hoşgeldiıı.»

«Yalnızca düşünüyordum.»

«Oh, sahi mi?» Kadının sesi iğneleyiciydi. «Bak işte, bunu tahmin edemezdim.»

«Yalnızca düşünüyordum,» diye tekrarladı Leon. «Bu yılKi tatilimizi nerede geçirelim diye düşünüyordum. Nereye gitmek istediğini düşündün mü?»

«California,» diye cevapladı Millie hiç düşünmeden. Sonra endişeyle ekledi. «Buna paramız yeter, değil mi?»

«Tabii, yeter.»

«Hep California'yı görmek istemişimdir,» dedi Millie gözleri parlayarak. «Ya sen?»

Leon kaşlarını çattı. Şimdiye kadar Batı Sahilini ziyaret etmek için en ufak bir istek duymadığını itiraf etmek zorundaydı. Ona kalırsa, California güneş, portakal ve sapıklar ülkesiydi. «Önümüzdeki hafta seyahat acentasıyla görüşürüm,» diye söz verdi.

Millie'nin gözleri parladı. «Aslında daha çok vakit var, ama her şeyi şimdiden planlamak daha iyi olur.»

Leon ona güven verircesine gülümsedi ve Deke Andrews'un her şeyi planlayıp planlamamış olduğunu düşündt' Üç kişiyi hunharca öldürmek için plan yapmış olabilir miydi? O küçük evi bir mezbahaya dönüştürmeyi planlamış mıydı? Ve sonra soğukkanlı bir şekilde temizlenip dışarı çıkmayı ve ortadan kaybolmayı da mı planlamıştı?

Garson, dumanı üstünde iki tabak istiridye soslu spagettiyle belirdi. Leon'un ağzı sulanmıştı. Millie sırıttı ve bu-

günlerde onu tahrik etmek için bir tabak sıcak yemeğin yeterli olduğu hakkında bir şeyler mırıldandı.

Leon cevap vermedi. Giderek azalan seks yaşamları hakkında şaka yapacak hali yoktu şimdi. Artık Millie'yi arzu etmiyor değildi, ama şu sıralarda kendini son derece yorgun hissediyordu. Ve yatağa yatıp, gözlerini kapadığmda beliren sahneler hiç de erotik olmuyordu. Şu sıralarda yalnızca Deke Andrews'u görüyordu. On sekiz yaşındayken, lise son sınıfın yıllığında çıkan bir resmi. «Bu resimdeki görünüşü fazla değişmedi,» demişti bazı tanıklar. «Yalnızca saçı biraz daha uzun.»

Ressam polisler fotoğrafın üzerinde titizlikle çalışıp, onu sekiz yıl yaşlandırmışlar ve uzun saç eklemişlerdi. Ve bu fotoğraf ülkenin her yerine dağıtılmıştı.

Leon bu fotoğrafı çok iyi tanıyordu. Olağanüstü gözlere sahip, sıradan bir çocuk - yakıcı, öldürücü siyah gözler. Bu gözler Leon'un aklından çıkmıyordu. Tıpkı Joey'in katledilmiş bedeninin ve tüyler ürpertici yaralarının da aklından çıkmadığı gibi.

«Yesene,» dedi Millie.

Leon bir tabak dolusu spagettiye baktı ve midesinin bulandığmı hissetti. Nesi vardı? Kendini toparlaması gerekiyordu. Lanet olası! Yirmi yıldan beri sürüyle cinayete tanık olmuştu, hem de en vahşilerine, ama hiçbiri onu bu olay kadar etkilememişti. Çatalma biraz spagetti sardı ve ağzına soktu.

«İyi, değil mi?» diye sordu Millie.

İyi, **değil mi?** diye alay ediyordu Deke Andrews beyninin içinde.

«Affedersin,» Leon sandalyesini geriye itti ve çatalmı tabağa bıraktı. «Tuvalete gitmem gerek. Hemen dönerim.»

Leon aceleyle yürüyüp, erkekler tuvaletini ararken, Millie'nin kaşları hayretle kalktı. Leon tuvaletin soğuk fayanslarına dayanıp, bir karara vardı. Andrews dosyasını yeniden açacaktı. Bunu yapmak için şefinden izin isteyecekti

ve eğer bu izini alamazsa, boş vakitlerinde bu olayla kendisi ilgilenecekti.

Birden kendini daha iyi hissetmeye başladı.

11

Elaine Conti renkli camlı büyük gözlükler, geniş kenarlı bir şapka ve bol bir beyaz keten ceket giymişti. Bullock Mağazası'nm makyaj bölümünde dolaşıyor, çevresine bakınıyordu. Malların sergilendiği masanın önünden geçerken, yetmiş dolar değerinde bir şişe Opium parfümünü kimse görmeden cebine attı. Gözleriyle sağa sola baktı ve seramik bir el ayansıyla, Lucite bir ruj kılıfını da cebindeki parfümün yanma koydu.

Şimdi kalbi çılgın gibi çarpıyordu, ama adımlarmdaki rahatlık değişmemişti. Gözlük reyonunda dolaştı ve altmış dolarlık iki gözlük daha alıp, cebindekilere ekledi. Sonra aşağı kattaki giysi ve tuhafiye reyonuna indi. Orada siyah giysiler giymiş ve elmas taklidi mücevher takmış bir kadın onu karşıladı. «Bugün size nasıl yardımcı olabilirim, hanımefendi?»

«Teşekkür ederim,» diye cevapladı Elaine. «Yalnızca bakıyorum.»

«Tabii, tabii buyrun bakm. Bana ihtiyacınız olursa buralardayım.»

Elaine öfkesini saklamaya çalışarak, gülümsedi ve orada biraz dolanıp, erkek reyonuna geçti. Oradan da ipek bir Yves Saint Laurent kravat aşırıp, koleksiyonuna ekledi.

Sonra çevresine bakındı ve erkek bir asistanın ona bakmakta olduğunu gördü. Şimdi kalbi yerinden fırlayacakmış gibi çarpmaya başlamıştı. Bu kadarı yeterdi. Yavaş ve sakin adımlarla kapıya doğru yöneldi.

Dışarıya çıkmak işin en zor yanıydı. Ya tam dışarı çıkarken omuzuna bir el dokunacak olursa? Ya arkasmdan bir ses, «Bir dakika, içeri gelir misiniz, bayan?» diyecek olursa. Ya yakalanırsa?

Ama yakalanması olanaksızdı. Bu işi çok dikkatlice yapıyordu. Onu izleyen gizli gözler ya da gizli kameralar olmadığından kesinlikle emin olduktan sonra, alacağını alıyordu. Aldığı şeyler ise mutlaka yüz dolarm altında bir fiyata sahip olan şeylerdi. Nedense böyle yapmakla kendini daha güvencede hissediyordu.

Dışarıya çıkmıştı. Caddedeydi. Ve omuzunda da hiçbir el yoktu.

Westwood Bulvarı'nda park etmiş olduğu Mercedes'ine yürüdü ve cepleri çalmmış mal dolu keten ceketini çıkarıp, özenle katladı, sonra arkaya yerleştirdi. Ardından şapkasıyla gözlüklerini de çıkarıp içeri attı.

Kendini çok iyi hissediyordu. Bu yasadışı alışverişler onu inanılmaz bir şekilde keyiflendiriyordu. Biriyle bir macera yaşamaktan çok daha heyecan verici bir şeydi bu. Hafifçe bir şarkı mırıldanarak, arabaya bindi.

Elaine bir yıldan fazla bir süreden beri dükkânlardan mal çalıyordu. Haftada bir, kendi deyimiyle «tebdili kıyafet» ediyor ve bir butiğe ya da büyük bir mağazaya gidiyordu. Büyük mağazalar yakalanmamak açısından daha emindiler, ama butikler onu daha çok heyecanlandırıyorlardı. Orada bir eşarp, el örgüsü ipek bir bluz, hatta bir çift ayakkabı alıp cebine atabilirdin. Hem de satıcı kızın gözleri önünde. Oh, ne türlü bir heyecandı bu! Orgazm olmak gibi bir şeydi. Damarlarma giren adrenalin onu saatlerce titretiyor, yükseklerde uçuruyordu. Zevklerin en güçlüsüydü bu!

Aslında, Elaine bu işe tesadüfen başlamıştı. Bir gün Saks Mağazası'nm makyaj reyonunda, Clinique müstahzarlarının sergilendiği bölümde durmuş, satıcı kızın onunla ilgilenmesini bekliyordu. Acele olarak bir pudra alması gerekiyordu. Öğle yemeği için birine söz vermişti ve geç kalmıştı. Ayrıca dans dersinden (o sıralarda modern bale modası vardı) de yeni çıkmıştı ve son derece yorgundu. Orada bek-

lerken kendini hiç iyi hissetmiyordu ve sabrı da taşmaya başlamıştı. Birden aklına bir şey geldi. Yapılacak en kolay şey, hemen tezgâhın önünde duran pudra kutusunu alıp çantasına atmak ve sessizce mağazadan çıkmaktı. Elaine onu durdurabileceklerini düşündü, ama o zaman da bu işi onları protesto etmek için yaptığını, müşteriyi bekletip, birbirleriyle sohbete dalan tezgâhtar kızların saygısızlığına daha fazla dayanamadığını söyleyebilirdi.

Ona inanırlar mıydı?

O, Bayan Ross Conti idi. Tabii ki inanacaklardı.

Ama Elaine'i kimse durdurmadı. Ne o zaman, ne ertesi gün, ne de ondan sonraki günler.

Bir protesto olarak başlayan bu olay, giderek bir alışkanlık haline dönüşmüştü. Hem de kolay kolay vazgeçilemeyecek bir alışkanlık.

«Buddy,» diye fısıldadı Angel yumuşak bir sesle. «Beni menajerinle tanıştırır mısm?»

«Ne?» Buddy kaşlarını çattı. Randy Felix'den ödünç alınan dairedeki dar yatağın üzerinde yanyana yatmışlar, bozuk bir siyah-beyaz televizyonda bir oyun izliyorlardı.

Angel ayağa kalktı. Uzun sarı saçları o mükemmel yüzünün çevresine döküldü. Gökleri heyecanla parlıyordu. «Düşünüyordum da,» diye başladı, «Bütün gün evde oturmam çok saçma. Ben de çalışabilirim. Menajerinle tanışırsam, belki bana da bir iş bulabilir. Bir rol bulabilirsem, ne harika olur, değil mi?»

Buddy birden sinirlendi. «Kim demiş?»

Angel çaresiz bir hareketle küçücük odayı gösterdi. «Şey, burası bizim dairemiz değil. Arabamız dökülüyor ve sen de son günlerde son derece sinirlisin. Beni yanlış anlama Buddy, şikayet filan ettiğim yok. Yalnızca yardımcı olmak istiyorum.»

«Allah kahretsin!» Buddy birden parladı ve yataktan fırlayıp, dar blucinini üzerine geçirdi ve bir gömlek çekip aldı.

Angel korkmuştu. «Ne oldu?»

Buddy televizyonun üzerinde duran cüzdanını ve araba anahtarlarını hırsla kaptı. «Durmadan dırdır ediyorsun. Bana bir hiçmişim gibi davranıyorsun. Bari kendi kendine konuş, hammefendi.»

Angel daha cevap vermeye fırsat bulamadan, Buddy kapıyı çarptı ve çıktı.

Angel tam anlamıyla şoke olmuştu. Ondan böylesi vahşi bir reaksiyon beklemiyordu. Aslında, aralarında duygusal bir yakınlaşma olacağmı, böylesi anlayışlı ve yardım etmek isteyen bir karısı olduğu için, Buddy'nin ona şükran duyacağını, onu çok sevdiğini söyleyeceğini sanmıştı.

Gözleri yaşla doldu.. Ne yanlışlık yapmıştı? Onu bu kadar öfkelendirecek ne söylemişti? Evli çiftlerin birbirlerine destek olmaları, her şeyi birbirlerine anlatmaları ve sır saklamamaları gerekmez miydi?

Günler geçtikçe Buddy daha asabileşmeye başladı. Başrol olmadığı gibi küçücük bir yardımcı rol bile bulamıyordu ve Angel her şeyin Buddy'nin ona anlattığı gibi olmadığını yavaş yavaş anlamaya başladı. Gerçi bu önemli bir şey değildi. Çünkü aktör olmanın ve belli bir düzeye erişmenin o kadar kolay olmadığmı bilecek kadar çok sinema dergisi okumuştu. Başarıya erişen o sarı tuğla yokuşu tırmanmak her zaman çabuk olmuyordu. Bazen araya engeller giriveriyordu. Buddy de uzun bir süre Hollywood'dan uzak kalmıştı. Onun kendini gösterebilmesi için tabii ki biraz zaman geçecekti. Ama bu zorunlu bekleyiş sırasında Angel de bir şeyler yapabilirdi. O yalnızca yardım etmek istiyordu.

Ağlayarak yataktan kalktı ve çarşaflan düzeltti. Buddy'nin şimdi koşarak ona gelmesi, onu kollarına alması, her şeyin iyi olacağını söylemesi ve onu yavaş yavaş sevmesi için neler vermezdi. Angel hafifçe ürperdi, kollarıyla ince bedenini sardı.

Buddy. Eğer onun çalışmasını istemiyorsa, Angel bundan asla söz etmeyecekti.

Buddy. Onu ne çok seviyordu. Angel'in tüm varlığı Buddy idi ve sonsuza dek öyle kalması için planlar yapmıştı.

«Popona kızgın bir demir sokmayı düşündün mü hiç?» diye sordu tahrik olmuş bir erkek sesi.

«Bana bir iyilik et de, bu işi bir kendin dene.» Montana ahizeyi öfkeyle indirdi. Ahlâksız telefonlar. Bu geri zekâlılar numarayı nereden buluyorlardı acaba? Yoksa telefon rehberlerini baştan aşağıya inceleyip, evli olmayan dişileri mi buluyorlardı? Ya da süpermarketlerde, mağazalarda dolaşıp, müşterileri ve kartlarını mı kontrol ediyorlardı? Kim bilirdi? Aslında kimin de umurundaydı?

Enerjik bir hareketle yataktan fırladı. Reklamı iyi yapılmış bir vahşet dalgası Hollywood, Beverly, Holmby tepelerine korku yayıyordu. İnsanlar kapılarını sağlamlaştırıyorlar, bekçi köpekleri alıyorlar, evlerine elektronik alarm sistemleri koyduruyorlar ve silah ediniyorlardı. Montana bu tedbirlerin hepsine boşveriyordu. İyi korunmuş bir hayat yaşamayı reddediyordu. Ne olursa olsun. Eğer adamın teki telefonda rezilce şeyler söyleyip, onun gününü mahvedeceğini sanıyorsa, aldanıyordu.

Bir şeyler mırıldanarak havuzun kenarına gitti ve birkaç yoga hareketi denedi. Saat henüz sekiz buçuktu. Bulutsuz, pırıl pırıl bir gün. Birden her şeyi bırakıp plaja gitmek için çılgın bir istek duydu.

Neden olmasmdı?

Olmaması için çok neden vardı.

On beş dakika arayla görüşmesi gereken yirmi aktör.

Film için kiralamak istediği genç bir kostümcü ile olan görüşmesi.„

Havaalanma gidip, Balm Beach'den dönecek olan Neil'e sürpriz yapması.

Montana ilk kez olarak Los Angeles'da yaşadığı için kendini mutlu hissetti. Birkaç ay önce Neil'in onu bu daireyi almaları için zorladığına da memnundu. New York'taki daireyi kiraya vermişler, birkaç kutu kitap, plak ve ıvır zıvırdan oluşan eşyalarını toparlayıp, Los Angeles'a gelmişlerdi.

Neil California'ya bayılıyordu. Gerçi Montana tam bir kent çocuğuydu ama, değişebilirdi, değil mi? Neil için her şeyi yapabilirdi.

Beş yıldan beri beraberdiler ve Montana onu eskisinden de daha çok sevmeye başlamıştı. Çünkü ilşikilerinin başlangıcında duymuş olduğu duygu gerçek bir sevgi değil, yalnızca ihtiras olmuştu. Montana bu düşünceyle gülümsedi. Bir zamanlar yalnızca atletik yapılı, güzel vücutlu, genç erkeklerle yatağa giren Montana, yaşamma giren orta yaşlı, beyaz saçlı ve kanlı gözlü Neil Gray'in etkisiyle çok değişmişti.

Montana onu o zamanlar da istemişti, şimdi de aynı arzuyla istiyordu. Çünkü Neil ona güzel bir vücut ve gençlikten çok daha güzel şeyler vermişti. Ona bilgi ve anlayış vermişti ki, uzun vadede düşünülecek olduğunda, yaşamın tek gerçeği de buydu.

Birlikte çalışıyor olmaları yaşamlarına yeni bir boyut getirmişti ve bu boyut ikisine de mutluluk veriyordu. Neil bu filme Montana kadar önem veriyordu. Zaten uzun bir süreden beri konuştukları tek konu da buydu. Ama Montana bundan şikâyetçi değildi-daha başka ne isteyebilirdi ki?

Montana bir an için Neil'in George Lancaster ile anlaşıp anlaşmadığını merak etti.

Ama daha da önemlisi, eğer anlaşmışsa Montana kendini nasıl hissedecekti?

Hayal kırıklığına uğramış. Bunu düşündükçe, bu fikirden nefret etmeye başladı. Ama Oliver Easterne'in kendine özgü deyimiyle, «Bir yıldız, bir yıldızlı bir yıldızdı.»

Montana alelacele giyindi. Calvin Klein marka bir ceket, blucin, altı dolarlık bir bluz ve iki yüz dolarlık kovboy çizmeleri. Bu karışım ona çok yakışıyordu, özellikle gür ve siyah saçlarını sıkıca geriye toplayıp, uzun bir örgü haline getirdiğinde.

Aktörler. Bugün yirmi aktör daha görecekti. Belki istediği gibi birini bulabilirdi. Filme uyacak birini. Montana'mn yaratmış olduğu karakteri, ofise adım attığı anda canlandırabilecek biri.

Kahvaltısını etmeden evden çıktı ve eski Volkswagen'inin direksiyonuna geçti. Neil durup durup yeni bir araba alması gerektiğini söylüyordu, ama Volkswagen onun için çok uygundu. Çarpıcı bir araba değildi, bununla kentte do-

laştığında kimse onun farkına varamazdı ve Montana farkına varılmamaktan hoşlanıyordu.

Tanrım! Bu filmi hazırlamak gerçekten çok heyecan vericiydi. Şimdiye kadar yaptığı her şeyden daha heyecan verici.

Sinemacılık. İnsanın kanma giren bir şeydi bu. Ve Neil ile birlikte olduklarında, ne de güzel bir ekip oluşturuyorlardı.

Montana kendi kendine sırıtarak, arabayı çalıştırdı ve ofise gitmek üzere yola çıktı.

«Bu lanet olası senaryonun bir kopyasını neden alamayacakmışsm?» Ross telefonda bağırıyordu. «Güzel Tanrım!» Senden istediğim olmayacak bir şey değil ki, Zack. Basit bir senaryo. Birbirine eklenmiş doksan sayfa. Bana hiç de zor bir iş görünmüyor doğrusu.» Ross havuzun yanındaki cam masanın üzerine eliyle vurmaya başladı ve Zack'in cevabını dinledi. Gelen cevaba bakılırsa, **Sokak İnsanları**'nm senaryosu kilit altında saklanıyordu. Ve bu senaryonun hiç kimsede kopyası yoktu - hiç kimsede.

Yalnızca George Lancaster ve Tony Curtis ve Kirk Douglas ve Saide La Salle ve Tanrı bilir başka kim. Büyük bir olasılıkla Hollyvvood'un yarısı.

Ross iğrenerek ahizeyi indirdi. O, ünlü bir aktör, kalkmış bir kadının yazdığı aptal bir senaryonun peşinden koşuyor, kendine bir rol arıyordu ve üstelik daha senaryoyu bile görmemişti. Ona neler oluyordu? Saçıyla birlikte zekâsını da mı yitiriyordu yoksa?

Saçı aklına gelince panik içinde kabine koştu. Saçını yitirdiğini de nereden çıkarıyordu şimdi? Hayır, yitirmiyordu. Olamazdı. Belki, biraz. Ama göze çarpacak bir şekilde değil. Hele hele değişik bir tarama sistemi uyguladığında, hiç anlaşılmayacak bir durumdaydı.

Ross kabinin içindeki aynada kendini inceledi.

Ross Conti. Sinema yıldızı. Yakışıklılığını hâlâ kaybetmemiş bir orospu çocuğu. Zaten görünüşünden hiçbir şey

kaybetmeyen bir Paul Newman vardı, bir de kendisi. Diğerleri bozulmuşlardı -şişmanlamışlar, saçları dökülmüş, kötü estetik ameliyatları olmuşlar, kötü peruklar takıyorlardı. Sinatra, kafasına diktirdiği saçlara rağmen, hâlâ formunu koruyordu. O dünyadan bezmiş tonlarını dinleyince kendinden geçen sürüyle hayranı vardı hâlâ. Ross, görüntüsünden tatmin olmuş bir şekilde kabinden çıktı ve havuzun yanma gitti.

Elaine oturma odasının camlı girişinde duruyordu. Elaine. Karısı. Yaşlı bir karı için hiç de kötü sayılmazdı. Sonra iyi yanları da vardı, her zaman formuna dikkat eder, içki içmez, sağda solda sürtmez ve Ross'u rezil etmezdi.

«Tatlım,» dedi Ross sıcak bir ses tonuyla. «Benim için bir şey yapmanı istiyorum.»

Elaine onu baştan aşağı süzdü. Midelendiği kesindi. Hele giymiş olduğu şorttan daha da belli oluyordu. «Ne istersen yaparım, sevgili Ross,» dedi Elaine yavaşça. «Ama bir şartla, jimnastik yapacağına dair söz verirsen.»

Ross şaşkınlığını saklamaya çalıştı ve midesini ovuşturdu. «Sence buna ihtiyacım var mı?»

«Yirmi beş yaşm üzerindeki herkesin jimnastiğe ihtiyacı vardır.»

«Yirmi beş yaşm üzerindeki herkes lafı da nereden çıktı şimdi?»

«Hayatın bir gerçeği, sevgilim. İnsan yaşlandıkça, güzel görünmek için daha çok çaba harcamak zorundadır.»

«Saçma.»

«Gerçek.»

«Saçma.»

Elaine içini çekti. «Yapmamı istediğin şey nedir?»

Ross çenesini kaşıdı ve baklayı ağzından çıkardı. «Maralee Gray'i ara. Neil'in yeni filminin senaryosunu istiyorum, hani şu konuştuğumuz senaryo.»

«Peki, Zack senin için alamaz mı?»

«Zack'in eline ineğin memesini versen, süt sağamaz.»

Elaine başını salladı. Demek sonunda kendisi gibi düşünmeye başlamıştı o da.

«Sadie La Salle'a ihtiyacım var,» diye atıldı birden Ross

Evet, Ross kesinlikle Elaine gibi düşünüyordu artık «Bunu ayarlamamı ister misin?» diye sordu Elaine yavaşça.

Ross birden heveslenmişa. «Bunu yapabilir misin?»

Elaine gülümsedi. «Aklıma koyduğum bir şeyi mutlaka yapacağımı söyleyen sen değil miydin?»

«Pekâlâ. Öyleyse aklına, bana Sadie La Salle'i ayarlamayı ve o lanet olası senaryonun bir kopyasını bulmayı koy; tamam mı?»

Elaine'in gülümsemesi genişledi. Mücadele etmek kadar sevdiği hiçbir şey yoktu. «Ross, sevgilim. Bu işi olmuş bil!»

Ross da ona gülümsedi. «Elaine, sevgilim, tüm param senindir.»

Sonunda evilik haklarından da söz edilmeye başlanmıştı.

«Sana bir armağan getirdim,» diye fısıldadı Elaine ve o gün daha önce çalmış olduğu Yves Saint Laurent marka ipek kravatı uzattı.

Ross çok memnun olmuştu. «Her zaman beni, ünlü yıldızı düşünüyorsun, değil mi?» dedi sırıtarak.

Elaine başını salladı. «Her zaman Ross, her zaman.»

Mavarick'in yeri çok kalabalıktı. Bar tıklım tıkıım, disko müziği kulakları patlatırcasma açılmış.

Buddy uzun süredir oraya gitmiyordu - Hawaii'den ve şişko Maxie Sholto ile birlikte olduğu günlerden önce. Maxie'yi düşününce birden ürperdi. Allahtan çok geç olmadan gerçekleri anlayabilmişti. Buddy Boy artık uyuşturucular ve seks partileriyle ilgilenmiyordu. Bu tür şeyler kendini yitirmiş kimseler içindi. Iş için Gladrags'ı aramak başka şeydi, Maxie Sholto ile çalışmak başKa.

«Buddy! Seni gördüğüme çok sevindim. Nerelerdeydin?»

Buddy, barmene elini salladı. «Buralardaydım,» diye cevapladı. «Bir gün burada, bir gün orada. Sizden ne haber?»

«Hep aynı hikâye. İşler iyi gidiyor. **Hill Street Blues** filminde oynadığımı biliyor muydun? Üstelik de konuşmam vardı, gerçek konuşmalar.»

Sahi mi? Öyleyse neden hâlâ burada barmenlik yapıyordu ki?

«Çok sevindim,» dedi Buddy. «Quince buralarda mı?»

«Arkada.»

«Teşekkürler.»

Buddy, kalabalık dans pistinden geçip arka tarafa yürüdü. Masalara bakıyor, Quince'i arıyordu.

Onu üç kızla birlikte otururken buldu.

Quince. Uzun boylu. Zenci. Yakışıklı. Hem de iyi bir aktör. Joy Byron'un yerinde birlikte çalışmışlardı.

«Hey, selam.» İkisi de aynı anda konuşup tokalaştılar.

«Otursana,» dedi Quince. «Partiye sen de katıl.»

Quince kızları tek tek tanıştırırken, Buddy de derin sıranın bir kenarma sıkışıverdi. «Bu hanım benim flörtüm Luann. Kızkardeşi Chickie ve iyi bir dost olan Shelly.»

Luann muhteşem bir sarışındı. Chickie daha ufak tefekti, kumral saçları ve Farrah'nm ölüp bayılacağı türden dişleri vardı. Shelly, Shelly idi. Havuzdaki kız. Parlak mor bir mayonun üzerine giydiği ince etekliği içinde çok güzel görünüyordu.

«Hey,» dedi Buddy. «Seninle tanışıyoruz.»

«Hey,» diye cevapladı kız. «Buddy Hudson. Şu evli bey. Karın nerede?»

«Buddy. Evli, İşte buna inanamam,» diyerek güldü Quince.

Shelly başını salladı. «Gerçekten evli.»

Quince inanmaz bir ifadeyle kaşını kaldırdı ve Buddy'e sırıttı. «Bunun doğru olmadığını söylesene, ahbap.»

Buddy kaşlarını çattı. Bu geveze kıza rastlamak ne şanssızlıktı. Demek bugünü şanssız başlıyordu. «Evet, doğru. Evliyim. Ne olmuş yani?» diye mırıldandı.

Quince gülmeye başladı. «Böyle bir tuzağa düşeceğin aklıma bile gelmezdi. Ne oldu? Anİatsana.» Quince avucuyla alnına vurmaya başladı. «Ne olduğunu biliyorum, biliyorum. Karın seksen üç yaşında, çok zengin ve kalbi de çok hasta. Doğru bildim mi?»

Buddy'nin kaşları daha da çatıldı. Biraz ferahlamak için

Angel'i bırakıp evden çıkmıştı. «Evet, evet, haklısın,» dedi birden. «Ama seksen üç değil, doksan. Üstelik tam benim tipim.»

Quince bir kahkaha attı. «İşte dostum Buddy Boy. Fırsatları hiç kaçırmaz!»

«Biraz dans etmeye ne dersin?» diye sordu Chickie ve Donna Summer'm en son parçalarından birinin ritmir.2 uyarak kıvırmaya başladı.

«Kusura bakma,» diye atıldı Shelly. «Önce ben sormuştum.» Kız, Buddy'nin üzerine eğilip, onu ayağa kalkmaya zorladı, sonra masadan kalkıp, kollarım onun boynuna sararak, dans pistine çekti.

«Seksen üçmüş! Gel de külahıma anlat.» diyerek sırıttı Shelly. «Yirmi yaşmda ve lanet olası bir güzelliğe sahip. Onu havuzun kenarında gördüm. Neden onu bir sır gibi saklıyorsun?»

Buddy omuzlarmı silkti. «Sır filan değil.»

«Öyle mi? Peki, şimdi karın nerede?»

«Sen nesin Allahaşkma, bela mı?»

Shelly bedenini onunkine yapıştırdı. «Eğer öyle olsaydım, bebek, evden çıktığın anda size gider, evde sakladığın o mahlukla biraz konuşurdum.»

Buddy onu sert bir şekilde itti ve dans etmeye devam etti. Öylesine yumuşak ve güzel dans ediyordu ki, Travolta' ya bile dans dersleri verebilirdi. **Allan Carr,** şu **anda içeri girsen de beni görsen.**

Shelly de onun hareketlerine eşlik ediyor, aynı figürleri yapıyordu. O da hiç fena sayılmazdı.

Buddy dans etmekten zevk almaya başladı. Uzun süredir ilk kez dans ediyordu ve partöneri de ona son derece iyi uyuyordu. Eh, bu da memnun olması için yeterliydi.

Yorulana kadar dansettiler. Shelly'nin çıplak kollarından ve göğsünden aşağıya ter damlacıkları süzülmeye başlayınca, «Hmmmm,» dedi kız birden, «Çok iyisin.»

«Sen de öyle.»

Birlikte masava döndüler. «İyi olduğumu sanıyorum. Benbirprofesyonelim.»SPARTACUS

«Profesyonel nesin?»

Kız ona soğuk bir ifadeyle baktı. «Profesyonel dansöz.» Sonra döndü ve Chickie'nin yanına yeni gelmiş olan biriyle konuşmaya başladı. «Jer, sevgilim bu akşam işler nasıl gitti?»

Jer, sevgilim dediği tip, asabi ve kaypak gözleri olan, yakışıklı bir genç herifti. Jer omuzlarını silkti. «Hep aynı şey. Bilirsin ya.»

«Evet,» diye onayladı Shelly anlayışlı bir ifadeyle. «Hey, sizi tanıştırayım.» İkisi de düşmanca bakışlarla el sıkıştılar ve birbirlerini süzdüler. «Buddy Hudson-Jericho Cruch.» diye devam etti Shelly, mükemmel bir ev sahibesi pozunda.

Buddy yüzünü buruşturdu. Gürültülü müzik onu rahatsız etmeye başlamıştı. Jericho Cruch! Bu da ne biçim addı? O dinsel ünlü Amos gibi bir şey!

Jericho'nun gözleri onu tepeden tırnağa süzdü. «Aktör müsün?»

«Neden sordun?» dedi Buddy öfkeyle.

«Hiç. Ben de aktörüm de ondan.»

«Öyle mi? Neler çevirdin?»

Jericho ilk ağızda birkaç tanıdık televizyon şovunun admı sıraladı, sonra dudaklarını yaladı. «Ama şimdi çok büyük bir rol var. Ve sanırım, bu rolü alabileceğim.»

«Neymiş bu büyük rol?» diye sordu Buddy hemen. Birden heyecanlanmıştı.

Jericho pek cevap vermek istemiyor gibiydi. «Bunu söyleyemem.»

«Bir televizyon dizisi mi?»

«Hayır.»

«Bir reklam mı?»

«Hayır.»

«Peki, nedir?»

«Bir film. Gerçek bir film.»

«Bir televizyon filmi mi?»

«Hayır, bir sinema filmi.»

«Adı nedir?»

Jericho gözlerini kıstı. «Admı sana söyleyeyim de, sen de hemen bu rolün peşinden koşmaya başla, öyle değil mi?

Yağma yok, ahbap. Ayrıca, bu işi aldım sayılır. Rol dağıtımını yapan kadın bana bayıldı. Arılıyorsun, değil mi?»

Evet. Buddy çok iyi anlıyordu. Ve bu lanet olası herifin hiçbir şey söylemeye niyeti yoktu. Angel'ı düşündü. Kızcağız onu üzmek istememişti. Yalnızca çok kötü bir anında konuşmaya başlamıştı. Cebinde topu topu kırk iki papel kalmıştı ve ne yapacağını bilemiyordu. İşsizlik bürosuna başvuramazdı. Dosyalar, kâğıtlar, doldurulacak formlarla uğraşmayı gözü yemiyordu. Zaten şimdi işe başlayamazdı. Birden masadan kalktı ve «Gitmem gerek,» dedi. Kalabalığı yarıp dışarı çıktı ve derin bir nefes aldı.

Shelly de onunla birlikte dışarı geldi. «Beni eve götürür müsün?» diye sordu.

Buddy kıza şöyle bir baktı ve onun yararlı olabileceğini düşündü. «Pekâlâ, arabam caddenin aşağısmda.»

Shelly onun yanmda yürüyor, ağır bir parfüm kokusuyla karışık, hafifçe ter kokuyordu.

«Ne tür danslar yapıyorsun?» diye sordu Buddy.

«Artistik danslar,» diye cevapladı kız.

«Striptiz mi?»

«Hem de en iyisinden.»

«Bu ne alçak gönüllülük.»

«Öyle ya. Bu işin en iyisini yapıyorum ve bununla da gurur duyuyorum.»

Sonunda arabanın yanma geldiler. Buddy koltuğa oturdu ve uzanıp kapıyı açtı.

«Sen de bir aktörsün demek,» diye sordu kız koltuğa yerleşerek. «Bunu tahmin etmeliydim.»

«Hem de en iyilerinden,» dedi Buddy.

Kız güldü. «Evet, evet, bu döküntü yığınını kullanmandan belli oluyor.»

«Önemli olan ayağımı yerden kesmesi. Gösterişten hoşlanmam ben.»

«Gösteriş yapacak paran yok, değil mi?»

«İdare ediyorum işte.»

Shelly çantasından esrarı bir sigara çıkardı ve yaktı. Sonra bir nefes alması için Buddy'e uzattı, ama Buddy red-

detti. Sabahın bu saatinde polisler tarafından durdurulmaya hiç niyeti yoktu doğrusu. «Sana bir şey söyleyeyim mi?» dedi kız. «Çok iyi bir striptizci olurdun. Vücudun çok iyi, sonra dansetmesini de iyi biliyorsun.»

Buddy bir kahkaha attı. «Şaka yapıyorsun galiba?»

Kız birden ciddileşti. «Bunun neresi komik? Bu işin karşılığında çok iyi para alırsın. Sonra şu sıralarda bu işi yapan çok erkek var.»

«Ben bir aktörüm, sana söylemiştim.»

«Aktör olman, soyunarak para kazanman için bir engel teşkil etmez ki.»

«Sanırım ünlü olabilmek için Sylvester Stallone'nin de aynı tür işleri yaptığmı düşünüyorsundur?»

«Evet. Sen dedikodu okumaz mısın?»

«O rezil gazetelerde okuduğun şeylere inanılmaz. Peki, ya şu arkadaşın -Brunch mıdır, Crunch mıdır, nedir. O da soyunuyor mu?»

«Onu soyunuk olarak düşünemem bile. Düşük omuzlu, eğri bacaklı, üstelik alt taraflarda da pek bir şey yok. O arada sırada garsonluk yapar. Hollywood partilerinde. Böylece bir gün keşfedileceğine inanıyor.»

Lanet olsundu. Buddy sigaraya uzanıp aldı ve tatmin edici bir nefes çekti. «Ama dediği de çıkmış galiba. Baksana ne dedi, önemli bir filmde rol alacakmış.»

«Hadi, hadi. Buna herhalde inanmadın. Jer öyle bir tiptir ki, bir partide Johnny Carson'a sandviç sunmuş olsa, gidip herkese **Bu** Gecenin **Şovu**'nda rol aldığını söyler.»

«Yani sözünü ettiği o film palavra mıydı?»

«Bir görüşmeye gitti.»

«Ne için?»

Shelly hafifçe güldü. «Gerçekten bilmek istiyor musun?»

Buddy arabayı evlerinin karşısındaki park yerine yanaştırdı ve durdurdu. «Burası özgür bir ülkedir.»

«Eğer öyle diyorsan, öyledir.»

«Peki, Jer'in rol alacağı şu film nedir?»

«Gel yukarıda bir şeyler içelim. Coca-Cola içmek hafızamı yerine getiriyor.»

Buddy, Angel'ı düşündü. Güzel. Masum. Bekleyen.

Sonra da cebindeki kırk iki papeli. «Tabii. Neden olmasın?»

Gina Germaine'in şu ya da bu şekilde bakmak zorunda olduğu sürüyle insan vardı. Bir menajer, bir yönetici, bir sekreter, bir makyajcı, bir berber, bir muhasebeci, bir iş danışmanı, bir rol yönetmeni ve iki eski kocası.

Gina Germaine'in kendi yaşı otuz üç, basındaki yaşı yirmi dokuzdu. Sarışın - tabii ki doğal değil, boyalı bir sarışın. Hafifçe çatlak, yuvarlak mavi gözleri, elden geçmiş burnu ve bembeyaz mükemmel dişlerle dolu geniş ağzıyla, oldukça güzel bir kadındı. Gerçi Amerika'nın Batı Sahilleri, onun gibi binlerce güzel kızla doluydu ama, Gina'nm vücudu ona bir farklılık kazandırıyordu. Uzun ve ince bacaklar, dar bir popo, incecik bir bel ve akıl almaz büyüklükte göğüsler. Uçuk çikolata rengi uçları olan, yüz santimlik sert ve sulu meyveler.

Gina Germaine, işte bu şaşırtıcı göğüsleri sayesinde yıldız olmuştu. On dokuz yaşındayken, Playboy dergisinde çıplak resimleri çıktığında, Hollywood onu hemen keşfetmişti. İki stüdyo yönetmeni, üç şirket yöneticisi ve dört hevesli menajer kızın üzerine atılmışlardı.

Ama çarpıcı bir çift göğüs görünce hiç kaçırmayan, zeki bir kurt olan Maxie Sholto herkesten önce davranıp, onu kapmıştı. Gina, Teksas'ta sürdürdüğü modellik kariyerini bırakıp, Maxie ile Los Angeles'a uçmuştu. Maxie ona şurada burada birkaç rol bulmuştu, ama bunların hiçbiri önemli sonuçlar getirmemişti. Taa ki bir televizyon yöneticisinin özel ofisine girip, adamın karşısındaki yüksek arkalıklı sandalyeye oturup, o uzun ve ince bacaklarını Maxie'nin ona söylemiş olduğu gibi, sere serpe sergileyene kadar.

Televizyon yöneticisinin kanlı gözleri yuvalarından fırlayacak gibi olmuştu. Gina Germaine kısa ve

beyaz bir mini etek giymişti ve altında hiçbir şey yoktu. Ne çorap, ne külot. Hiçbir şey.

Gina kısa bir süre içinde haftalık bir televizyon dizisinde rol aldı ve televizyon yöneticisiyle her hafta buluşmaya başladı. Ama adam iki yıl sonra fazla heyecana dayanamadığı için kalp krizinden öldü.

Gina onun öldüğüne çok üzüldü. Ne de olsa şeker bir herifti, ama Gina artık ona ihtiyaç duymuyordu. Televizyon onu bir yıldız, Maxie de onu karısı yapmıştı.

Gina'nın televizyondaki rolü beş yıl, Maxie ile olan evliliği ancak birkaç ay sürdü, ama dostlukları asla kopmadı. Gina, başlıca özelliği onu dövmek olan mazohist bir aktörle evlendiğinde, sağdıç Maxie olmuştu. Ama bu evlilik de uzun sürmedi ve Gina adamı boşadı.

Özel hayatı tam bir keşmekeşti, fakat yıldızı yükselmeye devam etti. Televizyon dizisinden sinemaya aktardıkları bir film gişe rekorları kırdı. Bundan sonra çevirdiği film de çok iş yaptı ve Gina çok para kazandı. Gina'nın eriştiği başarı çok ender rastlanan bir başarıydı. Bir televizyon yıldızı, sinema ekranında da başarılı olabilmişti. Birden bütün gözler ona çevrildi ve çevirdiği her film büyük paralar kazanmaya başladı. Gina, ünü azalmakta olan süperstarlara eşlik etti, bir soytarıdan farksız olan komedyenlerin karşısında ciddi hanım rolleri oynadı, dansetti, kalça kıvırdı ve her filminde bıktırıcı bir şekilde soyundu.

Ama halk bıkmıyordu. Ona tapıyorlardı. O halkın Gina'sıydı. Büyük bir paket altın kızdı. Altın kalpli ve altın göğüslü bir sinema yıldızıydı, bir fahişeydi. Halka Monroe ve Mansfield'i anımsatan, eski tür bir sinema yıldızıydı.

Bir gece televizyonda Johnny Carson'un şovuna çıkmış ve «Artık ciddiye alınmak istiyorum, John.» demişti. «Değişik filmler çevirmek istiyorum - sosyal bir mesajı olan filmler

Johnny o anda kameraya bakmıştı. Gülmemek için kendini tutuyordu, ama ne demek istediği yü-

zündeki ifadeden belli oluyordu. Bu ifadeyi gören seyirci gülmekten kırılmıştı. Ve Gina da akıllıca davranıp, göğüslerini göstermeye, halkın onda görmeye alıştığı imajı sürdürmeye devam etmişti. Ama içinden çok öfkelenmişti. Neden ciddi filmler yapamasmdı ki?

İki hafta sonra bir partide Neil Gray ile tanıştı. Adam karısıyla birlikteydi, ama bu tür küçük engeller Gina'yı asla rahatsız etmezdi. O istediğini elde eden bir kadındı. İşte bir film yıldızı olmanın avantajlarından biri.

Neil Gray gerçekten çok ciddi bir aktördü. Önemli ve belli mesajları olan filmler çeviriyordu. Gına' nın çevirmeyi istediği türden filmlerdi bunlar.

Gina yavaşça onun yanına yaklaştı. Ona iltifat etti, her sözünü can kulağıyla dinledi ve bir sigara ya da içki almak için uzandığında, o güzelim göğüslerinin iyice görülmesi için elinden geleni yaptı. Üç gün sonra da onu telefonla aradı. «Umarım seni rahatsız etmiyorum,» dedi kısık bir sesle, ama her zamanki etkileyici tonuyla onu çok rahatsız ettiğinin farkındaydı. «Gerçekten iyi önerilere ihtiyacım var ve sanırım sen bana yardım edebilecek bir kişiye benziyorsun.»

Neil hem şaşırmış, hem de meraka düşmüştü. «İyi öneriler» dediği şey «İyi bir yatak faslı» olmalıydı. Çünkü ikisi de Hollywood lisanını çok iyi biliyorlardı.

Öğle yemeği. Gina'nın evinde. San Ysidro yolunda, duvarlarla çevrili bir malikane.

Güzel bir salata ve arkasından sıkı bir sevişme. İkisi de zaman kaybetmek istemiyorlardı. Zaten bunu yapacak kadar sabırlı değildiler.

İki hafta sonra bir randevu daha. Yine aynı senaryo.

Fazla konuşmuyorlardı, ama Gina bunu önemsemiyordu. O iri göğüsleri arasında bir kez kaybolan bir erkek mutlaka geri gelirdi. Konuşmak için sürüyle vakitleri olacaktı.

Gina, Gray'lerin yeni filmlerini açıklamak için Bistro'da verdikleri partide Montana'yı inceledi. Gina

partiye Chet Barnes ile gitmişti. Onun partiye geldiğini gören Neil birden tedirgin olmuştu, ama buna hiç gerek yoktu, çünkü Gina herhangi bir yaramazlık yapmak niyetinde değildi. Hatta Montana ile hafif bir sohbete dalıp, ona kendi senaryosundan bile söz etti. Gerçi ortada daha senaryo filan yoktu ama, bir gün mutlaka yazacaktı.

Demek Sokak İnsanları Neil'in yeni filmi olacaktı. Gina ertesi gün menajeri Sadie La Salle'ı aradı ve ondan senaryonun bir kopyasını istedi.

«Daha senaryoyu kimse görmedi,» dedi Sadie kesin bir ifadeyle. «Ayrıca, sana göre bir şey olduğunu da hiç sanmıyorum. Bildiğim kadarıyla konu iki polis arasında geçiyor. Biri yaşlı, diğeri genç.»

«Ama senaryoda mutlaka bir kadın olmalı,» diye atıldı Gina.

«Evet, vardır herhalde, ama bunun bir yıldıza göre rol olacağını sanmıyorum. Hele Gina Germaine'e göre hiç değildir.» Sadie bir an duraladı. «Şimdi, söyle bakalım, sana verdiğim senaryoyu okudun mu?»

«Hayır,» diye parladı Gina. «Ben Neil'in senaryosunu istiyorum, Saide. Bırak da bunun bana göre olup olmadığına ben karar vereyim.»

Neil telefon edip, Palm Beach'de bir hafta sonu geçirmeyi önerdiğinde, Gina bir saniye bile düşünmeden evet dedi.

«Her şey çok farklı olacak,» dedi Neil. «Odalar, yolculuk, her şey.»

«Tabii,» diye onayladı Gina.

«Ama sıkılabilirsin. Zamanımın bir bölümünü Pamela ve George ile geçirmek zorunda kalabilirim.»

«Önemli değil, yanıma bir kitap ahrım.»

Ve yanma bir kitap aldı, ama hiç okumadı. Neil, yan yana olan dairelerinden dışarı çıktığı anda Gina onun dairesine geçti ve Neil'in çantasmdan **Sokak İnsanlan**'nm kopyasını aşırarak, tam elli beş dakika içinde okuyuverdi. Sonra bir kez daha okudu. Bu kez Nikki rolünün üzerinde daha çok durdu. Birden çok heyecanlanmıştı. Kam hızlı akıyordu.

Nikki - yirmi yaşlarında - tabii bir güzellik - muhteşem ama abartılmamış bir vücut - doğal şarışın - masum bir karakter.

Nikki'yi ben oynayabilirim. Gerçekten oynayabilirim.

Ve rol gerçekten çok iyi bir roldü. İki erkek karakter arasında gidip gelen bir tamamlayıcı. Birinin kızı, diğerinin sevgilisi.

Nikki gibi bir karakteri çok iyi oynayabilirim.

Gina bu rol için fazla yaşlıydı.

Ama her zaman için yaşımdan genç göstermişimdir.

Masum bir görüntüye sahip olduğu da pek söylenemezdi.

Ama iyi rol yeteneği bu sorunu halledebilirdi.

Muhteşem vücudu abartılmışın da ötesindeydi.

Allah kahretsin. Perhize girerim. Göğüslerimi bağlayarak küçültürüm. Eğer gerekirse açlıktan ölürüm.

Doğal bir güzellik ve saflık.

Eh, onun da çaresine bakarım.

Gina, Neil'in otele geri gelmesini dört gözle bekledi. Geldiğinde yorgun ve şaşkın bir hali vardı. Gina kollarım onun boynuna doladı ve onu yatağa çekti.

«Pamela çok fettan bir kadın,» dedi Neil, Gina onun fermuarmı indirirken.

«Öyle mi?» diye sordu Gina. «Neden?»

«Çünkü...» diye başladı Neil ve hafifçe inledi. Gina onu ele almış, sanki tüm yaşamı buna bağhymış gibi, uğraşıyordu. Ama bir bakıma da öyle sayılırdı.

Los Angeles'a geri döndüklerinde, Neil uçaktan çıkarken emirler yağdırdı. «Sen beş dakika sonra çık. Önce ben çıkacağım.»

Gina öfkelenmişti. «Benimle birlikte görülmekten mi utanıyorsun?»

«Aptallaşma lütfen. Bu işi gizli yapacağımız konusunda anlaşmıştık.»

Gina içini çekti. «Pekâlâ. Ama seni ne zaman görebileceğim?»

«Sandığından kısa bir süre içinde.» Neil onun yanağına hafifçe dokundu ve çıkıp gitti.

İşte erkeklerin büyük çoğunluğu böylesi namussuz heriflerdi. Ama Gina'nm umurunda bile değildi. O, erkekleri yalnızca kullanıyordu. Erkeklerin onu kullanmalarına ise asla izin vermezdi. Tüm yaşamı, kendi deyimiyle «iş ilişkileri» dediği erkeklerle doluydu. Kimi mesleğinde ilerlemesine yardımcı oluyor, kimi sahip olduğu hisselerin (ki bu konuda oldukça etkileyici bir koleksiyona sahip olduğu söylenebilirdi) yönetimiyle ilgileniyor, kimi emlak konusunda (Beverly Hills'de üç ev ve iş hanları) yardımcı oluyor, kimi de vergiden kürtaja kadar her konuda önerilerde bulunuyordu.

Gina her zaman en iyi yerlere gider ve asla para ödemezdi. Şu andaki âşıkları arasında çok nüfuzlu bir İspanyol emlakçı, Brezilyalı bir iş adamı, çok zengin bir Arap (ki onu da mücevher konusunda kullanıyordu - adamın kente gelmesi demek, Gina'nm Fred ve Tiffany's'den mücevher alması demekti) ve Beverly Hills'in en iyi avukatı, muhasebecisi ve jinekologu bulunuyordu.

Gina bunların arasına bir de senatör eklemek istiyordu, ama bunu gerçekleştirebilmesi için önce Tedd Kennedy ile tanışması gerekiyordu. Bu adam, onu dolgun vücutların aç bir sivrisineği çektiği gibi etkiliyordu.

Neil Gray'i ise, mesleğinde atacağı yeni bir adım olarak görüyordu. Ona istediği kadar kötü davranmasına izin verecekti. Çünkü sonunda bunu, şu veya bu şekilde mutlaka ödeyecekti. Ve Gina bunu garantiye almak için elinden geleni yapacaktı.

Neil yorgun görünüyordu. Montana onu iki yanağından öpüp, «Sürpriz yapmak istedim,» dedi. «Eve gidene kadar konuşabileceğimizi düşünmüştüm.»

Neil arkasına bir göz attı. Allahtan uçaktan Gina ile beraber çıkmamışlardı. Hemen karısının koluna girdi ve «Çok iyi yaptın, hayatım,» dedi. «Pamela ve George ile sıkıcı bir haftasonu geçirdikten sonra buna ihtiyacım vardı doğrusu.» Sonra acele adımlarla yürüyüp terminalden çıktılar.

«Evet?» diye sordu Montana. «Sonucu çok merak ediyorum. Ünlü George Lancaster bizimle çalışacak mı?»

Neil, kapısında üniformalı bir şoförün hazır beklediği limuzine doğru yürüyerek, «Belki inanmayacaksın ama, ben de hâlâ bilmiyorum,» dedi.

«Hey?» diye sordu Buddy. «Bununla kafayı buluyor musun gerçekten?»

Shelly camlı bir masanın üzerinde duran katlı bir kâğıt paranın içindeki beyaz tozdan burnuna çekti. «Tabii, herkes bulmuyor mu?»

«Evet. Hollywood'da öyle sanırım.» Buddy, kızın dağınık dairesinin içinde yürümeye başladı. «Bir zamanlar ben de kullanıyordum, ama giderek sıkıcı olmaya başladı.»

«Sıkıcı mı?» diye tekrarlayarak güldü Shelly. «Paran bitti ve buna devam edemedin. Öyle değil mi?»

Buddy bir fotoğraf dosyasını eline aldı ve karıştırmaya başladı. «Çok fazla konuştuğunun farkında mısın?»

Shelly burnuna biraz daha esrar çekerek, «Evet, bunu daha önce de söylemişlerdi, Evli Bay.»

«Peki, hafızandan ne haber, sana sorduğum soruyu hatırlayabildin mi?» diye sordu Buddy.

Shelly tembel tembel gerindi. «Acelen mi vardı?»

Evet. Acelesi vardı. Angel'in yanma dönmek istiyordu. «Hayır, acelem falan yok.»

«İyi, o halde keyfine bak. Pantolonunu çıkar.» Shelly esnedi. «İstersen, sana unutamayacağın dakikalar geçirtirim.» Güldü. «Anlıyor musun?»

Buddy içini çekti. «Shelly, Shelly, sen kimi baştan çıkarmaya çalışıyorsun? Burada yalnızca sen ve ben varız ve ikimiz de birbirimizin ne olduğunu biliyoruz.»

«Haklısın. Ama böyle bir şey isteyecek olursan, her zaman hazır olduğumu bilmeni isterim. Yüzlerce erkeğin de söylediği gibi, bu işi bu kentte en iyi yapan benim. Neden olduğunu biliyor musun, dostum? Çünkü bundan hoşlanıyorum, hatta buna bayılıyorum.» Shelly yine güldü. «Sana ufak bir gösteri yapmamı istemediğinden emin misin?»

«Eminim, teşekkürler.» Buddy eski halini hatırlar gibi oldu. Bu kız ona, Angel'i tanımadan önce sürdürdüğü yaşamı anımsatıyordu. Gerçek bir anasının gözü. Bu işin uzmanı.»

«Evet... ne diyorsun?» Shelly ayağa kalktı ve üzerindeki eteğin kuşağını çözdü. «Emin olduğundan emin misin?» Eteklik yere düştü ve Shelly parmaklarını üzerindeki mayoya geçirerek, aşağıya indirdi.

«Hey,» dedi Buddy. «Yeter artık. Bir fahişeye benziyorsun.»

«Sen neye benziyorsun?» diye alay etti Shelly ve mayosunu çıkardı.

Buddy kaşlarını çattı. «Daha önce tanışmış mıydık?»

«Ah ha! Demek hatırladın.» Shelly yanık çıplaklığı ile ona doğru yürüdü.

Buddy geriledi. «Ben eve gidiyorum.»

«Nerede tanışmış olduğumuzu bilmek istemiyor musun?»

«Bilmesem de olur. Bunun uykularımı kaçıracağını hiç sanmıyorum.»

«Âh, Buddy. Hadi gel de seni biraz keyiflendireyim. Hadi? Bak, sana ne kadar nazik davranıyorum.»

Buddy geri geri giderek kapıya varmıştı. Kapıyı açtı ve dışarı çıktı. «Havuzda görüşürüz, bebek. Sakm üşütme.»

Shelly adi bir tavırla dilini çıkarıp, salladı. «Jer'in oynayacağı filmin adı **Sokak İnsanları.** Yapımcı Oliver Eesterne. İstersen sen de şansını bir dene.»

«Hey, pekâlâ. Bir denerim.» Buddy merdivenleri koşarak çıktı. Otuz saniye sonra anahtarını giriş kapısmm kilidine sokmuş, sesleniyordu. «Angel, güzelim. Ben geldim.»

«O namussuzun sana kesin bir cevap vermemesini anlayamıyorum. Oraya gitmenin gerçek amacı ondan kesin bir cevap alabilmekti.»

«Bunun farkındayım,» diye cevapladı Neil iğneleyici bir tonla.

Montana ile birlikte kocaman yataklarının üzerinde oturuyorlardı. Montana geniş çerçeveli okuma gözlüklerini takmış, üzerine bir erkek gömleği giymişti. Gür ve uzun siyah saçları beline kadar dümdüz iniyordu. Uzun bacaklarını uzatmıştı.

Pijamasını giymiş olan Neil son derece yorgun görünüyordu. Gina Germaine ile iki gün geçirmek herkesi yorardı. Bu temponun ne demek olduğunu bir Warren Beatty ya da bir Ryan O'Neal bile anlayabilirdi. Gina sevişmeye bayılıyordu. Düzeltme. Aslında Neil onun neye bayıldığını da (sevişmeye mi yoksa ilişki kurmaya mı) tam olarak anlayamamıştı. İlginç bir soruydu bu. Ama bu sorunun cevabını bulmak Neil'i hiç ilgilendirmiyordu. Gina'yı yalnızca bir tek şey için istiyordu o.

«Yıldızlar!» diye bağırdı Montana öfkeyle. «Baş belaları.» Montana bir Salem aldı ve yaktı. «George Lancaster'in kesin bir cevap vermemesinin tek nedeni var. Kabul etmediği takdirde bu rolü başkasına teklif edeceğinden emin. Tabii bu da egosunun hoşlanacağı bir şey değil.

Neil çenesini kaşıdı. «Sorun Pamela. O evde dizginler Pamela'nm elinde.»

«Yani, evet ya da hayır demek için o mu karar veriyor?»

«Buna karar verdiğini sanmıyorum. George'un yeni bir filmde oynaması fikri onun da hoşuna gidiyor, ama bu iş olduğu takdirde, onun Hollywood'da başıboş dolaşmasından hoşlanacağını hiç sanmıyorum.»

«Ah.» Montana başını salladı. «Demek hanımefendi, on altı yaşındaki periciklerin kocasının etrafmda dolaşmalarından korkuyor.»

Neil bu sözden hoşlanmıştı. «Sen Pamela ile hiç tanışmadın, değil mi? Onu korkutabilecek tek şey, devletin onun tüm parasma el koyması olabilir.»

«Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum.»

«Ondan hoşlanacaksın.»

«İddiaya girer misin?»

«Senin gibi şanslı ve başarılı kişilerle iddiaya girip, paramı riske atamam.»

Montana gülümsedi ve okuma gözlüklerini yukarı itip, saçının üzerine koydu. «Bu ne kompliman!»

«Kompliman değil, gerçek.»

Montana kollarını açtı. «Buraya gelsene, nazik bey.»

«Başım ağnyor.»

«Neil! Başağrısı ancak benim mazeretim olabilir.»

«Gerçekten başım çok ağrıyor,» dedi Neil.

Montana yataktan kalktı ve banyoya doğru yürüdü. «Sana bir ağrı kesici getireyim,» dedi acıyarak. Palm Beach'de, George Lancaster ve Pamela Londan ile bir hafta sonu geçirmek pek de zevkli olmasa gerekti. Neil çok yorgun görünüyordu. Birkaç haftadan beri Neil ile birlikte olmamalarına rağmen, Montana'nm canı da sevişmek istemiyordu. Gerçi Neil ile sevişmekten her zaman çok hoşlanıyordu, ama bunu her akşam yapmak gereğini duymayacak kadar uzun bir süredir birlikteydiler ve şu anda ikisinin de arzuları, birlikte yapmakta oldukları filme çevrilmişti. Sonra, ortaya bir film çıkarmak pek o kadar kolay bir iş değildi ve Montana, Neil'in göründüğünden de endişeli olduğunu hissediyordu.

Bir şişeden iki aspirin aldı, bir bardağa su doldurdu ve yatak odasına geri döndü. Aspirinleri ona uzatarak, «Demek onun kararını beklemek zorundayız, öyle mi?» diye sordu.

Neil aspirinleri ona bakmadan çabucak yuttu. Aslında başı filan ağrımıyordu, ama Gina ile birlikte geçirdikleri yoğun saatlerden sonra yeni bir fiziksel enerji harcamasına girişmeyi düşünmek bile istemiyordu. «George ve Pamela iki hafta sonra burada olacaklar. Cevabımızı o zaman alırız herhalde,» dedi Neil. Kendini çok suçlu hissediyordu. Montana'nm ona sevgi göstermesi ise bu durumunu daha da kötüleştiriyordu.

«Demek bizi ziyarete geliyorlar. Kimbilir ne kadar eğleneceğiz,» dedi Montana hafifçe.

«Sana söz veriyorum, ikisini de çok seveceksin.»

Montana alaylı bir ifadeyle kaşını kaldırdı.

Angel, Buddy'nin içeri girdiğinin farkındaydı. Saat neredeyse sabahm üçü olmasına rağmen, Buddy sessiz olmak için hiçbir çaba göstermemişti. Kapıyı çarpmış, ona seslenmiş ve evdeki tüm ışıkları açmıştı.

Angel yatakta, yüzüstü yatıyordu. Sessiz ve sakin. Buddy ona sinirlenip evden çıktığında, Angel önceleri telaşa düşmüş, bir an önce dönmesi için dua etmişti. Ama saatler geçip, Buddy bir telefon etmek zahmetine bile katlanmayınca, önce çok üzülmüş, daha sonra da öfkelenmeye başlamıştı. Neden hep böyle davranışlara maruz kalıyordu? Neden herkes ona kötü davranıyordu? Tüm yaşamı boyunca yaptığı tek şey özür dilemek olmuştu. Ama Buddy'i tanıdığında her şeyin değişeceğini sanmıştı. Buddy onun yeni yaşamının başlangıcıydı ve ona bir aile verecekti.

Erkekler: Üvey annesi onu bu konuda hep ikaz etmemiş miydi?

«Angel?» diye fısıldadı Buddy hafifçe.

Erkekler: Onlara asla güvenmeyeceksin.

«Uyanık mısın, tatlım?» diye sordu Buddy peşini hafifçe yükselterek.

Erkekler: Onların çirkin huyları ve çirkin düşünceleri vardır.

Buddy onun sırtını okşamaya başladı. «Angel, bebeğim?»

Erkekler: Onlar yalnız bir tek şey isterler.

Buddy elini yavaşça yorganın altına soktu.

ErkeklerİstedikleriŞeyi onlara verdiğinde ise sana saygı duymazlar.

Buddy onun hareketsiz bedeni üzerindeki yorganı çekti. Angel'in üzerinde kısa mavi geceliği ve aynı renkteki külotu vardı.

«Uyandın mı?»

Angel sessizce yatmaya devam etti. Gözleri kapalıydı.

Buddy onun uyuyor olmasına aldırmadı. Elini kızın külotunun lastiğine geçirdi ve külotu aşağıya çekti.

Angel hiçbir şey söylemedi. Neden söylesindi ki? Buddy'e çok kızmıştı, öyle değil mi?

Buddy onun bacaklarını aralayıp, soğuk ve öldürücü bir yılan gibi, kızın sıcak ıslaklığına daldı.

Buddy'nin bedeni neden bu kadar soğuktu? Neden Angel birden büyük bir arzuya kapılmıştı? Ona sinirlenmemiş miydi? Neden öfkesini gösteremiyordu.

«Ohhh... Buddy...» Sözcükler ağzından, tomurcuklarını döken bir yaz ağacı gibi döküldü.

Buddy başını kaldırdı. «Bana kızmadın, değil mi, bebeğim?»

Angel hafifçe içini çekti ve fısıldadı. «Işığı söndür, Buddy. Lütfen...»

Buddy pantolonunu parçalarcasına çıkardı. «Neden? Saklanacak bir yerin mi var?» Tanrım! Bu kız onu çıldırtıyordu. Angel'in bacaklarını biraz daha araladı ve tüm bir gece boyunca ona saklamış olduğu bir şeyi sundu.

12

Deke Andrews metroya binip Queens'e gitti ve tüm bir sabah boyunca Queens Bulvarı'ndaki kullanılmış araba satan yerleri dolaştı.

Sonunda aradığını buldu. Arka camında eski perdeler

asılı olan, küçük ve kahverengi bir Van. Van beş yıllıktı ve oldukça fazla kilometre yapmıştı.

«Kaç para?» diye sordu Deke, adama.

Adam, alıcı gibi görünen müşterisini şöyle bir süzdü ve «Fiyatı üzerinde,» dedi.

«Biliyorum,» diye cevapladı Deke. «Ama bu fiyata alıcı bulamazsm.»

«Kim demiş?»

«Bu kadar çok etmez. Tamire ihtiyacı var.»

«Nereden biliyorsun?»

«Anlaşılıyor.»

«Daha henüz kullanmadın bile.»

Adam ağzındaki çikleti yere tükürdü. «Pekâlâ, yüz papel düşebilirim.»

«Üç yüz papel.»

«O zaman ben kâr edemem ki.»

«Nakit ödeme.»

Satıcı birden meraklanmıştı. «Önce kullanmak istemez misin?»

«Nasıl olsa kullanacağım. Anlaştık mı?»

Adam başmı salladı. Eğer biraz daha ısrar etseydi, dört yüz papel bile düşebilirdi. Zira motor çöplükten farksızdı.

İkisi birlikte adamın ofisine girdiler ve satış işlemini hallettiler.

On beş dakika sonra Deke, Van'ı park yerinden çıkarıyordu.

Almış olduğu malm çok düşük kalitede olduğunun farkındaydı, ama bunun icabına bakabilirdi. Arabayla işini bitirdiği zaman, motor eskisinden farksız olacaktı. Deke araba tamirinden çok iyi anlıyordu.

«Araban var mı?» diye sordu Joey.

«Hayır ama vardı. Bir Mustang'ım vardı ve...»

«Boşveer!»

«Ne?»

«Arabayla dolaşmak istiyordum da, belki Atlantic City'ye gideriz diye düşünmüştüm. Eğlenceli olmaz mıydı? Kumsalda şey yapardık.»

«Ne yapardık?»

«Oh, Tanrım! Bazen seni hiç anlayamıyorum. Üç haftadan beri görüşüyoruz, ne yapacağımızı sanıyordun? Kumdan şatolar mı?»

«Affedersin. Ben...»

«Özür dileme. Bundan nefret ediyorum.»

«Bir araba bulabilirim.»

«Nereden?»

«Çalıştığım garajdan.»

«Ne zaman alırsın?»

«Bilemiyorum. Birinin arabasını tamire getirip, bir geceliğine orada bırakmasını beklemem gerek.»

«Boşver...»

«Neden?»

«Ben bu gece gezmek istiyorum.»

«Ama bu mümkün değil.»

«Öyleyse çalışmaya başlasam iyi olacak. Sen de evine git.»

«Hayır! Bir araba bulacağım.»

«Sahi mi? Bulabileceğinden emin misin, kovboy?»

«Eminim.»

Buddy, arabayı son derece yavaş ve dikkatli kullanıyordu. Basit bir şey yüzünden durdurulmak hiç işine gelmezdi. Kennedy Havaalanı'nm önünden geçip, ana yola girdi ve biraz ilerledikten sonra, küçük bir yan yola sapıp, arabayı park etti. Dışarı çıkıp ön kapağı açtı. Motorun durumu ne iyi ne de kötüydü. Birkaç gün sıkı çalışırsa bunu da halledeceğinden emindi.

Büyük bir güven duygusu içinde Queens'e geri döndü, arabayı istasyonun yanma park etti ve metroya binip, New York'a gitti.

Odası onu bekliyordu. Birkaç metrekareden oluşan, küçücük bir yer. Bir yatak, bir dolap ve ufak tefek eşyasu

Toparlanması yalnızca birkaç dakika sürdü. Ve sonra yine yola koyuldu.

/

Öğle yemeği: Bistro Bahçeleri.

Katılanlar: Elaine Conti, Maralee Gray, Karen Lancaster.

Menü: Salata, salata, salata. Şişmanlatıcı hiçbir şey yoktu. Hepsi uzun süreli perhize girmişlerdi.

Konu: Dedikodu.

Karen, Maralee'ye: «Harika görünüyorsun. Palm Springs sana yaramış olmalı.»

Maralee gülümseyerek: «Gerçekten de yaradı. Randy Felix adında çok ilginç bir adamla tanıştım.»

Elaine: «İyi miydi bari?»

Maralee: «Nereden bileyim. O tür bir ilişki değildi bizimki.»

Karen, alaylı bir tonla: «İlişkinin türü mürü olmaz.»

Maralee: «Randy bizim çevreye girmek istiyor.»

Karen, kinayeli bir tonla: «Sahi mi?»

Elaine: «Peki, kaç yaşında? Parası var mı?»

Maralee, gülerek: «Bilmiyorum. Zaten önemli de değil. Onunla evlenmeyi filan düşündüğüm yok.»

Elaine: «Peki, neyi düşünüyorsun?»

Karen: «Çocuğun pantolonunun içine girmeyi düşünüyor. Ne z^man buraya gelecek?»

Maralee, öfkeyle: «O bir çocuk değil. En azından yirmi altı ya da yirmi yedi yaşında. Çok kısa bir süre sonra buraya gelecek. Zaten burada bir dairesi var.»

Karen ve Elaine, birlikte: «Emin misin?»

Maralee: «Tanrım! Siz gerçekten çok fesatsınız.»

Karen: «Bunun neresi fesatlık. Bence biriyle sevişmek istemek son derece doğal bir şey.»

Maralee: «Evet, öyle. Ve sizin deyiminizle 'zavallı çocuğun pantolonunun içine girmeye' karar verecek olursam, size haber veririm, merak etmeyin.»

Karen: «Ayrıntılar! Ayrıntıları öğrenmek istiyorum! Mesela nasıl seviştiğini.»

«Karen!»

«Peki, peki. Susuyorum.»

Üç kadın çok samimi arkadaştılar. Hep aynı çevrelerde dolanırlar, aynı ilgileri — giyim kuşam, para ve seks — paylaşırlardı. Ayrıca üçünün de çocuk sahibi olmayışı onları daha çok birbirine çekiyordu. Karen çocuk istemediği için çocuk sahibi olmamıştı. Maralee, Neil ile evliyken yaptığı iki düşükten sonra bu işten vazgeçmişti. Elaine'in ise çocuğu olmuyordu ve bu gerçek ne Ross'u ne de kendisini üzüyordu.

«Oh! Baksanıza kim geldi,» dedi Karen.

Üç değişik ve pahalı gözlüğün koruduğu üç çift göz birden kapıya çevrildi. Beyaz ipekten Ungaro bir elbise ve ceket giymiş, Cartier'nin gündüz pırlantalarını takmış olan Bibi Sutton kapıda duruyordu.

Bibi Sutton en azından elli yaşındaydı. Ama yirmi yıldan beri Beverly Hills sosyetesinin liderliğini yapmasına rağmen, zerre kadar yaşlanmamıştı. Esmer cildi bakımlı ve pürüzsüz, kızıl saçları parlak, üzerinde bir dirhem yağ bulunmayan vücudu mükemmeldi. Denildiğine göre, kendi vatanı olan Fransa'da gazetecilik yaparken, o sırada Paris'te bir otelde kalmakta olan Amerikalı film yıldızı Adam Sutton ile ropörtaj yapmaya gönderilmişti. Yine söylentilere göre, Bibi yüksek ücretle çalışan bir fahişeydi ve Adam Sutton'u, Georges V Oteli'ndeki dairesinde her gece ücret almadan ziyaret etmişti.

Tüm bunlar kimin umurundaydı ki? Aradan uzun yıllar geçmişti ve Bibi Sutton, her ne olursa olsun, çok değer verilen bir hanımefendiydi.

Bibi Sutton çığır açan bir kimseydi. Bir modacıyı, bir lokantayı, bir sanatçıyı ya da bir iş adamını isterse batırır, isterse yüceltirdi. Bibi herhangi birinin ya da herhangi bir şeyin üzerine onay damgasmı vurdu mu, o kişi ya da o iş olmuş sayılırdı. Kendine özgü bir stili, kesin tavırları ve güçlü bir kişiliği vardı. Ve yirmi yıldan beri Amerika'da bulunmasına rağmen, Brigitte Bardot'yu andıran o Fransız

aksanından hâlâ kurtulamamıştı. Ama bu da ona değişik bir hava veriyor, çekiciliğini artırıyordu.

Adam Sutton'a gelince, son derece sessiz ve sakin, uzun boylu bir adamdı: İki Oscar ödülü almış, iyi bir aktördü. Altmış iki yaşmda hâlâ bir yıldız ve Los Angeles sosyetesinin en ünlü simalarından biriydi.

İki çocukları vardı. Boston'da bir kolejde okuyan, on sekiz yaşmda bir kız ve Harvard'da okuyan on dokuz yaşmda bir erkek. Söylentilere göre, Bibi evlenmeden önce bir çocuk daha doğurmuştu - George Lancaster ile olan olaylı ilişkiden doğan bir çocuktu bu. Ama Bibi bunu her zaman inkâr ederdi. Ona bu soruyu sorabilecek kadar cesur (ya da aptal) olan bir gazeteciye, «İğrenç bir yalan bu,» demişti. Ve de dedikoduların arkası kesilmişti.

Bibi ve Adam Sutton Hollywood'un asil çiftlerindendiler. Zengin. Sosyal yönden etkin. Güçlü.

«Hmmm...» diye mırıldandı Karen. «Şu bizim Bibi'yi çorapları bileğine düşmüş olarak yakalamak için neler vermezdim.» Bibi'nin yıllar önce babasıyla geçirmiş olduğu ateşli aşk macerası, Karen'i çok eğlendirirdi.

Maralee dudaklarını yaladı. «Ben de Adam'ı karanlık bir gecede bir yatağın içinde yakalamak için neler vermezdim. Tercihan benimle.»

Karen şaşırmış görünüyordu. «Adam Sutton! Şaka ediyor olmalısın. Adam Sutton herhalde Beverly Hills'in en sıkıcı âşığı olurdu.»

«Kim bilir?» dedi Maralee gülerek.

«Ben bilemem,» diye cevapladı Karen. «Aslına bakacak olursan, bunu bilebilecek birinin olduğunu da hiç sanmıyorum. Adam Sutton kadınlarla ilişki kuran bir tip değildir.»

«Ne garip,» dedi Maralee.

Elaine ikisini de dinlemiyordu. Ayağa kalktı ve hızlı adımlarla Bibi'nin olduğu yere doğru yürüdü.

«Hayatım!» dedi ikisi de. Birbirlerinin yanaklarını öptüler, ama dudakları tenlerine değmedi*. «Nasılsın?» Yine birlikte konuştular. «Harika görünüyorsun.»

Karşılaşma faslı bitmişti. «Bibi,» dedi Elaine. «Bu ayın

yirmi dördünde küçük bir davet yapmayı düşünüyorum. Cuma gününe geliyor. Fazla kimseyi çağırmıyorum. Tanrım, uzun bir süredir böyle bir daveti ayarlayabilecek zamanım olmadı. Ross o kadar meşgul ki. Bu işlerin neye benzediğini sen de çok iyi bilirsin. Adam ile birlikte gelebilirseniz çok sevinirim.»

«Tatlım!» Bibi çok şaşırmış görünüyordu. «Şey, yani bilemiyorum. Yanımda defterim olmadan hiç kimseye söz veremiyorum. Anlıyorsun, değil mi? Beni sonra ara. O gün başka bir sözümüz yoksa, mutlaka geliriz. Tamam mı, tatlım?»

«Evet, tamam. Seni sonra ararım,» dedi Elaine itaatkâr bir şekilde. Sutton'larm gelemeyeceği bir tarihte bir davet vermeyi planlamak düşünülemezdi bile. Elaine döndü ve bahçedeki masasına yürüdü.

«Nasıl gitti?» diye sordu Karen. Her şeyin farkındaydı.

«Onu daha sonra aramam gerekiyor,» diye cevapladı Elaine. «Yanında defteri olmadan cevap veremiyor.»

«Saçma,» dedi Karen öfkeyle. «Kendisine verilen tarihte daha iyi bir şey olup olmadığını kontrol etmeden kimseye söz vermez o. Yıllar önce babam onun şerefine bir doğum günü partisi düzenlemişti. Bibi son anda vazgeçip, Khrushchev'in bulunduğu başka bir davete gitti. Babam öfkeden çılgına dönmüştü.»

«Tahmin ederim,» diye onayladı Maralee. «Adam, babamın iki filminde oynadığı halde, Bibi babamı evine hiç davet etmez. Nedeni de, babamın, Bibi'nin vermiş olduğu davetlerden birine katılmamış olmasıdır.»

Elaine iki arkadaşına baktı. Bazen onların yanında kendini çok rahatsız hissediyordu. İkisi de kendilerinden çok emindiler. Zaten öyle olmaları da gerekiyordu. İkisi de Beverly Hills'de büyümüşlerdi, arkalarında ünlü babaları vardı, paraları çoktu ve evlendikleri her erkek, sosyal çevreleri tarafından hemen kabul edilirdi. Bu hakkı doğduklarında kazanmışlardı. Ama Bronxlu küçük Etta Grodinski, elde ettiği her şey için büyük çabalar sarfetmek zorunda kalmıştı. Bir sinema yıldızıyla evlenmek, Beverly Hills'de bir evde oturmak, şık ve jzeki bir Elaine Conti haline dönüşmek

hiç de kolay olmamıştı. Elaine içi sıkılarak beyaz şarabını yudumladı.

Kendini şanslı saymalısın. Bu kadınlar senin arkadaşın. Seni kabul etmişler. Seni seviyorlar. Sana hayatlarını, aşklarını, giysilerini, makyajlarını, estetik ameliyatlarını ve gittikleri doktorları anlatıyorlar. Şimdi sen de onlardan birisin. Öylesin. Bunu asla unutma.

Etta. Elaine. Geçmişini saklayabilmek için ne büyük dikkat göstermişti. Hâlâ yaşamakta olan annesi ve babası Bronx' dan ayrılıp, Long Island'da güzel bir eve taşınmışlardı. Ama bugüne kadar onları evine asla davet etmemişti. Bugüne kadar Ross'la tanışmamışlardı. Onlara her hafta telefon eder, ayda bir de çeklerini gönderirdi. Onlar iyi ve basit insanlardı. Elaine'in yaşadığı dünyada asla rahat edemezlerdi.

Onlardan utanıyorsun, Elaine.
Hayır, utanmıyorum, utanmıyorum.

«Bak, Bibi'nin yanında kim var,» dedi Karen.

Gözler yine döndü ve şu anda kalabalık lokantanın içinde Bibi'ye doğru yürümekte olan kimseye döndü.

«Ah, Wolfie Schweicker'mış,» dedi Maralee önemsemeden.

«Tanrım! Bir an için onun başka bir erkek olduğunu sandım!» dedi Karen. «Çok değişik görünüyor. Ne yapmış acaba?»

«Yirmi kilo vermiş,» dedi Elaine.

«Evet, evet belli oluyor,» dedi Karen. «Gerçekten çek zayıflamış.»

Wolfgang Schweicker. Profesyonel refakatçi. Bu deyim, kocalarının yokluğunda evli hanımlara eşlik eden zengin ve iyi bağlantıları olan erkekler için kullanılırdı. Bu kişiler, hanımların özellikle görülmeleri gerektiği yerlerin açılışlarına, galerilere ve lokantalara onlarla birlikte giderlerdi. Nancy Reagan'm da bir refakatçisi vardı. Wolfie, Bibi'nin refakatçısıydı. Bir zamanlar çok şişmandı, ama şimdi zayıflamayı başarmıştı. Yuvarlak yüzlü, kısa bacaklı bir adam-

dı ve her zaman Gucci'den giyinirdi. Elli yaşlarmdaydı ve Amerika'nın her yerinde şubeleri olan bir dizi banyo aksesuarı dükkânlarına sahipti. Herkes Wolfie'ye bayılırdı. Çok zeki ve esprili bir adamdı. Ama o yalnızca Bibi Sutton'a aitti ve bundan asla vazgeçemezdi.

«Biliyor musun,» dedi Maralee, kusursuz tırnaklarını masanın üzerine vurarak, «Bir keresinde onu yemeğe davet etmiştim. Bana hemen Bibi ile Adam'm da gelip gelmeyeceklerini sordu. O sıralarda Neil ile evliydim. Neil, Bibi'den nefret ediyordu ve bunu herkese söylemekte bir sakınca görmüyordu. Onun için, «sosyete düşkünü bir Fransız karısı diyordu!» Maralee'nin anıları canlandı ve bir kahkaha attı. «Neyse, Wolfie'ye onları davet etmediğimi söyledim. O da bana gelemeyeceğini söyledi. Düşünebiliyor musun? Sıradan bir davete bile Bibi olmadan gitmiyor.»

Öğle yemeği genel dedikodular, kinayeler ve kahkahalar arasında geçti. Ünlüler, aşk maceraları, yetenekler, güzel insanlar, çirkin insanlar tek tek ele alındı. Elaine hesabı istedi ve American Express kartına işletti. Karen aceleyle çıkıp, doktoruna gitti. Elaine ile Maralee dışarıda durup, park yerinde çalışan genç adamın arabalarını getirmesini beklediler.

Maralee gözlüklerini kaldırıp, merakla arkadaşma baktı. «Evet, ne diyorsun?»

Elaine, Maralee'nin yeni yaptırmış olduğu estetik ameliyatın izlerini profesyonel bir gözle inceledi. Ne de olsa eskiden bir estetikçiyle evliydi ve ondan bu konuda bazı şeyler öğrenmişti. İyice dinledikten sonra, «Mükemmel,» dedi. «Gerçekten birinci sınıf bir iş yapmış.»

Maralee çok sevinmişti. «Sahi mi söylüyorsun?»

«Ben yalan söyler miyim?»

«Tabii ki söylemezsin.»

Genç adam, Maralee'nin yepyeni Porsche Turbo Carrera'smı getirdi. Maralee, Neil'den koparabileceği her kuruşu alıyordu, ama aslmda buna hiç ihtiyacı yoktu. Babası iki

şirketin gelirini ona veriyordu. Zaten Tyrone Sanders'm öldüğünde büyük bir servetin sahibi olacaktı. «Ben Neiman - Marcus'a gidiyorum,» dedi Maralee. «Sen de gelsene.»

Elaine başını salladı. «Eve gitmem gerekiyor. Ross döndükten sonra oyalanacak fazla zamanım kalmadı.»

Maralee anlayışla başını salladı ve arabasma doğru yürüdü.

Elaine arkadaşının kolunu tutup, «Bir dakika,» dedi. «Benim için bir şey yapabilir misin?»

«Evet?»

«Bak, Neil ile pek geçinemediğini biliyorum.»

«İşte yılın en güzel sözü!»

«Ama şey... şey yapabilir misin?»

Maralee sabırsızlanmaya başlamıştı. «Ne yapabilir miyim, Elaine?»

«Sokak İnsanları'nm bir kopyasını istiyorum,» dedi Elaine. «Çok önemli. Hemen ele geçirmem gerekiyor.»

Maralee kaşlarını kaldırdı. «O aptal senaryoyu mu istiyorsun?»

«Sen okudun mu?»

«Okumama gerek mi var? Denildiğine göre, senaryoyu Montana yazmış! Eh, yalnızca bunu bilmek bile yeterlidir.»

Elaine birden yüzünün kızardığını hissetti. İnsanlardan bir şey istemek nasıl da zoruna gidiyordu. «Senaryoyu benim için alabilir misin?»

Maralee merakla arkadaşma baktı. «Yoksa, Ross mu ilgileniyor?»

Elaine umursamaz bir tavırla omuzlarını silkti. «Ross her şeyi görmek ister.»

«Peki', menajeri ona bir kopya alamıyor mu?»

«Görünüşe bakılırsa, senaryoyu saklıyorlarmış.»

«Buna hiç şaşmadım. Kötü bir senaryoyu herkes saklar.» Maralee içini çekti. «Pekâlâ, mademki bu kadar çok istiyorsun, alırım. Bu kentte alamayacağım hiçbir şey yoktur, bilirsin.»

«Sağol Maralee.»

«Bir şey değil.»

Yine dudaklar yanaklara değdi ve ayrıldılar. Maralee ye-

ni Porche'sinin içinde gürleyerek giderken, Elaine kederli bir ifadeyle dört yaşındaki Mercedes'ine bindi. Her şey değişecekti - çok yakında. Conti'ler yine zengin olacaklardı ve bir daha kimseden bir şey istemesine gerek kalmayacaktı.

«Az önce karınla beraberdim,» dedi Karen telefonda.

«Evet?»

«Ona her şeyi anlattım.»

Ross duyduklarmı hazmetmeye çalışırken, uzun bir süre sessizlik oldu. Sonunda «Ne yaptın?» dedi.

Karen'in sesi çok heyecanlıydı. «Her şeyi anlattım, Ross. Sanırım seni öldürecektir!» Karen gülmemek için kendini zor tutuyordu. Sonunda dayanamayıp, bir kahkaha attı.

«Seni zeki karı.»

«Evet, öyleyimdir.»

«Şimdi neredesin?»

«Ruh doktorumun bekleme odasında. Ona bizden söz edeceğim.»

«Hayır!»

«Neden olmasın? Söyleyeceklerini sana anlatırım, merak etme.»

«Allah kahretsin, Karen. Sakın benim adımı filan verme.»

«Bunun karşılığında ne kazanacağım?»

«Şimdiye kadar gördüğün en büyük âleti.»

Karen bir kahkaha attı. «İşte bundan pek emin değilim.»

«Seni yarm ararım.»

«Bu yeterli değil. Kaçta?»

Ross onu istiyordu, ama **Sokak İnsanlan**'nı daha çok istiyordu ve senaryoyu ele geçirmeden evden çıkmaya hiç niyeti yoktu.

«Yarın ararım,» dedi.

Karen bu tür baştan savıcı konuşmalara hazırlıklı değildi. «Anladığım kadarıyla, yakında Conti'lerin evinde bir parti verilecekmiş.»

«Evet.»

«Elaine tüm yemek boyunca Bibi Sutton'un peşinden koştu.»

«Eee, gelecekmiymiş?»

«Belki, Bibi'yi bilirsin.»

Ross, Beverly Hills geleneklerini çok iyi biliyordu. Eğer Elaine, Bibi'nin bu partiye gelmesini sağlamayacaksa, partiyi tümüyle iptal etmek daha hayırlı olacaktı. Belki de kendisi Adam'ı arayıp, eski arkadaş numaralarına yatabilirdi.

«Artık gitmem gerek,» dedi Karen birden. Telefonu Ross kapamadan önce kapamak istiyordu.

«Sakın doktora adımı verme,» diye ikaz etti Ross.

Karen hiç cevap vermeden telefonu kapadı. Ross güneşlenmekte olduğu yere döndü ve Bıstro Bahçeleri'nde meydana gelen sahneyi canlandırmaya çalıştı. Bibi naz yapıyor. Elaine onun peşinden koşup, ısrar ediyor ve Karen yerinde oturup, bu olayın her saniyesinin keyfini çıkarıyor.

Karen. Elaine'e her şeyi anlattığını söylediğinde, bir an ona inanmıştı. Namussuz karının değişik bir espri anlayışı vardı. Belki de onu bırakmalıydı.

Ama neden? Ağzını açıp bir şey söylemesi mümkün değildi. Bunu yapmazdı. Sonra, Ross onun o şahane vücuduna ve göğüslerine daha doymamıştı. Ah, o göğüsler!

Daha fazla istiyordu - ama hemen değil. **Sokak İnsanları** senaryosunu gördükten sonra. Sadie La Salle onun menajeri olmayı kabul ettikten sonra. Kendini daha güvencede hissettikten sonra.

Telefon çaldığında, Buddy daha henüz uyumuş olduğunu düşündü.

«Kimsiniz?» diye mırıldandı.

Önce hafif bir cızırtı oldu, sonra bir ses «Buddy? Uyanık mısm?» diye sordu.

«Beni yarın ara,» dedi Buddy uykulu bir sesle.

«Yarm oldu,» dedi arayan, aceleyle. «Saat on bir ve artık kalksan iyi olur.»

«Randy!» Buddy yavaşça bir gözünü açtı. «Neler yapıyorsun?»

«İyi şeyler yaptım. Çok zengin birini buldum.»

«Hey, bak işte bu harika.» Buddy diğer gözünü de açtı ve dönüp Angel'ı aradı. Kız yatakta değildi.

«Evet,» dedi Randy. «Ve bu fırsatı kaçırmaya hiç niyetim yok. Şimdilik çok ciddi davranıyorum. Kız da bana bayılıyor. Bu işi biraz daha kurcalarsam, sanırım istediğim yöne çevirebileceğim.»

«İyi, iyi...» diye mırıldandı Buddy. Bu arada Randy'nin ev için aramamış olmasına dua ediyordu.

«Yarın oraya geliyorum,» dedi Randy ve sonra sanki telepati oyunu oynuyormuş gibi, Buddy'nin duymak istemediği sözler ağzmdan döküldü. «Eve ihtiyacım olacak. Sana daha önceden haber vermem gerekirdi, ama zaten sana orayı birkaç haftalığına vermiştim. Anlaşmamız böyleydi, biliyorsun. Yarın öğle saatlerinde orada olurum.»

«Öğle saatlerinde mi?»

«Evet.»

Buddy bir şeyler söyleyebilmek için çabaladı. Ne söyleyebilirdi ki? **Hey, ahbap. Gidecek hiçbir yerim yok. Param da yok. Bakmak zorunda olduğum bir karım var.** Ama bunları söyleyemezdi. Söylemesine imkân yoktu.

Gurur. İşte bundan fazlasıyla vardı. Ve döndüğünden beri kendine ufak da olsa bir iş ayarlayamamış olduğunu itiraf edemeyecek kadar gururluydu.

«Pekâlâ, sen gelene kadar gitmiş oluruz,» dedi Buddy gülerek. «Ev için teşekkürler, Randy. Zaten biz de şu sıralarda Sunset Towers'a taşınmak üzereydik.»

«Sunset Towers mı dedin? Demek işlerin iyi gidiyor?»

«Eh, öyle tabii.»

«Karınla tanışmak için sabırsızlanıyorum.»

«Hafta içinde seni arayıp, görüşmek için bir gün tayin ederiz.»

Buddy telefonu kapadı ve yataktan fırladı.

Lanet olsun!

Sonra birden buzdabmı açtı, karton kutunun içindeki portakal suyunu içti, bir avuç üzüm aldı ve bir elmayı ısırdı.

Sonra ne yapabileceğini düşünmeye başladı.

Gladrags. O artık bu işlerle uğraşmıyordu.

Maxie Sholto. Başvurabileceği son insan o olmalıydı.

Frances Cavendish. Sokak İnsanları filmi için onu hemen arayabilirdi.

Shelly. Bir erkeğin striptiz yapması nasıl bir şeydi acaba?

Buddy şortunu giydi ve otomatik olarak jimnastik hareketleri yapmaya başladı. Sonra, Gladrags ile birlikte kalan o şişko ve kısa boylu herifi ve sinirli köpeğini hatırladı. Adam ona kartını uzatıp, «Beni ara,» demişti.

Evet, neden olmasmdı? Onu arayıp işin ne olduğunu öğrenebilirdi.

Evet. Ama adamm verdiği kart neredeydi? Kartı ne yapmıştı acaba? Jimnastik hareketlerine devam etmeye çalıştı, ama faydasızdı. İnsan kendini sokağm ortasında bulmak üzereyken nasıl jimnastik hareketleri yapabilirdi ki?

Hemen ayağa kalktı ve telefona gidip, Frances Cavendish'in numarasını çevirdi.

«Bayan Cavendish şu anda bir toplantıda. Sizi sonra arasa olur mu?» dedi tanımadık bir ses.

«Çok acildir,» dedi Buddy.

«Oh, evet, anlıyorum. Kim arıyor diyeyim?»

«Robert Evans.»

Saygı. «Evet, Bay Evans.»

Otuz saniyelik bir süreden sonra Frances'in sesi duyuldu. «Bobby, nasılsın? Senin için ne yapabilirim?»

«Fances, ben Buddy Hudson ve böyle bir numaraya başvurduğum için lütfen bana kızma. Çok acil bir durumdayım.»

«Oh! Tanrım!»

Buddy birbiri ardına konuşmaya başladı. «Frances, Sokak İnsanları adında bir film var. Ve bu filmde bana göre bir rol olduğunu sanıyorum. Yeni bir yıldız yaratmak istiyorsan, hemen beni onlara gönder, tamam mı?»

Frances köpürüyordu. «Hayır, tamam değil!»

«Neden?»

«Çünkü, sevgili çocuk, sözünü ettiğin filmin rol dağıtımının yapıldığı doğru. Ama bu filmde sana uygun bir rol olup olmadığını bilmiyorum, çünkü daha senaryoyu okumadım. Zaten senaryoyu okuyan çok az insan var. Bu işi çok gizli kapaklı tutuyorlar.»

«Bana numara yapma, Frances. Sen her şeyi bilirsin.»

Frances kızgın bir at gibi ses çıkardı. «Çok doğru, Buddy. Ama bu filmin tüm rol dağıtımı yazarın kendisi tarafından gerçekleştiriliyor.» Frances'in sesi şimdi gerçekten çok öfkeliydi. «Anlaşılan şu senaryoyu yazan kimse bu işi bizim gibi eski kurtlardan daha iyi biliyor. Eh, neden olmasın? Ben bu işe gireli topu topu otuz yılcık oldu, hepsi bu! Bu konuda ne tecrübem olabilir ki?»

«Yazar kim?»

«Monata Gray, yönetmenin karısı. Şimdi anladın mı? Ve şimdi artık telefonu kapat ve benimle konuşmak için bir başkasının adını asla verme. Anlıyor musun?»

«Bir işe ihtiyacım var, Frances.»

Frances içini çekti. «Senin her zaman bir işe ihtiyacın var, ama nedense seni gönderdiğim yerlerde çalışmıyorsun.»

«Bana göre bir iş var mı? Bu kez çalışacağım, bundan eminim.» Buddy onun düşündüğünü hissetti ve ona göre bir şeyler bulması için dua etti.

«Yedek olarak çalışmakla ilgilenir misin?» dedi Frances.

Öfke her yerini kapladı. Yedek iş. Bunu yapacağına bu kentten ayrılırdı, daha iyi. «Hayır,» diye cevapladı soğuk bir tonla.

«Üzgünüm Buddy, şu anda sana başka türlü yardımcı olamam.»

Şu telefon denilen şeyden nasıl da nefret ediyordu. Önce Randy, sonra da Frances. Hep kötü haber.

Kapıda Angel'in anahtarının döndüğünü duydu. Ona ne söyleyecekti?

Angel çok güzel görünüyordu. Pırıl pırıl ve son derece masum.

«Kusura bakma, kahvaltını hazırlamak için burada de-

ğildim,» diye mırıldandı Angel. Sonra ona doğru geldi kollarını Buddy'nin boynuna sardı. «Doktora gitmem gerekiyordu.»

Buddy çılgın gibi düşünüyordu. Montana Gray, yönetmen Neil Gray'in karısı. Rol dağıtımını kendileri yapıyorlar. Bir Oliver Easterne yapımı, demişti Shelly. Angel'ı hafifçe öptü. «Bana danışmayı arasana, bebek. Easterne Film Şirketi'nin numarasını arıyorum.»

Angel üzgün bir ifadeyle ona baktı. «Doktora gitmem gerektiğini söyledim sana. Nedenini merak etmiyor musun?»

«Tabii, tabii ediyorum.» Sonra birden aklına gelmiş gibi, «Gideceğini neden bana söylemedin?»

«Şey... memnun olacağından pek emin değildim de.» Angel ona baktı. Yüzündeki mutluluk ifadesine hafif bir endişe gölgesi düşmüştü. «Ama artık eminim...»

Buddy, AngePm söylemek istediği şeyin dehşetiyle birden çarpıldı. «Tanrım, şey... yani sen şey değilsin...» Buddy cümlesini bitiremiyordu.

Angel başını salladı ve Buddy'nin söyleyemediği sözcüğü fısıldadı. «Hamile.»

«Oh, hayır!»

«Oh, evet! Ne harika bir naber, değil mi Buddy? Söylesene Buddy.»

Buddy ne söyleyeceğini bilmiyordu. Kendini boğulacak gibi hissediyordu. Ona vurmak, onu itmek istedi, ama kendine hâkim oldu.

«Hey, daha yüzmem gerek. Geç kalıyorum. Sonra görüşürüz, bebek.» Buddy bir hırsız gibi evden kaçtı.

«Buddy...» diye bağırdı Angel ama, Buddy durmadı.

Angel ağlamamak için gözlerini sıkıca kapadı. Oh, Tanrım... filmlerde hiç böyle sahneler olmuyordu, ama artık kendine acımaktan vazgeçmesi gerekiyordu. Buddy bir çocuğu olacağı için sevinmediyse, bu onun sorunuydu, çünkü Angel mutluluktan uçuyordu. Zaten bir süre sonra Buddy de mutlu olacaktı, bundan emindi. Çünkü kendisini seviyordu, öyle d-iğil mi? Ve bu sevgileri sayesinde gerçek bir aileye kavuşacaklardı.

Yüzbaşı Lacoste, «Madem o kadar istiyorsun, al,» dedi ve masasının üzerindeki kaim dosyayı işaret etti. ((Ama bu konuda yapabileceğimiz her şeyi yaptığımızı biliyorsun. Deke Andrews'm fotoğrafı ve parmak izi ülkenin her yerine dağıtıldı. Artık onun harekete geçmesini beklemekten başka bir şey yapamayız.»

((Biliyorum,» dedi Leon. «Yalmzca bir şeyi atladığımızı hissediyorum ve şu dosyayı yeniden gözden geçirmek istiyorum. Her noktanın üzerinde titizlikle durarak.» Leon dosyayı eline aldı. Dosyanın içindeki her şeyi biliyordu, ama emin olması gerekti. Yüzbaşının ofisinden çıktı ve hemen arabasına yürüdü. Yağmur yağıyordu.

Leon yağmurluğunu kaybetmiş olmasına çok üzülüyordu. Gerçek İngiliz malıydı ve iyi bir arkadaşı tarafından Londra'daki Burberry Mağazası'ndan alınıp, özel bir doğum günü armağanı olarak kendisine verilmişti. Hele o orospu Joey'in sırtında bu yağmurlukla kent sokaklarında dolaştığını düşündükçe çıldıracak gibi oluyordu.

Arabasına atlayıp kızı aramayı düşündüyse de, uzun ve sıcak bir duştan sonra gecenin soğuğuna ve yağmuruna çıkma fikri hiç de iç açıcı gelmedi. Leon pijamasını giydi, kendine büyük bir bardak brandy doldurdu ve televizyonun karşısına yerleşip, eski bir kovboy filmini izlemeye koyuldu.

Televizyonun önünde uyuya kalmış olmalıydı, çünkü kapıya vurulan yumruk sesleriyle sarsılarak uyandı. Uykulu adımlarla ön kapıya doğru yürürken, saatine bir göz attı ve onu sabahın ikisinde rahatsız edenin kim olabileceğini merak etti.

Kapıyı açtığında, acınacak bir sahneyle karşılaştı. Joey Kravetz iliklerine kadar ıslanmış bir şekilde karşısında duruyordu. Gömleği üzerine yapışmış, bol

pantolonu sırılsıklam, portakal rengi saçları kafasına yapışık ve eğri burnundan aşağıya sular akarak.

«Yağmurluğunu getirdim,» dedi kız ümitsiz bir sesle ve yağmurluğu ona uzattı.

Leon yağmurluğunu gördüğü için sevinmişti, ama kızı görmekten hoşlanmamıştı. «Burada oturduğumu nereden biliyordun?»

Kız yağmurluğun cebinden buruşmuş bir zarf çıkardı. «Elektrik faturan,» dedi ve o anda hapşırmaya başladı.

«Sanırım içeri gelsen iyi olacak,» dedi Leon isteksizce.

«Teşekkürler,» diyerek yine hapşırdı kız. «Beni içeriye davet etmeyeceğini düşünmeye başlamıştım.» Sonra birden sırıtmaya başladı. «Ne güzel pijaman var, çok seksi. Önündeki delik hoşuma gitti.»

Leon önüne baktı ve açık olduğunu görünce birden dehşete düştü. «Bir dakika,» dedi sinirli bir sesle ve hemen banyoya koşup, üzerine bir bornoz giydi. Oturma odasına geri geldiğinde, kız televizyonun yanında duruyor, üzerindeki sular da halının üzerine damlıyordu.

«Bak,» dedi Leon. «Üzerindekiler kuruyana kadar sana bir şeyler vereyim de giy. Sonra sana bir taksi çağırırım.»

«Gidecek hiçbir yerim yok,» dedi kız.

«Ama mutlaka bir yerin olmalı.»

«Hayır, yok,» dedi kız inatla.

«Öyleyse seni merkeze götürürüm.»

Kızın ifadesi birden değişti. «Allah belânı versin,» diye bağırdı. «Durmadan aynı şeyi söylüyorsun. Merkez! Merkez! Sen başka şey söylemez misin?»

«Joey,» dedi Leon sabırlı bir tonla. «Seninle birlikte olmak istemediğim için bana kızmaya hakkın yok. Gidecek bir yerin var mı yok mu?»

«Var,» diye cevapladı kız. «Kız arkadaşım yarın dönüyor. Arizona'ya gidecek parayı biriktirene kadar onun yerinde kalıyorum.» Kız yine hapşırmaya başladı.

«Zatürrie olmak istemiyorsan, banyoya git ve üzerindeki şu ıslak şeyleri çıkar.»

Kız itaatle başını salladı. Leon ona banyoyu gösterirken, bir yandan da ne yapması gerektiğini düşünüyordu.

«Duş yapabilir miyim?» diye sordu kız.

«Sanırım yaparsın,» diye cevapladı Leon isteksizce. «Soyunduğun zaman giysilerini banyonun kapısına bırak, onları kurutmanın bir çaresine bakarım.»

Leon mutfağa gidip, elektrikli çaydanlığı prize soktu. Sonra kızın giysilerini alıp, radyatörün üzerine yerleştirdi. Sonra da dolabından bol bir kazak ile eski bir pantolon çıkarıp, banyo kapısının dışına bıraktı.

Nasıl olmuştu da on altı yaşında bir orospu, Leon Rosemont gibi bir adamın banyosunda duş yapıyordu? Tanrım! Bu merkezde bir duyulacak olsa, herkesin onu alay konusu yapacağından şüphesi yoktu.

Joey kuru ve temiz bir şekilde banyodan çıktı. Üzerindeki bol giysilerin içinde çok komik bir hali vardı. Su kaynamaya başlamıştı. Leon bir fincana suyu boşalttı, içine bir çay poşeti ve iki şeker koyup, kıza uzattı.

Joey mutfak masasına oturdu ve çayını yudumlamaya başladı.

«Peki, şimdi ne yapacağız?» diye sordu Leon.

«Bırak da şuradaki kanapede uyuyayım. Sabah erkenden toz olurum,» diye cevapladı kız.

«Bunu yapamam.»

«Neden?»

Leon bir an düşündü. Yapabileceği tek şey onu merkeze teslim etmekti. Bunun için de yeniden giyinip, taa oralara kadar gitmesi gerekiyordu. Yağmur aynı hızla yağmaya devam ediyordu. Kızı sabaha kadar bir hücreye kapayacaklardı. Ayrıca o formları doldurmak da hiç işine gelmiyordu…

Leon ani bir karar verdi. Lanet olsundu. Sabaha kadar kanapenin üzerinde yatmasına izin vere-

çekti. Sabah olunca da onu alıp sözünü ettiği arkadaşının evine götürecek ve bu konuda yalan söyleyip söylemediğini anlayacaktı. Beyninin içinde bir ses «Hata ediyorsun,» diyordu, ama Leon bu sese aldırmadı. Koridordaki dolaptan bir yastık ve battaniye alıp, kıza verdi.

Sonra yatak odasına gidip kapıyı kapattı, yatağa girdi, Joseph Wambaugh'un romanından iki bölüm okudu ve uyudu.

Saat üç buçuk sıralarında fırtına çıktı. Gök gürlüyor, şimşek çakıyordu. Leon uyumaya devam ediyordu. Hiçbir şey onu rahatsız edemezdi. Ama Joey hemen uyandı, battaniyeye sarındı ve titremeye başladı. Şimşeğin parlak ışığı ve gök gürlemesi onu korkutuyordu.

Kanapeden kalktı ve Leon'un odasına koştu, Leon sırtüstü yatmış, hiçbir şeyin farkında olmadan horluyordu.

Joey çabucak yorganı kaldırdı ve onun yanma yattı. Leon kımıldamadı bile. Joey ona biraz daha yaklaştı. Adamın iri yapısı ona güven veriyordu. Leon yan döndü, esnedi ve bir şeyler homurdandı.

«Uyandın mı?» diye fısıldadı Joey ve bedenini Leon'un sırtına yapıştırıp elleriyle göğsünü okşamaya başladı.

Leon halâ uyuyordu. Nefesi düzenliydi.

Joey ellerini onun kıllı göğsünde dolaştırdı ve göğüs uçlarını aradı. Deneyimleri ona erkeklerin de göğüs uçlarının okşanmasından hoşlandıklarını öğretmişti. Önce birini buldu, sonra diğerini ve küçük parmaklarıyla çalışmaya koyuldu. Leon'un göğüs uçları kızın okşayışıyla birden sertleşmişti. Jeon elini pijamadan içeri soktu ve Leon'un irileşmiş organını yakaladı. Sonra hafifçe okşamaya devam etti. Leon hem uyuyor hem de hafifçe inliyordu.

Joey sırıttı. Onu uyandırmadan doruğa eriştirmenin telaşı içinde fırtınayı filan unutmuştu. «Organın muhteşem,» diye fısıldadı onun kulağına. «Gerçekten olağanüstü… Haydi kovboy… Gel, gel. Anne-

ne gel...»

Joey erkeklerin hepsinin neler duymayı istediklerini çok iyi biliyordu. Ve onları memnun etmek çok kolaydı. Leon sonunda doruğa erişti ve çarşafı berbat etti. Joey onun sırtına sarıldı ve hemen uykuya daldı.

Uyandığında güneş doğuyordu ve fırtına çoktan dinmişti. Leon yanında mutlu bir şekilde horluyordu. Neden olmasındı ki? Ona istediğini vermişti. Her erkeğin istediği şeyi vermişti. O baba tavırlarını sürdürmeye devam edecekti belki, ama her şeyden önce bir erkekti. Zaten Joey'e ne olduğu ya da ne olacağı onu fazla ilgilendirmiyordu.

Joey dikkatle yataktan kalktı ve bir gözüyle onun yatakta yatan bedenine bakarak, komodinin üzerinde duran cüzdanın içini kontrol etti. Cüzdanın içinde üç yüz on dokuz papael vardı. Joey içgüdüsel olarak parayı aldı, mutfaktaki giysilerini toparlayıp giyindi ve sessizce evden çıktı.

Millie Rosemont, Leon'un Andrews dosyasını eve getirmesine izin vermiş olduğu için, Yüzbaşı Lacoste'a küfürler yağdırıyordu. Leon iki haftadan beri her gece o dağınık odasına kapanıyor, masasının üzerinde bölümler halinde yayılmış olan o lanet olası dosyayı inceleyip duruyordu. Masasında saatlerce oturup, o değerli not defterine önemsiz bir şeyler karalıyordu. Millie bunların önemsiz olduğunu biliyordu, çünkü her sabah onun çöp sepetini araştırıyor ve sayfa sayfa ne olduğu anlaşılmayan notlar buluyordu. **Neden? Şimdi nerede? Ne zaman harekete geçecek?**

Millie artık bu duruma bir son vermenin zamanı geldiğine karar verdi. Elinde bir fincan kahve ve bir sandviçle, onun çalışma odasına girdi. «Leon,» dedi kesin bir tonla. «Seninle biraz konuşabilir miyim?»

Leon kaim camlı okuma gözlüklerini çıkardı, kaim burnunun üzerindeki kemiği kaşıdı ve karısına baktı. «Sen konuşmayacaksın da kim konuşacak acaba?»

Millie kahveyi ve sandviçi masanın üzerine bıraktı ve

ciddi bir ifadeyele ona baktı. «Bu konu sende bir tutku haline geldi ve ben de bu durumdan fazla hoşlanmıyorum.»

Leon karısına yumuşak bir ifadeyle baktı ve durumu onun gözüyle görmeye çalıştı. Ona bazı şeyleri açıklayabilse, bu davayla neden bu kadar çok ilgilendiğini anlatabilse iyi olurdu. Ama hayır, bunu yapamazdı. Utanıyordu.

Leon gerindi. Omuzları ağrıyordu ve boynu sertleşmişti. «Eğer bu işe devam etmemi istemiyorsan...»

Millie çaresizlik içinde ellerini kaldırdı. «Benim istemem ya da istememem hiç önemli değil. Önemli olan kendini bu kadar yorman.»

«Benim için önemli olan şey bu davayı çözebilmektir,» dedi Leon yavaşça.

«Çözmek de ne demek oluyor?» dedi Millie sinirlenerek. «Bu cinayetlerin kimin tarafmdan İşlendiği bir sır değil ki. Herkes biliyor. Bu işi o çocuğun yaptığını sen de biliyorsun. Ayrıca bu çocuğun kısa bir süre içinde başka bir suçtan yakalanacağını da çok iyi biliyorsun. Her zaman böyle olmaz mı? Bunu sen söylemiştin.»

Leon sıcak kahvesini yudumladı. «Bu işi neden yaptığını öğrenmek istiyorum, Millie. Bunu öğrenmem gerek.»

«İşte benim söylediğim gibi. Bu sende bir tutku haline gelmiş; Hem de hiç sıhhatli bir tutku değil.» Millie bir süre onun yüzüne baktı ve sonra dönüp odadan çıktı.

Leon sandviçini ısırdı, kahvesinden bir yudum daha içti ve sonra not defterini aldı. **Deke Andrews nerede doğmuştu?** diye yazdı. **Hangi hastahanede? Hangi kentte? Hangi tarihte?**

Büyük bir olasılıkla bunlar hiç önemli noktalar değildi, ama yine de. Andrews ailesiyle ilgili kâğıtların arasında, yirmi yılı aşkın bir süre önce Philadelphia'ya gelip yerleşmeden önce ne yaptıklarını belirten hiçbir bilgi ya da doküman yoktu. Ne bir evlenme cüzdanı, ne nüfus kâğıtları, ne de akrabalardan gelen mektuplar. Onların nereden gelmiş olduklarını belirtecek hiçbir şey.

Bu, Leon'un canını sıkıyordu. Neden geçmişleriyle ilgili

hiçbir kayıt yoktu? Bir şeyden ya da birinden mi kaçıyorlardı? Deke bilmemesi gereken bir şey mi öğrenmişti?

Bu da bir fikirdi.

Leon kâğıda özenle şu notu yazdı: **«Willis ve Winifred Andrews hakkında elektronik beyin kontrolü.**

Neden yapmasmdı ki? Kaybedecek bir şeyi yoktu.

15

Görünüşü son derece iyiydi - ve bu da önemli sayılırdı. Resepsiyonda duran kız ona iki kez baktı ve önünde duran listede adının olup olmadığını bile kontrol etmeden, ona asansörü işaret etti. Sonra gülümseyerek, «İyi' şanslar,» dedi.

Şans. İşte buna ihtiyacı vardı.

Şans. Bedeni bir eroinman gibi, şans istiyordu.

Asansörün düğmesine bastı. Yirminci kat. Yoksa yirmi numarası hayatının en önemli rakamlarında biri mi olacaktı?

Asansörün içinde bir ayna vardı. Buddy görüntüsünü bir kez daha kontrol etti.

Çok yakışıklısın... Çok yakışıklısın... Çok yakışıklısın... Bir süper yıldız kadar yakışıklısın.

Böyle düşünmeye devam et, devam et.

Asansörden çıkıp bir insan denizine daldı. Oturmuş, duvarlara dayanmış, her santimetre kareyi doldurmuş insanlar. Her boydan, her şekilden ve her yaştan insanlar. Kalabalığın ortasındaki büyük masada da ciddi görünüşlü bir sarışın ve ondan biraz yaşhca bir kızıl saçlı. Buddy için kırk yaş, Jane Fonda ya da Raquel Welch'ten söz etmedikçe, yaşlıca sayılabilecek bir yaştı.

Buddy kendinden emin bir ifadeyle masaya yürüdü ve bunu yaparken de esas olayın nerede yer aldma dikkat et-

ti. Meşe kaplı bir kapı. Üzerinde pirinçten küçük bir levha. Levhanın üzerinde **Montana Gray** yazısı.

Hanımefendi, size bir iyilikte bulunmaya geldim. Buddy Boy burada. Buddy Boy filminizde başrol oynamak üzere geldi.

Buddy hiç düşünmeden sarışının önünde durdu. Kadının muhteşem yeşil gözleri, pürüzsüz bir cildi ve kötü bir estetik ameliyatının izlerini taşıyan bir burnu vardı.

«Buddy Hudson,» dedi kendinden emin bir tonla. «Bayan Gray beni bekliyor.»

Sarışın gülümsedi, okuma gözlüklerini taktı ve önündeki listeye baktı.

Buddy onun listede bu adı bulamayacağını bildiği için, hemen ekledi. «Bu randevuyu Bob Evans özel olarak almıştı.»

Sarışın başmı kaldırdı. «Öyle mi? Kimden almış?»

«Şey, Montana ile görüşmüş - yani Bayan Gray ile. O da benim hemen buraya gelmemi söylemiş. Şu anda NBC stüdyolarında bir film çeviriyorum ve...» Buddy saatine bir göz attı, «Sete geri dönmem için tam kırk iki dakikam kaldı.» Buddy kızın yüzüne baktı ve ona **hayatım boyunca gördüğüm en arzu duyulacak dişisin. O kadar dayanılmaz bir güzelliğin var ki, seninle sevişmek için dünyaları veririm** dermişçesine sırıtıp, devam etti. «Beni öne alabilirseniz çok sevinirim. Gerçi programınızı filan bozmak istemem, ama çok acelem var.»

Sarışının mütevazi bir hayat sürdüğü söylenemezdi. Bir sürü erkekle ilişkisi olmuş, başından sürüyle şey geçmişti. Oldukça deneyimliydi. Kendisinin kırılamayacak kadar çetin bir ceviz olduğunu düşünüyordu. O suni gülümsemesini yüzünden asla eksik etmezdi. Ama Buddy Hudson başka bir şeydi! Buddy'nin ona, Montana Gray'in sekreteri olduğu için değil, büyük bir arzu duyduğu için ilgi gösterdiğini hemen anlamıştı.

«Bir şeyler yapmaya çalışırım,» dedi sarışın ve Buddy'nin admı yazdı.

Buddy gözlerini ondan ayırmıyordu. «Çok sevinirim,» dedi.

Buddy'nin gözüne çarpan ilk şey, Montana'nm onun beğendiği tipte bir kadın olmayışıydı. Hiç tipi değildi. Hem de hiç.

Montana çizgili bir gömlekle, geniş omuzlu bir ceket giymiş, büyük masasının ardmda ciddi ve soğukkanlı bir şekilde oturuyordu. Gür saçları arkasında uzun bir örgü halinde toplanmış, yüzünün büyük bir bölümü, geniş çerçeveli, renkli camlı okuma gözlüklerinin ardında kaybolmuştu. Esmer cildi' pırıl pırıldı. Geniş ağzına boya sürülmemişti.

Hayır efendim. Bu kadın hiç de onun tipi değildi. Buddy Boy yumuşak, sarışın, güzel ve çekici kadınlardan hoşlanır ve onların biraz çocuksu olmalarını isterdi.

Montana bir kâğıda bir şeyler yazıyordu ve başmı kaldırmadan, oturması için işaret etti. Masanın karşısında bu iş için özel olarak yerleştirilmiş deri bir sandalye duruyordu. Buddy sahte bir ifadeyle sandalyeye baktı. Kim oturmak istiyordu ki? Oturduğu zaman işin esprisi kalmazdı. Önemli olan ilk intibaydı ve Buddy, kadın başım kaldırıp baktığı anda onu kişiliğiyle etkilemek istiyordu.

Kapının önünde yürümeye başladı. Kadın ona baktığı anda masaya doğru yürüyecekti. Yürüyüş çok önemliydi. Bu onun en önemli özelliklerinden biriydi. Hayır, sinirli değildi. O, Buddy Boy asla sinirlenmezdı.

Öyleyse koltuk altları neden terliyordu? Neden dudağının üzerinde ter damlacıkları birikmeye başlamıştı?

Orospu çocuğu! Akşama kadar okumaya devam mı edecekti? Şimdiye kadar her şey fırtına süratiyle ilerlemişti. Kadının odasına böyle kolayca girebildiğine kim inanırdı ki? Üstelik de muhtemelen randevuyla gelmiş olan bir salon dolusu insanın önüne geçerek. Bunun için burnu estetikli o sarışına teşekkür etmesi gerekiyordu.

Buddy, filmdeki rol hakkında bir şeyler bilmeyi istedi. Hırslı ve seksi mi görünmesi gerekiyordu? Çocuksu mu? Sempatik mi? Ya da Dustin Hoffman gibi mi?

Lanet olsun. Tek bildiği şey filmin adıydı. Montana tarafından yazılmıştı ve kocası tarafından yönetilecekti.

Midesi ağrıyordu. Heyecan. Eğer böyle gidecek olursa, otuza varmadan ülser sahibi olacaktı.

Evet. Ülser olması için her türlü neden vardı. Randy onları evden dışarı atıyordu. Parası yoktu, işi yoktu ve daha birkaç saat önce Angel hamile olduğunu açıklamıştı. Daha ne olsundu ki?

Buddy huzursuzluk içinde kıpırdandı.

«Şimdi bitiyor,» dedi Montana başını kaldırmadan.

Bekleyebilirim. Yani, neden beklemeyecekmişim ki? O sıradan aktörlerden biri değil miyim? İşsiz ve parasız. Herkes işini gücünü bırakıp benimle mi uğraşacak?

Angel'in verdiği haberi sakinlikle karşılamıştı. Kız o kadar mutluydu ki, Buddy ona kürtaj olması gerektiğini söyleyememişti. Bir bebeğe bakmalarına imkân yoktu. Bu haber onu şoke etmişti, ama Buddy bunu saklamayı başarmıştı. Sonra da en iyi takımını giyerek evden ayrılmıştı. Hızlı bir şekilde.

Easterne Film Şirketi'ne başvurmak fikri aklma birden gelivermişti. Ve şimdi de buradaydı işte. Bayan Montana Gray'in yanında. Fakat kadın onun tipi değildi. Hem de hiç tipi değildi. Ama kişilik sahibi, ciddi kadınlardan hoşlananlar için hiç de fena sayılmazdı.

Montana kalemini ağzına sıkıştırıp, okuma gözlüklerini yukarı kaldırdı ve lazer ışını gibi kaplan gözleriyle Buddy'e baktı. «Buddy Hudson,» dedi hafif bir sesle. «Bob Evans'm bu konu için beni aradığını hiç hatırlamıyorum.»

Montana hiç de kolay bir lokmaya benzemiyordu. Buddy bunu hemen anlamıştı. Öyleyse doğruyu söyle ve kapı dışarı atıl, diye düşündü Buddy. Masaya doğru yürüdü ve sandalyeye oturup, bacaklarını araladı. «Hayır, aramadı.»

«Aramadı mı?» diye tekrarladı Montana.

«Hayır.»

«Öyleyse zahmet edip, neden burada olduğunuzu açıklar mısınız acaba?» Buğulu kaplan gözler ona bakıyordu şimdi.

«Çünkü,» dedi Buddy yavaşça. Sesinde hafif bir kibirlilik hissediliyordu. «Çünkü, bu film için beni mutlaka görmeniz gerekiyordu.» Buddy ona seksi bir bakış fırlattı.

Montana sabırsızlığını saklamaya çalıştı. «Öyle mi?»

Buddy sahte bir güven duygusu ile konuştu. «Tabii ki öyle.»

Montana kalemin ucunu ağzmdan çekti. «Şu garip havalarınızdan vazgeçseniz, nasıl olur, Bay Hudson?»

«Ne havası?»

«Şimdiye-kadar-gördüğün-en yakışıklı-seks makinesiyim. havasından. Şu oyunlarınızdan vazgeçin de gerçek sizi tanıyalım.»

Buddy yüzünü buruşturdu. «Hey...»

Montana hafifçe gülümsedi. «Bu havalar her yerde sökmez, Bay Hudson.»

«Ben...»

«Yanmızda fotoğrafınız ya da özgeçmişiniz var mı?»

«Yanımda hiçbir şey getirmedım.»

«Öyleyse, şimdiye kadar yaptığınız işleri kendi ağzınızdan dinleyelim.» Montana kalemini, masanın üzerindeki not kâğıdının üzerine bıraktı.

Tanrım, bu kadın onun aktörlük hayatıyla ilgileniyordu. Gerçekten ilgileniyordu!

«Ben... şey... Starsky ve Hutch'da oynadım. Sonra Smokey ve Bandit'de. Yani şey, oynadım ama sonunda benim olduğum bölümleri filmden çıkardılar.»

«Sanırım, anlıyorum.»

«Kötü oynadığımdan değil,» diye ekledi Buddy hemen. «Yani demek istediğim - hey - aslında çok iyi oynamıştım. Burt Reynolds'la bir sahne.»

«Evet, anlıyorum.»

Buddy kalktı, bırakmak istediği etkiyi filan unutarak masanın önünde yürümeye başladı. Oldukça heyecanlıydı. «Biliyor musunuz, Joy Byron'un aktörlük okulunda bulundum. Onun en iyi öğrencilerinden biriydim. İhtiras Tramvayı'nda Stanley Kowalski rolünü oynadım. Yetenek avcılarına, menajerlere ve tüm sinemacılara özel bir gösteri yapmıştık. Gerçekten çok başarılıydım. Birkaç stüdyo benimle kontrat imzalamak istedi, ama daha önceden anlaşma yapmış olduğum bir şarkıcılık işi için Hawaii'ye gitmek zorun-

daydım ve bu anlaşmayı bozamadım.» Buddy, bir ekspres trenin hızıyla konuşuyordu. «Ben gerçekten bir profesyonelim. Buna inanabilirsiniz.»

«Öyle olduğunuzdan eminim,» dedi Montana, ona dikkatle bakarak.

«Evet... şey... Hawaii'den döndüğümde ise her yer aktör kaynıyordu. On rolün ardından koşan on bin aktör vardı. Anlıyorsunuz, değil mi?»

Montana hafifçe başını salladı. «Sanırım, bu aktörlerin çoğuyla görüşme yaptım.» O sırada masanm üzerindeki telefon çaldı. Montana ahizeyi kaldırıp; «Evet,» dedi.

«Bay Gray arıyor, efendim,» dedi resepsiyonist.

«Nerede olduğunu öğrenin. Onu sonra arayacağım.»

Buddy masanm karşısındaki sandalyeye oturdu ve acaba çok fazla mı konuştum diye düşündü. Burt Reynolds ile oynamış olduğu sahnelerin kesilmiş olması onu neden ilgilendirsindi ki? Sonra, iş arayan on bin aktörü düşünmek de onun işi değildi.

«Şu Starsky ve Hutch görülmeye değer mi?» diye sordu Montana birden.

Namuslu davranıp, doğruyu söylemek birden Buddy'nin en önemli özelliği haline gelmişti. «O filmdeki sahnelerimi de kestiler. Bakm-Paul Michael Glaser...»

Montana güldü. Ama ne gülüştü bu. Çok seksi.

«Biliyorum, biliyorum. Paul Michael Glaser, karşısmda sizin gibi bir rakip görmek istemedi, öyle değil mi?»

Buddy sırıttı. «Evet, öyle.»

«Öyleyse görebileceğim hiçbir filminiz yok?»

Buddy sinirli bir tavırla saçını karıştırdı. «Görmeye değer pek bir şey yok.» Buddy Boy. Soğukkanlı beyefendi. Şimdi ne olacaktı?

«Anlıyorum.» Montana bir an duraladı. «Öyleyse... belki bana bir şeyler okuyabilirsiniz. Eğer beğenirsem, sizin için bir deneme filmi çekeriz.»

Buddy'nin soluğu kesilir gibi olmuştu. «Deneme filmi mi?»

«Eğer okumanızı beğenirsem. İşte.» Montana masasının

üzerindeki senaryoyu alıp, ona uzattı. «Bunu alıp dışarı çıkın. Bir süre okuyun. Hazır olduğunuzda, sekreterime söyleyin, sizi içeri alır.»

Buddy kalkıp senaryoyu aldı. «Hey-bunu yaptığınıza pişman Olmayacaksınız. Çok başarılı olacağım, göreceksiniz.»

Montana başını salladı. «Umarım öyle olur.»

Buddy kapının önünde durdu. «Şey, hangi rolü okuyayım?»

Montana bir kahkaha attı. «Sanırım, filmin konusunu bile bilmiyorsunuz?»

Buddy sinirlerine hâkim olmaya çalıştı. «Kim biliyor ki? Kentteki tüm rol yönetmenleri bu senaryonun peşinde. Şimdi bu senaryoyu alıp buradan toz olursam, hiç de fena para kırmanı hani.»

«Ve belki de Vinnie rolünü kaybetmiş olursunuz.»

«Vinnie. Hemen!» Buddy senaryoyu kolunun altına sıkıştırdığı gibi dışarı çıktı.

Montana gözleriyle onu izledi. Bu adamın bazı şeyleri hoşuna gitmişti. Ayrıca oldukça yakışıklıydı ve garip bir duygusallığı vardı.

Evet. Buddy Hudson bu kez gerçekten kazanmıştı - bir de rol yapmasını bilseydi daha iyi olacaktı.

Elaine güneş yatağında yatıyordu. Gözlerindeki plastik kapakların dışında, tümüyle çıplaktı. Düşüncelerinin dağılmaması için, Sony kulaklıkları çıkarmıştı. Evet, kentin en iyi partisini vermek için ne yapmalıydı? Eğlenceli ve heyecanlı geçmesini, herkesin günlerce bu partiyi konuşmasını sağlamak için ne yapabilirdi?

Gelecek insanlar. En önemli şey buydu. Yemek, dekor ve müzik ne kadar iyi olursa olsun, sonunda önemli olan, partiye katılan kişilerdi. Eğer gelecek kişiler özenle seçilmemişse, bu zahmete katılmamak çok daha iyiydi.

Bibi ve Adam Sutton herkesten önemliydi tabii ki. Onları bu davete katılmaya razı ettikten sonra, diğerlerinin katılması garantiye alınmış sayılırdı. Bibi'yi Bistro Bahçe-

leri'nde gördüğü günden sonra, onu iki kez aramıştı. İkisinde de karşısına Bibi'nin çok bilmiş sekreteri çıkıp, Bayan Sutton'un kendisini daha sonra arayacağını söylemişti. Ama şimdiye kadar aramamıştı.

Elaine yan döndü ve bir kolunu başının üzerine attı. Partiden önce cildine hafif bir bronzluk vermeyi istiyordu. Ve bunun için de güneşin altında oturup cildi sonsuza dek mahvedecek bir şekilde kavrulmaktansa, bu işi makineyle halletmeyi tercih ediyordu. Ross da saatlerce güneşte oturup, yüzündeki çizgileri daha da derinleştiren güneş banyolarından vazgeçse iyi olacaktı.

Keskin bir ses duyuldu ve bir insan boyundaki makine otomatik olarak durdu. Elaine şükrederek güneş yatağından kalktı ve duvardaki boy aynasında kendisine baktı. Her yanı parıl parıl parlıyordu. Ama bu parıltılar içindeki muhteşem vücudun kıymetini bilen kimse yoktu. Ross bu parıltıyı fark etmeyecekti bile.

Elaine yüzünü buruşturdu. Belki de artık kendine biraz eğlence aramanın zamanı gelmişti. Ama kiminle? Seçim yapabileceği erkekler yok değildi, ama oldukça kısıtlıydı. Dişçi ve o küçük aktörle olan ilişkisinden sonra böyle ufak tefek maceralar yaşamanın, bu zahmete katlanılmayacak kadar değersiz olduğuna karar vermişti. Zaten seks yönünden de fazla tatmin olmamıştı.

Sen çok şımardın, Elaine. Ross'u kaybedersen ne yaparsın? Conti adı gibi efsaneleşmiş bir adı nasıl bulursun sonra?

Elaine aynadaki görüntüsüne bakıp gülümsedi. Belki ona senaryoyu getirirse (Maralee bunu yapacağına söz vermişti). Ve belki Sadie La Salle'in bu partiye gelmesini sağlayıp, onu kocasının menajerliğini yapması için kandırabilirse.

Güzel Tanrım! Ne tür düşüncelerdi bunlar? Kocası onunla yatsın diye tüm bunları yapmak zorunda mıydı?

Buddy, Sunset Bulvarı'ndaki Easterne Filmcilik Şirke-

ti'ndeıı çıktığında âdeta uçuyordu. Vinnie rolü tam onun için yazılmış bir roldü - bundan hiç şüphesi yoktu. Rolünü şimşek gibi okumuş ve renkli gözlüklü, kovboy çizmeli hanım, yani Montana Gray çok etkileyici olduğunu söylemişti. Gerçi Montana onun tipi değildi ama, kadının değişik bir anlamda güzel olduğunu kabul etmek zorundaydı. Evet, «etkileyici» demişti kadm. Ve sonra o sihirli sözleri söylemişti. «Sanırım size bir deneme filmi yaptırmamız gerekecek.» Bunları söylerken son derece soğukkanlı davranmıştı.

Oh, Tanrım! Nasıl böylesi soğukkanlı olabiliyordu?

«Hey!» diye bağırmıştı Buddy. Sonra bağırmaya devam etmişti. «Hey! Hey! Hey!» Sevinçten kadının beline sarılmış, onu odanın çevresinde döndürmüştü.

Kadın onun kollarmda kurtulup, masanın arkasına gitmiş ve Buddy'nin çılgınlığını devam ettirmesinden korkup, bu işin yalnızca bir deneme olduğu, diğer aktörleri de deneyeceği ve sonunda hayal kırıklığına uğrayabileceği bir şey için bu kadar sevinmemesi gerektiği hakkında uzun bir söyleve girişmişti.

Önemli bir filmin önemli bir rolü için deneme filmi çevirmenin, tüm yaşamı boyunca başına gelen en güzel şey olduğunu bilmiyor muydu bu kadm?

«Menajerin kim?» diye sormuştu Montana.

Menajer mi? Kimin menajeri var ki?

''Ş'y» yani birkaç menajerim var benim,» diyebilmişti Buddy.

«Anlıyorum. Sekreterime seni nerede bulabileceğimizi söyle. Bir süre sonra bizden haber alırsın.»

«Ne zaman?»

«Bir, ya da iki hafta içinde.»

«Rolümü çalışmak için senaryoyu alabilir miyim?»

«Çalışmanı istediğim sayfaları sekreterim sana verecektir.»

Evet hâlâ ayaktaydı. Gerçi Angel ile geceyi nerede geçireceklerini hâlâ bilmiyordu, ama olsundu. Her şeye rağmen sırtı yere gelmemişti.

Allahın belası Randy. O anne-kızla Palms Springs'de kalmaya neden devam etmiyordu sanki?

Buddy'nin iyi bir menajer bulması gerekiyordu. Onun Neil Gray'in filmi için deneneceğini duyan her menajer peşinden koşacaktı nasıl olsa. Ama Buddy en iyilerini seçecekti - William Morris, ICM ya da Sadie La Salle.

Park yasağı olan bir bölgeye bırakmış olduğu eski Pontiac'ınm paslanmakta olan bir tenekeden farkı yoktu. Biraz para kazandığı zaman yapacağı ilk şey, kendine doğru dürüst bir araba almak olacaktı. Bir Cadillac, bir Mercedes, belki de bir Rolls Royce. Ama hayır. Rolls Royce ona göre bir araba değildi. Spor bir araba ona daha çok yakışırdı. O İtalyan arabalarından biri ya da ithal edilmiş bir Jaguar XJS. İşte araba buydu.

Buddy arabanm kapısını açtı, içeri girdi ve heyecandan titremeye başladı.

Sonunda başarmıştı! Bir aktör, bir yıldız olacaktı!

İki saat sonra yine morali bozulmuştu. Nedense bu deneme filminden dolayı her şeyin değişeceğini sanmıştı. Şansı iyi gidiyordu ve iyi bir kumarbaz şansının üzerine gitmeliydi. İşte bu düşüncelere kapılarak, William Morris Menajerlik Şirketi'ne başvurmuş ve hemen bir şeyler olacağı hayaline kapılmıştı. Ama olan tek şey, bir sekreterin «adınızı ve numaranızı bırakın,» demesinden ibaretti. Aynı hikâye ICM şirketinde tekrarlanmıştı. Sadie La Salle'in ofisinde ise, mini etekli bir canavar, ona fotoğrafını, özgeçmişini ve almış olduğu tavsiye mektuplarını posta ile göndermesini söylemişti. Bu salak kız, karşısında yeni bir yıldız gördüğünde anlayamayacak kadar aptal mıydı?

Canon'daki ofisten öfkeyle çıktı ve bu kez ön camında bir ceza makbuzu durmakta olan arabasına bindi. O anda yerde duran küçük ve beyaz kartı farketti. Hemen eğilip, kartı aldı. Kartın tam ortasında **Jason Swankle** yazılıydı. Sol köşede ise, **iç dekorasyon özel servis,** adres ve telefon numarası vardı.

Buddy yaşlı arabasını çalıştırdı. Kaybedecek bir şey mi vardı?

Çılgınlıktı bu tabii ki. Onunla birlikte geçirdiği hafta sonundan bitkin olarak dönmüş olduğu halde, Gina Germaine onu aradığmda, Neil koşarak gitti. Tüm durumu daha mantıksal açıdan düşünmeye çalışmış ve Gina'nm hayatından çıkması gerektiğine karar vermişti.

Gina'nm pembe örtülü yatağının üzerinde seviştiler. Neil'in kalbi bir çekiç gibi vuruyordu. Gina onu okşamaya devam ettiğinde, «Yeter artık,» dedi nefes nefese.

«Ama ben sana doyamıyorum,» dedi Gina. Aslında bu konunun üzerine gitmek, Neil'i konuşturmak istiyordu. Ama fazla üzerine gidemedi, çünkü Neil çoğu erkekten daha akıllıydı. Gerçi bir kez pantolonları çıkmaya görsün, hepsinin beyinleri birden boşalırdı ve söylenen her şeye inanırlardı. Ama Neil onlardan farklıydı.

«Gitmem gerekiyor,» dedi Neil hafifçe. ((Bir filmin yapım-öncesi hazırlıkları en önemli safhasıdır. Ve sen güzel bayan, bana sorumluluklanmı ihmal ettiriyorsun.»

«Anlıyorum,» dedi Gina gülümseyerek. «Ama aramızda çok özel bir şeyler olduğunu sanıyorum, öyle değil mi? Elektrik akımı gibi bir şey.»

Kadınlar basit bir sevişmeyi neden bu kadar büyütürlerdi acaba?

«Evet, öyle,» diye cevapladı Neil. Montana'yı düşünüyor ve kendini suçlu hissediyordu.

Öğleden sonra güneşi banyo panjurlarından içeri sızıyordu. Gina'nm fazlasıyla abartılarak dekore edilmiş banyosunun halı kaplı zemininde yatmakta olan Neil kendini birden komik hissetti. Kalbinin atışları biraz olsun hafiflemişti. Tanrım! Gina ile bir seans yapmak, sıhhat kulübünle bir hafta sonu boyunca yapılacak jimnastik hareketlerine eşitti herhalde.

Neil kalktı. «Bir duş almak istiyorum.»

Gina, onun Richard Burton'u andıran aksanına bayılıyordu, ama onun esas etkileyen yanı yeteneğiydi. «Tabii ki alabilirsin,» dedi, gerinerek. Gina'nm vücudu Hollywood' un en güzel vücutlarından biriydi ve Gina bunun farkındaydı. Neil duşa girdi ve su buz gibi oluncaya kadar kolu çevirdi.

Duştan çıktığında, Gina üzerine ipek bir sutyen ve ince bir külot geçirmişti. Ona büyük bir banyo havlusu uzattı. «Neil,» diye fısıldadı hafifçe, «sana bir itirafta bulunmak istiyorum.»

«Nedir?» Neil acele hareketlerle kurulandı ve işe başlamak için hazır olduğunu hissetti.

«Şey...» Gina bir an duraladı. Sanki söylemek istemiyor gibiydi.

«Nedir?» diye tekrarladı Neil ve külotunu alıp giydi.

«Palm Beach'e gittiğimizde, bavulundan Sokak İnsanları'nm senaryosunu alıp okudum.»

Neil şaşırmıştı. Gina'nm böyle şeyler okumaya meraklı olduğunu hiç bilmiyordu. «Ne yaptın?»

Gina'nm ses tonu birden değişti ve ciddiyet kazandı. «Neil, senaryoya bayıldım. Ve sana bir şey söyleyeyim mi, Nikki rolü tam bana göre bir rol - bu rol için benden daha iyisi düşünülemez.»

«Neil'in nutku tutulmuştu. Nikki! O saf ve bozulmamış güzellik. Yaşamın çirkefinin henüz etkileyemediği o tatlı genç kız. Nikki! Gina onunla alay mı ediyordu yoksa?

«Bak,» diye devam etti Gina, «tüm meslek hayatım boyunca bana uymayan rolleri canlandırdım. Altın kalpli tombul sarışınlar - ama ben böyle değilim aslında.» Gina nefes almak için duraladı ve büyük göğüsleri heyecanla inip kalkarak, devam etti. «Ben gerçek bir Nikki'yim. Herkes Gina Germaine'i bir seks yıldızı olarak tanıyor, ama bu görüntünün altında saf ve kolay incinebilen bir kızın kalbi atıyor. Bir çocuk, saf bir varlık!»

Sözü nereye getirmeye çalışıyordu bu kadın?

«Bu filmde ben oynamak istiyorum,» diye devam etti Gina. Yuvarlak mavi gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibiydi. «Bu filmi çevirmeliyim, Neil. Bu rol tam bana göre. Herkesin ne diyeceği umurumda bile değil.»

«Gina, pek bilemiyorum,» diye başladı Neil. Ona ne söylemesi gerektiğini düşünüyordu. Onunla sevişiyor olmasa, her şey daha kolay olurdu. Şimdiye kadar sürüyle artist ona bir rol için yanaşmış ve Neil durumu bazen doğruyu

söyleyerek, bazen de sertlik kullanarak halletmişti. «Senin iyi bir artist olduğunu biliyorum, ama...»

«Hayır, bilmiyorsun,» diye atıldı Gina. «Beni doğru dürüst bir rolde izlemedin hiç.»

«İzledim,» diye yalan söyledi Neil.

«Yani Nikki rolünün bana göre olmadığını mı söylemek istiyorsun?»

Neil sözcükleri dikkatle seçti. «Sana söylemeye çalıştı*ğım şey böylesi bir rolü düşünemeyecek kadar ünlü bir yıldız olduğun, Gina.»

Gina bir an sustu. Gözleri öfkeyle bakıyordu.

Neil giysilerini topladı ve giyinmeye başladı. Bu konuyu bir an önce kapatıp bu evden çıkmak istiyordu.

«Bu rol için bir denemeden geçmek istiyorum,» dedi Gina yavaşça. «Eğer bu deneme filmi seni tatmin etmezse...»

Neil, Nikki rolü için Gina Germaine'e bir deneme filmi yapmak istediğini söylediğinde, Montana'nm yüz ifadesinin ne hal alacağmı düşündü. Aslında, olacak şey değildi bu.

«Tabii, bu da bir fikir,» dedi Neil yavaşça. «Bunu düşüneceğim.»

«Yatak odamda gizli bir video kamerası olduğunu da düşünsen iyi olur, Neil.» Tabii ya, bunu düşünmeliydi. O sokak serserisi Maxie Sholto ile boşuna evlenmemişti Gina.

«Yatak odasında ne var?»

«Benim istediğim tek şey, şu rol için bir deneme filmi çevirmek. Bu filmi gördükten sonra vereceğin karara karışmayacağım. Yalnızca bir deneme filmi, hepsi bu.»

Buddy eve girdi ve Angel'ı havaya kaldırıp, «Taşınıyoruz.» dedi.

«Taşmıyor muyuz? Anlayamadım.»

«Evet.» Buddy onu dudaklarından öptü. «Buddy Boy gerçek bir yıldız olacak ve biz taşınıyoruz.»

«Oh, Buddy, rolü sana mı verdiler?»

«Şey... yani öyle sayılır. Önce bir deneme filmi çevirmemi istiyorlar. Ama bu yalnızca bîr formalite. Demek istedi-

ğim, herkes deneme filmi çevirir. Marlon Brando bile, Baba filmindeki rolünden önce bir denemeden geçmişti.»

«Sahi mi?»

Buddy onu yine öptü. «Sahi ya. Sana söyledim - bunu herkes yapıyor.»

Angel tatlı tatlı gülümsedi. «Yakında iyi şeyler olacağını biliyordum zaten. Ve yanılmadım.»

Buddy onun karnını okşadı. «Çok güzel bir şey daha oldu, öyle değil mi?»

Angel başını salladı. «Buddy, hamile olduğuma gerçekten sevindin mi?» diye sordu heyecanla.

«Hey, tabii ki sevindim.» Şimdi işler iyiye gidiyor olduğuna göre, buna sevinmesi gerekiyordu. Elveda kürtaj. Hoşgeldin bebek. «Bunu sorman bile gereksiz, çok sevindim,» dedi Buddy ona sarılarak.

Angel gözlerini' yere çevirdi. «Şey... yani bu sabah sana hamile olduğumu söylediğimde...»

«Biliyorum. Evden alelacele çıktım bu sabah. Ama kafamda bir sürü iş vardı. Beni anlamalısın, bebeğim, iş her şeyden önce gelir.»

«Oh, Buddy.» Angel ona biraz daha sokuldu. «Seni çok seviyorum.»

«Ben de seni seviyorum, tatlım, ben de seni.»

«Ve biz birlikte çok mutlu olacağız, değil mi Buddy?»

«Mutlu. Zengin. Ünlü. Ne istersen.» Buddy onu hafifçe itti. «Hey, gerçekten taşınıyoruz, bebek. Sana söylemeyi unuttum. Randy aradı, geri geliyormuş.»

Angel'm yüzü asıldı. «Ne zaman?»

«Yarın desem inanır mısın?»

«Hayır.»

Buddy elini ciddi bir ifadeyle yukarı kaldırdı. «Paniğe kapılmana gerek yok, hayatım. Öyle bir yer buldum ki, görünce bayılacaksın.»

«Nerede?»

«Sorular, sorular. Şimdi toparlanmaya başlayalım, bebek. Nerede olduğunu kendi gözlerinle göreceksin.»

Angel eşyaları toplarken, Buddy de biraz yüzmeye ka-

kar verdi. Çok yoğun ve heyecanlı bir gün geçirmişti. Kafasını boşaltıp, biraz gevşemeye ihtiyacı vardı. İnsanın hayatı bir gün içinde nasıl değişiveriyordu! Bir baba olacaktı. Bir yıldız olacaktı. Jason Swankle ile temasa geçmişti. Sonucun iyi mi kötü mü olacağı şimdiden söylenemezdi, ama yararlı olacağı kesindi.

Jason Swankle'in dükkânı Robertson Bulvarı'ndaydı. Arka tarafında lüks ofisler bulunan, şık bir dükkândı burası. Buddy telefon etmeden oraya gitmeye karar vermişti, çünkü yüz yüze görüşmek her zaman daha iyi neticeler doğuruyordu. Önce adamın ne istediğini öğrenmeliydi. İnşallah beni istemiyordur, diye düşündü Buddy. Buddy'nin o taraklarda bezi yoktu. Oh, evet, Maxie Sholto ile birlikte çalıştığı o birkaç çılgın ay süresince, oldukça ileriye gittiği olmuştu. Ama bunu her zaman kadınlarla yapmıştı. Bazen kadınların yanma diğer erkekler de geliyordu, ama Buddy'e asla dokunmuyorlardı. Oh, hayır, her ne olursa olsun, hatta bayılacak derecede sarhoş bile olsa, bu konu üzerinde çok titiz davranmıştı. Bu işe en yaklaştığı olay, o şişko plak prodüktörüyle birlikte olduğu geceydi. Buddy o gece bu olayın filme alındığını fark edince, kamerayı parçalamıştı. Bunu düşündükçe öfkeyle titriyordu. Ama böyle şeyler yüzünden sinirlenmek istemiyordu, çünkü aklına getirmek istemediği sürüyle şey vardı ve bunları ne yaparsa yapsın unutamıyordu.

Örneğin, arkadaşı Tony. Soğuk bir betonun üzerinde yatan. On dört yaşmda. Biraz eğlenmek isteyen bir avuç homoseksüel tarafından öldürülmüş.

Bazen, o gece onları arabasına almış olan adamın yüzünü görür gibi oluyordu. Küçük gözlü, değişken bir yüz. Ve partinin sahibi. Yağ topu. Sıcak bir gülümsemeye ve ölü bir balığın el sıkışma sahip, şişko, yumuşak bir adam.

Onları ve annesini çok iyi hatırlıyordu. Çıplak. Elde ettiği zafere gülümseyen.

Bu sahneleri kafasından tümüyle silebilmek için neler vermezdi. Ama bunu yapamazdı. Bu sahneler artık onun bir parçası olmuşlardı. Ve Buddy bundan sonraki yaşamın-

da böyle sahnelerle karşılaşmamak için kararlıydı.

Buddy, Jason'un dükkânına girdiğinde kır saçlı ve açık bej takım elbise giymiş bir adam onu karşılayıp, «Size yardımcı olabilir miyim?» demişti. Ama burası öyle sıradan bir dükkân değildi. Çok değerli İtalyan mobilyaları ve bazı antikalar sergileyen, şık bir yerdi.

Buddy, Jason'un kartmı parmakları arasmda alıp, adama göstermişti. «Kendisi benimle görüşmek istiyordu.»

«Bay Swankle mı?»

«Herhalde. Yoksa buraya Ronald Reagan'ı görmeye mi geldim sanıyordunuz?»

Kır saçlı adam yüzünü buruşturarak yere baktı. Bütün dünyanın sahibi olduklarını sanan şu mazohist tiplerden nasıl da nefret ediyordu. Kokuşmuş bir seks makinesinden başka hiçbir şey değildi bu adam. Bunu çok iyi biliyordu ve daha da kötüsü bundan gurur duyuyordu. «Bay Swankle'ın meşgul olup olmadığını öğreneyim. Kim arıyor diyeyim?»

«Buddy Hudson. Ve ben onu aramıyorum, o beni arıyor.»

Kır saçlı adam dükkânın arka tarafına geçti. Buddy de çevresindeki şık eşyalara bakmaya koyuldu. Deri kanapeler, mermer masalar, oyma lambalar ve içine güller yerleştirilmiş kristal kâseler vardı. Burası gerçekten çok şık bir yerdi.

Kır saçlı adam birkaç dakika sonra döndü. İnce dudakları bir tutam bıyığın altında kibirle kıpırdanıyordu. «Bay Swankle sizi bekliyor.»

Jason Swankle'm odası, yeşillikler, çiçekli kanapeler ve resimlerle doluydu. Duvarlarda David Hockney'in 'yüzme havuzundaki çocuk' resimleri göze çarpıyordu.

Ve odanın ortasmda Jason Swankle'ın kendisi duruyordu. Pembe bir safari takım içine uçuk yeşil ipek bir gömlek giymiş, ceketinin yakasma da pembe bir gül iliştirmişti.

Öfkeli buldog Shag, kaim halının üzerine yatmış, bir astımlının soluk alması gibi garip sesler çıkarıyordu. Buddy odaya girer girmez hayvan havlamaya başladı ve Buddy* nin bacağma atıldı.

«Shag!» diye bağırdı Jason. «Buraya gel, çabuk! Çabuk dedim!»

Hayvan isteksizce sahibine itaat etti ve halının üzerindeki yerine döndü.

«Kusura bakma,» dedi Jason hafif bir kahkaha atarak. «Bu hayvanın sana neden sinirlendiğini anlayamıyorum.»

«Ben de,» diye şikâyet etti Buddy. Ve o anda, Jason Swankle'dan ne isterse, yerine getirileceğini hissetti. Şişko adamın yuvarlak mavi gözlerinin içinde aşk ışıltıları parlıyordu.

«Sana bir içki ikram edebilir miyim?» diye sordu Jason, tekerlekli arabanın üzerinde duran içkileri göstererek.

Buddy çiçekli kanapelerden birinin kenarına ilişti. «Evet. Neden olmasın. Votka ve buz. Başka bir şey istemem.»

«Tabii, hemen.»

Jason içkiyi hazırlarken, Buddy dikkatle onu inceledi, Jason kırk yaşlarında, kısa ve tombulca bir adamdı. Başındaki peruk çok kötüydü ve yüzündeki bronzluk makyajla yapılmıştı, ama her yerinden fışkıran mücevherler kesinlikle gerçekti. Bu adamın Gladrags gibi bir ahlâksızla ne işi olabilirdi? Aptalca bir soru.

Sanki beyninden geçenleri okumuş gibi, Jason birden atıldı. «Umarım, geçen gün sana kötü davrandığı için Marvin'i bağışlamışsmdır. Ne kaba bir davranıştı. Bağışlanır gibi değildi. Ona söyledim tabii. O da yaptığına çok üzgün.»

Oh, tabii. Marvin Gladrags Jackson yaptığına üzgünmüş. İşte buna gülünürdü.

Buddy, Jason'un neler bildiğini merak etti. Acaba birlikte oturduğu adamın bir zamanlar erkek sattığını ve Buddy'nin de bu erkeklerden biri olduğunu biliyor muydu?

Jason yine onun düşüncelerini okumuş gibi konuştu. «Aslında, seni birden karşısında görmek onu çok şaşırttı. Artık geçmişi çok gerilerde kaldı - şimdi ona yalnızca ben bakıyorum. İşlerini genişletmesine yardımcı oldum. Şimdi artık bir dükkânı var ve yeteri kadar meşgul. O eski işiyle uğraşmasına hiç gerek yok. Yani, hanımlara erkek refakatçi bulmasına gerek yok.»

Doğru. Hiç yok! Refakatçiymiş! SPARTACUS

«Bu işleri bırakalı çok oldu ve birdenbire seni karşısında görünce, şaşırdı ve sinirlendi.»

«Onu sinirlendirmek istemezdim,» dedi Buddy ve hikâyesine devam etti. «Ama bir süredir buralarda değildim ve paraya ihtiyacım vardı. Aklıma Gla-şey-Marvin'i arayıp, bana göre bir işi olup olmadığını sormak geldi. Anlarsın ya, Disneyland'ı ziyaret etmek isteyen yalnız bir bayana eşlik etmek gibi bir iş.»

«Tabii, tabii, çok iyi anlıyorum.» Jason aynalı bir bardağın içine koyduğu içkiyi ona uzattı ve eline hafifçe dokundu. Buddy elini hemen çekti. «İşte bu yüzden seni aradım,» diye ekledi Jason. «Marvin'in sana böyle kaba davranmasına çok kızdım. Ve senden onun hesabına özür dilemek istedim.»

İşte konuya yaklaşıyordu. **Boşver. O kadar da parasız** değilim. Buddy içkisini yudumladı. Buzun soğukluğu dişlerini kamaştırmıştı.

«Benim için bir şey yapar mısm diye soracaktım,» dedi Jason. «Tabii, belli bir ücret karşılığında.»

«Nedir?» diye sordu Buddy sert bir tonla.

Jason çiçekli kanapeye oturdu. «Kente gelecek iki hanım misafirim, daha doğrusu müşterim var. İkisi de çok zengin. Bu hanımlardan biri dul ve kadının ölmüş olan kocası ona Teksas'm büyük bir kısmını miras bırakmış.» Jason durdu ve söylediklerinin Buddy tarafından hazmedilmesi için bir süre bekledi. «Diğer hanım da kocasından ayrılmış ve Bel-Air' de büyük bir malikane satın almış. Buraya son geldiğinde, bu malikaneyi hale yola sokmam için benim elime bıraktı.»

Buddy kaşını kaldırdı, «Nasıl yani?»

«Yeniden dekore etmem için. Tadilat yapmam için.»

«Oh... evet.»

«Sanırım bu işin seninle ne ilgisi olabileceğini düşünüyorsundur, değil mi?«

«Evet, bunu düşünüyordum.» Buddy ayağa kalktı, bardağmdaki içkiyi bir dikişte bitirdi ve odanın içinde yürümeye başladı.

«Bak,» diye devam etti Jason. «İki kadın kentte yalnızlar ve onları eğlendirip gezdirecek kimseleri yok.»

«Ne tür bir eğlence bu?» diye sordu Buddy şüpheyle. O artık bir yıldız olma yolundaydı. Eski işine devam etme düşünceleri ise tümüyle kafasından silinmişti. Artık vücudunu satmayacaktı.

Jason kıkırdadı. «Fazla samimi bir eğlence değil.» Sonra kanepeden kalktı ve odada yürümeye başladı. Yine Buddy' nin yanma fazla yaklaşmıştı. «Benim düşündüğüm şey, bu hanımları yemeğe, tiyatroya ya da bir gece kulübüne götürmen. Tabii bu hizmetin için iyi bir ücret alacaksm.»

«Ne kadar?»

Jason kollarını iki yana açtı. «Sen söyle.»

Buddy acele düşünmeye çalıştı. İki yaşlı karıyla birkaç gün geçirecekti. Seks yoktu. Yalnızca onları sağa sola götürecekti. Çok basit bir işti. «Ucuza çalışmam.»

«Değerli olan şeyler asla ucuz değildir,» dedi Jason.

«Yeni bir takım elbiseye ihtiyacım olacak.»

«Tabii, ne istersen.»

«Bütün masraflar da sana ait olacak.»

«Tabiatıyla.»

«Peki, ya araba?»

«Şoförlü bir Cadillac uygun olur mu?»

Barbara Streisand şarkı söyler mi, diye sormaya benziyordu bu. Bu iş sandığından ilginç olmaya başlamıştı. Ne istemeliydi acaba? Derin bir nefes aldı ve «Günde beş yüz dolar isterim,» dedi.

Jason gözünü bile kırpmadı. «Tamam, anlaştık.»

Lanet olsun! Kendini fazla ucuza satmıştı yine. Ama yine de bu işte bir bit yeniği olduğunu düşünüyordu. Bunu sorması gerekti. «Peki, başka ne istiyorsun?»

Jason neşeyle gülümsedi. «Başka bir şey istediğim filan yok. Yalnızca bu hanımların mutlu olmalarmı istiyorum. Çünkü eğer mutlu olurlarsa, Teksas'm yarısına sahip olan o hanım, arkadaşının yanında olabilmek için dört milyon dolarlık bir ev satın alabilir. Ve bu evi de tabiatiyle ben dekore ederim, öyle değil mi? Onu burada ev alması için etkilemeye çalış, olur mu sevgili Buddy?»

Buddy sırıttı. Ne zeki herifti bu.

«Onlara yeğenim olduğunu söyleyeceğim,» dedi Jason, odada dolanarak. «Tabii iyi bir aktör olduğunu da eklemeyi unutmayacağım.»

«Zaten öyleyim.»

«Tabii ki iyi bir aktörsün.»

«Hayır. Gerçekten iyi bir aktörüm. Yakmda Neil Gray' in yeni filmi için bir deneme filmi çevireceğim.»

«Öyle mi? Ne heyecan verici.»

«Evet, öyle, ama bazı sorunlarım var»

((Yardımcı olabilir miyim?» diye sordu Jason ve elini samimi bir tavırla Buddy'nin kolunun üzerine koydu.

«Bir karım var...»

«Oh, Tanrım! Ne de büyük sorun!»

«O harika biridir,» dedi Buddy karısını korumaya çalışarak. Sonra kolunun üzerinde durmakta olan elden kurtulmak için hafifçe yana çekildi. «Hayır, sorun karım değil.» Beyni bir saat gibi çalışırken, Jason'a bakıyordu. «Bak, sorunum şu. Şu anda bir arkadaşın evinde kalıyoruz ve adam birdenbire geri gelmeye karar verdi. Bunu da bana yalnızca birkaç saat önce haber verdi. Yani demek istediğim, şu anda kalacak bir yerimiz yok. O iki hanım misafirine eşlik etmek isterdim ama, şu durumda bunu yapacak halde değilim.»

Jason onun ne demek istediğini hemen anlamıştı. «Çünkü kalacak yerin yok, öyle mi?»

Buddy başmı salladı ve kendisine bir içki daha aldı. «Evet. Yani yeni bir yer aramam gerekiyor. Ve bu arada hanımları gezdirmem zor olur, anlıyorsun, değil mi?»

«Yalnızca sen ve karın mı varsınız?» diye sordu Jason şüpheyle. «Yani' çocuk ya da köpek filan yok, değil mi?»

((Bana inanmıyor musun?»

Jason bir an için karar veremedi. Ama buğulu siyah gözlü ve kıvırcık saçlı bu yakışıklı adam onu çok etkiliyordu. Onu mutlaka ele geçirmesi gerekti. Ayrıca, sözünü ettiği o hanım misafirleri de gerçekti. Kente geleceklerdi ve Buddy Hudson gibi yakışıklı biri tarafından gezdirilmeleri onları son derece memnun edecekti. Bu da Jason için dekore edile-

cek yeni bir ev ve mermer tablalardan, tuvalet kapaklarına kadar her şeyden alacağı komisyon demekti.

Aslında riske giriyordu. Çünkü Buddy Hudson hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Sonra bir de karısı vardı. Muhtemelen o da Hollywood'un cadı karılarından biriydi. Ama Buddy bir gün mutlaka uyanacak ve erkeklerin birbileriyle olmaktan daha çok zevk aldıkları gerçeğini kabul edecekti. Ve bu gerçeği Buddy'e anlatacak, onu ikna edecek kişinin de kendisi, yani Jason Swankle olması harika bir şey olacaktı.

Jason gırtlağını temizledi. «Yeni bitirdiğim bir yer var. Bir plaj evi.» dedi. «Malibu Colony'de. Evin sahibi şu anda Avrupa'da ve bir aydan önce dönmeyecek. Eğer çok dikkatli olacağına söz verirsen - gerçekten çok dikkatli demek istiyorum, bir şeyler yapabilirim. Partiler filan vermemek şartıyla...»

Tan...rım! Bugün şanslı günüydü galiba. Ne gündü ama! Deniz kıyısında bir ev. Olacak şey değildi!

«Evet,» diye devam etti Jason. «Orada kalmaman için hiçbir sebep görmüyorum. Belli bir süre için tabii.»

«Birden üzerine atlama Buddy. Kendine hâkim ol. Biraz ağırdan al. Bırak da seni ikna etmek için o uğraşsın.

«İyi bir fikir gibi görünüyor ama bilemiyorum.»

«Bunu mutlaka kabul etmelisin, Buddy. Israr ediyorum!»

Ve her şey böyle olmuştu işte. Şansı iyi gitmişti.

Şimdi saat altı buçuktu ve havuz çok kalabalıktı. Günün yorgunluğunu atmak için havuzda bulunan bitkin insanların arasında, uzun uzun yüzmesine imkân yoktu. Buddy günlük yüzmesini yapamayacağı için öfkelendi ve geri dönüp dairesine çıkıyordu ki, birden Shelly'e rastladı. Kız o bukleli saçlarını tepesine toplamıştı. Kaslı vücuduna da bikinilerin en küçüğünü giymişti. Omuzlarından aşağıya bir plaj havlusu sarkıyordu.

«Hey, Shelly? Nasılsın?»

Shelly ona merakla baktı. «Sen iyiye benziyorsun bugün. Dün akşam evimden deli gibi fırlayıp giden o sinir

Buddy güldü. «Sanırım dün akşam çok sinirliydim.» küpüne ne oldu?»

«Sinirliydin, ha?»

Shelly uzun bacağmı öne uzattı ve ayak bileğini sağa sola döndürmeye başladı.

«Sana rastladığıma sevindim,» dedi Buddy.

«Neden?»

«Çünkü bana sözünü ettiğin o filmi araştırdım ve bana deneme filmi çevirtecekler. İnanabiliyor musun?»

«Tabii. Şansın yerinde olmalı.»

Buddy öne eğildi ve onun yanağından hafifçe öptü. «Teşekkürler, Shelly. Sana elveda demek gerek, buradan taşınıyoruz.»

«Ne zaman?»

«Şimdi.»

«Vay vay! Bir deneme filmi çeviriyorsun diye evini mi değiştiriyorsım?»

«Bir yıldız olacağım ben. Filmlerimden birinde sana da bir rol veririm.»

Shelly alaylı bir ifadeyle güldü. «Benim istediğim tek bir şey var, Buddy.»

Buddy sırıttı. «Bırak bunları şimdi, ben evli bir erkeğim Shely.»

«Evet, evet. Altı ay sonra da evli olacak mısın bakalım?» Shelly gözünü kırptı. «Neyse, sana iyi şanslar. Görüşürüz.» Shelly arkasına bakmadan havuzun kenarına yürüdü, havlusunu yere bıraktı ve havuzun içinde oynaşan vücutların arasına şık bir şekilde atladı.

Başka şartlar altında... Angel olmasaydı...

Yine neler düşünmeye başlamıştı. Angel onun tüm hayatıydı, aşkıydı. Buddy kendine sinirlenerek başını salladı ve merdivenlerden ikişer ikişer çıkmaya başladı.

Taşınıyorlardı. Ve bundan sonra her şey daha iyi olacaktı.

Montana'nm yanında Gina Germaine'den söz etmek, Neil'e zor geliyordu. Ancak günler sonra, ondan söz etme cesaretini bulabildi. O sarışın cadı ona şantaj yapmaya başlamıştı. Ve Neil de onun ucuz tuzağına kolayca düşüvermiş-

ti. Şimdi ona ya bir deneme filmi çevirtecekti ya da bu işin sonuçlanna katlanması gerekiyordu.

Oliver Easterne'in, değişik yönetmenler ve yıldızlar tarafından gönderilmiş ve bir daha onunla asla çalışmayacaklarını söyleyen telgraflarla dekore edilmiş, şık ve ilginç ofisindeydiler. Elliye merdiven dayamış, kır saçlı Oliver bir güderi parçasıyla masasını temizliyordu. Bu adamın saçmalık derecesine varan bir titizlik hastalığı vardı. Odasında bir kişi sigara içecek olsa, hemen kalkıp tablayı temizliyordu.

Montana, Vinnie rolü için deneme filmi çevirtmeyi düşündüğü aktörlerden söz ediyordu ve konu birden değişip, Nikki rolü için uygun olabilecek kızlara dönüştü.

«Eğer George Lancaster ile anlaşabilirsek, diğer roller için tanmmamış birilerini kullanabiliriz. Ama eğer George ile anlaşamazsak, o zaman bize ünlü birileri gerek,» dedi Oliver.

«Hep aynı şeyleri söyleyip duruyorsun,» dedi Montana soğuk bir ifadeyle. «Artık bunu biz de biliyoruz. Neil bu konuda yapacağını yaptı. Gidip de George'u silah zoru ile razı edemeyiz ya. Onun cevabını beklememiz gerekiyor.»

Oliver onun sözlerine aldırmadı. «George'dan yakında bir cevap alabileceğini sanıyor musun?» diye Neil'e sordu.

«Bundan eminim,» diye cevapladı Neil. «Konu buraya gelmişken, Nikki rolü için benim de ilginç bir önerim var.»

Montana bir sigara yakarak, «Kim?» diye sordu. Montana'nın bir sigara yakması, Oliver'ı yine sinirlendirmişti.

«Lütfen, külleri yere dökme,» diye mırıldandı. «Halı yenidir.»

Neil genzini etmizledi ve sonra sıradan bir şey söylüyormuş gibi, «Bence, Gina Germaine bu rol için hiç fena olmaz,» dedi.

Montana alaylı bir ses tonuyla atıldı. «Alay ediyorsun galiba!»

«O aşırı makyajı azaltır...»

«Göğüsleri küçültür...»

«Gina ünlü biridir, işimize yarayabilir,» dedi Oliver.

((Aslında şimdilik yapmak istediğim şey, ona bir deneme filmi çevirtmekti,» dedi Neil.

Montana öfkeli bir ifadeyle başını kaldırdı. «Öyle mi? Peki, bundan bana neden söz etmedin?»

«Bence Gina deneme filmi filan çevirmez,» diye araya girdi Oliver. «Öyle değil mi, Neil?»

«Bence çevirir,» dedi Neil kesin bir ifadeyle. Karısının öfkeli bakışlarının farkındaydı. Bara yürüdü ve bardağma içki doldurdu. «Ayrıca, bu fikir hoşuma gitti.»

«Tanrım!» diye mırıldandı Montana. «O iri göğüslü karının Nikki rolünü oynaması olacak şey değil. Böyle bir şeyi düşünmen bile çok garip.»

«Dinle,» dedi Oliver birden. «Kadın denemeden geçmek istiyordu, geçsin, ne kaybederiz ki?»

Montana sigarasının külünü isteyerek kıymetli halının üzerine silkti.

«Halıya dikkat etsene!» diye bağırdı Oliver telaşla.

Montana soğuk bir ses tonuyla, «Ben eve gidiyorum,)) dedi. «Senin araban var değil mi, Neil?»

Neil ,evet anlammda başını salladı.

((Öyleyse daha sonra görüşürüz.» Montana öfke içinde ofisten çıktı. Gina Germaine! Güzel Tanrım! Neil bu fikre ne zaman kapılmıştı acaba? Ayrıca, bunu Oliver'a söylemeden önce, kendisine danışması gerekmez miydi?

Montana köpürüyordu. Sokak İnsanları, onlar için çok özel bir nitelik taşıyordu. Neil'in ona danışmadan birtakım kararlar alması olacak gibi değildi. Zaten Palm Beach'den döndükten sonra ona bir şeyler olmuştu. Hep surat asıyordu, çabuk sinirleniyordu ve eskisi gibi çok içmeye başlamıştı. Sekse gelince-bunu unutmak en iyisiydi. Montana onun bu garip davranışlarına aldıramayacak kadar çok meşguldü. Onun bu gerginliğini, George Lancaster'dan kesin bir cevap alamamış olmasma bağlıyor ve anlayışla karşılıyordu.

Ama ona danışmadan Gina Germaine'den söz etmesi ve bunu Oliver'a söylemesi çok aptalca bir şeydi. **Allah belâsını versin!**

Binanın altındaki garajın yöneticisi ona iyi akşamlar dedi.

«Kocamın arabasını alacağım,» dedi Montana. «Bay Gray'e benimkini verirsiniz.»

«Tabii, hammefendi.» Adam gümüş rengi Maserati'yi almaya gitti. Neil'in en sevdiği oyuncak olan arabayı getirdiğinde, Montana ona bahşiş verdi. Neil onun küçük Volkswagen'ından nefret ediyordu. Ediyorsa etsindi. Onun arabasını beğenmiyorsa, gideceği yere yürüyerek de gidebilirdi.

Ie

«Biraz kızışmak için yirmi papele ne dersin?» diye sordu fahişe kadm. İri yapılı, sarı saçlı bir kadındı. Ama sarıya boyalı saçlarının diplerinden uzamış olan siyahlara ve bu görüntünün yarattığı çirkinliğe hiç aldırmıyor gibiydi.

«Çok fazla,» dedi Deke ve sağa sola bakarak, karanlık sokağı kontrol etti.

«İstersen on papellik eğlencelerim de var,» dedi kadın gururla. Bir süpermarkette indirim yapıyormuş gibi bir hali vardı.

Deke dişlerini gıcırdattı. «Hayır, bunu istemem,» dedi.

Kadın, ter lekeleriyle dolu bluzunun altındaki sutyeninin yırtık askısını düzeltmeye çalıştı. «Sen bilirsin. Yirmi papellik ya da on papellik eğlencelerim var. Hangisini istiyorsun?»

Deke, kadının iğrenç yüzüne bir tokat atıp, oradan uzaklaşmak istiyordu. Ama yapamadı. Ona ihtiyacı vardı. Joey'den beri kimseyle beraber olmamıştı. Kimseyle.

«Nereye gideceğiz?» diye sordu sert bir tonla.

«Köşedeki otele.»

Kadm yüksek topuklu ayakkabılarının üzerinde sallana-

rak yürümeye başladı. Karşı kaldırıma geçti ve pis bir lokantayla, porno dergiler satan bir dükkânın arasmdaki karanlık aralığa girdi.

Deke de, kadının arkasmda bıraktığı ter ve ucuz parfüm kokusunun ardından giderek, onu izledi. Pittsburgh'a birkaç saat önce gelmişti. New York'tan oraya kadar hiç durmadan araba sürmüştü. Allahtan yeni aldığı araba bir arıza çıkarmamış, onu yolda bırakmadan getirmişti. Zaten öyle olması da gerekiyordu, çünkü bu arabayla çok uğraşmıştı. Hatta gereken bazı parçalar için para bile harcamıştı. Ama arabayı, tüm bunları bilerek almıştı ve şikâyet etmeye hakkı yoktu.

Aralıkta yürürken fahişe, Beatles'm «Eleanor Rigby» şarkısmı mırıldanmaya başladı. Sonra da bunu ıslığa çevirdi.

Aralık karanlıktı ve çevreye yayılan çürümüş çöp kokusuyla, iğrenç kokuyordu. Kadm ıslık çalarak önde yürüyor, Deke de onu takip ediyordu.

Fahişeler. Sokak kadınları. Orospular.

Kadınlar.

Hepsi aynıydı. Hepsinin varoluş nedeni aynıydı.

Açgözlü, hırslı elleri. Gevşek, şehvetli bedenleri.

Joey onlardan farklıydı. Joey ona bir müşteri gibi davranmamış, ona ilgi duymuş, onun için endişelenmiş, onun için...

Deke ilk darbeyi başına yedi ve yere düştü. Birisi midesine çelik burunlu bir çizmeyle vuruyordu. Duyduğu acı onu şaşırttı.

Can havliyle kıvrılmaya, midesini korumaya çalıştı. Tekmeler çaresiz bedenine inerken, kusuyordu. Çılgına dönmüştü, beyninde şimşekler çakıyordu.

«Haydi, orospu çocuğunun parasını alm da, toz olalım buradan,» dedi kadın.

Şimdi üzerinde eller dolaşıyor, ceketini yırtarcasma cüzdan ya da para arıyorlardı.

New York sokaklarmdaki iki saldırgan gibi onu hazırlıksız yakalamışlardı. Ama Deke o iki saldırganın icabına

bakmıştı, değil mi? Şimdi bunların da canına okuyacaktı.

Ani bir çığlıkla ayağa fırladı ve onlarm bacaklarını çekerek dengelerini bozdu.

Bir şekil üzerine düştü. O anda başının üzerinde bir şey patladı ve kendinden geçmeden önce bir küfür ve gülüşmeler duydu. Sonra her yer karardı.

Araba Joey'i çok etkiledi. Deke bir saat sonra arabayı getirdiğinde, Joey neşeyle gülümsedi.

Araba siyah bir Camaro'ydu ve içine girip, düz kontakla motoru çalıştırmak Deke için hiç de zor olmamıştı. Yalnızca, arabanın sahibinin gece garaja gelmemesi için dua etti. Joey Atlantic City'de fazla oyalanmak istemezse, arabayı sabah olmadan garaja getirip, yerine koyabilirdi. Kimse de hiçbir şey anlayamazdı. Tabii bunun için, arabayı yerine koymadan önce eksik olan benzini doldurması gerekiyordu.

«Sen bir çılgınsın,» diye bağırdı Joey. Önce arabayı bir gözden geçirdi, sonra kapısını açıp içeri oturdu. «Benim zeki kovboyum!»

Bu kız onu göklere çıkartıyordu. Daha önce ona zeki diyen kimse olmamıştı.

Atlantic City'e çılgın gibi gittiler. Joey yanında kahkahalar ve çığlıklar atıyor, daha hızlı gitmesi için onu zorluyordu. Oraya vardıklarında kumsala gitmediler. O parlak ışıklı gazinolardan birine girdiler ve Deke makinelerle oynamaya başladı. Joey aç makinelere avuç avuç para yedirirken, yanakları heyecandan kıpkırmızı olmuştu.

Daha sonra o gece orada kalmak istediğini söyledi. «Bir otel bulalım,» diye fısıldadı Deke'in kulağına. «Seninle Atlantic City'de sevişmek istiyorum.»

Deke, arabayı sabah olmadan yerine götürmek telaşındaydı. Ayrıca gece dışarıda kalacağını da ailesine haber vermemişti. Ama bunları Joey'e anlatamazdı. Kız buna gülerdi ve Deke'in hayatta en nefret ettiği şey de alay edilmekti.

«Ben burada kalmak istemiyorum,» dedi yalnızca.

«Öyleyse kalma, ama ben kalacağım,» diye cevapladı Joey neşeyle. «Yarın otostop yapıp dönebilirim.»

Deke onu orada bırakmak istemiyordu, ama başka seçeneği yoktu. Kaldırımın üzerinde, sabahın üçünde ona elveda dedi. Joey döndü ve poposunu kıvırarak, gazinolardan birine doğru yürümeye başladı.

Joey altı hafta süreyle ortalarda görünmedi. Deke çılgın gibiydi. İki kere araba çalıp, Atlantic City'e onu aramaya gitti, ama bulamadı.

Deke tüm zamanını onu geri dönmesini bekleyerek geçirdi. Kız bembeyaz bir yüz ve çevresinde siyah halkalar oluşmuş kanlı gözleriyle onun karşısına dikildiğinde ise, onu omuzlarından tutup sarstı ve bunca zaman nerelerde olduğunu sordu.

«Defol,» dedi Joey. «Bana sahip filan değilsin sen, ne istersem onu yaparım, tamam mı?»

«Eğer karım olursan yapamazsın,» dedi Deke öfkeyle. Kıskançlıktan çılgına dönmüştü. «Seninle evlenmek istiyorum, Joey. Sana bakmak istiyorum. Hep seninle beraber olmak istiyorum.»

Joey altı hafta boyunca değişik erkeklerle birlikte olmuş ve onların kaba davranışlarına katlanmıştı. Aslında tüm hayatı erkeklerin kabalıklarına katlanmakla geçmişti ve geçecekti. Ne istediklerini bilmeyen bir sürü iğrenç herifle uğraşmaktan bıkmış, usanmışü. Hayattan, özellikle kendi hayatından iğreniyordu.

Deke Andrews manyağın tekiydi, ama ona ilgi gösteriyor, onu seviyordu.

«Pekâlâ, beyefendi,» dedi Joey yorgun bir tonla. «Ne zaman evleniyoruz?»

Sesler. Çok uzaktan gelen sesler.

Kötü bir his. Kötü bir koku.

Deke gözlerini açtı ve yüzünde bir el fenerinin ışığı parladı. Dudaklarından hafif bir inilti çıktı.

«Tamam, tamam. Ambulans geliyor,» dedi ayaktaki iriyarı polis.

Kendi kusmuğuyla tüm giysileri berbat olmuştu. Cebine bakmadı, çünkü paranm gittiğini biliyordu.

«Kaç kişilerdi?» diye sordu polis.

Deke otomatik olarak kollarını ve sonra da bacaklarını kontrol etti. Her yeri ağrıyordu, ama çok şükür kırık filan yok gibiydi. «Ne?» diye mırıldandı. Dudağının üzerindeki kanlar kurumuştu. Sokağın loş ışığı altında kendisine bakan birkaç meraklı kişiyi gördü.

«Kaç kişiydiler?» diye tekrarladı polis.

Deke titreyerek ayağa kalktı. «Bana kimse saldırmadı,» dedi. «Çok sarhoştum... düşmüş olmalıyım. Ambulansa filan gerek yok. İyiyim.»

«Bana masal okuma!» diye atıldı polis. «Seni soymuşlar. Ben de bunu kimin yaptığını öğrenmek istiyorum.»

«Hayır. Hayır, beni kimse soymadı.» Deke yürümeye başladı. «Sarhoştum ve yere düştüm, hepsi bu.»

«Lanet olsun!» diye bağırdı polis, bıkkın bir sesle. «Bir daha sefere seni olduğun yerde bırakacağım, istersen geber.»

Deke yürümeye devam etti. Polisin yanından bir an önce uzaklaşması gerekiyordu. Arabayı birkaç blok öteye park etmişti. Arabanın anahtarıyla, parasının tümü de çizmesinin içindeydi. Karanlık sokaklarda cebinde parayla yürümeyecek kadar akıllıydı o. Hazineyi kaçırmıştı salaklar. Tam beş yüz dolar. Bu paranm her kuruşunu, New York'ta, değişik otellerde kazanmıştı. Aslmda daha da fazla kazanmıştı, ama paranm bir kısmı arabaya gitmişti.

Şimdi öfkeden köpürüyordu. Böyle aptalca bir tuzağa düştüğü için kendi kendine sinirleniyordu. O açıkgöz fahişeye sinirleniyordu. Fahişenin, kendini çok akıllı sanan o suç ortağına sinirleniyordu.

Ama esas akıllı olan Deke Andrews'du. Bir cinayet, hatta cinayetler işlemişti ve kimse onu yakalayamıyordu.

Arabanın yanma geldi ve öfkesini alamayarak, tekerleğe bir tekme savurdu.

Bunu onların yanma bırakmayacaktı. Bayılmadan önce güldüklerini duymuştu. Ona gülmüşlerdi! Onunla alay etmişlerdi!SPARTACUS

Bunu ödeyeceklerdi. Yolculuğuna devanı etmeden önce onların icabına bakacaktı.

17

Maralee, Elaine ile konuştuktan üç gün sonra senaryoyu ele geçirmişti. Senaryoyu aldığım, ama bunun hiç de kolay olmadığını söylemek için sabah erkenden Elaine'i aradı.

Elaine bu habere çok sevinmişti. Yirmi dakika sonra, Maralee'nin Rodeo Yolu'ndaki büyük evindeydi. Evin önündeki geniş çim alanda bir sürü Meksikalı bahçıvan çalışıyordu. Bir diğer Meksikalı da kapıyı açtı.

«Bir ilan asmahsın buraya,» dedi Elaine şakayla. «Yasadışı Göçmenler İşçi Yurdu.»

Maralee gülümsedi. «Bunların hiçbiri tek kelime İngilizce bilmiyor. Bu bakımdan çok rahatım. Dırdır eden yok.»

«Tahmin edebiliyorum,» dedi Elaine ve arkadaşını izleyerek büyük oturma odasına girdi. Mermer şöminenin üzerinde gerçek bir Picasso tablosu, duvarlarda da değişik sanat şaheserlerinden oluşan bir koleksiyon asılıydı. Beyaz bir kanepeye oturup, hizmetçinin kahve ve şeftalili çörek sunmasını izlediler.

«Parti projen nasıl gidiyor?» diye sordu Maralee. «Bibi'den bir cevapalabildin mi?»

«Hayır. Onu üç kez arayıp not bıraktım. Sanırım, beni arayıp cevap verme gereğini henüz duymadı.»

«Hmmmm.» Maralee düşünceli görünüyordu. «Bence, senin bir yem bulman gerek. Yani bu partiyi belirli biri için veriyor olmalısın. Andy Warhol, Diana Vreeland ya da kentimizi ziyaret etmekte olan New York'lu biri. Bibi böyle şeylere bayılır. Bir düşünelim bakalım - aklına gelen kimse var mı?»

Elaine çaresizlik içinde omuzlarını kaldırdı.

Maralee birden ellerini çırptı. «Buldum! Harika!»

«Kim?»

«Pamela London ve George Lancaster. Karen'm söylediğine göre, ay sonunda buraya geliyorlarmış.»

Elaine bu fikre bayıldı. Bu partiyi onların şerefine verirse, sonucun çok başarılı olacağmdan emindi, ama Ross bundan hoşlanmayabilirdi. Ayrıca, Pamela'yı çok az tanıyordu. Yalnızca bir kez ve çok kısa bir süre için görüşmüşlerdi.

Ama yine de Karen onları ikna edebilirdi. Önemli insanlar şerefine parti verilmesine bayılırlardı. Tanrım! Bu parti ona bir servete mal olacaktı. Daha önceden planlamış olduğu gibi yalnızca elli kişi çağırması mümkün değildi. **Bunu bir yatırım olarak düşünmelisin, Elaine. Ne** büyük sükse olacaktı ama! Herkes bu partiye gelmek isteyecekti. Kesinlikle herkes. Yılın en sükseli partisi olacaktı.

Bir heyecan dalgasının tüm vücuduna yayıldığını hissetti. Gazete ve dergilerdeki sütunları şimdiden görür gibi oluyordu:

Jody Jacobs:

Elaine ve Ross Conti, dün gece Beverly Hills sosyetesinin uzun süredir görmediği güzellikte bir partiye ev sahipliği yaptılar.

Army Archerd:

Elaine Conti. Yıldızlan bir araya getirmesini çok iyi bilen ev sahibesi.

Hank Grant:

Parti kraliçesi Elaine!!

«Eve döner dönmez Karen'i arayacağım,» dedi Elaine heyecanla.

«İyi.» Maralee büyük bir zarfı eline alıp ona uzattı. «İşte senaryo. Bu, sana yaptığım ikinci iyilik oluyor. Şimdi de ben senden bir iyilik istiyorum.»

Elaine zarfı heyecanla aldı. Zarfı Ross'a vermek, bir an önce Karen'i aramak ve işleri yoluna koymak için sabırsızlanıyordu.

«Tabii, ne istersen.»

Maralee konuşurken oldukça sakin görünmeye çalışıyordu, ama Elaine onun yanaklarmm kızardığını ve gözlerinin değişik bir şekilde parladığmı hemen farketti.

«Hatırlarsan, sana Palm Springs'de tanıştığım bir adamdan söz etmiştim.»

«Evet. Andy miydi', neydi?»

«Randy Felix!»

Elaine başmı salladı.

«Şimdi burada, kentte. Ross, sen, ben ve o, üçümüz birlikte yemeğe çıksak iyi olur diye düşünüyorum.»

«Olur tabii. Ne zaman?»

Maralee bocalar gibiydi. «Tamam, ama yani şeyi... parası olup olmadığını bilmiyorum ve bunu ona soramam. Eminim, Ross'u tanımaktan çok memnun olacaktır. Ve siz de herkese karşı çok iyisinizdir... yani insanları hemen tanıyabiliyorsunuz.»

«Peki, neden onun hakkında bir soruşturma yaptırmıyorsun?»

«Bunu yapmak istemiyorum.»

Elaine anlayışlı görünmeye çalışıyordu. «Ondan hoşlanıyorsun, değil mi?»

Maralee sırıttı. «Evet.»

«İyi. Biz de onunla tanışırız ve onun hakkında ne düşündüğümü sana söylerim.»

«Kötü bir tecrübe daha yaşamak istemiyorum,» dedi Maralee.

Neil'den boşandığından beri, Maralee'nin erkeklerle olan ilişkileri hep kötü sonuçlanmıştı. Nedense şimdiye kadar hep servet avcıları, parasız jigololar ve sarhoşlarla beraber olmuştu. Onun parasını yemişler ve kullanmışlardı. Her seferinde başı belaya girmiş ve bu adamlardan babasmm yardımıyla kurtulabilmişti. Nedense erkeklere karşı çok zayıftı.

«Cuma akşamı La Scala'ya gitmeye ne dersin?» diye sordu Elaine.

Maralee başmı sallayarak teşekkür etti. «Mükemmel. Randy'nin utanç duymaması için hesabı önceden halledeyim.»

«Hayır, bunun lafı mı olur. Bizim misafirimizsiniz.» Elaine ayağa- kalktı ve arkadaşının yanağına bir öpücük kondurdu. «Şimdi gitmem gerek. Her şey için çok teşekkürler. Cuma akşamı, La Scala. Yedi buçuk civannda görüşürüz.»

Her şey ne kadar çabuk olup bitmişti. Sanki hayatını Jason Swankle yönetiyor gibiydi. Malibu'ya gittiklerinde, Jason onları orada karşılamıştı. Buddy onun için, «Bana borcu olan bir dost,» demişti ve Angel da bunu yutmuştu. Zaten yutmaması için de bir sebep yoktu. Herhangi bir şeyden şüphelenmiş olsa bile, evi gördüğünde, tüm şüphelerini unutacak kadar hayran olmuştu. Ne evdi! Küçüktü ama önünde uzun bir kumsal uzanıyordu ve içi bir hayal gibi dekore edilmişti. Her yer beyaz ve krom karışımıydı. Her yerde elektronik aletler, akıl almaz çılgınlıkta hoparlörler ve insanın gözünü yaşartacak türden quadrofonik stereo bir sistem vardı.

Ev iki katlıydı. Alt katta, okyanusa bakan, boydan boya camlı bir oturma odası. Üst katta da, içinde su yatağı bulunan, büyük bir yatak odası.

«Lütfen,» diye ikaz etti Jason. «Lütfen, dikkatli olun.»

«Merak etmeyin, dikkat ederiz,» diye cevapladı Angel gözleri parlayarak. «Hep böyle bir evi hayal edip dururdum. Kendi evimiz gibi bakacağımızdan emin olabilirsiniz, Bay Swankle.»

Jason rahatlamıştı. Buddy'nin karısı, sandığı gibi bir kadın değildi. Çok gençti ve hayal dünyasında yaşıyordu. İnanılmaz bir güzellikteydi. Ama sıkıcıydı. Onu kabul edebilirdi, çünkü kendisine rakip olabilecek türden bir kadın değildi. Jason, evi onlara ödünç vererek bir hata yapmadığından emindi şimdi. Bir süre sonra evden ayrıldı.

Buddy ile Angel bir gece içinde eve yerleştiler. Buddy'nin deneme filminden söz ettiler, senaryonun bazı bölümlerini birlikte okudular ve microwave fırında donmuş pizza ısıtıp, yediler. Sonra su yatağının üzerinde uzun uzun seviştiler.

«Seni seviyorum, Buddy,» dedi Angel defalarca. «Hem de çok.»

Buddy, Angel'm ona tapmasından çok hoşlanıyordu. Yatağın üzerinde yattı ve bu evin ona ait olduğunu, kendisinin bir yıldız olduğunu ve kimsenin, hiç kimsenin bunu ondan alamayacağmı hayal etti. Daha sonra uyudu ve karabasanlarmdaki yüzler onu yine rahatsız ettiler. Ama sabah Jason'un şoförlü arabası onu almaya geldiğinde, oldukça formundaydı. Sahil boyunca koşmuş, buz gibi okyanusta yüzmüş ve domuz pastırmasıyla yumurtadan oluşan sıkı bir kahvaltı etmişti.

Angel'a eski Pontiac'm anahtarlarını ve elli dolar bıraktı. Jason ona avans olarak iki yüz dolar vermişti. Beklenen hanım misafirler bir iki' gün içinde kente geleceklerdi ve Jason onlar gelmeden önce Buddy'nin kendine giyecek bir şeyler almasını istiyordu. Eh, buna da karşı çıkamazdı ya. Buddy bu iş için Gladrags'm mağazasına gideceklerini sanıyordu, ama Jason arabaya bindiğinde şoföre dönüp Rodeo Yolu'ndaki en şık ve en pahalı erkek eşyaları satan Bijan Mağazası'na gideceklerini söyledi. Orada üç saat uğraşıp Buddy'e iki takım elbise ve aksesuarlar aldılar.

Buddy şansınm birdenbire böyle değişivermesine inanamıyordu. İki yaşlı karıyı dolaştırmak için bu kadar para harcamak!

«Elbiseler bende kalacak, değil mi?» diye sordu Buddy.

«Tabii ki sende kalacak,» diye cevapladı Jason. «Öğle yemeğine ne diyorsun? Ma Maison'a gidelim mi, orayı sever misin?»

Ma Maison'u sevmesine severdi de, orada Jason Swankle ile birlikte görünmek pek de iyi bir fikir değil gibiydi.

Züppe Jason'un eşcinsel olduğu o kadar barizdi ki, onları gören herkes, Buddy'nin onun sevgilisi olduğunu düşünürdü. Kendisine elbise almak için girdikleri dükkânda, Buddy elbiseleri giyip Jason'a gösterdikçe, tezgâhtarların bakıştıklarını fark etmişti.

Buddy bir an duraladı. «Aslında şu anda yemek yiyecek kadar aç değilim. Zaten hep hafif şeyler yiyorum.»

«Biz de sana hafif şeyler ısmarlarız,» diye ısrar etti Ja-

son. «Ördek salatasını harika yapıyorlar!» Jason, çok lezzetli olduğunu belirtmek için parmaklarının ucunu öptü.

Buddy başını salladı. «Eve dönüp, senaryoyu okumalıyım. Rolümü iyi' çalışmam gerek.»

Jason anlamış bir ifadeyle başını salladı. «Yarın öğlede sana şoförü gönderirim, yemeği yarın yeriz. Tamam mı?»

«Şey, pek sanmıyo...»

«Ama mutlaka yemeliyiz. Sana Ma Maison'un sahibi Patrick'i tanıştırmak istiyorum. Hiç değilse yeri tanı. Hanımları oraya götürdüğünde bir turist gibi davranmanı istemem.»

«Evet, yani...»

«Yarın,» dedi Jason kesin bir tonla.

Bunu atlatması mümkün görünmüyordu.

Montana, Maserati'yi alıp sahil yoluna çıktı ve Pasifik sahilinde hızla giderek, arabanın keyfini çıkardı. Yalnızca bir hamburger yeyip, cola-cola içmek için mola verdi. Herkes onu baltalamaya çkhşıyordu. Bunu biliyordu. Hissediyordu. Namussuzlar! Sokak însanları'nı o yaratmıştı ve bu film için düşündüklerinden asla vazgeçmeyecekti.

George Lancaster... Gina Germaine... Oliver ve Neil ne yapmaya çalışıyorlardı? Bu filmi rezil etmeyi mi? Zaten Oliver bu tür rezil filmlerle ün yapmıştı. Ama ya Neil, onun daha değişik olduğunu sanmıştı.

Radyoyu açıp bangır bangır bağıran bir rock müzik istasyonu buldu ve durmadan sigara içti. Sonunda biraz olsun sakinleşebilmişti.

Bu kadar telaşlanmasına ne gerek vardı ki? Neil aptal bir sarışına deneme filmi çevirtmek istiyordu. Eh, ne olmuştu yani? O aptal sarışmı ekranda bir kez gördün mü, bu konuda ne kadar yanlış düşünmüş olduğunu zaten anlayacaktı. Neil ile birlikte Oliver da hatasını kabul edecekti.

Erkekler. Büyük bir olasılıkla Gina'nm o yuvarlak hatlarından etkilenmişti. Montana da bunu, önce kendine danışmamış olduğu için, büyük bir olay haline getirmişti. Eh, kendisi de Vinnie rolü için denemek üzere dört aktör seç-

mişti ve Neil onları ekranda görene kadar da, onun fikrini almayı düşünmüyordu. Film yapmak her zaman riskli işti. Bir aktör ya da aktrisin kamera önüne geçtiği zaman neler olacağmı önceden bilmek imkânsızdı. Ya sihirli bir şekilde iyi olurdu, ya da tam bir fiyasko. Belki Gina da... uygun giysilerle, uygun saç modeliyle ve iyi bir yönetimle... pek olası değildi ama, olabilirdi de.

Evet, bu olayı fazla büyütmüştü. Bırakacaktı, Neil ile Oliver o aptalca Hollywood oyunlarını istedikleri gibi oynasınlar. Eğer tüm istedikleri buysa, Montana da oyunlar oynayabilirdi.

Montana eve döndüğünde, Neil uyuyordu ve televizyon açıktı. Onu uyandırmanın bir anlamı yoktu.

Ertesi sabah ikisi de birbirlerine son derece nazik davrandılar ve günlük işlerine başlamadan önce, kahvaltı masasında filmden ve filmde kullanılacak mekânlardan söz ettiler.

«Haa, bu arada,» dedi Montana arabasına yürürken, «eğer Gina Germaine'i gerçekten denemek istiyorsan, bunu yapabilirsin. Belki de kadının benim fark etmediğim bir özelliği vardır.»

«Ne demek istiyorsun?» diye atıldı Neil kendini savunarak.

Montana yüzünü buruşturdu. «Hiçbir şey demek istemiyorum. Ama bu konuyu Oliver'in önünde konuşmadan önce bana açsaydm daha iyi olurdu.»

«Bunu yapmayı düşünüyordum,» dedi Neil yavaş bir tonla.

«Haa, bir şey daha,» diye devam etti Montana. «Seçtiğim aktörlere deneme filmi çevirteceğim. Umarım, bir itirazın yoktur?»

Neil konunun değişmesine sevinmişti. «Hayır, hayır, bence çok iyi bir fikir.»

«İyi. Onları yakında çağırtacağım.»

«Ne kadar çabuk olursa o kadar iyi olur.»

Montana arabasına bindi ve bir kelime daha etmeden gaza bastı.

Neil derin bir nefes aldı. Şimdilik her şey iyi gidiyordu. Gina'ya deneme filmi çevirtecekti. Gina nasıl olsa başarılı olamazdı. Neil de bu yükten kurtulurdu.

Kimi kandırıyordu acaba?

Sokak İnsanları. Ne senaryo! Ve de ne rol! Tam kendine göre.

Ross senaryoyu çalışma odasındaki küçük masanın üzerine bıraktı. Sonra gözlerini kapayıp, arkasma yaslandı ve derin bir iç geçirdi. Bir dakika kadar öylece durdu. Saat oldukça geç olmuştu ve son derece yorgundu, ama son derece heyecanlanmıştı. Kafasmın içi yeni fikirlerle doluydu. Saat sabahın ikisiydi ve tam iki saatten beri hiç durmadan senaryoyu okuyordu.

> ***Mac. Elli yaşında. Tüm yaşamı boyunca polislik yapmış bir adam. Şüpheci ve katı. Ama gelecek için ümit dolu. Modası geçmiş değerlere sahip, dünyadan bıkmış bir adam.***

Tam Oskar adayı olacak bir rol, bundan emindi. Ama diğer yandan da, şimdiye kadar hiç oynamadığı tür bir roldü. Elli yaşında bir adam. Boşver.

> ***Boşver de ne demek? Artık genç değilsin. Elli yaşındasın. Daha doğrusu bu yıl elli yaşında olacaksın.***

Peki, ya seyircisi onu bu tür bir rolde görmek ister miydi?

> ***Hangi seyirci? Onlar senin filmlerine gitmeyi çoktan bıraktılar. Şimdi belki bazıları seni televizyondaki eski filmlerinde izliyorlar dır. Hatta bazıları ölmüş olduğunu bile düşünebilirler.***

Ross kanepeden kalktı ve bara gidip kendine buzlu bir viski hazırladı. Sokak İnsanları. Bu senaryonun bir kadın tarafından yazılmış olması çok garipti. Kadm sanki bir erkeğin beyninin içine girmiş gibiydi. Şimdiye kadar yalnızca

erkeklerin bildiğini sandığı duyguları ve düşünceleri yazmıştı bu kadın.

Sen şovenist bir domuzun tekisin, biliyor musun? Fikirlerin eskimiş, tatsız. Bir an önce düşünmeye başlasan ve bugüne uymaya çalışsan iyi olur, yoksa kendini yaşlı sinema yıldızlarıyla dolu bir fil mezarlığında buluverirsin.

Tanrım! Bu rolü o kadar çok istiyordu ki.

Yirmi beş yıllık bir sinema geçmişi.

Ve yirmi beş yıllık boş bir yaşam.

Viskisini yudumladı, içkiyi dilinin üzerinde gezdirdi ve yavaşça boğazından aşağıya akıttı.

Sakindi, heyecanlıydı, sinirliydi, emindi. Tanrım! Ne olduğunu kendi de bilmiyordu. Bildiği tek şey, her ne pahasına olursa olsun, bu rolü alması gerektiğiydi. Bu rolü mutlaka almalıydı.

Ama herkesi nasıl ikna edecekti? Oliver Eastern'ı, Neil ve Montana Gray'i nasıl ikna edecekti?

Oliver aptalm tekiydi, yalnızca para için yaşardı. Yetenekten filan da hiç anlamazdı.

Neil Gray, herkesin fazla gözünde büyüttüğü bir bencildi. Bir İngiliz bencil. Yetenekli, ama tam bir baş belası.

Montana Gray'e gelince, onu daha tanımıyordu bile.

Bunu Sadie La Salle yapabilir. Sana bu rolü alabilir. Bu kentte geçerli olan sihirli bir değneği var onun. Ayrıca gücü de var tabii.

Evet. Sadie. Ross'un bu rol için uygun olduğunu hemen anlayacaktır. Sonra, böyle bir rolün altmdan kalkabileceğini de ancak o bilir.

Acaba Elaine onu partiye davet etti mi? Partiye gelip gelmeyeceği konusunda bir cevap aldı mı? Ross telaşla yatak odasma koştu.

Elaine derin bir uykudaydı. Saçlarmı beyaz bir bantla geriye toplamıştı. Yüzü, Ross'un son derece kaba davranarak 'arı dışkısı' olarak tanımladığı, jöle gibi bir maddeyle sı-

vanmıştı. Gözlerine siyah bir uyku maskesi takmıştı ve hafifçe horluyordu.

Ross eğilip ona baktı. Bugün ona kötü davranmıştı ve şimdi bunun için üzüntü duyuyordu. Ama bazen de Elaine onun canmı sıkardı. Maralee'den döndüğünde, senaryoyu sanki IBM şirketinin hisse senediymiş gibi sıkı sıkı elinde tutuyordu. Ona senaryoyu fırlatıp, bir zafer edasıyla şöyle demişti; «İşte, al bakalım. Hizmet buna derler.»

Ross, fazla önemsemez bir tavırla senaryoyu bir kenara itmişti.

«Okumayacak mısın?»

«Sonra,» demişti Ross. Aslında bu lanet olası senaryoyu bir an önce okumak için can atıyor ama Elaine'in yanında okumamak için inatla direniyordu.

Akşam yemeğini yiyip, televizyonda bir film izlemişlerdi. Sonra Elaine yatmaya gitmişti. Ross da kendine bir içki hazırlayıp koltuğa yerleşmiş ve okumaya başlamıştı.

«Hey, tatlım, uyan.» Ross onu sarsmaya başladı.

Elaine birden sıçradı. «Hey, ne oluyor? Kimsiniz? Oh, Tanrım!» Elaine telaşla gözlerindeki maskeyi çıkardı ve gözlerini kırpıştırdı. «Ne oluyor, Ross? Beni çok korkuttun.»

«Harika, harika. İşte olan bu,» dedi Ross heyecanla.

«Sarhoş musun?»

«Hayır. Sarhoş değilim. Hem de hiç değilim.» Ross yatağın kenarına oturdu. «Sadie La Salle'i aradın mı, Elaine?»

Elaine uzanıp, yatağın başında duran saate baktı. «Saat ikiyi çeyrek geçiyor. Beni bunu sormak için mi uyandırdın, tanrı aşkına?»

«Çok önemli.»

«Önemliymiş! Herhalde sabaha kadar bekleyebilirdin.»

Ross uzandı ve parmağını onun yanağına sürttü. «Yine 'arı dışkısı' sürmüşsün yüzüne.»

«Böyle konuşmasan iyi olur.»

«Neden? Yoksa böyle konuşmam seni heyecanlandırıyor mu?» Ross konuşurken birden uyarıldığını hissetti ve elini karısının göğsüne uzattı.

«Ross...» diye itiraz etmeye başladı Elaine, ama sonra

bundan vazgeçti. Şu anda buna hazırlıklı olmaması, böyle bir fırsatı kaçırması için sebep teşkil edemezdi.

Her zaman olduğu gibi seviştiler. Evlilik hayatındaki seks, insanın sevdiği bir yemeği yemesine benziyordu. İyi ama her zaman aynı lezzette. Elaine, Ross'un değişik yöntemler uygulamasmı ummaktan vazgeçmişti artık. Onun kendine özgü bir yöntemi vardı ve buna körü körüne bağlanmıştı.

Her şey on dakika içinde olup bitti. Ross belki Hollywood'daki en büyük organa sahipti, ama yine de on dakikadan fazla dayanamıyordu.

Daha sonra Ross her ikisi için sigara yaktı ve «İyiydi, ha?» dedi. Ross her zaman «İyiydi, ha?» derdi. Ama bu bir soru değil, kesinlik ifade eden bir cümleydi.

Elaine eski günleri, ilk sevişmelerini hatırladı. Birbirlerini gizlice gördükleri ayları. Evliliklerinin başlangıcını. O zamanlar Ross mükemmel bir âşıktı.

Ross sigarasından derin bir nefes çekip, Karen Lancaster'ı düşündü. Onu mutlaka aramalıydı. Samanlıktaki bir vahşi kedi gibiydi Karen. Yatakta öylece yatıp, ona bir iyilik yaptığını sanan Elaine gibi değildi. Elaine'in seksten eskisi gibi zevk almadığı belli oluyordu zaten. Sanki bir an önce bitsin de bu işten kurtulayım dermiş gibi davranıyordu. Aslında ona soracak olsa, karısıyla seks yapmanın çok sıkıcı olduğunu ve bunun kesinlikle kendi suçu olmadığını rahatlıkla söyleyebilirdi.

«Çok iyiydi,» diye mırıldandı Elaine. «Nasıl sevişildiğini unuttuğunu düşünmeye başlamıştım.»

Ross bu kinayeye aldırmadı. Ha! Bir bilseydi!

«Senaryoyu okudum,» diye başladı Ross. «Ve bunu Montana Gray'in yazıp yazmadığmı da bilmiyorum. Her neyse, zaten bu önemli değil. Senaryo çok iyi ve harika bir film olacak.»

Elaine birden ilgilenmişti. «Sahi mi söylüyorsun?»

«Hiç şüphem yok.»

«Ve...» Elaine birden duraladı, «Peki, ya senin oynamayı düşündüğün rol nasıl?»

«Mükemmel.» SPARTACUS

«Ya?»

«Benim, yani Ross Conti için mükemmel değil belki, ama bir aktör için mükemmel bir rol. Ne dediğimi anlıyor musun?»

Anlıyor muymuş? Kiminle konuştuğunu sanıyordu acaba?

«Demek Sadie La Salle ile anlaşmamız gerekiyor,» dedi Elaine heyecanla.

«Evet, mutlaka.»

Hiç değilse bir konuda anlaşmışlardı. Elaine gülümsedi. «Yarın Karen ile öğle yemeği yiyeceğim. George ve Pamela „şerefine yapacağım parti için bana bir cevap verecektir mutlaka. Eğer George ile Pamela gelmeyi kabul ederlerse, kimse gelmemezlik edemez, hatta Sadi La Salle bile.»

Ma Maison. Cuma günü öğle yemeği. Küçük açıkhava lokantası son derece kalabalıktı. Şemsiyeli' masalar yanyana konulmuş, önlüklü garsonlar sağa sola koşuşuyorlardı.

Buddy açık kahverengi armani ceketi, bej pantolonu ve ona uygun, yakasız ipek gömleği denemeye karar vermişti. Görünüşü mükemmeldi. Sade ama pahalı. Jason ona bayıldı. Kendi boynunda asılı kaim altm zincirle oynayarak, «Biraz da altın takmalısm,» dedi.

«Hayır, buna gerek yok,» diye cevapladı Buddy. California'nm o sade ve rahat görüntüsünü bozan parlak mücevherlerden daha kötü bir şey olamazdı. Altın zincirler ona her zaman Beverly Hills'de Mercedes ya da Porcheleri ile dolaşan, orta yaşlı zamparaları hatırlatıyordu. Başlarmdaki keli kapamak için saçlarını öne doğru tarayan ve şişko göbeklerini içlerine çeken o zamparaları.

Jason ile Buddy köşedeki masalarma yerleşmişlerdi. Buddy bu çok ünlü lokantada bulunanlara şöyle bir göz attı. Birlikte yemek yiyen sürüyle kadın vardı. Neredeyse tüm masalar kadm doluydu. Şık. Modern. Güzel.

Jason birden bu ünlü yerde bulunan tüm ünlü suratları ona tanıtma gereğini duydu. «Bak, şurada oturan kadınları

görüyor musun, koyu renk saçlı ve güzel olanı, Bayan Freddie Fields'dir. Yandaki masadaki de Loisa Moore — Roger Moore'un karısı — çok şeker bir kadmdır. Onlarm yanında da...»

«Dudley Moore, değil mi?»

«Bravo,» dedi Jason ince bir ses tonuyla, «ama bahse girerim ki şunun kim olduğunu bilmiyorsundur.» Jason, bir adamla derin bir sohbette bulunan simsiyah saçlı, olağanüstü bir güzeli işaret etti.

«Pekâlâ, kimmiş?»

«Shakira Caine. Michael Caine'in karısı. Yanmdaki de Bobby Zarem, hani şu 'New York'u seviyorum' sloganını meşhur eden adam. Çok iyi bir reklamcıdır, ayrıca da son derece eğlenceli bir kişiliği var.»

«Peki, sen tüm bu insanları tanıyor musun?» diye sordu Buddy. Etkilenmiş olduğunu itiraf etmek zorundaydı.

«Hayır, yakından tanımam, ama bunların çoğu benim dükkânıma gelirler.»

«Hey, belki beni bir menajerle tanıştırabilirsin. Yani, gerçekten iyi bir menajerle.»

«Bir düşüneyim bakayım. Sanırım, tanıdıklarımın arasında... Oh, bak şurada oturan kadını tanıyor musun - George Lancaster'm kızı Karen. Bak şuradaki de David Tebet -Johnny Carson Şirketi'nin başkan yardımcısıdır. Sonra... Jack Lemmon da burada.»

Buddy çevresine bakınmaya başladı. Jason'u dinlemiyordu artık, çünkü onun da gözleri vardı ve yıldızları kendisi seçebilirdi. Ortadaki masada yayılıp oturan adam Clint Eastwood'du ve uzun bacakları, koşuşturmakta olan garsonları engelliyordu. Ve Sidney Poıtier, Tom Selleck - her yerde ünlüler vardı.

Buddy kendini iyi hissetti. Gerçi şimdiye kadar onun oturduğu tarafa bakan filan olmamıştı, ama yine de oradaydı - onlarm arasındaydı.

«Burayı sevdin mi?» diye sordu Jason. Aslında Buddy'nin orayı sevdiğinin bal gibi farkındaydı.

Buddy omuzlarını silkti. «Daha önce de gelmiştim buraya.»

«Gelmiş olduğundan eminim.» Jason, Buddy'nin huzursuz yüzüne bakmaktan kendini alamadı. Çocuk gerçek bir güzeldi. Ve eğer zamanı iyi ayarlar ve sabırlı olabilirse... ah!

Karen'in gözleri parlıyordu. «Sana söz verdiğim gibi babamla ve Pamela ile konuştum. Senin partinin şeref konukları olmaktan büyük bir mutluluk duyacaklarını söylediler.»

«Emin misin?» diye sordu Elaine ikinci kez.

«Elaine, eğer ben bir şey söylüyorsam, bu mutlaka olacak demektir.» Karen .gülümsedi ve Dudley Moore'a el salladı. «Pamela bu gece saat onda onu aramanı istiyor - tabii Palm Beach saatiyle onda.»

«Aramamı mı istiyor?»

«Böyle aptal gibi bakma, tanrı aşkına. İstediğin bu değil miydi? Ve sayemde istediğini elde ettin. Kentin en sükseli partisini vereceksin. Şimdi, bak bakalım Bibi geliyor mu, gelmiyor mu.»

Maralee de konuşmaya katıldı. «Peki, yemek işini ve servisi kim yapacak?»

Elaine bu iş için Lina ve Meksikalı iki arkadaşını kullanabileceğini düşünmüştü, ama şimdi işin şekli değişmişti. «Bunu düşünmemiştim.»

«Düşünmeye başlasan iyi edersin,» diye ikaz etti Karen. «Geçen hafta Tita Cahn'ın ikram ettiği kremalı sombalığı bir harikaydı! Sanırım, yeni bir yemek keşfetti. Neden onu aramıyorsun?»

«Her şeyi Morton'a yaptırabilirsin,» dedi Maralee. «Ya da La Scala'ya. Nedense profesyonellerle çalışmak beni hep rahatlatır.»

«Evet, ama bu çok bilinmiş bir şey,» dedi Karen. «Babam doğu yemeklerine bayılır. Bir Çin ziyafetine ne diyorsun?»

«Madame Wu mu?» diye sordu Elaine. Aslında düşündüğü, tüm bunların kaça mal olacağı ve Ross'un bunu duyduğunda nasıl kızacağıydı.

«Harika yemekler,» dedi Maralee.

«Harika,» diye tekrarladı Karen.

Buddy sütsüz, şekersiz, sıcak kahvesini yudumladı ve orada daha ne kadar zaman oturması gerektiğini merak etti. İçkisiyle oyalanmakta olan Jason'un oldukça yerleşmiş bir hali vardı.

Sonunda dayanamadı ve «Artık eve gitmem gerekiyor,» dedi. «Şu deneme filmiyle ilgili bir telefon bekliyorum. Ayrıca, senaryoyu bir kez daha gözden geçirmem gerek.»

Jason başını salladı. «Evden memnun musunuz?»

«Daha iyisi olamaz. Angel eve bayılıyor.»

Buddy'nin her fırsatta karısından söz etmesi, Jason'un sinirine dokunuyordu. Sanki **ben normal bir erkeğim! Normal bir erkek! Bunu sakın unutma!** diye haykırır bir hali vardı. Jason hesabı istemek için parmaklarmı şıklattı. Aslında, en güzel deneyimlerinden bazılarını normal erkek geçinen o tiplerle yaşamıştı. Eninde sonunda karılarından bıkıyorlardı. «Evet,» diye mırıldandı. «Angel gerçekten çok şeker bir kız.»

«Öyledir.»

«Şeker olmasına şeker de, Bayan Jaeger ve arkadaşına senin evli olduğundan söz etmesek daha iyi olur sanıyorum.»

«Tabii, etmeyiz,» dedi Buddy. Onu armani giysilerle donatan adamı kızdırmanın hiç gereği yoktu şimdi.

«Hanımlar yarın akşam geliyorlar. Herhalde geç bir saatte burada olurlar,» diye devam etti Jason, garsonun getirdiği hesaba bakarak. Sonra ceketinin içinden domuz derisi cüzdanını alıp, kredi kartını çıkardı. «Çok yorgun olacaklarını sanıyorum. Onları havaalanından aldırıp, otellerine — tabii ki Beverly Hills Oteli — yerleştireceğim. Pazar günü de, Polo Lounge'de mükemmel bir öğle yemeği düşünüyorum. Eğlenceli olmaz mı?»

Buddy bu öğle yemeğini tanımlamak için 'eğlenceli' sözcüğünden farklı bir sözcük kullanmayı yeğlerdi, ama hevesli görünmeye çalıştı.

«Bugün giydiklerini giyersin,» dedi Jason. «Sana çok yakıştı.»

«Evet, teşekkürler.» Buddy sabırsız bir ifadeyle çevresindeki masalara baktı. Clint Eastwood çoktan gitmişti, ama Allan Carr, Richard Giere ve Robert Wagner oradaydılar. Ünlü yönetmen ve iki film yıldızım orada görmek, onu gerçekten heyecanlandırmıştı. Saatine çabucak bir göz attı. Öğleden sonra olmuştu bile. Saat üçtü. Lanet olsun! Eve dönene kadar saat dört olacaktı ve güneşlenmek için geç kalmış olacaktı. Günü boşuna boşuna harcanıp gitmişti. Gerçi Swankle iyi bir adamdı, ama kimi kandırdığını sanıyordu? Bir gün gelecek Buddy'nin üzerine saldırmaya çahşacaktı. Bundan emindi. Yoksa o plaj evini, yeni giysileri ve iki yaşlı kadını gezdirmek için dünyanın parasını neden versindi ki? Bu işi çok daha ucuza, hatta yarı fiyatına bile halledebilirdi. Ama o Buddy'i istiyordu.

Garson kredi kartını geri getirdi ve birlikte kalktılar. Buddy hızlı adımlarla yürüyüp, Jason'u arkada bıraktı. Kapıda Felix'e rastladı. Birbirlerine önce şaşkınlıkla, sonra neşeyle baktılar.

«Hey,» diye bağırdı Buddy. «Burada ne işin var?»

«Biriyle buluşacağım,» diyerek sırıttı Randy ve hafifçe geri gidip, arkadaşını tepeden tırnağa süzdü. «Mükemmel görünüyorsun, Buddy.»

«Haklısın.»

İki arkadaş birbirlerine dostça sarıldılar ve Jason yanlarına geldiğinde, ayrıldılar.

«Şey... bu bir arkadaşım-Randy Felix,» diye açıkladı Buddy. «Sen arabaya git, ben beş dakika sonra geleceğim.»

Jason etli dudaklarını büzdü ve Randy'e kibarca selam verdi. «Beş dakikadan fazla olmamasına dikkat et,» dedi ve lokantadan çıktı.

Randy, Jason'un arkasmdan şaşkınlıkla baktı. «Hey, taraf mı değiştirdin yoksa?»

«Yapma Randy. Sen kiminle konuştuğunu sanıyorsun?»

«Yalnızca sordum. Bu işler hiç belli olmuyor da.»

İkisi de el sallamakta olan sarışını fark ettiler. Kadın

yerinden kalkmış, heyecanla elini sallıyordu. «Buradayım, Randy,» diye bağırdı telaşla.

Randy de ona el salladı. «İşte buluşacağım hanım,» diye açıkladı. «Maralee Gray. Babası Sanderson Stüdyolarının sahibidir. Eskiden Neil Gray üe evliydi, hani şu ünlü yönetmen. Nasıl, beğendin mi?»

«Beğenmek de ne söz, bayıldım.»

«Gel, seni onunla tanıştırayım.»

Buddy birden heveslendi. Neil Gray'in adını duymak onu heyecanlandırmıştı. Ama kadın onun eski karısıydı ve büyük bir olasılıkla da yeni çevrilecek filmle hiçbir ilgisi yoktu. Ayrıca, Jason da dışarıda onu bekliyordu.

«Başka bir zaman, Randy. Neden beni daha sonra aramıyorsun? Birçok yeni haberim var.»

Bir garsonu durdurup, kâğıt ve kalem aldılar ve Buddy plaj evinin numarasını yazdı. Sonra el sıkışıp ayrıldılar.

Randy masaya geldiğinde, Maralee öfkeli bir tavırla onu Elaine ve Karen ile tanıştırdı. «Kimdi o?» diye sordu Karen.

«Kim kimdi?» diye sordu Randy ama Karen Lancaster m, Buddy'den söz ettiğini hemen anlamıştı. Hepsi Buddy'e bayılıyorlardı. Bütün kadınlar.

«İçeri girerken kapıda konuştuğun adam,» dedi Karen.

«Ha, Buddy'i söylüyorsun.»

«Buddy?»

«Buddy Hudson. Arkadaşlarımdan biridir.»

«Eşcinsel mi?»

Randy parmağını yaladı ve abartılmış bir tavırla, kaşlarını düzeltti. «Eğer öyle diyorsanız, öyledir!» dedi.

Maralee sinirli bir ifadeyle güldü. «Randy!» diye bağırdı. «Bunun şakası bile tatsız.»

Karen'in gözleri ateş püskürüyordu. Maralee'nin bu yeni arkadaşından hiç hoşlanmamıştı. «Benim gitmem gerekiyor,» diyerek kalktı. «Sen de geliyor musun, Elaine?»

Aslında Elaine de gitmek istiyordu. Bir an önce eve gidip Bibi'ye telefon etmek için sabırsızlanıyordu. Ama Mara-

lee, akşam yemeğine çıkmadan önce Randy'i, Elaine'e tanıştırmak istemişti. Ve şimdi de, zavallı adam masaya oturur oturmaz kalkıp gitmesi gerekiyordu. Aslında hemen kalkmak ayıp olacaktı.

«Ben biraz daha kalacağım,» dedi Elaine özür dilermişçesine.

«Tabii, nasıl istersen,» dedi Karen ve masada oturanlara elini sallayarak, çıkıp gitti.

«Karen'i çok seveceksin,» dedi Maralee, Randy'nin elini sıkı sıkı tutarak. «Yani onu tanıdığın zaman demek istiyorum.»

Randy gülümsedi ve Elaine'e bir göz kırptı. «Onu tanımak için sabırsızlanıyorum,» dedi neşeli bir ifadeyle.

Elaine ondan hiç hoşlanmadığına karar verdi.

Angel bütün gün boyunca evi temizledi, toz aldı ve yerleri cilaladı. Malibu'daki ev şimdiye kadar görmüş olduğu yerlerin en mükemmeliydi. Sanki bir ev dergisinden fırlamış gibi bir hali vardı ve Angel burada kalabildikleri için çok şanslı olduklarına inanıyordu.

İşlerini yaparken hafifçe şarkı söyledi. Lekesiz ve tertemiz olan mutfak fayanslarmı bir kez daha sildi, dolapların üzerlerini sabunladı ve kullanılmayan üç tuvaletin içine dezenfektan döktü.

Kumsal sabahın erken saatlerinde çok sisliydi, ama öğleye doğru güneş parlamaya başladı ve Angel bikinisini giyip, okyanusa bakan terasa çıktı ve güneşlenmeye koyuldu. Louisville'de bulunan üvey ailesine mektup yazmak istiyordu. Bunun için yanma kâğıt ve kalem de aldı. Onlara bir çok kez mektup yazmış olmasma rağmen, onlardan hiç cevap alamamıştı. Ama bu beklenmedik bir şey değildi. Üvey ailesi ona asla ilgi duymamıştı. Onu aileye kabul etmelerinin tek nedeni, yoksullara yardım fonundan aldıkları ek gelirdi. Ama yine de, Angel onlara doğacak bebeğinden söz etmek istiyordu. Belki de bunu öğrenince sevinirlerdi.

Sevgili herkes,

Herhalde bu kadar uzun bir süredir neden yazmamış olduğumu merak ediyorsunuzdur. Ama...

Angel düşünmek için başını kaldırdı, kumsal boyunca koşmakta olan iki kişiye baktı. El ele tutuşmuşlardı ve gülüyorlardı. Arkalarından da bir köpek koşuyordu. Buddy son zamanlarda çok sinirliydi. Ama belki de yeni ve güzel bir eve yerleştikleri için değişirdi...

Ama bu evde ne kadar süreyle oturabileceklerdi ki? Sonra bir de Jason Swankle vardı. Kimdi bu adam? Neden birden yaşamlarına girivermişti?

Angel içini çekti ve sonra kâğıdı buruşturup, kumun üzerine fırlattı. Artık onun tüm ailesi Buddy idi. Louisville geçmişte kalmıştı. Belki Buddy ona sorunlarmı anlatmıyor ve bir sürü yalan uyduruyordu ama, yine de tüm geleceği Buddy idi. Örneğin, o yeni aldığı şık ve pahalı giysileri nereden almıştı, parayı nereden bulmuştu? Neden bu güzel eve yerleşmişlerdi? Onu almaya gelen şoförlü arabanın parasını kim ödüyordu?

Angel bunları ona sorduğunda, Buddy onun saçını okşayıp, «Endişelenme bebek, eski dostum Jason'un bana borcu vardı, onu ödüyor,» diyordu.

Madem ödenecek bir borç vardı, öyleyse neden Angel'a da giysiler almıyordu? Buddy'nin yeni giysilerini kıskandığı filan yoktu, ama kendisine de bir şeyler alınsa hiç fena olmazdı. Buddy alış-veriş yapmaya giderken, onu da yanında götürebilirdi. Böyle yapmadığı için Angel çok kırılmıştı. Ama zaten yakında yeni giysiler alması gerekecekti" - hamile giysileri.

Bu düşünce gülümsemesine neden oldu. Kendisinin ve Buddy'nin yaratmış oldukları bir varlığın karnında büyümekte olduğunu kanıtlamak için, karnının bir an önce büyümesini istiyor, bunun için sabırsızlanıyordu. Bir sinema yıldızı olmak konusundaki tüm hevesleri birden yok olmuştu. Ailenin yıldızı Buddy olacaktı, kendisi de onun sevgili karı-
-Si. Sinema dergileri, onların güzel evlerinde çekilmiş resim-

lerini basacaklardı. Buddy hoş ve yakışıklı, kendisi uçuşan bir elbise giymiş ve başına çiçekler takmış olacaktı. Ayaklarının dibinde de bir sürü güzel çocuk oturacaktı. Gerçek bir anne. Bu düşünce onu mutlu etti. Kendi kendine gülümsedi. Buddy'nin bir yıldız olması ne kadar sürerdi acaba? İki yıl? Üç yıl? Ne zaman olursa olsun, Angel onu bekleyecekti.

Deniz içilecek kadar güzeldi. Angel beyaz sandaletlerini çıkardı ve merdivenlerden inip, kumsala bastı. Sonra okyanusa doğru koşmaya başladı. Uzun sarı saçları arkasında uçuşuyordu.

Yandaki evin terasmda oturmakta olan bir adam onun denize girişini izledi. Sonra kalkıp terasın köşesine yürüdü ve gözlerini kısarak, Angel'in dalgaların içine dalışını izlemeye koyuldu.

Angel denizden çıktığında adam hâlâ bakıyordu.

Elaine, Bibi Sutton'un sekreterine, partinin George Lancaster ve Pamela London şerefine verileceğine dair not bıraktıktan tam on bir dakika sonra Bibi aradı.

«Hayatım!» diye başladı Bibi. «O kadar meşguldüm ki, kusura bakma telefon edemedim.»

«Özür dilemene gerek yok,» dedi Elaine onu affetmiş bir ses tonuyla. «Ne demek istediğini anlıyorum.»

«Sevgilim, Pamela ve George'un şerefine parti veriyormuşsun, öyle mi?» Bibi katılacağı işleri' her zaman kontrol ederdi.

«Evet, onların şerefine bir parti vereceğimi sana söylemiş olduğumu sanıyordum,» diye cevapladı Elaine.

«Hayır, hayır. Öyle olmasa da gelirdi, bunu biliyorsun.»

«Tabii, biliyorum.» Elaine içinden gülüyordu. Ah, şu yıldızlar!

«Şey, kaç kişi geliyor?»

«Fazla kalabalık değil. Yalnızca samimi dostlar. George ve Pamela'nın yakın arkadaşları. Elli ya da altmış kişi. Daha fazla değil.»

«Ahhh...» Bibi içini çekti. «İşte bunu severim. Yani samimi bir toplantıyı. Herhalde herkes şık giyinecektir.»

«Hanımlar evet. Ama sanırım erkekler daha rahat giysiler giymeyi tercih edeceklerdir,» diye cevapladı Elaine.

«Çok mantıklı bir düşünce,» dedi Bibi. «Buna bayıldım. Biz çok şık giyiniriz. Erkekler de sıkıcı spor giysilerle gelirler.»

Nihayet beğendiği bir şey çıkmıştı. Elaine'in gözleri parlıyordu.

«Şimdi,» diye devam etti Bibi, «yemekleri kim hazırlayacak?»

Elaine birkaç saniye duraladı. **Biraz olumlu ol. Karının seni altetmesine izin verme.** «Madame Wu'yu düşünüyordum.»

«Hayır!»

«Hayır mı?»

«Sana bir sır açıklayacağım. Yalnızca iyi arkadaşlarıma söylediğim bir sır.»

Elaine bekledi.

Bibi gerçekten büyük bir sır söylermiş gibi bir an duraladı. Sonra, «Sergio ve Eugenio,» diye bağırdı.

«Onları bildiğimi sanmıyorum.»

«Tabii ki bilmiyorsun. Onları kimse bilmiyor zaten. Onlar benimdir. Benim gizli sırrım.»

Şimdiye kadar ispatlanamamış bir söylentiye göre, Bibi Sutton sihirli değneği ile onayladığı her lokanta, her yiyecek servisi ve her dükkândan belli bir komisyon alıyordu. Elaine,. onun bu kez Sergio ve Eugenio'dan ne alacağmı merak etti.

«Peki, iyi midirler?»

«Ha!» Bibi öfkeli bir kahkaha attı. «Tatlım, iyi olmasalar sana önerir miydim sanıyorsun?»

«Tabii ki önermezdin. Ben...»

Bibi yine sazı eline almıştı. «Sonra sana bir başka sır daha açıklayacağım. Zancussi Triosu. Roma'dan gelen gerçek İtalyan aşk şarkıları. Bahçeye tente koymayı düşünüyor musun?»

«Şey, bunu pek...»

«Mutlaka koymalısın! Şimdi, sana biraz öneride bulunayım...»

Konuşmaları bir on dakika daha sürdü ve Bibi ona sayısız önerilerini sıraladı. Bu arada Elaine, tüm bunların kaça patlayacağını düşünüyordu. Tenteli bir bahçe. Müzisyenler. Sergio ve Eugenio. Garsonlar. Çiçekler. Son moda içkileri hazırlamak için iki barmen. Arabaları park etmek için bir şoför. Mutfak personeli. Ve yeni bir giysi.

Bunların hepsini gerektiği şekilde yapabilmek bir servet demekti. Ama gerektiği şekilde de yapılması gerekiyordu.

Bibi konuşmayı neşeli bir ses tonuyla sona erdirdi. Sonra Elaine'i, Pazartesi günü evinde vereceği öğle yemeğine davet etti. «Mace konusunda çok iyi kalpli bir polisle konuştum. Hepimizin izni var şimdi,» dedi Bibi. «Ne diyorsun? İyi bir fikir, değil mi?»

Bibi gibi bir kadının Mace'e ne ihtiyacı vardı ki? Zaten şoförlü Rolls-Royce'u Beverly Hills'in dışma asla çıkmazdı.

«Çok iyi fikir,» dedi Elaine. Böyle yağcı bir insan olduğu için kendi kendinden nefret ediyordu.

Bibi Sutton arıyor ve çağırıyor - sen de hemen koşarak gidiyorsun. Ondan nefret etmiyor muydun? Kapa çeneni Etta.

Daha sonra Maralee ve yeni erkek arkadaşı Randy ile La Scala'ya yemeğe gittiler. Yemek tümüyle bir fiyaskoydu. Maralee bu adamları nereden buluyordu acaba? Onun, durumundan ve parasından yararlanmak isteyen keskin gözlü, akıllı zamparaları bulmak için özel bir yeteneği vardı sanki. Elaine öğle yemeğinde Randy'i gördüğü zaman, ondan hiç hoşlanmamıştı. Ve bu duygusu ikinci görüşmelerinde daha da arttı.

Zaten Ross da onlarla yemeğe çıkacakları için çok kızmıştı. Ross ile Maralee birbirlerinden hoşlanmazlardı. Ross, ona yalnızca karısının en iyi arkadaşı olduğu için tahammül ediyordu, ama onun sıkıcı erkek arkadaşlarma da tahammül edip, üstüne üstlük bir de yemeğin parasını ödemez biraz fazlaydı.

İçkilerini ısmarlayıp sohbete başladılar. Elaine, Maralee ile konuşuyor, Randy de Ross'a bir şeyler söylemeye çalışı-

yordu. Ona 'efendim' diye hitap etmesi Ross'u çok kızdırdı. Randy konuşmaya devam edip, 'annemin en sevdiği aktör sizsiniz ve eski filmlerinizin hepsini televizyonda izledim,' gibi şeyler söyledikçe, Ross'un siniri daha da kabardı.

Birinci smıf serseriydi bu herif. Ross garsonu çağırdı ve buzlu viskileri birbiri ardma devirmeye başladı.

Yemeğin yarısına doğru, Karen Lancester ile Chet Barnes geldiler. Karen masaya yaklaşıp yırtıcı bir kuş gibi kendine yer açtı. Chet de arkadan geldi.

«Selam. Herkese selam,» dedi. Gözleri, yemek öncesi aldığı kokainden dolayı parıltılar saçıyordu.

Ross, onun ince ipek bluzunu delecek gibi duran göğüslerini gördüğünde, birden dikleşti ve onu aramamış olduğu için üzüntü duydu. Ertesi sabah ilk işi bu durumu halletmek olacaktı.

«Yemek yediniz mi?» diye sordu Elaine. Onların geldiğine seviniyordu.

«Yiyeceğiz.»

«Neden bizimle birlikte yemiyorsunuz?» diye sordu Elaine ve masanın altından Ross'un bacağma sert bir tekme attı.

Karen'in ince bluzunun ardından görünen göğüslerine hayranlıkla bakan Ross durumu anladı ve «Evet, lütfen bize katılın,» dedi.

Karen, onun gözlerinin içine baktı, hafifçe gülümsedi. «Hayır, teşekkür ederiz. Chet ile büyük bir tartışmaya girdik. Konumuz orgazm ve cinsel organın büyük olmasının iyi bir âşık olmayı etkileyip etkilemediği. Anlıyorsunuz ya, bu konuşmalarımızla yemeğinizi mahvetmek istemeyiz.»

Elaine güldü. «Sen inanılmaz bir kadınsın!»

Karen, Ross'a öldürücü bir bakış fırlattı. «Daha sonra görüşürüz.»

«Öyleyse, yemekten sonra birlikte kahve içelim,» dedi Elaine telaşla.

«Belki.» Karen masadakilere gülümserken, Randy Felix'i hiç görmemezlikten geldi. Sonra Chet'in elini yakaladı

ve garsonun arkasından yürüyüp, arkalarda bir masaya oturdular.

«Karen ile Chet'in birlikte olduklarını bilmiyordum,» dedi Maralee, «Ne kadar zamandır çıkıyorlar?»

Elaine omuzunu silkti. «Onun maceralarını takip etmek oldukça zordur.»

îyi ki takip etmiyorsun, diye düşündü Ross. Sonra Karen'in olduğu tarafa baktı. Karen, Chet'e yaklaşmış, kulağına bir şeyler fısıldıyordu. Yoksa kulağma dilini mi uzatmıştı?

Birdenbire ona sahip olmak için büyük bir arzu duydu.

«İyi misin, Ross?» diye sordu Elaine birden.

«Ne dedin?»

«Garip bir halin var da.»

«Evet, var ya. Çok sıkılmış bir halim var,» diye mırıldandı Ross öfkeyle. «Senin sayende çok eğleniyorum.»

«Püff...»

Ama Elaine'in endişe etmesi gereksizdi. Maralee'nin söylenilenleri duyacak hali yoktu. Gözlerini Randy Felix'in gözlerine dikmiş, herifin uydurduğu bir sürü yalanı dinliyordu.

Buddy her gün, saat beş sularında Easterne'in ofisim arayıp, Montana Gray'in çirkin burunlu sekreteriyle konuşuyordu. Kız ve Buddy uzun ve derin konulara giriyorlardı. Buddy neler olup bittiğini öğrenmek istiyordu. Kendi deneme filmi için bir tarih belirtilmiş miydi? Başka hangi aktörler deneme filmi çevireceklerdi? İçlerinde en şanslı hangisiydi?

Adı İnga olan sarışm sekreter Buddy'e her şeyi anlatıyor, karşılığında da Buddy'nin onu yemeğe çıkaracağını düşünüyordu. Ama sonunda Buddy'nin onu davet etmeyeceğini anlayınca, «Bak, tüm bu bilgileri telefonda vermek çok zor oluyor, neden evime geliniyorsun, orada daha rahat konuşuruz,» dedi.

Buddy bunun ne demek olduğunu biliyordu. «Şu anda

kent dışında bir plaj evindeyim ve arabam da tamirde,» diye bir yalan attı.

Ama kız bu cevapla yetinecek değildi. Cosmopolitan dergisi okuyor ve bir kadm olarak haklarmı iyi biliyordu. Eğer biriyle yatmak istiyorsa, peşinden koşabilirdi. «Ben oraya gelebilirim,» dedi kız birden.

«Hiç iyi bir fikir değil. Hareket eden her şeyin üzerine saldıran, ruh hastası bir arkadaşla birlikte kalıyorum. Bundan hoşlanacağmı hiç sanmıyorum.»

«Bir deneyelim,» dedi kız cesurca.

«Pekâlâ, bir gün deneriz.»

«Günü söyle, Buddy.»

«Bak, istersen seni yarın yine aynı saatte arayayım, tamam mı?»

Buddy telefonun başından kalktı ve evin içinde gezinmeye başladı. Angel mutfakta akşam yemeği için balık salatası hazırlıyordu.

«Hey, yemeği dışarda yiyelim mi?» Buddy onun arkasına geldi ve kıza sarıldı.

«Her şey hazır oldu,» dedi Angel. Kendini onun kollarından kurtardı ve salatalık kesmeye devam etti.

«Ne olacak yani? Sana biraz gösteriş yapmak istiyorum, bebek.»

«Bu gece olmaz, Buddy. Saçım çok pis. Ayrıca yemek hazır ve televizyonda da Richard Gere'nin bir filmi var.»

Kendisi gibi bir kocası varken, Richard Gere'i seyredip de ne yapacaktı? İşte bu hoşuna gitmemişti. «Peki, peki. Nasıl istersen,» dedi.

Angel güzel gözlerini açarak, «Kızmadın, değil mi?» diye sordu.

«Hayır, tabu ki kızmadım.»

Buddy dışarı çıkıp, terasta gezinmeye başladı. Angel tam evli-barklı bir kadın gibi davranmaya başlamıştı. Buddy onun, dışarıda yemek yeme teklifine çok sevineceğini sanmıştı. Sonra, her akşam dışarıda yemek yemiyorlardı ki. Bu onun için özel bir şey olmalıydı.

Kendini birden huzursuz hissetti. Tanrım! İçinde bu-

lunduğu durumu Angel'in anlayacağını sanmıştı. Günleri dolu, aklı karışıktı. Sonra bir de şu deneme filmi vardı.

Tavandan asılı uzay-çağı televizyonunu seyrederek, yemek yediler. Sonra Angel hafifçe esnedi ve «Çok yorgunum, Buddy. Erken yatarsam, kızmazsın, değil mi?» dedi'.

Evet. Kızardı. Kafasını boşaltması, eğlenmesi, rahatlaması gerekiyordu.

«Tabii ki kızmam, bebek. Sen yat.»

Angel onu hafifçe öptü ve yukarı çıktı.

Keşke onu kendinden geçirecek bir uyuşturucu olsaydı.

Keşke şu deneme filmini çevirmiş olsaydı.

Keşke bir yıldız olsaydı.

18

Joey Kravetz'in kardeşi kente dönmüştü. Louise Kravetz. Diğer adıyla Lulu. Joey'den tam beş yaş büyüktü. îki kere fahişelik yapmaktan, üç kere de uyuşturucu kullanmaktan tutuklanmıştı.

Bir pazar sabahı Amsterdam'dan uçakla geldi. Kız gümrükten çıktıktan on dakika sonra, Leon onun kim olduğunu öğrenmişti. Öğrenmişti, çünkü adamları vardı.

Millie'nin itirazlarına aldırmadan arabasına atladı ve Lulu'nun oturduğu eski eve, ondan tam yirmi dakika önce vardı. Öfkeli bir ev sahibesi onu Lulu'nun odasına soktu. Odanın içi, buruşuk giysiler, ölmüş bitkiler, eski bir pikap ve bir raf dolusu eski rock plaklarından oluşan bir karmaşaydı. Her şeyin üzerini kaim bir toz tabakası kaplamıştı.

Bir köşede yapılmamış bir yatak duruyordu. Diğer tarafta ise, üzerinde üst üste pis tabakların durduğu bir ocak.

Lulu'nun, Joey'e benzeyip benzemediğini merak ediyordu.

Leon çalmakta olan alarmın sesiyle uyandı. Sabahın yedisi. Çalar saati olmasaydı, sonsuza dek uyuyabilirdi.

Pijamasının önünde kurumuş bir yapışıklık hissetti ve ne olduğunu hemen anladı. Bir rüya görmüştü. Olacak şey değildi. On altı yaşından beri bu tür rüyalar görmemişti.

Rüyaymış! Sen uyuyor numarası yaparken, Joey Kravetz seninle sevişmişti. Hem de gecenin bir yarısında.

Bunu gerçekten yapmış mıydı?

Evet, yaptın ve de bu işe bayıldın. Hiç de o kadar derin bir uykuda değildin. İsteseydin kalkıp ona engel olabilirdin.

Her yanını utanç sardı. Kendisi, Leon Rosemont ve on altı yaşında bir fahişe. Buna ihtiyacı yoktu ki. Düzenli bir seks hayatı vardı - hem de istediği kadar. Lanet olsun! Kızın bunu yapmasına nasıl izin verebilmişti?

Leon yataktan kalkıp, pijamasını çıkardı ve üzerine bir bornoz giydi.

Şimdi onun yüzüne nasıl bakacaktı?

Nasıl bakmayacaktı?

Kızın yüzündeki ifadeyi görür gibi oldu. Ona büyük bir zafer kazanmış edasıyla bakacaktı. Bilmiş bir ifadeyle. Sen de diğerleri gibisin dermişçesine.

Ama Leon diğerleri gibi değildi. Sokaklarda dolaşan hayvanlar gibi değildi o.

Öfkeyle oturma odasına yürüdü. Onu kaldır, eline yirmi dolar sıkıştır ve defet.

Evet, ya. Böyle yap ve onu fahişeliğe devam etmesi için teşvik et. Parasını öde ve onu unut. Senin sorunun değil ki o.

Oh, evet. Tabii ki senin sorunun. On altı yaşında bir kız ve sen ona yardımcı olmaya çalışmalısın. Görev duygun ne oldu?

Görev duygusu sabahın erken saatlerinde nereye gitmişti acaba?

Kıza verdiği battaniye ve yastık yerde duruyordu. Kanepe boştu.

Leon mutfağa ya da banyoya bakmadan, onun gitmiş olduğunu biliyordu.

Lulu, Joey'den daha uzun boyluydu. Doldurulmuş bir tavuk gibi şişkoydu ve yüzünde kırmızı lekeler vardı. Ayrıca, gözleri fazla uyuşturucu kullanmaktan dolayı sararmıştı.

Lulu yalnız değildi. Yanında, çılgın saçlı ve aynı sarılıkta gözlere sahip, zayıf ve asabi bir genç çocuk vardı. İkisinin de sırtında, omuzdan askılı sırt çantaları vardı ve genç çocuk çantanm ağırlığı altında eziliyor gibiydi. Ev sahibesi, Leon'un yukarıda olduğunu ikisine de söylememeyi yeğlemiş olmalıydı, çünkü odaya girdiklerinde yüzlerinde beliren şaşkınlık ifadesinin ciddi olduğu belliydi.

Leon hemen kimlik kartmı uzattı.

Lulu sırtındaki çantayı yere bıraktı, Leon'un kimlik kartmı aldı ve dikkatle inceledi.

Sonunda kartı onun yüzüne fırlatarak, «Lanet olası domuzlar,» diye haykırdı. «Kent dışına çıkarım - üzerimi ararlar. Kente geri gelirim - yine aynı şey.» Lulu şişman kollarını havaya kaldırdı. Üzerindeki Hint-işi batik bluzun kol altı yırtılmıştı. «Üzerimde bir şey yok. İstersen ara.»

Lulu konuşmasını iyi biliyordu. Ama bu konuşma şekli erkek arkadaşını giderek korkutmaya başlamıştı. Çocuk yavaş yavaş kapıya doğru yürümeye başladı.

«Buraya gel, T.T.,» diye haykırdı Lulu. «Beni bırakıp gidemezsin. Aradıkları her neyse, bu işte sen de varsın.»

T. T. birden dondu, hasta sarı gözleri fırıl fırıl dönüyordu.

«Bir şey aramıyorum,» dedi Leon yavaşça. «Çok üzücü bir haberim var.»

«Üzücü mü?» diye tekrarladı Lulu boş gözlerle. Sanki bu sözcüğü daha önce hiç duymamış gibi bir hali vardı.

T.T. de aynı sözü tekrarladı. «Üzücü?»

«Kardeşin Joey hakkında,» dedi Leon.

«O küçük fahişe yine ne yaptı?» diye sordu Lulu. Bu arada öfkeyle bacağını kaşıyordu. «Yoksa öldü mü?» Lulu yaptığı espriye kahkahayla güldü.

«Aynen öyle,» dedi Leon.

«Hey, benimle dalga geçme, bayım,» diye atıldı Lulu. «İster polis ol, ister başka bir şey, bunun hiç de komik olduğunu sanmıyorum.»

«Kızkardeşin Joey bir cinayete kurban gitti,» dedi Leon kesin bir tonla.

Kırmızı yüz birden gerildi. Arkadaşının başı birden sağa sola gitmeye başladı.

«Çok üzgünüm,» dedi Leon hafifçe.

«Üzgün!» diye haykırdı Lulu acısını unutarak. «Seni orospu çocuğu! Sen üzgün olmaktan ne anlarsın? Kızkardeşimi siz öldürdünüz. Sizler, domuzlar!»

«Yavaş ol, Lu,» dedi T. T. «Unutma, o bir polis.»

«Tabii,» diye haykırdı Lulu kontrolünü kaybederek. Öfkeden titriyordu. «Polislerin ona yaptıklarını hiç unutmuyorum, hepsini hatırlıyorum. Bir devriye arabasının arkasında, dar bir sokakta. Hatta bir tanesi, Joey daha on beş yaşındayken onu evine götürüp zorla ırzına geçmişti. Polisler!» diye bağırdı iğrenerek. «Onun bu hayattan kurtulmak için hiçbir şansı yoktu ve siz, siz domuzlar ona asla yardım etmediniz. Ondan faydalandınız, onu ezdiniz, hem de akla gelebilecek her şekilde.»

Leon onun öfkeli yüzüne baktı. **Hatta bir tanesi, Joey daha on beş yaşındayken onu evine götürüp zorla ırzına geçmişti.**

Leon öksürdü ve bir şeyler söylemek istedi, ama beyni durmuş gibiydi. **Deke Andrews. Deke Andrews. Git, onu yakala. Onu yakalamalısın - Joey için, benim için!**

Bu suç dayanılır gibi değildi.

Norma Jaeger hiç de Buddy'nin beklediği gibi değildi. Keza Celeste McQueen. Şüphesiz ikisi de artık genç değildi. Ama hayat henüz bitmemişti ve ikisinin de üzerindeki mücevher anlatılacak gibi değildi, mutlaka görmek gerekirdi.

Önce Bayan Jaeger. Bir genç kız gibi kıvırtılmış kına-« lı saçlar. Yakından bakıldığında, elliye yaklaşan ama uzaktan bakıldığında otuz beş gösteren bir yüz. Biraz fazlaca sürülmüş amber rengi göz farının dışında, son derece ustaca yapılmış bir makyaj. Açık mavi bir takımın içindeki mükemmel bir vücut. Boynun çevresinde, üzerinde büyük pırlantalar bulunan kaim bir altın tasma ve ona uyan bileziği. Ve sol elinde, bir mücevher hırsızının birbuçuk haftalık ganimetine eşdeğerde çok iri bir pırlanta yüzük.

Bayan McQueen, bir ya da iki yaş daha büyük - bir ya da iki kilo daha ağır. Meçli kısa saçlar, hafif bir güneş yanığı çiller. Beyaz bir tenis elbisesi ve gerçekten çok etkileyici bacaklar. Bir sürü türkuvaz ve gümüş Hint mücevheri ve arkadaşmmkiyle aynı büyüklükte, kalp şeklinde bir pırlanta yüzük.

Pazar öğle. Jason loş bir şekilde ışıklandırılmış Polo Salonu'nda onları tanıştırırken, ikisi de heyecanla Buddy'e bakıyorlardı.

«Hey,» Buddy tüm sempatikliğiyle konuşmaya çalıştı. «Sizlerle tanıştığıma çok sevindim hanımefendiler.» Sonra Bayan McQueen'in yanındaki deri koltuğa oturdu.

Kadın onun elini hafifçe okşadı ve mavi gözlerini ona dikip, «Bu sözü biz buradan ayrılırken de söylersin inşallah tatlım,» dedi.

Hepsi güldüler.

«Sizin için sipariş verdim,» dedi Jason neşeyle. «Şampanya ve portakal suyu. Füme sombalığı ve omlet.»

«Harika,» dedi Buddy gülümseyerek.

Yine ne tür işlere bulaşmıştı? Onlarla nelerden söz ede-

çekti? Öyle havadan-sudan konuşmasını oldum olası beceremezdi.

«Şekerim,» dedi Bayan McQueen, «Jason'un dediğine bakılırsa, çok ümit verici bir sinema yıldızıymışsın. Ah, ne heyecan verici bir şey!»

Norma Jaeger, kehribar rengi göz farının ağırlığı altında kapanan yeşil gözlerini kırpıştırarak, öne eğildi. «İnsanlar dergisinde bir makale okuyordum,» dedi heyecanla, «Knots Landing ya da Dallas dizilerinden birinde oynayan genç bir aktör hakkındaydı bu makale. Zaten bu dizilerde bir sabun köpüğü gibi şişen aktörlerin hepsi benim için aynıdır. Neyse, bu popüler dizilerden biriydi.»

«Evet, söylesene,» dedi Celeste McQueen sabırla. «Hangi dizi olduğu önemli değil şimdi, konuyu dağıtıyorsun.»

«Ohh, lütfen beni zorlama,» diyerek gülümsedi Norma ve manikürlü uzun tırnağını arkadaşma doğru uzattı. «Bilirsin, zorlanmaktan nefret ederim.»

«Oh, bilmez miyim!» diyerek güldü Celeste.

Buddy, iki arkadaşın birbirlerine fırlattıkları bakışın farkındaydı.

«Neyse,» diye devam etti Norma. «Dergide röportaj yapılan aktörün dediğine göre, günümüzde aktör olmak isteyen erkeklerin, kadın film yıldızlarının geçtikleri yerlerden geçmeleri gerekiyormuş.» Kadın hafifçe duralayarak Celeste'ye bir göz attı. «Şimdi benim öğrenmek istediğim, senin bu konuda ne düşündüğün, Buddy. Sen de aynı fikirde misin?»

«Aslında sana sormak istediği şu, tatlım,» diye araya girdi Celeste. «Yani bir rol alabilmek için her şeyi yapar mısın?»

«Hayır, hayır, benim sorduğum,» diye kesti Norma, «Yani şey yapar mısm - ne demek istediğimi anladın herhalde, açık açık söylememe gerek yok.»

«Zaten söyledin,» diyerek güldü Celeste.

«Hayır, söylemedim!» diye itiraz etti Norma.

Buddy'nin vereceği cevabı beklemeden, birbirlerine bakıp gülüştüler.

Buddy yüksek sesle gülmek istedi. Bu karıların ikisi de

manyaktı. Ona iki tane sevici tanıştırmışlardı ve şimdi bunlara eşlik etmek zorundaydı. Oh, Tanrım! Çok şükür, neyse ki onunla ilgilenmeyeceklerdi. Buddy yakışıklıymış, değilmiş, umurlarında bile değildi.

İlişkileri yavaş yavaş başka bir yöne kayıyordu ve Montana bu durumu nasıl halledebileceğini bilemiyordu. Ama emin olduğu bir tek şey vardı - evde kocasını bekleyen küçük bir kadm durumuna asla düşmeyecekti. Gerçi Neil de onun öyle bir eş olmasmı istemezdi, ama Neil ne istiyordu ki zaten?

Yı'ne içmeye başlamıştı. Bu onun sorunuydu. Yetişkin bir adamdı ve bu durumu düzeltmesini bilmiyorsa, onun eline vurup, onu cezalandırmak Montana'ya düşmezdi. Artık evde çok az kalıyordu. Sabah erkenden çıkıyor, gece geç saatlerde dönüyordu. Montana kocasına, neredeydin, ya da kiminleydin gibi sorular soracak bir kadın değildi. Böyl^ şeylere asla inanmazdı.

Montana. Neil'in rol dağıtımı konusunda endişe duyduğunu biliyordu ve bu yüzden tüm enerjisini geri kalan rollerin dağıtımının doğru olması için harcıyordu.

Bir gün arabasına bindi ve kente gidip, senaryonun geçtiği gerçek mekanlarda, yani sokaklarda dolaştı. Küçük arabasının içinde oturup, sağdan soldan geçen yüzleri inceledi. Aktörlerin canı cehenneme, diye düşündü. Belki de bazı roller için halktan kişileri kullanabilirdi.

O sırada, onun kısa filminde rol almış çocuklardan biri oradan geçiyordu. Bir yıl içinde oldukça büyümüştü. Lastik ayakkabılarında delikler olan, siyah saçlı, yakışıklı bir genç çocuktu bu. Çocuk onu görmedi, göğüsleri oldukça gelişmiş, sarı saçlı bir çocuğun yüzüne balon patlatmakla meşguldü.

Montana birden Gina Germaine'i hatırladı. Neil ona gerçekten deneme filmi çevirtecekti. Montana buna inanamıyordu, ama yapılacak en akıllıca şey, bunu olduğu gibi kabul etmekti, hiç değilse şimdilik.

Ah... büyük göğüslerin yarattığı güç ve etki. Gina tüm meslek yaşammı bunlar üzerine kurmuştu.

Montana, iki genç çocuğun yanından geçmekte olan iki orta yaşlı adama baktı. Onların ne yapacağmı çok iyi biliyordu ve az sonra bu konuda yanılmamış olduğunu fark etti. Adamlar kızm göğüslerini inceleyip, birbirlerine baktılar ve sonra dudaklarını yalayıp, çirkin bir söz söylediler. Sonra ikisi de birden kahkahalarla gülmeye başladılar. Sokaktan geçen sıradan erkekler bile, bir kadının yalnızca kalça ve göğüsten ibaret olduğunu birbirlerine hatırlatıp bunu alay konusu yapabiliyorlardı. Çünkü tüm yaşamları boyunca, şuuraltı olarak böyle düşünmek için eğitilmişlerdi. Standart bir erkek davranışı. Montana bu tür olayları binlerce kez görmüştü. Bazen bir erkeğin düşüncelerini ve davranışlarını, sanki onlarm beyinlerinin içindeymiş gibi anlayabiliyordu. Bir grup erkeğin içindeki erkeğin ne yapacağını kestirmek son derece kolay bir şeydi. Ama Montana için, ne yapacağı belli olmayan erkekler ilgi çekiciydi.

Neil ile ilk tanıştığı zamanı hatırladı. Giderek ölüme yaklaşan ve tüm yeteneklerini harcayan bir alkolik. Ama aynı zamanda da, ne yapacağı belli olmayan, son derece zeki ve çekici bir erkek.

Dapdaracık bir naylon pantolon ve yüksek topuklu ayakkabılar giymiş bir fahişe yürüyüp geçti. Onun arkasında da, cesaretini toplayıp kadına yanaşmaya çalışan gözlüklü bir adam. İşte Sokak İnsanları.

Senaryoyu yazmak çok kolay olmuştu. Montana, erkeklerin nasıl düşündüklerini anlayabilecek yeteneğe sahip, iyi bir gözlemciydi. Onları anlıyor, onlara sempati duyuyordu. Ve sokaktan gelip geçen insanları, sokakta meydana gelen olayları izleyerek, gerçek insanlardan oluşan harika bir hikâye yaratmayı başarmıştı.

Şimdi. Neil bu senaryoyu ne yapacaktı?

Üzerindeki baskılardan dolayı filmi şişirecek miydi, yoksa kendinde varolan o özel yeteneğini kullanıp, harika bir Şey mi yapacaktı?

Neil güçlüydü.

Montana onun yeteri kadar güçlü olabilmesi için dua etti.

Elaine, yalnızca vereceği partiden ve Bibi Sutton'da konuşmak istiyordu.

«Elaine, yeter artık!» diye bağırdı Ross. «Bibi'nin bir zamanlar Paris sokaklarmda, gecede yüz papele çalışan bir fahişe olduğunu biliyor muydun? Ben de onunla birlikte oldum, George da. Hatta Hollywood'a ilk geldiğinde, George'dan hamile olduğu söyleniyordu. Büyük bir skandaldi bu.»

«Çok saçma.»

«George'un karısı durumu öğreninceye kadar birlikte yaşamaya devam ettiler. Ama daha sonra, Tijuana'ya gidip kürtaj olmuş.»

«Buna inanmıyorum,» dedi Elaine. «Hollywood uydurmalarından biri bu da.»

«Hayır, Hollywood uydurması filan değil. Tüm bunlar gerçek ve Tanrı aşkma, bu kadının sarkmış poposunun ardından koşmaktan vazgeç artık.»

«Bibi'nin vücudu mükemmeldir,» dedi Elaine öfkeyle. «Poposu filan da sarKmış değil. Bence senin popon sarkmış ve partiden önce birkaç jimnastik seansına gitsen iyi olur.»

«İnsanı iğnelemeden duramıyorsun, değil mi?»

«Sen de gerçekleri kabul edemiyorsun. Özellikle kendinle ilgili olan gerçekleri.»

«Vaaz vermekten vazgeç.» Ross çalışma odasma gitti ve Karen'e telefon edip etmemeyi düşündü. Ama Elaine evde olduğu sürece bu çok tehlikeli olabilirdi.

Cumartesi sabahı arabayı alıp füme balık, taze ekmek ve krem peynir almak için markete gitmiş, dönüşte de bir telefon kulübesine girip Karen'in numarasını aramıştı. Karen yoktu. Ross adını bırakmak istemediğinden, Bayan Lancaster'ı, Bay Elaine'in aradığını ve kendisiyle mutlaka görüşmesi gerektiğini belirten bir not bırakmıştı.

Karen bu notu almamış olmalıydı, çünkü şimdi pazar akşamı olduğu halde, hâlâ aramamıştı. Belki de aramış ve Elaine çıkınca, telefonu kapamıştı. Ya da Ross'u hafta sonunda aramanın pek akıllıca bir şey olmadığını düşünüp, hiç aramamıştı. Şu Karen ne akıllıydı.

Elaine, mutfakta ızgaraya iki büftek koymuş, kendi ken-

dine söyleniyordu. Lina'ya iki misli fazla para teklif ettiği lıalde, pazar günleri gelmiyordu. Elaine yemek pişirmekten nefret ediyordu, çünkü o güzelim tırnakları mahvoluyordu. Bulaşık yıkamaya gelince, bu işi tümüyle Lina'ya bırakıyor, bulaşıkları makineye yerleştirmek zahmetine bile katlanmıyordu.

Ross mutfağa girdi ve salata tabağının içindeki turplardan atıştırmaya başladı. «Bibi'nin yarınki öldür-ve-yarala partisine başka kimler geliyor?» diye sordu.

«Göz yaşartıcı sıvı kullanmayı öğrenmek, öldürmek ve yaralamak değildir. Yalnızca basit bir korunma yöntemi.»

«Tabii, tabii. Silahlı bir herif seni yakalıyor ve sen de ne yapıyorsun? Çantanı açıp, o minik göz yaşartıcı sıvını çıkarıyorsun ve «Oh, affedersiniz, efendim. Bir dakika bekler misiniz, lütfen. Size şu spreyimden biraz sıkacağım da. Umarım sizce bir mahzuru yoktur, diyorsun.» Ross ince tonlu bir kadın sesini taklit ederek konuşmuştu.

Elaine ona kızdığı halde, gülmekten kendini alamadı. «Umarım, bunu asla kullanmak zorunda kalmam.»

«Herifin hayalarına bir tekme atıp, kaçacaksın- Başka bir şey yapmana gerek yok.»

«Hey, yoksa bir uzman mısın?»

«Hayır, bir erkeğim.»

Elaine, «Sahi mi?» demek istedi, ama bu fazla sert kaçabilirdi. Zaten fiyatların her dakika arttığı bir ortamda, parti giderleri için fazla sesini çıkarmadığı sürece, onun dalma basmak istemiyordu. Bu partiyi mutlaka vermek zorundaydı. Elaine kızarmakta olan bifteklere baktı. «Sarımsak tozu ister misin?» diye sordu.

«Hayır, istemem.»

«Yoksa yarın biriyle mi yatacaksın?» diye sordu Elaine şakayla.

Ross onun sol göğsünü yakaladı. «Hayır, eğer şansım varsa, bu akşam biriyle yatacağım.»

Nefesinitutma Elaine. Nefesinitutma. SPARTACUS

Gina Germaine'in sesi telefonda son derece kısık ve seksi geliyordu. «Senin filmin için çevireceğim deneme filminin ilişkimizi sona erdireceğini düşünmemiştim,» dedi.

Neil derin bir nefes aldı. Gina deneme filmi çevirmek istemiş ve Neil de bunu ayarlamıştı. Ama şimdi de kalkmış ilişkilerinin devam etmesinden söz ediyordu.

«Gina, hayatım,» dedi sert bir tonla. «Bir film çevirmeye çalışıyorum. Ve bırak başka şeyler yapmayı, tuvalete gidecek zamanım bile yok.»

«Hep çalışırsın zaten. Seni özledim Neil.»

Tanrım! Bu şantajcı karı insana sinek gibi yapışıyordu. «Çarşamba günü görüşmüyor muyuz? O kadar çok istediğin deneme filmi için geleceksin ya.»

Gina şimdi kırılmış artist pozuna yatıyordu. «Tabii geleceğim, Neil. Ve çok başarılı olacağım. Benimle gurur duyacaksın.»

«İyi, çarşambaya görüşürüz.»

«Bir dakika!» Gina'nm sesinde kesin bir emir vardı.

Neil içini çekti. «Ne var?»

«Bugün bana uğraşana,» dedi sesini yumuşatarak. «Bazı sahneleri konuşmak istiyorum. Yardımına ihtiyacım var.»

Bu kadın inanılmaz bir yaratıktı. «Gina,» dedi Neil kısa keserek. «Sen galiba beni dinlemiyorsun. Çok iğim var ve...»

«İstersen videoda bizim filmimizi izleriz,» dedi Gina. «Buna ne diyorsun? Ya da istersen, filmin bir kopyasını sizin eve göndereyim? Eminim Montana senin bu filmdeki haline bayılacaktır. Çok güçlü ve yakışıklı görünüyorsun.»

Birinci sınıf bir orospuydu Gina. «Pekâlâ, geleceğim,» dedi Neil.

«Seksi bir şeyler giyeceğim. Görüşürüz, Neil.»

Neil telefonu kapadı ve masanın önündeki duvara bakmaya başladı. Bakıyor ama hiçbir şey görmüyordu. O eski Laurel Hardy filmlerinde ne diyorlardı? **«Başımızı belaya soktun, Ollie. Hem de sunturlu bir belaya.»**

Bayan Jaeger ve Bayan McQueen öğle yemeğinden son-

ra tenis oynamak istedi. Buddy, bir Connors ya da Borg olmadığını söyleyince, fazla ısrar etmeyip, kendi başlarına oynamaya karar verdiler.

Jason özür dileyerek, gitmesi gerektiğini söyledi. «Pazar günlerini her zaman Marvin'le birlikte geçiriyorum. Aksi takdirde surat asıyor.»

Marvin, Gladrags Jackson mı surat asıyor? Asla,

«Fakat,» diye devam etti Jason, «Bayan Jaeger daha sonra uygun bir saatte evini gezmek istiyor. İstersen beş buçuk civarında buluşalım. Akşam yemeği için Matteo'nun yerinde bir masa ayırttım.»

Buddy başını salladı. Kumsalda güneşlenip, denize girmekten başka işi olmayan Angel'i düşündü. Onu nasıl kıskanıyordu. Jason gidene kadar bekledi, sonra tenis oynayacak hanımlardan özür diledi ve kalkıp telefon kulübesine gitti. Zilin ikinci çalışında Angel cevap verdi.

«Neden içeride oturuyorsun?» diye sordu Buddy.

«Temizlik yapıyorum,» dedi Angel.

«Temizlik mi? Tanrı aşkına, temizlik de nereden çıktı şimdi? Ev zaten bir hastane kadar tertemiz.»

Angel'in sesi soğuktu. «Mutfak dolaplarmı temizliyorum. İçlerinin talaş dolu olduğunu biliyor muydun? İnşaatçılar temizlemeden bırakmışlar.»

«Sahi mi?»

Angel onun alaylı ses tonuna aldırmadı. «Evet,» dedi meydan okurmuşçasma.

«Bak, dinle. Bir süre için, belki de akşama kadar dönemeyeceğim.»

«Ama arabayla dolaşmayacak mıydık?»

«Yarın dolaşırız.»

Angel içini çekti.

«Bak, ne diyeceğim. Temizliğe filan boşver de, o güzelim vücudunu dışan çıkarıp biraz güneşlen. Ve bu bir smirdir. Döndüğümde seni bronzlaşmış göreceğim.»

«Bebek için faydalı olur mu acaba?»

«Evet, evet, olur.»

«Pekâlâ, şimdi mayomu giyeceğim.»

Buddy öpücükler gönderdi ve telefonu kapadı. Sonra bozuk para çıkarıp, Montana Gray'in sekreteri İnga'yı aradı.

Kız telefonu açınca, bir merhaba bile demeden, «Ne haber?» diye sordu.

«Bugün pazar,» dedi İnga.

«Bir sorayım dedim.»

«Bana gelsene.»

«İsterdim, ama iki teyzem de kente geldiler. Onlara iyi bir yeğen olduğumu ispatlamam gerekiyor.»

«Başka bir şey ispatlama da.»

Bununla ne demek istemişti acaba? Buddy telefonu kapadı ve Randy'i' aramayı düşündü. Bugün Ma Maison'da, Randy'nin yanında gördüğü bayan hiç de yabana atılır biri değildi. Randy'e, Maralee Gray'in Sokak İnsanları hakkında bir şeyler bilip bilmediğini sorabilirdi. Hemen Randy'nin numarasını çevirdi, ama cevap yoktu. Sinirlenerek telefonu kapadı.

Tenis kortlarına gitmeden önce şöyle bir dolaşıp, havuzbaşmdaki insanları gözden geçirdi. Boyunlarına altın zincirler takmış bir sürü yanık tenli adam vardı. Küçücük bikinili, pırlanta küpeli, bellerine ince altın zincirler takmış kadınlar ise, yanıklık konusunda, erkeklerden hiç geri kal-, mıyorlardı. Aslında, hepsi birbirine benziyordu bunların.

Buddy hem yürüyor hem de hafifçe ıslık çalıyordu. Kadınların büyük bir çoğunluğu Buddy'i fark etmişti. Erkeklerden de birkaç tanesi' buna şaşırmadı.

Buddy, İngiliz pop müzik yıldızı Josh Speed ve birkaç sıradan aktörü gördü. Islık çalmaya devam ederek, tenis kortlarına yürüdü. Celeste ve Norma sıkı bir maç yapıyorlardı. Yaşlanmakta olan iki Chris Evert gibiydiler. Oldukça iyi oynuyorlardı ve oyundan büyük bir zevk duydukları da her hallerinden belli oluyordu. Top ileri geri gittikçe, Buddy durup onları izledi. Hava ne kadar da sıcaktı. Kumların üzerine yatıp, tembellik yapılacak bir gündü. Ama onun çalışması gerekiyordu ve Jason Swankle'ı kızdırmamalıydı.

«Oyun, set ve maç!» diye bağırdı Norma heyecanla.

«Evet. Çok iyi oynadm, tebrikler,» dedi Celeste nefes nefese.

Kolkola girip, birbirlerine gizlice gülümseyerek korttan gıktılar.

Buddy hemen hazırola geçti. «Evet hanımlar, şimdi ne yapmak istersiniz?»

«Buz gibi bir duş,» dedi Norma.

«Ve de buz gibi bir içki,» diye ekledi Celeste.

«Öyleyse sizi barda bekleyeyim,» dedi Buddy. «Sonra...» Omuzlarını silkti. «Ne isterseniz yaparız.»

«Jason sana ne kadar veriyor?» diye sordu Norma. Kazıl saçları güneşte parlıyordu.

«Hey, sizlere eşlik etmek benim için şereftir,» diye cevapladı Buddy, ama kadının sorusu onu şaşırtmıştı. «Ben de eğleniyorum.»

Norma gülümsedi. «Jason'un verdiği paranın iki misline belki daha çok eğlenmek istersin, ha?»

Buddy yüzünü buruşturdu. «Anlayamadım?»

«Eğer şanslıysak, çok eğlenebiliriz. Hepimizin birbirimize uyum sağlayacağından da eminim.» Norma duralayıp, dudaklarını yaladı ve devam etti. «Ne diyorsun?»

Buddy onun ne demek istediğini anlamıştı. Samimi bir üçlü kurmaktan söz ediyordu kadın.

«Evet, anlıyorum. Sizin aklınızdaki rakam ne kadardı?» Hiç değilse kaç para vereceklerini öğrenmeliydi. Ne de olsa bu işi daha önce yapmıştı.

Angel'i taramadan önce.

«Pazarlık yapmak istemiyorum. Fiyatını sen söyle,» dedi Norma.

Celeste başmı salladı ve iki kadm onu süzmeye başladılar.

Buddy çabuk düşündü. Eh, para içinde yüzdüğü söylenemezdi. Üstelik bu da çok iyi bir fırsattı.

«Şey, bin dolar isterim,» dedi. İstediği paranın çok fazla olduğunu biliyor ve Norma'nm bir kahkaha atmasını bekliyordu.

Ama Norma kahkaha atmadı. Bir kolunu Buddy'nin, diğer kolunu da Celeste'nin koluna sokarak, «Evet, ne bekliyoruz, haydi gidelim,» dedi.

\

Angel mutfağı iyice temziledikten sonra, beyaz mayosunu giydi ve dışarı çıktı. Aslında, güneşte yatmaktan hiç hoşlanmıyor, bunu çok sıkıcı buluyordu.

Evin yan tarafındaki tahta merdivenlerden indi ve kumun üzerinden denize yürüdü. Dalgalar dev boyundaydı ve kumsalın aşağısında, yenik tenli iki genç sörf tahtalarıyla tehlikeli oyunlar oynuyorlardı. Angel onları izledi ve okyanusun o kabarıklığı üzerinde oynayanların, kendisi ve Buddy olduğunu hayal etti. Sonra Hawaii'yi hatırladı. Buddy o zamanlar ne kadar ilgili, ne kadar romantik ve ne kadar farklıydı. Hollywood onu gergin ve sinirli biri yapıp çıkmıştı.

Angel kıyı boyunca yavaş yavaş yürümeye başladı. Dalgalar ayaklarını yalayıp geçiyorlardı. Hepsi birbirinden değişik olan plaj evlerine gıptayla baktı. Süpermarketteki kadının dediğine göre, bu evlerin hepsi iki ya da üç milyon civarındaydı.

«Affedersiniz,» dedi bir erkek sesi.

Angel şaşkın bir ifadeyle döndü. «Evet?» Güneş ışığının vurduğu turkuvaz gözleri kocaman görünüyordu.

Adam onun saf güzelliğine bakakalmıştı. Genzini temizledi. «Beni tanımıyorsunuz, ama ben sizi tanıyorum.»

Bungalowlan iki odalıydı. Havalandırma son hızıyla çalışıyor, panjurlar sıkı sıkıya kapanmıştı. Dışarıdaki bunaltıcı havadan sonra, içerisi dondurucuydu. Ama Norma Jaeger da, Celeste McQueen de bunun farkında değildiler.

«Neden bize martini hazırlamıyorsun,» dedi Norma, ağzına kadar içkiyle dolu barı göstererek. «Bu arada biz de duş alırız.»

«Peki.» Buddy odanm ortasında durmuş, neden böyle heyecanlı olduğunu merak ediyordu.

İki yaşlı karıyla yatacağı için mi heyecanlıydı? Buddy Hudson mı?

Bu tür profesyonel işler yapmayalı çok olmuştu.

Olsundu.

Buddy içkileri hazırlamaya koyuldu ve kendine duble votka doldurup, bir dikişte içti. Fazla alkol işleri yavaşlatıyordu, ama birden içmek her zaman faydalıydı.

Buddy önce bin dolarmı istiyordu. Hemen. Masanm üstüne.

Yatak odasından su sesi geliyordu. Buddy iki martiniyi aldı ve ayağıyla odanm kapısını açtı. Yatak örtüsü düzenli bir şekilde katlanmıştı ve çiçekli yastık kılıflarının üzerinde paralar duruyordu. Bayan Jaeger insanın aklından geçenleri okuyor olmalıydı.

Bardakları masaya bıraktı ve gidip paraları saydı. Gıcır gıcır on adet yüz dolarlık. Evet. Bayan Jaeger hiç de ucuz bir kadm değildi. Buddy parayı ceketinin cebine soktu.

Peki, şimdi ne olacaktı? Önce Bayan Jaeger, sonra Bayan McQueen mi, yoksa ikisi birlikte mi?

Ceketini çıkardı ve gömleğinin düğmelerini açtı. Odanm içinde bir aşağı bir yukarı yürürken, her yanmı garip bir huzursuzluk kapladı.

Angel şimdi ne yapıyordu? Büyük bir olasılıkla mutfak dolaplarını temizliyordu. Bu düşünceyle gülümsedi. Karım temizlikçi. Angel değişmişti. Hawaii'deyken kendisi gibi havai bir insandı. Şimdi ise, düzenli bir ev hanımı olmuş, yerleri siliyor, Buddy'nin içeri taşıdığı kum zerreciklerinden bile şikâyet ediyordu.

«Hah, ha. Demek parayı buldun.» Norma, büyük bir havluya sarmmış, banyonun kapısmda duruyordu. «Duş almak istiyor musun?»

«Tabii,» diye cevapladı Buddy. «Neden olmasm?» Onun temiz olduğuna inanmıyor muydu bu kadm?

Norma yatak odasına girerken, Buddy hızlı adımlarla banyoya yürüdü ve üzerindekileri çıkardı.

Ilık bir duş, parfümlü sabunlar ve yumuşak bir bornoz. Evet, kendini erotik düşüncelere vermenin zamanı gelmişti. Emin adımlarla yatak odasına girdi.

Bayan McQueen ve Bayan Jaeger çıplak bir şekilde yatakta yatıyorlardı.

Şimdi ne yapması gerekiyordu acaba? Onlara katılması mı, yoksa beklemesi mi?

Seçim hakkı müşterinindi. Üstelik bin dolarlık bir ücret için, hanımlar istedikleri seçimi yapabilirlerdi.

Buddy odanın ortasında durup verilecek talimatları bekledi.

İki kişilik büyük yatağın üzerinde kendilerinden geçmiş olan kadınlar onun odada olduğunun farkında bile değildiler. Buddy orada olduğunu bildirmek için yüksek sesle öksürdü.

Hiçbir hareket olmadı. Norma, Celeste'yle meşguldü. İkisi de nefes nefeseydiler. Onlarm bu hali Buddy'nin gülümsemesine neden oldu.

Sonunda ayrıldılar. Celeste hâlâ inliyordu. Norma yatağın üzerine oturdu ve Buddy'e baktı. «Evet, şovumuzu nasıl buldun bakalım?»

Ne istiyordu bu kadın? Eleştiri mi?

Hareketler zaman zaman yavaş, konuşmalar da oldukça kabaydı, ama genel olarak kötü bir gösteri sayılmazdı. Norma Jaeger, başrol oyuncusu olarak parlıyordu. Celeste McQueen ise, ikinci rolün gerektirdiği şekilde isterikti.

«Uh... şey. İyiydi.»

«Yalnızca iyi mi?» Norma gülmeye başladı.

Buddy onu biraz heveslendirmesi gerektiğini düşündü. «Çok baştan çıkarıcıydı.»

«Sen de bize katılsana.» dedi Norma. Celeste hiç konuşmuyordu.

«Ben de aynı şeyi düşünüyordum,» dedi Buddy hafifçe. Belki de numara yapabilirdi.

Numara mı? Bunun numarası olur muydu? Bir yapabilse, tüm para sorunu halledilmiş olurdu. Kitabm başlığım görür gibi oldu. «Seks Havasında Değilken Başarılı Olmanın Sırları.» Ne biçim satardı bu kitap.

«Üzerindeki bornozu çıkar önce,» dedi Norma. «Sana bakmak istiyorum. Genç ve güzel erkek vücutları beni çok etkiler.»

Lanet olsun. Buddy oradan kaçıp gitmek istiyordu.

«Haydi, utangaç değilsindir herhalde, yoksa öyle misin?» diye alay etti Norma. «Jason genellikle bana utangaç tipleri göndermez.»

Evet, her şey anlaşılıyordu şimdi. Demek Jason tüm bunları önceden ayarlamıştı. İki yalnız hanımı gezdirmek de işin numarasıydı. Jason onun geldiğini görmüş olmalıydı.

Celeste doğruldu. Saçları karmakarış olmuştu. Göğüsleri, son derece hareketli bir yaşam sürmenin doğal neticesi olarak, sarkıyordular. «Hmmmm.» Celeste gerindi. «Ne oluyor?»

Celeste ona, San Diego'yu ve on dört yaşında bir çocuğu anımsattı... kapının önünde duran annesi... üzerindeki sabahlığı çıkarıp atışı... sallanan, iri göğüsler ve güzel kokulu kalçalar.

«Gitmem gerek,» diye mırıldandı Buddy. «Gerçekten gitmeliyim.»

«Ne?» Norma ve Celeste şaşırarak birlikte bağırdılar.

«Bir randevum vardı, unuttum.» Buddy koşarak banyoya gitti, üzerindeki bornozu çıkarıp attı ve çabucak giyindi. «Şu deneme filmi var ya, orada olmam gerek. Çalışmam gereken pasajlar var, onları alacağım.»

Buddy şimdi kapıda duruyordu. Kapının tokmağına dokunduğunda, özgürlüğe dokunur gibi oldu.

«Paramı geri ver, Buddy.» Norma Jaeger'in sesi buz gibiydi. #

«Oh, evet... tabii.» Buddy elini ceketinin cebine soktu ve gıcır gıcır paraları çıkardı. «İşte, buyrun.» Paraları yatağın üzerine fırlattı. Hepsi birden Celeste'nin karnının üstündeydi şimdi.

Sonra Buddy evden çıktı ve koşmaya başladı. Kendisi ve geçmişi arasına zaman ve mesafe koyarak, nefessiz kalıncaya kadar koştu.

Angel, erkeklerin ona yaklaşmalarına alışıktı, ama nedense onlardan kurtulmayı pek kolayca beceremiyordu. Soh-

bet giderek tanışmaya dönüşüyor ve birden, istesen de istemeden de, tümüyle yabancı biriyle tanışmış oluveriyordun.

Ama kumsaldaki adam farklıydı. Angel bunu hemen anladı. Adam ona, o beylik sözlerle yaklaşmamıştı. Birden yanma gelmiş ve «Beni tanımıyorsunuz, ama ben sizi tanıyorum. Ve size şunu söyleyeceğim, tüm yaşamınızın değişmesine neden olabilirim ben,» demişti.

«Özür dilerim,» dedi Angel gerileyerek.

Adam onu takip etti. «Sizin vücudunuzu istemiyorum. Kişisel olarak beni hiç ilgilendirmiyorsunuz.»

Angel gerilemeye devam etti.

«Harika!» diye bağırdı adam. «Mükemmel!»

Angel çevresine bakmıp, bir kurtarıcı aradı.

«Komşuyuz biz,» dedi adam, onu sakinleştirmeye çalışarak. «Yanınızdaki evde oturuyorum.»

«Kocam evde,» dedi Angel öfkeyle. «Erkeklerle konuşmamdan hiç hoşlanmaz - çok kıskançtır.»

«Kocan beni zerre kadar ilgilendirmiyor!» diye bağırdı adam ve ellerini yukarı kaldırıp, sallamaya başladı. «Beni dinle, küçük kız. Çok dikkatli dinle. Seni sinema yıldızı yapmak istiyorum. Bu doğal davranışlarını kamera önünde de yapabilirsen, yıldız oldun demektir. Anlıyor musun?» Adam bir an duraladı. «Seni filmimde oynatacağım.»

Angel'in gözleri şaşkınlıkla açıldı. Tüm yaşamı boyunca birinin çıkıp ona bu sözleri söylemesini hayal edip durmuştu. «Siz kimsiniz?» diye sordu.

«Kim miyim?» Adam kahkahalarla gülmeye başladı. «Sen hiç dergi okumaz mısın? Geçen yıl Newsweek dergisinin kapağındaki resmimi görmedin mi?»

Angel sessizce başını salladı. Adamın bu enerjik hali onu ürkütmüştü.

Adam gözlerini kıstı ve Angel'i süzmeye başladı. «Sigara içmiyorsun, değil mi? Hayır, tabu ki içmiyorsun.» Adam onun yüzünü bir çerçeve içine almak istermişçesine ellerini kaldırdı. «Küçük bayan, sen bir sinema yıldızı olacaksın. Ben Oliver Easterne, seni yıldız yapacağım.»

Pittsburı, perşembe...

Bugün boş bir sokakta, bir kadın ve bir er sedi bulundu. Kaçak çalışan bir fahişe olan kadının vücudu parçalanmış, boğazı kesilmişti.

Bilinen bir kadın simsarı olan otuz dört yaşındaki Kübalı erkek de aynı türden bir saldırıya uğramıştı. Yediği darbeler öylesine güçlüydü ki, adamın kolu tam dirseğinden kopmuştu. Saldırganın, onu kan kaybından ölmek üzere bırakıp kaçtığı tahmin edilmektedir. Polis bu olayla ilgili tanık aramaktadır.

Eski kahverengi kamyon, Pittsburgh'u geride bırakmış, karayolunda hızla ilerliyordu. Deke kamyonu satın aldığında çalışmayan radyo, şimdi çalışıyor ve dört gizli hoparlörden müzik yayınlıyordu. Rod Stewart'm «Passion» adlı parçasıydı bu.

Barlarda ve kahvelerde - passion (ihtiras)
Caddelerde ve sokaklarda - passion
Sahtekârlar - passion
Arayanlar - passion

Şarkının sözleri ne kadar doğruydu. Herkes ihtiraslıydı ama onun yaşamındaki ihtiras neredeydi?

Radyoda dinleyin - passion
Gazetelerde okuyun - passion
Kiliselerde okuyun - passion
Okul bahçesinde görün - passion

Joey. Joey ona ihtiras vermişti. Ona ihtiras veren tek kişi Joey'di.

İhtirassız yaşanmaz
Başkan bile ihtirasa gerek duyar.

Tanıdığım herkes ihtirasa gerek duyar
Bazıları ihtiras için ölür ve öldürür

Joey. Bir fahişe ve bir yalancı olduğu halde onu sev. mişti.

Bazıları ihtiras için ölür ve öldürür.

Joey'in evlenme teklifini kabul etmesi, Deke'l çok şaşırtmıştı. «Pekâlâ, tarihini söyle bakalım,» dedi Joey. Sonra ekledi. «Ayrıca bir yüzük istiyorum ve eğer bu işe devam etmemi istemiyorsan, her hafta bana para vermek zorundasın.» Joey içini çekti ve kendini yapılmamış yatağın üzerine attı. «Ne zaman evleniyoruz? Yakında mı?» Sonra bu soruyu kendine sormuş gibi cevapladı. «Evet, yakında.»

Boş gözlerle ona baktı. Sormak başka şeydi yapmak başka.

Düşünmesi gereken bir sürü konu vardı. İlk başta annesi. Çok daha gençken, bir gün eve bir kız getirmişti. Annesi kıza çok iyi davranmış, ama kız gittikten sonra acı acı gülümseyip, «Sana göre bir kız değil, oğlum,» demişti.

Ama annesi onun hiçbir davranışından memnun kalmazdı ki. Ne okulda aldığı notlardan, ne işinden, ne de sevdiği şeylerden.

«Arabalar!» der, burun kıvırırdı. «Seni bütün gün arabaların altına yatmak için mi okula gönderdik?. Bunun için mi çabaladık?»

Annesi onun garajda bulduğu işi kabul etmemişti. Zaten Deke'i de asla kabul etmeyecekti. Deke'in yaptıkları onun için her zaman yetersizdi.

'Pekâlâ. Yakında evleniriz,» diye mırıldandı Deke.

«Ne zaman?» diye üsteledi Joey.
«Bazı planlar yapmam gerekiyor...»
«Peki, nerede oturacağız?»

Deke ona evlenme teklif ettiğine neredeyse pişman olmuştu. Böyle ani kararlar vermek zorunda kalacağını düşünememişti. «Bir yer bulurum.»

«Bir ev mi?»

Garajdan aldığı para çok fazla değildi. Zaten aldığı paranın bir kısmını da annesine vermesi gerekiyordu. Joey olmadan önce biraz para biriktirebiliyordu, ama şimdi bankada yalnızca beş yüz doları kalmıştı.

«Bakalım.»

Joey, çevresinde siyah halkalar oluşmuş gözleriyle tehdit edermişçesine bakarak yataktan fırladı. Sol gözündeki şaşılık şimdi daha da belirginleşmişti. «Dinle, kovboy. Yoksa bana iyilik yaptığını filan mı sanıyorsun?»

«Hayır,» dedi Deke endişeyle.

«Umarım öyledir.» Joey ellerini başının üzerine kaldırdı ve esnedi. «Eğer canım isteseydi şimdiye kadar yüz kere evlenirdim. Benim için deli gibi yanıp tutuşan bir polis bile var. Buna ne diyorsun bakalım?»

Deke bu işten hiç hoşlanmadı. Joey Kravetz yalnızca ona aitti. Ve Joey'i elinden almaya kalkışacak herkes ölecekti.

Kamyon işaret vermeden şerit değiştirince, bir Cadillac'm içindeki öfkeli sürücü, Deke'e çirkin bir el hareketi yaptı. Deke çılgına dönmüştü. Adamı kızdırmak için yine şerit değiştirdi ve Cadillac'm arkasma iyice yaklaşıp, korna çalmaya başladı.

İki araç da hız haddini aşmışlar, dolu dizgin gidiyorlardı. Ama Cadillac yol vermiyordu. Deke de yavaşlamıyordu.

İki şeritli karayolunda tehlikeli bir yarış yapıyorlardı. Kamyon, Cadillac'm kuyruğundan ayrılmıyordu.

İleride yol inşaatı vardı. Yol kenarına koyulmuş levhalar, yolun bir mil sonra tek şerit olacağını belirtiyordu.

Deke gaza bastı ve Cadillac'm yanma geldi. Orta yaşlı bir adam olan sürücü yola bakmaya devam ediyor, herhalde bir manyağa çattım diyordu.

Yol inşaatına yaklaştıklarında, adam yavaşladı ve kamyondaki manyağın arkasma geçmeye çalıştı. Ama manyak

şerite geçmesine engel oluyordu. Tanrım! Levhalardaki oklar, şeride şimdi geçmesi gerektiğini söylüyordu. Ani bir panik duygusuyla, gaza bastı. Cadillac'm eski bir kamyonu geçmemesi mümkün değildi. Ama açıklanamayacak bir şekilde kamyonu geçemiyordu. Bir süre yanyana gittiler. Cadillac son hızla yolda duran çimento karıştırıcısına bindirirken, kamyon son anda kaçmayı başardı.

orta yaşlı sürücü bir anlık bir acı hissetti, sonra her şey karardı.

Deke üç saat sonra Cincinnati'ye vardı. Çok yorgun ve açtı. Hemen bir lokanta buldu ve kendine iki biftek ısmar ladı. Sonra kamyonun arkasına yatıp beş saat uyudu. Ve dinlenmiş olarak yolculuğuna devam etti.

California onu bekliyordu. Acele etmeliydi.

21

Bibi Sutton Bel-Air'de, demir kapısında silâhlı muhafızların beklediği ve içeride özel olarak yetiştirilmiş Alman çoban köpeklerinin dolaştığı bir malikanede yaşıyordu. Kimse Bibi Sutton'ı habersiz ziyaret edemezdi.

Elaine Mercedes'ini kapının önünde durdurdu ve kovboy şapkalı muhafıza adını söyledi. Muhafız elindeki listeyi kontrol etti. «Eve giden yolu biliyor musun, bayan?» diye sordu.

«Evet, biliyorum,» dedi Elaine. Tüm bunların gereksiz bir kırtasiyecilik olduğunu düşünüyordu. Herkes Adam Sutton'ı severdi. O bir efsaneydi - bir John Wayne ya da Gregory Peck gibi. Onun gibi bir adama kim zarar vermek isteyebilirdi ki?

Elaine gülümsedi. Evet, tüm bu korunma Bibi içindi. Büyük bir olasılıkla, Beverly Hills'in yarısı onun boynunu kesmek istiyordu!

Sutton Malikanesi, bir zamanlar sessiz bir sinema yıldızına aitti. Elaine kim olduğunu hatırlayamadı. Ya Barrymore, ya da Valentino. Ama bu hiç önemli değildi, çünkü Bibi her şeyi değiştirip sütunlu, çeşmeli ve mermer teraslı bir Roma villası yaratmıştı.

Profesyonel bir sinema yıldızının eşi olmasaydı, belki de dekoratörlük yapardı. Yaptığı şeyler birkaç milyon dolara mal olmasına rağmen, Bibi ne yaptığını çok iyi bilen bir kadındı.

Eve çıkan merdivenlerin başında bekleyen üniformalı bir hizmetkâr, Elaine'in arabasını aldı ve bir hizmetçi onu mermer koridorlardan geçirip, olimpik boyda bir yüzme havuzuna bakan güneşli bir terasa çıkardı. Bibi oradaydı.

Elaine'in gözleri oradaki topluluğun üzerinde dolaştı. Beverly Hills, Bel-Air ve diğer zengin semtlerin yüksek sınıf hanımlarının hepsi oradaydı. Saint Laurent, Dior, Blass ve la Renta marka giysiler, mükemmel vücutları pahalı bir şekilde sarmıştı. Hepsi mükemmel olmasa bile, mükemmel olabilmek için ellerinden geleni yapan kadınlardı bunlar. Elektrolısis, vücut sıklaştırma, selülit kontrolü, çirkin gör rüntüiü damarların ve yağların alınması. Tüm bunlar çevrede dolaşan hanımların yaptırdıkları şeylerden bazılarıydı. Göğüs kaldırma, porselen diş, yüz gerdirme, göz kapağı çektirme, burun düzeltme ve düşük popolarm kaldırılması. Bunlar ve daha birçokları.

«Tatlım!» Bibi ona doğru geliyordu. Üzerinde, beyaz Galanos bir giysi vardı. Çok basit bir giysiydi. Ne de olsa yalnızca bir öğle yemeğiydi bu. «Geldiğine çok sevindim. Üzerindekini beğendim. Daha önce görmüş müydüm?»

«Hayır.»

«Ah, evet. Bu giysiyi geçen hafta Saks Mağazası'nda görmüştüm.»

Hiç değilse bu giysinin yeni olduğunu kabullenmişti. «Harika görünüyorsun,» dedi' Elaine.

Bibi neşeyle güldü. «Bu eski şey mi... üzerime geçiriverdim işte.»

Elaine içki almak için çevresine bakındı ve dikkatli bir

garson hemen yanında beliriverdi. Gümüş tepsinin üzerinde iki şey vardı. Şampanya ve Perrier. Elaine uzanıp bir bardak şampanya aldı. Bu öğle yemeğine tahammül etmenin bir yolu vardı, o da sarhoş olmaktı.

Elaine evden çıktığı anda, Ross telefona uzandı. Telefonun ikinci çalışında, Karen ahizeyi kaldırdı. Sesi oldukça soğuktu. «Şimdi çıkıyordum, Ross. Bibi'nin davetine gidiyorum ve geç kaldım.»

«Neyin var, bebeğim? Artık hoşuna gitmiyor muyum yoksa?»

«Bunu başka zaman konuşsak olmaz mı?»

«Şimdi konuşmanın ne zararı var? Burada oturmuş, arzudan kıvranıyorum. Halimi görsen, gözlerin yaşarır.»

«Öyleyse, git arzunu dindir.»

«Aynı şey değil, Karen. Seninle olmak çok farklı.» Ross bir an duraladı ve devam etti. «Tanrım, cuma gecesi çok arzulu bir halin vardı ama! Chet Barnes denilen o salakla ne isin vardı?»

«Onunla yattım.»

«Ne iyi.»

«İyiydi, hem de çok.»

«Uzun sürdürebiliyor mu bari?»

Karen derin bir nefes aldı. «Bunu nereden biliyorsun?»

«Burası çok küçük bir yerdir, hanımefendi. Böyle şeyler çabuk duyulur.»

«Namussuz!»

Onu yakalamıştı işte. Sesinden belli oluyordu bu. «Bibi'ye gideceğine, benimle yemek yemeye ne dersin?»

«Orospu çocuğu! Arayacağım deyip de neden aramadın?»

«Böyle küçük bir şeyin senin gibi bağımsız bir hanımın canını sıkacağını hiç düşünmemiştim.»

«Ben öyle bir kenara atılacak makyajcı ya da berber kızlardan değilim,» diye şikâyet etti Karen.

«Nerede buluşalım?» diye sordu Ross, kendinden emin bir tonla.

Karen içini çekti. İyi teklifleri reddetmeyi asla beceremezdi. «Kumsalda,» dedi.

«Oraya gitmek uzun sürer.»

Karen güldü. «Evet, öyle!»

Montana sekreterini odaya çağırdı. «İnga, Vinnie rolü için deneme filmi çevirteceğim tüm aktörlerin perşembe günü burada olmalarını istiyorum.»

İnga başını salladı. Tek düşüncesi bir an önce Buddy Hudson'a telefon edip iyi haberi bildirmekti.

«Sabah yediden itibaren bir saat arayla stüdyoda bulunsunlar. Kendi günlük giysilerini giyecekler - blucin ve sıradan bir gömlek olabilir. Makyaj ve saç stüdyoda halledilecektir.»

İnga yine başını salladı ve not defterine steno notlar aldı.

«Dört kişi var, değil mi?» diye sordu Montana.

«Evet,» dedi İnga. «Belli bir sıraya göre mi gelmelerini istersiniz?»

«Fark etmez. Hepsi aynı şansa sahip.» Montana gözlüklerini kaldırdı ve başının üzerine koydu. Tanrım! Şu filmin tüm rolleri bir dağıtılsa. Bir yıldan beri aktörler ve artistlerle görüşme yapa yapa yoruldum.»

İnga patronuna bazı sorular sormak için uygun bir zaman olup olmadığını düşündü ve sormaya karar verdi. «Şey... George Lancaster gerçekten oynayacak mı?»

«Keşke bilebilsem,» dedi Montana. «Üç önemli rolün dışında bütün roller sahiplerini buldu. Harika, değil mi?»

İnga nazik bir şekilde gülümsedi. «Yanılmıyorsam Bay Gray bu rollerden biri için Gina Germaine'e deneme filmi çevirtiyor. Bunu söylediğim için beni bağışlayın, ama Gina Germaine bu rol için biraz fazla seksi değil mi?»

«Ha! Tam üstüne bastın. Burada kahve var mı?»

İnga odadan çıktı. Patron sohbetin bittiğini belirtmişti.

Hemen masasına koştu ve Buddy'nin vermiş olduğu numarayı çevirdi. Cevap yoktu. Cevap verme servisi de yoktu. Telefonunda cevap verme servisi olmayan bir aktör duyulmuş şey değildi. Birinin Buddy Hudson'ı çekip düzenlemesi gerekiyordu. Belki de bunu kendisi yapabilirdi.

O sırada Oliver Easterne içeri girdi ve İnga'nm düşünceleri dağıldı.

«Bayan Gray buralarda mı?» diye sordu ve elini masanın kenarında gezdirerek, toz olup olmadığını kontrol etti.

«Evet, burada. Geldiğinizi haber vere...»

İnga daha ahizeyi kaldırmadan, Oliver yürüdü ve Montana'nın odasına girdi.

Masasmda bazı fotoğraflara bakmakta olan Montana başmı kaldırdı. «Günaydın, Oliver,» dedi soğuk bir sesle. «Kapıyı vurmana gerek yok, içeri gir.»

Oliver onun kinayesine aldırmadı ve deri bir sandalyenin üzerini mendiliyle silip, oturdu. «Nikki rolü için birini buldum,» diye bildirdi.

«Oliver?» diye sordu Montana. «Bir şeyi merak ediyorum, seks yaptığın zaman önce organını dezenfekte mi ediyorsun?»

Oliver şaşkın bir ifadeyle ona baktı, sonra gülmeye başladı. «Bir kadın olarak, oldukça ilginç bir espri anlayışın var.»

«Teşekkür ederim,» dedi Montana alay ederek. «Seninle sohbet etmek bir zevktir.»

Oliver parmaklarmı çıtlattı ve renksiz cila sürülmüş mükemmel tırnaklarını tek tek kontrol etti. «Bulduğum kadının kim olduğunu öğrenmek istemiyor musun?»

«Kim olduğunu biliyorum. Gina Germaine. Ve bundan hiç hoşlanmıyorum.»

«Hayır. Öyle bir kız buldum ki, Gina ancak onun annesi olabilir.»

Montana içini çekti. «Bu harika haberi Neil'e bildirdin mi?»

Oliver masanm üzerine uzandı ve sesini alçalttı. «Bunu ilk senin bilmeni istedim.»

«ıeşeKkürier.»

«üuiduğum bu kız tek kelimeyle "harika bir şey.»

«Gina'yı istediğini sanıyordum. Yani, onun ne ünlü bir yıaız olduğunu ve gişe rekorları kıracağını söyleyen sen aegil mivdin?»

«ü-eorge Lancaster olduktan sonra Gina Germanie'e kimin ihtivacı var?»

«George Lancaster henüz kesin değil,» diye hatırlattı Montana.

«Kesin. Dün gece onu Palm Beach'den aradım ve kesin bir cevap aldım. Anlaşmayı hazırlamak için bugün Sadıe La Salle ile buluşacağım.»

«Neil'in haberi var mı?» diye sordu Montana. Kendim takılmış bir plak gibi hissediyordu.

«Neil bu işin sanatsal yönüyle ilgileniyor,» dedi Oliver büyük bir havayla. «Ben ise diğer işlerle. Zaten şu George ile önce ben konuşmalıydım. Aktörler. Onlara nasıl davranılması gerektiğini çok iyi bilirim. Ayrıca ona beş milyon ve satıştan da belli bir pay ödüyorum.»

Montana kendi yaratısı olan senaryo için aldığı önemsiz miktarı düşündü. «Ne güzel,» diye mırıldandı. «Bu haberi Neil'e bildirmen gerekmez mi?»

«Neil şu anda dışarıda, mekan arıyor. Döndüğü zaman onunla görüşürüm. Bu arada, sana şu kızı söylemek için uğradım.»

«Peki, nerede buldun bu kızı?»

«Plajda. Yanımdaki evde oturuyor.»

Montana yüzünü buruşturdu. Film yapımcılığının bu yönleri onu giderek hayal sükûtuna uğratıyordu. Önce George Lancaster ki, bu habere çok sevinmiş sayılmazdı. Sonra da Oliver'in plajda bulduğu bir kız. «Bu filmle ilgili rol dağıtımından bıktım, usandım artık,» dedi kesin bir tonla. «Önce Gina, sonra da yolda bulduğun bir kız. Bu iş fazla amatör olmaya başladı, Oliver.»

Oliver onun bu çıkışma aldırmadı. «Kızı gördüğün zaman ne demek istediğimi anlayacaksın. Tam bir Nikki o.» Oliver ayağa kalktı ve pantolonunun arkasını eliyle fırçala-

dı. Sonra Montana'nın masasının üzerinde duran vazodan ölmüş bir çiçek alıp, çöp tenekesine fırlattı ve odadan çıktı.

Montana derin bir nefes aldı. Neil'in sözünü ettiği tüm kontrol neredeydi acaba?

Pazar günü öğleden sonra Buddy kumsaldaki eve telefon etti. «Her şeyi topla, arabaya atla ve hemen Randy'nin evine gel. Anahtarları orada bırak ve telefona cevap verme. Eğer Jason gelirse, onunla hiçbir şey hakkında konuşma. Tamam mı?»

«Anlayama...»

«Hazırlanmaya başla. Hemen buraya gelmem istiyorum.»

Angel kafasının içi sorularla dolu olduğu halde, söylenilenleri yaptı. Hemen eşyaları hazırladı. Bir kez telefon çaldı, ama açmadı. Jason da görünmedi. Ama bu güzelim evi bir daha göremeyeceğinin farkındaydı. Gözleri yaşlarla doldu. Buddy ile yaşamak gerçekten çok zordu.

Buddy onu, Randy Felix'in evinin dışında bekliyordu. Angel onun nefesinin alkol koktuğunu fark etti. Sonra çok öfkeli bir hali vardı.

«Anlayamıyorum...» diye başladı yine.

Buddy onun kolunu tuttu. «Bir gün sana anlatacağım, bebeğim.» Ve birlikte Randy'nin evine girdiler.

Buddy'nin yaptığı tüm açıklama bu kadardı. Randy'nin yanında Shelly adında bir kız vardı. Biraz adi görünüşlü olmasına rağmen iyi bir kıza benziyordu. Hepsi birlikte oturup ucuz kırmızı şarap içtiler ve Shelly'nin sarmakta olduğu sigaralardan nefes çektiler. Angel onlara katılmadı. Ama kimse bunun farkında değildi. Hepsi oturmuş, bir ağızdan konuşuyordu.

Angel bir köşede oturdu ve için için sinirlenmeye başladı. Bu adam, evlenmiş olduğu Buddy değildi. Tanışıp âşık olduğu o sevecen adam değildi bu. Ne yaptığı belli olmayan kararsız ve öfkeli biriydi bu.

Gece yarısı olduğunda, Shelly kalktı ve gerindi. «Biraz

uyumam gerek,» diyerek esnedi. «Yani, bir tek boş günüm var, o da pazar. Ve şu halime bakın.»

Buddy hemen Angel'in yanma koşup, onu kaldırdı ve «Sen de Shelly ile birlikte kalacaksm, tatlım,» dedi. «Ben de Randy'nin evinde bir yerde uyurum. Yarm mutlaka bir yer bulacağım.»

Angel bozulmuştu. «Buddy...» diye başladı.

Buddy onun elini sıktı. «Söylediğimi yap,» diye fısıldadı. «Başka çaremiz yok. Shelly iyi bir kızdır, merak etme. Sonra, korktuğun gibi huyları da yoktur.»

Angel soğuk gözlerle ona baktı. Buddy'nin saçı karışmıştı, gözleri kan çanağı gibiydi, o yakışıklı yüzü ter içindeydi ve çok kötü kokuyordu. «Peki, eşyalarım ne olacak?» diye sordu. Kendini çok yorgun hissediyordu. «Bavullar hâlâ arabada duruyor.»

«Shelly ihtiyacın olan her şeyi sana verir, öyle değil mi, Shelly?»

Kıvırcık saçlı kız başmı salladı. «Ona kahvaltı bile veririm.»

Buddy sırıttı ve hafifçe sallandı. «Sağol, Shelly. Vasiyetnamemde seni unutmayacağım.»

Shelly de sırıttı ve Buddy'nin çenesini okşadı. Bu hareket Angel'in dikkatini çekmişti.

«Haydi gidelim, Angel,» dedi Shelly. «Evime bayılacaksın, buradan bile küçük bir yerdir.» Sonra yatağının üzerinde yatmakta olan Randy'e el salladı. «Tanıştığımıza sevindim. Şarap için teşekkürler.»

Randy de ona el salladı. «Ben de sevindim, komşu. Sigaraların çok iyiydi. Eğer başka varsa, satın almak isterim.»

«Ne istersen var bende. Emrindeyim.»

«Vay, vay,» dedi Buddy.

Shelly güldü. «Hepinize iyi geceler.»

Angel sessizce onu takip etti. İki kat yukarı çıktılar. Gözleri yaşlar, kalbi öfkeyle doluydu. Kızıp sinirlendiği çok ender görülürdü, ama bir kızdı mı da, gerçek bir kaplan gibi olurdu.

Shelly'nin dairesinin kapısında durdular. Shelly anah-

tarları çıkarıp, kapıyı açtı, sonra, «Cennete hoşgeldin, Angel,» dedi. «Burası Hollywood'un en küjük dairesidir.»

«Şampanya alır mısınız, Bayan Conti?» diye sordu genç garson.

Elaine başını salladı ve adamın onun adını nereden bildiğini merak etti.

Tabii ki bilecek. Ben de ünlü biriyim. Bir film yıldızının eşiyim. Pek yakında yeniden yükselip, parlayacak bir film yıldızının.

Tanrım! Sarhoş olmuştu ve bunun farkındaydı. Henüz kendinden geçmemişti, ama geçmek üzereydi.

Elaine şampanya bardağını yavaşça yan çevirdi ve güzelim Dom Perignon ince ince yere akmaya başladı.

Otuz altı kadmla birlikte, beyaz yönetmen koltuklarında oturuyorlardı. Bunu biliyordu, çünkü yemekten sonra herkesi tek tek saymıştı. Tanrıyı yeni bulmuş bir boksör gibi konuşan, adaleli bir dedektifi dinliyor, sıkıntıdan patlıyordu. Adam bu bayıltıcı sıvıdan söz ediyor, en küçük ayrıntılarına kadar anlatıyordu.

Tuvalete gitmem gerek, diye düşündü ve beş yüz dolarlık Anne Klein marka ceketine uyan eflatun camlı göz lükleri arkasına saklanan Maralee'ye bir göz attı. Elaine bu ceketin tam tamına beş yüz dolar olduğunu biliyordu, çünkü kendisi de almayı düşünmüştü.

«Tuvalete gitmem gerek,» diye fısıldadı.

«Kim sana engel oluyor ki?» diye cevap verdi Maralee.

Elaine ayağa kalktı, Bibi'nin öfkeli gözleriyle karşılaştı ve eve doğru yürüdü.

O sırada pahalı çikolatalardan tıkınmakta olan bir hizmetçi, onu görünce suçlu bir ifadeyle baktı. Elaine hızlı adımlarla yürüyüp, pembe ve altın rengi tuvalete girdi. Karen'a ne olmuştu acaba? Bibi'nin yemeğine geleceğini söylemişti, ama hâlâ ortalarda yoktu.

Belki de ani bir önsezi ile bu yemeğin yılın en sıkıcı daveti olacağına karar vermiş ve gelmekten vazgeçmişti.

Elaine aynaya bakıp, görüntüsünü kontrol etti ve dışarı çıktı. Yerine oturduğunda, bu yemeğin sıkıcı olmakla birlikte, büyük bir kayıp olmadığını düşünüyordu. Bir kez, Bibi tarafından davet edilmiş olması büyük bir şeydi. Ayrıca Sadie La Salle'ı görüp, ona «George ve Pamela Lancaster şerefine düzenlediğim küçük partiye gelebilirsen çok sevinirim,» diyebilmesi açısından da iyi bir fırsat olmuştu.

Sadie La Salle bile böyle bir daveti reddetmemişti. Başını sallayıp, «Tabii gelirim,» demiş ve gülümsemişti. Ross bu işe bayılacaktı. Bir kez eve geldikten sonra, Ross'u görmemezlikten gelmesi mümkün değildi.

Maralee hafifçe horlamaya başladı. Gözlüklerinin arkasında uyuyakalmıştı. Elaine onu hemen dürttü.

«Oh!» diyerek uyandı Maralee.

'(Dün gece neredeydin?» diye sordu Elaine.

Maralee kıkırdadı. «Cuma ve cumartesi gecelerinin yorgunluğunu çıkartıyordum. Randy gerçekten adına yakışır şekilde davranıyor!»

Elaine gülümsedi ve acaba ben de kendime yakışıklı ve genç bir erkek arkadaş bulsam mı, diye düşündü. Aslında çok komikti bu. Hollywood'un en seksi adamıyla evliydi ve kendine bir erkek arkadaş bulmayı düşünüyordu. Onunla kim boy ölçüşebilirdi ki?

Elaine neredeyse yüksek sesle gülecekti.

«Elaine'den boşanmayı hiç düşündün mü?» diye sordu Karen.

Ross o kadar şaşırmıştı ki, cevap vermeyi bile unuttu. Sevişirken konuşmaktan hiç hoşlanmıyordu. Yüzünü buruşturdu.

«Evet, ne diyorsun?» diye ısrarla sordu Karen.

Şu anda sevişmenin en güzel yerindeydiler. Neden şu lanet olası çenesini kapamıyordu acaba? «Boşanmak çok pahalıya patlar,» dedi sonunda.

Karen bir manevrayla onun üzerine çıktı.

Bu, Ross'un hoşuna gitmişti. Bu kız gerçekten güzel

numaralar biliyordu. Tüm kaslarını sıkıyor, onu çılgına çeviriyordu.

«Ben istersem ondan boşanır mısın?»

Ross bu soruya aldırmadı. Şimdi zevkin doruğuna erişmek üzereyken, başka şeyler düşünmek istemiyordu.

«Oh, Tanrım!» dedi nefes nefese. «Sen gerçekten en iyisisin.»

Karen komodinin üzerinden iki sigara alıp, yaktı. «Benim ne kadar param olduğunu biliyor musun?» diye sordu.

Ross ter içinde kalmıştı. Hava çok sıcaktı.

«Ne kadar?»

«Şimdilik, Elaine'in parasmı ödeyecek kadar. Ve babam öldüğü zaman, sonsuz miktarlarda.»

Ölmek mi? George Lancaster kendisinden yalnızca on iki yaş büyüktü.

«Ne diyorsun?»

Karen sigaradan derin bir nefes aldı. «Seninle birlikte iyi bir çift oluşturacağımızı sanıyorum.»

Ross kendini zorlayarak güldü. Bu konuşmanın devam ediş şeklinden hiç hoşlanmamıştı. «Şu anda çok iyi bir çift teşkil ediyoruz, çünkü evli değiliz.»

«Öyle mi düşünüyorsun?»

«Evet, öyle.»

«Göreceğiz.»

«Neyi göreceğiz?» diye sordu Ross panik içinde.

«Yalnızca göreceğiz,» diye cevapladı Karen esrarlı bir tonla. «Neden yüzmüyoruz?»

«Okyanusta mı?»

«Çevrede yüzme havuzu filan göremiyorum.»

«Okyanusta yüzmeyeli yıllar oluyor.»

«Haydi gidelim.» Karen yataktan fırladı ve çekmeceyi açtı. Ross için kırmızı bir şort, kendine tek parça bir mayo çıkardı.

Ross şortu giydi. Beli ve bacakları son derece dardı. «Uhh,» diye bağırdı.

«Merak etme,» dedi Karen. «Döndüğümüzde bacaklarına masaj yaparım.»

«Bana neden bu kadar iyi davranıyorsun, Karen?» diye sordu Ross.

Karen sırıttı. «Çünkü sen de bana iyi davranıyorsun, hayatım.»

El ele tutuşup, koşarak evden çıktılar.

Yakındaki bir evin tahta tentelerinin altında karm üzeri uzanmış olan bir fotoğrafçı, teleobjektifini ayarladı. Beş dakika içinde gerçekten çok ilginç bir çekim yapmıştı. Hem de iki ruloluk.

Angel hiç uyuyamadı. Shelly'nin dağmık dairesi onu çok şaşırtmıştı. Her yerde elbiseler, kirli bulaşıklar, ağzına kadar izmarit dolu tablalar vardı. Ve mutfak denilen küçücük yerde karafatmalar cirit atıyorlardı.

Shelly dağınık yatağı gösterip, «Birlikte yatabiliriz,» demişti. «Ben çok deli yatmam.»

Angel daha önceden gözüne büyük bir kanepe kestirmişti. «Eğer bir mahzuru yoksa ben burada yatayım,» dedi. Eski ev sahibesi Daphne'nin anıları hâlâ aklmdaydı.

«Nasıl istersen, Angel.» Shelly omuzunu silkip bir çekmeceyi açtı. «Biraz coca ister misin?»

«Susamadım, teşekkür ederim.»

Shelly ona gözlerini açarak baktı, ama Angel bunu görmemezlikten geldi. Kanepenin üzerindeki giysileri aldı ve düzgün bir şekilde yatağın üzerine yerleştirdi. Uyu. Düşün. Bir hal çaresi bul. Son derece öfkeliydi Buddy'e, Oliver Easterne ile tanıştığını söylemeye bile fırsat bulamamıştı. Nefes kesici bir tanışma olmuştu bu. Adamın sözleri hâlâ kulaklarında çınlıyordu. **Sen, küçük bayan, sen bir yıldız olacaksın.** Angel doğal olarak bunu hemen Buddy'e anlatmayı istemişti, onun da çok sevineceğinden emindi. Ama şimdi her şey berbat olmuştu. Artık plajdaki eve gitmeyeceklerdi ve Oliver Easterne'i da bir daha göremeyecekti.

Angel kanepeye yerleşirken, Shelly ona eski bir şal fırlattı. «İyi rüyalar, tatlım,» dedi. «Eğer erken kalkan tipler-

densen, lütfen sessiz ol. Saat on bir olmadan uyanmaktan hiç hoşlanmam.»

Angel başını salladı. Ve kanepenin üzerinde kıvrılmış bir şekilde uyumaya çalışarak berbat bir gece geçirdi. Sabahın yedisi olduğunda, hâlâ uyuyamamıştı. Yavaşça dışarı çıktı ve havuza gitti. Sabah ilerledikçe, binada oturan diğer kişiler de yavaş yavaş görünmeye başladılar. Üzerlerine eş mayo giymiş, jimnastik yapan iki kız. Pırlantalı tasmasıyla fino köpeğini gezdiren, yaşlı bir hanım. Bir palmiye ağacının altında gizli gizli sigara içen genç bir okul talebesi.

Sonra havluları, güneş yağları, burun kapakları ve göz maskeleri ile ciddi güneş banyocuları sökün etmeye başladılar. Hepsi de işi olmayan aktörlerdi.

Angel kırık-dökük bir sandalyenin üzerine oturdu. Güzel gözleri endişe ve yorgunluktan kapanıyordu. İnce sarı saçlarını geri attı. Karnından sesler geliyordu. Acıkmıştı, daha doğrusu açlıktan ölüyordu. Saatine baktı. On bire on vardı. Bu saate kadar Buddy'nin gelip onu arayacağını sanmıştı.

Buddy yavaşça doğru.'du. Başına sanki çekiçle vuruluyordu. Yüksek sesle e.uiedi.

Randy'nin gözleri kanlıydı ve sakalı uzamıştı. Sallanarak kendisine ve Buddy'e kahve doldurdu ve birini Buddy'e uzattı.

«Hey, daha yeni yatmadık mı biz?» diye itiraz etti Buddy. Sıcak kahve dilini yakmıştı.

«Evet, öyle,» dedi Randy ve kolunun altını kaşıyarak Patek-Philippe marka altın saatine baktı. Bu saati Maralee hediye etmişti. «Yeni yatmasına yeni yattık, ama saat iki.»

«Hangi gün?» diye sordu Buddy.

«Pazartesi,» diye cevapladı Randy ve telefona uzandı. Bir numara çevirdi ve Bayan Maralee Gray ile görüşmek istediğini söyledi.

Buddy minik banyoya girdi. Hemen Angel'i araması gerektiğini biliyordu. Onu Shelly ile birlikte yukan gönderdi-

ğine hiç memnun olmadığını biliyordu. Ama bu yalnızca bir gece içindi. Bugün bir şeyler yapacaktı.

Yüzüne soğuk su çırptı ve aynaya baktı. Buddy Boy hiç de iyi görünmüyordu. Gerçekten kendini dağıtmıştı - uyuşturucular, içki. Angel ile tanıştığından beri ilk kez yapıyordu bunu. Ama o iki kadını Beverly Hills Oteli'nde bırakıp çıktıktan sonra, kendini öyle kötü hissetmişti ki, başka türlü rahatlayamazdı.

Allahtan Randy gibi bir dostu vardı. Ona gittiğinde, durumunu anlayıp yardımcı olmuştu. Shelly de bir gece için Angel'i kabul etmişti.

Soğuk su onu canlandırdı. Kendini daha iyi hissediyordu şimdi. Randy hâlâ telefondaydı. Maralee ile konuşuyor, onu elde edebilmek için tüm sempatikliğini kullanıyordu.

Buddy pantolonunu giydi ve Randy'e işaret ederek, Shelly'nin dairesine çıkacağını bildirdi.

İki vuruş. Üç. Kapıyı Angel açtı. Elinde bir bez, havada bir lizon kokusu vardı.

Buddy şaşkın bir ifadeyle kollarını kaldırdı. «Tanrı aşkına, ne yapıyorsun?»

Angel'in sesi soğuk ve kırgındı. «Temizlik yapıyorum.»

«Ne için temizlik yapıyorsun, deli misin sen?»

«Arkadaşın Shelly tam bir domuz gibi yaşıyor. Geceyi burada geçirdiğim için borcumu ödüyorum. Yapabileceğim tek şey bu.»

Buddy onun kolunu yakaladı. «Aptallaşma Angel. Buna hiç gerek yok.»

Angel öfkeyle onun elini itti. Tüm bir gece boyunca biriken öfke birden patladı. «Bana aptal demekten vazgeç, Buddy Hudson. Sen kiminle konuştuğunu sanıyorsun? Bir yapma bebekle mi?»

Buddy onun bu davranışını şaşkınlıkla karşıladı. «Hey, bebeğim - neyin var, ne oluyor?»

Angel'in gözlerinde tehlikeli şimşekler çakıyordu. «Ne oluyor da ne demek? Küçük Angel cevap veriyor. Küçük An-

gel hislerini gösteriyor.» Angel elindeki bezi öfkeyle yere fırlattı. «Ben bir insanım, senin karınım. Ve ne olup bittiğini öğrenmek istiyorum. Ve eğer bana söylemeyi düşünmüyorsan, pilimi pırtımı toplayıp buradan gideceğim. Anlıyor musun? Bana yalan söyleme Buddy, sakın yalan söyleme. Yoksa beni asla göremezsin.»

22

Lulu Kravetz, kızkardeşinin nerede gömülü olduğunu bile öğrenmek istemedi. Cinayeti ve ayrıntılarını öğrendikten sonra birden sessizleşmişti.

«Deke Andrews diye birini tanımıyorum,» diye mırıldandı. «Ve bunu yapanın o olduğundan bu kadar eminseniz, neden onu yakalamıyorsunuz?»

Çok mantıklı bir soruydu bu. Basit bir cümleydi. Neden onu yakalamıyorlardı?

Leon onu yakalamaya çalıştıklarını söyledi ve Lulu ona ters ters baktı.

«Buraya beni tutuklamaya ya da uyuşturucu aramaya gelmediğinize göre, hayatımdan çıkıp gitseniz nasıl olur acaba?» Lulu kendini yatağın üzerine attı ve gözlerini kapadı. «Yorgunum, anlıyor musun? Yolculuktan yeni geldim.»

Leon uzun ve sessiz bir dakika süresince, şişman kıza baktı. Kızkardeşinin ölümü onu bu kadar az mı etkileyecekti?

Joey Kravetz. Kimsenin umurunda değildi. Tek bir kişinin bile. Ama Leon'un umurundaydı.

İlk tepkisi rahatlama olmuştu. Kız onun hayatından çıkıp gitmişti. Ve şimdi bir daha onu görmesi gerekmiyordu. Kahve yapmak için su kaynattı ve düşünceli bir ifadeyle mutfak masasına oturdu. Zaten ilk hatası onu içeri almak olmuştu. Bu yaşta bu-

nu düşünebilmesi gerekirdi. Ona şantaj yapabilir, hatta ırzıma geçiyor diye bağırabilirdi.

Kendi aptallığına sinirlenip, omuzlarını silkti. Sonra kahvesini içip, giyinmeye başladı. Cüzdanını eline alana kadar, parasının çalındığının farkında değildi. Son kuruşa kadar hepsi gitmişti. Cüzdanda kaç para olduğundan emin değildi, ama üç yüz dolardan fazla olduğunu biliyordu. Küçük bayan Kravetz ona çok güzel bir oyun oynamıştı. Belki şimdi kahkahalarla gülüyordu.

Leon kendini dünyanın en büyük aptalı gibi hissetti. Bu duygu az sonra öfkeye dönüştü ve oturup, kızı bulmayı ve parasını geri almayı düşünmeye başladı. Bu salak kız kiminle oynadığını sanıyordu?

Onu bulma konusunda oldukça kararlıydı, ama kızın dolaşabileceği sokaklarda birkaç gün dolandıktan sonra, yeni bir cinayet davası çıktı ve tüm enerjisini bu konuya yöneltmek zorunda kaldı. Haftalar aylara dönüştü ve büyük emekler sonucu kazanmış olduğu paraları çalan küçük fahişenin görüntüsü giderek silikleşmeye başladı. Çok değerli bir ders almıştı, bu da yeterliydi. Şimdi bu olayı yalnızca unutmak istiyordu ve unuttu da. Bir gece arkadaşlarıyla birlikte Mackie'nin harındaydılar. İki yıllık bir süre içinde yedi kadına tecavüz edip öldüren, kırk altı yaşında bir adamı yakalamışlardı. Adam sonunda yaptıklarını itiraf etmişti. Herkes bu olayı kutluyordu. Hatta fazla neşeli olmamasıyla tanınan Leon bile, hayatından memnundu.

Leon onu birden bire görüverdi. O portakal rengi saçlarıyla çok dikkat çekiyordu. Genç bir serserinin beline sarılmış, kulağına bir şeyler fısıldıyordu.

Nerede bulunduğu ya da orada polislerin bulunması umurunda bile değildi.

Leon onun bayanlar tuvaletine gitmesini bekledi. Tuvalet denilen yer, karanlık bir koridordan geçilip gidilen, arkalarda bir yerdeydi. Mackie'nin yerine fazla kadın gelmezdi. Burada yalnızca polisler barınabilirdi.

Leon onu izledi ve tuvaletten çıkıncaya kadar

bekledi. Sonra onu kolundan yakalayıp, duvara yasladı. Nefesi alkol kokuyordu. «Beni hatırladın mı?»

«Oh, sen,» dedi Joey. Hiç de şaşırmışa benzemiyordu. «Nasılsın, kovboy?»

Leon, keşke içki içmeseydim diye düşündü. İçki başını ve dilini döndürüyordu. «Bana borcun var,» diye mırıldandı.

«Emin misin?» diye sordu kız. Bu arada en yakın çıkış yolunu araştırıyordu.

«Evet, eminim,» diye cevapladı Leon. «Üç yüz dolardan fazla.»

«Sanırım, beni birisiyle karıştırıyorsunuz, bayım. Ben kimsenin ekmek parasını almam. Bu işi yasal yapıyorum, anlıyor musunuz?» Kız ona sırıtmaya başladı. «On dolara seninle burada da yatarım, fakat evinde olunca işler değişir, sana daha fazlaya mal olur.»

Düşüncelerindeki bulanıklık gitmişti, ama dili hâlâ düzelmemişti. «Bana bak,» diye başladı.

Kız onun ellerinden kurtuldu ve koşmaya başladı. «Her işin bir karşılığı vardır, öyle değil mi?» diye bağırıyordu.

Leon arkadaşının yanına gidene kadar kız yok olmuştu.

Gecenin geri kalan kısmını ayılmaya çalışarak geçirdi. Ama iki saat sonra eve döndüğünde hâlâ çok kötüydü.

Saatlerce uyuduktan sonra, tuvalete gitmek ihtiyacıyla uyandı. Midesi çöplük gibiydi. O anda içkiyi bırakmaya yemin etti. Ensesine binlerce küçük iğne gibi saldıran ağrıya aldırmadan, ayağa kalktı. Sonra onu gördü. Koltuğa büzülmüş, mışıl mışıl uyuyordu. Bir ev kedisi kadar rahat ve mutlu bir hali vardı. Joey Kravetz.

Bir an öylece bakakaldı, şaşkınlıktan dili tutulmuştu. Sonra haykırmaya başladı. «Burada ne işin var?»

Kız çabucak uyandı, gözlerini ovuşturdu ve sırıtmaya başladı. «Hâlâ yaşadığına sevindim.»

«Evimde ne işin var?» diye gürledi Leon. «İçeri nasıl girdin?»

Bir kedi gibi işaret parmağını yaladı ve maskaraya dönmüş gözlerinin altındaki rimel ve farları temizledi. «Anahtarı kapıda bırakmışsın - polis bey!»

Leon'un sesi biraz yavaşlamıştı. «Ne istiyorsun?»

Kız koltuktan kalktı. Deri görüntüsünü veren plastik beyaz mini eteği ve uzun çizmeleriyle çok komik bir hali vardı. «Bana inanmayacaksın ama, birden kendimi suçlu hissetmeye başladım. Sen bana iyilik edip, yatacak yer verdin. Ben ise, kalkıp seni soydum.» Kız gözlerini dikmiş ona bakıyordu. • «Benim de herkes gibi duygularım var, biliyor musun? Sonra düşünmeye başladım...»

«Beni gördükten sonra mı düşünmeye başladın?»

«Evet. Bir polis olduğun halde kötü bir insan olmadığını düşünmeye başladım. Ve senden özür dileyip, paranın bir kısmını iade etmeye karar verdim.» Kız yırtık çantasını karıştırmaya başladı ve bir on dolarlık çıkarıp ona uzattı.

Leon paraya baktı. Başı zonkluyor, gözleri ağrıyordu.

Leon paraya baktı. Başı zonkluyor, gözleri ağrıyordu.

«Pek iyi görünmüyorsun,» dedi kız. «İstersen şimdi yat da bunu yarın konuşalım, ha?»

«Sen gerçek bir cadısın,» dedi Leon.

Kız üzgün görünüyordu. «Hey, memnun olacağını sanmıştım.»

Leon yüzünü buruşturdu ve banyoya yürüdü. Bu lanet olası fahişe neden yaşamına giriyordu ki? Ondan ne istiyordu?

Leon bardak bardak musluk suyu içti. Banyodan çıktığında, kız yine koltuğa kıvrılmış, uyuyordu. Saat sabahın dört buçuğuydu. Onu bu saatte dışarı atacak ne vicdanı vardı ne de kalbi. Leon ön kapıyı kontrol etti, anahtarlarını, cüzdanını ve silahını alıp yatağına yattı. Bir an yatak odasının kapısını kilitlemeyi düşündü, ama bunu yapmadı.

Üzerindekileri çıkardı ve çıplak olarak yatağa yattı. Kızın ona geleceğini biliyordu. O bir çocuk, bir fahişe ve bir hiçti. Ama yine de Leon onun geleceğini biliyordu ve daha kötüsü, gelmesini istiyordu.

Mackie'nin barı kalabalıktı. Buraya gelmeyeli en azından bir yıl olmuştu. Ama değişen hiçbir şey yoktu.

Kendine bir viski söyleyip, barda oturdu. Millie onu merak etmeye başlayacaktı. Bir kerelik de merak etsindi.

İlk bardağı başma dikti ve bir ikincisini ısmarladı. Önünde uzun ve sıcak bir hafta sonu vardı.

23

Perşembe sabahı. Stüdyoda. Yıkanmış ve paklanmış. İsrail pazarmda duran bir Arap kadar heyecanlı. Ama görünüşü mükemmel.

Buddy kapıdaki bekçiye admı verdi ve altındaki eski Pontiac'a rağmen, bir yıldız edasıyla arabayı sürüp, içeri girdi.

Midesi bulanıyordu. Biraz kızarmış ekmekle sıcak kahve içmeye çalışmış ama, hemen çıkarmıştı.

İnga'yı aradığından beri çılgın gibiydi. Onu salı günü öğleden sonra aramıştı. Kızın sesi çok öfkeliydi. «Neredesin, Buddy Hudson? Cevap vermeyen bir numarayı çevirmekten başka yapacak işlerim de var.»

«Ne oldu?» diye sormuştu Buddy. Aslmda ne olduğunu biliyordu ve çok heyecanlanmıştı.

«Şu deneme filmi. Tabii hâlâ ilgileniyorsan. Telefonunda cevap verme servisi olmayan bir aktör tanımamıştım doğrusu.»

«Ne zaman?»

«Perşembe günü.»

«Aman Tanrım!» .

Ve işte gelmişti. İnsanın karşısına bir kez çıkabilecek bir fırsatı değerlendirmek üzereydi. Tanrım! İnsan nasıl heyecanh olmazdı ki?

Buddy Hudson, bu senin hayatın. Yapabilecek misin, yapamayacak mısın?

Arabasını park etti, resepsiyona gitti ve kendini tanıttı. Üzerinde blucin, bir beyzbol ceketi ve lastik ayakkabılar olan bir kız, onu Sahne Üç'ün yanındaki giyinme odasına götürdü.

«Makyaj odasının nerede olduğunu biliyor musunuz?» diye sordu kız.

Bilmediğini söyleyecek değildi. Serin kanlı ol. Serin kanlı. Heyecanlı olduğunu kimseye belli etme. «Tabii, biliyorum. Eğer yeri değişmediyse.»

«Aynı yerde. En alt katta. On beş dakika sonra orada olun. Kostümcü sizi kontrol etmek için gelecektir.»

«Saat kaçta... yani, şey... deneme filmi kaçta?»

«Sanırım, sizi on bir civarında sete alacaklardır. Eğer şanslıysanız, öğle olmadan işiniz biter. Öğle tatili saat birde.»

İki saat. Hepsi bu kadar mıydı? Buddy bunun en azından bir gün süreceğini, yakm ve uzak çekimler yapılacağım düşünmüştü. Lanet olsun. Herhalde yalnızca bir sahne çekeceklerdi.

Kıza sorular sormak, deneme filmi çeviren diğer aktörlerin kim olduğunu öğrenmek istiyordu, fakat geç kalmıştı

Tuvalet masasının üzerindeki aynaya baktı. Görünüşü çok iyiydi. Tam bir film yıldızına yakışır bir görüntüsü vardı. Ama Angel'a teşekkür etmeyecekti. Sevgili karısına. Onu terk etmiş olan sevgili karısına teşekkür edemezdi. Hayatındaki tek sevgi kaybolmuştu, gitmişti, birden yok olmuştu.

Onu kumsaldaki evden çıkartıp, kente getirttiği ve bir açıklama bile yapmadığı doğruydu. Ama neyi açıklayabilirdi ki? «Hey, Angel, bebeğim, iki sevici karıyla birlikte olmam gerekiyordu, ama beceremedim, sana olan sevgimden dolayı beceremedim. Sonra, Jason bir eşcinseldir ve beni istiyor. İşte bu yüzden beni kiraladı. Gayesi, hem o iki karıyı memnun etmek, hem de beni yanından ayırmamaktı. Plaj-

daki evi, o giysileri ve şoförlü arabayı da bu yüzden vermişti.

Angel gibi bir kız böyle bir şeyi nasıl anlayabilirdi ki? Hayatın pisliklerini görmemişti daha ve Buddy onun görmesini istemiyordu. Zaten ona duyduğu sevginin büyük bir kısmı, kızın o bozulmamış saflığmdan geliyordu. Ona geçmişini anlatamazdı. Böyle olunca da ona yalan söylemesi gerekiyordu. Başka yolu yoktu.

Ama bu kararı geri tepmişti. Angel gerçekleri öğrenmek istiyordu. Buddy ona bir sürü yalan söylemiş, onun öfkesini ve duygularmı önemsememi'şti. Angel ilk çıkışını yaptığında, ona yine yalanlar söyleyip, öpücüklerle onu sakinleştirmişti. Sonra da havuza gidip, baygın düşmüştü. Ayıldığında ise, yeni bir ev ya da kalacak bir yer bulamayacak kadar geç olmuştu. «Bebeğim, bir gece daha Shelly'nin yanında kal. Sana söz veriyorum, yarm bir yer bulacağım,» diye yalvarmıştı.

Angel ona o iri gözleriyle bakmıştı. Uzun uzun ve kötü kötü bakmıştı. Ama Buddy kendini yine uyuşturuculara vermişti. Çünkü annesi gelmişti ve pazar gününden beri onu arıyordu. Hem de intikam almak için arıyordu. Böylece düşünmemiş olacaktı.

Sah günü geç saatlere kadar uyudu. Gözlerini açtığında saat üçtü. Randy gitmişti ve evin içi çok sıcaktı. Hiç değilse uyuşturucular, içki gibi baş ağrısı yapmıyordu. Hatta insanı rahatlatıyor, hoş duygular veriyordu.

Angel'in köpürdüğünü biliyordu. Bu yüzden uzun uzun duş aldı ve traş oldu. Onunla karşılaşmayı elinden geldiğince uzatmaya çalışıyordu. Sonra aklına, İnga'yı aramak geldi. Onu arayıp, perşembe günü deneme filmi çekileceğini öğrendiğinde, birden hareketlendi. Gidip Angel'a söylemek için sabırsızlanıyordu. Ama Shelly'nin evinde kimseler yoktu. Buddy saat beşe kadar kaldırımda bir aşağı bir yukarı gezindi durdu. Sonunda Shelly göründü. Yanında Angel yoktu.

«Angel nerede?» diye sordu.

«Bilmiyorum. Dün gece geldiğimde buradaydı. Sabah

kalktığımda ise gitmişti.»

Buddy, onun kendisini terketmiş olduğunu hemen anladı. Gidip, arabanın arkasına baktı. Angel'in bavulu yoktu. Hayatının en önemli günlerinden birini yaşamak üzereydi, bir deneme filmi çevirecekti. Ve Angel, ona en çok ihtiyacı olduğu bir anda çekip gitmişti.

«Neden Bibi'nin yemeğine gelmedin, Karen?» diye sordu Elaine. Bu arada gözlerini Ron Gordino'nun, Rudolf Nureyev gibi göze batan pantolonundan ayırmaya çalışıyordu.

«İşim çıktı,» dedi Karen ve sol bacağını iyice gerdi.

«Ne işin çıktı?» diye sordu Elaine. O da bacağmı germeye çalıştı, ama bu hareketi tam anlamıyla yapamıyordu.

«Daha doğrusu biraz rahatsızlandım. Kendimi çok kötü hissediyordum.»

«Ama şimdi çok iyi görünüyorsun.»

«Ben çabuk iyileşirim.»

«Hey, yardıma ihtiyacın var mı, Elaine?» Ron Gordino eğilmiş, ona yardım etmeye çalışıyordu. Elaine'in bileğini tuttu ve çekti. Ter ve Brüt traş losyonu kokuyordu.

«Ahhh...» diye inledi Elaine. Adamm güçlü ellerinin, bileğinden baldırma çıkması hoşuna gitmişti.

«İyi misin?» diye sordu Ron Gordino.

Elaine başını salladı. Adamın ona özel ilgi göstermesi gururunu okşamıştı. Pon Gordino, Bibi, Karen ya da diğer ünlülerin yanma gidei onlara yardım ederdi, ama kendisine ilk kez yardım ediyordu.

«Kasların çok sert,» deai Ron. «Çok gergin. Sinirlerin mi bozuk, Elaine?»

«Hayır,» diyerek güldü Elaine. «Neden sinifri olayım ki?»

Ron Gordino'nun saçları kirli kamışlara benziyordu, uzun ve sert. Elaine, onun kulaklarında fışkıran kılları gördü ve adamın bu konuda bir şey yapmaması tuhafına gitti.

Ron'un elleri şimdi baldırlarına batıyor, canını acıtıyordu. «Dersten sonra ofisime gelsene. Masaja ihtiyacın var.»

«Öyle mi?» SPARTACUS

«Evet.» Ron Gordino iri cüssesiyle kalktı ve yürüdü.

«Bence seni beğeniyor bu adam,» diye fısıldadı Karen alay ederek.

«Benim tipim değil,» diye cevap verdi Elaine öfkeli bir sesle.

«Kendini biraz zorla, hayatım. Ron Gordino sana eşsiz saatler yaşatabilir.»

«Onun eşcinsel olduğunu sanıyordum.»

«İki yönlüdür.»

«Nereden biliyorsun?»

«İşte bunu bana sorma.»

Dersin geri kalan kısmı çabucak geçti ve Elaine kendini Ron Gordino'nun ofisindeki masaj masasının üzerinde buldu. Adamın güçlü elleri ensesinden başlayarak aşağılara kadar indi. Elaine şimdiye kadar birçok kez masaj yaptırmıştı, ama Ron Gordino'nun masajı çok farklıydı. Adam vücudundaki her adaleyi arıyor ve buluyor, üstelik bunu kolayca beceriyordu. Elleri o kadar yumuşaktı ki, Elaine kendinden geçip, uyur gibi oldu. Masaj bittiğinde, Ron onun poposuna hafifçe vurup, «Şimdi daha iyi misin?» diye sordu.

«Evet.»

«İyi. Bir dahaki sefer yağ kullanarak masaj yapacağım. Buna bayılacaksın.»

Elaine ayağa kalkıp, gerindi. «Kendimi o kadar hafif hissediyorum ki, harika.»

Ron sırıttı. **Tanrım, ne** büyük **dişlerin var senin,** diye düşündü Elaine.

«Duyduğuma göre bir parti veriyormuşsun, Elaine.»

«Evet. George Lancaster'm şerefine.»

«Güzel.»

«Umarım öyle olur. Bu kadar gergin olmamın nedenlerinden biri de bu.»

«Olabilir. Fazla baskı. Yarm yine masaja gelmek ister misin?»

«Ne iyi fikir.» Elaine, Ron Gordino'nun özel masajlarının kaça mal olacağını düşündü. Büyük bir olasılıkla çok pahalıydı. İşte Ross'un dırdır edeceği bir şey daha.

«iyi fikir ya. Partiye kadar gevşemiş olursun. O gün mükemmel olman gerek.»

«Bu konuyu resepsiyondaki kızla mı konuşayım, yoksa faturama eklenir mi?»

Ron şaşırmıştı. «Bu iş için senden para almayacağım. Sen de beni partine davet edersin, ödeşmiş oluruz.»

Demek böyleydi. Ron'un ona göstermiş olduğu ilgi kendisi için değil, parti içindi. Elaine bunun bir iltifat mı yoksa bir hakaret mi olduğuna karar veremedi. Ama hiç değilse, vereceği partinin şimdiden sükse yarattığını kanıtlıyordu. Bu da Elaine için, bir jimnastik öğretmeniyle maceraya atılmaktan çok daha önemliydi.

«Seni de listeme ekleyeceğim, Ron. Bundan emin olabilirsin.»

«Teşekkürler, Elaine.»

«Rica ederim.»

Yeniden ünlü ve aranılır bir kişi olmak çok güzeldi. Gerçekten çok güzel.

Gina Germaine hiç de Neil'in sandığı kadar kötü çıkmamıştı. Belki bir Jane Fonda değildi ama, sıkıca sarılmalarına rağmen büyüklüğü belli olan göğüslerinin dışında, geçerli not alabilirdi.

Deneme filmini gösteri odasında tek başma izleyen Neil bu durumdan çok memnundu. Hiç değilse Gina'yı seçmekle çılgın bir şey yapmadığı kanıtlanmış oluyordu. Şimdi filmi Montana ve Oliver'a rahatça gösterebilirdi. Gina Germaine gerçek bir Nikki değildi, ama Neil onda şimdiye kadar ortaya çıkmamış bir özellik yaratmayı başarmıştı.

Gösteri odasında sessizce otururken, ışıklar yandı. Belki de Gina'yı, Sokak İnsanları'ndan sonra yapacağı filmde oynatabilirdi. İki yıl önce bir hikâye satın almıştı ve iki genç yazar bunun üzerinde harıl harıl çalışıyorlardı. Bu senaryo, şurada burada yapılacak birkaç değişiklikle, seyircinin karşısına yepyeni bir Gina Germaine getirmek açısmdan yararlı olabilirdi.

Gerçi, kadın şantajcı karının biriydi ve Neil onun bu deneme filmini çektirmek için ne yolara başvurduğunu düşündükçe öfkeleniyordu. Ama onu yeni filmde oynatmakla, ipleri eline alacak, böylece ondan intikam almak fırsatını bulabilecekti.

Çocukça ama, tatmin edici. Bu fikirden hoşlanmıştı.

Angel Louisville'e dönmeyi kesinlikle düşünmüyordu. Başarısız biriyle birlikte olmak istemiyordu. Üstelik hamileydi.

Sabahın köründe Shelly'nin dairesinden çıktığında, nereye gideceği ya da ne yapacağı hakkında en ufak bir fikri yoktu. Ama bir süre için Buddy'den ayrılıp, ciddi olduğunu belirtmesi, ona bir ders vermesi gerekiyordu. Çünkü her geçen gün Buddy'nin yalnızca kendini düşündüğü ortaya çıkmıştı. Onu sevdiğini söylüyordu ama, hiç de seviyormuş gibi davranmıyordu.

Shelly ile bu konuda yaptığı konuşma da yardımcı olmamıştı. «Buddy gibi bir erkeği anlaman gerekir, Angel. O yalnız yaşamaktan hoşlanan biri. Kimseye ihtiyacı yok, kendi kendine yetiyor.»

Shelly gibi bir kızın önerilerine hiç mi hiç ihtiyacı yoktu Angel'in.

«Bir bebeğim olacak,» dedi Angel sert bir tonla. «Sanırım bir baba ve aile reisi olmayı öğrenmesi gerekecek.»

Shelly bir kahkaha attı. «Buddy? Buddy mi aile reisi olacak? Senin dünyadan haberin yok, kızım. Bence bu bebeği hemen aldırsan iyi olur.»

Angel, Shelly'nin bu tatsız önerisinden hiç hoşanmamıştı. O gece koltuğun üzerinde kıvrılıp, ne yapması gerektiğini düşündü. Sabahın yedi buçuğunda ise arabadan bavulunu aldı ve oradan ayrıldı. Yanında yalnızca elli iki dolar vardı, ama korkusu yoktu. Nasıl olsa kendine bir iş bulabilirdi.

Bir süre sonra bir kuaför salonunun önünden geçerken, penceredeki resepsiyonist arayan ilanı gördü. Yakında bir kafeterya vardı. Angel oraya girip, dükkânm açılmasını bek-

lemeye karar verdi. Birkaç sinema dergisi alıp, köşede bir masaya yerleşti ve iki saat boyunca film yıldızlarının hayat hikâyelerini okudu.

Saat onda dergileri kaldırdı, hesabı ödedi ve kafeteryadan çıkıp, emin adımlarla kuaför salonuna yürüdü.

Gözlerinin çevresinde siyah halkalar olan kızıl saçlı bir kız, dükkân sahibinin on ikiden önce gelmediğini bildirdi.

«Bekleyebilir miyim?» diye sordu Angel.

Kızın kalemle çizilmiş kaşları yukarı kalktı. «İki saat mi bekleyeceksin?»

«Eğer bir mahzuru yoksa.»

«Pekâlâ, otur, bekleyin.»

Angel oturdu. Dergilere ve çevresine bakınmaya başladı. Dükkân bembeyazdı, her yerde bitkiler vardı. Dikkatlice yerleştirilmiş hoparlörlerden rock müziği gürlüyordu. Saç tarayan kişilerin üzerlerinde, dar beyaz pantolonlar ve tropik desenli gömleklerden oluşan üniseks üniformalar vardı.

On bir buçuğa kadar her şey sessizdi. Sonra müşteriler akın akm gelmeye başladılar. Kadınlar ve erkekler. Angel, Louisville'de erkeklerle kadınların aynı kuaföre gitmediklerini düşündü.

Saat on iki civarmda, kırk yaşlarında, çok uzun ve incecik bir adam belirdi. Üzerinde kareli bir gömlek, soluk pembe bir takım ve beyaz tenis ayakkabıları vardı. Gaga burunlu bir yüzü çevreleyen sarı saçlar, Shirley Temple'ın bukleleri gibiydi. «Günaydm sevgililerim!» diye seslendi herkese. «Herkes hayatından memnun mu?»

Soyunma odasından çıkmakta olan çiçek desenli bir elbise giymiş şişman bir kadın, kollarım onun boynuna sardı ve neşeye kıkırdadı. «Koko! Geçen hafta saçımı tarayan çocuk bir harikaydı. Candice Bergan'a benzememi sağladı!»

«Tabii ki sağlayacak, hayatım. Sizleri memnun etmek için çalışıyoruz. Hepimiz bu yüzden buradayız. Öyle değil mi, Darlene?»

Panda gözlü resepsiyonist Darlene gülümsemedi bile. Altı santim boyundaki kırmızı cilalı tırnağını Angel'in olduğu yöne uzattı. «Dükkânı açtığımızdan beri bekliyor. İş

için. Tanrı aşkına, işi ona ver. Çünkü artık Raymondo'nun nazmı çekmekten bıktım. Anlıyor musun?»

Koko, şişko kadının kollarından kurtuldu ve kaşlarım çattı. «Bu konudaki tutumunu biliyorum, Darlene, ama lütfen şimdi değil.» Koko, Angel'a döndü ve onu süzdü. «Vay, vay, çok da güzelmişiz. Benimle gel, şekerim, deneyimlerini anlat bana.»

Angel'in tüm deneyimi, Louisville'de küçük bir kuaför salonunda geçirdiği bir yıldan ibaretti, ama bu yeterli olmuştu. Anlaşılan, Koko da Darlene'in gitmesini en azından onun kadar çok istiyordu

«Herhalde bugün başlayamazsın?» diye sordu Koko.

«Kalacak bir yer bulmam gerek,» dedi Angel.

«Bir oda, ucuz ve yakmda?»

«Evet, öyle.»

«Şanslı günündesin, şekerim. Böyle bir yer biliyorum.» James Brown'ı da bastırmıştı.

«Ne var?» diye bağırdı Darlene oturduğu yerden.

«Ne kız!» diye fısıldadı Koko. «Onun gitmesi çok hoşuma gidecek.»

«Şey... daireden söz ediyorduk,» dedi Angel dikkatle.

«Ah, evet. Yanımda çalışan kızlardan biri geçen hafta evlendi. Durumu pek iyi değil, bir odasını kiraya vermek istiyor.»

«Yer nerede?»

«Fountain'de. İlgilenir misin?»

Angel bir saat sonra daireyi görüp kiralamış, Koko'yu maaşına karşılık avans vermeye ikna etmiş ve çalışmaya başlamıştı.

Darlene ufak-tefek eşyasını toplayıp, ordu artığı bir çantaya tıkıştırdı ve Angel'in durduğu yöne acıyarak bakarak kuaför dünyasından ayrıldı.

«Ne harika kızdı!» dedi Koko. «Kimseyle geçinemezdi.»

Angel onu dinlemiyordu. Bu kadar kısa bir süre içinde bir iş, para ve kalacak bir yer bulabilmiş olduğuna şaşıyordu. Demek ki yapılabiliyormuş.

Öyleyse Buddy neden yapmamıştı?

Acaba onu özlüyor muydu? Angel onu hiç değilse bir hafta süreyle aramamaya karar vermişti. Bu süre içinde belki gerçekleri anlatmaya hazır olurdu ve öyle olursa, yeniden birlikte yaşamaya başlayabilirdi. Ama onu daha önce aramayacaktı. Bunda kararlıydı.

Ross biraz jimnastik yapmasının iyi olacağına karar verdi. Elaine'in bu konudaki şikâyetleri etkili olmaya başlamıştı. Bundan önce mükemmel bir forma sahip olduğu için, böyle şeyler düşünmek zorunda kalmamıştı, ama şimdi midesi yavaş yavaş yağlanmaya başlıyordu.

Ne olmuş yani? Neredeyse elli yaşındayım. Sonsuza dek mükemmel olamam ya.

Ayrıca bu yaşta onu mükemmel görünüşü için değil, rol yeteneğinden dolayı beğenmeleri gerekirdi.

Yaş, elli. Zaman nasıl geçiyor, insan ne çabuk yaşlanıyordu.

Arabasını Santa Monica'da bir zamanlar devamlı olarak gittiği Jimnastik Kulübü'ne sürerken, hayatım düşündü. O zamanlar bir gram fazla yağa tahammül edemezdi. Şöhretin doruğundaydı ve hepsinden üstündü. Bunu devam ettirmeye kararlıydı.

Dudakları acı bir gülümsemeyle burkuldu. Peşinden koşanlar, her şeye evet diyenler şimdi neredeydiler? Dost geçinen insanlara ne olmuştu?

Oh, evet. Kral olduğu sıralarda hepsi dostuydu. Emlakçılar, bankerler ve bir yıldızla dostluk kurmak istedikleri için, tereyağı kabı dağıtır gibi misafirperverlik dağıtan zenginler. Ama yıldızı söndüğü zaman dostluklar da sönmüştü. Gitmek istediği yere onu özel jetleriyle götürmeyi teklif edenler yoktu artık. Şerefine davetler veren kişiler de kalmamıştı. İstediği zaman ödünç alabileceği yatlar, evler ve adalar yoktu. Onunla birlikte olmak için can atan zengin kadınlar, ya da üzerine çullanan hayranları da ortalarda görünmüyordu.

Hepsinin Tanrı cezasını versindi. Ross Conti insanları ve onların birbirlerini nasıl kullandıklarını çok iyi biliyordu. O sihirli çevreye yeniden girdiğinde, canının istediğini kullanacak, istemediğini de başından defedecekti. Tabii eğer parti başarılı olur, Saide ile anlaşabilir ve Sokak İnsanları' ndaki rolü alabilirse.

Santa Monica yolundaki trafik çok yoğundu. Arabayı yavaş yavaş sürerken, tüm gözler ona çevriliyordu. Hiç değilse haftada bir kez eski filmlerinden birini gösteren televizyon sayesinde, ünlü kişilerle dolu bir kentte, hâlâ ünlü olmanm ne yararı vardı ki? Hepsinin belâsını versindi.

Kırmızı ışıkta durdu ve sokağı incelemeye başladı. Santa Monica eşcinsellerle dolu bir yerdi. Diskotekler, açık kahveler, konfeksiyon mağazaları hep eşcinseller için çalışıyorlardı. Ross'un böyle bir eğilimi asla olmamıştı. O, kadınlardan hoşlanıyordu. Karen'i düşündü ve gülümsedi. Bir otobüs durağında beklemekte olan yağlı ve adeleli bir genç arabaya doğru bir adım attı. «Benim gittiğim yöne mi gidiyorsunuz, bayım?» diyerek, bir elini arabanın kapısına uzattı.

Ross'un yüzündeki gülümseme birden kayboldu. «Hayır, gitmiyorum,» dedi. «Arabamın yanından çekil.»

«Heyecanlanmana gerek yok.» Çocuk geri çekildi. «Eğer tipimi beğenmediysen, yazık.»

Yazıkmış! Ross öfkeyle arabayı sürdü. Eşcinsele benzer bir hali mi vardı? Güpegündüz biri ona sarkıntılık etmeye kalkışmıştı. Serseri herif, onun kim olduğunu bilmiyor muydu?

Direksiyonu kırıp, sert bir şekilde sola döndü ve park yerine girdi. İhtiyacı olan şey canlanmaktı. Bugünlerde onu canlandıran tek şey de, Karen Lancaster ile sevişmekti. Yüzü yine parladı. Ne kadındı ama! Belki de bu yeteneğini babasından almıştı. Yaşlı George'un kadınlarla arası hep iyi olmuştu. Babasının kızı.

Ross yüzündeki gülümsemeyi sürdürerek Jimnastik Kulübü'ne girdi.

Montana birinci asistana dönerek, «Kes!» dedi. «On dakika ara verelim. Buddy ile biraz konuşmak istiyorum.»

Onunla tam altı kez konuşmuştu. Altı kez de çekim yapılmıştı. Ama Btıddy'nin düzeleceği yoktu - hatta daha da kötüleşiyordu. Ama yine de bu rol için başvuranlarm hepsinden iyiydi. İlginç bir bakışı vardı ve önemli olan da buydu. Jack Nicholson'un o alaylı gülüşü olmasaydı, şimdi nerede olurdu acaba? Ya da Clint Eastwood'un o soğuk bakışı. Önemli olan bakışlardı, rol yeteneği sonra geliyordu. Montana'nm onun rol yapmasmı da sağlayabileceğinden emindi. Yavaş adımlarla ona yürüdü. Buddy öfkeli bir tavırla kendi kendine bir şeyler mırıldanıyordu.

«Hey,» diye fısıldadı Montana. «Söylediklerimi hiç dinlemiyorsun, değil mi? Sanki duymuyor gibisin.»

«Tabii ki dinliyorum,» diye cevapladı Buddy. O anda başka bir yerde olmayı arzuluyordu.

«Biraz gevşemeye çalış,» dedi Montana yavaşça. «Rahat olup acele etmezsen, bunu yapabileceğinden eminim.»

«Sözleri doğru söyleyemiyorum.»

«Sözleri boş ver,» dedi Montana. «Bana adamın özünü vermeni istiyorum. Şimdi dikkatli ol ve bana Vinnie'yi oyna.»

Buddy şaşırmıştı. «Sözleri boş mu vereyim? Benimle alay mı ediyorsun? Bütün bir gece bunları ezberledim. Her konuşmayı su gibi biliyorum. Gerçekten biliyorum.»

Öyleyse neden söylemiyorsun? diye sormak istedi Montana. Ama sormadı. Kolunu onun omuzuna koydu ve onu setten çıkardı. «Buddy,» dedi yavaş bir tonla, «Bu sahneyi yapabileceğini biliyorum. Bundan emin olmasam, sana deneme filmi çevirtmezdim.»

«Sahi mi?» Buddy biraz gevşedi.

«Ne senin ne de kendimin vaktini boşa harcamak istemiyorum. İyisin. Bunu hissedebiliyorum. Rahat ol, sözleri unut ve Vinnie'nin kişiliğine bürün. Eğer sözleri unutursan, önemli değil. Yalnızca karakteri oyna ve canının istediğini söyle. Lanet olsun demekten de vazgeç.»

Buddy başını salladı. Böylesine bir fırsat bulmuş ve kaçmak üzereydi.

«Ne istediğini anladım,» dedi, derin bir nefes alarak. «Şimdi gerçekten anladım. Bak, göreceksin.»

Montana onu teşvik etmek için gülümsedi ve o kaplan gözlerini ona dikti. «Bir kez daha deneyeceğiz ve bü kez süper olacaksın, tamam mı?»

Buddy kuruyan dudaklarını yaladı ve başmı salladı. «Bahse girebilirsin.»

Montana onu yanağından hafifçe öptü ve kameranın arkasına geçti.

Makyajcı kız geldi ve onu pudraladı. «İyi şanslar,» diye fısıldadı.

İşte buna çok ihtiyacı vardı. Birazcık şans.

«Hazır mısın, Buddy?» diye sordu Montana.

Buddy başını salladı. Ağzına safralar geliyor, midesine kramplar giriyordu.

«Unutma. Sen Vinnie'sin. Tamam, başlayalım.»

Kameradan uzaklaşıp, yürümeye başladı. Aynaya baktı ve içgüdüsel olarak saçlarmı düzeltti. Başlama işaretini bekledi. Çekim başlamıştı. Sözcükler. Lanet olası sözcükler neydi? Yine her şeyi berbat mı edecekti. Ama hayır.

İlk cümle doğru çıktı. Biraz duraladı. Bir sigara yaktı. Sonra ne söyleyecekti. Yine unutmuştu. Montana'nm önerisine uyup, aklına gelenleri söylemeye başladı. Sanki karşısında Angel vardı ve onunla tatlı tatlı konuşuyordu.

Ve birden kamerayı ve tüm ekibi unutup, kendinden geçti. Sanki evdeydi. Rahattı ve cana yakın Buddy Boy olmuştu.

Montana onu dikkatle izledi. Sonunda başarmıştı. Sözler unutulmuş, Buddy bir profesyonel gibi kendi kendine konuşmaya başlamıştı. O ilginç çekiciliği dalga dalga ortaya çıkıyordu. Tanrım! Eğer şu anda yaptıkları filmde de aynı şekilde yansırsa, bu iş olmuş demekti.

«Kes!» dedi Montana neşeyle.

Buddy kendinden geçmişti, durmakta zorluk çekti.

«Tamam, bunu basın,» dedi Montana ve ona doğru yürüdü. «Teşekkür ederim, Buddy. Harikaydın.»

«Öyle miydim?»

«Tam düşündüğüm gibi.»

«Hey,» Kendine olan güveni geri gelmeye başlamıştı. «Daha yeni başladım. Bir daha deneyemez miyiz?»

Montana başını salladı. «Sıralarını bekleyen iki aktör daha var ve zamanımız kısıtlı. Onların bu fırsatı kaçırmalarım istemezsin, değil mi?»

Buddy sırıttı. «Neden olmasın?»

Montana gülümsedi ve bir an için gözleri birleşti. Sonra Montana, başında duran okuma gözlüklerini aşağıya indirdi ve bir iş kadını edasıyla elini uzattı. «Çok başarılıydın ve buna sevindim. Güle güle Buddy ve iyi şanslar.»

Güle güle mi? Bu kadın delirmiş miydi? «Hey...» diye başladı. «Sonucu ne zaman öğreneceğim?»

«Menajerine haber veririz.»

Buddy'nin menajeri yoktu, ama şimdi bunu belirtmenin sırası değildi. Devamlı olarak İnga'yı araması gerekecekti.

«Peki,» dedi hafifçe. «Ne kadar sürer?»

«Karar verene kadar,» dedi Montana ve konuşmanın sona ermiş olduğunu belirterek, yürümeye başladı. Kendini onun kadar iyi hissediyordu. Bir aktörle uğraşıp, onun başarılı olmasını sağlamak gerçekten çok keyif vericiydi. Filmi perdede görüp haklı olup olmadığını anlayabilmek için sabırsızlanıyordu.

Neil'in, filmi çekerken son derece dalgın ve düşünceli olmasının nedenini şimdi anlıyordu. Her şey yönetmenin elindeydi - sihiri yaratan oydu. Bu ne tatmin edici bir duyguydu!

Buddy onun yürümesini izledi. Onun sorunu yoktu, işini yapmıştı. Ama ya kendisi ne olacaktı?

Makyajcı kız ona yaklaştı. «Son çekim bir harikaydı,» diye fısıldadı. «Bu rolü sen alırsan hiç şaşırmayacağım. Beni aptala çevirdin.»

İşte o bu tür konuşmalardan hoşlanıyordu. Duymak is-

tediği şeyler bunlardı. Kendine olan güveni daha da artmıştı. «Buna nasıl karar verdin?» diye sordu Buddy.

«İçimde öyle bir his var.»

«Diğer deneme çekimlerini izledin mi?»

«Şimdiye kadar bir tane izledim, o da iyi değildi.»

«Tabii değildi. Bana biraz ondan söz etsene.» Buddy onu kolundan tuttu. «Gel, gidip kahve içelim.»

Rakibinin nasıl olduğunu öğrenmesinde hiçbir kötülük yoktu.

24

Her kentin dış mahalleleri nasıl da birbirine benziyordu. Geniş, çevre yolları, benzin istasyonları, moteller ve kafeteryalar.

Deke için önemli olan tek şey gitmeye devam etmekti. Ohio, İndiana, Missouri ve Oklahoma'dan geçtiğini farketmedi bile. Yol sanki büyüleyici bir güç olmuştu, onu çağırıyor, adım adım hedefine yaklaştırıyordu.

Joey yangına körükle gitmişti.

Joey, ona gülmüştü.

Onu sık sık görüyordu.

Namussuz karı.

Şimdi ölmüştü.

Kendi kabahatiydi.

«Ailenle tanışıp, planlar yapmak istiyorum. Sağda solda sürtmekten bıktım artık.» Ona kötü kötü baktı. «Dediğimi duydun mu?»

Onu duymuştu. Haftalardır aynı şeyi söylüyordu.

«Onlara göre olmadığımı mı düşünüyorsun? Çünkü eğer öyleyse şu lanet olası yüzüğünü al ve ne ya-

parsan yap.» Parmağındaki ucuz yüzüğü çıkardı ve Deke'in üzerine attı. «Ya onlarla bu hafta tanışırım, ya da bu iş bitmiştir.»

Deke onunla evlenmek istiyordu. Fikrini değiştirmiş değildi. Ama kimseye haber vermeden evlenseler daha iyi olmaz mıydı? Onu eve karısı olarak götürdüğünde ise, kabul etmek zorunda kalırlardı.

Deke bu fikrirıj, ona da söyledi, ama Joey bunu duymak bile istemiyordu. Her şey gerektiği gibi yapılmalıydı. «Normal insanlar gibi.» Hatta işi, bir Gelin Dergisi satın alıp, gelinlik resmi kesmeye kadar bile götürmüştü.

«Benimle tanışmak istemiyorlar mı?» diye sordu asık bir yüzle. «O çok değerli oğullarının evleneceği kızı merak etmiyorlar mı?»

Deke ona, bu konuyu ailesine açmadığını söylemeye cesaret edemiyordu. Eve hangi kızı getirirse getirsin onaylamayacaklarını biliyordu çünkü. Hele Joey gibi frapan giyinen, çok makyaj yapan, portakal rengi saçları olan birini asla kabul etmezlerdi.

«Haftaya,» diye söz verdi. Onu seviyordu. Joey onun tenine uyuyordu. Tabii eğer aşk denilen şey buysa.

«Umarım bu kez ciddisindir,» diye bağırdı Joey, vahşi bir sokak kedisi gibi.

Deke ciddiydi. Ama Joey'i onlarla tanıştırma düşüncesi neden onu bu kadar rahatsız ediyordu? Neden onlardan bu kadar korkuyordu?

Birden geçmişi hatırladı.

Altı yaşındaydı ve bir arkadaşıyla birlikte çamurdan pastalar yapıyorlardı. Birden annesi belirdi. Öfkeden yüzü kararmış, sesi çatlak çıkıyordu. «Seni iğrenç çocuk, şu pisliğe bak. Üzerindekileri daha bugün giydin. Çabuk-içeri gir.»

Kadın onu, kendi yüzünde ter damlacıkları, Deke'in bacaklarında kan belirene kadar dövdü. Babası hiçbir şey söylemedi.

Bu, dayak faslının ilkiydi, ama Deke tabağında bıraktığı yemek ya da banyoda unuttuğu bir bez gibi

önemsiz nedenlerden dolayı çok dayak yemişti. On altı yaşına geldiğinde, bu dayak fasılları başladığı gibi bitti. Bu kez annesi onu azarlamaya başlamıştı. Ama bu sözlü hakaretler, yediği dayaklardan daha kahrediciydi.

Deke, annesinin bu aşağılayıcı konuşmalarına inanmaya başladı. Kadının bıkmadan ona söylediği gibi, ne de olsa annesiydi. Onu dünyaya getirmişti. Hem de zor bir şekilde. «Senin yüzünden neredeyse ölüyordum,» derdi annesi. «Seni doğururken ölüyordum.» Deke bu suçun ağırlığıyla eziliyordu. Annesinin ölümüne neden olabileceği için cezalandırılıyordu ve bunu böyle kabul etmek zorundaydı. Annesi ona, güçsüz, pis, yararsız bir asalak olduğunu söylüyordu. Hangi kız ona bakardı ki? Kim ona iş verirdi?

Ama annesi çelişkilerle doluydu. Eve bir kız getirdiğinde, bu kez kızın ona göre olmadığını söylüyor, bir iş bulduğunda işi beğenmiyordu.

Onu yıkmak mı istiyordu, yoksa yükseltmek mi? Hangisine inanacaktı Deke?

Kararsızlık ve suçluluk duygularıyla büyüdü. Bunun yanında, geceleri onu uykusundan uyandıran ve zaman zaman dışarı çıkartıp yapması gereken şeyleri yaptıran karanlık bir korku duygusu da vardı.

Kadınlara tecavüz ediyordu. Onlar düşmandılar ve kendisi nasıl cezalandırılıyorsa, onların da cezalandırılmaları gerekiyordu.

Ama bu konuda çok dikkatli davranıyor, karşı koyamayacak kadar korkan, yaşlıca kurbanlar seçiyordu.

Joey ile tanıştığında işler değişti. Ailesi onu kabul ederse, her şey düzelecekti.

Deke, Teksas'ta benzin almak için durduğunda hava kararmaya başlamıştı. Yeniden çevre yoluna çıktığında, yolda durmuş, otostop yapan kızı gördü. Kız oldukça yanık tenliydi ve sırtmda bir çanta taşıyordu. Haki renkli bir şort ve üzerine **koşucular ayakkabılarının içinde sevişirler** yazılmış bir bluz giymişti.

Deke durdu. Nedenini bilmiyordu. Ama kız onun yanma oturduğu anda hata yaptığını anladı.

Kız konuşmaya çalıştı. «Adın nedir, tatlım?» «Nereye gidiyorsun?» «Ne iş yaparsın?» «Ne kadar zamandır yoldasın?»

Deke'in ters bakışları bile kızı susturamadı. Deke'in cevap vermemesine aldırmadan, kendi kendine konuşuyordu kız. Deke'e söylediğine göre, bir Güneyliydi, on altı yaşmda evlenip, on yedi yaşında ayrılmıştı. Daha sonra iki yıl garsonluk yapmıştı. Sonunda da yola çıkıp, ülkeyi dolaşmaya karar vermişti. «İşte o zamandan beri hayatımdan çok memnunum,» diye itiraf etti kız. «İşe giriş ve çıkış saati diye bir şey yok. Özgürüm ve hayatımı yaşıyorum.» Kız ona biraz daha yaklaştı. «On papele seni rahatlatırım, tatlım. Hatta istersen, seninle esrarlı sigaramı bile paylaşabilirim. Ne diyorsun?»

Deke bundan hiç hoşlanmadı. Hepsi fahişeydi.

Kız onun susmasını, bu teklifi kabul ettiğine yorumlayıp, dizini hafifçe okşadı. «Bir on papel daha verirsen, ağzımla çalışırım. Fazladan bir beşliğe ise, yapmayacağım şey yokur. Ne dersin?»

Deke onu öldürebilirdi. Böyle yapışkan tiplerden kurtulmak çok kolaydı. Dünyayı kötü insanlardan temizlemiş, kendisiyle alay eden fahişelerden kurtulmuş olurdu.

Ama bu kız benimle alay etmedi. Henüz bana gülmedi. Gülecek.

«Bundan sonraki mola yerinde duralım,» dedi kız. «Ve tatlım, benim Güney konforuma bayılacaksın.» Kız güldü.

İşte, gördün mü?

Deke buna sevinmişti. Gerekenin yapılmasını gösteren bir işaretti bu. Bu fahişeyi ortadan kaldıracaktı. Kız bu yüzden ona gönderilmişti.

Giderek olayların yalnızca meydana gelmediğini, bunların çok önceden planlanmış olduğunu ve bazı insanlarm düzen sağlamak için dünyada bulunduklarını anlamaya başlamıştı. 'Düzen sağlamak' sözcüğü hoşuna gitti. Açık seçik bir laftı bu.

«Ben bir Düzen Sağlayıcıyım,» dedi yüksek sesle.

«Anlayamadım?»

Ona söylememeliydi. Onu önceden ikaz etmemeliydi.

«Bir şey yok,» diye mırıldandı.

«Haydi tatlım, bir yer bul da, duralım,» dedi kız, ona doğru yaklaşarak. «Ben işini çok seven bir hanımım. Hem de çok şehvetli bir hanım. Seninle birlikte güzel vakit geçireceğiz.»

Şehvet.

İşte bir işaret daha.

Deke gaza bastı. Bu işi ne kadar çabuk bitirirse, gerçek görevine o kadar çabuk başlayabilirdi. Düzen Sağlayıcı'nın Kaliforniya'da yapılacak çok işi vardı.

Görevine yaklaşıyordu.

25

Elaine üç haftadan beri aşk macerası yaşamaktaydı. İki yıldan beri ilk macerasıydı bu. Aslında, vereceği partinin hazırlıkları son derece iyi giderken ve yapması gereken sürüyle iş bulunan bir zamanda böylesi tedirgin edici bir ilişkiye girmek istememişti.

Bu parti kendisi ve Ross için o kadar önemliydi ki, böyle bir ilişkinin onu tedirgin etmesine göz yummaması gerekirdi. Ama en iyi maceralar da, planlanmadan yaşananlar oluyordu. Yemekten sonra alınan bir içkiye benziyordu bu. Bir bardak, derken bir bardak daha ve ne olduğunu anlamaya fırsat bulamadan elde edilen tatlı bir sarhoşluk.

Elaine'in ilişkisi de tıpkı böyle başlamıştı. Ron Gordino* nun özel masaj seansında. «Üzerine bir havlu al ve masaj masasına yat,» demişti Ron. Sonra Elaine'e, kendi banyosunu işaret etmişti. Elaine jimnastik mayosunu çıkarmış,

Ron'un banyoda bulundurduğu pembe havluya sıkı sıkıya sarınmıştı.

Bir ilişki mi? Masaj masasına yüzüstü yatıp kendini Ron'un güçlü ellerine bıraktığı zaman aklına gelebilecek en son şeydi bu.

Ron, söz vermiş olduğu gibi, kokulu yağlar kullanmış, omuzlarını, sırtını ve kuyruk sokumunu ovmaya başlamıştı. Sonra havluyu yavaş yavaş aşağıya kaydırmaya başlamış ve sonunda kaldırıp atarak, Elaine'in ihtiyatlı davranarak üzerinden çıkarmadığı ipek külotunun ortaya çıkmasına neden olmuştu.

«Elaine,» diye itiraz etti Ron, «Bu tür masajlarda hiçbir şey giymemen gerekiyor. Bu yağlar her şeye bulaşıyor. Elli dolarlık külotunu mahvetmek istemem.»

Elaine şaşırmıştı. Külotunun elli dolar olduğunu nereden biliyordu?

«Önemi yok,» dedi' Elaine telaşla.

«Hayır, önemi var. Lütfen çıkar. Yoksa utanıyor musun?»

Elaine bir an için duraladı, ama sonra tecrübesiz ve saf bir kadın görüntüsü vermek istemediğinde karar verdi. Bronx'lu küçük Etta. «Tabii ki, hayır.»

«Pekâlâ, çıkar öyleyse.»

Elaine neredeyse itiraz edecekti, ama bu çok aptalca bir şey olurdu. Ron onun yalnızca poposunu görecekti ve çok güzel bir popoya sahipti. Ross bile öyle olduğunu söylemişti. Elaine arkaya uzandı ve beceriksiz hareketlerle bu küçük kumaş parçasından kurtulmaya çalıştı.

Ron ona yardım etti ve kesin bir tavırla külotu aşağıya çekti. «İşte bu daha iyi,» dedi ve plastik bir şişeden sıktığı yağı Elaine'in poposuna sürdü.

Elaine hafifçe kıpırdandı ve Ron'un bu servisi Bibi Sutton'a da yapıp yapmadığmı merak etti. Sonra kendini onun dairesel hareketler çizen parmaklarına bıraktı. Harika bir şeydi bu! Kendisini baştan çıkarılmış hissediyordu. Özellikle yağ aşağılara kaymaya başlayıp, o ayrığa akmaya başladığında. Ron Gordino'nun parmakları kuyruk sokumun-

daki bir noktaya geldiğinde, Elaine elinde olmadan hafif bir çığlık attı.

«iyi, değil mi?» diye sordu Ron, kendinden emin bir tonla.

«Çok iyi,» diye cevapladı Elaine, ama kendi ses tonundan pek emin değildi.

«Sırtüstü dönsene.»

Sırtüstü dönmek mi? Çırılçıplak ve savunmasız bir durumdaydı. Üstelik, seksüel yönden oldukça uyarılmıştı. Sırtüstü dönecek ve sonra ne olacaktı? Bir jimnastik hocası ile mi sevişecekti. Belki adam o aym erkeği seçilmişti, ama kendisi daha iyilerine layık değil miydi?

Dişçinle sevişmiştin, Elaine. Sonra ikinci sınıf bir aktörle de. Kimsin sen? Neden kimseleri beğenmemeye başladın?

Elaine döndü. Ve her şey başladı.

Haftada üç-dört kez Ron'un özel bürosunda buluşuyorlar, Ron hem onun hem de kendi gerilimlerini gevşetiyordu. Sohbet kısıtlı olmakla birlikte, seksüel akrobatik hareketler öyle değildi. Ron Gordino, bedenin en son limitine kadar gerilmesi gerektiğine inanıyordu. Elaine ise istekli bir talebeydi. İki yıldır seksüel yönden ihmal edilmişti ve şimdi içebildiği kadar su içen bir çöl kazazedesine benziyordu.

«Sen çılgın bir kadınsın,» dedi Ron.

Ne kadar haklıydı. Onunla ilişki kurduğu için çılgındı, ama en mahrem haz anının zevkini çıkarıyordu.

Karen bu durumu doğal olarak hemen anladı. «Şu jimnastik şeyhi ile aranda neler oluyor?» diye sordu alaylı bir tonla. «Devamlı olarak onun bürosundasın.»

Karen onun en iyi arkadaşlarından biriydi, ama Hollywood'da sağ kalabilmenin bir kuralı da, 'Kimseye güvenme- özellikle en iyi arkadaşlara'ydı.

«Çok iyi masaj yapıyor,» diye cevapladı Elaine, saf bir tonla. «Sırt ağrılarımı biliyorsun. Bunu tedavi etti.»

«Hangi sırt ağrıları?»

«Yıllar önce disk kayması olmuştu. O zamandan beri de sırt ağrısı çekerim.»

Karen ona şüpheyle baktı. «Hmmmm...»

Partiye gelmeyi kabul edenlerin listesi oldukça kabarıktı. Listenin başında Sadie La Salle vardı. Gerçi kendisi bilmiyordu ama, bu parti onun için veriliyordu. Elaine zevkten uçuyordu. Eğer her şey planlandığı üzere giderse, hayatı yeniden parlamaya başlayacaktı.

Ve görünüşte her şey iyi gidiyordu.

Angel'in bir iz bırakmadan kaybolmuş olması Buddy'nin hiç hoşuna gitmiyordu. Dahası, bu durum onu çok korkutuyordu. Belki yirmi yaşındaydı ama, o hâlâ bir bebekti. Ve Hollywood sokakları, yapışkan ellerini Angel gibi bir kızın üzerine sarmak için hazır bekleyen kadın simsarlarıyla doluydu.

Bunu düşündükçe ürperdi ve yapacağı en son şeyin bu olduğunu bildiği halde, onun bir uçağa atlayıp evine dönmüş olduğunu düşünmeye çalıştı. Ama yine de Shelly'e, Louisville'deki evi arattı.

«Bir kadın onun Hollywood'da olduğunu söylüyor,» dedi Shelly ahizeyi indirirken.

«Belki trene bindiği için gecikmiştir,» diye fikir yürüttü Buddy.

«Belki de hâlâ buradadır. Gerçeği görmeye çalış. Bu kentte Buddy Hudson'dan başkaları da var.»

Buddy ona aldırmadı. O ne anlardı ki?

Kafasının içinde bir senaryo hazırladı. Angel Louisville'e, üvey ailesinin yanma dönmüştü. Buddy Hollywood'da, Sokak İnsanları filminde başrol oynamak üzere büyük bir anlaşma imzalıyordu. Sonra Louisville'e uçacaktı -tabii birinci sınıf. Kendisini, arkasında televizyon ve barı bulunan dört buçuk metrelik bir limuzun karşılayacaktı. Angel'in evine geldiklerinde, şoför arabanm kapısını açacak, Buddy dışarı çıkacak ve Angel koşarak onu karşılamaya gelecekti. Çocuğuna hamile olan güzel Angel. Ve herkes kıskançlıktan ölecekti.

«Şu deneme filminden bir haber var mı?» diye sordu Shelly.

Düşüncelerle birlikte ruh durumu da değişti. Telefonu kaldırdı ve İnga'nm numarasını çevirdi. «Ne var, ne yok?» diye sordu telaşla.

«Buddy! Bu beni üçüncü arayışın. Deneme filmi çekileli henüz dört gün oldu. Sana söyledim, bir şey öğrenir öğrenmez hemen sana haber vereceğim.»

Bu yeterli değildi. Acaba İnga bildiği her şeyi söylüyor muydu?

«Bu akşam yemeğe çıkmaya ne dersin?» diye sordu birden. Kıza biraz kişisel ilgi göstermenin faydalı olacağına karar vermişti.

İnga şaşırmıştı. Haftalardır onunla çıkmak için uğraşıyordu. «Peki,» dedi çabucak. Fikrini değiştirmesi için zaman tanımamak istiyordu. «Ne zaman ve nerede?»

«Seni bürodan alırım. Ne zaman çıkıyorsun?»

«Beşte.»

«Beşte,» diye tekrarladı Buddy. «Orada olacağım.» Bu arada, Montana Gray'e rastlayıp ondan bir şeyler öğrenebileceğini umuyordu.

Shelly'nin odada olduğunu unutmuştu. «Şimdiden kızlarla çıkmaya mı başladın?» diye sordu kinayeyle. «Siz erkekler ne çabuk unutuyorsunuz.»

«Bana elli dolar ödünç verir misin, Shelly?» diye sordu Buddy.

Shelly öfkeden köpürüyordu. «Sana iki gün önce elli dolar vermiştim. Randy'den iste. Onun cebi doludur. Ben ise çalışan bir kızım. Telefonumu kullanma ücretini ve sana verdiğim elli papeli geri almaya çalışıyorum.»

Buddy kapıya doğru yürüdü. «Bunun için endişelenme.»

«Senin için konuşmak çok kolay - büyük adam.»

«Elaine doktorculuk oynuyor galiba,» dedi Karen Lancester.

«Ne?» diye sordu Ross, onun o inanılmaz göğüs uçlarm-

dan birini başparmağıyla işaretparmağı arasında sıkarak.

«Ooh!» Karen hafifçe bağırdı ve onun dokunuşlarından kaçmak üzere, yuvarlak yatağının üzerinde yuvarlandı.

«Buraya gel, kadın!» dedi Ross.

«İstiyorsan, sen gel!» diye cevapladı Karen.

Ross birbirine girmiş çarşaflarm arasmda bir kaplan gibi kükreyerek süründü ve onun üzerine düştü.

Karen güldü. Bu oyundan hoşlanıyordu. «Doymak bilmiyorsun, Ross!»

«Eh, senin de Meryem Ana olduğun pek söylenemez.»

İniltilerinin ve homurdanmalarınm bu uzak plaj evinde kimseyi rahatsız etmeyeceğinin bilinci içinde, istedikleri gibi seviştiler. Daha sonra Karen: «Elaine doktorculuk oynuyor galiba,» dedi.

«Ne?» diye tekrarladı Ross.

«Biriyle yatıp kalkıyor. Kendine bir âşık bulmuş. Macera yaşıyor.»

Ross şaşkınlıktan güldü. «Sen delisin! Elaine evde bile seks yapmaktan hoşlanmıyor. Gidip bunu dışarıda arayacak en son kişi odur.»

«İddiaya girer misin?»

«Bence yanılıyorsun.»

«Ne oldu, hayatım? Karıcığının başka biriyle yattığını düşünmek hoşuna gitmedi mi yoksa?»

Ross'un sesi öfke doluydu. «Elaine'in âşığı olarak kimi seçtin bakalım?»

«Ron Gordino!» dedi Karen zafer edasıyla.

«Ron Gordino da kim?»

«Yirmi sekiz yaşmda, bir yetmiş beş boyunda, eskiden plajlarda cankurtaranlık yapmış biri. Şimdi ise Beverly Hills'in fedailerinden. Bibi Sutton tarafmdan özel olarak tavsiye edilmişti.»

Ross gülmeye başladı. «O homoseksüel herif mi?»

«İki yönlüdür, tatlım. Gerçek bir homoseksüelle, iki yönlü olan birisi arasmda çok büyük bir fark vardır. Ve eminim ki, bizim Ross önüne çıkan her yöne gidebilecek biridir. Ve şimdi de Elaine'e, onun evde istemediğini sandığın şeyleri

vermekle meşgul. Elaine bu durumdan çok memnun, Ross. Eğer inanmıyorsan, ona iyice bak. Son zamanlarda parlamaya başladı.»

«Elaine böyle bir şey yapmaz,» dedi Ross. Bu arada, karısına en son ne zaman iyice baktığını hatırlamaya çalışıyordu.

Karen zarif bir hareketle yataktan kalktı. «Nasıl istersen öyle düşün,» dedi yumuşak bir sesle. «Zaten, karısının onu aldattığına gerçekten inanan bir erkek tanımadım. O erkek, nefes alan her şeyin üzerine saldırıyor olsa bile.»

Elaine? Onu aldatıyor?

Saçmaydı bu.

Elaine ev işleriyle uğraşır, kendine giysiler alır, davetler verir, gerekli olan şeyleri yapardı. Seksten hiç hoşlanmazdı.

«Beni dinle,» dedi Ross. «Elaine'in bana bunu yapmayacağını biliyorum.»

«Ama sen yapıyorsun.»

«Bu farklı.»

Karen dudaklarını büzdü ve «Şovenist!» dedi.

«İnek!»

Karen gümüş bir kutunun içinden esrarlı bir sigara aldı ve yatağın üzerine bağdaş kurarak oturup sigarasını yaktı.

Ross ona bakıyor, parmaklan, onun erotik göğüs uçlarıyla oynamak için can atıyordu.

«Bu duruma canın mı sıkıldı?» diye sordu Karen. Derin bir nefes çekip sigarayı Ross'a uzattı.

Ross da sigaradan uzun ve tatmin edici bir nefes çekti. «Evet, canım sıkıldı.» Neden canı sıkılmasmdı ki? Faturaları o ödüyordu. Elaine'in tırnakları, saçları, giysileri ve jimnastik dersleri için parayı kendisi ödüyordu. O Bayan Ross Conti idi. Ve eğer başkalarıyla yatıyorsa (ki Ross buna pek inanamıyordu), bu onun erkekliğine yapılan direkt bir saldırı sayılmaz mıydı?

«Neden?» diye sordu Karen.

«Soru sormaktan vazgeçsek nasıl olur? Kimin umurunda ki?»

«Senin. Bu çok belli.»

Tohum ekilmişti, bu kadarı yeterliydi.

Angel'in Koko'nun kuaför salonunun en sevilen kızı durumuna gelmesi pek uzun sürmedi. İri gözleri, pürüzsüz cildi ve omuzlarına dökülen yumuşak sarı saçlarıyla resepsiyonda oturuyordu. O iğneleyici konuşmaların yüksek rahibesi, zalimce boyanmış Darlene'den sonra ne büyük bir değişiklikti bu.

Herkes Koko'ya, «Kim bu kız?» diye soruyordu. «Nereden buldun onu? Ne kadar tatlı ve kibar bir kız.»

«Farkında değil miyim sanıyorsunuz?» diyordu Koko. Kızın, yetenek avcısı bir çapulcu tarafmdan çalınması korkusuyla, gözlerini ondan ayırmıyor, tüm dikkatini ona veriyordu. Salonunda ilk kez olarak bir sakinlik hüküm sürüyordu. Ne bağıran isterik kadınlar vardı, ne de randevuların fazlalığından dolayı kavgalar çıkıyordu. Salondaki en huysuz kuaför olan Raymondo bile Angel'in varlığından dolayı sakinleşmişe benziyordu. Kıza saygılı bir mesafeyle davranıyor, her geçişinde poposuna bir çimdik atmıyordu.

Angel'in güzelliği herkesin dikkatini çekiyordu, ama kız mutlu bir evlilik sürdürdüğünü ve kocasının bir süre için ülke dışında olduğunu, daha işin başında belirtmişti. Salonda çalışanlardan ya da müşterilerden gelen her türlü sosyal daveti nazikçe geri çeviriyordu. Dostça, ama mesafeli davranıyor, kendi hakkında hiçbir şey belirtmiyor, fakat gerektiğinde başkalarının sorunlarını saatlerce dinlemeye hazır oluyordu.

Günde birkaç kez, artist ya da model olması gerektiğini söyleyenler oluyordu. Ama o gülümsüyor ve bu konuyla ilgilenmediğini belirtiyordu. Ve karnında büyümekte olan Buddy'nin çocuğu ile de bu konuyla gerçekten ilgilenemezdi. Oliver Easterne ve ilginç vaadleri unutulmuştu. Hayatına bir çeki-düzen vermesi daha önemliydi.

Sık sık Buddy'i düşünüyordu. Buddy ona kötü bir oyun oynamıştı. İçgüdüsel olarak, ilişkilerinin ne kadar önemli olduğunu anlaması' için ona zaman tanıması gerektiğini biliyordu.

Aslında böyle davrandığı için kendini güçlü hissediyor, kendinden gurur duyuyordu. Yalnız yaşamak belki kolay değildi, ama Buddy ile birlikte olup onun kendi kendini mahvetmesine tanık olmaktan çok daha iyiydi.

«Bu gece dansa gitmek ister misin?» diye sordu Ray- i mondo, Angel'in oturduğu masanın önünden dokuzuncu kez geçerek.

Angel ilgisiz bir tavırla başmı salladı.

«Hayır, istemiyor,» diye atıldı Koko, özel bürosundan çıkarak. «Yoksa istiyor musun, tatlım?»

Angel yumuşak bir ifadeyle gülümsedi. Koko'nun bu ilgisi onu duygulandırmıştı. Durmadan çevresinde dolaşıyordu. Angel, eskimiş sarı zincirleri olan büyük bir kaftan giymiş, şişman bir kadını karşılamak üzere döndü. «Günaydın, Bayan Liderman. Bugün nasılsınız?»

Bayan Liderman'm yüzü parıldadı. «Sıcaktan bunalıyorum, tabii Frowie de öyle.» Kadın yerde duran minyatür bir kanişi kaldırarak masanm üzerine koydu. «Bebeğime içecek bir şey verir misin, güzel kız?» Kadının şişko elleri pırlantalarla parlıyordu.

«Bu yüzükler için bir gün parmaklarınızı kesecekler,» dedi Koko içini çekerek. «Keşke biraz daha dikkatli olabilsenız.»

Kadın utanarak kıkırdadı. «Bu küçük parıltılarım olmadan kendimi çıplak hissediyorum.»

Koko alaylı bir sesle içini çekti. «Öyleyse, Tanrı aşkına, hiç çıkarmayın!»

Bayan Liderman daha yüksek sesle kıkırdadı. Angel nazik bir ifadeyle gülümsedi ve kadın kendini Raymondo' nun becerikli ellerine bırakmak üzere yürüdü.

«Los Angeles'in en zengin yaşlı karılarından biri,» dedi Koko hafifçe. «Ama görünüşüne bakılırsa, May Company' nin ucuzluk reyonundan alış-veriş ediyor.»

«May Company'i beğenirim,» diye itiraz etti Angel.

«Tabii, beğenrsin.» Koko içini çekti. «Tatlım, bugünlerden birinde seni mutlaka eğitmem gerekecek. Bu güzellikle, kentin en zengin hanımlarından biri olabilirsin. Ama öğreneceğin o kadar çok şey var ki.»

«Ne?»

«Her şey.»

Gina Germaine çıplak ayaklarıyla kaim ve beyaz halısının üzerinde yürüdü ve kollarını Neil Gray'in boynuna doladı. «Deneme filmimi gerçekten beğendin, öyle değil mi?»

Neil kendini onun kollarından kurtardı. «Evet.»

Gina övgü dolu sözler duymak istiyordu. «Yalnızca evet mi?»

«Çok iyiydin.»

«Oliver ve Montana ne düşünüyorlar?» diye sordu endişeyle. «Nikki rolünü alabilecek miyim? Söylesene, bu rol benim mi?»

Neil başmı salladı ve «Hayır,» dedi. Sonra Gina'nm aniden beliren öfkesini yatıştırmak için elini kaldırdı ve ona gelecekle ilgili planlarından söz etti.

Gina bir tutam platin sarısı saçı parmakları arasında büküp, dolgun alt dudağını ısırdı ve patlak mavi gözleriyle Neil'e bakarak dikkatle onu dinledi.

Neil'in anlatışına bakılırsa, durum iyi gibiydi. Hayır, Nikki rolünü o oynamayacaktı. Onun için daha iyi planları vardı Neil'in. Yeni bir film. Onu ciddi bir aktris olarak tanıtacak bir vitrin.

Neil sözünü bitirdiğinde, «Elinde senaryo var mı?» diye sordu heyecanla.

Neil kendi kendine gülümsedi. Oltaya takılmıştı işte. «Hem de bu kentteki her aktrisin oynamak için can atacağı bir senaryo.»

Gina dolgun dudaklarını yaladı ve soğukkanlı görünmeye çalıştı, ama telaşlı olduğu sesinden belli oluyordu. «Bu filme ne zaman başlanacak?»

«Sokak İnsanları ortaya çıktıktan sonra.»

Gina ona sert bir ifadeyle baktı. Onunla dalga mı geçiyordu? Yoksa tuzağından kurtulmak için vaadlerde mi bulunuyordu? «Önce Sokak İnsanları'nda oynasam ne olur?»

«Söylediklerimi anlamıyor musun? Bu her şeyi mahveder.»

Gina'nm sesi öfkeliydi. «Gökyüzünde bir pasta teklif ediyorsun bana.»

«Hayatım, ben sana yılın aptal ve seksi kadın rolünü oynamaktan vazgeçip ciddi bir aktris olman için olanak tanıyorum.» Gina düşünceli görünüyordu. Neil bunu fırsat bilip, ekledi. «Ve birlikte çekilmiş video kasetlerini de bana vermeni istiyorum. Bu gösteriyi sana bırakmaya hiç niyetim yok. Kendini benim ellerime bırakacaksın. Ben de seni bu kentin aranılan aktrisi yapacağım. Seninle işim bittiğinde, herkes peşinden koşmaya başlayacak.»

«Bu söylediklerinde ciddi olduğuna nasıl inanabilirim?» diye sordu Gina telaşla. «Güzel şeyler söylüyorsun, ama ben aptal değilim.»

«Öyle olduğunu söylemedim. Bak şekerim, seninle bir kontrat imzalamaya hazırım. Oliver Easterne bu konuyu menajerinle konuşacak, ama lütfen fazla açgözlü olma - bu filme benden daha çok ihtiyacın var.» Neil duraladı. «Ayrıca basma filan açıklama yapmanı da istemiyorum. Ben söyleyene kadar hiçbir şey yapmayacaksın. Tamam mı?»

Gina alt dudağını ısırdı ve başmı salladı.

«Kontratı imzaladığın gün video kasetlerini geri istiyorum. Bana oyun oynamaya kalkma, Gina. Filmin kopyasını çıkarmak yok. Çünkü bu işe girişti̇ğimiz andan itibaren, seni yüceltmek ya da mahvetmek benim elimde.»

«Gel, sevişelim Neil,» dedi Gina birden. Neil'in gösterdiği bu ani kuvvet onu heyecanlandırmıştı.

«Hayır, sevişmeyelim,» diye cevapladı Neil sert bir tonda. «Bundan sonra ilişkimiz yalnızca iş konusuna dayanacak. Bunu anlıyorsun değil mi?»

Montana kovboy çizmelerini çıkardı ve projeksiyon kabininin ziline bastı. «Şu deneme filmlerini bana yine göster, Jeff.»

«Tamam, Bayan Gray.»

Montana yönettiği dört aktörü bir kez daha izlemek üzere yerine yerleşti. Dört aktör. Hepsi de farklı. Hepsinin de bir özelliği var. Ama onu en çok etkileyen Buddy Hudson olmuştu. Belki çok iyi bir aktör değildi ama, Montana'nın onu ilk gördüğü an düşündüğü gibi, özel bir havası vardı ve Montana bunu ortaya çıkarmıştı.

Karanlıkta otururken bunları düşündü ve bir sigara yaktı. Aslında yapmak istediği şey, bu keşfini Neil ile paylaşmaktı. Böyle bir konuda birlikte çalışmaları gerekirdi, ama ona deneme filmlerini birlikte izlemeyi teklif ettiğinde, Neil bir mazeret uydurup bir toplantıya katılması gerektiğini söylemişti. Ne toplantısı? Onu sorguya çekmeye hiç niyeti yoktu. Neil ise incelik gösterip açıklamak gereğini bile duymamıştı.

Birden yüzü asıldı, alnında kırışıklıklar oluştu. Evliliklerine bir şeyler oluyordu. Kontrol edemediği ve hoşlanmadığı bir şeyler. Şimdiye kadar hep birbirlerine yakın olmuşlar ve şimdi aralarmda, ancak çevrilecek filmin bir köprü oluşturabildiği, çok büyük bir boşluk oluşmuştu. Birlikte çalışmak onları yakmlaştırmalıydı, ama bunun aksi oluyordu. Öfkeyle sigarasını söndürdü. Belki de onunla uzun bir konuşma yapmanm zamanı gelmişti.

Ekranda Buddy Hudson'un görüntüsü belirdi. Bu adamda gerçekten bir şey vardı. Elektrikli bir çekicilik. Ofisine daldığı ilk günde dikkatini çeken bir çekicilik.

Onu Vinnie rolü için kullanacaktı. Bunda kararlıydı. Şimdi yapması gereken şey, Oliver ile Neil'i ikna etmekti.

Andrews ailesiyle ilgili elektronik beyin raporu nihayet gelmişti. Leon Rosemont raporu dikkatle inceledi. Raporda fazla bilgi yoktu, ama daha önce bilinmeyen bir şey vardı. Evlilik tarihleri'. 1946 yılında Barstow, Kaliforniya'da evlenmişlerdi. Deke Andrews ile ilgili hiçbir şey yoktu. Leon hemen evlilik belgesinin bir kopyasını istetti. Eğer bir ipucu bulabilecekse, her şeye başından başlaması gerekiyordu.

Bu arada, o gün Millie'nin doğum günüydü ve kadın aile arasında bir parti düzenlemişti. Bütün gün mutfakta çalışıp pirzola, kızarmış tavuk ve özel bezelye salatası hazırlamıştı. Leon da üstlük olarak büyük bir çilekli pasta almıştı. Ama Millie onun üstlük bir şey almayı unutması olasılığına karşı çikolatalı bir kek yapmış ve Leon'un gözlerinin dolmasına neden olmuştu.

Millie'nin yeğenleri ve kuzenleri, Jackson Kardeşlerin plaklarını çalıp, büyükler de James Brown dinlemekte diretirlerken, Leon durmadan tıkınmıştı. Herkes dansediyor ve gülüyordu. Leon uzun süredir böylesine eğlendiğini hatırlamıyordu.

Saat bir olduğunda herkes gitmiş, yükselen bulaşıklarla başbaşa kalmışlardı.

«Ben yıkayayım, sen kurula,» diye teklifte bulundu Millie.

«Neden hem yıkayıp, hem kurulamıyorsun?» diye karşılık verdi Leon.

«Seni tembel herif!» diye bağırdı Millie, ama yüzü sevgi doluydu. «Doğru mutfağa bakalım!»

«Bulaşıkları ve çamaşırları kim yıkıyor?» diye sordu Joey.

«Temizlikçi kadınım var.»

«Öyle mi?» Joey düşünceli bir tavırla başparma-

ğını emmeye başladı. «Eğer istersen ben yapabilirim. Birkaç kuruş kazanmış olursun.»

Leon birkaç kuruş kazanmak istemiyordu. Tek istediği bu şanssız durumdan kurtulmaktı.

İki aydır -eğer tabir doğruysa- birbirlerini görüyorlardı ve Joey'e çok yardımcı olmuştu. Ona bir tiyatroda dondurma satıcılığı işi bulmuştu. Onu düzgün bir yurda yerleştirmişti ve kendine güven duymasını sağlamıştı. Buna karşılık, Joey de ona gençliğini ve eşsiz bir uyarılma duygusu vermişti. Onun sayesinde kendini yirmi iki yaşında hissetmişti. Bu bir süre için güzel bir duyguydu, ama şimdi kalkmış çamaşır ve bulaşıktan söz etmeye başlamıştı. Leon bu dosyayı kapamanın zamanı geldiğini biliyordu. Böylesi her ikisi için de daha hayırlı olacaktı.

«Joey,» dedi yavaşça. «Zaman zaman kendi yaşıtlarınla birlikte olmayı düşünmüyor musun?»

«Hayır,» diye cevapladı Joey neşeyle. «Dedem yaşında değilsin ki. Olsan olsan Paul Newman kadarsındır.» Joey, Butch Cassidy ve Sundance Kid filmini yirmi sekiz kere görmüştü, çünkü film, çalıştığı tiyatroda oynuyordu. Bu yüzden de Paul Newman şu sıradaki konuşmalarının tuzu biberi haline gelmişti.

«Artık,» dedi Leon dikkatle, «seni doğru bir yola getirdiğimize göre...»

«Doğru yol mu? Beni ne sanıyorsun sen, lanet olası bir tren mi?»

«Ne demek istediğimi pekâlâ anlıyorsun,» dedi Leon ciddi bir tavırla, «Ve lütfen küfür etmekten de vazgeç.»

«Pekâlâ,» dedi Joey, konuyu değiştirmeye çalışarak. «Temizliğini ben yapacağım, bedava olarak. Bu iş için para vermeni istemiyorum, az önce şaka yapıyordum. Bana anahtarını versen iyi olacak.»

«Gerçeklerden kaçmayalım, Joey. Bu işin sonuna geldik artık. Şimdi kendine yeni bir hayat kurman gerekiyor ve ben bu hayata dahil olamam.»

«Neden?» diye sordu Joey ısrarla.

«Çünkü böylesi daha iyi olacak,» diye açıkladı Leon sabırla. «Önünde uzun bir hayat var. Yapabileceğin bir sürü ilginç şey, tanıyabileceğin bir sürü yeni insan ve bir yerde iyi ve genç bir erkek...»

«Anlıyorum,» diye bağırdı Joey, dudağını kıvırarak. «Yapılacak ilginç şeyler, iyi ve genç bir erkek... Sen kiminle konuştuğunu sanıyorsun?» Joey gözlerini ona dikti ve ekledi. «Ben düşüp kalkmış biriyim, bunu bilmiyor musun?»

«Bu yaptığımız doğru değil,» diye devam etti Leon ısrarla. «Başından beri doğru değildi ve bunu kabul edebilecek kadar akıllı olduğunu sanıyorum.»

«Kendine başka bir piliç buldun, öyle mi?» diye sordu Joey alaylı bir tonla. «Daha genç bir piliç. Ne de olsa on altı yaşına geldim. Senin için yaşlı sayılıyorum, değil mi?»

«Saçmalama.»

Bir saatten fazla süreyle tartıştılar. Joey gitmek istemiyordu. Bağırıp çağırmayı denedi. Yumuşak olmayı denedi. Hakaretler yağdırdı. Hatta ağladı.

O rol yapmayı sürdürdükçe, Leon vermiş olduğu kararın doğruluğuna daha çok inandı. Sonunda sabahın ikisinde gitti.

Bir sonraki haftayı atlatmak kolay olmadı. Joey durmadan telefon ediyor, yeniden birlikte olmaları için yalvarıyor, ya da hakaretler savuruyordu. Leon, altı haftalık izin hakkını kullanmak için başvurdu, dairesini kapadı ve Floridaya gitmek üzere yola çıktı. Havaalanına giderken, Joey'in oturduğu yurda uğradı ve altı aylık kira bedelini ev sahibesine peşin olarak ödedi.

Vicdan borcu muydu?

Hayır. Yalnızca ona yardımcı olacak bir veda armağanı.

Onu bir daha hiç görmedi.

Dostluk Sokağındaki evin döşemesinin üzerinde yatan katledilmiş bedenini görene kadar.

Leon bulaşıkları düzenli bir şekilde yerleştirdi, bir tabak dondurma yedi ve Millie'nin arkasından yatak odasına çıktı.

Millie tuvalet masasına oturmuş, makyajını temizliyordu.

Ona açılmak, Joey'i anlatmak istedi, ama çok utanıyordu. Millie'nin gözlerinde belirecek iğrenme duygusunu görmek istemiyordu.

«İyi bir partiydi, değil mi?» diye sordu Millie.

Leon gülümsemeye çalıştı. «Evet, öyle.» Sonra, Joey ile ölmeden bir hafta önce görüşmeyi kabul etmiş olsa, ne olurdu acaba diye düşündü. Birdenbire onu aramıştı. Üç yıl birbirlerini görmemişlerdi ve sonra birden, sanki daha dün konuşmuşlar gibi telefon etmişti.

«Seni görmem gerek, çok önemli. Yardımına ihtiyacım var.»

Leon cevap vermemişti. Sesini değiştirmiş, yanlış numara olduğunu söylemişti. Çünkü o sırada Millie odanın bir köşesinde oturuyordu.

Ahizeyi yerine koymadan önce Joey'in, «Anlıyorum... Leon. Senin olduğunu biliyorum,» dediğini duymuştu. Bir daha da aramamıştı.

Joey bir hafta sonra ölmüştü.

27

Parti sabahı Elaine yedide uyandı. Yatağın kendi tarafında horlamakta olan Ross'u bıraktı ve kendi banyosuna girdi. Dev aynasında yüzünü iyice inceledi, çıkmış olan birkaç tel kaşını aldı, küçük bir sivilceyi sıktı ve cildinin bu kadar pürüzsüz oluşuna şaştı. Bazılarına göre, bunun için Aida Thi'biant'a teşekkür etmesi gerekirdi. Aida birçok yıl-

dızm yüz masajını yapıyordu. Bunlar arasmda Candice Bergen ve Jacqueline Bisset vardı ve her ikisi de akşamki partiye geliyorlardı. Ama Elaine herkesten iyi biliyordu. Bunun için kime teşekkür etmesi gerektiğini biliyordu. Ron Gordino. Her şeye rağmen giderek hoşlanmaya başladığı, kıvrak ve atletik yapılı Ron.

Para ödediğin kişilerle çok samimi olma, Elaine. Yatakta çok başarılı olsalar bile.

Gerçi şimdiye kadar hiç yatakta yatmamışlardı. Yalnızca masaj masası, kanepe ve yer! Elaine keyifle gülümsedi ve ipek geceliğini çıkarıp, soğuk duşun buz gibi iğnelerinin altına girdi.

Kafasından partiyle ilgili detayları geçirdi. Masanın hazırlanmasından, park yerine bakacak şoföre kadar her şey ayarlanmıştı. Unutmuş olabileceği bir şey yoktu. Ve az sonra bir işçi ordusu eve gelip, çalışmaya başlayacaklardı.

Havluya sarınıp kurulandı ve kahverengi ipek gömleğiyle bej pamuklu pantolonunu giymeden önce, hafif bir makyaj yaptı. Sonra pencereye yürüyüp dışarıya baktı. Tam Kaliforniya'ya özgü harika bir gün olacaktı. Güneş parlıyordu ve görünürde bir tek bulut bile yoktu.

Ross yüksek sesle horlamaya başladı. Elaine onu uyandırdı.

«Saat kaç?» diye homurdandı Ross.

«Erken kalkmanı istiyorum.»

«Kalktım zaten.» dedi büyümüş organını göstererek. «Ne dersin?»

«Saçmalama,» dedi Elaine sert bir tonla. «Bugün parti verdiğimizi unuttun mu yoksa?»

Ross yine homurdandı. «Nasıl unutabilirim ki? Haftalardır bu lanet olası partiyi yaşıyorsun.»

«Kalk,» dedi Elaine kesin bir tavırla. «Jimnastiğe, öğle yemeğine ya da başka bir yere git. Ne yaparsan yap, ama lütfen ayak altında dolaşma.»

«Kimin ayağının altında? Burası benim evim, »dedi Ross hiddetle.

«Lütfen zorluk çıkarma, Ross. Bu parti senin için veriliyor.»

«Hayır, benim için verilmiyor,» dedi Ross haşin bir tonla. «Bu parti lanet olası George Lancaster ve Pamela London için veriliyor. Ve bana, maddi olanaklarımın dışına çıkıp, bir servet ödememe mal oluyor.»

«Bu parti Sadie La Salle için. Bu partiyi vermemizin gerçek nedenlerini unutmayahm lütfen. Buna gelecek için bir yatırım desek daha iyi olmaz mı?»

Ross yüksek sesle esnedi. «Umarım, öyle olur.»

«Ben çıkıyorum,» dedi Elaine. Ross'un şikayetleriyle uğraşmaya hazırlıklı değildi.

«Nereye gidiyorsun?» diye sordu Ross saatine bakarak. «Daha saat sekiz bile olmadı.»

«Sanırım sana dün gece söylemiştim. Bibi ile onun evinde kahvaltı edeceğiz.»

«Ne için?»

«Beni sorguya çekmekten vazgeç. Eğer mutlana b'unen gerekiyorsa, davetli listesinin son durumunu gözden geçireceğiz.»

«O neden buraya gelmiyor?»

Elaine, böyle aptalca bir soruya cevap vermeye değmez diye düşündü ve «Sonra görüşürüz,» dedi. «Ha, bankaya gidip biraz para çekmeyi unutma sakın - bahşiş için çok miktarda yirmi dolarlığa ihtiyacımız olacak.»

«Bibi'den sonra nereye gidiyorsun?»

Elaine öfkesini yutmaya çalıştı. Ross ne zamandan beri onun yaptıklarıyla ilgileniyordu? «Berbere,» diye kesip attı. «Artık gidebilir miyim?»

«Nasıl istersen.»

Elaine hemen mutfağa koştu. Lirıa, yanında iki yardımcısıyla gelmişti. Üç kadın heyecanlı bir şekilde İspanyolca konuşuyorlardı. Elaine, Lina'nm yüzünün asık olmadığını ilk kez olarak görüyordu.

«Buenos dias, Senora Conti,» dedi kadın neşeli bir tonla.

«Günaydın, Lina.»

«Bunlar arkadaşlarım. Concepcion ve Maria.»

Diğer iki kadın başlarını sallayıp, sırıttılar. Bunlar herhalde kaçak tarla işçileridir diye düşündü Elaine. Böyle güzel bir evde çalışacakları için mutlu olmaları gerek. Evi baştan aşağıya temizledikleri zaman, gerçekten güzel bir ev olacaktı.

«İngilizce konuşuyorlar mı?» diye sordu Elaine.

«Çok az,» dedi Lina. «Ben onlara her şeyi anlatırım.»

«İyi. Her yerin pırıl pırıl olmasını istiyorum. Tenteyi kuracak adamlar sekizde burada olacaklar. Çiçekler dokuzda gelecek. Gelecek başka şeyler de var. Listeyi holde bıraktım.»

Lina anlamış bir ifadeyle başını salladı. «Merak etmeyin, senora.»

«Telefonlara sen bak, Lina ve lütfen not al. Yazarak.» Elaine tereddüt ederek, bildiği tek İspanyolca sözcüğü söyledi. «Entiende?»

«Tabii, çok iyi anladım,» diye cevapladı Lina, iki arkadaşına gururla sırıtarak. «Siz gidin, ben her işi hallederim.»

«Ben saat yarımda döneceğim.»

Dışarıda duran Mercedes'ine binen Elaine derin bir nefes aldı. Günü oldukça iyi başlamıştı. Şimdi iş her şeyin planlandığı gibi gitmesine kahyordu.

Arabayı çalıştırdı ve gaza bastı. Yarım dakika kadar sonra, diskotek teçhizatlarmı yerleştirmek için gelecek olan iki eski rock müzisyeninden Lina'ya söz etmemiş olduğunu hatırladı. Müzisyenleri Ron tavsiye etmişti. «Yılın en hızlı partisini vermek istiyorsan, Ric ve Phil'i almalısın,» demişti. Gecenin ilk bölümünde Zancussi Trio'su çalacak, daha sonra da Ric ve Phil disko müziği yapacaklardı. Tanrım! Lina onları o uzun saçlarıyla asla içeri almazdı.

Elaine Mercedes'e bir U-dönüşü yaptırarak, geri döndü.

Ross ön kapının kapamşmı ve az sonra da, Elaine'in Mercedes'inin sesini duydu. Bir an için, Karen'in, Elaine hakkında söylediği şeylerin gerçek olup olmadığını düşündü. Aslında bunun düşüncesi bile çok komikti. O, Bayan

Ross Conti idi. Böyle bir şey yapmaya cüret edemezdi. Yavaşça yatakta döndü ve Karen'in numarasını çevirdi.

«Ne var?» diye mırıldandı Karen, uykulu bir sesle.

«Bu müstehcen bir telefon konuşmasıdır.»

«Ross?»

«Sabahın bu saatinde başka kimden müstehcen bir telefon bekliyordun ki?»

«Beni uyandırdın.»

Ross sesini inceltti ve Elaine'in sesini taklit ederek, «Bugün parti verdiğimizi unuttun mu yoksa?» dedi.

Karen boğuk bir sesle güldü.

«Üzerinde ne var?» diye sordu Ross.

«Frederick's'den aldığım kısa kırmızı saten gecelik.»

«Ağı olmayan bir külotla birlikte mi?»

«Ve de göğüs uçları olmayan bir sutyenle.»

«Tanrım, Karen beni kötü bir şeküde uyarmış bulunuyorsun.»

«Bu uyarılmanın boşa gitmesine çok üzüleceğim. Neden buraya gelmiyorsun?»

«Gelemem.»

«Neden? Göğüslerimden hoşlandığını sanıyordum.»

Onun erotik göğüs uçlarını düşünmek, Ross'un arzusunu güçlendirmişti. «Beni baştan çıkarıyorsun.»

«Seni neyin uyardığım çok iyi biliyorum. Üzerine bir şeyler giy, gözüne de koyu renk camlı bir gözlük tak. Bir deneyelim. Adının Edward Brown olduğunu söylersin.»

Ross, Karen'in oturduğu Century City apartmanına şimdiye kadar hiç gitmemişti. İkisi de bunun çok riskli olduğunu düşünüp, plaj evinde buluşmayı sürdürmüşlerdi. Ama dostlar arasında birkaç riskin ne önemi vardı ki?

«Hemen geliyorum,» dedi Ross.

«Hayır. Buraya gelene kadar bekle.»

«Çok komik.» Ross ahizeyi yerine koydu ve kendini soğuk duşun altına attı. Sonra bunu yaptığına pişman oldu, çünkü Karen'i uyarılmamış bir şekilde ziyaret etmek istediğinden pek emin değildi. Tedirgindi. Sadie La Salle'm,

onun evine geleceği düşüncesi onu rahatsız ediyordu. Ona menajerlik yapmayı gene kabul etmezse ne olacaktı?

Bunu düşünmek bile istemiyordu. O özel Conti cazibesini takınıp, onun gözlerini kamaştıracaktı. Eh, o zaman da kabul etmekten başka şansı yoktu.

Ross çabucak giyindi.

Elaine mutfağa girdi ve Lina'ya o iki diskocudan söz etmek üzereydi ki, telefonun üzerindeki kırmızı ışığı gördü. Telefonun kendisi için olabileceğini düşünüp ahizeyi kaldırdı ve Ross'un, «Tanrım, Karen beni kötü bir şekilde uyarmış bulunuyorsun,» dediğini duydu. Konuşmanın geri kalan bölümünü sessizce dinledi ve telefonu Ross'la aynı anda kapatıp arka kapıdan dışarı çıktı.

Arabasına bindi ve yola kadar motoru çalıştırmadan indi. Sonra motoru çalıştırıp, gaza bastı ve ilk ışığa **Kadar** ayağmı gazdan çekmedi.

En iyi arkadaşı tarafmdan ihanete uğramıştı.

Hayır. Düzeltme. Ross en iyi arkadaşıyla sevişiyordu.

Etta Grodinski. Bronx'lu Etta Grodinski.

Beverly Hills'li Karen Lancaster.

Birçok terapistin tutmamalısın demiş olmalarına rağmen, boğazmda yükselen çığlığı tuttu.

«O namussuz... namussuz karı!» diye mırıldandı.

İğrenç göğüs uçları olan namussuz karı.

«Yalancı karı, hırsız!» diye haykırdı Elaine. «Kim olduğunu sanıyor?»

Yanmda duran arabadaki adam ona bakıyordu.

«Neye bakıyorsun?» diye bağırdı ve gaza basıp Bel-Air'e, Bibi Sutton'un evine doğru gitti. Çünkü, her ne olursa olsun, Bibi'yi atlatmayı düşünemezdi. İnsanın her zaman etkin dostlara ihtiyacı vardı ve hiçbir şey onu planlarından alıkoyamazdı.

Angel'dan hiç ses çıkmaması Buddy'i öyle tedirgin edi-

yordu ki, bunu düşünmek bile paniğe kapılmasına yetiyordu. Sokak İnsanları ve Vinnie rolünü düşünmez olmuştu. Hatta İnga'yı günde on yedi kez aramaktan bile vazgeçmişti. Artık onu bir kez arıyordu. Her sabah saat on birde. Sonra ona, «Ne haber?» diye soruyor, kız da onu telefonda tutabilmek için elinden geleni yapıyordu. Çünkü buluşmalarından beri Buddy'e çılgın gibi âşık olmuştu. Aralarmda hiçbir şey olmamıştı, ama bu da kızm suçu değildi. Telefonda İnga'nm sesini dinledi. «Yeni bir şey yok, ama senden vazgeçmiş değiller.» Telefonu kapadı. Koşmak istiyordu.

Ve koştu da. Hem de kelimenin tam anlamıyla. Kendine bir çift koşu ayakkabısı satın aldı ve Doheny'den Fairfax'a kadar gidip gelmeye başladı. Her sabah. Fazla enerjisini bu yolla boşaltmak iyi gelmişti. Üzerindeki kısa beyaz şortla çok iyi göründüğünü düşündü. İncecikti ve yanmıştı. Vücudu yağlanmış bir makine gibiydi.

Ama ne yazık ki Angel bunu göremiyordu. Onu çöp torbası gibi bir kenara fırlatıp, gitmişti.

İki haftalık bir sessizlikten sonra, bir gün Shelly, Angel'in aradığmı ve bir not bıraktığını söyledi. «Seni bir daha görmek istemiyormuş. Çocuğunu aldırmış, biriyle tanışmış ve sen Buddy Boy, onun hayatından ebediyen çıkmışsın. Ebediyen sözcüğünü sana söylemem için bana yemin ettirdi.»

Buddy şoke olmuştu. Angel'in bu kadar katı olacağını düşünemiyordu. «Telefon numarasını almadın mı? Ya da hiç değilse nerede oturduğunu?» diye sordu Buddy öfkeyle.

«Beni ne sanıyorsun sen, telefon servisi mi?» diye patladı Shelly. «Sana söylüyorum, Buddy. Angel seni istemiyor.»

Buddy o gece neredeyse Shelly ile yatıyordu. Çok sarhoştu ve Shelly de her zamanki gibi ona asılıyordu. Donna Summer'ın bir şarkısma uyarak, üzerindeki giysilerini çıkardı ve dansetmeye başladı. Vücudu harikaydı, ama hepsi buydu - yalnızca harika bir vücut.

Shelly dizleri üzerine çöküp, blucinin üzerindeki kemeri çıkarmaya uğraştı, ama onu heyecanlandıramadı. Angel'

in onu terketmiş ve bebeğini aldırmış olmasının üzüntüsünü, içtiği uyuşturucular bile gidememişti. Kendini bomboş hissediyordu. Angel'dan başka kimseyi istemiyordu.

«Sen delisin,» diye bağırdı Shelly. «Nesin sen, bir eşcinsel mi?» Reddedilmek sık sık başına gelen bir olay değildi.

Buddy, Randy'nin evinde kalıyor ve Angel'i özlüyordu.

Shelly'nin kızgınlığı fazla sürmedi. «Bir gün seninle yatacağım,» diye şaka yaptı. «Sanırım, çevrende dolaşmaya devam etmem gerek.»

İkisinden de eşit miktarda para alıyordu. Shelly bu konuda son derece iyi niyetli davranıyordu, ama Randy, Buddy ondan bir elli dolar daha isteyince, patlak verdi.

«Haydi, sen beni banka mı sanıyorsun? Maralee ile olan ilişkimi devam ettirebilmek için her kuruşa ihtiyacım var Eğer param olmadığmı anlayacak olursa beni bırakır.»

Buddy başını salladı. Randy'nin durumunu anlıyordu. Maralee Sanderson, şimdiye kadar Randy'nin eline geçen en büyük fırsattı. Ve bir ömür boyu jigololuk yaptıktan sonra, belki Randy de iyi bir hayat yaşamayı artık hak etmişti.

Buddy istemeyerek de olsa, deneme filminden bir netice çıkana kadar bir iş bulması gerektiğini kabul etmek zorundaydı. Bu karara vardıktan sonra, tek temiz gömleğini giydi, siyah gabardin pantolonunu ütülemesi için Shelly'i ikna etti ve Jason Swankle'm nazik bir jesti olan beyaz Armani ceketiyle, kıyafetini tamamladı.

Giyindikten sonra, kendisine bir iş bulur umuduyla, Frances Cavendish'i görmeye gitti.

Kadının bürosuna, sanki onu bir gün önce görmüş gibi, «Hey, Francie,» diye seslenerek girdi.

Frances kahverengi deri sandalyesine yaslanıp, onu tepeden tırnağa dikkatle gözden geçirdi. «Vay, vay, vay,» dedi yavaşça. «Kim gelmiş. Öldün sanıyordum.»

Buddy yüzünü buruşturdu. «Öyle mi?»

«Ortalarda görünmeyen bir aktör benim için ölmüştür.»

«İşte şimdi görüyorsun.»

Frances gözlüklerinin üzerinden ona baktı. «Üstelik de son derece iyi görünüyorsun. Buna sevindim.»

«Koşuyorum.»

«Sana yakışmış.»

Uzun bir sessizlik oldu ve Frances bu sessizliği bozmaya niyetli değil gibiydi.

Buddy genzini temizledi. «Evet, neler olup bitiyor, Francie?»

«Tanrı aşkma, bana Francie demekten vazgeç.»

Elmas taklidi çerçevesi olan gözlüklerini değiştirmiş, yerine boynuzdan yapılmış çerçevesi olan ağır bir gözlük takmıştı. Kısacık kesilmiş gri saçları ve erkeksi takımı — gerçi bu, Kaliforniya iklimi için oldukça ağır sayılırdı, ama onun alameti farikası olup çıkmıştı— ile şimdi eskisinden de erkeksi görünüyordu. Masasının yan çekmecelerinden birini açtı ve bir diğer alameti farikası olan eskimiş ağızlığını çıkarıp, esrarlı bir sigara yerleştirdi. Sigarayı yaktı, bir nefes aldı ve Buddy'e uzattı. «Hâlâ evli misin?» diye sordu birden.

Buddy sigaradan derin bir nefes çekerken, içgüdüsel olarak doğru cevabı verdi. «Hayır.»

«İyi. Evlilik sana yakışmıyordu. Sana göre bir işim var. Küçük bütçeli bir korku filmi. Tam sana göre. İki hafta. Ayarlı. İster misin?»

Buddy başını salladı. Sokak İnsanları'ndan söz edip kendine nazar değdirmek istemiyordu. «Ne zaman?»

«Universal Stüdyosu. Önümüzdeki pazartesi.»

«İyi bir işe benziyor.»

«Öyledir.» Frances ağızlığı geri aldı ve tekrar vermedi. Demek tüm alabileceği' bir nefesti. Ama bir nefes alabilmek, hiç alamamaktan daha iyiydi.

«Bu gece boş musun?» diye sordu Frances birden.

Geçmişte Frances'ı birkaç sıkıcı yemeğe götürmüş, bir gece seksen altı yaşındaki annesiyle ona eşlik etmişti. Artık eşlik etmek gibi bir görev yapmayı hiç düşünmüyordu. Ama öte yandan Universal Stüdyosu'ndaki film de onun bu gece boş olup olmamasına bağlı gibiydi. «Evet, boşum,» dedi.

«İyi,» dedi Frances kesin bir tonla. «Ross Conti, George Lancaster ve Pamela London için bir parti veriyor. Beni tam yedi on beşte alırsın. Adresimi biliyorsun.»

Bu, bir sorudan çok bir emre benziyordu. Buddy başını salladı. Frances'a eşlik edecek olsa bile, büyük bir partiye gitmek fikri hoşuna gitmişti.

«Ve lütfen doğru dürüst bir şeyler giyin,» diye ekledi Frances. «Şu anda, polo salonunda piyasa yapan erkek fahişelere benziyorsun.»

Buddy kaşlarını çatmamak için kendini zorladı. Zaten bu kadın ne anlardı ki? Eğer benzetmek gerekiyorsa, o da Frances'ı dişi bir Rodney Dangerfield'e benzetebilirdi.

Bu düşünce keyfini yerine getirdi. «Öyleyse, yedi on beşte görüşmek üzere,» dedi ve çıktı.

Oliver Easterne, hiçbir şey düşünmeden, içinde Montana'nm sigarasının yanmakta olduğu tablayı boşalttı.

«Oliver!» diye itiraz etti Montana. «Sigarayı içiyordum.»

«Ne?»

«Sigaram!» Montana, inanamayan bir ifadeyle Neil'e döndü.

Neil tüm ilgisini, içmekte olduğu bir bardak bourbona vermişti.

Oliver, sigarayı söndürmek için çöp sepetini araştırdı.

Üçü, Oliver'm kusursuz bürosunda oturuyorlardı. Saat sabahın on biriydi ve George Lancaster'm gelmesini bekliyorlardı. Şimdiden bir saat gecikmişti.

Oliver ve Neil onu çok iyi tanıyorlardı, ama Montana onunla hiç tanışmamıştı. Garip bir şekilde heyecanlıydı - ne de olsa George Lancaster ile birlikte büyümüştü. George Lancaster her zaman orada olmuştu. Büyük sinema ekranının ve sinema dergilerinin tanıdık bir siması. George Lancaster, John Wayne, Robert Mitchum. On üç yaşmdayken, bunların hepsine âşıktı. Ama şimdi durum çok farklıydı. Kendisi bir film senaryosu yazmıştı ve George bu filmde başrol oynayacaktı. Ne yazık ki, Montana onun çok iyi bir

aktör olduğunu sanmıyordu ve filmdeki Mac rolü de son derece önemliydi. Ama George Lancaster demek, gişe rekoru demekti. Ve hayatm bu gerçeğine kim karşı koyabilirdi?

Ayrıca, George başrol oynadığı zaman, Oliver'in dediği gibi, diğer roller için istedikleri kişileri kullanabilirlerdi. Ve Montana, Buddy Hudson'u beğenmişti. Buddy'nin deneme filmini seyrederken, Montana'nın odaya çağırdığ sekreterlerin tepkisini gören Neil ve Oliver da onu beğenmişlerdi.

«Belki dünyamn en iyi aktörü değil, ama çok etkileyici bir görünüşü var. Bence, Vinnie rolü için biçilmiş kaftan,» diye açıkladı Montana.

«Beni ikna etmene gerek yok, onu beğendim,» dedi Neil.

Oliver de onu kabul etti, ama bu arada, Nikki rolü için plajda görmüş olduğu kızı bulamadığı. için sinirleniyordu. Kız sanki birden kaybolmuştu. Gina'yı kullanmak fikrinden vazgeçtikten sonra, bu rol için bir sürü aktrist denemişler ve bunlardan birkaçı mükemmel çıkmıştı. Şimdi iş, Oliver'ı plajdaki periyi unutmak ve bir karara varmak için ikna etmeye kalmıştı.

George Lancaster ile anlaşma imzalanmış olduğu son derece gizli tutuluyordu. «Bu olayın tüm basmda yer almasını istiyoruz,» diyordu Oliver. «George'un buraya gelmesi zaten başlı başına bir olay. Biz bunu açıklamak üzere basın mensuplarını çağırdığımızda ise, dünya çapında bir olay olacak.»

George kente bir önceki gece gelmişti ve Oliver zevkten dört köşeydi. George Lancaster yedi yıldan beri ilk kez olarak bir filminde başrol oynayacaktı. Sokak İnsanları -bir Oliver Easterne Yapımı. Yağcılar bundan sonraki filmler için yatırımda bulunmak üzere önünde sıraya gireceklerdi.

Oliver'm masasının üzerindeki aletin zili çaldı ve sekreterinin telaşlı sesi duyuldu. «Bay Lancaster buradalar.»

Sekreter daha sözünü bitirmeden kapı açıldı ve George Lancaster içeri girdi.

Kapı gibi bir adamdı. Uzun boylu, yanık tenli, haşin bakışlı. Gerçek bir film yıldızı.

Oliver hemen karşılama nutuğu atmaya başladı. Neil

yerinden bile kalkamadı. Montana ayağa kalktı ve Oliver'm konuşmayı kesip, onları tanıştırmasını beklemeye başladı. Ama Oliver büyük yapımcı numarasını sürdürmekte olduğundan, tanıştırma gibi ufak tefek şeylerle uğraşacak halde değildi.

Oldukça boylu olduğu halde, Montana kendini George Lancaster'm yanında son derece küçük hissetmişti. Oliver'm nefes almak için durmasını bekledi ve elini uzatıp, «Merhaba, ben Montana Gray,» dedi.

Adam onu tam değilse bile, hafifçe umursamaz bir tavır takınmıştı. Soğuk bir el sıkışması ve bir emir. «Bir fincan kahve için ölüyorum, küçük hanım.»

George Lancaster onun bir asistan, bir sekreter ya da ona hizmet etmek üzere orada bulunan bir kadın olduğunu sanmıştı! Oliver adamın bu yanılgısını düzeltmek için hiçbir şey yapmadan, konuşmaya devam etti.

«Ben Montana Gray,» diye tekrarladı. «Sokak İnsanları'nı ben yazdım.»

George onu kısa bir bakışla şereflendirdi. «Öyle mi? Vay, vay, buralarda ne çok değişiklikler olmuş. Ama kahveye yine de sevineceğim, küçük hanım.»

Montana buna inanamadı. Olamazdı. Bu yaşlı herif kendini ne sanıyordu?

«Öyleyse,» dedi buz gibi bir sesle, «Kahveyi Oliver'm sekreterinden istemenizi önereceğim.»

Montana'nm soğuk davranışının hiçbir etkisi olmamıştı. George, Neil'e selam verdi, modası geçmiş birkaç hikâye anlattı ve yanında asabi bir şekilde yürümekte olan Oliver'la birlikte odayı arşınladı.

Kahveyi getiren sekreter, poposuna uzanan bir elle ödüllendirildi. «Güzel kız,» dedi George.

Oliver, ertesi sabah Beverly Hills Oteli'nde yapılacak basm toplantısının detaylarını açıkladı.

«Evet, evet,» diye içini çekti George. Sanki ünlü olmasından sıkılıyormuş gibi bir hali vardı. «Bütün gazetelerin baş sayfasına geçeceğiz.» Gitmek üzere kalktı. «Bu akşamki partiye geliyor musunuz?»

«Hiç kaçırır mıyız?» dedi Oliver.

«Orada olacağız,» dedi Neil.

George döndü ve Montana'ya ilgisini bahşetti. «Ya siz, küçük hanım? Siz de geliyorsunuz, değil mi?»

«Resminize her bakışımda gelirim, Bay Lancaster,» diye mırıldandı Montana, alaylı bir tonda.

George'un gözleri bir an için dondu. «Kadınların müstehçen konuşmalarmdan hoşlanmam,» dedi ve ilgisiz bir tavırla yürüyüp, çıktı. George Lancaster bir yıldızdı. Ve yıldızlar kimsenin saçmalıklarını dinlemek zorunda değildiler.

George odadan çıktıktan sonra, bir anhk sessizlik oldu. Sonra Montana, «Teşekkür ederim, beyler. Gerçekten çok yardımcı oldunuz,» dedi.

«Ne?» diye sordu Oliver, boş bir ifadeyle.

Neil içkisini içiyordu.

Montana ikisine de soğuk bir ifadeyle baktı. «Ben alışverişe çıkıyorum,» dedi. «Eğer kahve isterseniz, George'u araym.»

Ve çıktı.

Salon doluydu. Aslmda Angel'in şimdiye kadar gördüğü en kalabalık gündü. «Bu bir şey değil, tatlım,» dedi Koko. «Bir de Oscar gecesini göreceksin. Tam bir keşmekeş! Karmaşa! Harikadır! Böyle günlere bayılıyorum. Birbirleriyle yarış eden sevgili hanımlar. Ve eğer Swifty'nin partisine davetli değilsen, öldün demektir!»

«Swifty mi?»

«Neyse, boşver tatlım. Swifty sana bayılacaktır.»

«Peki, bugün neden bu kadar doluyuz?»

«Çünkü Ross Conti, George Lancaster şerefine büyük bir parti veriyor. George Lancaster'ı tanıyorsun, değil mi?»

Angel başını salladı.

«Tanrıya şükür!»

Raymondo masanın önüne geldi. Simsiyah saçlarını, ellili yıllarda moda olduğu gibi taranmıştı. «Bu akşam dansa gitmek ister misin, sarışın?»

Angel başmı salladı.

«Peki, kentteki en iyi yemeği de yemek istemez misin?»

«Raymondo!» diye bağırdı Koko. «Lütfen, işinin başma dön.»

Raymondo kaşlarını çattı. «İddiaya girerim ki, sen doğal bir sarışınsın,» diye mırıldandı. «Ha? Öyle misin güzel Angel?»

«Raymondo!» Koko'nun haykırması onu harekete geçirdi ve bu kez yamnda o değerli köpeği bulunmayan, bitkin Bayan Liderman'a yol vermek için geri çekildi.

«Frowie nerede?» diye sordu Angel merakla.

Bayan Liderman bir sır saklarmış gibi masanın üzerine uzandı. Gözleri kanlı ve şişti. «Kaçırdılar onu!» diye açıkladı, gözleri dolarak. «Onu iki gün önce kaçırdılar ve ben hâlâ bir istekte bulunmalarım bekliyorum.»

«Kim kaçırdı?» diye sordu Angel ilgili bir tonla.

«Bilmiyorum,» diye fısıldadı Bayan Liderman, parmağındaki kocaman pırlanta yüzüğü çevirerek. «Bu kent delilerle dolu. Herkes olabilir.»

«Belki de onu kaçırmamışlardır,» dedi Angel, kadını yatıştırmaya çalışarak. «Belki Frowie gezmeye çıkmıştır. Sizin yerinizde olsam, bu kadar telaşa düşmem, Bayan Liderman. Eminim ki bir şey olmamıştır.»

«Gerçekten öyle mi düşünüyorsun, hayatım?»

«Oh, evet. Bundan eminim. Frowie mutlaka dönecektir, görürsünüz.»

«Sen çok şeker bir kızsın,» diyerek iç geçirdi şişman kadın. «Gerçek bir destek.»

«Teşekkür ederim,» dedi Angel utanarak. «Raymondo az sonra, sizinle ilgilenecek. Biraz oturur muydunuz...»

Koko vals yaparak geldi. «Neden söz ediyordunuz?» diye sordu.

Angel ona anlattı ve ekledi. «Köpeğini kim kaçırabilir ki?»

«Neden olmasın? Burası Hollywood, tatlım.»

Sabah çabuk geçti. Öğle olduğunda, Angel açlıktan ölüyordu. Birden iştahı açılmıştı ve bunun hamileliğiyle il-

gisi olup olmadığını merak ediyordu. Allahtan karnının şişliği şimdilik belli olmuyordu, hiç değilse giyinikken. Bu sırrı sonunda ortaya çıkacaktı, ama bunu kimseye açıklamak için acele etmiyordu.

Durmadan bebeğini düşünüyordu. Ve Buddy'i hiç aklına getirmemeye çalışıyordu. Kendine verdiği sözü tutmuş ve iki haftadan beri onu hiç aramamıştı. Sonra Randy'nin evine telefon etmişti, ama kimse cevap vermemişti. Angel ahizeyi yerine koyup hemen Shelly'nin numarasını çevirmişti. Buddy'e hiç değilse iyi olduğunu bildirmesi gerekiyordu. Her ne olursa olsun, Buddy'nin kendisi için endişe duyduğundan emindi.

«Selam, ben Angel Hudson,» dedi, telefona cevap verildiğinde.

«Aferin,» diye mırıldandı Shelly uykulu bir sesle.

«Anlayamadım?»

«Ne istiyorsun?»

«Buddy'e benim tarafımdan bir not iletebilir misin, diye soracaktım.» Angel tereddüt ederek konuşuyordu. «Lütfen ona iyi olduğumu söyle. İlginç bir işte çalışıyorum ve onu yarm sabah, aynı saatte, Randy'nin evinden arayacağım.»

«Hmmmm.» Shelly uzanıp bir sigara aldı ve uyanmaya çalıştı. «Hâlâ hamile misin?»

«Evet, öyleyim,» diye cevapladı Angel, sert bir tonla.

«Seni aptal. Ondan kurtulmalısın. Sözümü dinle ve çocuğu aldır.»

«Tavsiyelerine ihtiyacım yok, teşekkür ederim. Bebek, Buddy ve benim sorunumuz.»

«Oh, tabu. Ama Buddy son zamanlarda benim yatağımda yatıyor da. Sanırım benim de biraz söz hakkım var.»

Angel sesindeki şoku gizleyemedi. «Ne?»

«Duydun. Şimdi biraz büyüyüp, gerçekleri görmeye ne dersin? Daisy Mae rolü oynamaktan vazgeç ve biraz toparlan. Buddy seni düşünmüyor, o yalnızca bir tek şey düşünür; kendisini. Bunu çok iyi biliyorum, çünkü ben de öyleyim. Çocuğu aldır, kendine gerçek bir züppe bul ve evine

dön. Çünkü tatlı Angel, sana söylüyorum, Buddy'nin seninle işi kalmadı. Anlıyor musun?»

Angel bir söz bile söylemeden ahizeyi yerine koydu. Gözleri yaşlarla dolmuştu.

Bu konuşma haftalar önceydi ve o zamandan beri Angel ne yapması gerektiğine karar verememişti. Buddy'den ayrılsa mıydı? Bunu nasıl yapacağını bile bilmiyordu. Buddy işe yaramaz biriydi, ama Angel hayatın bu acı gerçeğini kabullenmekte hâlâ zorluk çekiyordu.

Angel öğle yemeğine çıkmak için hazırlanırken, Raymondo masanın önüne geldi. «Fikrini değiştirdin mi? Benimle çıkmak istiyor musun?»

«Kızı rahat bırak,» diye azarladı Koko. «Kendine göre birini seç.»

«Kimse bana göre değil!» diyerek sırıttı Raymondo.

«Ne demezsin,» diye cevapladı Koko terslikle. «Gel, tatlım. Sana bir kahraman sandviçi ısmarlayayım -herkesin bir kahramana ihtiyacı vardır.»

Bibi Sutton, Elaine'in onu tam anlamıyla dinlemediğini farketmişti.

«Hayatım,» dedi. «Şekerim, bir sorun mu var?»

Elaine başını salladı ve gülümsemeye çalıştı. «Hayır. Yalnızca parti için endişeleniyorum.»

«Ross nasıl?» diye sordu Bibi.

Ross, işe yaramaz bir namussuzun teki. «İyidir,» dedi Elaine.

«Emin misin, tatlım?»

Elaine neredeyse her şeyi anlatacaktı. Birine dert yanmak ne iyi gelecekti. Ama kendini toparladı ve sustu. Bibi'ye dert yanmak, The Hollywood Reporter'a tam sayfa ilan vermekten farksız olurdu.

«Tabii eminim. Neden sordun?»

Bibi, üzerinde pahalı giysiler bulunan omuzlarını kaldırdı. «Hiç. Bu kentteki insanlar o kadar kötü ki. Aslında onlara aldırmıyorum...»

«Ne duydun?» diye sordu Elaine. Bu işi tüm kentin bilebileceği birden kafasına dank etmişti.

«Bilirsin tatlım, aptal dedikodular.»

«Ne?» diye ısrarla sordu Elaine.

«Ross'un yeni bitirdiği film o kadar iyi değilmiş. Bunu iki üç kişiden duydum. Tabii ki inanmadım. Bu kent böyledir, tatlım.»

Elaine rahatlamıştı. Film başarılı olmadıysa ne olacaktı? Nasıl olsa Sokak İnsanları'ndaki rolü aldığında durum değişecekti.

«Filmi henüz kimse görmedi ki,» dedi Elaine sakin bir sesle. «Daha montajı bile bitmedi. Kim söyledi bunu?»

«Bu önemli değil, hayatım.»

«Hmmm... Bu kent böyledir demekle ne demek istediğini anlıyorum. Ben de Adam'm yeni filmi hakkında aynı şeyleri duydum. İnsanlar çok acımasız.»

Bibi, kendisine karşılık verilmesine hiç alışık değildi. Bu sabah Elaine'i nasıl idare edeceğini pek bilemiyordu. Nedense her zaman olduğu gibi itaatkâr değildi.

«Şu davetli listesinin son durumuna bir bakayım, tatlım. Sonra gitmem gerekiyor,» dedi kesin bir tonla.

Elaine'in altta kalmaya hiç niyeti yoktu. «Benim de gitmem gerek. Bu sabahki buluşmamızı araya sıkıştırmak zorunda kaldım,» diye cevapladı.

«Nereye geç kaldın? Jimnastik dersine mi?» diye sordu Bibi masum bir ifadeyle.

Namussuz karı. Büyük bir olasılıkla Ron Gordino'yu biliyordu. Ama bu sabah telefonda duyduklarından sonra, tüm Beverly Hills bilse bile, Elaine'in umurunda değildi.

Bir jimnastik öğretmeniyle mi, Elaine? Hiç değilse Robert Redford'u seçemez miydin?

Kes sesini, Etta. Jimnastik öğretmeninin nesi var?

Elaine davetli listesini Bibi'ye uzattı ve Bibi listeyi bir elektronik beyin uzmanı gibi kontrol etti. Liste, Pamela London'un özel olarak istediği birkaç garip kişinin dışında, harikaydı. Elaine, Bibi'nin bile bu listeden etkilendiğini gösrebiliyordu.

Elaine, gitmesi gerektiği söylenmeden ayağa kalktı. «Acele etmeliyim. Daha yapılacak o kadar çok şey var ki.»

Bibi de kalktı. «Tatlım, unutulmayacak bir gece yaşayacağız.»

Elaine boş gözlerle gülümsedi. Yoksa eski kocası, Karen Judas Lancaster'm o iğrenç vücudunu düzeltmeye mi çalışıyordu hâlâ?

«Umarım öyle olur, Bibi.»

Karen Lancaster'm Century City diye bilinen yerdeki özel korunmalı apartmanma girmek pek de kolay olmadı. Ross, Century City'nin Twentieth Century-Fox Stüdyoları olduğu zamanı iyi biliyordu. Ama ne yazık ki, sonra arazilerinin büyük bir kısmını satmışlar ve inşaatçılar da burada beton, cam ve yüksek binalar yığınından oluşan ve Century City denilen bir yer yaratmışlardı. Ross, deprem olduğu zaman kentin bu kısmmda olmaktan hiç hoşlanmayacağını düşündü.

«Kimi ziyaret edeceksiniz?» diye sordu kapıdaki kadm bekçi. Yüzü son derece asıktı ve üzerinde sert görünümlü bir üniforma vardı.

«Bayan Lancaster'ı. Kendisi beni bekliyor.» Ross, bekçinin kendisini tanıyıp tanımadığını merak etti. Dikkatli davranıp, o ünlü Conti gözlerini bir çift Ray Charles gözlükleriyle kapamıştı. Ama yine de koyu sarı saçlarıyla tanmma olasılığı vardı.

«Adınız nedir?» diye sordu bekçi ona suçlarmışçasma bakarak. Hayranlarından biri olmadığı belliydi.

«Ross...» diye başladıysa da, birden tanınmaması gerektiğini ve Karen'in kapıya başka bir ad bırakacağını hatırladı. Ama şimdi bu adı hatırlamasına imkân yoktu.

«Şey...»

«Evet?» diye sordu bekçi.

«Bay Ross.»

«Pekâlâ, Bay Ross. Lütfen bir dakika bekleyin.»

Zaten bir dakikadan fazla bekledim. Nedir burası? Hapishane mi?

Bekçi bir kalem ve not defteri çıkarıp, arabanın önüne doğru yürüdü ve plaka numarasını kaydetti. Sonra yavaşça arabanın arkasına yürüdü ve yine aynı şeyi yaptı.

Ross sabırlı bir insan değildi. Mümkün olsa beklemeden girerdi içeri, ama tahta bir engel girişi engelliyordu. «Haydi.» diye mırıldandı.

Bekçi elinden geldiğince yavaş hareketlerle yürüyerek, camlı bölmesine girdi ve bir numara çevirdi. Telefonda oldukça uzun süren bir konuşmadan sonra, kadm yine arabanın yanma geldi. «Ne taraftan gideceğinizi biliyor musunuz?»

«Hayır,» dedi Ross.

«Dümdüz gidin. Park yerine geldiğinizde arabayı durdurun. Bir uşak sizi Bayan Lancaster'm dairesine götürecektir.»

Bekçi' camlı bölmesine gitti ve mekanik olarak çalışan engeli kaldırdı. Ross'un arabası hızla ileri atıldı. Neredeyse çıkmakta olan bir Porsche'ye çarpıyordu.

Porsche'nin cammdan el sallayan bir sarışın kadm, «Ross!» diye haykırdı. «Akşama görüşürüz.»

Kadının kim olduğu hakkında en ufak bir fikri yoktu, ama şimdi burada olduğu için bir mazeret düşünmesi gerekecekti. Lanet olsun! Artık kendini uyarılmış bile hissetmiyordu.

Park yerinde beklemekte olan iki Meksikalı İspanyolca tartışıyorlardı. Ross'a, arabaya, mavi gözlere ve koyu saçlara aldırmadılar bile.

Ross arabadan indi. «Burası bir hapishaneye benziyor,» diye bağırdı. «Gelin de benimle ilgilenin biraz.»

Adamlar tartışmayı unutup, 'Bu Amerikalı palyaço da kim?' dermişçesine ona baktılar. Sonra bir tanesi motorlu küçük arabayı işaret etti. Diğeri de ona bir bilet uzatıp, arabayı alıp götürdü.

Ross küçük arabaya baktı. «Buna mı binmem gerekiyor şimdi?»

«Si senor. Servisimiz kapıya kadardır.»
«Lanet!»

Elaine derdini birisine anlatması gerektiğini düşünüyordu. Aksi takdirde, öfkeden çatlayabilirdi. Sutton Malikanesı'nin kapılarının dışında Mercedes'i yavaşlattı ve Maralee'yi telefonla mı arasam, yoksa evine mi gitsem diye düşünmeye başladı. Ama Bel-Air'in sayfiye türü kaldırımlarında telefon kabinleri bulunmadığından, şansını deneyip, oraya gitmeye karar verdi. Haftanm ev sahibesine özel bir saç yaratmak için onu bekleyen berberine gitmeye daha yarım saati vardı. Beverly Hills'de büyük bir parti vermenin sorunlarından biri de, senden üstün olduklarını kanıtlamaya çalışan birilerinin çıkmasıydı. Daha on dakika önce, Bibi yakında küçük bir davet vermesi gerektiğini söylemişti. Bibi' nin 'küçük davetleri' ise, Oscar gecesini bile hamburgercide bir gece geçirmekten farksız kılardı.

Bu durumdan faydalanmaya bak, Elaine. Haftanın ev sahibesi olmak, hiçbir şey olmamaktan daha iyidir.

Sussana Etta. Zaten sen ne biliyorsun ki?

Ne mi biliyorum? Ha! Karen Lancaster'in kocamla sevişmesine seyirci kalmayacağımı biliyorum. Bunu onun yanında bırakmam ben. Partinin de canı cehenneme. New York'u unuttun mu, Elaine? Sen bir şehir çocuğusun, zengin bir Kaliforniyalı karı değil.

Maralee'nin evinin girişinde üç araba duruyordu. Ön bahçede iki bahçıvan çalışıyor, dökülmüş yaprakları bir yerden bir yere aktarmaya uğraşıyorlardı. Elaine, arabasmı gümüş rengi bir Jaguar'm arkasına park etti, dışarı çıktı ve kapıyı çaldı.

Maralee'nin Meksikalı hizmetkârlar ordusundan biri kapıyı hafifçe araladı ve emniyet zincirini yerinden kaldırmadan, Elaine'e baktı.

«Buenos dias,» dedi Elaine sakin bir sesle, ama hiç de

sakin değildi. Avaz avaz bağırmak istiyordu. «Senora Gray kalktı mı?»

«Que, cual?»

«Senora Gray,» diye tekrarladı Elaine. «Kalktı mı?» Maralee neden İngilizce bilen Meksikalılar çalıştırmıyordu acaba?»

«Hayır.»

Elaine bir şey söylemeye fırsat bulamadan kapı kapandı. Ne olduğunu şaşırmıştı. Bu hizmetçilerin davranışları hakkında, Maralee'ye birkaç söz söylemek gerekiyordu. Aptal kadın, onun kim olduğunu bile sormamıştı. Önemli biri olabilirdi. Elaine önemli biriydi.

Kızgın bir şekilde açık mavi Mercedes'inin rahatlığına döndü ve direksiyonun başına oturdu.

Şimdi nereye gideceksin, Elaine? Yıldızın karısı rolü oynayacağın berbere mi? Ya da belki kısa bir sevişme için Ron Gordino'ya mı? Yoksa, Karen ve Ross ile yüzleşmeye mi?

Kes sesini, Etta. Ne istersem onu yapacağım.

Ne istiyordu?

Ağlamak istiyordu.

Bağırmak, haykırmak istiyordu.

Tekme atmak istiyordu.

O telefonu kaldırıp, ihanete uğradığını duymamış olmak istiyordu.

Bir parti için mükemmel bir gündü. Çevresindeki kusursuz yeşil bahçeler dikkat çekiyordu, dadılar çocukları okula götürüyorlar, palmiye ağaçlarının altında bekleyen köpekler görevlerini yapıyorlardı. Bir polis arabası yavaşça geçip gitti. İki ev aşağıda, bir Sparkletts kamyonu durdu.

Beverly Hills.

Nasıl seviyordu burayı. Yukarıda olduğun zaman dünyanın en harika yeriydi.

Nasıl nefret ediyordu buradan. Aşağıda olduğun zaman dünyanın en kötü yeriydi.

Berberde alışılmamış bir sessizlik içindeydi. İşi bittiğin-

de, Maralee'ye telefon etmeyi düşündü, ama sonra düşüncesinden caydı. **Hayır, kimseye bir şey anlatmama gerek yok. Bu işi kendim halledebilirim. Ben Elaine Conti'yim. Broıix'lu geveze Etta Grodinski değil.**

Etta Grodinski'nin Allah belâsını versin.
Ross Conti'nin Allah belâsını versin.
Karen Lancaster'ın Allah belâsını versin.

Sakin hareketlerle park yerindeki arabasını aldı ve direksiyonun başına oturup, bundan sonra yapacağı şeyi düşünmeye başladı. Eve gitmeliydi, yapılacak şeyler için fazla zaman kalmamıştı, ama Mercedes'in içinde kendini son derece emniyette hissediyordu. Olmak istediği tek yer arabasının içiydi.

Bir Cadillac'm içindeki adam kornasını sabırsızca çalmaya başladı. Elaine, Wilshire'a doğru gitmeye başladı. **Para harcamak istiyorum,** diye düşündü. **O namussuz herifin olmayan paralarım harcamak.**

Arabasını Saks Mağazası'nm park yerine çekti ve arenaya giren bir gladyatör edasıyla içeri girdi. Bir saat içinde, sekiz bin dolarlık malı evine gönderilmek üzere hesaba geçirtmişti.

Dudağında bir gülümsemeyle mağazadan çıktı ve Wilshire'da yürüyerek, bir başka büyük mağazaya girdi. Ve hemen gözüne mineli bir bilezik kestirdi. «Hesaba geçirin,» dedi satıcı kıza, emir verirmişçesine.

Kız onun hesap fişini aldı ve yekûn yüz dolarm üzerinde olduğu için, kontrol etmek amacıyla telefona gitti.

Az sonra özür dileyerek döndü. «Çok üzgünüm, sanırım bir sorun var. Eğer kredi bölümüne gidecek olursanız bu sorunun halledileceğinden eminim, efendim.»

«Ama bu bileziği istiyorum,» dedi Elaine kesin bir tonla.

Kız utanmıştı. «Çok üzgünüm.»

«Daha da üzüleceksin,» dedi Elaine, sesini yükselterek. «Benim kim olduğumu bilmiyor musun?»

Kız ona boş gözlerle baktı. Karşısında gördüğü kadın, saçları özenle yapılmış, hoş sayılabilir biriydi. Ama bir Gol-

die Hawn ya da Faye Dunaway değildi. Şansına, o sırada başka bir müşteri geldi ve kız ona bakmak için yürüdü.

«Cadı!» diye bağırdı Elaine. Ve sonra kıza böyle seslendiği için pişman oldu. Kızın suçu yoktu ki. Bu, Ross'un suçuydu. Namussuz herif son hesabı kapatmamıştı.

Bir aıı ne yapacağına karar veremedi. Sonra sakinleşerek yapılacak bir tek şey olduğuna karar verdi. Çevresine bakmdı. Satıcı kız meşguldü, diğer müşteriler de kendi işlerine bakıyorlardı. Onu izleyen kimse yoktu, istediğini yapabilirdi. Satıcı kızın bir an önce onun yanından uzaklaşmak telaşıyla masanın üzerinde bırakmış olduğu bileziği yıldırım gibi kapıverdi. Sonra kendi kendine mırıldanarak, kapıya doğru yürüdü.

Dışarı çıktığında, derin bir nefes aldı. Kanı yine hızla akmaya başlamıştı. Şimdi eve gidip, Ross'un yüzüne işe yaramaz bir sadakatsiz herif olduğunu bildiğini belli etmeden bakmaya hazırdı.

Zaten umurunda da değildi. O, Bayan Ross Conti idi. Tek dayanağı ünlü babası olan, şımarık ve zengin Karen Lancaster değil.

Wilshire yolunda giderken, koluna sert bir el yapıştı. «Affedersiniz, hanımefendi,» dedi uzun boyu ve gözlüklü bir kadın. «Benimle birlikte mağazaya gelir miydiniz, lütfen? Müdürümüz sizinle görüşmek istiyor.»

Karen, onu söz verdiği gibi kırmızı bir saten gecelik, ağı olmayan bir külot ve göğüs uçları olmayan bir sutyenle karşılamadı. Bunun yerine sarı bir eşfmon giymiş, suratını asmıştı. Kapıyı birden açtı ve bu kadar geç kaldığı için Ross'u azarlamaya başladı.

Ross, Architectural Digest dergisindeki evleri andıran daireye girdi ve kendini bej bir deri kanepenin üzerine attı. «Çeneni kapar mısm? Bu hapishanenin giriş kapısından buraya gelmek tam yirmi dakika sürdü.»

«Saçmalama,» diye bağırdı Karen. «Ben burada bir fa-

hişe gibi giyinmiş seni beklerken, sen yine uykuya dalmışsmdır.»

Ross gülmeye başladı. Karen Lancaster'ı bir fahişe olarak düşünmek çok komikti.

«Gülme!» diye bağırdı Karen. «Bir saat fazla uyuyabilirdim.»

Ross "kollarını başının üzerine kaldırdı ve yükek sesle esnedi. «Dırdır isteseydim evde kalırdım. Buraya seninle sevişmeye geldim, azarlanmaya değil.»

Karen'in yüzü daha da asıldı. «Şimdi canım istemiyor.»

Ross kalktı ve kapıya yürüdü. «Öfkeni başkasından çıkar. Benim de canım istemiyor.» Ross kapıyı çarptı ve asansörün düğmesine bastı. Bu sabahı değerlendirmek için düşünmüş olduğu şey sarı eşofman giymiş, yüzü asık bir Karen Lancaster değildi. Sabırsızlıkla yine asansörün düğmesine bastı ve hafifçe gaz çıkardı.

Yan daireden orta yaşlı bir kadın çıktı ve ona kötü kötü bakmaya başladı. Kadın rengârenk bir sabahlık giymiş, saçlarına da cart pembe bigudiler sarmıştı.

«Eveet?» dedi kadın, Avrupalı bir aksanla. Ross'a şüpheli bir ifadeyle bakıyordu.

«Evet ne?» diye karşılık verdi Ross.

«Koridorumda ne işin var?» diye sordu kadm soğuk bir ifadeyle ve havayı iğrenerek koklayarak.

Ross gözlerini tümüyle kapatan siyah gözlükleri yukarı kaldırıp, «Sizin koridorunuz mu?» diye sordu.

Kadın öfkeyle baktı. «Eveet. Benim koridorum.»

«Ve sanırım Bayan Lancaster'm da koridoru.»

«Bayan Lancaster sana asansörün anahtarını vermemiş. Anahtarın olmadığına göre de, benim koridoruma girmiş olduğunu rahatlıkla söyleyebilirim. İşte bu yüzden güvenliğe haber vereceğim. Hemen şimdi.» Kadm uyanık bir hareketle dairesine girdi ve kapıyı sıkıca kapadı.

Ross olanlara inanamıyordu. Bu lanet olası yerden çıkmak için bir anahtarın olması gerekiyordu! Burası San Quentin hapishanesinden de sıkıydı!

Gidip Karen'in kapısına vurmaya başladı.

Karen, zinciri çıkarmadan kapıyı araladı. «Ne var?» diye sordu bıkkın bir tonla.

«Asansörün anahtarını ver de, şu hapishaneden çıkabileyim.»

«Neden verecekmişim? Sabahımı rezil ettin.»

«Sabahmı rezil mi ettim?»

«Evli bir adamla birlikte olmak istediğimi pek sanmıyorum. Saatlerin bana uymuyor.»

Ross aralık duran kapının arkasından, onun göğüs uçları olmayan sutyeni takmış olduğunu fark etti. Erotik bir göğüs ucu, siyah ve kırmızı satenin arasından dışarı fırlamıştı.

«Hmmmm...» dedi Ross, fikrini değiştirerek. «Bana hiç değilse bir fincan kahve ikram etmeyecek misin?»

Karen işaret parmağmı şehvetle emerek, göğüs ucunun üzerine getirdi. «Belki...» dedi, ama zinciri açmak için hiçbir harekette bulunmadı.

Ross yeniden uyarıldığını hissetti. «Haydi, tatlım,» diye yalvardı, bu küçük oyundan hoşlanarak. «Sana kahvaltı için harika bir şey getirdim, bayılacaksın!»

«Yumuşak bir şey mi?»

«Artık değil!»

«Sıcak bir şey mi?»

«Hem de nasıl...»

Ross cümlesini bitiremeden asansörden, silahını sinirli bir şekilde uzatmış, bebek yüzlü bir bekçi çıktı. «Evet, sen,» diye bağırdı, cırtlak bîr sesle, «Duvara yaslan ve kollarını kaldır.»

«Ne?» diye sordu Ross öfkeyle. Karen isterik kahkahalar atıyordu.

«Elimdekini kullanmayacağımı sanma,» diye bağırdı bekçi. «Dediğimi yap, yoksa ateş ederim.»

Pembe bigudili ve rengarenk sabahlıklı Avrupalı kadın dairesinin kapısı açtı. «Eveet,» dedi kesin bir tonla. «İşte bu adam.»

«Lanet olsun!» diye bağırdı Ross.

«Eller yukarı,» dedi bekçi.

»(Neyiniz var?» dedi Karen, emniyet zincirini açıp koridora çıkarak, «Hiçbiriniz Ross Conti'yi tanımaz mısınız yoksa?»

Aynı anda üç çift göz ona bakmaya başladı.

Karen Lancaster'm üzerinde göğüs ucu olmayan bir sutyen ve ağı olmayan bir külot, yüzünde ise alaylı bir gülümsemeden başka hiçbir şey yoktu.

28

Deke arabasıyla Kaliforniya'nm küçük bir kasabası olan Barstow'a girdiğinde henüz sabah olmuştu.

New Mexico'dan beri hiç durmadan araba kullandığı için son derece yorgundu ve sakalları uzamıştı. Hedefine bu kadar yakm olmak düşüncesiyle kurak çöl yollarında çılgın gibi araba sürmüş, radyoyu bangır bangır çalmış ve **düzen koruyucu** sözünden ilham alarak düşüncelerini canlı tutmuştu.

Joey'i sık sık görmüştü. Geçen bir arabanın içinde, etekleri açılmış olarak. Otostop yaparken. Yol boyunca geçen afişlerde tahrik edici pozlar verirken.

Ama bunlardan tahrik olup da durmamıştı Deke. Oh, hayır. Hem de hiç tahrik olmamıştı. Artık akıllanmıştı.

Kaliforniya onun sandığı gibi Dır yer değildi. O, beyaz saraylar, mavi denizler ve palmiye ağaçları dizili geniş caddeler göreceğini ummuştu. Ama bunların verine, tozlu kaldırımlar, eski benzin istasyonları ve moteller bulmuştu. Sıcaklık dayanılmaz gibiydi. İnsanı bir battaniye gibi sarıp, boğmaya çalışıyordu.

Ama yine de gelmişti.

Barstow, Kaliforniya.

Çizmesinin kenarındaki gizleme yerinden, üzerinde bir

adres karalanmış olan buruşuk bir kâğıt parçası çıkardı ve dikkatle inceledi.

Bir an için, Amarillo'daki kızm yüzü gözlerinin önünde danseder gibi oldu. «Neden?» diye haykırmıştı kız dehşetle. «Neden ben?»

Kızın ölüm anı ona büyük bir zevk vermişti. Bağırması kesilmiş, bedeni hareketsiz ve sakin bir duruma gelmişti, işte o zaman kendini kıza yakm hissetmişti, çünkü ona yardım etmişti. Bıçak görevin yerine getirilmesi için Tanrı tarafından gönderilmiş bir aletti.

Kız öldüğü zaman Joey olmuştu ve Deke aylardan beri bedeninde biriken şehveti atarak, rahatlamıştı. Bu rahatlama harika bir şeydi.

Şehvet. Başkanın bile şehvete gereksinimi vardı.

Kırık bir neon levhası kahve ve çörek öneriyordu. Deke kamyonu bakımsız bir park yerine sürdü ve dışarı çıktı. Kafeteryada, burnunu çeken ve bir kadın dergisinin eski bir kopyasına bakmakta olan yalnız bir garsondan başka kimseler yoktu.

«Kahve,» dedi Deke ve tezgâhın önündeki solmuş plastik tabureye oturdu.

Adam dergiden başını bile kaldırmadan, arka tarafta birine, «Kahve,» diye bağırdı.

«Bir de çörek,» diye ekledi Deke.

«Çörek,» diye bağırdı adam kımıldamadan.

Pis bir şekerliğin çevresine bir dizi karınca yerleşmişti. Deke bir kâğıt peçete aldı ve metodik bir şekilde karıncaları ezdi.

«Sen hiç ayakları olmayan bir karı gördün mü?» diye sordu adam, parmağını burnundan çekip açık dergiyi tezgâhın üzerine atarak.

Deke sessizce resimlere baktı.

«Şehvetli, değil mi?»

Resimlerdeki kız Joey'e benziyordu. Resimler müstehçenin de üzerindeydi. Evet. Joey'i ortadan kaldırıp, günah işlemesine engel olmakla doğru şeyi yapmıştı. Joey artık güvencedeydi. Düzenin Koruyucusu görevini iyi yapmıştı.

«Ne diyorsun?» diye sordu adam, bacaksız bir kadmla seks yapmanm yararları üzerinde bir tartışmaya gireceğini umarak.

Deke, soğuk siyah gözlerini dergiden kaldırdı ve baktı. Joey'in bu tür resimler için poz vermesi ve yabancı adamların, onun çıplak vücuduna bakarak kendilerine ziyafet çekmeleri hiç de doğru değildi. Eğer zamanı olsa, bu iğrenç herifi ortadan kaldırır, karıncaları ezdiği gibi onu da ezerdi.

«Bunların hepsi orospu,» dedi sonunda. Düzen Koruyucunun, önüne çıkan her kokuşmuş sapıkla uğraşmaya zamanı olmadığına karar vermişti.

Tezgâhın arkasındaki adam alaylı bir tonla güldü. «Çok haklısın, dostum. Tam üstüne bastın. Lanet olası orospular... hem de hepsi!»

Lanetleme sandığından da yakın, diye düşündü Deke. Artık Kaliforniya'ya gelmişti ve hiçbir şey, yapması gerekeni yapmasına engel olamazdı.

29

Bir ruh doktoru bunun karanlıkta bir çığlık olduğunu söylerdi. Umutsuzca yardım arayan bir kişinin dikkat çekmek için yaptığı bir davranış. Elaine, bu psikoloji laflarını çok iyi bilirdi. Bir ruh doktorunun kanepesine bir yıl boyunca boşuna uzanmamıştı. Ruh doktoruna gitmenin pahalı, zaman alıcı ve ego tatmin edici bir şey olduğunu öğrenmişti. Haftada üç kez, bir saat boyunca kendinden söz etmeyi kim istemezdi ki? Sonunda bu küçük lüks olmadan da yaşayabileceğine karar vermişti.

Müdürün odasında oturmuş, defalarca söylediği gibi, «Bu lanet olası bileziği çalmak istediğimi düşünmeniz beni çıldırtıyor,» derken, kafasından bu düşünceler geçiyordu.

«Benim kocam Ross Conti'dir. Eğer isterse, bana bu dükkânı satm alabilir!.»

«Evet, bunu anlıyorum,» dedi müdür, hiçbir şey anlamadan. «Ama bizim durumumuzu anlamak zorundasınız. Dükkândan çıktığınızda bilezik sizdeydi ve parası ödenmemişti.»

«Bir yanlışlık,» dedi Elaine kibirle. «Satıcı kızı yanlış anlamışım. Bileziğin ücretini hesabıma geçirdiğini sanıyordum.»

Dükkânm dedektifi kapının önünde dolanıp duruyordu.

«Gerçekten gitmem gerek,» dedi Elaine birden. «Bu olay tümüyle sizin hatanız.»

Neden bu kadar dikkatsizce davranmıştı sanki? Tam parti vereceği gün böyle bir riske nasıl girebilmişti? Ya her şey gazetelere aksederse?

«Neden?» diye sordu Elaine, ısrarla.

«Çünkü,» dedi müdür, «Bizim tutumumuz yasal yollara başvurmaktır.»

Elaine herkese rezil olabileceğini düşünerek, panikle ayağa fırladı. «Lütfen!» dedi. «Bunu yapamazsınız! Size kim olduğumu söyledim. Neden bu olayı unutmuyoruz?»

Adam kaşlarmı çattı. «Bize kim olduğunuzu söylediniz. Ama bu kim olduğunuzu kanıtlamıyor.»

«Size tüm kredi kartlarımı gösterdim. Herhalde bu yeterlidir?»

«Ama ehliyetiniz ya da resminiz yok.»

«Ben asla ehliyet taşımam,» dedi Elaine çabucak.

«Yazık.» Müdür dudaklarını yaladı. Eğer kadın söylediği kişiyse, böyle bir olay ikisi için de iyi olmayacaktı. Ama öte yandan da, bir film yıldızının karısı olduğunu iddia ettiği için, dükkândan çıkıp gitmesine göz yumamazdı. Aklına bir fikir geldi. «Eğer Bay Conti'yi bulursak ve kendisi sizi almaya gelirse, belki yasal yollara başvurmaktan vazgeçebiliriz. Dediğiniz gibi, bir yanlışlık olduğundan eminim.»

Kadın dedektifin dudakları öfkeyle kıvrıldı.

«Evet,» dedi Elaine rahatlayarak, «onu nerede bulacağımıbiliyorum.»SPARTACUS

Sonunda seviştiler, çünkü bu ziyaretin esas amacı zaten buydu.

Karen kahkahalarla gülüyordu. «O kadının yüzünü gördün mü?» diye sorarak derin derin nefes aldı. «Yani, gerçekten gördün mü?»

«Görmememem mümkün değil ki,» diye cevapladı Ross.

«Ummmm - haydi şekil değiştirelim.» Karen uzman hareketlerle döndü ve üste çıktı.

Ross, onun bu beylik pozisyondan pek hoşlanmadığının farkındaydı. Ama kendisi hoşlanıyordu, böylece kemiklerini dinlendirme fırsatı buluyordu.

«Ve o geri zekâlı güvenlik şefi!» diyerek güldü Karen. «Düşünebiliyor musun! Eğer gerçek bir hırsız olsaydın, herhalde korkudan donuna işeyecekti!» Karen sertleşmiş göğüs ucunu ona uzattı.

Ross içindeki hızlanmayı hissetti. Ona tam on dakikalık bir süre vermişti. Bu durumda Karen şikâyet edemezdi.

«Tanrım!» diye bağırdı. «Tanrım!»

Tam o sırada telefon çalmaya başladı. Aldırmadan devam etmeye çalıştılar, ama telefonun sesi duracak gibi değildi.

Ross doğrulmaya çalışarak, «Şu lanet olası şeye cevap versene,» dedi.

Karen ahizeyi kaldırdı. «Evet?»

Ross konuşanın kim olduğunu duyamıyordu, ama Karen'in birden ayağa kalkışma bakarak bunun George Lancaster olduğuna karar verdi.

«Baba!» dedi Karen, onun kararını doğrularcasma. «Affedersin... yani George demek istedim. Bugün nasılsın?»

Ross içindeki hızm söndüğünü hissetti. Kendini koşması engellenmiş bir ata benzetiyordu. On saniye daha olsa, yarışı kazanabilirdi. Ama şimdi tüm yarışı baştan koşması gerekiyordu. Tabii gücü kaldıysa.

Saatini işaret ederek, fısıldadı. «Bankaya gitmem gerek.»

Karen başını salladı ve bir an için ahizeyi kapadı. «Pe-

kâlâ. Git, sonra görüşürüz.). Sonra babasıyla konuşmaya devam etti.

Sabahı hiç de iyi geçmiş sayılmazdı. Gününün daha iyi geçmesini umdu.

Karen babasıyla tam yirmi beş dakika konuştu ve konuşmanın sonunda, babası onu Polo Kulübü'nde bir öğle yemeğine davet etti.

««Orada olacağım,» dedi Karen nefessizce.

Köpüklü bir banyo hazırladı, uzun saçlarını yukarı topladı ve ılık suyun içine girdi. Babası kente gelmişti. Ve eğer o isterse, her saniyesini onunla geçirebilirdi. Belki otuz iki yaşındaydı, ama onun için önem taşıyan şeyleri biliyordu.

Telefon bir daha çaldı ve Karen banyodaki paraleli açtı. «George?» dedi umutla. Adam onun Baba demesinden hoşlanmıyor, bunun kendisini yaşlı hissetmesine neden olduğunu söylüyordu.

«Evet,» dedi Elaine telaşlı bir sesle. «Ross ile görüşebilir miyim?»

«Ross mu?» Karen'in sesi şaşkınlık doluydu.

«Orada olduğunu biliyorum ve onunla hemen konuşmam gerek.»

Karen hafifçe güldü. «Ross neden burada olsun ki?»

«Bu çok acil bir durum. Lütfen, verir misin?»

«Anlayamıyorum,» dedi Karen endişeli bir tonla, «iyi misin?»

«Demek seninle değil, öyle mi?»

«Tabii, değil. Ben...»

Elaine telefonu kapadı.

Karen aptallaşmıştı. Banyodan fırladı, köpükler her yana saçıldı. Elaine nasıl öğrenmişti? Yoksa ona Ross mu söylemişti?

Hayır. Ross bunu saklamak için kendisinden de fazla çaba gösteriyordu. Ama bunu sır olarak saklamak ya da saklamamak, Karen için hiçbir önem taşımıyordu. Ross Conti'ye sahip olmak, babasına sahip olmaktan sonra ola-

bilecek en iyi şeydi. Ve babasına sahip olmak kesinlikle olanaksız olduğuna göre de...

Elaine için bir an üzüntü duydu, ama bu duygu hemen geçti. Karen istediğini her zaman elde ederdi, bu çocukluğundan beri böyle olmuştu. Ve bu yüzden arada üzülecek kişiler oluyorsa da, babasının her zaman dediği gibi, bu hayat böyleydi.

Elaine telefonu üzgün bir yüzle kapadı. «Kocamı bulmam birkaç dakika sürebilir,» dedi. Bu arada bir kâbus gördüğünü ve az sonra uyanacağını düşünüyordu.

Sonra Lina'yı, bankayı, Ross'un gittiği Jimnastik Kulübü'nü, Ma Maison'u, danışmanlarını, Lina'yı, Polo Kulübünü, güneş banyosu salonunu, Bistro'yu, Lina'yı ve yine Karen Lancaster'ı aradı. Karen'in telefonu cevap vermedi. Elaine onların, Karen'in kocaman yatağının üzerinde çılgınca seks yapıp zavallı Elaine'in arkasından güldüklerinden emindi artık.

«Bu akşam büyük bir parti veriyorum,» dedi ümtisizlik içinde çırpmarak. «Tüm bunlar gerçekten gerekli mi?»

«Bileziği almanız gerçekten gerekli miydi?»

Elaine birden atıldı. «Umarım ne yaptığınızı biliyorsunuzdur,» diye haykırmaya başladı. «Yüksek yerlerde önemli dostlarım var ve beni burada tutmakla büyük bir yanlış yapıyorsunuz.»

Müdür onu neredeyse bırakacaktı. Yaptığı telefon görüşmelerinden sonra, iddia ettiği kimse olduğu kesinleşmişti. Ama müdür tehdit edilmekten hiç hoşlanmazdı. Sonra bu kadın kim olduğunu sanıyordu ki?

«Üzgünüm,» dedi müdür yavaşça. «Ama bir seçim hakkınız var. Ya polis, ya da kocanız. Hangisini isterseniz.»

Corniche, Karen Lancaster'ın Century City'deki apartmanından ayrıldığında, arkasına koyu kahverengi bir Datsun takıldı. Datsun'u kullanan adamın adı Little S. Schortz'

du. Hiç sevmediği, ama yıllar boyunca alıştığı bir ad. Okuldaki çocuklar ona Sıkı Schortz derlerdi. Eski karısı ise onu Fazla Schortz diye çağırırdı. Ve iş hayatı boyunca ilişki kurduğu kişiler de ona akla gelebilecek her tür isimle hitap ediyorlardı.

Little S. Schortz özel bir dedektifti -nakit para ödediğiniz sürece günde yüz papele tutabileceğiniz türden bir dedektif. Ve onu tutan kişiler de her zaman nakit para öderlerdi.

Belki çok mükemmel bir dedektif değildi, ama kirli işleri iyi bilirdi ve boşanma davalarında uzmanlaşmıştı -ne kadar zor olursa o kadar iyiydi. İhanet eden bir karı ya da kocayı yakalamakta üstüne yoktu. Birçok motel odasının kapısını, elinde flaşlı fotoğraf makinesiyle omuzlayıp içeri girmişti.

Little S. Schortz, Glynis Barnes'm boşanma davasıyla ilgilenmekle iyi bir iş yaptığının farkındaydı. «Kocamın yaptığı her şeyi bilmek istiyorum,» demişti kadm, onu tek odalık Hollywood bürosunda ziyaret ettiğinde. «Saatleri, tarihleri ve en önemlisi, görüştüğü her kadının fotoğraflarını istiyorum.»

Schortz hemen çalışmaya başladı. Chet Barnes'ı takip etmek çok keyifli bir işti ve kısa bir süre içinde, tüm günlerini Beverly Hills çevresinde geçirmeye başlamıştı. En iyi lokantaların dışında oturup, Chet Barnes ile dışarı çıkan değişik kadınların resimlerini çekiyordu. Glynis Barnes haftada bir kez bürosuna uğrayıp ona para getiriyordu. Sonra resimlenmiş kanıtları alıp, «Bir hafta daha deneyelim,» diyerek gidiyordu.

Bir gün resimlerden biri dikkatini çekti. «Bunun kim dduğunu biliyor musun?» diye sordu, resmi ona fırlatarak.

Schortz resme baktı. Chet Barnes kolunda kızıl saçlı, dar elbiseli bir kadınla La Scala'dan çıkıyordu. Schortz, hayır anlamında başını sallarken, Glynis Barnes kendi kendine mırıldanarak, ofisin içinde yürüyüp duruyordu.

«Onu daha önce bu kadmla görmüş müydün?» diye sordu. «Kocam geceyi kadının evinde mi geçirdi? Ne oldu?»

Schortz bu konuda gerçekten bir şey bilmiyordu. Bu resmi çektikten sonra, oradan ayrılıp evine gitmişti. Zorunlu olarak yalan söyledi. «Evet, geceyi kadının evinde geçirdi. Sabaha kadar orada beklememi isteyeceğini düşünerek, bekledim. Tabii, saat on ikiden sonraki çalışmaların iki misli ücrete tabi olduğunu biliyorsun.»

«Bu önemli değil,» dedi Glynis. «Şimdi senden istediğim şu.»

Glynis ona, resimdeki kadının Karen Lancaster olduğunu söyledi. Bu ad ona George Lancaster ile bağdaştırıp, onun kızı olduğunu anlayana kadar hiçbir şey ifade etmiyordu!

Glynis işin başından beri, kendisinden ayrı yaşayan kocasının Karen Lancaster'ı beğendiğinden şüpheleniyordu. Şimdi ise bundan emindi ve Karen'in ne sefil bir karı olduğunu kocasına kanıtlamak istiyordu. «Karen'i izlemeni istiyorum,» dedi Glynis. «Ve bana iyi resimler getir. Net ve belirgin. Onu yirmi dört saat izleyeceksin. Ücreti önemli değil.»

Schorzt birkaç gün sonra Karen'in sahildeki evine gitti. Çekmeyi başardığı resimler gerçekten çok ilginçti. Evin camlı girişinden, Karen'in bir adamla yatakta resimlerini çekmek için bir kutu film harcadı. Sonra onu ve erkek arkadaşını okyanusta yakaladı.

Adamın Ross Conti olduğunu ancak resimleri bastıktan sonra anladı. Ve elinde Ross'un hayranlarının şimdiye kadar hiç görmedikleri türden resimler vardı.

Bu resimleri Glynis Barnes'a vermenin aptallık olduğuna karar verdi. Binlerce dolar alabileceği yerde, neden birkaç yüze fit olsundu ki?

Bir hafta bekledi ve Glynis Barnes'm tüm öfkesine rağmen bu işi bırakacağını ona bildirdi.

Sonra biraz daha bekledi ve en beğendiği resimleri büyüterek Ross Conti'yi aramaya koyuldu. Bu kolaydı. Yapması gereken şey, sinema yıldızlarının ev adreslerini veren, ucuz bir dergi almak olmuştu. Conti'lerin adresi de, Tony Curtis ve Johnny Carson'le birlikte listedeydi.

Bir sabah erkenden Conti'lerin evinin karşısına arabayı park etti ve uygun bir anı beklemeye başladı. .

Gülen ve İspanyolca konuşan üç hizmetçi geldi.

Sonra sütçü on litre portakal suyu ve altı kutu süt getirdi.

Evden bir kadın çıktı, açık mavi bir Mercedes'e bindi, yola çıktı, sonra fikrini değiştirdi, eve geri döndü ve yine evden çıkıp yola koyuldu.

Schortz bekliyordu. Yirmi dakika kadar sonra Ross Conti, Corniche'i ile belirdi. Schortz arabayı Karen Lancaster'm Century City'deki apartmanına kadar izledi ve bu ilişkinin hâlâ güçlü bir şekilde devam ettiğine sevindi.

Daha sonra, Ross Conti o belirgin altın rengi Comiche'ine binip yola çıktı. Little S. Schortz da onun tam arkasmdaydı.

Randy'nin dairesi, Eau Sauvage traş losyonu, Yves Saint Laurent deodorant ve Jean Nate vücut losyonu kokuyordu.

«Bunlardan nefret ediyorum,» dedi Buddy, tek kolu üzerinde eğilip kalkarak.

Randy üzerinde bir tek slip olduğu halde banyodan çıktı. «Nelerden nefret ediyorsun?» diye sordu.

«O üzerine sıktığın şeylerden. Bu tür şeylerin kanser yaptığını bilmiyor musun?» Ağırlığını bıraktı ve karnı üzerine yattı. «Biliyor musun, kendimi hiç iyi hissetmiyorum. Nedeni de bu zehirli kokuları teneffüs ettiğimden.»

«Eğer hoşuna gitmiyorsa, ne yapacağını biliyorsun.»

Buddy yerden kalktı ve bitkin bir şekilde duvara yaslandı. «Dün akşam iyi uyuyamadım. Kötü bir kâbus gördüm, sanki gerçek gibiydi. Ben...»

Randy emir verir gibi elini kaldırdı. «Bana rüyanı anlatmaya kalkma. Benimki de pek iç açıcı değildi. Seninkini öğrenmeme hiç gerek yok.»

Buddy buzdolabına gitti. «Burada hiç yiyecek bulundurmuyorsun,» diye şikâyet etti.

«Tanrım! Sen insanın karısından da betersin! Neden Shelly'e gidip, tüm bu sızlanmalarınla onu heyecanlandırmıyorsun?»

«İşte sorun da bu zaten. Onu başka şekilde de heyecanlandırıyorum. Yeni bir ilişkiye girmeye hiç niyetim yok. Angel'in bana yaptığı...»

«Yeter artık,» dedi Randy kesin bir tonla. «Zaten kafamda bir sürü şey var, bir de senin sorunlarınla uğraşamam. Evimde kalmak istedin, sana yer verdim. Para istedin, sana ödünç para verdim. Ama bir de oturup tatsız hayat hikâyeni dinleyemem.»

«Sağol. İnsanın dostları olması ne iyi.»

Buddy, George Lancaster şerefine verilecek partiye gideceğini söylediğinden beri Randy'nin keyfi kaçmıştı. «Benden ve Maralee'den uzak dur,» diye ikaz etti, geçmişteki hayatını hatırlayarak.

Salak herif, Buddy'nin ne söyleyeceğini sanıyordu acaba? «Hey, Maralee, tanıştığımıza çok sevindim. Bir zamanlar Randy ile birlikte fahişelik yaptığımızı biliyor muydun?» Bunu mu söyleyecekti? Hayır, o da en az Buddy kadar geçmişi unutmak istiyordu.

İnga'ya günlük telefonunu etmiş ve her zamanki gibi, «Çok ilgileniyorlar. Seni çok beğeniyorlar. Gerçekten favorileri sensin.» cevabını almıştı. Haftalar geçip de hiçbir şey olmadığı halde, favori olmasına olanak var mıydı ki? Belki de İnga ona yalan uyduruyordu. Belki o rol çoktan başkasına verilmişti. Belki hiçbir şansı yoktu...

«Angel!» Onun adını fısıldadı. «Neden beni terkettin?»

Montana arabasını Beverly Hills'e sürdü, ama George Lancaster'm şerefine verilecek partide giymek üzere yeni bir giysi almak fikri artık onu heyecanlandırmıyordu. Onun o kendini beğenmiş ve kaba davranışı Montana'yı çileden çıkarmıştı. Kim olduğunu sanıyordu ki? Modası geçmiş, yaşlı bir süperstar, işte buydu. Oliver ile Neil'e gelince, onlar da kendisine ihanet etmişlerdi. Oliver günümüzün Uri-

ah Heep'i gibi dalkavukluk etmiş, Neil de, sanki anasının sütüymüş gibi, içkisini içmişti.

Birkaç günden beri Neil ile konuşmaya çalışmış, ama Neil onun bu ciddi konuşma teşebbüslerine, senaryo hakkında yıkıcı sözler söyleyip, konuyu başka yönlere saptırarak engel olmuştu. Montana birdenbire, Neil'in kesmek istediği sahneler için savaşmaya başlamıştı. Şimdiye kadar itiraz etmediği, önemli sahneler.

Kendini son derece öfkeli ve kontrolsüz hissediyordu. Neler oluyordu? Neden her şey kötü gitmeye başlamıştı? Sokak İnsanları - onun bebeği - yavaş yavaş kendisinden almıyordu. Senaryoyu o yazmıştı, ama şimdi sanki sözler ona ait değil gibiydi. Belki başrollerin dışındaki tüm rol dağıtımını kendisi yapmıştı, ama ne yararı vardı ki? Bundan sonra senaryo bir George Lancaster filmi olup çıkacaktı ve George Lancaster onun oldum olası nefret ettiği türden bir adamdı. Kendini beğenmiş, sert ve erkeklerin kadmlardan üstün olduğu gibi yanlış bir düşünceye körü körüne inanan biri.

Montana ofise dönmemeye karar verdi. Plaja gitmek daha i'yi bir fikir gibi görünmüştü. Arabasını Wilshire boyunca sürüp, okyanusa gitti. Sonra arabayı park edip, kumsala indi ve sinirlerini yatıştırmaya çalıştı.

Dalgalar sörf yapacak kadar yüksekti ve bir sürü bronz vücutlu çocuk, suyun üzerinde hızlı ve zarif bir şekilde uçarak sörf yapıyorlardı. Montana, keşke yanımda bir mayo ve sörf tahtası olsaydı diye düşündü, çünkü canı sörf yapmak istiyordu. Neden yapmasmdı ki? İçgüdüsüne uyarak, arabasına yürüdü ve Santa Monica'daki bir spor mağazasına gitti. Orada gereken her şeyi aldı.

Yıllardır sörf yapmamıştı - özellikle Neil'i tanıdığından beri. Okyanusun şişkinliğine ilk girdiğinde kendini acemi ve aptal, hatta, yirmi dokuz yaşında olmasına rağmen, çok yaşlı hissetti. Ama kısa bir süre sonra duruma alıştı ve dalgaların üzerinden eskisi gibi kayıp, keyif duymaya başladı.

George'u, Oliver'ı, filmi ve daha da önemlisi Neil'i unutmuştu. Unutmuş olduğu yetenekler belirmeye başladıkça, tüm bedenini heyecan sardı.

Kendini yeniden genç hissedip, kafanda bir sonraki dalgadan başka bir şey olmaması ne güzel bir şeydi.

Bir şeyi kontrol edebilmek ne güzeldi.

«Sizinle biraz konuşabilir miyim?» Little S. Schortz, Rodeo Yolu'nda, Bijan'm dışında, Ross Conti'nin yanma sokuldu.

«Tabii,» dedi Ross cömertçe. Bu kılıksız adamın hayranlarından biri olduğunu sanmıştı. «Ne öğrenmek istiyorsun? **Sinsi** filminde uçurumdan gerçekten atladığımı mı, yoksa bir dublör mü kullandığımı? Merak etme, herkes bana bu soruyu soruyor. Uçurumdan atlayan bendim. Bana bir kalem verirsen, elindeki zarfı imzalarım. Kim için olacak - kızkardeşin mi?»

Little'm nutku tutulmuştu. Birine şantaj yapmaya gidip içinde şantaj resimleri olan zarfı imzalatmak olacak şey değildi.

«Anlamıyorsunuz,» diye mırıldandı. «Bende resimler var.»

«Oh, resimleri imzalamamı istiyorsun,» dedi Ross. Hayranlarına her zaman iyi davranmak gerektiğine inanırdı. Onlara iyi davranırsan, filmlerini asla kaçırmazlar.

Ama hayranları oıiu yıllar önce bırakmıştı.

«Basılmasını istemeyeceğin resimler,» diye devam etti Little, bu ünlü film yıldızının kafasını daha fazla karıştırmasına fırsat vermeden. «Ya da karının, annenin, kızının veya torununun görmesini istemeyeceğin resimler.»

Torun! Ross çok öfkelenmişti. Bu alçak herif onun kaç yaşında olduğunu sanıyordu acaba?

«Annem öldü. Kızım yok. Torunum ise hiç yok. O zarfın içinde ne varsa al da, uygun bir yerine koyuver.» Ross kendinden emin bir şekilde konuştu ve sonra yasak bölgede park etmiş olduğu arabasına yürüdü.

Little onun arkasından koştu. «National Esquirer'm kapağına Karen Lancaster ile birlikte yatarken resmin basılsa nasıl olur acaba?» diye sordu sinirli bir tonla.

Ross'un o kendinden emin yürüyüşü bir an için bozuldu, ama sonra düşündü. **Endişelenecek ne var ki? Benimle Karen'in resmini kim çekmiş olabilir?**

Little S. Schortz elini zarfın içine soktu ve Karen ile Ross'u yatakta gösteren 25x20 cm. boyutlarında, siyah-beyaz, parlak bir fotoğraf çıkardı.

Little S. Schortz'un elindeki mal gerçekti.

«Ne kadar?» diye sordu Ross, yorgun bir ifadeyle.

Karen, Polo Salonu'na emin adımlarla girdi, şef garson Nina'ya el salladı ve George Lancaster'm her kente gelişinde oturduğu masaya yürüdü.

Ama George henüz gelmemişti. Masaya oturdu, kendine bir Bloody Mary söyledi, sonra çantasından şık bir Faberge pudriyeri çıkartarak, o güzelim hatlarını hayranlıkla incelemeye koyuldu. Allahtan, babasının fiziğini ve karakterini almıştı. Böyle olmasından son derece memnundu, çünkü ona göre, annesi son derece zayıf bir kadındı. Karen gibi bir kızı ya da George gibi bir kocayı idare edemeyecek kadar zayıf, George'un, evliliği boyunca başka kadınlarla beraber olmasının nedeni de bu olsa gerekti. Annesi öldüğünde, Karen tüm zamanını George ile geçirmeye başlamıştı. Çılgın bir altı ay süresince birbirlerinden hiç ayrılmamışlardı. Ama sonra araya soğuk ve sarışın bir yıldız adayı girip, her şeyi berbat etmişti. George, bir aptal gibi onunla evlenmişti. Bu evlilik yalnızca birkaç yıl sürüp, George'a büyük paralara mal olmuştu. Bu arada, Karen da önüne çıkan ilk adamla —ona ev satan bir komisyoncu— evlenmişti. Onun evliliği de, George'unkinden iki gün sonra sona ermişti. Ama Karen'in umduğu gibi yeniden birlikte yaşayacakları yerde, George arkadaşlarıyla birlikte Palm Beach'e gitmiş, orada Pamela London ile tanışmış ve boşanması kesinleşir kesinleşmez, onunla evlenmişti. Düğünleri yılın sosyal olayı olmuştu. Karen düğünde sarhoş olup, birlikte geldiği adama, masanın altından uygunsuz şeyler yapmıştı, îki ay sonra da uyuşturucu müptelası bir besteci ile evlen-

mişti. Kiminle evli olduğunu George'un umursamadığını anlayınca boşanmıştı ve o zamandan beri de Beverly Hills'de tek başına yaşıyordu. Vakıftan gelen büyük paralara, harika bir daireye, sahilde mükemmel bir eve, üç arabaya, dört kürke ve canının istediği her şeye sahip yalnız bir kadın.

George Lancaster, külhanbeyi edasıyla içeri girdi. Masalarının önünden geçerken insanlar dikkat kesildiler, konuşmalar durdu, dalkavuklar ayağa kalkıp yerlere eğildiler.

O gelirken Karen ayağa kalktı. Küçük bir kız olsam da kollarma atılabilsem, diye düşündü. Ama bunun yerine hafif bir öpüşmeyle yetindi.

«Küçük kızım nasıl bakalım?» diye sordu George.

«Harika görünüyorsun Ba... şey... George. Gerçekten çok iyi görünüyorsun.»

«Hayır... Yaşlanıyorum.»

«Hadi, hadi. Sen... asla.»

George bir çocuk gibi sırıttı. «Ben ve Reagan, evladım. İki yaşlı at olarak, ikimiz de fena sayılmayız.»

«Böyle konuştuğunu duymasın sakın.»

«Kim? Ronnie mi? O böyle şeyleri umursamaz.»

«Seni çok seviyorum, Baba,» dedi Karen. Birden kendini küçücük bir kız gibi hissetmişti.

«Baba demekten vazgeç, olur mu? Buna tahammül edemediğimi biliyorsun.»

Karen, Bloody Mary'sinden büyük bir yudum aldı ve sonra neşeyle sordu. «Pamela nasıl?»

«Yaşlı bir karı için fena sayılmaz.» George yüksek sesle güldü. «Eskimo ve buz küpleriyle ilgili fıkrayı biliyor musun?»

On beş dakika süreyle, yalnızca masanın önünden akın akm geçen tanıdıklara selam vermek için duralayarak, fıkra anlattı.

Karen, lezzetli Neil McCharty salatasını didikledi, iki Bloody Mary daha yuvarladı, Elaine Conti'nin Ross'u aramak için neden ona telefon ettiğini merak etti ve George'un seks fıkralarını sabırla dinledi.

George kadınlardan hoşlanmıyordu. Karen bile bunu itiraf etmek zorundaydı.

Sonunda, Sokak İnsanları filminde oynayacağını açıkladı.

Karen dedikoduları duymuş ama bunlara inanmamıştı. George ona, bundan böyle film çevirmesinin olanaksız olduğunu defalarca söylememiş miydi?

Tepkileri çok karışıktı. George'un yeniden kente gelmesi harika bir şeydi. Ama Ross ne olacaktı? O da Sokak İnsanları'nı istiyordu. Buna ihtiyacı vardı.

«Lanet olsun,» diye mırıldandı Karen.

«Ne?» diye sordu George.

«Bir şey yok, Ba... George. Bu rolün sana göre olup olmadığından emin misin diye düşünüyordum.»

«Bana göre de ne demek? Ben role uymam, rol bana uyar. Bu kentte yıldız olmanın sırrı da budur. Bunu asla unutma.»

Öğleden sonra olduğunda, Angel son derece yorulmuştu. Yapmak istediği tek şey, eve gidip, yatmaktı. Salon bütün gün tımarhaneden farksızdı ve herkesin sinirleri gerilmişti. Masanın üzerindeki telefon belki yüzüncü kez çaldı. Angel bıkkın bir ifadeyle ahizeyi kaldırdı. «Koko'nun yeri. Size yardımcı olabilir miyim?»

«Angel, sevgilim?» dedi Bayan Liderman.

«Evet.»

«Seni çıkmadan yakalayabildiğime sevindim. Bilemezsin ne oldu. Frowie eve geldi ve bu senin sayende oldu, hayatım. Sen ve olumlu titreşimlerin sayesinde.»

«Ben yalnızca...»

«Ne dediğin önemli değil,» diye araya girdi Bayan Liderman. «Sen olumlu düşünce dalgaları yaydın ve bu da bebeğimin eve dönmesi için yeterli oldu. Çok müteşekkirim.»

«Ne oluyor?» diye fısıldadı Koko.

Angel ahizeyi kapatarak, fısıldadı. «Bayan Liderman'm köpeği geri dönmüş. Bunun benim sayemde olduğunu sanıyor.»

«Çok iyi. Belki sana beş yüz dolar verir.»

Sanki bunu duymuş gibi, Bayan Liderman, «Seni ödüllendirmem gerekiyor,» dedi.

Ve Angel, «Buna hiç gerek yok,» dedi.

Ve Bayan Liderman, «Arabamı sana gönderiyorum,» dedi. «Bu akşam seni bir partiye götüreceğim. Çok iyi vakit geçireceksin. Sevgili arkadaşım Pamela London'un şerefine verilen, çok özel bir parti.»

Telefonu dinlemekte olan Koko, sevinçle başını sallarken, Angel, «Çok naziksiniz, Bayan Liderman, ama gidebileceğimi sanmıyorum,» dedi.

Koko ahizeyi onun elinden kaptı. «Bayan Liderman,» diye bağırdı. «Angel sizinle birlikte gelmekten sevinç duyacaktır. Şoförünüz onu evinden alabilir mi? Size adresi vereyim.»

Koko onun hayatını düzenlerken, Angel başını çaresizlik içinde salladı. Koko telefonu kapadığında, «Ben gitmiyorum. Buna imkân yok,» dedi.

«Tatlım,» diye bağırdı Koko. «Bana güven. Gitmen gerek, bundan eminim. Hayatta yalnızca kendi istediklerimizi yapamadığımızı öğrenmen gerek. Bazen kader bizi başka yönlere iter ve kader **bu** akşam baloya gideceğini söylüyor.»

«Ne balosu?»

«Sen Cinderella'yı duymadın mı? Oh, Tanrım! Sana her şeyi öğretmem mi gerek?»

Öğleden sonra dört olmuştu. Elaine sakindi. Düşünceleri net ve kesindi. On dört telefon görüşmesinden sonra Ross'u hâlâ bulamamıştı ve tutuklanacağı kesinleşmeye başlamıştı.

Baygın gözlerle boşluğa baktı.

Başlıklar.

Sinema yıldızının karısı hırsızlıktan tutuklandı.

Beverly Hills bebeği Bronx'a geri dönüyor.

George Lancaster, «Elaine de kim?» diyor.

Evet, herkes onun sayesinde bol bol eğlenecekti. Kenti

terketmek sorunda kalacaktı. Rezil olacak, alay edilecek, utanç duyacaktı.

Ross Oonti neredeydi?

Dünyanın en büyük sadakatsiz yalancısı neredeydi?

30

Leon Rosemont'un, Andrews ailesi hakkında yaptığı araştırmadan fazla bir şey çıkmamıştı. Görünüşe bakılırsa, yaşayan hiçbir akrabaları yoktu ve evlenme cüzdanlarında adı geçen iki şahitten biri ölmüştü, diğerinin ise izi yoktu. Leon onlarla ilgili daha fazla bilgi öğrenmek için yapılacak tek şeyin, Barstow'a gidip, çevreyi kolaçan etmek olduğuna karar verdi. Millie, Kaliforniya'da tatil geçirmek istediğini söylemişti. Leon onun Barstow'u düşündüğünü sanmıyordu, ama Millie başka şeylerle meşgulken, bir günlüğüne Barstow'a gidip gelebilirdi.'

İçgüdüsel olarak dışarı çıktı, Kaliforniya için iki uçak bileti aldı ve neşeyle Millie'ye verdi.

«Bir aylığına tatile çıkıyoruz,» dedi. «Zaten izin hakkım vardı. Doğru dürüst bir şeyler yapmamız gerektiğini düşündüm. Bir araba kiralayıp dolaşırız.»

«San Francisco mu?» diye sordu Millie, gözleri parlayarak.

Leon başını salladı.

«Napa Vadisi? Arizona? Hollywood?»

Leon yine başını salladı.

Millie kollarmı onun boynuna atıp, sıkı sıkı sarıldı. «Tatlım,» dedi, «Sen çok başka birisin.»

Gitmelerine bir hafta kala, Leon ona dört yüz dolar verdi ve gidip tatil için giysiler almasını söyledi. Millie, sanki Leon ona dört bin dolar vermiş gibi, neşeyle alışverişe çıktı.

Leon onun dışarıda olmasından yararlanıp, Andrews dosyasını bavulunun altına sakladı. Yaptığı iş yasal değildi, ama resimler dahil tüm resmi dokümanın fotokopisini çıkartmıştı.

O sabah Dostluk Caddesi'nde çekilen on beş resim vardı. On beş cinayet resmi...

31

Saat tam dört on beşte, Ross Conti evinin kapısından öfkeyle girdi. İçeride karmaşa hüküm sürüyordu. Her yerde yabancı kişiler vardı.

«Burada neler oluyor?» diye bağırdı, mutfak kapısını süpürmekte olan Lina'ya.

«Senor Conti,» diye cevap verdi Lina ağlamaklı bir sesle. «Artık dayanamıyorum. İşi bırakacağım.»

Lina onun koluna sarıldı ve Ross kadını iterek sordu. «Bayan Conti nerede?»

Dar bir blucin ve çivili bir ceket giymiş, çılgın saçlı bir genç araya girdi. «Hey-hey, burada patron sen misin? Elektrik gücünü artırmak gerek -amplifikatörlerim patlayacak».

Çiçekli bir pantolon takım giymiş olan orta yaşlı bir kadın ortaya atıldı. «Bay Conti. Lütfen. Karınız bana yirmi tane eş vazosu olduğunu söylemişti. Çiçek düzenlemelerinin zamanında hazır olmasını istiyorsanız, bunlara hemen ihtiyacım var.»

Elinde bir keman kutusu taşıyan kibar bir İtalyan ağlamaklı bir sesle sordu. «Bizim odamız hazır mı? Zancussi Triosu'nun her zaman bir odası olur.»

«Tanrım!» diye bağırdı Ross. «Lina, karım nerede?)?

Lina gözyaşlarını önlüğünün kenarına sildi. «Geri gel-

medi. Her işi bana bıraktı. İşten ayrılıyorum.» Lina mutfağa yürüdü. İki arkadaşı arka kapının önünde bekliyordu.

Ross arkasmdan yürüdü. Onun ardmdan da çılgın saçlı genç, çiçekli pantolon takımlı kadın ve ağlamaklı İtalyan yürüdüler.

Mutfakta lavabonun başmda sebze hazırlayan iki o biçim, içki kasalarını boşaltan iki barmen, üzgün bakışlı ve du kez akordıyonlu bir İtalyan daha ve bir şort ile yansı kesilmiş bir bluz giymiş, sarışın bir genç kız vardı. Sony kulaklıklar kızın kulaklarına sıkı sıkıya yapışmıştı.

Ross, Lina'nm arkasmdan kapıya yürüyerek, Little S. Schortz'un ona kazık atıp resimleri Elaine'e gösterip göstermediğini merak etti. Parti günü Elaine'in evde olmayışını başka ne açıklayabilirdi ki?

<(Bayan Conti telefon etti mi? Mesaj bıraktı mı? Herhangi bir şey?» diye sordu umutsuzluk içinde.

((Beş kez telefon etti,» dedi Lina, yüzünü buruşturarak. «Ama eve gelmedi.»

«Hey... hey, bayım. Elektrik işi ne olacak?» diye sordu çılgın saçlı genç.

«Ya benim vazolarım?» diye bağırdı pantolonlu kadın.

«Ve de Zancussi Triosu'nun odası?» diyerek iç geçirdi melankolik İtalyan. Atlatılmamaya kararlı bir hali vardı.

((Defolun!» diye haykırdı Ross, kontrolünü kaybederek.

«Hey... hey, bayım, kendinize gelin,» dedi genç çocuk, elini yukarı kaldırarak.

«Evet, öyle,» dedi pantolonlu kadın.

«Mama Mia! Americanos!» İtalyan başını üzüntüyle salladı.

Tam o sırada telefon çaldı. Ross ahizeyi kaldırdı. «Evet?» diye bağırdı ve sonra sakin, ama öfkeli bir ifadeyle dinledi. Birkaç dakika sonra telefonu hızla indirdi ve çeşitli türdeki insafsızlık koleksiyoncularına bir göz bile atmadan evden fırladı.

Oliver Easterne kum rengi seyrek saçlarını önce bir ya-

na taradı, sonra da diğer yana, ama ne kadar özen gösterirse göstersin, kesinlikle kel olma yolunda olduğu gerçeğini hiçbir şey değiştiremezdi. Henüz duş almıştı, fakat saçlarını bir düzene sokmak için gösterdiği çaba, kol altlarında ter lekeleri oluşturmuştu.

Telefon çalmaya başladı, ama her zaman yaptığı gibi telefona koşmadı. Hizmetkârlar baksındı. Onlara her hafta dağıttığı bin dolar karşılığında bunu yapabilirlerdi herhalde.

Bir duş daha alsa mıydı?

Ama saçı bozulabilirdi.

Saçma bir file akardı.

Midesine giren sert bir kramp, yüzünü acıyla buruşturdu. Saçlarının dökülmesi yetmiyormuş gibi, bir de kanayan ülserler. Ve hepsinin üzerinde - basurlar. Hiç değilse onlar kanamıyordu. Ama **Sokak İnsanları** konusunda biraz daha sinirlenirse, onlar da yakmda kanamaya başlayabilirlerdi.

Neil Gray tam bir baş belasıydı, ama hangi yönetmen değildi ki?

Montana Gray tam bir baş belasıydı, ama hangi yazar değildi ki?

Oliver yetenekten nefret ederdi. Ama Oliver'm yeteneğe ihtiyacı vardı. Çünkü yapabildiği tek şey, anlaşmalardı.

Bir yapımcı olarak, zamanında bir efsane haline gelmişti. Belki büyük bir yapımcı olarak değil, ama sansasyonel bir tüccar olarak. Oh, yaptığı o anlaşmalar! Çektiği numaralar! Gümüş ekrana çıkardığı beceriksizler!

Beceriksizler Oliver'ı hiç etkilemezdi. Çünkü film daha yapım safhasma girmeden, o kendi hakkı olduğunu sandığı meblağı almış olurdu. Bir Oliver Easterne filminin bütçesi her zaman için biraz fazla, ya da bu film için para yatıran salaklara bağlı olarak, çok fazla olurdu. Ve eğer ilk düşünülen bütçe yeterli olmuyorsa, iki bütçe çıkarmak yasalara aykırı değildi - tabii yakalanmadığın sürece. Ve Oliver Easterne bu konuda bilinecek her türlü hileyi çok iyi biliyordu.

Bir kolunun altını dikkatle kokladı ve bir duş daha almasının gerekli olduğuna karar verdi.

Başına fileyi takıp, bornozunu çıkardı.

Bu gece, Conti'lerin partisinde yağcılık yapacaktı. Odadan odaya dolaşacaktı. Montana, Neil, George, hepsi onun riyakârlığının sıcaklığını hissedeceklerdi. Ve bunu yapmaktan büyük bir zevk duyacaktı, çünkü işin sonunda kimin başta olacağını biliyordu. Film bir kez ortaya çıktıktan sonra, artık onun sayılacaktı ve hepsine başlarının çaresine bakmalarmı söyleyebilecekti.

Tüm kontrol Neil ve Montana'da olacakmış! Ha! Bu biraz zordu işte. Onda, Houdini'nin bile bilmediği numaralar vardı!

Şimdi tek istediği, kumsaldaki o kızı bulup, onu bir yıldız yapmak ve ona kişisel bir kontrat imzalatmaktı.

Aynayla kaplı duvarm üzerinde kirli bir nokta gözüne ilişti. Bir kâğıt mendil alarak, dikkatle silmeye başladı. Midesi yine burkuldu. Bir sinema imparatoru olmak hiç de kolay iş değildi.

Angel'in temiz ve düzenli küçük dairesindeydiler.

«Giyecek hiçbir şeyim yok,» dedi Angel inatla.

«Basit bir şey,» dedi Koko, onun dolabını araştırarak. «Basit ama zevkli. Kentteki her karı Zsa Zsa Gabor'un Noel'deki kılığına bürünmüş olacaktır. Ben senin, ergenlik törenlerindeki tek bir gül gibi göze batmanı istiyorum.»

«Ergenlik töreni nedir?»

Koko ona inanmayan gözlerle baktı. «Bazen çok ileri gidiyorsun.» Sonra askıdan buruşuk bir siyah etek çıkardı, Angel'in üzerine koydu ve «Hmmmm, bunu beğendim. Bakalım bununla gidecek ne bulabiliriz?» dedi.

Angel başını salladı. «Koko... lütfen... Bayan Liderman'ı tanımıyorum bile.»

«Tatlım, geceyi onunla geçirmeyeceksin ki. Hollywood'un tüm herifleri sana bir bakacaklar ve...»

Angel kibirli değildi, ama erkeklerin üzerinde bıraktığı etkiyi biliyordu. «Evet, öyle ya,» dedi, «Hepsi ayaklarıma

kapanıp, bir sürü yalanlar söyleyecekler. Ben evliyim, Koko. Ben...»

Şimdi araya girmek Koko'nun sırasıydı. «Kimsenin işine burnumu sokmaktan hoşlanmam, sevgili Angel. Ama evli olsan da olmasan da, kocanın seni çok üzen bir şey yapmış olduğunu biliyorum. İçine kapanıp, acı çekmek istiyorsun. Acı çekmenin kimseye yararı olmamıştır. Yanma yaklaşacak her Warren Beatty tipindeki herifle yat demiyorum sana. Dışarı çık, eğlen ve sana gösterilen ilgiden keyif duy. Kendini çok daha iyi hissedeceksin.»

Angel onun tüm bunları nasıl bilebildiğine şaştı. İçinde bulunduğu durumu birkaç cümle içinde özetleyivermişti. Ve haklıydı da. Dışarı çıkmak ona iyi gelebilirdi. Sonra, böyle büyük bir Hollywood partisine de her gün davet edilmiyordu ki.

«Peki, gideceğim,» dedi yumuşak bir sesle.

Koko onun bluzlarını incelemekle meşguldü. «Ne?» diye sordu.

«Gideceğim dedim,» diye tekrarladı Angel.

O keskin hatları memnun bir gülümsemeyle gevşedi. «Tabii gideceksin, tatlım. Bundan hiç şüphem yoktu ki.»

Buddy partiye gitmek için hazırlanırken, evde yalnızdı. Frances Cavandish'e eşlik etmek feci bir şeydi, ama öte yandan partiye gidiyor olması da harika bir fırsattı.

Ne giyeceğini bilmiyordu. Frances Cavendish'in giysileri hakkında söylediği sözler onu çok kızdırmıştı. O karı giysiden ne anlardı ki? Allah bilir, Armani adını bile daha duymamıştı. Ve Armani giymek, şık olmak demekti. Bunu en aptal insan bile bilirdi.

Montana Gray'in orada olup olmayacağını, eğer oradaysa ona ne söyleyeceğini düşündü. «Hey... şey... bak dinle, eğer pazartesi gününe kadar sizden bir cevap alamazsam, Universal Stüdyolarıyla bir kontrat imzalamam gerekecek.» Hiç fena değildi.

Kapının zili düşüncelerini dağıttı.

Eşikte Sheily duruyordu. «Nerelerdeydin?» diye sordu. «Frances Cavendish ile görüştükten sonra, hemen buraya geleceğini sanıyordum.» Sheily davet edilmeden içeri girdi ve kendini yatağm üzerine attı.

Buddy onun sarhoş olduğunu görebiliyordu. Neden bu kızla ilişki kurmuştu sanki? Hawaii'ye gitmeden, Angel'i tanımadan önce sürdürdüğü hayata geri dönmek istemiyordu.

«Bir iş buldum,» dedi yavaşça. «Sana olan borcumu ödeyebileceğim.»

«Ne zaman?»

«Yakmda.»

«Yakmı boşver. Şimdi istiyorum. Neden çıkıp birkaç numara çevirmiyorsun? Sen beni hatırlamıyorsun Buddy, ama ben senin Gladrags için çalıştığın zamanı çok iyi biliyorum. Hatta bir keresinde birlikte çalışmıştık. Ekmek parası kazanmak için yaşlı karılarla yatmak nasıl bir his?»

Boğazına ekşi bir duygu yayıldı.

Sarhoş, rezil karı.

Gerçeği söyleyen sarhoş, rezil karı.

Tanrım. Şans ne zaman yüzüne gülecekti? Hayatında ne zaman, bir tek şey olsun, doğru gidecekti?

Montana kumsaldan döndüğünde akşamüstü olmuştu. Kendini okuldan kaçmış bir velet gibi heyecanlı hissediyordu. Ofise hiç gitmeden, doğruca eve gitti, uzun siyah saçlarını yıkadı ve vücudundaki deniz suyu ve kumları temizledi. Sonra beyaz bir bornoza sarılı olarak, İnga'yı arayıp, yokluğunda neler olduğunu sordu.

«Fazla bir şey yok,» dedi sekreteri. «Saat üç civarında Bay Gray aradı ve bir işi çıktığını, sizinle partide buluşacağını söyledi.»

«Neredeymiş?»

«Söylemedi.»

Artık Neil eve gelmeye bile tenezzül etmiyordu. Montana bi'r an için partiye gitmemeyi düşündü. Ama sonra, Ge-

örge Lancaster'm onu korkuttuğunu sanacağını düşündü. Ve eğer varlığmı hissettirmek istiyorsa, bu işi başmdan yapması gerekiyordu. George'a, senaryo ile istediği gibi oynayabileceği düşüncesini vermemeliydi. Her gün çekim yerinde bulunmaya karar verdi. Bay Lancaster, her kadının bayılarak ayaklarına düşmeyeceği gerçeğini kabul etmek zorunda kalacaktı.

Teype bir Al Green kaseti koydu ve parti için görünüşünün etkili ve fark edilir olması gerektiğine karar verdi. George Lancaster herifinin hemen unutamayacağı türden bir şey.

Beverly Hills Oteli'nin dokuz numaralı kabinine yerleşmiş olan Pamela London, açılır-kapanır bir masaj masasına yatmış, cildini yoğuran erkek parmakların keyfini çıkarıyordu.

«Çok iyi olduğunu duymuştum,» dedi yavaşça. «Ama aaha da iyisin.»

«Um... teşekkürler Bayan Lancaster,» dedi Ron Gordino. «Bu tür işler için genellikle çocuklardan birini yollarım, ama Karen sizin için olduğunu söyleyince kendim gelmeye karar verdim.»

«Bir erkek işi için asla bir çocuk yollamamalısın!» dedi Pamela, masum bir ifadeyle.

«Şey... böyle bir şeyi asla düşünmem, Bayan Lancaster.»

«Beni böyle çağırma. Bayan London diyebilirsin.»

Ya Pamela ne olacak? diye düşündü Ron. **Bu gece sana** partide **Bayan Lancaster, ya da Bayan London demeyeceğimden eminim.** Elaine sözünü tutup, onu partiye davet etmişti.

Ron'un parmakları belinin çevresindeki yağlara battıkça, Pamela inliyordu. Yaşlı bir karı için hiç de fena sayılmazdı. En azından elli beş yaşında olmalıydı. Ama insan Amerika'nın en zengin üçüncü kadını olursa, tabii ki formda kalırdı.

Ona «özel masaj»ımı yapsam ne olur acaba, diye düşün-

dü. **Beverly** Hills'deki diğer kanlar gibi o da kucağına düşer miydi acaba? Çoğunu ele geçirmek çok kolaydı. Onları masaya yatır, mücevherlerini, giysilerini ve unvanlarını çıkar. **Biraz** orayla oyna, biraz burayla ve hepsi avucunun içinde.

Ron tam harekete geçip geçmemeye karar veriyordu ki, George Lancaster yıldırım gibi içeri daldı.

Ron'a hiç aldırmadı, Pamela'nm yarı çıplak poposuna bir şaplak attı ve «Nasıl gidiyor yaşlı yarasa?» diye sordu.

Pamela kaba bir tonla güldü. «Hiç fena sayılmaz, kurbağa yüzlü.»

«Parti için güzelleşiyor musun?»

«Sanırım gitmek zorundayız. Bu Conti'leri tanımıyorum bile.»

«Ne olmuş yani? Parayı onlar ödediği sürece. Eğer parti hoşumuza gitmezse, küçük bir grup insanı alır Chasen's'a götürürüz.»

«İyi fikir.»

«Hey, sen,» dedi George, sonunda Ron Gordino'yu farkederek. «Bu inekle işin bittiğinde, beni alırsın.»

Gina Germaine kokular sürmüş, pudralanmış ve saçlarını mükemmel bir şekilde taramıştı. Ama henüz parti için giyinmemişti. Üzerinde transparan bir gecelik, altında da siyah iç çamaşırları vardı - açık bir sutyen, bikini bir külot ve saten bir jartiyerin tuttuğu siyah çoraplar.

Gina Germaine yamnda üç hizmetçi çalıştırıyordu, ama kapı çaldığında hepsine bir gecelik izin vermiş olduğu için, kendisi gidip açtı.

«Selam Neil,» diye fısıldadı. «Çok şıksın.»

Neil, ofiste erik rengi bir smoking ceketi, siyah ipekken dik yakalı bir gömlek ve siyah pantolon giymişti. Oradan çıkıp partiye gitmek için hazırdı.

«Teşekkür ederim,» dedi kibarca ve Gina'nm yan çıplak olduğuna aldırmadan. «Band yanında mı?»

«Tabii ki öyle,» diye cevapladı Gina tüm saflığıyla. «Söz sözdür, öyle değil mi?»

Gina döndü ve abartılarak dekore edilmiş pembe bir oturma odasma yürüdü.

«Kalamayacağım, Gina. Gecikmek istemiyorum. Bandı veriver.»

«Bir içkiye ne dersin?» Gina ona bir kristal bardak içinde buzlu viski uzattı. «Bu hoşuna gitmez mi?»

Neil içkiyi otomatik olarak kabul etti. Saat beşten beri kaç içki içtiğini unutmuştu. Üç müydü, yoksa dört mü?

«Kontratı imzaladığımız için çok heyecanlıyım,» dedi Gina. «Bu durumu ne zaman açıklayabiliriz?»

Neil yüzünü buruşturdu. «Açıklayanlayız. Asla. Kimseye. Bunu anlıyorsun, değil mi?»

«Böyle güçlü konuşman beni uyarıyor,» dedi Gina.

«Bundan böyle, tatlım, yalnızca aktör ve yönetmen ilişkisindeyiz.»

«Aktris,» diye düzeltti Gina.

«Aktris,» diye tekrarladı Neil. «Band nerede?»

«Gel.» Gina onu elinden tutarak, Tatiana bulutlarıyla sardı. Neil bu tatlı kokunun giysilerine sinmemesi için dua etti.

«Burası benim oyun odam,» diyerek Neil'i, duvarların her tarafı çerçevelenmiş kapak resimleriyle dolu büyük bir odaya soktu. Odanın geri kalan bölümünde, kumar makinesinden, en son video oyunlarına kadar her şey vardı. «Oyun oynamaya bayılırım,» diye ekledi Gina, gereksiz bir şekilde.

«Bandı ver, Gina.»

«Geliyor.» Gina bir düğmeye bastı ve Neil karşı koymaya fırsat bulamadan, kendini canlı ve renkli bir şekilde dev \ideo ekranında gördü. Amerika'nın en popüler sarışmıyla çıplak olarak sevişirken. «Bunu görmek isteyeceğini düşündüm,» diye açıkladı Gina. «Ne de olsa bunu eve götürüp, Montana'ya seyrettirmek istemezsin, öyle değil mi?»

Gerçekten de bunu istemezdi. Viskisinden bir yudum aldı, oturdu ve ekrandaki hareketi profesyonel açıdan değerlendirmeye koyuldu. Kötü bir açıdan çekilmişti, Gina görünmüyordu -oh Tanrım, evet görünüyordu, şimdi o iri göğüsleri tümüyle ekranı dolduracak şekilde dönmüştü.

Neil pantolonunun içindeki şişkinliği hissetti ve kaçınılmaz olan şeye sessizce küfür etti.

Gina ekranda inliyor, kıvranıyordu.

Ekran dışmda ise, geceliğini üzerinden attı, külotunu çıkardı ve Neil'in yanma oturdu.

Bir kez daha.

Son kez.

Ne kadar haklı olduğunu bilmiyordu.

Sadie La Salle ofisten her zamankinden iki saat erken ayrıldı. Japon şoförü, siyah Rolls-Royce'un kapısını açtı ve Sadie lüks deri koltuğa gömülüp, havalandırmayı en yüksek noktasına ayarladı.

«Eve mi, hanımefendi?» diye sordu şoför.

«Evet, lütfen.»

Ev, Beverly'nin özel tepelerindfeydi. Eve giden yol uzun ve dönemeçliydi. Ev, menajerliğini yaptığı yıldızların evleriyle rekabet edecek bir malikaneydi. Ev, Ross Conti olmadan, asla bir ev değildi!

Lanet! Lanet! Lanet! O zamandan bu yana yirmi altı yıl geçmişti ve Sadie hâlâ onu düşünüyordu.

Rolls-Royce, Rodeo Yolu'nda hızlı ve asil bir şekilde ilerlerken, Sadie gri camdan dışarı baktı. Bu gece onun evine gidecekti. **Namussuz.** Bu gece onun yaşadığı yeri görecekti. Karısıyla kibarca konuşacaktı. **Oh, senden nasıl nefret ediyorum, Ross Conti.** Hatta onunla bile konuşacaktı.

Yirmi altı yıl. Şimdi çok farklı bir insandı. Önemli, saygı duyulan, hatta bazılarının dediği gibi, korkulan biri. Ünlü modacıların hazırladığı giysileri giyiyor, saçını ünlü kuaför Jose Eber'e taratıyor, haftanın bir gününü Elizabeth Arden"de geçiriyor ve Cartier'nin mücevherlerini takıyordu.

Tabii Ross'u defalarca görmüştü. Hollywood çok küçük bir yerdi. Aynı partilere ya da galalara davet edilmeleri kaçınılmazdı. Hatta bir keresinde, Ross yine kendisiyle çalış-

mak istediğini söylemişti. **Namussuz herif, kendini kim sanıyordu?** Hayatına bir müşteri olarak yeniden girebileceğini ve Sadie'nin geçmişi hemen unutacağını mı sanıyordu? Sadie ona soğuk bir tarzda cevap vermiş ve o günden beri de onu görmemezlikten gelmişti.

Mutlu günler hep aklmdaydı. Her detayı hatırlıyordu.

Ross'u, Scwab'da ilk gördüğü günü. Ohhhh, muhteşem diye düşünmüş ve Ross bronz tenli bir tanrı gibi yaklaşıp, kahveden otlandığı zaman, şansına inanamamıştı.

îlk seviştikleri anı. Elleri göğüslerinde. Sertliği içinde ve dili bacaklarında.

Onu **Bu Gecenin Şovu** programına çıkarmak için New York'a gitmelerini. Ve başardıkları zaman duydukları heyecanı. Açık bir arabanm içinde, Central Park'ta gezişlerini. Times Meydanı'ndaki afişlerine hayran hayran bakmalarını. Beşinci Cadde'de sosi'sli sandviçler yemelerini.

Ve seks, seks, seks. Duşun altında. NBC'deki soyunma odasında. Bir taksinin arka koltuğunda. Bir otel asansörünün içinde. Ross doymak bilmiyor ve Sadie buna bayılıyordu.

Yirmi altı yıl sonra bile göğüslerinin üzerindeki ellerini hissedebiliyordu. «Ben göğüslere düşkünüm,» diyordu Ross. «Ve sen bebek, gördüğüm en güzel göğüslere sahipsin.»

Daha iyi bir şey belirene kadar. Kendisinden çok daha güzel bir şekilde paket edilmiş bir şey gelene kadar. Ve Ross hiçbir şeye aldırmadan, hatta bir teşekkür bile etmeden, hayatından çıkıp gitmişti.

Bu acıyı hâlâ duyuyordu. Kaybetme. Küçük düşme. Öfke.

Araba Sunset boyunca kayıp giderken, Sadie boş gözlerle dışarı baktı.

Ross'dan sonra yalnızca bir erkek olmuştu ve o da sayılmazdı. Zira Sadie de kendi çapında bir yıldız olmuştu ve yatağına girmek için uğraşan birçok erkek vardı. Güzel değildi, hatta hoş bile sayılmazdı, ama bir kez başarının

doruğuna tırmanmaya başladıktan sonra tüm erkekler peşinden koşmaya başlamışlardı.

Arada bir kadmla birlikte oluyordu. Bir kadınla seks ilişkisine girmek ürkütücü değil, yalnızca bir oyalanmaydı. Ve Sadie bundan hoşlanıyordu.

Tek hırsı mesleğiydi. Bu da yeterli oluyordu. Başarı çok ödüllendirici olabiliyordu.

Ama artık yeteri kadar zaman geçmişti - hatta gereğinden fazla zaman geçmişti. Yirmi altı yılın intikamını almak istiyordu. Ve bu gece bunu yapacaktı.

I

Saat tam dört elli beşte, Ross karısmı almak için mağazaya geldi.

Saat tam beşi on geçe de Elaine yanında olduğu halde dışarı çıktı.

Hiç konuşmadan, sessizce arabaya bindiler. Ve eve gidene kadar hiç konuşmadılar.

Eve girmeden önce, Elaine soğuk bir tonla, «Bu bir yanlışlıktı,» dedi. **Seni namussuz, bileziği çaldığımı düşünüyorsun.**

Ross başını salladı. «Herkes yanlışlık yapabilir,» dedi anlayışla. **Salak kan. Mutlaka çalman gerekiyorsa çal, ama** yakalanma.

Eve girdiler. Çılgın saçlı genç sigortayı attırmıştı. Pantolon takımlı kadm isteri krizleri geçiriyordu. Üzgün bakışlı İtalyanlar, kulağında kulaklıklar, her şeyden habersiz, salonun ortasında dansetmekte olan genç kızla flört etmeye çalışıyorlardı. İki o biçim, sos hazırlarken, garip yüz ifadeleri yapıyorlardı. İki barmen bir kanepeye uzanmış, esrar içiyorlardı. Lina ve arkadaşları mutfak kapısına kamp kurmuş, hemen çıkıp gitmek için hazır bekliyorlardı.

«Elaine,» dedi Ross, «Ben duş yapacağım. Bu partiyi sen istemiştin. Tatlım, al işte senin olsun.»

3 â

Barstow, Kaliforniya çok sıcaktı. İnsanı ferahlatacak esintisiz, boğucu bir sıcak.

Deke ucuz bir motele yerleşti. Küçük ve tozlu odada, sert şiltenin üzerine uzanıp tavana baktı. Gürültülü bir vantilatör monoton bir şekilde dönüyor, sinekler vızıldayarak uçuşup, kaçış yolu arıyorlardı. Yandaki odadan gelen televizyonun sesi, öfkeyle haykırmakta olan kadının sesini belli belirsiz bastırdı.

Deke çizmelerini, pantolonunu ve gömleğini çıkarmıştı. Yatağın yanındaki masanın üzerine parasını, her zaman taşıdığı avcı bıçağını ve üzerinde bir ad ve adres yazılı bir t ağıt parçasını koymuştu. Philadelphia'da üçü, o üç domuz ona, Düzen Koruyucu'ya gülerlerken verilen kâğıttı bu.

Ama Deke o sırada Düzen Koruyucu değildi. Hayır, daha önce o yalnızca Deke Andrews'du, bir hiç. Ve onların kahkahaları bir işaret olmuştu. Evet, mikropları kontrol altına alması için bir işaret. Zaferlerinden bazılarını Joey ile paylaşabilmesi ne iyi olurdu.

Joey kırmızı bir mini etek, beyaz plastik çizmeler, ucuz bir pembe bluz giymiş, her zamanki gibi> insanı dehşete düşürecek şekilde fazla makyaj yapmıştı.

Deke ona baktı. Joey ona göre güzeldi, ama ailesinin bu konuda ne düşüneceğini iyi biliyordu. Onlar hep televizyon seyreder, tüm kadınlara orospu derlerdi. «Şu Hollywood yıldızcıklarından her biri bir orospudur,» derdi annesi. «Hayatları yatmakla geçiyor> diye onaylardı babası. Ama ikisi de kanal değiştirmek ya da televizyonu kapamak konusunda hiçbir şey yapmazlardı.

Deke asla onlarla birlikte televizyon seyretmezdi. O, odasında kalıp, yatağına uzanmayı, Joey'i ve onu eve nasıl getirebileceğini düşünmeyi yeğliyordu.

Düşünülecek çok şey vardı. Joey ile evlenmek is-

tiyor, ama annesini üzmek istemiyordu. Her zaman annesine yaranmaya çalışırdı, fakat ne yaparsa yapsın. asla yeterli olamıyordu. «Bir gün, seni dünyaya getirmek için onca zorluğa katlanan zavallı anneni bırakıp gideceksin,» diyordu annesi. «Ve bu beni öldürecek!.»

Deke asla böyle bir şey yapmayacağını söylüyordu.

«Belki evet, belki hayır,» diyordu annesi ve sonra ekliyordu. «Eğer kalırsan, bizim olan her şey bir gün senin olacak. Evet, fazla bir şey olmadığını biliyorum. Ev, araba ve babanın ihtiyat akçesi...» Sanki ihtiyat akçesi konuşmaya değmeyecek bir şeymiş gibi, annesi bu noktada hep sözü değiştirirdi.

Deke ne kadar para olduğunu merak etti. Babası çalışkan biriydi. İkisi de sigara ve içki içmiyorlardı. Tek lüksleri renkli bir televizyon setiydi. Bazen yatağına yatıp, ikisinin de bir araba kazasında ya da yangında öldüklerini hayal ederdi. O zaman her şey onun olacaktı. Ve onu azarlayıp, küçük, önemsiz ve kendini suçlu hissetmesini sağlayacak kimse kalmayacaktı.

Sonra yaşamına Joey girmişti. Aylar boyunca onun varlığını bir sır olarak saklamıştı. Ama sonunda cesaretini toplayıp annesine söylemişti. Ya da böyle yapması için onu Joey zorlamıştı.

«Eve bir... Bir... Kız getirmek istiyorum,» demişti bir gün.

Şimdi Joey'in renkli giysisine ve portakal rengi saçlarına bakarken, annesinin onu asla beğenmeyeceğini biliyordu.

«Hazır mıyız, büyük çocuk?» diye sordu Joey, başını iki yana sallayarak.

Deke başını sealladı.

Joey neşeyle gözünü kırptı. «Öyleyse gidelim

Yan odadaki kadın, «Seni iğrenç herif,» diye bağırdı. Bir vurulma sesi duyuldu ve bir çocuk ağlamaya baş-

Onu mu çağırıyorlardı? Kendisini mi istiyorlardı?

Deke hemen doğruldu, bıçağına uzandı, keskin ucu parmaklan arasına aldı.

Ne yapması gerektiğine karar veremeden ses kesildi. Düzen Koruyucu dinlenebilirdi. Ona ihtiyaç duyulmuyordu. En azından, şimdilik.

33

Conti'lerin virajlı girişlerinde bir dizi araba sıralanmıştı. Üzerlerinde Superjock yazılı gömlekler giymiş kadın ve erkek valeler, Cadillac'lar, Lincoln'lar, De Lorean'lar, Rols-Royce'lar, Porsche'ler, Ferrari'ler, Bentley'ler, Mercedes'ler ve Excalibur'lardan oluşan bir araba ordusunu teslim almak üzere hazır bekliyorlardı.

Yolun aşağısmda ise, yapımcıları, parababalarmı, menajerleri ya da sosyetik tipleri değil de, gerçek ünlüleri bekleyen altı yedi fotoğrafçı birikmişti. Onlar flaş tipleri, yüzlerini Çin'den Şili'ye kadar herkesin tanıdığı Uluslararası Ünlüleri istiyorlardı.

Bu istekleri, gülümseyen bir Burt Reynold ve ona yakın yürüyen Rod Steward ile çarpıcı karısı Alana tarafından yerine getirildi. Fotoğrafçılar neşeyle deklanşörlere basmaya başladılar.

Evin içinde her şey kontrol altındaydı. İki Valium hapı ve bin yedi yüz dolarlık yeni Galanos elbisesiyle kuvvet kazanmış olan Elaine, sanki hiç derdi yokmuş gibi, konuklarını karşılıyordu. Gülüyor, sarılıyor, öpüşüyor ve herkesle harika-görünüyorsun alışverişinde bulunuyordu. Tanışmayan kişileri birbirine tanıştırıyor, bileğini hafifçe bükerek, garsonları çağırıyordu. Güzel, zeki, kibar ve otoriter bir görünüşü vardı. İlk konuk gelmeden kısa bir süre öncesine kadar avaz avaz haykıran bir enkaz olduğuna kim inanabilirdi?

Elaine evin içinde hüküm sürmekte olan keşmekeşi yatıştırıp, düzen kurmaya çalışırken, Ross - sadakatsiz pis domuz- duşa girip, ortadan kaybolmuştu. Ve Elaine bu işi iyi başarmıştı. Bronx'lu Etta yeniden harekete geçmişti. Şimdi ise Beverly Hills'li Elaine konuklarını karşılıyordu.

Üç inatçı hizmetçi, iki sarhoş barmen, isteri krizleri geçiren bir çiçek düzenleyicisi, Zancussi Triosu'nun iki aksi üyesi ve nefis bir disko müziği çalacak olan eski bir rock grubu üyesi ile çılgın kız arkadaşını toparlamak hiç de kolay olmamıştı.

Elaine bu kişileri tam düzene sokmuştu ki, diğerleri gelmeye başladılar. Yiyecek servisinin elemanları. Güvenlik sorumluları. Park yeri için valeler. Zancussi Triosu'nun üçüncü üyesi. Ve disko ikilisinin, bir başka çılgın olan ikinci üyesi.

Ve sonunda, partinin resmi olarak başlamasına tam on beş dakika kala, kendini soyunma odasına atmış ve aceleyle hazırlanmaya başlamıştı. Aslında bu iş için kendine daha fazla zaman ayırmak hoşuna gidecekti ama, insanların zorunluluk karşısında yapabildiği şeyler gerçekten çok şaşırtıcıydı. Sonra zafer edasıyla dışarı çıkmış ve ünlü parodilerinden - bu kez George Lancaster için - birini söylemeye söz vermiş olan ilk konuğu Sammy Cahn'ı karşılamıştı.

Şimdi oldukça uzun bir süre geçmiş olmasına rağmen, henüz ne şeref konukları, ne de Sadie La Salle gelmişti. Ama Bibi ve Adam Sutton, arkalarında ebedi kuyrukları Wolfi'e Schweicker olduğu halde muhteşem bir giriş yapıyorlardı. Bibi, siyah ipekli Adolfo elbisesi ve nefes kesen Cartier zümrütleriyle çok göz alıcıydı. Adam ise yakışıklı ve her zamanki gibi asil bir görüntüye sahipti. Elaine onları karşılamak için yürüdü.

Koko'nun, Angel'in güzelliğine güzellik katan bir makyaj tarzı vardı.

«Bu kadar zeki olduğunu bilmiyordum,» dedi Angel, aynadaki görüntüsüne bakarak.

«Seninle her şey çok kolay, tatlım.»

Angel gerçekten çok güzel olmuştu. Koko onun saçlarının bir bölümünü geriye toplamış, bir bölümünü de serbestçe omuzlarına dökmüştü. Pürüzsüz cildinin üzerine altın rengi sürüp, yaymıştı. Yanaklarında, göz kapaklarında, hatta dudaklarında bile altın rengi göze çarpıyordu. Uzun kirpiklerine kahverengi rimel, kaşlarının altına pembe ve bronz karışımı far sürerek, gözlerini iyice belirginleştirmişti. Sonuç, ustalıkla yapılmış, gizli ama son derece etkileyici bir makyajdı.

Koko'nun seçtiği' siyah eteğin üzerine, omuzları açık sade bir bluz giymiş, boynuna da yine Koko'nun bulduğu, saten bir boyunluk takmıştı.

«Hmmmm...» Koko geri çekilip, ona baktı. «Harika!»

O sırada dahili telefon çaldı. Arayan Bayan Liderman'm şoförüydü.

«Çok heyecanlıyım,» diye mırıldandı Angel. «Gitmem gerektiğine emin misin?»

Koko onu iki yanağından şefkatle öptü. «Orada iyi vakit geçir, tatlım. İkimiz için de eğlen.»

«Ordövler, Lina.» Elaine mutfak kapısından içeri seslendi. «Daha çabuk gelmeleri gerek. Lütfen ilgilen.»

Lina başını salladı. Daha önce söylediği gibi işi bırakmamıştı. İşi bırakmak yerine, o ve arkadaşları tertemiz siyah elbiseler giyip, beyaz önlükler takmışlar, neşe içinde çalışıyorlardı. Bayan Conti evde olduğu zaman her şey pürüzsüz gidiyor ve Lina'nın hiçbir şey için sorumluluk alması gerekmiyordu. Lina böyle çalışmaktan hoşlanıyordu. Ayrıca, söylentiye göre, Erik Estrada da bu akşamki davete katılacaktı. Onun ismini bile duymak, gözlerini yaşlarla dolduruyor du.

Elaine, Bridget ve David Hedison ile öpüştü, Dyan Cannon'a el salladı, Ryan O'Neil'in elini sıktı ve o sırada kapıdan içeri girmekte olan Sadie La Salle'a doğru yürüdü. Ross görünürlerde yoktu. Onu son gördüğünde Adam Sutton ve Roger Moore ile konuşuyordu, şimdi ise yok olmuştu.

«Lanet!» diye mırıldandı. Gerekli olan zamanlarda hep ortadan kaybolurdu. «Selam, Sadie,» dedi. «Harika görünüyorsun. İçeri buyur, eminim ki herkesi tanıyorsundur.»

«Geç kaldın, Buddy,» dedi Frances Cavendish sert bir sesle. İspanyol tarzı çiftliğinin kapısmı gürültüyle çarparak, kapadı. «Tanrım! Araban bu mu?» Frances, onun sokakta park edilmiş eski Pontiac'ma baktı. «Bununla gidemeyiz.»

«Neden gidemezmişiz?» diye sordu Buddy haşin bir tavırla.

«Oh, Tanrım! Bunun nedeni belli değil mi?»

«Bu araba benim için yeterli, Francie.»

«Bana Francie deme,» diye hırladı Frances. «Benim arabamla gideceğiz. Burada bekle, anahtarları alacağım.»

Frances eve dönerken, Buddy kaldırımda bekledi.

Az sonra çıktı. Buddy onun pırlantalı gözlüklerini takmış olduğunu farketti.

Acaba hiç evlenmiş midir, diye düşündü. Söylentilere göre, o bir seviciydi, ama şimdiye kadar hiçbir yıldız adayı onun kendisine saldırdığından şikâyet etmemişti.

Frances, çok büyük ve çok eski bir Mercedes'in anahtarlarını ona uzattı ve yola çıktılar.

Bayan Liderman orada bulunanlara dönerek, «Bu Angel'dir,» dedi. «Sevgili Frowie'nin bana dönmesini sağladı. Ne zeki kız, değil mi?»

«Kimin?» diye sordu uzun boylu, ince bir adam. Burnunda devamlı kötü bir koku varmış gibi bir hali vardı.

«Frowie. Köpeğim.»

Mor bir tafta elbise giymiş olan Bayan Liderman'm iri pırlantaları çok göz alıyordu. Bibi Sutton'm zümrütleri, bunların yanında sıradan şeyler olup çıkmıştı.

«Bu kadın kim?» diye sordu Bibi, kıskanarak.

«Bilmiyorum,» diye cevapladı Elaine. «Pamela'nm listesinden biri olmalı.»

«Peki, George ile Pamela neredeler?» Bibi, onu küçük

düşürmek istermişçesine başmı salladı. «Çok geç kaldılar, tatlım. Şeref konukları erken gelmelidir.»

Bunu Elaine de çok iyi biliyordu, Bibi'nin ona hatırca Anasına gerek yoktu.

«Herhalde yoldadırlar,» dedi dikkatle ve gerçekten yolda olmaları için dua ederek.

Montana, Volkswagen'i ile yola girdi ve önündeki gümüş rengi limuzinin yolcularmı boşaltmasını bekledi. Daha iyi - ya da kötü - bir zamanlama yapamazdı. Öndeki arabadan George Lancaster ve Pamela London iniyorlardı.

Arabasında oturup, onların içeri girmelerini beklemeyecektı. Çabucak arabadan çıktı ve onlara doğru yürüdü.

«Ne var ne yok, George?» diye sordu cesaretle. «Susuzluktan ölüyorum. Bana bir içki alır mısın?»

Saat tam sekizde, Zancussi Triosu zevkli bir müzik çalmaya başladılar. O ana kadar sağa sola koşup, herkesle ilgilenmeye çalışan Ross, bunu fırsat bilip mutfağa gitti ve minik sandviçlerden atıştırmaya başladı.

Elaine de onun arkasmdan mutfağa girdi. «Nerelerdeydin?» diye bağırdı. «Pamela ile George şimdi geldiler. Sadie La Salle ise yirmi dakikadır burada. Dışarı çıkıp görünmek sana zor mu geliyor? Ya da tüm gece mutfakta kalmayı mı düşünüyorsun?»

«Cordovo'lar, Lazar'lar ve Wilder'larla konuşuyordum. Benden ne istiyorsun, kanımı mı?» dedi Ross, kendini savunmaya çalışarak.

«Şeref konuklarımızı karşılamanı istiyorum, tabii bu seni sıkmazsa.»

Birbirlerine öfkeyle baktılar. İkisi de partiyi düşünüyor, ikisi de kendi kişisel düşünceleriyle hırslanıyordu.

«Pekâlâ,» dedi Ross. «Gidip, biraz yağcılık yapayım. Sen de Elaine, şöyle bir dolaşacak olursan belki birkaç çanta aşırabilirsin.»

«Ve işte bu da Angel,» dedi Bayan Liderman Pamela **London**'a. «Frowie'yi **o** kurtardı.»

«Aman Tanrım!» diye içini çekti Pamela. «New York' taki dairemin her tarafma işeyen o köpek hâlâ duruyor mu?»

«Frowie on üç yaşında,» dedi Bayan Liderman gururla. «Bunu insan yaşma vurursan, doksan bir yaşmda oluyor.

Pamela, Angel'i inceledi. Kız, o bilinen yıldız adaycıklarma benzememesine rağmen, oldukça güzeldi. «Peki, Frowie'yi nasıl kurtardm?» diye sordu yavaşça. «Çünkü tatlım, bunu yaptığın için ödüllendirilmen mi yoksa kurşuna mı dizilmen gerektiğini bilemiyorum. O köpek İran halılarımdan birini mahveden, şımarık bir mahluktur.»

«Pamela!» diye bağırdı Bayan Liderman şefkatle .

İki kadın birbirlerine sarıldılar. Birbirlerini taa okul günlerinden tanıyorlardı ve Essie Liderman da Pamela kadar zengin olduğu için, dostlukları hiç bozulmamıştı. Çok zengin kişiler ancak çok zengin kişilerin yanında rahat olabilirler, di. Essie bunu belirtmekten daha çok hoşlanmakla birlikte, her iki hanım da hayatm bu gerçeğini çok iyi biliyorlardı.

Angel, evden, insanlardan ve atmosferden son derece etkilenmişti. **O,** Angel Hudson, gerçek bir **Hollywood partisi**ne gelmişti. Ve burada bir sürü yıldız vardı. James Caan, Elliot Gould, Liza Minelli ve Richard Gere'i görmüştü. **Rich**ard Gere! Şimdi ölse de gam yemezdi.

Bunu onunla paylaşabilmek için Buddy de orada olabilseydi.

Buddy.

Kaşlarını çattı. Buddy onun sandığı gibi bir erkek değildi. Evlenmiş olduğu erkek de değildi ve artık onu unutması gerekiyordu.

Essie ve Pamela, onun varlığını unutmuşlar, geçmiş günlerden söz ediyorlardı. Angel hayranlık içinde çevresine bakındı.

«Selam,» dedi etkileyici bir erkek sesi. «Bunca zaman neredeydim acaba?»

«Öfkeli Boğa'daki rolü geri çevirmemeliydim,» dedi lezar derisinden çizmeler giymiş aktör. «Meslek hayatımın en büyük hatasıydı bu.»

«Bana para veriyor. Sanırım bu onu uyarıyor,» dedi vizon kenarlı bir kap giymiş olan kızıl saçlı.

«Onlara giysiler alıyorum, Acapulco'ya götürüyorum - daha ne istiyorlar?» diye sordu, öfkeli bir aygır.

Montana bara doğru yürürken kulağına gelen konuşmalardı bunlar. Son derece çarpıcı görünüyordu. Dize kadar gelen çizmelerin içine sokulmuş beyaz ipek bir pantolon ve uzun bir boy. Önü beline kadar açümış beyaz bir ipek bluz ve kızılderili boncuklarıyla süslü beyaz deriden bir yelek. Siyah saçları örülmüş ve boncuklarla süslenmişti. Boynunda firuze taşlarıyla süslü gümüş bir tasma, kulağında ince gümüş halka küpeler vardı.

Neil henüz gelmemiş olduğu için onun bu görüntüsünü takdir edemezdi. Ama Oliver Easterne, bu orijinal giysisinden dolayı ona kompliman yaptı. Ama bu komplimanı yapan Oliver olduğu içi'n, buna sevinmesi mi yoksa kızması mı gerektiğini bilemiyordu.

Çevresine bakmarak bir sürü sahtekâr, diye düşündü. Bugün plajda, onların bir yaşam boyu eğleneceklerinden daha çok eğlendim.

Emin değildi ama, Neil'in eski karısmı gördüğünü sandı. Güzel ve sarışın. Bakımlı ve ameliyatlı. Mükemmel Beverly Hills görünüşü.

Maralee, Montana'nm ona baktığını hissetmiş olacak ki, bir an için döndü ve bakışları karşılaştı. Montana onun eski Bayan Gray olduğundan emindi artık.

«Sadie, gelebildiğine çok sevindim. Bu benim için çok önemli.» Kesin bir bakış. «Bunu biliyorsun, değil mi?»

Sadie, onu her gördüğünde olduğu gibi, midesinin burulduğunu hissetti. Bu kez bununla ilgili bir şeyler yapacaktı. «Ross,» dedi dikkatle, «Burada olmak çok hoş.»

Ross onu kızıştırmak için üsteledi. «Yalnızca hoş mu?»

Saide onun bakışlarına karşılık verdi. «Evini sevdim.»

«Fena değil, değil mi?» Ross biraz daha yaklaştı. «Biliyor musun, harika görünüyorsun.»

«Teşekkür ederim,» dedi Sadie ondan uzaklaşarak. Onunla uğraşmaya başlamadan önce bir içki daha içmesi gerekiyordu.

«Benim küçük Sadie'm, sonunda gerçekten başardm, değil mi?»

Oh, Tanrım! Yine her zamanki gibi âdiydi. Biraz daha geriledi ve bir arkadaşının geldiğini görerek rahatladı. «Emile Riley'i tanıyor musun?» diye sordu hemen.

«Evet, tabii. Emile, seni gördüğüme sevindim.»

«Ben de Ross,» diye cevapladı Emile. «Ne harika bir topluluk. Çiçek düzenlemelerine bayıldım. Elaine'i tebrik etmeliyim, nerede o?»

Sadie hemen onun koluna girdi. «Gel, gidip onu bulalım. Seninle sonra görüşürüz, Ross.»

O ünlü mavi gözler hâlâ parlıyordu. «Bundan emin olabilirsin.»

Ross onun yürümesini izledi. Güçlü Sadie La Salle. Bir an için yine onun olmuştu, bundan emindi. Ve gece daha henüz yeni başlamıştı.

Yanında Karen belirdi, «Seninle konuşmak istiyorum.»

Üzerinde dore ve lame karışımı bir şalvar takım vardı ve ince ipeksi kumaşın arkasmdan o inanılmaz göğüs uçları oldukça belli oluyordu. Ross onlara dokunmak için dayanılmaz bir istek duydu, ama kendine hâkim oldu.

«Conti'lerin evine hoşgeldm,» dedi.

«Hoşgeldinmiş! Bugün Elaine'in bana telefon edip seni sorduğunu biliyor muydun?»

«Beni mi?»

«Evet, seni.»

«Neden ben?»

«Bilseydim sana sorar mıydım?»

Ross yüzünü astı. «Bir şeyler oluyor. Bugün Rodeo Yolu'nda herifin biri yanıma geldi ve yüzüme bazı resimler fırlattı.»

«Ne resimleri?»

«Bizim resimlerimiz. Yatakta.»

«Nee?»

«Güzeller! Neden sen ve Karen bu kadar samimisin bakayım? Sizi yaramazlar. Elaine'e söyleyeceğim!» Bibi Sutton tabii ki şaka yapmıştı, ama ikisi de yanmış kediler gibi sıçradılar.

Wolfie Schweicker de kadife takımı, kırmalı gömleği ve üzeri işli gece terlikleriyle son derece gösterişliydi. Küçük, keskin gözler, ufak ve kalkık bir burun, etli dudaklar ve tavşandişlerin bulunduğu yuvarlak yüzünü, yeni perma yapılmış saçları çevreliyordu. Bazıları onu kırmızı bir havuz balığına benzetiyordu.

«Çok güzel bir parti, Ross. Bibi ile ben bunu konuşuyorduk.»

«Teşekkürler, Wolfie.»

«Rica ederim. Bibi ile ben gerektiği yerde övgüde bulunmasını biliriz.»

«Ne güzel.» Ross bu adama tahammül edemiyordu. Sakin yapılı Adam Sutton'un onu evine nasıl kabul ettiğini merak etti.

Karen konuşmaya katıldı. «Elbisen harika, Bibi.»

«Sahi mi? Öyle mi düşünüyorsun? Bence çok önemli bir şey değil.»

«Önemli değilmiş!» dedi Karen. «Yaşlı Adam'a en azından iki bine malolmuştur. Para varsa göstereceksin, Bibi.»

«Hayatım, ne kadar kaba konuşuyorsun.»

«Ben babamm kızıyım ve babamın da ne tür biri olduğunu sana anlatmama gerek yok, değil mi Bibi?»

Frances Cavendish'i atlatmanın en çabuk yolu neydi?

İyi soru.

Buddy çevresindekileri incelerken, bu soruyu düşündü. Çevresindekilerle konuşmaya başlayabilirdi. Etraf yıldız doluydu.

Evin içi çok kalabalıktı. SPARTACUS

«Odada gezinmeyi düşünüyorsan, bunu unut,» dedi Frances soğuk bir tonla, sanki onun düşündüklerini okumuş gibi.

«Gezinmek mi? Gezinen kim?» dedi Buddy hiddetle.

«Yalnızca bir ikaz.»

«Banyoya gitmeye izin var mı?»

«Şimdi mi? Daha henüz geldik.»

((Ne yapmamı istiyorsun? Ayakkabılarımın üzerine mi yapayım?»

«Çabuk ol. Seni buraya yalnız kalmak için getirmedim.»

Buddy topuklarını birbirine çarptı. «Evet, efendim.»

«Selam, Elaine.»

«Selam, Ron.»

Onu neden davet etmişti ki? Giyinik haliyle oldukça uyumsuz duruyordu.

«Bu... şey... oldukça güzel bir toplantı,» dedi Ron.

«Teşekkür ederim.»

«Clint Eastwood'la tamşmak isterim.»

Kim istemez ki? Ama Elaine onu elinden tutup Clint Eastwood'la tanıştırmak niyetinde değildi.

«Kusura bakma, Ron. Yapacak çok işim var.»

«Biraz gevşek ol, Elaine. Kendini sıkma. Sana tavsiye ettiğim vitamin haplarını aldm mı?»

Elaine sert bir ifadeyle başını salladı. Ron ona büyük ve şapşal bir köpeği hatırlatıyordu. Nasıl olmuştu da yüzünü kaplayan lekeleri ve kulaklarıyla burnunun içinden çıkan saman rengi tüyleri onun ofisindeyken farketmemişti?

Nasıl farkedebilirdin ki, Elaine?

Fırtınaya tutulmuş gibiydin!

«...o bir Barbie Bebek gibidir, her an yeni giysi satın almak ister.»

«...yatırım yapabilmek için anasını bile satar o...»

Buddy salonda ilerliyordu. Kendini her zamankinden çok daha iyi hissediyordu. O buraya aitti ve bundan sonra

hep burada olacaktı, tabii eğer **Sokak İnsanları** filmindeki rolü alabilirse.

Ann-Margaret'a gülümsedi, kadın da ona karşılık verdi. Micheal Caine'e, «Nasılsın?» dedi ve dostça bir cevap aldı. Gerçekten uçuyordu!

Ve sonra onu gördü. Angel. Onun Angel'i.. İnanamıyordu, ama Angel oradaydı...

Oliver Easterne, Montana ile ciddi bir konuşmaya girişmişti. İkisi de birbirlerinden hoşlanmıyorlardı, ama film onları zorunlu olarak bir araya getiriyordu.

«Neil nerede?» diye sordu Oliver, saatine bakarak.

«Bildiğini sanıyordum,» diye cevapladı Montana. «Bir toplantısı vardı. Benimle burada buluşacaktı.»

Oliver terliyordu ve almış olduğu iki sıkı duşa rağmen, ter koktuğunu hissediyordu. «Affedersin,» dedi. «Tuvalete gitmem gerekiyor.»

Kendini konuk tuvaletine kitledi ve ceketiyle, gömleğini yırtarcasma çıkardı. Koltukaltlarını kokladı. Gerçekten ter kokuyordu. Gümüş bir sabunluk içinde duran bir kalıp sabunu aldı ve koltukaltlarını sabunladı. Sonra pantolonunu indirdi ve sabunlu ellerini külotunun içinde gezdirdi - ne olur ne olmaz diye. Kapalı duran tuvalet kapısmı kontrol etmeyi ihmal ettiği için, içerden Pamela London çıktığında ikisi de birbirlerine şaşkınlıkla baktılar.

«Ne yapıyorsun?» diye sordu Pamela, cırtlak bir sesle. Pamela onun kim olduğunu bile bilmiyordu.

Oliver da, pek yakında filminin yıldızı olacak adamın karısını tanıyamamıştı. «Bir keçiyle sevişiyorum,» dedi aceleyle. «Neden kendi işinle uğraşmıyorsun?»

«Angel?»

«Buddy?»

Bir an için ikisi de birbirlerinin kollarına atıldılar. Sonra Shelly ile yaptığı telefon görüşmesini hatırlayan Angel'in

yüzü birden değişti. Angel'in Shelly aracılığıyla gönderdiği mesajı hatrlayan Buddy de yüzünü buruşturdu.

«Burada ne işin var?» dediler ikisi birlikte.

Ve bir saattir Angel'a asılan bir televizyon reklam yıldızı, elini sanki malıymış gibi Angel'in koluna koydu ve «İyi misin, güzelim?» dedi.

Güzelim! Buddy onun takma dişlerini kırıp, peruk olduğu belli olan saçlarının arkasından dışarı çıkarmak istedi.

«İyiyim, teşekkür ederim,» dedi Angel kibarca.

«Bak, dinle... belki konuşabiliriz,» dedi Buddy hemen.

«Bilmiyorum.»

«Bilmiyorum da ne demek?»

«Şey, ben...»

«Hanımefendi bilmiyorum demek istiyor,» dedi peruklu adam. «Neden daha sonra geliniyorsun, dostum?»

«Sen de neden defolmuyorsun, dostum?»

«Bak bana...»

Konuk odasından çıkan yarı-çıplak Oliver Easterne ve öfkeli Pamela London, onların konuşmasını kesti.

«Benimle böyle konuşamazsın, seni iğrenç herif!» diye haykırdı Pamela, elindeki saç fırçasını sallayarak.

«Sana ne oluyor, yaşlı karı? Git başımdan! Sen çıldırmışsın!»

«Ne oluyor?» diye bağırdı George Lancaster, bir grup dalkavuğun yanından ayrılarak.

«Bu sapık herif tuvalette kendisiyle oynuyordu. Hem de ben oradayken,» diye bağırdı Pamela.

«Bu karı çıldırmış,» diye haykırdı Oliver öfkeyle.

«Bu karı dediğin benim karımdır,» dedi George Lancaster. «Sevgilim, seni Oliver Easterne ile tanıştırayım. Benim filmin yapımcısıdır kendisi.»

Yaşlı bir aptal gibisi yoktur...
Ya da genç bir aptal gibisi...
Ya da orta-yaşlı bir aptal gibisi...
Klişeler.

Gina Germaine bir klişeydi. Aynı zamanda da ateşli, seksi, büyük göğüslü ve sarışın bir odalık.

O beni çılgına çeviriyor, diye düşündü Neil Gray. Bu davada hiç savunmam yok.

Ben ne tür bir aptalım?

Kime başvurabilirim?

Böyle bir zamanda neden Newley Bricusse şarkılarını düşünüyorsun? Amerika'da yılın sarışını seçilen kadının yanında oturmuş, sana uluslararası arzu mesajları iletirken?

Çılgın düşünceler.

İlk yattığım kadın siyah çorap giymiş, jartiyer takmıştı. Adı Ethel'di ve İskoçyalıydı. O zamanlar ben on beş, o da yirmi üç yaşındaydı. Tüylü bacakları ve özel sevişme yöntemleri vardı.

Montana asla jartiyer kullanmazdı. Bunun sözünü edecek olsa, yüzüne güleceğinden emindi.

Sarılmış, sarmalanmış süt beyazı bacaklar. Çerçevenin ortasında gür bir çalılık.

Aman Tanrım!

Gina ağırlığını yana aldı.

«Hazır değilim,» diye itiraz etti Neil.

«Biliyorum,» dedi Gina. «Ama sana bir sürprizim var.»

«Bir gizli kamera daha mı yoksa?» diye sordu Neil.

«Endişelenme. Kutlama yapıyoruz ve bunun unutulmayacak bir gece olmasmı istiyorum.»

«Parti?» diye sordu Neil. Gina kalkmış kapıya doğru

yürüdü. Neil onun geri gelmesi ve başladığı işi bitirmesi için telaşlanıyordu. Ya öyle olacaktı, ya da bir koca suyla ateşini söndürmesi gerekecekti.

«Partiye gideceğiz,» dedi Gina.. «Sonunda.»

Neil sandalyeye yaslandı ve bekledi.

Yaşlı bir aptal gibisi yoktur... genç bir aptal... orta yaşlı bir aptal.

Yattığı ikinci kadm Piccadilly'li bir fahişeydi. Ondan beş sterlin istemiş ve karşılığında belsoğukluğu vermişti. Neil on altı yaşındaydı. Kadm jartiyer takmamıştı.

Birden iki kişi oldular.

Gina. Şehvetli. Ahlâksız. Her şeyiyle Amerikalı bir seks tanrıçası.

Ve onun yanında, ince yapılı bir Avrasyalı dişi. Koyu zeytin rengi bir cilt, kalçalarına kadar bir perde gibi inen siyah saçlar, küçük göğüsler ve ince bir bel. İpeksi üçgenini daha bir belirleyen beyaz saten jartiyerin dışında tümüyle çıplaktı. «Bu Thiou-Ling,» dedi Gina. «İkimize bir armağan, ingilizce konuşmaz, ama anlar. Çocukluğundan beri aşk sanatı konusunda eğitilmiştir. Anlaşmamızı kutlayacağız, Neil. Ve sonra da partiye gideceğiz.»

35

«Neyin?» dedi Oliver dehşet içinde ve filmindeki o parlak rol dağıtımı gözleri önünde kaybolarak.

«Ne?» diye haykırdı Pamela. Sonra gülmeye başladı. Tüm bedeni attığı kahkahalarla titriyordu. «Bu Oliver Easterne,» dedi, gülme krizinin arasında. «Bu... bu... öfkeli küçük adam.»

George da gülmeye başladı. «Evet, öyle, aptal domuz.

Filmin yapımcısına hakaret etmemelisin. Parayı ödeyecek olan odur.»

Pamela boğulurcasma gülüyordu. «O, demek o!»

Oliver pantolonunu arta kalan gururuyla çekmeye çalışırken, yüzündeki öfke ve utanç ifadesi de acı bir gülümsemeye dönüşmüştü. «Bayan Lancaster,» dedi yaltaklanarak. «Lütfen beni bağışlayın. Hiç bilmiyordum. Bayan Lancaster, sizinle tanıştığıma çok sevindim, Bayan Lancester...»

«Tanrı aşkına, bana Pamela de. Sanırım birbirimizi oldukça samimi bir şekilde tanıyoruz, öyle değil mi?»

Ve sonra yine kontrol edemediği bir gülme krizine tutuldu.

Pamela London ve Oliver Easterne arasındaki tatsızlık sona ermişti, ama peruklu adam Angel'in yanından kımıldamamıştı.

Buddy ona aldırmamaya çalıştı. «Konuşmamız gerek,» dedi elini Angel'in koluna koyarak.

Angel geri çekildi. «Ben... söylenecek bir şey olduğunu sanmıyorum.»

«Söylenecek çok şey var.»

«Neden toz olmuyorsun?» dedi peruklu adam.

Angel, Buddy'nin yüzünde beliren öfkeyi gördü ve hemen atıldı. «Lütfen sorun çıkarma. Belki daha sonra konuşuruz.»

Angel ne yapmaya çalışıyordu? Ne aptalca bir oyun oynuyordu? Angel onun karısıydı. Kendisi de onun kocası. «Şimdi,» dedi kesin bir ifadeyle. Şimdi söylemesi gereken şeyler vardı.

«Bu herif de kim?» dedi peruklu adam.

Angel engel olmaya fırsat bulamadan, Buddy çılgın bir yumruk savurdu. Buddy'nin yumruğu adamm çenesini yalayıp geçti ve bir zamanlar tehlikeli sahnelerde dublörlük yapmış olan adam, Buddy'nin midesine sıkı bir dirsek geçirdi. Buddy acıyla öne kıvrıldı. Yeniden doğrulabildiğinde ise, Angel ve çapkm kavalyesi yok olmuşlardı.

Maralee Sanderson açık sarı saçlarını öfkeyle çekiştirdi. **Elaine** ona Neil ve karısını da davet ettiğini söylemişti. Öyleyse Neil nerelerdeydi? Ve Montana neden çılgın bir kızılderili gibi oradan oraya koşuşturuyordu? Kadın boncuklar ve örgüleriyle son derece komik görünüyordu. Kaç yaşın**daydı** acaba?

Neil'in onunla evlenmiş olması Maralee'yi şaşkına çevirmişti. Kadın bir hilkat garibesiydi. Çok uzun. Çok çılgın görünüşlü. Çok her şey.

Ranyd'nin eli bacağında dolaşmaya başladı. Maralee, rahatsız edici bir sineği kovalar gibi bir tokat attı. Randy yatakta iyi', hatta çok iyiydi. Ama böyle bir partide geri planda yok oluyordu. Kimseyi tanımıyor muydu? Bu adamda, babasının deyimiyle 'sosyal çalım' eksikliği vardı. Şimdiye kadar bundan yakmmamıştı, ama bu gece yanından ayrılmamak istemesi, Maralee'yi rahatsız etmişti. Belki de Karen ile Elaine haklıydılar. İkisi de bir şey söylememişlerdi, ama bu ilişkiyi onaylamadıkları belliydi. Bir zamanlar Neil Gray gibi bir adamla evli olan bir insan, Randy Felix gibi biriyle çıkmazdı. Ayrıca Maralee, onun parası olmadığından da şüphelenmeye başlamıştı. Ve kimseye mirasının tek kuruşunu yedirmek niyetinde değildi. Bundan kesinlikle emindi.

«Gördüğüm en büyük cinsel organ...» diyordu şık bir siyah elbise giymiş, bakımlı bir orta-yaşlı kadın.

«Kaka yapmak parayla olsa, eminim ki kusmayı tercih eder,» dedi hızlı konuşan bir yapımcı.

«Her gün ofisime gelir, kapıyı kitler, masanın altına girer ve benimle uğraşır,» dedi bir stüdyo yöneticisi.

Hollywood konuşmaları. Ross bunları daha önce de duymuştu. Şimdi kafası kendi düşünceleriyle doluydu. Elaine **neden** Karen'i arayıp onu sormuştu? Yoksa resimleri mi görmüştü? Little S. Schortz on bin dolar istemişti. Eğer Elaine resimleri gördüyse, namussuz herif havasını alırdı, zaten havasını almak zorundaydı. On bin doları nakit olarak toparlaması mümkün değildi. Şu anda gereğinden fazla açıl-

mış durumdaydı. Muhasebecisi her gün onu arayıp, bir toplantı yapmalarını istiyordu. Bir de partinin faturaları gelmeye başladı mı, adam herhalde altma kaçıracaktı.

Sadie La Salle'in onu ait olduğu yere getirmesi için dua etmekten başka yapacak hiçbir şeyi yoktu. Sadie bir zamanlar onu yukarılara çıkarmıştı.

Oliver Easterne salonu dolaşıp, George'un sıkıcı karısı tarafından rezil edilişine tamk olmayan birini aradı. Ne cadı! Kendisi bile, kadının milyonlarına rağmen, onunla yatmakta zorluk çekerdi. Oliver'm para için her şeyi yapacağı herkes tarafmdan bilindiği halde.

için için hırslanmasına, ülseri ağrımasma ve basurlar canını yakmasına rağmen, o kızıl saçlı karıyla birlikte gülmüştü. Ama bunun acısını çıkaracaktı. Film tamamlanıp cebinde herkesinkinden fazla para olduğu zaman.

Oliver bu işte bu kadar zamandır boşuna kalmamıştı.

Yemek veriliyordu. Ve kim nerede oturacak? Çünkü Beverly Hills'de yerleştirme, partinin kendisi kadar önemliydi.

Elaine konuk listesini gözden geçirip, kimin nerede oturacağına karar vermek için saatlerce uğraşmıştı. Yirmi masa. Her masada on iki kişi. Baccarat kristaller. İngiliz porselenleri. Porthault peçeteler. Her masanm ortasına yerleştirilmiş ince Waterford cam kaplar içinde papatyalar, anemonlar ve frezyalar. Kartların üzerine kabartma yazı yazılmıştı - en üstte Elaine ve Ross Conti ve altında şık bir yazıyla her konuğun adı.

Elaine kendini George Lancaster ile Adam Sutton'm arasına yerleştirmişti. Ross'u ise Sadie La Salle ve Pamela London arasmda oturtacaktı.

Pamela ile Oliver olayından sonra hemen yukarı koşup bir Valium daha yutmuştu. Aşağıya indiğinde her şey sakinleşmişti. Oliver özür dilemişti. Pamela ile George ise bu olayı son derece komik bulmuşlardı. George güldüğünde, doğal

olarak herkes onunla gülmeye başlamıştı. Elaine rahat bir nefes aldı.

Ross, Sadie'nin masaya gelişini izledi. Ellisinde, yirmilerinde olduğundan çok daha iyi görünüyordu. Neredeyse ince ve güzeldi. Ross onun hâlâ yemek pişirip pişirmediğini merak etti. Ne aşçı! Ne odalık! Ne göğüsler! Ama Ross'un hayalleri için yeterli olmamıştı.

Sadie oturdu.

«Çok uzun zaman oldu,» dedi Ross yumuşak bir esle. «Çok uzun zaman ve sen harika görünüyorsun.»

Sadie anlamlı siyah gözlerini ona dikti - gözleri her zaman en güzel yerlerinden biri olmuştu. «Bunu daha önce söylemiştin, Ross.»

«Öyleyse, bunu iki kez söyleyecek kadar güzel görünüyorsun. Ne de olsa, sen ve ben - biz çok eskiden tanışıyoruz, öyle değil mi?» Ross hafifçe onun üzerine eğildi. «Zavallı Bernie Leftcovitz'i hatırlıyor musun? Ve ona yemek hazırlarken benim çıkageldiğim akşamı?»

Nasıl unutabilirdi ki. «Bernie kim?»

«Bernie Leftcovitz. O salak Bernie'yi hatırlaman gerek. Sana evlenme teklif etmeye hazırlanıyordu. Hadi Sadie, seninle ilk... şey yaptığımız geceydi...» Ross sustu ve gülümsedi. «Bunu unuttuğunu söyleme sakın.»

Sadie hafifçe gülümsedi. «Bu kenti bilirsin, her şey kolay unutulur.»

Bir garson şarap getirdi.

«Nihayet!» diye bağırdı Pamela London, sanki yalnızca beş dakika yerine, saatlerdir orada bekliyormuş gibi. «Bana etiketi göster, garson ve eğer iyi bir Cabarnet Sauvignon değilse, geri götürebilirsin!»

Oliver Easterne yürürken Karen Lancaster'a çarptı. Aynı anda da plajda gördüğü kızın yaşlı bir kadınla birlikte tenteli terasa doğru yürüdüğünü gördü.

«Özür dilerim,» dedi hemen.

«Neyin var?» diye sordu Karen, alaylı bir sesle. «Yine banyoya mı gitmen gerekiyor?»

Oliver ona aldırmadı ve dışarı yürüdü. Kız, Pamela London'un bulunduğu bir masaya oturmak üzereydi. Kâzı bir yıldız yapmak istemekle birlikte, o kadının olduğu masaya gidemezdi. Pamela London ile bir daha göz göze gelmemek onu son derece mutlu edecekti.

Montana diğer konuklara katılmak istemiyordu. Hiç aç değildi ve kartları kontrol edip, hiç tanımadığı iki kişinin arasına yerleştirilmiş olduğunu öğrenmişti. Üstüne üstlük, Neil henüz gelmemişti ve bu son derece öfkelendirmişti. **Burada ne işim var?** diye düşündü. **Çekip gitsem iyi olacak, çünkü burası bana göre değil.**

Sonra barın önünde duran Buddy Hudson'ı gördü. O da kendisi kadar sıkılmış görünüyordu. Belki onun yüzünü güldürebilirdi. Ona doğru yürüdü ve hafifçe koluna dokundu. «Süpriz. Sen de benim kadar eğleniyor musun?»

Buddy döndü ve örülmüş siyah saçlarına boncuklar takılmış çılgın görünüşlü bir dişiyle karşılaştı.

Onun şaşkınlığını fark eden Montana, «Montana Gray», diye belirtti. «İş saatlerinin dışmda biraz değişik görünürüm.»

Buddy hafifçe ıslık çaldı. Frances'm arkasından gelmemiş olduğuna ve Montana'yı gördüğüne sevinmişti. «Bunu bir kez daha söyleyebilirsin.»

«Gelinin mi arkadaşısın, damadın mı?»

«Efendim?»

«Conti'leri gelin olarak görüyorum, çünkü sonunda canlarına okunacak olan onlar, tabii bir de işin parasal yanı var. Ve Lancaster'lar da damat, çünkü kendilerinden başka kimse umurlarında bile değil.»

Buddy güldü. Boğazmdaki sıkıcı ağrıyı unutmaya hazırdı. «Ben öylesine geldim. İki tarafı da tanımıyorum.»

«En iyisi bu.» Montana elinde tuttuğu Pernod ve sudan bir yudum aldı ve gülümseyerek, «Tadından nefret ediyorum, ama etkisine bayılıyorum,» dedi.

Buddy şaşkmdı. Montana ile konuşmaya devam mı et-

sindi yoksa Angel'i mi arasında? İçgüdüsü Montana ile birlikte kalmasını söylerken, kalbi Angel'i izlemesini söylüyordu.

«Ne oldu?» diye sordu otomatik olarak ve yine bir «Seninle ilgileniyoruz,» cevabı bekleyerek.

«Seni yarın, George Lancaster'm basm toplantısından sonra arayacaktım.» Montana sırıttı. «Ama burada olduğuna göre.»

Lanet olsun! Yoksa düşündüğü şeyi mi söyleyecekti? Birden ağzı kurudu. «Evet?»

«Vinnie sensin, evlat.»

Buddy bir an için altına kaçıracağını düşündü. «Tatlı Mick Jagger! Tanrım! İnanamıyorum.»

Buddy bağırıyordu, ama bu hiç önemli değildi.

«Susss...» Montana güldü. Buddy'nin heyecanı hoşuna gitmişti. «Başkan filan seçilmedin.»

Buddy sevinçten uçuyordu. «Onun kadar iyi bir şey.»

«Sevindiğine memnun oldum.»

«Bana zaman tanı -aklımı kaçıracağım!» Buddy ona sarıldı. «Eminsin, değil mi? Yoksa beni kandırıyor musun?»

«Ben yalan söyler miyim?»

«Tanrım! İnanamıyorum.»

«İnan.»

«Ben... rüya görüyor olmalıyım.»

«Buddy! Saf bir köylü çocuğu- gibisin. Sakin ol biraz. Bu yalnızca bir film.»

«Sana göre bir film. Bana göre ise -tüm hayatım.»

Oliver Easterne hikâyeleri, tüm şamatanın arasında masadan masaya dolaşıyordu. Angel duyduğu hikâyeleri anlayamadı, kendi düşüncesine göre Oliver hasta bir insandı. Onu plajda gördüğünü hatırlamıştı. Kendisini tanımaması için dua etti.

Düşünebildiği tek şey Buddy idi. Seni seviyorum demek istiyordu. Ama Buddy her şeyi mahvetmişti ve artık geri dönüş olamazdı.

Yalnızca bu gece çok yakışıklı görünüyordu. Ve Angel

onun çocuğunu taşıyordu. Belki de her şeye rağmen konuşmalıydılar. O peruklu adamın Buddy'e vurması canını sıkmıştı, ama bu onun suçuydu, önce kendisi vurmuştu.

Hafif bir iç geçirdi, kafası karışıktı. Buddy'i istiyordu. Onu istemiyordu. Ama onu hâlâ seviyordu.

«İyi misin?» Bayan Liderman masadan uzandı. «Biraz solgun görünüyorsun.»

«iyiyim,» diye cevapladı Angel kibarca. Aslında bu gece çok eğleniyor olması gerekiyordu, ama Buddy her şeyi berbat etmişti.

Kusursuz bir beyaz takım elbise giymiş, kıvırcık saçlı bir adam ona doğru uzandı ve sarhoş bir sesle, «Biraz dolanmam gerekiyor - işim kolay mı sanıyorsun? Sen kimsin, sevgilim? Benim adım Frank.»

Adam yakışıklıydı. Ama Buddy kadar yakışıklı değildi.

«...dairemi kullanmak mı? Hayatım, sana bir kâğıt mendil bile vermem ben!»

«... herif bana ne diyor biliyor musun? "Bu işi bana ait olan bir yerde yapamazsın, oynaşmak istiyorsan başka bir yatak bul."»

Elaine salondaki konuklarına baktı ve George Lancaster'a gülümsedi. «Herkes iyi eğleniyor, değil mi?»

«Tabii ki eğleniyorlar. Ama neden benim yanımdaki yer boş?» diye şikâyet etti.

Elaine hemen ciddileşti. «Çok üzgünüm! Orada Gina' nrn oturması gerekiyordu. Onu gördün mü?»

George sırıttı. «Onu görsem unutmazdım. O büyük göğüslü kadın...»

«Evet, öyle,» dedi Elaine sandalyesini iterek. «Gidip onu arayayım. Herhalde hâlâ içeridedir. Bir dakika sürmez.»

«Keyfine bak, küçük lıanım.»

Elaine aceleyle eve girdi. Konukların bir bölümü hâlâ oturuyorlardı. Montana ile tanımadığı bir adamı barda konuşurlarken gördü. Onların da yanında Sean Connery'ler ve Roger Moore'lar derin bir sohbete dalmışlardı. Karen Lan-

caster ile Sharon Richman gülerek konuk banyosundan çıktılar.

Oh, Karen. Seninle işim henüz bitmedi. Aslında, daha başlamadım bile cadı karı.

Elaine ön kapıya gitti ve güvenlik görevlilerine sordu. Gina Germaine henüz gelmemişti.

«Neil nerede?» diye sordu Pamela London yüksek sesle. «Onu hiç görmedim.»

Dikkatini Sadie La Salle'e vermeye çalışan Ross, şeref konuğuna doğru döndü. Kadın sanki parlak kırmızı bir korku peruğu takmış gibiydi - neden kimse ona saçıyla ilgili bir şey söylemiyordu?

«Neil buralarda değil mi?»

«Onu henüz görmedim. Benim yanımda oturması gerekiyor.»

Tanrım, diye düşündü Ross. Bu ne biçim organizasyon böyle? Şeref konuklarının ikisinin de yanlarındaki sandalyeler boş. Şu Elaine bir şeyi doğru dürüst yapamaz mı?

Elaine masadan ayrılır ayrılmaz, Bibi harekete geçip George'un yanma kaydı.

«Goerge, tatlım,» dedi içini çekerek. «Bu parti çok hoş ama fazla bir özelliği yok. Seni ve Pamela'yı ilginç bir yemeğe götürmek istiyorum. Yalnızca birkaç dost. Ne dersin?»

«Bence yaşlı bir karı olarak oldukça iyi görünüyorsun.» George onun poposuna bir çimdik attı. «Hâlâ iyi bir parçasın.»

«George!» Bibi onun elini itti ve hakarete uğramış gibi davranmaya çalıştı, ama bu işe yaramadı. George Lancaster onu, on altı yaşında Champs-Elysee'de yürüdüğü zamanlardan tanıyordu. Bibi onun tüm bunları çoktan unutmuş olduğunu sanıyordu.

Montana parmağını dudaklarına koydu ve «Kimseye bir

şey söylemeyeceksin, Buddy,» dedi. «Aslında Lancaster hikâyesi duyulana kadar bunu sana söylememem gerekiyordu.»

«Senin filminde rol alıyorum ve bunu kimseye söylemeyeceksin mi diyorsun? Haydi - kendimi kontrol edemem ben.»

«Öğrenmelisin.»

«Karım olsa, söyleyebilir miydim?»

«Karın var mı?»

Buddy bir an tereddüt etti ve sonra gerçekleri açıklamaya başlamanın zamanı olmadığına karar verdi. «Ben evlenecek tipte biri miyim?»

Montana güldü. «Öyleyse neden böyle aptalca sorular soruyorsun?»

«Aklım karıştı.»

«Aklını başına topla. Kimseye bir şey söylememenin kendi iyiliğin için olduğunu anlaman gerekir. Hollywood yasaları, evlât; kendine nazar değdirme.»

«Sonra ne olacak?»

«Menajerini arayacağız.»

«Menajerim yok ki.»

«Öyleyse bir tane bul.»

«Kimseye bir şey söylememek gerekiyorsa, nasıl menajer bulabilirim?.»

«Menajerler, rahip gibidirler, sır saklarlar. Bak, ne diyeceğim. Sadie La Salle ile konuşacağım, belki yarın için bir randevu ayarlayabilirim. Ne diyorsun?»

«Galiba seni seviyorum.»

İkisi de güldüler.

Buddy uzaktan Frances Cavendish'in yüzünde öfkeli bir ifadeyle yaklaştığını gördü.

«Gitmem gerek,» dedi telaşla. «Bu... şey... bu akşam buraya birlikte geldiğim kadın buraya doğru geliyor ve onun çirkin konuşmalarına tanık olmanı istemiyorum.»

Montana ciddi bir ifadeyle başmı salladı. «Anlıyorum.» Ondan hoşlanıyordu, onun nerelerden geldiğini ve hayatının kolay olmadığmı içgüdüsel olarak anlamıştı. Şimdi karşısına böyle bir fırsat çıkmış olması, Montana'yı sevindiriyordu.

Buddy onun elini tuttu ve sıktı. «Teşekkür ederim,» dedi yumuşak bir tonla. «Hayatımı kurtardın.»

«Haydi, haydi. Böyle dramatik olmana gerek yok, bunu kameralara sakla.»

Karen fenalık geçiriyordu. Nasıl olmuştu da, kimselerin bulunmadığı en kötü masaya oturtulmuştu? Elaine bunu ona nasıl yapardı?

En son hakaret de, Ron Gordino'nun pat diye gelip yanına oturması olmuştu. Şimdi Ron Gordino'nun, lanet olası bir jimnastik hocasının yanında oturuyordu. Bunu hak etmek için ne yapmıştı ki?

Elaine Conti'yi öldüreceğim, diye düşündü. Beni böyle küçük düşürmesini yanında bırakmayacağım. Daha da iyisi, kocasım ondan tümüyle çalacağım ve onu davet etmeyeceğim partiler vereceğim.

Şişko popolu Etta Grodinski. Oh, evet. Senin nerelerden geldiğini çok iyi biliyorum. Sevgili, tatlı ve sadakatsiz kocan bana her şeyi anlattı.

«Oh... harika bir parti bu,» dedi Ron Gordino.

«Söylesene,» dedi Karen, tatlı tatlı gülümseyerek, «Ev sahibiyle kaç kez yattın?»

SPARTACUS

36

Bacaklar, kollar, göğüsler. Fısıldayan ağızlar, gıdıklayan diller, sıcak nefes, tükürük, tat ve dokunma ve dokunulur bir şehvet.

İki kadın birlikte olalı yıllar olmuştu. Belki on yıldan fazla. Paris. Ve onlar birbirlerine son derece benzeyen iki kızkardeştiler.

Bu daha farklıydı. Değişik kültürlerden gelen iki kadın onu almış, bir daha asla ziyaret edemeyeceğini sandığı bir zevk platosuna götürüyorlardı.

Yhiou-Ling gerçek bir ressamdı. Ama üzerinde boyalar dolu bir paletle değil, kokulu yağlarla ve tüy gibi ince, çocuksu parmaklarıyla çalışıyordu. Aynı anda hem Gina hem de Neil ile çalışıyor, önce Gina'mn dolgun göğüslerine, sonra da Neil'in patlamak üzere olan gergin cildine dokunuyordu.

İkisiyle de bıkmadan uğraşıyor, uzun saçları ciltlerinin üzerine incecik ipek iplikler gibi düşüyordu.

Bir süre sonra her şey işkenceye dönüştü.

Enfes bir işkence.

Neil, Asyalı kızı itip Gina'yı kendine çekti. Gina öylesine ıslak ve öylesine hazırdı ki, Neil bu işi beceremeyeceğini düşündü; Ama Thiou-Ling yanlarındaydı. Amerika'nın ikinci popüler sarışını ile sevişmesi için Neil'e yardımcı olacaktı. Onu cennete götürdü. Ve Neil bunun hayatmm en heyecanlı seksüel macerası olduğundan kesinlikle emindi.

Montana çoktan unutulmuştu.

Sokak İnsanları çoktan unutulmuştu.

Parti çoktan unutulmuştu.

Neil cennete giriyordu.

37

Saat tam on birde, Zancussi Triosu programmı, **Baba** filminin temasmm duygulu bir yorumu ile bitirdi. Ric ve Phil, hoparlörleri yerleştirmiş, çılgın saçları havada, harekete geçtiler. Kool and the gang grubunun «Get Down on it» parçası altı gizli hoparlörden bangırdamaya başladı.

«Lanet olsun!» Ross sandalyesinden fırladı. «Bu ne gürültü!»

Dans için özel bir yer açılmıştı ve Pamela, Ross'un onu dansa kaldırmak istediğini sandı. O da fırladı. «Evet, Ross, haydi onlara nasıl dansedildiğini gösterelim!»

Bir yetmişlik, kızıl saçlı Pamela London, Ross'u piste sürükledi.

Sadie, onun çekici baskısından kısa bir süre için kurtulduğuna sevmiyordu. Ross bütün gece ona asılmıştı ve Sadie bunun yalnızca bir oyun olduğunu bildiği halde, etkilenmekten kendini alamamıştı. Kendini rahatsız bir şekilde uyarılmış hissediyordu. Ross onu yalnızca sözcükleriyle heyecanlandırabilecek bir güce hâlâ sahipti. Ross onu terketmemiş olsa, her şey ne kadar farklı olabilirdi.

«Danseder misin?» diye sordu Karen Lancaster, Buddy Hudson'a.

Buddy, Karen ile Frances Cavendish'in arasında şaşkın bir şekilde oturuyordu. Çok sevinçli olması gerekiyordu. Ama bir gözü odanm bir yanındaki bir masada oturmakta olan Angel'daydı. Sinirli midesi ise, kontratlar imzalanana kadar kendisine hâkim olmasını söylüyordu.

Tanrım! Bu hayatımın en iyi gecesiydi. Aynı zamanda da en kötüsü. Angel'in yanındaki adam da kim oluyordu? Angel'in yanma gidip, onu dansa kaldırmaya karar verdi. Sonra onu sessiz bir köşeye çekip soracaktı. «Neden çocuğumuzu aldırdın? Neden beni terkettin? Neden bir kez daha denemiyoruz?»

«Dansedelim dedim,» diye çıkıştı Karen. Havalarda uçuyordu. Göz bebekleri büyümüştü. O ve Shelly harika bir çift teşkil ederlerdi.

Buddy, hayır demek istedi, ama George Lancaster onun babası olduğu için evet demenin daha doğru olacağını düşündü ve konuk tuvaletinde esrarlı sigara içmekten henüz dönmüş olan Frances'a döndü. «Dansetmemin bir sakıncası var mı?» diye sordu.

«Ne istersen onu yap,» diye cevapladı Frances sinirli bir şekilde. Memnun olmamıştı. Buddy hiç de sandığı gibi dikkatli bir kavalye olmamıştı. Universal'deki işten havasını

alacaktı. Eve giderlerken bunu ona söyleyecekti.

«Evet, tabii, haydi gidelim,» dedi Buddy ve pistte dönmek üzere dans etmesini beceremeyen dünyanın üç numaralı zengin kadını ve Ross Conti'ye katıldılar.

Karen çok iyi dans ediyordu. Dans ederken bedeni bir yana, egzotik uçlu sutyensiz göğüsleri diğer yana gidiyordu.

«Hey!» diye bağırdı Buddy. Dans etmek hoşuna gidiyordu ve bu grubun arasında dans etmek büyük bir zevkti.

Angel, bebeğim, bunu yalnızca iş için yaptığımı anlamalısın.

Karen, Ross'un yanma yaklaştı. «Pamela, seni yaşlı köpek,» dedi dili sürçerek. «Hayatın tadını çıkarmasmı iyi biliyorsun. İşte, Buddy sen Pammy ile danset, ben Ross'u alıyorum.» Becerikli bir şekilde aralarına girdi ve Buddy kendini birden Pamela London'la dans ederken buldu.

Nazik bir şekilde sırıttı. Pamela da karşılığında sarı dişlerini gösterdi.

«Haydi Elaine, onlar yaptığına göre biz de yapabiliriz yaşlı kız,» dedi George Lancaster onu çekerek.

Elaine gülümsemeye çalıştı. «Yaşlı kız» sözü pek hoşuna gitmemişti. Karen, Ross'u mengene gibi sıkıyor, o iğrenç vücudunu kızışmış bir karı gibi Ross'un bacağına sürtüyordu. Bütün parti onları izliyordu.

Gülümsemeye çahş, Elaine.

Allah belam versin, Etta.

«Sanırım dizin beni doyuma ulaştıracak,» dedi Karen sarhoş bir sesle.

«Kendine gel, herkes bize bakıyor,» diye tersledi Ross, gözünü Shakira ve Michael Caine ile derin bir sohbete girişmiş olan Sadie'den ayırmadan.

«Ne olmuş yani?» diye bağırdı Karen.

«Biraz yavaş ol.»

«Yavaş ol... yavaş ol.» Karen kollarını başının üzerine kaldırdı ve bir striptizci gibi sallamaya başladı.

«İşte benim kızım!» diye bağırdı George ve Elaine'i bırakıp, kızının yanma geldi.

Ross da istemeden Elaine'e eşlik etmek zorunda kaldı.

Tam o sırada, o sabah ona Porsche'nin içinden el sallamış olan sarışın göründü. Ross şimdi onu tanımıştı. Sharon Richmond'du bu.

«Bu sabah kimi ziyaret ediyordun bakalım?» Sharon bir kahkaha attı. «Seni yakaladım, değil mi?» Yine kıkırdadı. «Yalnızca şaka yapıyordum, Elaine. Benim oturduğum blokta bile üç dişçi muayenehanesi var.»

Karen'in sevgilisi, Ross'un öfkelendiğini sezip, onu oradan götürdü.

Elaine gözlerini kıstı. «Seni namussuz herif!» diye fısıldadı.

«İğrenç herifler!» dedi kıvırcık saçlı bir kız, bir hanıma yakışmayacak bir şekilde hıçkırarak.

«Ne istiyorum, biliyor musun?» dedi, Bo Derek gibi bir vücudu olan ve son derece zevkli giyinmiş bir esmer olan arkadaşı. «Pencerelerle sevişecek büyük bir yıldız!»

Saçma konuşmalar, diye düşündü Montana.

Ric ile Phil müzik olaymı ele aldığından ve üç saattir içilmekte olan içki herkesin çekingenliğini dağıttığından beri gerçek eğlence başlamıştı. Ama Montana için değil. Neil gelmiş olsa, belki o da eğlenebilirdi. Ama Neil'in hâlâ gelmemiş olması onu tedirgin etmeye başlamıştı. Oliver da onun nerede olduğunu bilmiyordu. Montana sekreteri aramıştı, onun da haberi yoktu. Birdenbire düşünceleri, Neil'in Maseratisi'ni nasıl kullandığına takıldı. Hızlı. Çok hızlı. Belki de bir kaza geçirmişti.

Pamela masadan ayrılır ayrılmaz, Oliver ayağa kalktı ve Angel'in yanma koştu. «Sensin, değil mi?» diye sordu onun yanma eğilerek.

Angel, «Anlayamadım?» dedi.

«Plajdaki kız sensin. Yanıldığımı söyleme sakın. Sen olduğunu biliyorum.»

«Oh... evet.»

«Ben de seni aratıyordum. Bir yıldız olmak istiyor musun?»

«Ben... ben.» Angel karnında büyümekte olan Buddy' nin çocuğunu düşündü. Bu, yıldız olmak için atılacak bir adımdan çok daha önemli bir şeydi. «Hayır,» dedi.

«Hayır mı?» diye bağırdı Oliver, inanamayarak.

«Hayır,» diye tekrarladı Angel, kesin bir tonla.

«Ne oldu? Sen hasta mısın? Bir film yıldızı olmaya kimse hayır demez.»

«Ben derim,» dedi Angel kısık bir sesle.

«Sadie, aramızda ne güzel bir ilişki vardı. Nerede hata yaptık acaba?»

Biz. Ne cesaretle biz diyebiliyordu. Şu Ross Conti ne kendini beğenmiş, egoist herifti.

Başka ne yenilik vardı?

Sadie, salona yeni girmekte olan Warren Beatty ile Jack Nichols'a el salladı.

«Bazen gecenin yarısında uyanıyorum,» diye devam etti Ross. «Ve kendi kendime düşünüyorum, neden Sadie yanımda yatmıyor? Neden burada değil? O yumuşak, sıcak vücudu ve o büyük şahane göğüsleriyle.»

Adam kalkmış, ona göğüsler diyordu. Hem de yüzüne karşı. Ve bunun bir iltifat olduğunu sanıyordu. Kadınların özgürlük hareketini ve seksüel ihtilâli duymamış mıydı yoksa? Kendisine, hemen yatağa atabileceği bir parçaymış gibi davranıyordu. Zavallı Ross. Bunca yıldır hiçbir şey öğrenmemişti.

Ross daha da ileri gitti. «Seni istiyorum, Sadie,» diye fısıldadı. «Seni öylesine çok istiyorum ki, elini masanm altına uzatırsan, bunu hemen anlayabilirsin.»

«Eve gitmek istiyorum,» dedi Frances Cavendish, soğuk bir sesle.

«Şimdi mi?»

«Hayır. Yarın da olabilir.» Frances ateş saçan gözlerini kıstı. «**Şimdi,** Buddy.»

«Ama parti daha yeni başladı.»

«Bizim için bitti.»

Buddy bir an için ona, başının çaresine bak, demeyi düşündü. Ne de olsa Sokak İnsanları'ndaki rolü almıştı. Frances Cavendish'e kimin ihtiyacı vardı? Ama mantığı üstün geldi ve Frances'ı eve götürüp partiye geri dönmeye, sonra da Angel'i bir köşeye sıkıştırıp durumu konuşmaya karar verdi.

«Haydi, gidelim,» dedi, verdiği karar hoşuna giderek.

«Conti'lere veda etmem gerek.»

Buddy de bu fırsatı kolluyordu. Frances, Elaine'e teşekkür ederken, Buddy Angel'in masasına geçti, omuzunun üzerine eğildi ve «Şu anda bir yere gitmem gerekiyor, ama yirmi dakika sonra burada olacağım ve seninle konuşmak istiyorum, araya başka herifler girmeden. Bana hiç değilse bunu borçlusun, öyle değil mi?»

Angel yüzünü buruşturdu. «Sana hiçbir şey borçlu değilim. Shelly'nin söylediklerinden sonra...»

«Shelly sana ne söyledi?»

«Onun ve senin...» Angel duraladı, duymuş olduğu şeyleri tekrar edemiyordu. «Doğru mu?»

Namussuz Shelly. Angel ile yine konuşmuş ve bunu ona söylememişti.

«Ne oluyor, sevgilim?» diye sordu, Angel'in solunda oturan kıvırcık saçlı adam. Şimdi o kusursuz hali bozulmuş, düzensiz ve çılgın görünüyordu. Angel ona aldırmadı ve sandalyesini geriye itti. «Pekâlâ, haydi konuşalım. Sessiz bir köşeye gidelim ve...»

«Buddy, seni bekliyorum.» Frances Cavendish'in emreden sesi duyuldu.

«Yirmi dakika,» dedi Buddy, fısıldayarak. «Bu yaşlı karıyı eve götürmem gerek. Bir iş için. Anlıyorsun, değil mi?»

Angel üzgün bir ifadeyle başını salladı. Buddy değişmemişti. Konuşmanın ne yararı olabilirdi ki?

«Sana söylüyorum, Montana. Kız tam bu rol için. Şimdiye kadar denediğimiz herkesten daha iyi.» dedi Oliver heyecanla. «Onunla konuşmanı istiyorum. Seni dinleyecektir. Sonra da. .»

«Neil'e ne olmuş olabilir? Polise haber versem mi?» diye araya girdi Montana telaşla.

«Sen delirdin mi? Sana Nikki rolü için mükemmel birini buldum diyorum, sense kalkmış polisten söz ediyorsun.»

«Neil için endişeleniyorum.»

«O büyük bir adam.»

«Sahi mi?» Montana'nm sesindeki kinaye onu kendine getirdi.

«Haydi, Neil'i bırak şimdi, o kendine bakabilir. Kızın adı Angel, inanabiliyor musun? Bence ona Angel Angeli demeliyiz. Basın buna bayılacaktır. Gel gidelim, Montana. Belki onu ikna edebilirsin. Sinemada oynamak için herkes can atar.»

38

Neil doyuma ulaşıyordu. Hayat tohumunun kalın ve tuzlu fışkırmaları.

Ve Thiou-Ling, burnunun ucunda küçük bir amyl nitıit şişesi kırıyordu.

Ve o geliyordu, geliyordu, geliyordu.

Yaşamın tatlı arzusu. Sonu olmayan doyum... nirvana... cennet... mutluluk.

Ve sonra acı. Çok ani. Hiç beklenilmeyen. Göğsünü öldürücü bir şekilde sıkan, yıldırım gibi şiddetli bir acı.

«Oh, güzel Tanrım,» dedi. Hiç değilse dediğini sandı, ama sözcükleri duymadı.

Organı hâlâ sert, hâlâ atıyordu, ama zevk kaybolmuştu ve bu durumunu anlatmak için ağzından sözcükler çıkamıyordu.

İki kadın da olan bitenin farkında değildiler. Neil'in ağırlığı Gina'yı rahatsız etmiyor, zevkin doruğuna çıkışını da-

ha da güzelleştiriyordu. Ve sonra Gina'nm işi bittiğinde...

«Neil?» diye mırıldandı. «Neil, lütfen çekil, beni eziyorsun.» Sesi yükseldi. «Neil.» Onu üzerinden itmeye çalıştı. «Şakayı bırak, hiç komik değil.»

Neil inledi. «Ben... iyi... değilim.»

Oh, hayır. Kalp krizi geçiriyor olamazdı. Gina'nm üzerinde, onun evinde değil. Oh, hayır!

Gina paniğe kapıldı ve onu üzerinden atmaya çalıştı. Vajinası garip bir şekilde kasılmıştı. «Üzerimden çekil!» diye haykırdı.

Göğsündeki ağrı biraz hafiflemişti. Gina'nm üzerinden kalkmayı denedi.

Dünyadaki en garip duygu bu olmalıydı. Kendini çekemiyordu. Organı sanki bir mengeneye yakalanmış gibiydi.

«Gina, bir şeyler oluyor,» diye mırıldandı zayıf bir sesle.

«Yeter artık, Neil!» diye bağırdı Gina öfkeyle.

Keşke bunu yapabilmek elinde olsaydı.

39

«Her zaman hatırlayacağım ve asla unutmayacağım bir şey var, bebeğim. Hiç kimseyle seninle olduğum gibi olmadım. Sen de aynı şekilde düşünüyorsun, öyle değil mi?»

Sadie bir yandan onun susmasını istiyordu. Ama öte yandan da, bu konuşmanın her anı hoşuna gidiyordu.

«Aramızdaki ilişkinin, ilişkilerin en iyisi olduğunu düşünmüyor muydun?» diye ısrarla sordu Ross. Phil ile Ric'in o lanet olası müziği biraz kısmaları için dua ediyordu. Yüksek sesli rock müziği, romantik bir ilişki başlatmak için hiç de etkileyici değildi. Ama buna rağmen, durumun iyi gittiğini hissediyordu. Elini organının üzerine götürmesini henüz sağlayamamıştı, ama Sadie onu ilgiyle dinliyordu. Her cümlenin

sonunda, «Ne diyorsun?» diye soruyordu. Ondan bir cevap almak için kararlıydı. «Senin için daha iyi birisi oldu mu?»

Sadie onun ne istediğini biliyordu ve onu bu güç durumdan kurtarmaya karar verdi. «Senin menajerin olmamı istiyor musun?»

«Ne?» Ross şaşırmış numarası yaptı.

«Yeniden menajerin olmama ne diyorsun diye sordum?»

«Sadie... Bunu gerçekten hiç düşünmemiştim.»

«Birkaç yıl önce düşünmüştün. Hatırlıyor musun, Fox' larm partisinde?»

Ross 'hafifçe güldü. Kendi kazdığı kuyuya düşmüştü. «Evet. Hatırlıyorum. Bana defolup gitmemi söylemiştin galiba.»

«Aslında, senin üzerinden kazanacağım parayla haftada bir sıcak yemek yiyeceğime, açlıktan ölürüm daha iyi, demiştim.» Sanki Ross bunu hatırlamıyordu.

«Açlıktan öldün mü?»

«O zamandan beri biraz daha yumuşadım.»

«Umarım öyledir!»

«Evet? Müşterim olmak istiyor musun, istemiyor musun?»

Ross isteksiz gibi görünmeye çalıştı. «Şu andaki menajerimden memnunum.»

«Çok yazık. Öyleyse...»

«Hayır, hayır. Memnun değilim. Benim için yapabileceğin bir şey var.»

«Sahi mi?»

«Evet. İş...»

«Şimdi olmaz, Ross. Neden yarın ofisime geliniyorsun? Saat beş senin için uygun mu?»

Saat uygundu. Ama çok istekli bir müşteri gibi Sadie' nin ofisine gitmesi doğru muydu? Ma Maison ya da Bistro Bahçeleri'nde bir öğle yemeği daha iyi olmaz mıydı? Sadie' nin, yani menajerin onun peşinden koşması gerekmez miydi?

Bırak bunları. Kimi kandırdığını sanıyorsun? Önemli olan ona istediğini yaptırmak. Tavuk salatası yiyip, bir oda dolusu işe yaramaz insanın Sadie La Salle ile olduğunu gör-

mesi için poz atmak değil.

«Pekâlâ,» dedi Ross.

«İyi,» diye cevapladı Sadie, ayağa kalkarak. «Şimdi kusura bakma, biraz da George ile ilgilenmem gerekiyor.»

Ross onun arkasından baktı.

Seni yeniden kazanmak hiç de zor olmadı, Sadie. Sert bir insan olabilirsin, ama benim yanımda hâlâ krem peynir gibisin.

Diskonun bangırtısı kesildi ve pist birbirlerine sarılmış çiftlerle doldu. Yalnız bir gazeteci içeri girip, bir ağacın üzerine çıkmayı başarmıştı. Ağacın üzerine dikkatle tünemiş, güvenlik sorumluları onu yakalayıp dışarı atmadan, resim çekmeye çalışıyordu.

Ross bir an için Little S. Schortz'u ve o suçlayıcı resimleri düşündü. Karen'in çok parâsı vardı. Belki de negatifleri satın almak isteyebilirdi.

Çevresine bakındı. Herkes çok eğleniyor gibiydi. Saat on ikiyi çeyrek geçiyor olmasına rağmen, kimse gitmiyordu. Hollywood erken yaşayan bir şehirdi ve saatin on ikiyi geçmesi geç sayılırdı. Elaine'in partisi büyük bir başarıya ulaşmıştı.

Düşünceleri bir an için karısına çevrildi. Bilezik çalarken ne düşünmüştü? Yoksa deli miydi? Sonuçları düşünememiş miydi? Yeniden doktora gitmesinin zamanı gelmişti. Hiç şüphe yoktu.

Şimdi nerelerdeydi acaba? Gözleri onu aradı ve bir süpermenle sarmaş-dolaş dansederken buldu. Teddy Pendergras'm seksüel vaadine kapılmışlardı. Ross, masanm üzerinden Maralee'ye uzandı. «Elaine kiminle dansediyor?»

Maralee o yana baktı. «Oh, Ron Gordino ile, jimnastik öğretmenimiz.»

Karen'in sözleri beyninde çaktı. **Elaine galiba doktorculuk oynuyor.**

Ross dikkatle birbirine sarılmış çifte baktı. Bu bir ışık aldatmacası mıydı, yoksa herif Elaine'in kulağını mı ısırıyordu?

Olanaksız. Elaine onun karısıydı. Böyle bir şey yapmaya cesaret edemezdi.

Yoksa eder miydi?

«Artık gitmeliyiz,» dedi Bayan Liderman. «Zavallı küçük Frowie annesini merak etmeye başlayacaktır.»

Angel çaresizlik içinde çevresine bakındı. Buddy yirmi dakika sonra döneceğini söylemişti, ama o gideli bir saat geçmişti. Shelly'nin de söylediği gibi, artık hiçbir şeyi umursamadığı belli oluyordu.

Gözleri yaşlarla doldu ve Buddy'i tümüyle unutup, kuvvetli olması gerektiğini düşündü. «İstediğiniz zaman gidebilirsiniz,» dedi kararlı bir tonla.

«Sana eğlenip eğlenmediğini sormama gerek yok,» dedi Bayan Liderman neşeyle. «Seni izliyordum, herkesin dikkati sendeydi.»

Angel hafifçe gülümsedi. Bir filmde oynamasını istemişler ve o hayır dedikçe, daha çok üstüne düşmüşlerdi. Oliver Easterne, senaryoyu yazan kadını onun yanma bile getirmişti. «Tam bir Nikki, değil mi?» diye ısrarla sormuştu. Kadın da gözlerini kısıp, «Belki... eğer oynayabilirse,» demişti.

«Ama ben ilgilenmiyorum,» diye itiraz etmişti Angel.

Oliver Easterne, ilgilense de ilgilenmese de, ertesi gün onu mutlaka aramasını söylemişti. Angel da, onu aramaya hiç niyetli olmadığı halde, peki demişti.

«Elveda demeyeceğiz,» dedi Bayan Liderman. «Elvedalardan nefret ederim. Zaten Pamela ile yarın öğle yemeği yiyeceğiz.»

Dışarıda, Bayan Liderman'm şoförü, krem rengindeki Rolls-Royce'un kapısında bekliyordu.

Araba yolda kayarak giderken, Angel arabanın lüksü içine gömüldü.

Camdan dışarı bakmış olsaydı, bitkin görünüşlü Buddy[1] nin kaldırım kenarında bir taksiye para ödediğini görecekti. Buddy'nin yanında yalnızca taksi ücretini ödeyecek kadar para vardı, ama Randy'nin evine geri gidecek parası yoktu.

Ne geceydi ama! Kentin yeni film yıldızı beş parasız kalmıştı. Bir an önce Angel'i bulmak için partinin kalabalığına karıştı. Metodik bir şekilde tüm odaları dolaştı, konuk banyosuna baktı, pisti ve bahçedeki masaları kontrol etti. Ve Angel'i bulamadı. Arabasınm bozulmak için bu geceyi seçmesi büyük bir şanssızlık olmuştu. Allahtan, sinirli Frances'ı eve bıraktıktan sonra araba bozulmuştu. Frances tam kapının önünde, Universal filmi için uygun olmadığını söylemişti. «Bu film için seni düşünmekle hata etmişim,» dedi, Buddy'nin perişan olacağını sanarak.

«Ne yapalım,» diye cevaplamıştı Buddy neşeli bir sesle.

Frances kudurmuştu. Elde edeceğini sandığı bir anlık zafer duygusundan da yoksun kalmıştı.

Buddy, güzel Angel'ini boşuna aradı. Hiç değilse bekleyebilirdi. Buddy onun ne telefon numarasım, ne de adresini biliyordu. Onu nasıl elinden kaçırabilmişti yine? Ne salak herifti.

Ama Angel da bebeği aldırmıştı. Üstelik bunu Buddy'e danışmadan yapmıştı. Onu hiç düşünmemişti.

Bara gitti ve bir bardak Perrier suyu içti.

«Ah...» Karen Lancaster yanma yaklaştı. «İşte buradasın - dansör. Haydi gidelim, tatlım. Onlara gözlerini yuvalarından fırlatacak figürler gösterelim.»

Montana polise telefon etmek düşüncesini aptalca buluyordu. Ama yine de Conti'lerin yatak odasına kapandı ve Beverly Hills polis karakolunu aradı. Karakoldan hiçbir şey öğrenemeyince, bu kez evi aradı, ama iki saattir olduğu gibi evden de cevap yoktu.

Neil koca adam, kendine bakabilir demişti Oliver. Yoksa Oliver onun nerede olduğunu biliyor muydu?

Bir an sessizce oturup kafasını toparlamaya çalıştı.

Evet. Oliver biliyordu. Bilmesi gerekiyordu. Bu yüzden endişelenmemişti.

Montana dışarı çıkıp, onu buldu.

«Pekâlâ, numarayı bırak artık. Nerede o?»

«Neyin var senin? Nerede olduğunu bilmiyorum.»

«Biliyorsun. Ve eğer bana söylemezsen, burada korkunç bir olay yaratırım. Bunu ister misin? Burada? Bu gece? Sevgili George'un ve yeni arkadaşın Pamela'nm önünde?»

«Senin kıskanç bir eş olduğunu hiç sanmazdım.»

«Kıskanç bir eş ha! Ben yalnızca kocamm bir hastahane köşesinde yatmadığından emin olmak istiyorum. Ancak o zaman eve gidip, biraz uyku uyuyabilirim.» Montana duraladı ve ona baktı. «Ben senin gibi değilim, Oliver. Gidip, herkese yağ çekmem gerekmiyor. İstediğim an eve gidebilirim. Şimdi, nerede o?»

Oliver ıstırap içindeydi. Ülseri yine ağrımaya başlamıştı. İyi durumda değildi. Sonra, George Lancaster'm vahşi ve zengin karısıyla arasında geçen olay onu en azından iki gün süreyle rahatsız edecek, dayanılmaz utanç duygularına kapılmasına neden olacaktı.

Tüm bunların üstüne bir de Montana ile uğraşacak hali yoktu. Senaryoyu almıştı. Artık ona ihtiyacı yoktu. Zaten Neil'i neden koruyordu ki? O salak herif, filmlerinin başrolünü oynayacak yıldızın şerefine verilen bir partiye gelmeye dahi tenezzül etmemişti.

«Gina Germaine ile toplantısı vardı,» dedi, o anın keyfini çıkartarak'. «Kimbilir, belki de toplantı hâlâ sürüyordur.»

Montana ona baktı, kaplan gözleri Sibirya kadar soğuktu. «Teşekkür ederim,» dedi buz gibi bir sesle.

«Rica ederim.»

«Biliyor musun, Oliver? Sen bir namussuzsun. Üstüne üstlük çok kötü kokuyorsun, hem de gerçek anlamda.» Oliver endişeyle koltukaltlarını kontrol etmeye çalışırken, Montana kızgın adımlarla yürüyüp gitti.

Tuvalete gitmekte olan Pamela, Oliver'ı o durumda yakaladı.

«Vay, vay!» diye bağırdı, o ince sesi tüm odaya yayılarak. «Garip insanlar olduğunu duymuştum, ama sen gülünçsün!»

Karen Lancester'la dans etmek hiç de keyifli değildi. **Karen** sarhoştu ve esrar çekmişti. Ayrıca, Ross Conti'yi kış**kandırmak** için kendisini kullanıyordu. Buddy kabalık yapmak istemedi. Ne de olsa, Angel'dan önce, Karen ile tanışmak **için** can atardı. Ama şimdi hiç önemli değildi. O, zengin **bir** kadını ayartmaya çalışan Randy Felix değildi. O kendine aitti ve kendine söz vermişti. Angel ile arası dü**zelse** de düzelmese de bir daha kendini asla satmayacaktı. Bundan böyle sürdüreceği oyunun adı kendine saygı ve gerçek olacaktı.

Karen ona biraz daha yaklaştı, kalça kıvırmaları Ross tarafından farkedilmemişti ve bu hiç hoşuna gitmiyordu. «Adın neydi senin?» diye sordu, terli vücudunu Buddy'nin beyaz ceketine dayayarak.

«Buddy Hudson,» dedi Buddy, onu hafifçe iterek.

«Buddy, ha?» Karen onun üzerine düştü ve dengesini bulmak için yakasına yapıştı. «Benim sevgilim olmak ister misin?»

Karen gülmeye başladı. O gülerken, Buddy, Randy ile Maralee'nin yarı-boş bit" masada oturduklannı gördü. Karen'i oraya doğru sürükledi ve bir sandalyenin üzerine yerleştirdi.

«Karen,» diye bağırdı Maralee, konuşmalarının kesilmesi hoşuna giderek. «Görünüşüne bakılırsa acı bir kahve sana iyi gelecek.»

«Kahveyi boş ver,» dedi Karen. «Ben ne istediğimi biliyorum.» Sonra Buddy'e döndü. «Otursana.»

Buddy, gözlerini Randyfiin bakışlarından kaçırarak oturdu.

«Evet... şimdi...» diye başladı Karen. «Bu Maralee... ve arkadaşı - adını unuttum...»

«Randy Felix,» dedi Maralee, kaşığıyla sinirli bir şekilde oynayarak.

«Tabii. Randy gibi bir adı nasıl unuturum.» Karen kıkırdadı. «Ne iş yaparsın, tatlım?»

Maralee kaşlarını kaldırdı. «Karen...» diye başladı.

«Affedersin. Randy'nin ne iş yaptığını sormamalıydım.»

Oradan geçmekte olan bir garsonu kolundan yakaladı. «Votka. Buzlu olsun. Şimdi.» Dalgınlıkla garsonun ceketini bırakmayınca, Buddy onun parmaklarını tutup çekti.

Karen ona ciddi ciddi baktı. «Bu Bud,» dedi. «Kendisi daıısördür.»

«Selam,» dedi Maralee nazik bir şekilde.

«Tanıştığımıza sevindim,» dedi Randy soğuk bir tavırla.

Karen önce Buddy'e, sonra da Randy'e baktı. «İkinizin tanıştığını sanıyordum. Sizi Ma Maison'da görmemiş miydim'»

«Hayır,» diye onun sözünü kesti Randy.

Buddy bir olay çıkmasını istemiyordu. Hemen kalktı. «Kusuruma bakmayın,» dedi. «Kız arkadaşım buralarda, şimdi herhalde beni arıyordur.»

«Tabii,» dedi Karen boş bir ifadeyle. «Gidip onu bulsan iyi olur. Beni ara, Bud.»

Buddy rahat bir nefes alarak oradan kaçtı.

George Lancaster bir söylev vermeye hazırlanıyordu. Montana gitme zamanının geldiğine karar verdi. Aklı karışıktı. Neil ve Gina. Neil ona ihanet ediyor.

Lanet olsun.

Belki de doğru değildi.

Buddy Hudson onu kapıda yakaladı. «Gidiyor musun?»

«Evet.»

«Beni de bırakır mısın?»

«Araban nerede?»

«Sunset Bulvarı'nda bozuldu.»

«Nerede oturuyorsun?»

«Yakında.»

«Gel bakalım.»

Montana ön kapıdan çıkarken, Buddy de onu izlemek üzereydi ki, birden konuk banyosundan çıkmakta olan Wolfie Schweicker'ı gördü.

Çok daha zayıftı ve saçları da değişikti, ama o küçük acımasız gözleri, o yuvarlak yüzü, dolgun dudakların ara-

smdan fırlayan o tavşandişleri hatırlamamak mümkün değildi.

Yağtopu - partideki şişko adam! On iki yıl önce. Tony' nin morgda yatan ölü bedeni.

Wolfie onun baktığını hissetmiş olmalıydı, çünkü o da baktı ve Budy'nin ısrarlı bakışlarını seksüel bir ilgi olarak yorumlayarak, «Selam,» dedi.

«Gelmek istiyor musun, istemiyor musun?» Montana kapıda belirdi, sesi kızgındı.

Buddy gözlerini Yağtopu'ndan ayırdı. Yanılmış olmalıydı. Aynı adam olamazdı.

Neden olmasmdı?

Montana'nm arkasından dışarı yürüdü. «O adam kimdi?» diye sordu birden.

«•Hangi adam?»

«Holdeki adam.»

Montana kaşlarını çattı. Düşünceleri başka yerdeydi. «Wolfie bir şey - Wolfie - evet. Wolfie Schweicker. Hep Bibi Sutton'la dolaşır.»

«Wolfie Schweicker.» Buddy bu ismi yavaşça tekrarladı. Bunu asla unutmamaya karar verdi.

George Lancaster ayağa kalktı, şampanya bardağının kenarına vurdu ve bağırdı. «Lütfen, biraz sessiz olalım.»

Değişik insanlardan oluşan topluluk bu emre itaat etti.

«Bir konuşma yapacağım,» dedi George.

Birkaç iyi niyetli inleme ve çığlık duyuldu.

«Sı-kı-cı!» Pamela yüksek sesle bağırdı. Terası kahkaha kapladı.

«Yaşlı domuza aldırmayın,» diye haykırdı George. «Onu çoktan emekliye ayırmalıydım.»

Yine gülüşmeler.

«Gerçekten, dostlarım,» diye devam etti George, «Bu gece burada tüm eski dostlarımı gördüğüm için çok mutluyum... bazıları benim hatırladığımdan birazcık daha yaşlanmışlar.» İsyankâr gülüşmeler. «Ama bunun hiç önemi yok, önemli olan dostluk, takma dişler değil.»

Herkes gülmekten kırılıyordu.

«Herhalde hepiniz Kaptan'm burada ne işi olduğunu merak ediyorsunuzdur. Neden zengin karısıyla birlikte Palm Beach'de oturup keyfine bakmıyor diyorsunuz, değil mi? Bunu gerçekten öğrenmek istiyor musunuz?»

«Kısa kes,» diye bağırdı Pamela keyifle.

«Geri dönüyorum,» diye haykırdı George. «Bunun ne olduğunu biliyorsunuz -Frank'in her yıl yaptığı şey!»

«Devam et!» diye bağırdı biri.

«Dostlarım, Oliver Easterne ve Neil Gray için bir film çevireceğim, çünkü Neil, Pamela'yı burada çok eğleneceğini söyleyerek kandırdı ve Oliver da reddedemeyeceğim bir teklifte bulundu. Ayrıca, Burt ile de...»

George konuşmasına devam etti, ama ne Elaine, ne de Ross onu dinlemiyorlardı. İkisi de şaşkın ifadelerle birbirlerine bakıyorlardı. Sokak İnsanları'nda George Lancaster mı oynayacaktı? Sevgili kızı Karen'in söylediğine göre, bu teklifi iki ay önce geri çeviren George Lancaster mı? Ve onun şerefine bir parti veriyorlardı. Hem de durumları müsait olmadığı halde bir servet harcayarak - ve ne için?

Elaine buna inanamıyordu. Tek istediği şey, her şeyi bırakıp yatağına yatmaktı.

Ross daha da şaşkındı. Bu rolün kendisine verildiğini sanıyordu. Bu rolün hakkını ancak kendisinin verebileceğine inanmıştı. Ve yanında Sadie La Salle olduğu sürece...

Bedenine yayılan hayal kırıklığının acı tadı neredeyse ağzına geldi.

4 0

Amerikan Havayolları'nm uçağı çok kalabalıktı, ama Millie bunu önemsemedi. Hayatında ilk kez olarak uçuyordu ve son derece heyecanlıydı.

Leon da heyecanlıydı. Ama başka nedenlerden.

Zamanlama çok garipti. Oturup bir şey olmasını beklersin, ama hiçbir şey olmaz. Sonra kararmı değiştirip, planlar yaparsın ve bingo.

Elektronik beyinden iki rapor gelmişti. Birincisi, Pittsburgh'da işlenen iki cinayet hakkmdaydı. Bir fahişe ve bir kadın satıcısı öldürülmüştü. İkinci rapor ise, Teksas'ta yirmi sekiz bıçak darbesiyle öldürülen bir otostopçuya aitti.

İki olayda da, Deke Andrews belirtilerini bırakmıştı parmak izleri.

Leon tatil planlarını iptal edip yeni gelişmeleri araştırmak istemişti. Ama Millie'ye bunu yapamazdı. Bu, çok acımasızca bir şey olurdu'.

Ernie Thompson adında genç bir dedektif, yeni kanıtları araştırmak üzere Teksas ve Pittsburgh'a tayin edilmişti. Leon nerede olursa olsun, bulduklarmı ona iletecekti. Gerçi bu yeterli bir sistem değildi —Leon bu yolculukları kendi yapmayı yeğlerdi— ama bu şartlar altında yapılacak başka bir şey yoktu.

«Yolda olduğumuza inanamıyorum!» Millie onun kolunu sıktı ve yanağmdan öptü.

Leon da onun bu şefkatine karşılık verdi. Evet, yola çıkmışlardı - Deke Andrews'un bulunduğu yöne gidiyorlardı.

41

Amerika'nın ikinci popüler sarışını Gina Germaine ve saygı duyulan film yönetmeni Neil Gray birbirlerine kenetlenmişlerdi.

Gina, oltaya takılmış bir balık gibi, durmadan ağlıyordu.

Neil yalnızca inliyordu. Peygamberçiçeği ağındaki ar-

zusunun tuzağına düşmüş bir sinek gibi, kendini garip bir şekilde güçsüz ve gerçek dışı hissediyordu. Daha önce gelen ağrı biraz azalmıştı, ama ağrının şiddetinden korkmuş, içinde bulunduğu durumdan dehşete düşmüştü. Yorgun ve bitkindi. Gına'nın üzerine yığılıp, onun o öldürücü dişi tuzağından kurtulmayı beklemekten başka bir şey yapamayacak kadar yorgundu.

Şimdi, eskisi kadar tatlı ve uysal bir seks kedisi olmayan Avrasyalı Thiou-Ling, onları ayırabilmek için elinden gelen her şeyi —onların aşağı kısımlarına soğuk su dökmek, Neil'in nazik bölgelerini kuvvetle çekiştirmek ve vazelin sürmek— yapmıştı. Ama hiçbir şey işe yaramamıştı.

«Lanet olsun, Gina,» diye bağırdı Thiou-Ling, birdenbire ortaya çıkan sert New York kenar mahalle aksanıyla.

«Ağlamayı kes de ne yapmamı istediğini söyle.»

«Oh, Tanrım,» diye inledi Gina. «Ne yaptım da başıma bu geldi?» Rahatsız bir şekilde kımıldanıyordu. Neil hiç de hafif sayılmazdı. Sanki içinde soğuk bir salatalık var gibi hissediyordu. Hemen bir şeyler yapılmazsa çıldırabilirdi.

«Belki de doktora haber vermem gerek,» dedi Thiou-Ling.

«Deli misin sen?» diye inledi Gina. «Muhteşem bir alay konusu oluruz sonra. Biraz daha soğuk su dene. Tanrım! Bir şey yap!»

Küçük Volkwagen .yola roket gibi fırladı. Sunset Bulvarı'na geldiklerinde ve Montana Hollywood'a doğru gideceği yerde, Benedit Canyon'a geçtiğinde, Buddy, «Hey, hey, galiba dönmeyi unuttun,» dedi.

«Hayır, unutmadım,» dedi Montana sakin bir tonla. «Bir şeyi kontrol etmek istiyorum. Sence bir sakıncası yok, değil mi?»

Nasıl sakıncası olabilirdi ki? Direksiyon onun elindeydi.

Araba Benedict'e çıktı, hızla Tower Yolu'na döndü, daha hızlı bir sağ dönüşle San Ysidro Yolu'na girdi ve sonunda ağır demir kapıların karşısında durdu.

Montana kontağı kapadı, dolu bir paketten bir sigara aldı, yaktı, derin bir nefes aldı ve «Bana bir iyilik yapabilirsin,» dedi.

Buddy başını salladı. «Senin için her şeyi yaparım.»

«Bak, senden böyle bir şey istediğim için kendimi aptal gibi hissediyorum,» dedi tereddüt ederek.

Buddy, onun ne istediğini bilmiyor ve bunun seksle ilgili bir istek olmaması için dua ediyordu. Montana güzel bir kadındı, ama Buddy seks için değil, yeteneği için istenmeliydi.

«Ne yapmamı istiyorsun?»

Montana sigarasından bir nefes daha aldı ve boş gözlerle camdan dışarı baktı. «Şu kapıların arkasına geç, evin giriş yolunu ve garajını kontrol et ve herhangi bir yerde gri bir Maserati olup olmadığına bak.»

Buddy onun isteğini hazmetmeye çalıştı. Kapıların arkasına nasıl geçebilirdi ki? Üzerinden tırmanarak mı? Diyelim ki tırmandı, ya evin sahibi onu bir hırsız sanıp (ki gecenin birinde öyle sanması çok doğaldı) vurursa? Beverly Hills'de oturanların bir ihtilâl çıkarmaya yetecek kadar silâhlanmış oldukları iyi bilinen bir gerçekti.

«Hey, dinle,» diye başladı Buddy.

«Yapmak zorunda değilsin,» dedi Montana.

«Burası kimin evi?» diye sordu Buddy, zaman kazanmaya, durumu bir kez daha düşünmeye çalışarak.

«Gina Germanie'in.»

Buddy'nin şansma. Bir film yıldızının evi. Büyük bir olasılıkla, kapısının önünde bekleyen silâhlı bekçiler vardı.

«Pekâlâ, gideceğim,» dedi isteksizce. Ne de olsa Montana ona Vinnie rolünü vermişti. O da karşılığında bir şey vermek zorundaydı.

Oliver Easterne, Bentley'ler için çok iyi bir yıl olan 1969 ürünü, pırıl pırıl bir Bentley kullanıyordu. Araba, olması gerektiği gibi kusursuzdu, çünkü kullanmadığı zamanlar Oliver'in Bel-Air'de kiraladığı —Bibi ve Adam Sutton'un arazisinden üç ev sonra— evin garajmda, eski kılıflar için-

de saklanıyordu. Bentley, piyasaya çıktığından beri kendisindeydi. Fabrikadan direkt olarak Oliver Easterne'a gelmişti. Kusursuz bir adam için kusursuz bir araba.

Oliver geçirdiği günü düşündü. Pamela günü mahvetmişti. Ve tabii Montana da. İkisi de kendi çıkarları söz konusu olduğunda son derece zekiydiler. Montana ile Neil, onun yüzünden ayrılacaklar-sa, ayrılsınlardı. Buna çok sevinirdi. Montana onunla öyle konuşmak cüretini nasıl gösterebilmişti? Ona, herkesin duyacağı şekilde, yağcı demişti. Yağcılığın, bu mesleğin bir gereği olduğunu bilmiyor muydu?

Film yaparsın. Yağcılık yaparsın. Kentte yağcılık yapmayan bir tek yapımcı bile yoktu.

Günün ilk bölümü fena geçmemişti. Gina Germaine ile Neil'in yeni projesi için anlaşma yapmak harika bir şeydi. Bu haberi öğrendiği zaman Montana'nm yüzünün alacağı şekli görmeyi dört gözle bekliyordu.

Eve geldiğinde duş yaptı, ülseri için o kalın, süt gibi sıvıdan içti ve basuru için merhem sürdü. Sonra temiz bir ipek pijama giydi, incelen saçlarının üzerine bir file taktı ve Angel'i düşünerek yatağa girdi. Angel'in bozulmamış güzelliği ve tazeliği, Nikki rolü için o kadar uygundu ki. Bu rolü oynaması için onu ikna etmesi gerekiyordu. Angel tam bu rol için biçilmişti.

Altın saçlı Angel'i düşünerek uykuya daldı.

Buddy ağır demir kapıları gözden geçirdi. Demirlerin ucu sivriydi ve en azından üç metre yüksekliğindeydiler. «Lanet olsun,» diye mırıldandı ve beyaz ceketini çıkarıp, katladı, sonra yere bıraktı. Kapıları yine inceledi. Kapının her iki yanında, elektrik kontrollü, dört buçuk metre yüksekliğinde çit vardı. İçeri girmenin tek yolu tırmanmaktı.

Buddy daha sonra işaretleri gördü. Kapının iki yanında iki işaret vardı. Birincisinde, **Dikkat - Bekçi Köpekleri** yazıyordu. İkincisinde ise **VVestec — Güvenlik ve silahlı tepki** yazılıydı.

«Burada ne işim var?» diye mırıldandı, sahneyi gözü-

nün önüne getirerek. Buddy Hudson'un tam şansı açılmışken, bir köpek tarafından parçalanıyor, ya da daha kötüsü vuruluyor.

Hemen arabaya koştu. Montana karanlıkta oturuyordu.

«Köpekler ve silahlı bekçiler var,» dedi öfkeyle.

«işaretleri boş ver. O levhalardan herkeste var.»

Harika. Teşekkürler Montana. İçeri girecek olan sen değilsin.

Buddy isteksizce döndü ve kapıya tırmanmaya başladı. Allahtan, kapının demirlerinin üzerindeki değişik Art Deco deseni tırmanmayı kolaylaştırıyordu. Ama demirlerin sivri tepelerinden geçmek bir sorun oldu ve Buddy pantolonunun yırtıldığını hissederek, öfkelendi. Küfrederek öteki tarafa geçti.

Yan tarafta, eşit aralıklı yeşil ışıklarla aydınlatılmış, dik bir yol vardı. Buddy nefesini tutarak, kenardan yürümeye başladı. Hareketli bir Alman çoban köpeğiyle karşılaşmamak için dua ediyordu.

Birden aklına yardım edebilecek tek kişinin Oliver olduğu geldi. Eğer o da çenesini kapayamazsa, kim kapardı ki? Filminin yönetmeni. Bundan sonraki yapımının yıldızı. Tanrım, bu onun sorumluluğuydu. Sorunları çözmek yapımcıların görevi değil miydi?

«Oliver Eastern'ı ara,» diye sızlandı, şimdi giyinmiş ve çıkmaya hazırlanan Thiou-Ling'e.

«Kimi?» diye sordu Thiou-Ling kabaca.

«Dediğimi yap!» diye haykırdı Gina. «Bana soru sorma!» Neil'in ağır bedenini itti, göğsüne yumruklar indirdi ve yine sızlanmaya başladı. Neil'in nefes alışı zorlaşmıştı. Neil bayılmıştı ve Gina öfkeden çıldırıyordu. Onun altma sıkışmış olan kendisiydi. Üzerine iri cüssesiyle yığılmış, hiçbir işe yaramıyordu. Bayılmadan önce «Doktor bulun,» demişti. Salak İngiliz. Bir doktorun onları bu vaziyette görmesine izin vereceğini mi sanıyordu acaba? «Oliver Easterne'm numarası masanm üzerindeki defterimde, ara lütfen. Onu bulduğunda telefonu bana ver. Galiba ölüyorum!»

«Bunu filme sakla, kardeşim,» diye mırıldandı Thiou-Ling.

«Ne?» diye sordu Gina.

«Boşver,» dedi Thiou-Ling, Oliver'in numarasını bularak. «Umarım bu herif evdedir, çünkü gitmem gerekiyor.»

«Gitmen mi gerekiyor?» diye bağırdı Gina öfkeyle. «Bu işin sonuna kadar buradasın, Çinli orospu.»

«Ben Çinli değilim, Asyalıyım.» Thiou-Ling anlaşılmaz bir şekilde güldü. Oliver Easterne geldiği anda oradan gideceğini biliyordu. Bu tür şeyler meslek açısından hiç iyi değildi ve Thiou-Ling için mesleği her şeyden önce gelirdi.

Telefonun sesi tatlı rüyalarını parçaladı.

«Oliver!» dedi Gina Germaine, isterik bir sesle. «Sana ihtiyacım var! Çabuk buraya gel!»

Oliver Easterne lacivert bir kaşmir kazak, buruşuk bir blucin ve İtalyan makosenler giyerek, hemen hazırlandı. Saçları biraz dağınıktı, ama bunun için zamanı yoktu.

Gina Germaine'nin tatsız telefonu sinirini bozmuştu Gece yarısı çalan telefonlar genellikle uğursuz olurdu ve bu telefonun diğerlerinden farklı olmayacağı kesindi. Arabayı boş Beverly Hills sokaklarında hızla sürerken, Maalox içiyor, küfür ediyor ve ne olduğunu merak ediyordu.

Yolun solundaki İspanyol tarzı ev kare şeklinde bir bahçeye yerleştirilmişti ve her camdan ışık geliyordu. Buddy' nin gümüş rengi Maserati'yi aramasma gerek kalmadı. Araba, herkesin görebileceği gibi, ön kapının önüne parkedilmişti. Gölgelere sığınarak geri dönmeye hazırlandı.

Bir gün o da bekçi köpekleri ve silahlı güvenlik ekipleri olan bir eve sahip olacaktı. Bir gün. Yakında. Ama kapısının üzerinden tırmanmak gafletinde bulunan zavallıları yakalamak üzere, köpeklerinin serbest bırakıldığından da emin olacaktı.

Yoldan aşağıya inerken, elini pantolonuna götürdü, en azından otuz santimlik bir yırtık vardı. Birkaç küfür daha savurdu.

Elektrikli kapıların açılma sesi onu çok korkuttu ve yerinden kıpırdamadan durdu. Sonra yolda, hızla gelen bir arabanm farları göründü. Buddy kendini tam zamanında çalıların içine attı ve sağ kolunun üzerine düştü. Acıyla inledi. Toprak, su serpme makinesinin devamlı çalışması sonucu sırılsıklamdı ve çamurun içinde yuvarlanıyordu.

Bir köpeğin havlamasını duydu ve donup kaldı.

Küçük ve şirin bir Asyalı kız ön kapıyı açtı.

Oliver Doğululardan hoşlanırdı; onlar yerlerini bilirlerdi. «Oli'ver Easterne,» dedi saygıyla. «Bayan Germaine beni çağırmıştı.»

«Hangi cehennemde kaldın?» dedi Asyalı kız, kaba bir şekilde. «Beni izle.»

Bu karşılanmadan hiç de hoşlanmayan Oliver, kızın arkasından yürüyerek yatak odasına çıktı. Karşılaştığı sahne anlatılacak gibi değildi. Gina Germaine —Amerika'nın bir numaralı seks sembolü— kolları, bacakları açılmış, bir beyaz dalga gibi yatıyordu. Ve onun üzerinde, çıplak kıllı poposu ortada Neil Gray.

«Tannm!» diye bağırdı Oliver. «Sizin sevişmenizi izlemem için mi beni yataktan kaldırdınız? Bunu daha önce de görmüştüm, ama oyuncular daha iyiydi.»

«Sersem!» diye bağırdı Gina, tüm gücünü toplayarak, «Bir şeyler yap, lanet olsun! Burada yapımcı sensin.»

4 S

«Bir kadın arıyorum,» dedi Deke düz bir sesle.

Mor kazaklı, kısa siyah etekli ve kucağında bir çocuk olan şişko kadm güldü ve «Kim aramıyor ki?» dedi.

Yıkık - dökük evinin kapısında durmuş, Deke'in bir şey söylemesini bekliyordu.

«Bayan Carrolle,» dedi Deke, kâğıdmı bulmaya çalışarak. Ama kâğıdının üzerinde ne yazdığını çok iyi biliyordu. «C-A-R-R-O-L-L-E,» diye tekrarladı yavaşça.

Kadın boş bir ifadeyle başım salladı. «Bilmiyorum.» Çocuğun burnu akmaya başladı ve kadın dalgın bir şekilde elinin tersiyle sildi. «Bilmiyorum,» diye tekrarladı.

«Kim o?» diye sordu bir erkek sesi ve kısa boylu, bodur bir adam kapıda belirdi. «Evet?» diye bağırdı. «Ne istiyorsun?»

Deke ayağmı kapının arasına soktu. «Burada sizden önce kim oturuyordu?» diye sordu soğuk bir ses tonuyla.

Deke'in gözlerindeki bir şey —boş ve sert— adamın itiraz etmesine engel oldu. «Yaşlı karmın biri.»

«Adı Carrolle muydu?»

«Bilmiyorum.» Adam kapıyı kapatmak istedi, ama Deke'in ayağı engel oldu.

Kadın yüksek sesle fısıldadı. «Ne istiyor? Neden gitmiyor?»

«Burada daha önce kimin oturduğunu nasıl öğrenebilirim?» diye sordu Deke siyah gözleri öfkeyle yanarak.

«Burayı kiraladığımız herifi deneyebilirsin,» dedi adam, Deke'in bir an önce gitmesini isteyerek. «O sana söyleyebilir. Biz bir şey bilmiyoruz.»

«Evet,» diye onayladı kadm. «Biz kimseyle ilgilenmeyiz.»

Adam içeri gitti ve koparılmış bir gazete parçasma karalanmış bir isim ve adresle döndü. «O para düşkünü herife, bize beş yıldır yeni dam yapacağını söyleyip durduğunu hatırlat.»

Deke kâğıdı aldı, ayağmı kapıdan çekti ve tek bir kelime söylemeden, yola çıktı.

«Manyak herif,» dedi adam, kapıyı çarparak.

Deke önüne bakarak, çabuk adımlarla yürüdü. Kâğıt. Kâğıt parçaları. Ve hepsi bir yere giden...

Civardaki bir barda yan yana oturuyorlardı. Deke sade Coca-Cola içerken, Joey ard arda üç bardak

romlu Coca-Cola yuvarlamıştı.

«Geç oluyor,» dedi Joey. «Ailene kaçta geleceğimizi söylemiştin?»

"Ne zaman olursa,» diye cevapladı Deke. «Önemli değil.»

«Neden?» diye sordu Joey. «Benimle tanışacakları için heyecanlanmıyorlar mı?»

«Tabii ki heyecanlanıyorlar,» dedi Deke, annesinin sözlerini hatırlayarak ona, sanki bu kızın farklı olduğunu hissetmiş gibi bakmıştı. «İstiyorsan onu getirebilirsin,» demişti.

«Akşam yemeğine mi gelelim?» diye sormuştu Deke.

«Yemekten sonra. Hiç tanımadığım ucuz bir orospu için yemek pişiremem.»

«O ucuz bir orospu değildir,» diye itiraz etmişti Deke.

Annesi hafifçe gülmüştü. «Onu sen seçtiğine göre, orospudur.»

«Haydi gidelim,» dedi Joey. «Sana söylüyorum, kovboy. Eğer bir içki daha içersem, üstlerine kusacağım.»

Deke saatine baktı. Dokuz buçuktu. «Kendimi iyi hissetmiyorum,» diye mırıldandı.

«Yine vazgeçmeye kalkışma sakın. Gidiyoruz.»

«Vazgeçmeye çalışmıyorum,» dedi Deke öfkeyle.

«Tabii,» diye mırıldandı Joey.

Deke derin bir nefes aldı. «Şimdi gidelim. Hazır mısın?»

Joey çantasından kirli bir teneke ayna çıkardı ve yüzüne baktı. Sonra rujunu çıkardı ve biraz daha sürdü. «Annene güzel görünmek istiyorum,» diye açıkladı. «Kadınlar makyaj gibi şeyleri hemen fark ederler. Ona bir model olduğumu söyledin mi?»

«Unuttum.»

«Lanet olsun. Benim sosyetik biri olduğumu sanacaktı. Bazen ne kadar aptal oluyorsun.»

Deke onun bileğine yapıştı. «Bir daha böyle konuşma.»

Joey bileğini kurtardı. «Peki, peki. Bunu demek

istemediğimi biilyorsun.» Sesi bebek gibi oldu. «Bana bir gülücük ver, kovboy. Ben senin küçük kızınını.» Şakayla Deke'in kulağını çekti. «Küçük kız büyük çocuğu çok seviyor.»

Deke gevşedi.

Joey rahatlamıştı. Anne ve babayla tanışmayı artık bir gün daha ertelemek istemiyordu. Bir kez tanıştıktan sonra onu çok seveceklerinden emindi. Eğer severlerse her şey çok kolay olacaktı. Bir yere ait olmaya ihtiyacı vardı. On sekiz yaşındaydı ve yorgundu. On üç yaşından beri sokaklarda geziyordu ve bu hiç kolay olmamıştı. Ama dayanmıştı. O polisle durumun düzeleceğini ummuştu. Ona iyi davranan tek kişi o olmuştu ve Joey onun için her şeyi yapabilirdi. Ama ona son bir fırsat tanımak için telefon ettiğinde, kim olduğunu bilmiyor numarasına yatıp telefonu kapamıştı. Domuz!

Leon, polis. O da diğerleri gibiydi.

Sonra Deke ortaya çıkmıştı ve Joey onun tuhaf biri olduğunu hemen anlamıştı. Onu dikkatle ele almış, kendi çıkarları için nasıl davranması gerektiğini çabucak öğrenmişti.

Bir aile içine girme olasılığı onu çok heyecanlandırıyordu. Annesi ve babası olan bir Bayan Deke Andrews. Gerçi onlar Deke'in annesi ve babasıydılar, ama onu kendi çocukları gibi seveceklerinden emindi.

İçini çekti. Deke, hiçbir şey bulamamaktan daha iyiydi. Yakışıklı sayılabilirdi, tabii omuzlarına gelen o uzun saçlarını keserse. Annesi onun saçlarından nefret ediyordu. Joey bunu biliyordu. İkisi birlikte, Deke'in saçlarını kestirebilirlerdi. Evlendikleri zaman bir sürü şey yapacaktı.

«Tamam, kovboy.» Joey neşeyle göz kırptı. «Bu küçük kız hazırdır.»

Deke bu kadar sıcak bir hava görmemişti. Çöl sıcağı gibiydi, insanı saran ve boğan.

Bir berber dükkânma girdi ve saçını traş etmelerini istedi.

«Tüm saçmı mı traş etmemi istiyorsun?» diye sordu yaşlı dükkân sahibi.

Deke başmı salladı.

«Yoksa mikrop mu kaptın? Bu iş için kulanılan losyonlar var.»

«Saçımı traş edecek misin, etmeyecek misin?»

«Kimsin sen? Bir din adamı filan mı?»

Deke başını salladı. Böyle yapmak daha kolayma gitmişti.

Tüm saçı traş edildiğinde, kafası hoşuna gitti. Temiz ve güzel görünüyordu. Bir başlangıca benziyordu bu. Düzen Sağlayıcı'ya uygundu.

Yeni adres için yön sordu. Bulduğu yer, sessiz bir sokakta tek katlı bir iş yeriydi. Girişte bir sekreter tek başma oturmuş, havuç yiyordu. Masasmm üzerinde, dikkatle okumakta olduğu US dergisi duruyordu. «Herkes dışarıda,» dedi sekreter, okumakta olduğu Tom Selleck hakkındaki makaleye dönerek.

«Belki sen yardımcı olabilirsin,» dedi Deke.

Kız başmı kaldırmadan, «Üzgünüm, ben burada geçici olarak çalışıyorum.»

«Dosyaların nerede olduklarını biliyorsun, değil mi? Nita Carrolle'un dosyasını istiyorum. Yeni adresini öğrenmem gerek.»

Kız ona şöye bir baktı, görünüşünü beğenmemişti. «Bir saat sonra gelebilir misiniz?»

Deke'in kaybedecek vakti yoktu. «Burada yalnız mısın?» diye sordu.

Kız yalnızdı, ama bunu bu garip herife söylemeye, hiç niyeti yoktu. «Hayır, yalnız değilim. Artık gitseniz iyi olacak.»

Deke çabuk hareket etti ve dergiyi yere fırlatarak kızın kollarını arkaya çekti.

«Bana dosyaları gösterirsen, sana bir şey yapmam.» Sesi öldürücü bir fısıltıyla çıkmıştı.

Kız titremeye başladı. Bu adam deliydi; görünüşünden bunu hemen anlaması gerekirdi. «Seni kel kafalı namussuz,» oedi kız, hâlâ titreyerek. Ama kendini bırakmamaya karar-

lıydı. «Bir kez tecavüze uğradım ve bunun yeniden olmaması için elimden geleni yaparım.» Kızın sesi yükseldi. «Bana dokunursan seni öldürürüm, seni namussuz herif.»

Deke, kızın bu tepkisi karşısında hem şaşırmış, hem de garip bir şekilde memnun olmuştu.

Ona bir şey yapmaya niyeti yoktu, ama kızın ilettiği mesaj öylesine güçlü ve açıktı ki. Bunu kendi istemişti.

Lanetlenme.

Namussuz.

Tecavüz.

Farkında olmadan bıçağını çıkardı. Kızın boğazı hazır , bekliyordu. Ne de olsa o Düzen Sağlayıcı'ydı. Yapması gereken bazı şeyler vardı.

43

SPARTACUS

Son konuklar saat tam ikiyi on geçe ayrıldılar. Ross'un yüzündeki tebessüm, onların arkasından kapıyı kapayıncaya kadar bozulmadı. Sonra boş odalardan geçerek bara gitti ve parti artıklarının ortasında boş gözlerle oturup, duble viski içerek, Elaine'in gelip ondan özür dilemesini ve pişman olduğunu söylemesini bekledi.

Yirmi dakika orada bekledi ve Elaine görünmeyince çıkıp onu aradı. Elaine'i, soyunma odasmda giysilerini açık bir bavula doldururken buldu.

Bir an öyle kalıp baktı. Aklı karışmıştı. Sonra gerçek kafasına dank etti ve haykırdı. «Ne yaptığmı sanıyorsun sen?» Elaine'in onu sokağa atmaya hazırlandığını anladığı halde.

«Ben... yeteri... kadar... dayandım... Ross,» dedi sert bir sesle. Yüzü öfkeyle gerilmişti. «Nasıl... nasıl... yapabildin... bunu. En... iyi... arkadaşımla. Seni namussuz herif.»

Ross daha çok küçük yaştan her şeyi inkâr etmesini öğrenmişti.

«Neden söz ettiğini anlamadım,» dedi öfkeli görünmeye çalışarak.

«Bana numara yapma,» diye bağırdı Elaine, ipek gömlekleri elle yapılmış ayakkabıların üzerine fırlatarak. «Rol yapmayı filmlere sakla.»

Ross daha çok küçük yaştan, en iyi savunmanın saldırıya geçmek olduğunu öğrenmişti.

«Konuş bakalım. Ya sana ve o fazla gelişmiş sörfçüye ne demeli?»

Elaine, Yves Saint Laurent markalı bir kazağı fırlatmak üzereyken duraladı. «Beni suçlamaya kalkışma. Sana çok iyi bir eş oldum. Ama kıymetimi asla takdir etmedin.» Kazağı Ross'un yüzüne fırlattı ve bağırdı, «Hem de Karen Lancester ile. Daha zevkli olduğunu samrdım.»

Ross sinirlenmişti. «Bunu nasıl düşünebilirsin? Ben seninle evlendim, öyle değil mi?»

Elaine bavulu çarparak kapadı ve Ross'a fırlattı. «Defol,» diye bağırdı.

Ross mantıklı düşünemiyordu, çünkü düşünseydi asla gitmezdi.

«Defol,» diye tekrarladı Elaine.

«Merak etme, gidiyorum. Dırdırına yeteri kadar katlandım zaten.»

Elaine onunla birlikte kapıya yürüdü. «Yarın Marvin Mitchelson'a telefon edeceğim,» dedi kasılarak. «Seninle işim bittiğinde, ancak Karen Lancester'ın göğüslerindeki sütü alabilecek kadar paran kalacak!»

«Allah belânı versin, rezil karı. Hiç değilse Karen hırsızlık yapmıyor!»

«Defol!» diye haykırdı Elaine ve Ross kendini birden dışarıda buldu. Sabahın iki buçuğunda evinin önündeydi ve gidecek hiçbir yeri yoktu.

Buddy kendini kaldırıp kapıya gelene kadar, kapılar

kapandı. Uzaktan köpek havlamaları duyuyordu, ama hiç değilse sesler kendi bulunduğu yöne doğru gelmiyordu. Bir bu eksikti, boğazına sarılmış çılgm bîr köpek.

Düştüğü için kolu çok ağrıyordu. Belki de kırılmıştı. Kimi dava edebilirdi ki? Gina Germaine'i edemeyeceği kesindi.

Başka bir düşünce. Kırık bir kolla Vinnie rolünü oynayabilir miydi?

Daha da önemlisi. Kırık bir kolla kapının üzerinden atlayabilir miydi? Bir deneme yaptı, ama bu yalnızca ipek gömleğinin yırtılmasıyla sonuçlandı.

«Montana,» diye bağırdı telaşla karanlığın içine.

Montana karşıya geçip ona doğru geldi. «Ne bekliyorsun?»

«Kolumu incittim. Buradan atlayabileceğimi sanmıyorum.»

Ağır demir kapıların ardından birbirlerine baktılar.

«Denemelisin,» dedi Montana sonunda. «Burada daha fazla kalamayız. Devriye arabaları bu bölgeyi sürekli olarak kontrol ediyorlar.»

«Teşekkürler,» dedi Buddy alaylı bir tonla.

«Haydi,» diye fısıldadı Montana. «Formun çok iyi. Tek kolla tırmanıp, kendini bu tarafa at.»

Yapacak başka bir şey olmadığı için, Buddy söylenileni yaptı ve kendini acı içinde betonun üzerinde buldu. Yandaki evde iki köpek havlamaya başladı.

«Buradan gidelim,» dedi Montana aceleyle arabaya yürüyerek.

Buddy arabaya vardığında Montana arabayı çalıştırmış, gaza basmaya hazırlanıyordu. Kendini koltuğa attı ve araba fırladı.

Bir dakika süreyle ikisi de konuşmadılar. Snra Montana hiçbir şey olmamış bir tonla, «Maserati orada mıydı?» diye sordu.

«Evet, oradaydı. Hey, dinle, şaka yapmıyorum, galiba kolumu kırdım.» Buddy şefkat sözcükleri bekleyerek duraJodı, ama Montana konuşmuyordu. «Lanet olsun!» diye hay-

kırdı. «Ceketimi kapının önünde bıraktım. Geri dönmemiz gerek.»

«Geri dönemem.»

«Haydi, en iyi ceketimdi o. Armani'ydi. Ayrıca, tüm param da ceketin içindeydi.»

«Sana yeni bir ceket alırım ve paranı da veririm. Ne kadar?»

Tüm parası bir buçuk dolardı. Durumu düzeliyordu, ama şimdilik paraya ihtiyacı vardı. Ayrıca zengin olunca, ona parayı geri verirdi. «Altı yüz dolar,» dedi, çok fazlayla çok az arasındaki dengeyi bozmamaya çalışarak.

Montana Volkswagen'i, tam Sunset Bulvarı'na girmek üzereyken durdurdu. Oh, hayır, geri dönüyor, diye düşündü Buddy.

Montana arabayı döndürdü ve yine Benedict'e doğru gitmeye başladı. Lexigton'da sağa döndü.

«Seni evime götürüyorum,» dedi kesin bir tonla. «Koluna bir göz atarım ve paranı veririm. Tamam mı?»

İtiraz edebilir miydi ki?

Saide La Salle'm yatağa yatma faslı küçük bir tören gibiydi. Önce uzun ve parfümlü bir banyo yapardı. Bu, onu gevşetiyordu. Sonra bir rafın içinde düzenle sakladığı Sony Betamax video bantlarından birini seçerdi. Bantı videoya takar, televizyonu açar ve her gece eski bir Ross Conti filmi izleyerek uykuya dalardı.

Bu gece en sevdiklerinden birini, bir 1958 şaheserini seçti. Ross mesleğinin başlarındayken —genç ve umursamaz— o güzelim mavi gözler, sarı saçlar ve ince, sırım gibi bir vücut. O zamanlar bir gram fazlalığı bile yoktu. Bu gece onun midelenmeye başladığım farketmişti. Sonra gözleri eskisi gibi parlak, saçları eskisi gibi sarı değildi. Cildi ise fazla hızlı yaşamaktan dolayı sertleşmişti.

Sadie, onun geri kalan kısımlarını düşündü ve hatırlayarak ürperdi. Ama böyle hissettiği için kendinden nefret ediyordu.

Yakında ona yine sahip olacaktı. Ve onu, tıpkı onun kendisini kullanmış olduğu gibi kullanacaktı.

Ve bu kez konuşan o olacaktı.

Ne bir telefon. Ne bir mektup. Ne bir açıklama.

Hiçbir şey.

Ross Conti hayatını mahvetmişti ve şimdi, sonunda bunu ona ödetecekti. Onunla işi bittiğinde, Ross onu tammış olduğu güne lanet edecekti.

Televizyon ekranında Ross gülümsedi. Bay Dayanılmaz.

Sadie filmi izlemek üzere arkasına yaslandı. Bu filmi yüzlerce kez görmüştü.

Buddy modern döşenmiş, geniş oturma odasmı gözden geçirdi. Kolundaki ağrı biraz hafiflemişti, belki de kırık değildi.

«Şey... kocan nerede?» diye sordu ilgisiz bir tavırla, ama bu soru bütün bir gece beynini kurcalamıştı.

Montana, bir tablonun arkasında saklı olan duvar kasasının şifresiyle uğraşıyordu ve başını kaldırıp bakmadı.

«Şey, yani onunla tanışmam gerekmiyor mu? Deneme filmini beğendi mi? Ne dedi?»

Montana kasayı açtı, içinden bir tomar para çıkardı ve yüz dolarları saymaya başladı. Sonra bir bölümünü Buddy'e uzattı. «Bin iki yüz dolar. Sanırım kaybolan paranı ve giysilerindeki zararı karşılamak için yeterlidir.»

Buddy onu öpebilirdi. Her yanım suçluluk duygusu kapladı.

«Ha, bu arada,» diye ekledi Montana, «Sadie La Salle ile konuştum. Yarm sabah saat on birde ofisine uğramanı söyledi.»

Şansı giderek iyileşiyordu. «Hey, bu harika bir şey.»

Montana masanm üzerinden bir sigara aldı ve yaktı. «Bir şey değil. Şimdi şu koluna bir bakalım.»

«Sanırım, kötü düştüm,» dedi Buddy, kolunu uzatarak.

Montana uzun ve cilalı tırnaklarıyla kırık kemik araya-

rak, onun kolunu inceledi. «Yaşayacaksın,» dedi alaylı bir tonla.

Buddy şimdi kendini gerçekten kötü hissediyordu. Ondan nasıl para yürütebilmişti? Böyle bir şey yapmayacak kadar dürüsttü o. «Bak... dinle,» diye başladı, özür diler gibi bir sesle. «Ceketimde gerçekten altı yüz dolar yoktu. Ben... şey... yalnızca şaka yapıyordum.»

Montana ona sert bir ifadeyle baktı. «Paraya ihtiyacın var mı?»

Buddy başmı salladı.

Montana sigarasından derin bir nefes aldı. «Öyleyse, bunu borç olarak kabul et. İlk maaş çekini aldığında faiziyle birlikte geri istiyorum.»

«Sen harika bir kadınsın.»

«Teşekkürler,» dedi Montana kuru bir tonla. «Ama bana ne kadar harika olduğumu söyle, çünkü şimdi kendimi son derece acımasız ve kötü hissediyorum.» Montana, birkaç kelimeyle de olsa ona açıldığı için pişman olmuş gibi görünüyordu. «Bir içki al,» dedi sert bir tonla. «Gidip üstümü değişeyim, sonra seni evine bırakırım.»

«Buna gerek yok. Bir taksi çağırabilirim.»

«Seni eve götürmeye söz verdim ve götüreceğim. Zaten canım biraz dolaşmak istiyor.»

Montana odadan çıktı ve Buddy çevresine bakındı. Dekor rahat ve moderndi. Harika bir Hollywood manzarası. Bir çay masasının üzerinde Neil Gray'in gümüş çerçeveli bir resmi duruyordu. Resmin üzerinde, **Bana yeniden yaşamasını** öğreten sevgili **M**'ye yazılıydı.

Montana rüzgâr gibi odaya girdi. Üzerinde, çok giyilmiş kovboy çizmelerinin içine sokulmuş dar bir blucin ve dümdüz bir beyaz gömlek vardı. «Haydi, yıldız,» dedi, kasayı kapatarak. «Seni evine götüreyim, yarm sabah Sadie'ye gittiğinde gözlerinin altmda mor halkalar olmasını istemem. Senin, **İhtiras Tramvayı**'ndaki Marlon Brando'dan sonra en yakışıklı aktör olduğunu söyledim ona.»

Montana'nın bir şeyi vardı. Ne söylemesi gerektiğini çok iyi biliyordu.

Valium onu sakinleştirmişti. Çok fazla ilaç aldığının farkındaydı, ama ne olacaktı? İnsan her gün tutuklanıp, kentin en ilginç partisini verip, aynı gece kocasını evden kovmuyordu ki.

Elaine gaddarca başmı salladı. Namussuz bunu hak etmişti. İp cambazığı yapmak istiyorsa, düşmeye de hazırlıklı olmalıydı.

Haydi Elaine. Eğer o filmde oynama şansı olduğunu bilseydin onu asla kovmazdın.

Numara yapma Elaine. Bunu biliyorsun.

Senin zavallı bir Beverly Hiils cadısına dönüştüğünü biliyorum. îşte bu yüzden o da Karen ile yattı. Eh, sen de Ron ile yattın, öyle değil mi?

Aynı şey değil!

Kim demiş?

Geçmişi ve şimdisi. Geçmişi keşke yok olsaydı. Neden hep bodur boylu Etta Grodinski'yi hatırlamak zorunda kalıyordu?

Ross'un bu gece sana ihtiyacı vardı.

Ross, bu sözcüğün anlamını bile bilmez.

Elaine ağlayabileceğim düşündü. Ama sonra kıpkırmızı şişmiş gözler düşündü ve bu fikirden vazgeçti.

Elaine Conti. Ayrılmış bir eş. Ne yapardı? Kimlerle görüşürdü? Nasıl başa çıkardı?

Kadınların özgürlük hareketi onu hiç ilgilendirmemişti. Kadının görevi güzel görünüp ev sahibesi rolü oynamaktı. Erkek ise para kazanırdı.

Tümüyle saçma.

İstediğim gibi düşünmekte serbestim.

Elaine boş evin içinde gayesizce dolaştı, hırsız alarmını bir kez daha kontrol etti, bir kedisi, köpeği ya da herhangi bir şeyinin olmasını istedi.

Yalnız olmaktan hoşlanmıyordu. Ross'u kovmakla büyük bir hata etmişti. Belki namussuzun tekiydi, ama hiç değilse kendine ait bir namussuzdu. Yarm onu yine geri getirecekti.

Montana yokuştan aşağıya inerken üzülüyordu. Kendisi ve Nei'l için. Ondan daha fazla şeyler beklemişti. Gina gibi biriyle macera yaşayarak beraberliklerini tehlikeye atmaya karar vermiş olması ne yazıktı. Çünkü bir süre için gerçekten mutlu günler yaşamışlardı.

Nasıl bu kadar aptal olabiliyordu? Beş harika yıl boşa gitmişti. Ne için? Büyük göğüslü bir sinema kraliçesi için.

Bir an için öfkelendi. Bunu nasıl yapabilmişti? Onun güvenine nasıl ihanet edebilmişti? Ama sonra öfkelenmenin bir işe yaramayacağını anladı. Neil bunu yapmıştı işte. Sebep yoktu. Şimdi, film bitene kadar Los Angeles'ta mı kalması, yoksa kimseye bir şey söylemeden kentten çekip gitmesi mi gerektiğine karar vermeliydi.

Hey, **bir dakika, neden gidecekmişim ki? diye düşündü** sinirlenerek. **Üzerinde bu kadar uğraştığım bir filmi, Neil, Oliver ve George'un eüne terkedip, tanınmaz hale gelmesine neden izin verecekmişim ki?**

Planlarını yaptı. Yapacağı ilk şey evden çıkmak olacaktı — ev Neil'e kalabilirdi, onun tek kuruşunu bile istemiyordu. Giysilerini, plaklarını, kitaplarını ve parasını kendi ödemiş olduğu arabasını alacaktı. Banka hesabında, onu kararmı verene kadar idare edecek para vardı. İçgüdüsü, Neil'in onu kolayca bırakmayacağını söylüyordu. Düşünebileceği her türlü mazereti deneyecekti. Zavallı Neil... Montana ona neredeyse acıyordu.

Buddy'nin sesi düşüncelerini kesti. «Yanlış yoldan gidiyorsun.»

«Öyle mi?» diye sordu boş bir ifadeyle. «Kafamda bir sürü düşünce var.»

Montana o kaplan gözleriyle ona baktı ve Buddy onun vahşi, duygusal ve inanılmaz bir güzelliği olduğunu düşündü. Aynı zamanda da dertliydi. Buddy kendini düşünmekten onun da sorunları olduğunu fark edememişti.

Montana arabayı yavaşlattı ve dönmek için bir yer aradı.

«Eğer dolaşmak istiyorsan, ben de seninle gelebilirim.»

Montana, yalnız kalmayacağı için sevinmişti. Hiçbir şey söylemeden gaza bastı ve küçük araba Sunset'in viraj-

larına hızla girdi. «İşte böyle zamanlarda bir Ferrari'm olsun istiyorum,» dedi yumuşak bir sesle.

Buddy ne oduğunu anlamaya çalışarak, başını salladı. Neil Gray partiye gelmemişti. Gina Germaine de yoktu. Sarışın sinema yıldızının evinin önünde gümüş rengi bir Maserati duruyordu. Durumu kestirmek için bir dedektif olmaya gerek yoktu.

Buddy öne eğildi ve teybe bir bant koydu. Stevie Wonder. «That Girl.» Kumsala gidene kadar iyi bir müzik dinlediler. ikisi de paylaşılan bir sessizliğe bürünmüşlerdi.

Montana yeniden özgür olma fikrini düşündü. Neil'i özleyecekti, ama özgürlük fikri son derece tatlı geliyordu.

Buddy, Angel'i, filmdeki rolünü ve efsanevi Sadie La Salle ile yapacağı görüşmeyi düşündü. Sonra, partideki adamı, Wolfie Schweicker'i düşününce, yüzü bulutlandı. Bu anıları her zaman hatırlayacaktı.

Montana arabayı Pasifik kıyısı karayolu boyunca sürdü ve sonunda, kükreyen karanlık okyanusa bakan bir kayalığın önünde durdu.

«Yürümek ister misin?» diye sordu Montana.

«Neden olmasın?»

Arabayı bıraktılar ve dik yamaçtan inerek, kumsala vardılar. Sular yükselmişti. Montana çizmelerini, Buddy de ayakkabıları ile çoraplarını çıkardı.

«Los Angeles'a ilk geldiğimde, kumsalda yaşıyordum,» dedi Buddy. «Şimdi buranın en güzel saati. Kimseler yok.» Derin bir nefes aldı. «Ne özlüyorum, biliyor musun? Kokuyu.»

Montana karanlıkta gülümsedi. «Görünüşte yılın yakışıklısı gibisin, ama aslmda hiç de öyle değilsin, değil mi? İyi kalpli ve sevecensin ve bu iki özellik ekrana da yansıyor. Harika bir karışım bu, sakm kaybetme.»

Şimdiye kadar ona kimse iyi kalpli ve sevecen dememişti. Ama... neden olmasmdı ki?

«Hey...» diye mırıldandı Buddy, ne söyleyeceğini bilmeden.

Montana hafifçe güldü. «Yürüyelim, Buddy.»

Altın rengi Corniche önce Karen'in Century City'deki apartmanına doğru gitti, orada ani bir U-dönüşü yapıp, Sadie La Salle'm Bel-Air'deki evine geldi ve nihayet yıldızların evi olan Beverly Hills Oteli'nin önünde durdu.

Otel her zamanki gibi dolu olmasına rağmen, Ross oda bulmakta güçlük çekmedi.

«Ben buranın sahibi Bayan Slatkin'in bir arkadaşıyım,» dedi gece kâtibine ne olur ne olmaz diye.

«Sorun değil Bay Conti. Sizin için her zaman yerimiz var,» dedi hevesli kâtip.

İyi. Elaine onu dışarı attığına göre, o da orada kalırdı - dışarıda. Bu gece ne olduğunu belli etmişti. Duygusuz ve acımasız bir cadı. Elaine, Sokak İnsanları'nın onun için ne demek olduğunu çok iyi biliyordu. Ve böyle bir durumda ona destek olması gerekirdi.

Buddy kendini şimdiye kadar hiç böylesi rahat hissetmemişti. Şuuraltı olarak kadınlar bir düşmandı. Ya savaşırdın, ya galip gelirdin, ya da fethederdin. Ama Montana farklıydı. Buddy onunla gerçekten konuşabiliyordu ve konuştu da. Hayatmda ilk kez olarak onun sorunlarını unutarak kendi içini döktü. Karanlık kumsalda dalgalarm sesinin eşliğinde yürürken, bunu yapmak kolay olmuştu. Ve bir kez başladıktan sonra, duramamıştı. Ve Montana, her ne kadar pek iç açıcı değilse de, onun hayat hikâyesiyle gerçekten ilgilenmişti.

Buddy hikâyeye çocukluğunu anlatarak başladı ve San Diego'dan söz ettikten sonra, gerisi çorap söküğü gibi geldi. Ama ona her şeyi anlatmadı. En önemli iki noktayı atladı - Tony'nin öldürülmesini ve annesinin odasına geldiği geceyi.

Ona Los Angeles'a parasız ve genç olarak geldiğini anlattı. Kumsalda geçen günlerinde ve Joy Byron'm oyunculuk sınıflarından söz etti. Sonra Hollywood gecelerini, çevirdiği numaraları, uyuşturucuları, hayal kırıklıklarını ve asla gerçekleşmeyen vaadleri söyledi. Hawaii'ye kadar geldi ve orada durdu. Nedense Angel'dan söz etmek istemiyordu. An-

gel onun sırrıydı. «Ve sonra geri döndüm,» diyerek bitirdi. «Ve senin filmini duydum ve... işte buradayız.»

Senin filmin demesi Montana'nm hoşuna gitmişti. Bunu söyleyen bir tek Buddy olmuştu. Neil'in onu yıldırmaya çalışacağını, George Lancaster'ın ise üzerine yürüyeceğini biliyordu, ama belki de önüne çıkan en son fırsat olan bu cinrumu değerlendirip, başarıya ulaşmasmı istiyordu.

Arabaya döndüklerinde gün doğuyordu ve yalnız koşucular ufukta belirmeye başlamıştı.

Montana onun hikâyesini dinledikten sonra kendini daha iyi hissetmeye başlamıştı. Çünkü dinlemek demek, kendi sorunlarını düşünmemek demekti'.

Bir süre arabanın içinde sessizce oturup güneşin doğuşunu izlediler, sonra Montana, «Kolun nasıl?» diye sordu.

«Hey, biliyor musun? Kolumu unuttum.» Kolunu tutarak iki yana oynattı. «Hiçbir şey yok. Buna ne demeli?»

«Ne yapmak istiyorum, biliyor musun?» dedi Montana boğuk bir sesle. «Seninle sevişmek istiyorum, çünkü senden hoşlanıyorum ve senin de benden hoşlandığını sanıyorum ve buna şimdi ihtiyacım var. Ciddi bir ilişki değil, yalnızca... beraberlik.» Montana kaplan gözlerini ona dikerek, umutla baktı.

Buddy onunla seks yapmayı gerçekten hiç düşünmemişti.

Bu düşünce, evden çıktıklarından beri beyninin arkasmdaydı.

Oli'ver, pahalı ve sır tutan bir doktor biliyordu. Bu zavallı çifti görür görmez, onu çağırdı. Bir an için ilkyardım servisinin bu işi daha çabuk halledeceğini düşündü. Ama ya gazete başlıkları? Bu konuda Gina ile aynı şekilde düşünüyorlardı. Çok özel durumlarda basma haber vermemek gerekiyordu.

«Çok kötüyüm,» diye inledi Gına. «Hastayım, Oliver. Bana yardım et.»

Oliver'a göre, Gina hiç de hasta görünmüyordu. Büyük göğüsler ve kalçalar, şehvetli kadınlar ona hiç çekici gelmezdi. O, kadınları sade, düzenli ve çok temiz severdi.

Gözlerini Gina'nm yuvarlanan göğüslerinden ayırdı ve Neil'e baktı. Adam gerçekten hasta görünüyordu. Yüzü yemyeşil olmuş, zorlukla nefes alıyordu.

Olıver'm ilkyardım konusunda eğitimi yoktu. Ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Onlara dokunmak istemiyordu -bu fikir midesini bulandırdı. Böyle olunca da, doktorun gelmesini beklerken, ona en doğal gelen şeyi yaptı.- En yakındaki tablayı aldı ve temizlemeye başladı.

Sahildeki bir motelde, bir suyatağınm üzerinde çıplak ve gevşemiş olarak yatıyorlardı. Aç kurtlar gibi sevişmişlerdi ve şimdi konuşma sırası Montana'nmdı. Buddy'e yaşamından parçalar veriyordu. Düşünceler, fikirler, görüşler. Bir kez olsun Neil'den söz etmedi.

Sonra ikinci kez seviştiler, oynayan iki atlet gibi, yavaş yavaş.

Montana uzun bacaklı, şehvetli ve aynı zamanda da saldırgandı. Bu özellik Buddy'i heyecanlandırdı, çünkü böyle bir şeye alışık değildi ve bundan hoşlanmıştı.

Montana harika bir vücuda sahipti. İpeksi ve kıvrak. Geniş omuzlar, kalkık göğüsler, ince bir bel ve uzun bacaklar. Teninin yapısı zeytinyağı gibiydi ve çok iyi sevişiyordu. Büyük bir beceriyle Buddy'nin zevk noktalarını araştırıyor, boynuna ve göğsüne masaj yapıyor, sonra daha aşağılara kayıyordu.

Duydukları zevk müthişti. Sevdikleri bir oyunun iki uzman iştirakçisi gibiydiler.

Montana için, ihtiyaç duyduğu bir boşalma olmuştu. Beş **yıl** ve yalnızca Neil. Yeni bir vücudun keskin heyecanını unutmuş gibiydi.

Sessizlik içinde oynadılar.

Ve doyuma lüks bir şekilde ulaştılar.

Buddy sessiz sevişmesini garip bulmuştu. Ama Montana ile ruhları uyuşmuştu.

Saat neredeyse sabahın dördü olmuştu. Birbirlerinin kollarında uyudular.

Saatler sonra, plajda oynayan çocukların sesleriyle

uyandılar. Odaya güneş ışığı vuruyordu. Buddy bir an için nerede olduğunu hatırlayamadı. Sonra yavaş yavaş anladı ve otomatik olarak saatine baktı.

Sekizi kırk dokuz geçiyordu ve saat on birde Sadie La Salle ile randevusu vardı. Gitme zamanı. Hafifçe Montana'mn omzuna dokundu.

Montana bir şeyler mırıldandı ve bir leopar gibi gerindi.

«Saat dokuza geliyor,» dedi Buddy. «Ve Sadie La Salle'a gitmeden önce eve gidip üzerimi değişmem gerek. Yetişebilir miyiz?»

«Vay! Sabahları gerçekten çok romantiksin.»

Buddy sırıttı. «Hey, ne istiyorsun benden? İş iştir. Bir menajere ihtiyacım var, öyle değil mi?»

Montana bir çarşafa sarınarak örtündü ve kesin bir tonla konuştu. «Bunu bana mı söylüyorsun? Bu randevuyu ben ayarladım. Ben kahve ısmarlarken, sen de banyoya gir. Merak etme, saat ona gelmeden evinde olacaksın.»

«Tamam.» Buddy aceleyle banyoya girdi.

Montana yatağın yarımdaki telefonu kaldırdı. «İki kahve. Taze portakal suyu.» Kendini şaşırtıcı şekilde iyi hissediyordu. Seks ona iyi gelmişti. Belki saçma bir düşünceydi, ama kendini Neil'den öç almış gibi hissediyordu.

Televizyonu açtı ve David Hartman'ın güven verici sesiyle karşılaşana kadar kanal değiştirdi. «Günaydın, Amerika,» diye mırıldandı yavaşça. Ekranı bir sürü reklam kapladı. Neil'in ne söyleyeceğini merak ediyordu. Tabii ki yalan söyleyecekti. Onunla karşılaşmak ne üzücüydü.

«Ben Angela Black, şimdi haberleri veriyoruz,» dedi ekrandaki güzel haber spikeri.

Büyük bir olasılıkla eski bir yıldız, diye düşündü Montana, Bayan Black'in sunduğu haberleri dikkatle dinlemeden. Her şey kötüydü. Sanki değişik bir şeymiş gibi.

«Film yönetmeni Neil Gray, bugün geçirdiği bir kalp krizinden sonra hastaneye kaldırıldı. Cedars of Lebanon hastanesinin sözcüsü, durumunun kritik olduğunu ve yoğun bakıma alındığım belirtti. New York'ta senatör...»

Montana boş gözlerle televizyonu kapadı. Düşünemiyor-

du... Neil... bir kalp krizi... yoğun bakım.

Uyuşmuş bir şekilde başını salladı. Sonra harekete geçti ve Buddy'e seslenerek, giyinmeye başladı.

((Ne oldu?» Buddy, üzerinden suları akarak banyodan çıktı.

«Acil bir durum var,» dedi Montana sert bir tonla. «Gitmemiz gerek. Şimdi.»

44

Millie yanında instamatic fotoğraf makinesi, yazlık bir elbise ve yanık tenine iyi uyan beyaz sandaletlerle dururken, Ernie Thompson telefon etti. San Diego çevresinde yapılacak bir otobüs turuna gitmek üzereydiler. Leon bu tura gitmemek için neler vermezdi, ama Millie'nin keyfini bozmak istemiyordu.

«Bana numaranı ver. Seni daha sonra ararım,» dedi Ernie'ye isteksizce.

«Kimdi o?» diye sordu Millie, Leon telefonu kapadıktan sonra.

«Önemli değil. İşle ilgili bir şey.»

Millie bir kaşını yukarı kaldırdı, ama konuşmadı. Leon söylemeye hazır olduğunda, nasılsa söylerdi. Her şeye burnunu sokan insanlardan hiç hoşlanmazdı.

Günü, San Diego'nun görülecek yerlerini gezerek geçirdiler ve eğlendiler. Ya da yalnızca Millie eğlendi. Leon, Ernie'nin vereceği haberleri ve kendine biraz zaman ayırmayı düşünerek, yalnızca onun arkasından yürüdü.

San Diego'dan bir araba kiralayıp Los Angeles'e gidecekler, yolda da Catalina ve Long Beach'e uğrayacaklardı. San Diego'daki son geceleriydi ve otobüste tanıştıkları bir çift, hep birlikte La Jolla'ya akşam yemeğine gitmelerini

önermişti. Leon buna karşı çıkmış, Millie ise gitmeleri için ısrar etmişti. Leon, Tijuana'da midesinin bozulduğunu bahane ederek, onu yalnız gitmesi için ikna etmeye çalıştı.

«Seni yalnız mı bırakacağım?» diye itiraz etti Millie. «Bunu yapamam.»

«On birden önce döneceğine söz verirsen, kendime bakabilirim.»

Millie gitmek istiyordu. Söylenildiğine göre, La Jolla, yirmi dakika uzaklıkta ilginç bir plaj bölgesiydi. Çok şık açıkhava lokantaları ve ilginç dükkânları vardı. Kaçırılmaması gereken bir yerdi.

Millie tereddüt etti. «Sensiz gitmemin bir sakıncası olmadığından eminsen.»

Millie çıkar çıkmaz, Leon Ernie'ye telefon etti. Tam yirmi dakika konuştular. Leon aklına gelen her türlü bilgiyle ilgili sorular sordu, tekrarlayıp durdu. Bir deftere notlar aldı ve raporların daktilo edilerek Los Angeles'deki Holiday Inn Oteli'ne gönderilmesini istedi. Üç gün sonra orada olacaktı.

Demek Deke Andrews yeniden su yüzüne çıkmıştı. Pittsburgh ve Teksas'ta. Namussuz herif oralarda bir yerdeydi ve iz bırakıyordu.

Sonunda yakalanacaktı. Ve yakalandığında, Leon mutlaka orada olacaktı.

45

SPARTACUS

Beverly Hills, Neil Gray'in geçirdiği kalp kriziyle çalkalanıyordu. Kalp krizleri kentte çok konuşulan bir konuydu ve herkesin kendine göre fikirleri vardı.

Formda olmak gerekti.

Kolestrolü kesmek gerekti.

Vitamin almak gerekti.

Uyuşturucu kullanmamak gerekti.

Koşmak, yürümek, atlamak, demir pompalamak gerekti... Jimnastik yapmak gerekti!

Oh, evet, ve... çok sevişmek gerekti (Bu da kalbin ne olduğunu bile bilmeyen, yirmi üç yaşında bir stüdyo yönetmeninin fikriydi!)

İlginç sırları saklamak hep zordur, ama özellikle Hollywood dedikodunun tam göbeği sayılırdı.

«Gina Germaine ile birlikte olduğunu duydun mu?»

«Çiftleşmekte olan köpekler gibi, birlikte hastaneye götürüldüklerini biliyor muydun?»

«Uyuşturucu kullandıklarını biliyor muydun?»

«... esrar içtiklerini...»

«... hız aldıklarını...»

«O, bir homoseksüeldir.»

«Gina da bir sevici.»

«Âlem yapıyorlarmış.»

Oh, dedikodu! Oh, Hollywood!

Herkes söylentilerden, kinayelerden ve çirkeften nasıl da hoşlanıyordu.

Montana, üzerindeki blucini ve gömleğiyle, uzun saçları arkasmda uçuşarak hastaneye koştu. Fotoğrafçılar, gazeteciler, televizyoncular ve radyoda çalışanlar sıraya girmiş, bekliyorlardı.

«Neden onunla birlikte değildiniz?»

«Kimin yanındaydı?»

«Sîz neredeydiniz?»

«Neden George Lancaster'in partisine gelmedi?»

«Bir şey söyleyecek misiniz?»

«İzleyicilerimiz için bir şeyler söyler misiniz?»

Montana onları yararak koştu ve kendini Oliver Easterne'in adamlarından birinin kollarma attı. Birlikte yukarı, Oliver'm yanma çıktılar.

«Neredeydin?» oldu Oliver'in ilk sözü. Hastanenin koridorunu arşınlarken, birden durdu ve ona suçlarmışcasma baktı. «Sence basın bu işe ne diyecek? Adamın biri kalp kri-

zi geçiriyor ve karısı kayıp listesinde.»

«Neil nasıl?»

«Tanrım! Nasıl diye soruyor. Nasıl olduğu belli, yoğun bakımda. Buraya getirildiğinden beri yaşamak için savaşıyor.»

Montana sakin görünmeye çalıştı. «Ne oldu?»

Oliver ona ne söyleyeceğini bilemiyordu. Montana zeki bir kadındı. Onu kandırmak kolay değildi ve ona daha önce Neil'in Gina ile olduğunu kendisi söylemişti.

Onu kolundan tuttu. «Özel bir oda buldum. Gel, orada konuşalım.»

«Neil'i görmek istiyorum.»

Elaine'in telefonu çok erken çaldı. Uyuyarak telefona uzandı ve bu harika parti için kendisine teşekkür edip, kompliman yapacak kişilerle konuşmak için hazırlandı. Telefona uzanan eli bir bardağı devirerek, paramparça etti ve uyanarak gözlerini açı. Hayal ettiği gibi rahat yatağında değil, dağınık oturma odasındaki kanepenin üzerindeydi.

«Ross,» dedi yüksek sesle ve sonra esnedi.

Onu sen kovdun, salak karı.

Hatırlatmana gerek yok, teşekkürler.

Telefon hâlâ çalıyordu. Elaine kalktı ve düşünerek telefona yaklaştı. Arayan Ross ile, ona gereken şeyi söyleyecekti. Ross namussuzun tekiydi, onu geri çağırmak oldukça zor olacağa benziyordu. Ahizeyi kaldırdı ve saatin henüz yedi buçuk olduğunu görünce, neşesi kaçtı.

Arayan Ross olabilir düşüncesiyle, «Alo,» dedi tatlı bir ses tonuyla.

«Elaine!» dedi Maralee ağlamaklı bir sesle, «Çok kötü bir şey oldu.»

Evet. Bana oldu. Nasıl bildin?

«Şey... Neil.»

«Ne olmuş ona?»

«Bir kalp krizi geçirdi. Hemen hastaneye kaldırmışlar. Ona gitmem gerek. Benimle gelir misin?»

Elaine o kadar şaşırmıştı ki, bir an için cevap veremedi. Birinin hastalanması onu hep şaşırtırdı. Nedense herkesin sonsuza dek sıhhatli ve canlı kalacağmı sanırdı.

«Oh, Tanrım... ne feci...»

«Benimle gelir misin?» diye sordu Maralee yalvarırcasına.

«Şu anda gelemem. Burada... şey... biraz sorunum var.»

«Öyle mi?» Maralee'nin sesi bozulmuştu.

«Ama bak ne diyeceğim,» diye devam etti Elaine. «Seninle daha sonra orada buluşabilirim.»

«Buna sevinirim. Böyle bir zamanda yalnız kalmak istemiyorum.»

Milyonlarınla birlikte asla yalnız değilsin. Randy nerede? Eski kocana duyduğun bu ani aşka o ne diyor?

«Anlıyorum. Hangi hastane?»

«Cedars.»

«Orada olacağım.»

Elaine ahizeyi yerine koydu, bir aynada görüntüsünü gördü ve dehşetle irkildi. Bir akşam önceden kalma makyaj bütün yüzüne bulaşmıştı. Bir acuzeye benziyordu. Makyajını silmeden nasıl yatabilmişti? Gerçekten çok öfkeli olmalıydı.

«Peki, başka kimler vardı, tatlım?» diye sordu Koko. «Güzel miydi? İyi vakit geçirdin mi? Bu bahar sabahı seni neşelendiriyor mu?»

Angel hafifçe gülümsedi.

«Bayan Liderman'm pırlantaları nasıldı?» diye devam etti Koko, heyecanla. «Pamela London'dan üstün müydü? George Lancaster'i nasıl buldun? Ya Richard Gere? Yakışıklı mıydı? Kimler vardı, tatlım? Anlatsana.»

Buddy oradaydı, demek istedi Angel. **Onu unutmam gerektiğini biliyorum, ama onu o kadar çok seviyorum ki. Ve o artık benimle ilgilenmiyor. Geri gelmemekle bunu iyice belirtti.**

«Harikaydı, Koko,» dedi Angel, hevesli görünmeye çalı-

şarak. Çünkü parti hakkında tam bir rapor vermezse, Koko'nun çok üzüleceğini biliyordu. «Tam anlamıyla bir şaheserdi.»

Buddy, Montana'yı hastaneye bıraktıktan sonra Randy'nin evine gitti. Montana ona Volkswagen'ini vermişti. Hiç değilse sağa sola gidebilirdi. Film için endişeleniyordu. Neil Gray hastanede olduğu sürece, film ertelenecek demekti. Bu da onun şansıydı işte.

Küçük daireye telaşla girdi ve Randy'i evde, yatağın üzerinde uyurken bulunca çok şaşırdı. Hemen üzerini değiştirip, çıkması gerekiyordu. Sadie La Salle'ı bekletmek iyi olmazdı. Sorun. Ne giyecekti? En iyi ceketi, pantolonu ve gömleği rezil olmuştu. İçi tıklım tıklım olan dolabı açtı, hiçbir şey göremedi ve panjurları kaldırdı.

Randy öfkeyle bağırdı. «Şu panjuru indir ve defol. Uyuyorum.»

Ne hoş bir karşılama. Dolabın bir kenarına atılmış olan giysilerini çabucak gözden geçirdi. Diğer Armani ceketini çıkardı. Ceket buruşuktu ve temizlenmesi gerekiyordu, ama bununla idare edecekti. Seçtiği pantolon ve gömlek de aynı durumdaydı. Hafifçe Küfür etti ve giyinmeye başladı.

Randy doğruldu ve bağırmaya başladı. «Kendine bir yer bul, Buddy. Burası yardım derneği değil, senden bıktım artık.»

«Maralee ile işler iyi gitmedi, öyle mi?» diye sordu Buddy üzgün bîr sesle.

Bu Randy'nin hoşuna gitmemişti. «Defol ve geri gelme, anahtarı bırak ve borcun olan parayı da hemen gönder.»

Buddy eşyalarını toparladı ve bir bavula koydu. Randy'i suçlayamazdı. Onu fazla istismar etmişti.

Montana, Neil'in eski karısıyla yüz yüze gelmeyi beklemiyordu. Ama soğukkanlılığını korudu, elini uzatarak kendini tanıştırdı ve «Onu gördün mü?» diye sormak zorunda kaldığı için sinirlendi.

Yoğun bakım ünitesinin kapısmda bekleyen Maralee, sarı buklelerini sallayarak, «Ziyaretçi alınmıyor,» diye açıkladı.

Ben onun karışıyım, diye düşündü Montana. İsteseler de istemeseler de onu ziyaret edeceğim.

Doktor belirdi. Kırk yaşlarında, yakışıklı ve kendine iyi bakan bir tipti. Montana onu ilk görüşünde güven duymadı. Gucci ayakkabıları ve kolalı beyaz gömleğinin altındaki kaim altın zincir onu rahatsız etmişti.

«Bayan Gray?» dedi adam yavaşça ve Maralee'ye doğru yürüyerek.

«Evet,» dedi Maralee. Gergin durumlarda nefes-nefese bir küçük kız sesi taklit eden kadınlardan biriydi.

«Bayan Gray benim,» dedi Montana aralarına girerek.

Doktor ona şaşkın bir ifadeyle baktı. Montana, onun kaşlarını aldığını ve gözlerinin altındaki siyah gölgeleri fondöten sürerek saklamış olduğunu fark etti.

Doktor buranın Hollywood olduğunu hatırlayınca, şaşkınlığı gülümsemeye dönüştü. «Ah,» dedi bilmiş bir tonla. «İkiniz de Bayan Gray'siniz.»

«Bravo doktor,» dedi Montana. «Özel olarak konuşabileceğimiz bir yer var mı?»

«Şimdiki Bayan Gray siz misiniz?»

Montana adama kinayeli bir cevap vermemek için kendini zor tuttu.

Adam onu özel ofisine soktu. Maralee de içeriye girmeye çalıştı, ama Montana ona kötü bir bakış fırlatarak engel oldu.

«Bayan Gray,» dedi doktor, parmaklarmı birbirine bastırıp, samimi bir ifadeyle bakarak. «Kocanız çok hasta bir adam.»

«Öyle olduğunu anlıyorum, doktor. Tam olarak ne olduğunu öğrenmek istiyorum.»

Doktor masasının üzerinden bazı kâğıtlar aldı ve dikkatle inceledi. «Bay Easterne ile görüştünüz mü?»

«Evet, ama kendisi bana bir şey anlatmadı. Kocamı buraya Oliver Easterne mi getirdi?»

Doktor bir an için tereddüt etti. «Bay Easterne beni aradı... Olay meydana geldiği sırada kocanızla birlikte olması büyük bir şans.»

Ama Oliver partideydi. Neden partiyi bırakıp Neil'i ziyarete gitsindi ki? Montana kaşlarını çattı. Neil'in Maserati'si, Gina'nm evinin dışında duruyordu. O kapının dışında Buddy'i beklerken, içeri hızla bir araba girmişti. Gelen pekâlâ Oliver olabilirdi.

Neil, Gina ile birlikteyken kalp krizi geçirmiş olmalıydı. Ve Gina Oliver'i çağırmıştı. Ve Oliver da, bu olaydan kimseye söz etmemesi gereken doktoru çağırmıştı.

«Krizin nedeni nedir?» diye sordu Montana, soğuk bir sesle.

Doktor omuzlarını kaldırdı. «Kimbilir? Fazla çalışma, fazla yemek, gerginlik...»

«Seks?»

Doktor aktör değildi'. Yakışıklı hatlarını bir suçluluk duygusu kapladı. «Belki de sekstir. Bu krizlere her şey neden olabilir.»

«Gina Germaine ile birlikte miydi?» diye sordu Montana.

Şimdi kaşlarını çatma sırası doktordaydı. Oliver Easterne'm ört-bas etme planlarına lânet olsundu. Kadın biliyordu. Ve büyük bir olasılıkla bütün hastane biliyordu. Asil servise her gün, ameliyatla ayrılmaları gereken çiftler gelmiyordu. Özellikle birinin bir film yıldızı olduğu çiftler.

Doktor içini çekti. «Sanırım durumun farkındasınız, Bayan Gray. Çok kötü bir durum, ama hepimiz insanız ve Bay Gray'in bir an önce iyileşip, buradan çıkmasını istediğinizden eminim.» Adam ses tonunu birden anlayışlı bir dosttan, iş yapan bir doktor havasına soktu. «Kocanız iki kalp krizi geçirdi. Birincisi, onu buraya getirmeden önce olmuş ve ikincisi, Bayan Germaine'den ayrılması sağlandıktan sonra.»

Montana doğru duyup duymadığından emin değildi.

«Ne?» diye sordu titreyerek.

Doktor olayı dikkatle açıkladı. «Vaginismus. Vaginanm kötü bir şekilde kasılarak, Bay Gray'i...»

Montana dinlemiyordu. Kendini hasta hissediyordu. Zaten Neil'in bir kalp krizi geçirmiş olması yeteri kadar kötüydü. Ama krizi geçirme şekli!

Doktorun sesini uzaktan geliyormuş gibi duyuyordu,

«...halsiz ve zayıf... baygın... nabzı ve kan basıncı sıfır... canlandırma operasyonu iyi sonuçlar verdi... yoğun bakım... durumunda bir değişiklik yok... gereken her şey yapılıyor.»

Montana tüm vücudunu saran bir halsizlik hissetti. Üşüyordu. Ve birden, ikaz etmeye fırsat bulamadan bayıldı.

Oda servisinin uzaktan gelen sesleri Ross Conti'yi uyandırdı. Odasının dışındaki koridordan gelen gizli sesler, tepsi sesleri, fısıldanan İspanyolca. Gerindi, genzini temizledi ve yalnız uyumanın verdiği keyfi düşündü. Sonra George Lancaster'm yaptığı açıklama aklına geldi ve yüzünü astı. Bir film ancak böyle mahvedilirdi işte. George Lancaster rol yapamazdı. Bunu herkes biliyordu.

Telefonu kaldırıp yüklü bir kahvaltı ısmarlarken, yüzü daha da asıldı.

Demek Elaine ayrılmak istiyordu. Eğer istediği buysa, ayrılsındı bakalım.

Dırdırcı Elaine. Kafa ütüleyen Elaine. Hırsız Elaine.

Şunu yap, bunu yap, perhize gir, jimnastik salonuna git demesinden bıkmıştı artık. Şişmansın. Yaşlısın. Saçın dökülüyor.

Saçı dökülmüyordu. Saçı dökülen biri varsa o da kendisiydi. Saç fırçasına avuç avuç saç geliyordu, Ross bunu görmüştü. Neşeli bir şekilde bunu ona söylemeye karar verdi.

Ne zaman? Onu görmeyeceksin ki salak?

Ross kalktı ve karmakarışık olmuş Vuitton bavulunu boşalttı. Hiç değilse onu doğru dürüst bir bavulla göndermişti. Aslında bavul filan umurunda değildi. Markalar onu ilgilendirmiyordu, asla ilgilendirmemişti. Hayatını markalarla yaşan Elaine'in kendisiydi.

Yüksek sesle esnedi. «Böyle yapma,» derdi Elaine. Bir

Trompetçinin selamı gibi gaz çıkardı. «Tanrım, Ross. Gerçekten iğrençsin,» diye şikâyet ederdi. Sanki kendisi hiç gaz çjkarmazmış gibi. Ama büyük bir olasılıkla hiç gaz çıkarmıyordu. Ancak belli moda olursa...

Ross yüksek sesle güldü. Yaşayacaktı. Evden ayrılmak oemek, sabah faturalarını hiç görmemek demekti.

Oda servisi bir tepsi dolusu yiyecekle geldi. Taze sıkılmış portakal suyu, sıcak kahve, kıymalı iki yumurta, buğday ekmeği ve ayrıca kızarmış biftek. Yemeğin üzerine iştahla atıldı.

Karen'i aramalıydı, ama canı istemiyordu. Partideki gösterişli havası hiç hoşuna gitmemişti. Üzerinde hak iddia edemezdi. Ayrıca, madem artık bekâr olacaktı, bunun tadını çıkarmalıydı. Boşta olacağına göre, tanışmak istediği oir sürü kadm vardı - Gina Germaine de bunlardan biriydi.

Kendi kendine gülümsedi ve rolü kaybetmekle, evden atılmış olmanın acısını unutmaya çalıştı. Hiç değilse Sadie La Salle ile yapacağı görüşme vardı ve sallantıda olan bir mesleği ancak Sadie kurtarabilirdi.

Neil düşünülemeyecek bir şey yapmıştı. Montana onun, dikkat çekici, büyük göğüslü bir sinema yıldızının bariz tumağına düşebileceğini düşünmemişti bile. Ama Neil de diğer erkeklerden farksızdı demek. Bu kokuşmuş bir ihanetti, çünkü Montana ondan çok daha başka şeyler bekliyordu. Neil'in zayıf olması onu üzüyordu. Öylesine zayıftı ki, neredeyse ölüyordu.

Montana ondan nefret etmiyordu. Ama onu sevmiyordu. Neil'in bu davranışı onu aptallaştırmıştı ve aralarında artık hiçbir şey olmadığmdan emindi.

Planlarını yaptı. Neil hastanede olduğu sürece onun yanında kalacaktı. Ama çıktığında -kendisi için geriye dönüş olamazdı artık.

Saat on bir. Dakika olmak, yıldızlıkla paralel gider. Buddy, buruşuk giysisine rağmen, kendinden emindi.

«Bayan La Salle,» dedi resepsiyonda tırnaklarını törpülemekte olan kıza.

«Kim?» diye bağırdı kız.

«Bayan La Salle.»

Kız sinirlenmişti. Fazla konuşmaktan hoşlanmayan biziydi. «Siz kimsiniz?» diye tersledi.

«Oh... Buddy Hudson.»

Kız randevu defterini inceledi, bir sandalyeyi işaret etti, «Bekleyin,» dedi ve dahili telefona Buddy'nin adını söyledi.

Beş dakika, on dakika oldu. Buddy, Time dergisini, Dramalogue'u ve ilanları karıştırdı.

On dakika yirmi dakika oldu. Bir an Angel'i düşündü, sonra Montana ile geçirdiği geceyi hatırladı. Montana harika bir kadmdı ve onunla dost kalacaklarmı umuyordu. Seks harikaydı ve ikisinin de o anlık ihtiyacmı gidericiydi, ama geçiciydi. Buddy, Montana'nm da aynı şekilde düşündüğünü biliyordu.

Dahili telefonun zili çaldı. «Girin,» dedi kız cilalı, upuzun tırnağını, odalarla dolu bir koridora doğru uzatarak.

Buddy derin bir nefes aldı. Son zamanlarda çok büyük oynamaya başlamıştı ve bu onun sinirlerini gerginleştiriyordu. Buddy Boy, en iyileriyle bile boy ölçüşebilirdi. Ama her şey çok hızlı olmaya başlamıştı.

Kırmızı elbiseli bir sekreter ona doğru geldi. «Buddy, hoşgeldin,» diyerek gülümsedi. «Lütfen bu taraftan gel.»

Kız onu koridorun sonuna götürdü ve bir adamın daktilo yazmakta olduğu bir dış ofisin kapısını açtı. Adam başını kaldırdı ve Buddy'nin özelliklerini gözüyle çabucak değerlendirdi. «Selam,» dedi adam. «Sadie şimdi gelir. Lütfen otur.»

«Bu Ferdie Cartright'tır,» diye açıkladı sekreter. «Bayan La Salle'm kişisel asistanı.» Sekreter gülümsedi ve çıktı.

Buddy oturdu. Gömleğinin koltukaltları terden lekelenmeye başlamıştı. Bunun ceketine çıkmayacağını umdu.

Ferdie yazısını bitirdi ve kâğıdı daktilodan çekip çıkardı. «Bitti!» diye bağırdı. «Sadie'den Barbara'ya kişisel bir not!»

Buddy uzağa baktı ve sessizce giriş paragrafını tekrarladı. **«Bayan La Salle. Hollywood'a ayak bastığımdan beri bugünün rüyasıyla yaşıyorum.»**

Saçma laflar!

«Sadie. Sen ve ben... Biz beraber olmak için yaratılmışız.»

Daha da kötü.

«Sadie La Salle,» saygıyla. **«Bulunduğu kentte bir efsane.»**

Lânet!

«Bayan La Salle şimdi sizinle görüşecek,» dedi Ferdie, üç keskin zil sesini duyunca.

Buddy fırladı. Üşümeye başlamıştı. Ferdie'nin arkasından, iç ofisin kapışma yürüdü.

«Bayan La Salle, size Buddy Hudson'ı takdim edebilir miyim,» dedi Ferdie resmi bir tonla.

Üzeri senaryolarla dolu antika bir masanm arkasında oturuyordu. Büyük ve nemli siyah gözlerin dışında sıradan yüzlü, kısa kesilmiş siyah saçlı, orta yaşlı bir kadın. Çekici değil. Çirkin de değil. Buddy, kadında ne olduğunu tam olarak belirleyemediği bir aşinalık hissetti.

İçmekte olduğu ince kahverengi cigarilloyu ona doğru sallayarak, oturmasını işaret etti.

Sadie, Montana'nm ne demek istediğini o anda gördü. Bu çocuk odaya yürüyerek değil, gözden kaçırılması olanaksız olan bir kalça hareketiyle, sanki gezinir gibi girmişti. Vücudunun harika olduğu, giysilerinin ardından bile belli oluyordu. Ve çocuk esmer olduğu halde, ona Ross'un gençliğini hatırlatmıştı. Aynı yürüyüş. Aynı itiş. İnsanı nefessiz bırakan bariz bir şehvet. Bu özelliği, Ross'u yıldız yapmak için kullanmıştı. Aynı şeyi yeniden yapmak ne heyecan vericiydi. Oh, bir sürü yıldız yaratmıştı. Ama aynı şekilde asla.

Buddy, sahilden sahile asılacak afişlerde nasıl görünürdü? Bunca yıl sonra yine aynı kampanya. Solmuş bir blucin ve Buddy Hudson **kim?** yazısı.

Bu düşünce ilgisini çekti.

Buddy bir sandalyenin kenarma tünemiş, giriş parag-

raflarını çoktan unutmuştu. Kadm ona kurbanlık koyun gibi bakıyor ve Buddy bundan rahatsız oluyordu.

Sonunda Sadie konuştu. «Geldiğine sevindim, Buddy. Montana Gray seni çok övdü. Bu sabah deneme filmini izledim ve ona hak verdim.»

«Öyle mi?» Kalbi hızla atıyordu. Şansı açılmıştı. Her şey gerektiği gibi oluyordu. «Buna sevindim,» diye mırıldandı.

«Seninle işimi bitirdiğimde sevinmekten de öteye gideceksin. Bir yıldız olmak istiyorsun, değil mi? Ve sanırım, seni yıldız yapabilecek kişi de benîm.»

Buddy kulaklarma inanamıyordu, ama hayatı boyunca duymak istediği sözlerdi bunlar.

Siyah gözler, siyah gözlerle buluştu.

«Ben hazırım,» dedi Buddy.

«Hazır olduğunu biliyorum,» diye cevapladı Sadie.

46

Deke, bedeninde akmakta olan gücün farkmdaydı. Uzun süredir bu gücün geliştiğini hissetmişti. Şimdi saçları traş edilmiş ve güç serbest bırakılmıştı. Artık istediği her şeyi yapabileceğini biliyordu, çünkü gücün ruhu onu koruyacaktı. Hiçbir şey onu yıldıramazdı. Çirkefle dolu bir dünyada tek başma yürüyordu. Ve ancak kendisi insanlara özgürlük verebilirdi.

Bir boğaz kesmek ve akan kanı seyretmek, kurtarmak demekti. Düzen Sağlayıcı'mn artık dikkatli olması gerekmiyordu. O dokunulmazdı.

Kesin delil.

Resepsiyonist kızı zavallı yaşamından kurtarmıştı. Kan akana ve yaşam kaybolana kadar kesmişti onu. Sonra yakındaki bir tuvalette yıkanmış, kanlı gömleğini çıkarmış,

yapışkan kanı soğuk suyun altında akıtmış, ıslak gömleği üzerine giymiş ve dosya dolabını aramıştı.

Bunları yaparken hiç acele etmemişti. Kendini son derece sakin ve güvencede hissetmişti.

Aradığını bulmuş ve çelik dolabm içindeki tüm dosyaları yere boşaltmıştı. Sonra bir kibrit yakıp kâğıtları ateşlemiş, alevleri seyretmişti.

Acele etmeden bir blok ötede duran arabasına yürümüştü. Joey onunla gurur duyacaktı.

Şimdi sıkıcı motel odasındaki sert yatağm üzerine oturmuş, gerekli olan bilgiyi bulmak için dosyayı inceliyordu.

Annesi, «Tanıştığımıza sevindim,» dedi. İnce dudakları hayal kırıklığına uğradığını belli ediyordu.

Joey, şaşkın kadına sarıldı ve yanağına hafif bir öpücük kondurdu. «Anne!» dedi. «Seni böyle çağıracağım; Deke bana senden söz ettiği anda böyle yapmaya karar vermiştim.»

Winifred Andrews kendini zorlayarak kızı itti ve kendine hâkim olmaya çalıştı. Dokunulmaktan nefret ederdi. «Beni böyle çağırma,» dedi. Kemikli hatları, sönük bir maskeyi andırıyordu. «Böyle yapman doğru olmaz.»

«Belki şimdilik!» dedi Joey, göz kırparak.

Deke, düzenli oturma odasının kapısında duruyordu. Her eşya, her aksesuar cilanlanmış ve yerine konulmuştu. Deke içeri girmek istemiyordu. Sandığı gibi bir gelişme olmayacağını ve kendisi için çok şey ifade eden tek kişiyi kaybedeceğini biliyordu.

«Vay, vay!» diye bağırdı Joey. «Ne kadar düzenli bir yer burası. O kadar şey ki... Yani gerçek bir ev gibi. Bayıldım.»

Winifred Andrews'in sol gözünün altında bir sinir atmaya başladı. Gri saçlı, dindar ifadeli, sert görünüşlü bir kadındı. Kocası Willis öyle sıkıcı ve ezik bir tipti ki, aynı odada olup onun varlığını farketmemek olasıydı.

Joey de aynen böyle davranmıştı. Beğenilmeye kararlı bir şekilde, tüm enerjisini Bayan Andrews'un

üzerinde yoğunlaştırmıştı. «Bay A. nerede?» diye sordu ürkekçe. «O da benim Deke'im kadar yakışıklı mı?»

Winifred döndü ve hâlâ kapının önünde duran Deke'e baktı. «Arkadaşını… Babana… Tanıştır sana'»

Deke isteksizce odaya girdi ve onları tanıştırdı.

«Ooooh, Bay A. orada oturduğunuzu görmedim.» Joey şımarık bir tavır takındı. «Vay! Sen de çok yakışıklıymışsın. Sana bir öpücük kondurabilir miyim?»

Cevabı beklemedi ve rengi uçmuş küçük adamı iki yanağından öptü.

Willis, karısına öfkeli bir bakış attı.

«Otur,» dedi Winifred. Sesi buz gibiydi. «Adın Josephine, değil mi?»

«Evet,» diye cevapladı Joey. «Ama bütün arkadaşlarım bana Joey der. Bir çeşit takma ad.» Joey kendini dar bir kahverengi kanepeye attı ve yanma oturması için Deke'e işaret etti.

Deke isteksizce onun yanına oturdu.

Sessizlik.

Winifred sessizliği bozdu. «Çok geç kaldın, Deke. Neden?»

«Ona geç kaldığımız söyledim,» diye azarladı Joey. «Bu salağa geç kalıyoruz deyip durdum, ama beni dinlemedi.»

Deke şimdi dinliyordu. Annesinin yanında böyle konuşmaya nasıl cüret edebiliyordu? Nasıl cüret ediyordu?

«Deke'e bir şey söylemek yararsızdır,» dedi Winifred. «Söylenilenleri dinlemez. O hep kendi bildiğini okur, kimseyi düşünmez.»

Joey anlayışla başını salladı.

Winifred derin bir iç geçirdi. «Onun için her şeyi yaptık. Kendimizi feda ettik. Onu doğururken neredeyse öldüğümü sana anlattı mı?»

Joey başını salladı.

«Tabii, bunu neden önemsesin ki?» diye devam etti Winifred. «Ölecek olan bendim, o değil ki.»

Bayan Andrews'un ona açılmasından hoşlanan Joey, «Vay serseri,» diye araya girdi.

«Başıma gelen bunca çileden sonra, annesini düşünen, anlayışlı bir çocuk doğurduğumu sanırsın. Ama hayır. Deke, bana acı ve endişeden başka hiçbir şey vermedi. O...»

Deke, annesinin ince dudaklarından dökülen suçlayıcı sözleri duyuyordu. Bunları daha önce de yüzlerce kez duymuştu - hayatı boyunca duymuştu.

Faydasız, işe yaramaz, zayıf, anlayışsız.

Joey, bol rujlu dudaklarını aralamış, gözleri bir o yana, bir bu yana giderek dikkatle dinliyor, onaylayarak başını sallıyordu. Annesinin tarafını tutuyordu.

Deke, ihanete uğradığını düşünüyordu. Onu bir hiç yapıyorlardı. Yalnızca Joey ile büyük bir adam olmuştu. Onun kovboyu, onun âşığı. Yoksa karı ona yalan mı söylemişti?

Yavaş yavaş öfkelenmeye başladı. Joey ile arasında olan şeyi annesinin mahvetmesine izin vermeyecekti.

Birden ayağa kalktı, «Biz evleneceğizdedi.

Willis Andrews televizyona yürüdü ve sanki bu hareketi çıkacak olan tartışmayı engelleyecekmiş gibi, televizyonu açtı.

Winifred, çürümekte olan bir cesede bakarmışçasına Deke'e baktı.

Joey, yeni bir oyuncak alınmış bir çocuk gibi ellerini çırptı. Sonra yanlış bir şeyi söyledi. «Bakın, Bayan A..., evlendiğimiz zaman Deke'i düzelteceğim. Siz ve ben - onu birlikte düzelteceğiz.» Joey anlamsızca kıkırdadı. «O uzun saçlarını kestireceğiz ve ona düzgün giysiler alacağız.» Joey'in gözleri parlıyordu. «Bayan A., çok iyi bir evlat olacağıma söz veriyorum. Beni seveceksiniz.» Her gözeneğinden umut fışkırıyordu. «Gerçekten seveceksiniz.»

Winifred Andrews önce Joey'e, sonra da Deke'e baktı.

«İstediğin bu muydu, oğlum?» diye sordu inana-

mayarak. «Bu… Bu… Sokak kadını?»

Joey'in yüzü bulutlandı.

Willis Andrews televizyona baktı.

«Evet,» dedi Deke.

Kadının ince dudağı burkuldu. «Evet mi dedin?»

«Beni seviyor ve ben de onu istiyorum.»

«Seviyormuş! Seni kim sevebilir ki?»

Deke'in beyni atmaya başladı. «O seviyor.»

«Ona hiç baktın mı? O bir çöplük.»

«Hey…» diye başladı Joey, ama ikisi de aldırmadı. «Bana iyi davranıyor. İyi.»

«O fakir bir sokak kadını. Ama yine de senin için fazla bile. Senin için her kadın fazladır, bunu biliyorsun, değil mi?»

Joey eski kahverengi kanepeye büzüldü. Bir yerde fazla ileri gitmiş olacaktı. En iyisi, durum düzelene kadar hiç konuşmamaktı.

Winifred oğlunu aşağılamaya devam etti. Sesi acımasız ve katıydı. Birbiri ardına hakaretler yağdırıyordu.

Deke tüm hayatı boyunca bunlara dayanmıştı. Bir kez olsun cevap vermemiş, kendini savunmamıştı. Hatta tüm gururu ve neşesi olan arabasını sattırdıklarında bile. Ama Joey orada oturmuş dinlerken…

«Senden nefret ediyorum,» diye bağırdı birden. «Keşke beni doğururken ölseydin. Keşke ölseydin. Hayatımı mahvettin.»

Winifred'in şaşkınlığı yalnızca bir an sürdü.

«Seni nankör, asalak,» diye bağırdı. «Bir sokak çocuğundan başka ne beklenirdi ki zaten? Sen bir hiçtin. Sana bir ev, yiyecek ve giysiler verdik. Bizim kanımızdan olmadığın halde. Annen seni istemedi…»

«Winifred,» diye itiraz etti Willis.

«Sus,» diye haykırdı kadın. «Gerçeği öğrenmesinin zamanı geldi.»

Deke başını salladı. Annesi neden söz ediyordu? Aklı karışmıştı.

«Seni satın aldık,» dedi kadın, neredeyse canlan-

mış cansız gözleriyle. «Bir köpek alır gibi. Seni seçtik, çöplükten seçtik. Ne seçim yapmışız ama!»

«Sen neden söz ediyorsun?» dedi Deke üzüntüyle.

«Yüz elli dolar. O zaman için çok paraydı.» Kadının yüzü sanki rahatlamış gibi, zaferle parlıyordu. «Buna ne diyeceksin bakalım.»

Deke titredi. «Yalan söylüyorsun.»

«Hayır, yalan söylemiyorum.»

Deke haykırdı, «Yalancı!»

«Yalancı değilim,» diye tekrarladı kadın inatla. Her zaman kilitli tuttuğu masaya doğru yürüdü ve açtı. Odadaki tek ses televizyondan geliyordu. Willis Andrews başını elleri arasına koydu ve anlaşılmaz şeyler mırıldandı.

Joey kımıldamadan oturuyor. Ne kötü bir yolculuktu bu. Kendini kucaklayacak sevgi dolu bir aile.

Winifred bir kâğıt parçası çıkardı ve Deke'e fırlattı.

«İşte,» dedi. «Seni Barstow, California'da satın aldığımız kadının adı ve adresi. Bir bebek simsarı. Tanrı bilir, senin gibilerini nereden buluyordu.»

Deke öldüğünü sandı. Tüm hayatı bir film gibi gözünün önünden geçti. Dayaklar, hakaretler, işe yaramaz olduğunun devamlı olarak başına kakılması...

Ve suçluluk duygusu...

Seni doğururken neredeyse ölüyordum. Doğduğunda beni öldürebilirdin.

Tüm yaşamı boyunca duyduğu suçluluk duygusu. Boşuna mıydı?

Kendi annesi değil. Oh, Tanrım, değildi...

Başı ağrıyor, gözleri bulanıyordu. Öfkeden boğulacak gibiydi.

Winifred Andrews. Yabancı. Acı acı gülmeye başladı.

O kadar kötü değil... O kadar kötü değil.

Joey de ona katıldı. Sinirden gülüyordu.

Evet, kötü. Evet. Bir şey yapmalıyım.

Willis de güldü. Yoksa ağlıyor muydu? Ne fark ederdi ki.

Üç domuz, üç gülen yüz. Dişler ve gözler ve saçlar. Üç domuz.

Aradığı bilgi, dosyadaki sararmış şikâyet mektuplarının arasındaydı. Çürüme. Rutubet. Fare istilası. Bayan Nita Carrolle evde 1956'dan 1973'e kadar yaşamış, sonra Las Vegas'a taşınmıştı. Şimdiki adresi beyaz bir kartın üzerine düzenli bir şekilde yazılmıştı.

Bayan Nita Carrolle.

Deke onun hâlâ yaşıyor olması için dua etti. Yaşaması için gereken bilgiyi öğrendikten sonra onu öldürmenin keyfini yaşayacaktı.

47

Cuma günü Ma Maison'da öğle yemeği. Gina Germaine içeri giriyor. Lokantadaki her göz dönüp ona bakıyor. Sessizlik. Yalnızca bir an için. Sonra normal yaşam devam ediyor.

Gina, Oliver Easterne'in her zamanki masasına gitti ve zehrini tükürdü. «Bunlar neye bakıyorlar?»

«Tabii ki sana,» diye cevapladı Oliver, masa örtüsünün üzerindeki lekeyi' silmeye çalışarak. «Şimdiye kadar buna alışman gerekirdi. Kaç yıldır sinema dünyasmdasın?»

«Bir cuma öğle yemeğinde, bu lokantada kimsenin birbirine bakmayacağını bilecek kadar uzun süredir buraya geliyorum. Raquel Welch buraya çıplak girecek olsa, kimse gözünü kırpmaz.» Gina'nm gözleri yerinden fırlayacak gibiydi. «Herkes biliyor Oliver, değil mi? Duymuşlar.»

Oliver onun elini okşadı ve Neil ile kenetlenmiş bir şekilde hastaneye götürülmesinin bîr sır olarak saklanabileceğini nasıl düşünebildiğini merak etti. Herkes konuşuyor-

du. Olay büyüktü. Akıllı olan hiç umursamaz ve bu reklamdan faydalanmaya bakardı.

Bir hafta geçmişti. Neil Gray hâlâ hastanedeydi. Durumu pek iç açıcı değildi. Oliver tembellik etmemişti. Neil hasta diye filmi bırakmaya hiç niyeti yoktu. Plajdaki kızı aklından çıkarıp, Gina'yı kullanmayı düşünmüştü. Birkaç gizli toplantıdan sonra, George Lancaster ile Gina Germaine'in başrolde oynayacakları bir filmin iyi iş yapacağına aklı yatmıştı. İkisinin adının birlikte yazılması, bankada para demekti. Malı yerine ulaştırması için rekor kırıcı bir teklif almıştı. Ve bunu yapacaktı.

Neil ile Montana'nm bu durumdan hoşlanmamaları umurunda bile değildi. Zaten karşı koyacak durumda da değildiler.

Gi'na bir garson çağırıp Bloody Mary ısmarladı. Üzerinde, muhteşem göğüslerini daha da belirginleştiren, askısız bir beyaz elbise vardı. Aslında, Oliver onun göğüslerini muhteşem değil, iğrenç buluyordu. Ama bir şov adamı olarak, halka istediğini vermek gerektiğini biliyordu ve halk Gina' ya bayılıyordu.

«Beni neden çağırdm, Oliver?» diye sordu Gina.

«Nikki rolünü oynamanı düşünüyorum.»

«Oh!» Gina hafif bir çığlık attı. «Öyle mi?»

«Bu fikir hep aklımdaydı, ama Neil ile Montana senin bu rol için uygun olmayacağını düşünüyorlardı. Bana kalırsa, sen bu rolü oynayabilirsin.»

Gina kedi gibi mırıldandı. «Senin çok akıllı bir herif olduğunu hep söylemişimdir zaten. Sana karşı çıkan olduğunda, hep seni savunmuşumdur.» Uzun takma kirpiklerini kırpıştırdı ve Oliver'in elini sıktı. «Senden çok hoşlanıyorum, Oliver.»

Oliver elini hemen çekti. «Teşekkür ederim.»

«Gerçekten öyle.»

«Bundan eminim.»

Floş gibi beyaz saçlarmı geriye attı ve mısırçiçeği mavisi gözlerini aşağıya indirdi. «Geçen gece olanlardan dolayı gerçekten çok utanıyorum. Bu olay... çok... utandırıcı.»

«Artık düşünme bunu,» dedi Oliver. «Geleceğini düşün.»

«Evet, haklısın.» Gina kararlı görünüyordu. «Nedense hep başkalarını düşünürüm. Hayatımda bir kez olsun kendimi düşünmeliyim.» Şimdi samimi konuşmaya başlamıştı. «Sokak İnsanları'nda oynamayı çok istiyorum, ama çekim ne zaman başlayacak? Neil daha hastanede... Ne düşünüyorsun?»

Oliver boğazını temizledi, birkaç kişiye el salladı. «Şey, Gina,» diye başladı. «İş iştir ve Neil'in talihsiz hastalığma ne kadar üzülüyorsam da, dedikleri gibi şov devam etmelidir. Yeni fikirlerim var. Belki de yeni bir yönetmen. Sen merak etme, sen yalnızca afişleri düşün.»

«Gina Germaine ve George Lancaster.» Gina kıkırdadı.

Oliver bunu kendine göre değiştirip söyledi.

Bir Oliver Easteme filmi

Bir Oliver Easterne yapımı

George Lancaster ve Gina Germaine Sokak İnsanları'nda

«Tamam,» dedi Oliver. «Yemekten sonra Sadie'yi arayacağım.»

«Sonra ne yapıyorsun? Bana içkiye gelmez misin?»

Oliver'in tüyleri diken diken oldu. Gina ile yatmak düşüncesi onu sinirlendiriyordu. «Bu davetini başka bir zaman kabul etsem?»

«Emin misin?»

«Eminim.»

Elaine'in Ross'u yeniden eve döndürmek için yaptığı girişimler bir işe yaramadı. Önce, onu bulması iki gün sürdü. İz sürerek, Beverly Hills Oteli'nde yakaladığında ise Ross telefonlarına cevap vermedi.

Onu evden kovmak gibi bir aptallığı nasıl yaptığına inanamıyordu. Şimdi sorun, bir olay yaratmadan onu nasıl geri döndürebileceğiydi. Beverly Hills'de yaşamanın derdi de buydu işte. Herkes herkesin ne yaptığını bilirdi.

Ev, çiçekçi dükkânına dönmüştü. Pamela ve George'un gönderdikleri sarı güller solmaya yüz tutmuştu. Bibi ile Adam'dan gelen orkideler. Harika Conti'lere, harika parti için teşekkür eden küçük notlar yazılmış egzotik çiçekler, laleler, zambaklar, palmiyeler ve avize ağaçları. Çiçekçi dükkânları bayram yapmış olmalıydılar. Normal olarak Elaine böyle bir şeyden büyük heyecan duyardı. Ama Ross olmadan kendini yersiz ve boş hissediyordu. Konuşacak kimsesi yoktu. Hastanede aptalca nöbet tutmakta ısrar eden Maralce'nin" dışında.

«Sen Neil'den boşanmıştın,» diye belirtmişti Elaine.

«Şimdi farketmiyor,» diye cevaplamıştı Maralee, ağlamaklı bir sesle. «Onu hâlâ seviyorum ve bunu bilmesini istiyorum.»

Randy birden bir kenara atılmıştı ve Maralee ondan söz etmek istemiyordu. Elaine arada bir hastaneye uğrayıp ona arkadaşlık yapıyordu. Ama Montana'nm sanki kendi yeriymiş gibi gelip-gitmeleri onu rahatsız ediyordu.

Faturalar birikiyordu. Onları bir araya getirip, Ross'un mali danışmanına gönderilmek üzere hazır bekletiyordu. Nakit para azalıyordu ve bu konuda ne yapması gerektiğini bilemiyordu. Gerçi fazla paraya ihtiyacı yoktu, çünkü her şeyi kredi kartlarıyla hallediyordu. Ama Lina'ya nakit vermesi gerekiyordu ve hizmetçiye parası omadığmı söylemek çok utanç verici olurdu.

Oh, Ross. **Neden bunu yaptın?**

O yapmadı. Sen yaptın.

Ross'un gidişinden bir hafta sonra, Ron Gordino, elinde büyük bir bitkiyle kapıda belirdi.

«Bunu koyacak bir yer bulacağını sanıyorum,» dedi.

Elaine'in gözleri, erkekliğinin bir tümsek yarattığı pantolonunun ağma takıldı,

«Teşekkür ederim,» diye mırıldandı. Gece göründüğünden daha iyi görünüyordu.

Ron kapıda duruyor, gitmemek için direniyordu. Sonunda Elaine onu bir bardak buzlu çay içmek üzere içeri davet etti. Öğleden sonraydı ve havuz kenarında otururlar-

ken, Lina şüpheci gözlerle onları izliyordu.

«Neden... şey... beni görmeye gelmedin?» diye sordu Ron. «Formunu koruman gerek, Elaine. Vücudunun şekli bozuldu mu... gerisi çorap söküğü gibi gelir. Vitaminlerini alıyor musun?»

Elaine başını salladı. Bu ilgi onu duygulandırmıştı. Hiç değilse Ron için bir şey ifade ediyordu.

«Söylentiye göre... şey... Ross ile sen ayrılmışsınız.»

«Bunu kim söyledi sana?»

«Söylenti.»

«Yalnızca bir süre için ayrı yaşayacağız.»

«Sinirli görünüyorsun.»

«İyiyim.»

«Bi'r masaja ihtiyacın var mı?»

«Bugün olmaz Ron.»

«Neden olmasın?»

«Keyfim yok.»

Ron uzandı ve iki başparmağını Elaine'in ense köküne bastırdı. «Sinirli hanım. Yüzünde kırışıklar oluşacak.»

Elaine içini çekti. «Zaten var.»

«Uzan.»

«Uzanamam.»

«Neden?»

Elaine içerdeki Lina'yı düşündü. «Olanaksız.»

«Seks yok, Elaine,» dedi Ron. «Ben... yalnızca yardım etmek istiyorum. Buna ihtiyacın var.»

Meksikalı bir hizmetçi için keyfini mi bozacaktı? Buna ihtiyacı vardı.

Ron'u yatak odasına götürdü ve kapıyı kilitledi. Sonra soyunup yüzüstü yatağa yattı.

Ron hemen çalışmaya koyuldu, hafif ve rahatlatıcı elleri vücudunu gevşetmeye başladı.

«Dön,» diye emir verdi.

«Seks yok,» diye itiraz etti Elaine.

«Böyle bir şey düşünmüyorum, Elaine.»

Ron onun ayağına masaj yapmaya başladı. Bu, özellikle çok hoşlandığı bir duyguydu. Sonra yavaşça yukarı doğru

tırmanmaya başladı, bilek, butlar ve kalça. Bacağının iç kısmı. Masaj yapan güçlü eller. Karşı koyamayacağı bir otoriteyle kendisine sahip olan bir güç.

Oh, Ross. Artık eve dön. Seni affettim.

Ross bir hafta boyunca hiç kimseyle beraber olmadı. Neil Gray ile Gina Germaine'in başına gelenler onu fazlasıyla korkutmuştu. Tabii ki bütün erkekler benim için farketmez deyip böbürlenirdi. Ama gerçek bu muydu? Buna gerek yoktu. Daha kötü bir şey düşünemiyordu. Sonra, Gina Germaine ne tür bir kadındı? Herhalde şuuru yerinde olan hiçbir erkek bu ballı tuzağm yanma gitmezdi artık. Onu tanımadığı için ne şanslıydı. Hele kendi organıyla tam bir olay olurdu.

Şu an için kadm konusunu bir kenara bırakacaktı. Sadie'yi elde etmek onun için daha önemli bir şeydi.

Onunla ofisinde buluştu. Sadie acımasızca ciddiydi. Eşcinsel asistanını devamlı olarak odada tutup, Ross'un meslek hayatını sert bir dille eleştirmişti.

«Çok hata yaptın,» dedi soğuk bir sesle.

Anlatsana.

Görüşmeleri bir saat sürmüştü ve Sadie, «Senin için ne yapabileceğimizi düşüneceğim. Eğer sana her şeyin en iyisini veremeyeceksek, seni ele almanm hiçbir anlamı yok,» diyerek görüşmeyi sona erdirmişti.

Ross kendini çabalamakta olan bir yıldız adayı gibi hissetmişti. Ama yıldız adayları çabalamıyorlardı. Onlar geri yaslanıp, bacaklarını açıyorlar ve Amerika'ya hoşgeldin diyorlardı.

Otel hayatı fena sayılmazdı. Televizyon. Oda servisi. Görüntülü telefon konuşmaları. Arada bir havuz kenarında gezinmek. Kafeteryada zengin bir öğle yemeği. Polo Salonu'nda yemek öncesi içkisi.

Elaine'in telefonlarına aldırmayıp, ona biraz acı çektirmeye karar verdi. Elaine aptal değildi. Durumunun ne olduğunu biliyordu. Her ne olursa olsun, Ross'la evli olmanm

ona bir özellik verdiğini biliyordu. Ross olmadan, Elaine bir lıiçti. Sevse de sevmese de, Beverly Hills kuralları böyleydi. Eğer çok parası ya da gücü olsaydı, ki yoktu, durum değişik olabilirdi. Onun sahip olduğu tek şey Ross'tu ve bunu anlamakta da gecikmeyecekti.

Sadie'den bir haber çıkmayınca, Ross onu aradı. «Bayan La Salle sizi arayacaktır,» diye bir cevap aldı.

Bayan La Salle iyi oyalanıyordu. Dört gün sonra yine arayınca, bu kez Bayan La Salle telefona gelmeyi uygun gördü.

«Kusura bakma, Ross,» dedi. Sanki parti gecesini hiç yaşamamışlar gibi, sesi yine son derece ciddiydi. «Çok yoğun bir hafta geçirdim.»

«Elaine'i terkettim,» dedi Ross.

Sadie hiç duralamadı. «Umarım iyi bir avukatın vardır. Ödediğin nafakalar seni mahvediyor olmalı.»

Ross onun ilgisizliğine bozulmuştu. «Beni arayacağını sanıyordum.»

«Sana söylediğim gibi, çok yoğun bir haftaydı.»

«Evet, biliyorum. Ama bana cevap vermen çok önemli. Yeniden bir takım kurduk mu, kurmadık mı?»

Sadie cevap vermeden önce özellikle biraz bekledi. Sonra, «Bu hafta sonu Palm Springs'e gidiyorum. Belki benimle orada buluşmak istersin. Bu konuyu konuşuruz,» dedi.

Ross'un aklı karışmıştı. Bir numara olduğunda bunu hemen anlardı, zamanında kendisi de çok numaralar yapmıştı. «Bu akşam yemeğe çıkmaya ne dersin?» diye sordu.

«Çok isterdim, ama bu akşam işim var.»

«Yarm akşam?»

«Seninle ancak hafta sonunda görüşebilirim.» Sadie duraladı ve bu anın keyfini çıkardı. «Ne oldu? Yoksa hafta sonunu benimle geçirmek istemiyor musun?»

Sadie'yi baştan çıkarmayı planlamıştı, ama bunu kendi bildiği şekilde yapacaktı. Şimdi ise ona uymak zorundaydı.

Durumu biraz yumuşatmak amacıyla, «İstemez olur muyum?» dedi. «Seni arabamla alırım, birlikte gideriz.»

«Çok iyi olurdu,» diyerek içini çekti' Sadie. «Ama baş-

kalarıyla gitmek zorundayım. Sana adresi vereyim. Cumartesi günü saat beş civarında orada ol.»

Ross onun şartlarını kabul etti. Onunla bir kez yattı mı, durum değişecekti nasıl olsa.

Montana kendini suçlu hissediyordu. Ama öte yandan, kendini suçlu hissetmesi için hiçbir neden olmadığını da biliyordu. Yatağında yatan ve hâlâ yoğun bakımda olan Neil'e baktı ve «Bu senin suçun,» diye haykırmak istedi, ama bunu yapmadı.

Ona mümkün olduğu kadar yakm olabilmek için, yakında bir odaya yerleşmişti. Haftayı şaşkınlık içinde geçirmişti. Neil, sanki yaşam bedenini şimdiden terketmiş gibi, bir taş gibi bembeyaz yatıyordu. Onu canlı tutan tüpler, serumlar ve monitörler vardı. Konuşamıyordu, ama Montana onun ne olup bittiğinin farkında olduğunu hissediyordu.

Markalara olan düşkünlüğü nedeniyle Bay Gucci adını takmış olduğu doktor, Neü'in durumundan memnun olduğunu söylemişti.

Hangi durum? Montana başka bir doktorun fikrini almak istemiş, ama Bay Gucci hakkmda yaptığı araştırmada, onun mükemmel bir üne sahip olduğunu öğrenmişti.

Maralee hep oradaydı, sarışın ve ağlamaklı. Montana onun, Neil'in anlatmış olduğu gibi, cadı olmadığına karar verdi.

Oliver Easterne arada bir, bir sürü kişi eşliğinde, uğruyordu. Dergiler, Sokak İnsanları'nın ne olacağı hakkında yorumlar yapıyorlardı, ama Montana onlan okumadı bile.

Bir gün Oliver onu köşeye sıkıştırıp, «Film hakkında görüşmeliyiz,» dedi.

Montana, onun böyle bir zamanda iş konuşmak isteyebileceğine inanamıyordu ve bunu ona söyledi.

«Saf olma,» diye karşılık verdi Oliver. «Yapman gereken işler var. Bu gecikme bana paraya maloluyor.»

«Ne yapmayı düşünüyorsun?» diye sordu Montana, kinayeli bir tonda. «Filmi Neil olmadan mı yapacaksın?»

«Evet,» dedi Oliver. «Ve avukatım bunu yapmaya hakkını olduğunu söylüyor, kontratmdaki hastalık maddesine bak.»

Montana köpürüyordu. «Bunu yapamazsın.»

«Öyle bir yaparım ki. Para için her şeyi yaparım ben.»

Sadie La Salle emirler yağdırıyordu. «Bu sahilin en iyi fotoğrafçılarından biriyle, senin için bir fotoğraf seansı hazırlıyorum, Buddy. Bu çekimlerde çok iyi görünmeni istiyorum. Benden haber alana kadar, her gece erken yatacaksın ve güneş banyosu yapacaksın. Bunu becerebilir misin?»

O istese, Sunset Bulvarı'nda çırılçıplak bile dolaşabilirdi.

«Uyuşturucu kullanıyor musun?» diye sordu Sadie sert bir tonla. «Daha önce hiç porno filmi çevirdin mi, ya da çıplak fotoğraf çektirdin mi? Bu işe başlamadan önce bilmem gereken bir şey var mı? Birdenbire geçmişinle ilgili sorunlar çıkmasını istemiyorum, lütfen doğruyu söyle.»

Buddy doğruyu söylemedi. Çünkü bu işi başlamadan bitirmek istemiyordu. Bay Temiz oldu ve arada bir içtiği esrarın dışında hiçbir şeyi itiraf etmedi.

«Ya ailen?» diye sordu Sadie. «Politikacı filan var mı?»

Buddy bir an için annesini düşündü ve sonra başını salladı,

«Evli misin? Ayrıldın mı? Eşcinsel misin?»

Hiç evlenmediğini, evliliği düşünmediğini ve normal bir insan olduğunu söyledi. Angel bir süpriz olacaktı. Güzel bir sürpriz.

Sokak İnsanları'nı, deneme filmini ve Montana Gray'in bu rolün ona verileceğini söylediğini tartıştılar.

«Bu işte kesin bir şey yoktur,» dedi Sadie. «Bunu öğren ve ne denli ünlü olursan ol, asla unutma.» Sadie duraladı. «Tabii ki, senin için Oliver Easterne ile hemen konuşacağım. Ama Neil Gray hâlâ hastanede olduğu için, başka şeyler planladığından eminim. Film muhtemelen gecikmeye uğrayacaktır. Bu bakımdan, ufkumuzu darlaştırmayalım.»

«Senin ellerindeyim.» Buddy omuzlannı kaldırdı. «Her fikrine evet.»

«Çok akıllıca bir davranış. Bunu devam ettirmeye çalış.»

Buddy bu ilk görüşmeden ayrıldığında, bu işi gerçekten becerebileceğine inanıyordu. Ondaki yıldız olma özelliğini Sadie La Salle bile görebildiğine göre, bunca yıldır kendini kandırmamış oluyordu.

Yapacağı ilk şey, kalacağı bir yer bulmaktı. Cebinde, bir süre için güzel bir yerde kalacak kadar parası vardı. The Hollywood Reporter'ı aldı ve ev ilahları bölümüne baktı.

Birkaç yer gezdikten sonra, Wilshire'de döşeli bir apartman dairesinde karar kıldı. Hiç indirim yoktu. Oldukça pahalı bir yerdi, ama bodrum katında her türlü aleti olan bir jimnastik salonu, teras katında büyük ve temiz bir havuzu ve hizmetçi servisi vardı.

Buddy hemen taşındı ve giysilerini yıkaması, onarması ve gerekenleri temizleyiciye götürmesi için hizmetçiye yirmi beş dolar verdi. Bin iki yüz dolar. Montana'nm kibarlığı hayatını kurtarmıştı ve aldığı ilk parayla bunu geri verecekti.

Araba hemen gerekli değildi, çünkü Montana arabasını bir süre için ona ödünç vermişti. Kocasına olanlardan dolayı çok üzüldüğünü söylemek için onu hastaneden aramaya çalıştı, ama telefonları kabul etmiyordu. Gerektiğinde arabasını geri alabilmesi için numarasını bıraktı.

Angel'i tabii ki devamlı olarak düşünüyordu. Ama Angel şu an için bir sorumluluk olabilirdi. Bu yüzden Buddy onu şimdilik düşünmemeye karar verdi. Sadie La Salle erken yatmasını ve güneş banyosu yapmasını söylemişti. O da kendini vücut güzelleştirme programına adadı. Fotoğraf çekimine kadar, olduğundan çok daha iyi formda olmak istiyordu.

Sadie onu fazla bekletmedi. Oliver Easterne ile konuşur konuşmaz onu aradı ve durumun düşündüğü gibi olduğunu, film konusunda henüz bir karar verilmediğini söyledi. Buddy hafif bir endişe duyar gibi oldu. Neil Gray neden kalp krizi geçirmişti ki? Bu ne biçim zamanlamaydı?

«Fotoğraf çekimi yarın için ayarlandı,» diye devam etti Sadie, bu gecikmeyi umursamaz bir tavırla. «Sabah dokuzda limuzin seni almaya gelecek. Çok çalışmaya hazır ol.»

Sadie şaka yapmamıştı. Saat tam dokuzda limuzin geldi ve arkada Sadie'nin kendisi oturuyordu.

Buddy tüm enerjisini güneş banyolarına ve vücuduna harcamıştı. Şimdi ise, bir koşuya hazırlanan atlet gibi, son derece formda görünüyordu.

«Buna memnun oldum,» dedi Sadie. «Talimatları uygulamasını biliyorsun.»

Buddy sırıttı. Övülmeye ihtiyacı vardı. Sonra kadının ona asılıp asılmayacağım merak etti ve öyle olmaması için dua etti.

Ama asılacaktı. Çünkü kimse karşılıksız bir şey yapmıyordu.

Fotoğraf çekimi çok iyi geçti. Öğle yemeği için kısa bir aranın dışında, kesintisiz dokuz saat. Yedi kişi birden onun üzerinde çalışıyordu. Berber, makyajcı, stilist, fotoğrafçı ve iki asistanı. Ve Sadie.

Sadie'nin her şeyde söz hakkı vardı. Her sahnede hepsiyle konuşuyordu. Ne istediğini biliyor ve onlara bunu anlatana kadar vazgeçmiyordu.

Günün sonunda, Buddy hem yorgun, hem de heyecanlıydı. Bu işin tadını almıştı. Şimdi daha fazlasını istiyordu.

Sadie onu evine bırakırken, «Fotoğrafları ne zaman görebileceğim?» diye sordu.

«Yakında. Ben seni ararım,» diye söz verdi Sadie.

Ertesi gün Buddy'i, Sadie'nin ofisine çağırdılar. İç ofise girdiğinde Sadie telefonla konuşuyordu ve oturması için işaret etti. Buddy, telefonda bağırmakta olan bir erkek sesi duydu. Sadie rahatsız olmamışa benziyordu. Ahizeyi kulağından uzaklaştırdı ve sabırla dinledi.

Çevresine bakındı. Duvarlarda, süperstarların çerçevelenmiş fotoğrafları asılıydı. Acaba kendi fotoğrafını nereye koyacaktı? Tanrım! Başına gelen bu güzel şeylere inanamıyordu.

«Merak etme, George,» dedi yatıştırmaya çalışır bir tonla. «Bu akşam Oliver ile buluşuyorum. Senin için kesin bir başlama tarihi alacağım.»

Daha fazla bağırma.

«Daha sonra, George,» dedi Sadie. «Bana güven.» Telefonu kapadı, gümüş bir kutuya uzandı ve ince uzun bir cigarillo yaktı.

«Fotoğraflarımı görebilir miyim?» dedi Buddy heyecanla.

«Henüz hazır değil.»

«Oh.» Buddy telaşlanmaya başlamıştı. Neden onu çağırtmıştı? Haber iyi miydi, kötü müydü?

Sadie onu süzdü. «Buddy, rol kesinlikle senin. Haftada on beş bin ve on haftalık bir program. Adın, 'Vinnie rolünde Buddy Hudson' olarak geçecek. Anlaşmalar şu anda yazılıyor.»

Buddy hiçbir şey söylemedi. Öylece oturdu.

«Şartlar senin için uygun mu?»

«Haftada on beş bin dolar mı?» diyebildi sonunda.

«Yoksa ruble mi tercih ederdin?»

«Tanrım!»

«Memnun olduğuna sevindim. Hiç değilse bir müşteriyi tatmin edebilmiş olmak sevindirici.»

Buddy ne söyleyeceğini bilmiyordu.

«Başka bir menajer sana bu paranın ancak dörtte birini alabilirdi,» dedi Sadie. «Bunu gelecekte hatırlamanı istiyorum.»

«Bunu asla unutmayacağım,» dedi Buddy.

«Ne kadar çabuk unutacağına kendin bile şaşıracaksın,» dedi Sadie birden. «Bir yıl içinde, hizmetlerin için çok büyük paralardan söz etmeye başlayacağız ve işte o zaman seni bu işe kimin başlattığını unutabilirsin.»

Aslında onu başlatan Sadie değildi, bunun için Montana'ya teşekkür etmesi gerekiyordu. Ama yine de ona bu parayı sağlayan Sadie idi ve bunun için sonsuza dek müteşekkir olacaktı.

Birden ağzından sorular dökülmeye başladı. «Senaryo-

yu ne zaman alacağım? Yönetmen Neil Gray mi? Çekime ne zaman başlayacağız?»

Sadie kısaca cevap verdi. «Kesin bir tarih yok. Ama yakında. Senin için bir senaryo getirtiyorum. Kostümcüler seni daha soma arayacaklar. Reklam bölümü senin hayat hikâyeni ve fotoğraflarını istiyor. Fotoğraf çekiminden kimseye söz etme, bunun filmle bir ilgisi yok. Tamam mı?» Sadie, onun afişlerini Amerika boyunca astırmayı düşündüğünü henüz ona söylememişti.

«Bir dinamit gibi olacağım,» dedi Buddy, egosunu toplayarak. «Kimseyi hayal kırıklığına uğratmayacağım.»

«Umarım, öyle olur.»

«Adımm yazılış şekli için de teşekkür ederim.»

«Evet, etmelisin.»

Buddy kalktı ve Angel'dan söz etmenin zamanı olup olmadığını düşünerek, dolandı.

Hayır. Önce onu bulacaktı. Filme başlayacaktı. Sonra onu sahneye çıkartacaktı.

«Bu hafta Palm Springs'e gidiyorum,» dedi Sadie. «Orada bir evim var.»

Buddy böyle bir şeyi bekliyordu.

«Orayı bilir misin?» diye sordu Sadie.

«Hiç bilmem,» diye mırıldandı.

«Pazar günü oraya gelmeni istiyorum. Arabayla fazla sürmez. Araban var, değil mi?»

Buddy bir kaçış yolu bulur gibi oldu. «Biraz bozuk.»

«Öyleyse yeni bir arabaya ihtiyacın var. Senin için avans ayarlayabilirim. Çok iyi bir mali danışmanım var, o sana iyi bakacaktır.» Sadie adamın adını ve telefon numarasını bir kâğıda yazıp Buddy'e uzattı. «Onu bugün ara. Kim olduğunu ona bildireceğim.»

«Ya Palm Springs...» diye başladı Buddy.

«Oraya gelmen çok önemli, Buddy. Sana bir süprizim var. Pazar sabahı saat on ile on bir arası orada ol.»

Buddy isteksizce başını salladı ve bu zorunlu boyun eğmelerden vazgeçebilmek için ne kadar ünlü bir yıldız olroak gerektiğini düşündü.

Oh, lanet olsun. Bu işlerden nefret ediyordu.

Millie'nin Los Angeles'da bir ordu kuzeni vardı. Onları gördüğü için çok memnun ve onlar da Millie'yi gördüklerine sevinmişlerdi. Leon, iş için bir günlüğüne Barstow'a gitmem gerekiyor dediğinde, Millie fazla karşı koymadı.

Hertz'den kiraladığı arabayla erkenden yola çıktı ve sabah trafiğine yakalanmadan anayola vardı.

Millie, Hollywood'a bayılmıştı. Kaldırımlarına yıldızlar konulmuş, bakımsız Hollywood Bulvarı'ndan, Beverly Hills'in palmiye ağaçlı caddelerine kadar, her şeyi çok sevmişti.

Leon ise nefret etmişti. Çok sıcak ve çok dağınık bir yerdi. Burayı her an bir şeyler olabilecek bir kente benzetmişti. Ve çoğunlukla oluyordu da.

Bir öğleden sonra Sunset Bulvarı'nda arabayla gezerlerken, gümüş renkli bir Mercedes'in sürücüsü ile konuşan çocuk yaşta bir sokak kadını gördüler. Kız on dört yaşında bile değildi. Bebek gibi bir yüz ve dapdaracık siyah bir deri pantolon ile önü açık bir deri yeleğin içine saklanmış genç bir beden. Kız, Leon'a Joey'i hatırlatmış ve hemen başını çevirmişti.

«Şunu gördün mü?» diye sormuştu Millie. «Aman Tanrım, sokaklarda iş arayan küçük kızlar. Bu konuda neden kimse bir şey yapmıyor?»

İşte o zaman, Joey'i karısına açıklayamayacağını anlamıştı Leon. «Neden ona yardım etmedin?» diye soraraktı Millie. Ve Leon da utanç duygusundan başka bir cevap bulamayacaktı.

Barstow sıcak ve tozluydu. Günü, kutsal evlilik bağlarıyla birleştikten sonra ortadan kaybolan Winifred ve Willis Andrews hakkında bilgi arayarak geçirdi. Bulabildiği tek ipucu, Willis'in iş yerindeki eski bir tıbbi kayıttan ele geçirdiği, emekli olmuş bir doktordu.

Yaşlı ve huysuz bir adam olduğu belli olan doktora telefon etti.

«Size yardım edip edemeyeceğimi bielmiyorum. Ben emekli olalı yirmi yıl oldu.»

«William Andrews hakkında bir kayıt yok mu?» diye sordu Leon umutla.

Yaşlı doktor, bodrum katının yüzlerce hastasının kayıtlarıyla dolu olduğu hakkında bir şeyler mırıldandı.

<(Gelip onlara bakabilir miyim?» diye sordu Leon.

Doktor homurdanarak, «Peki,» dedi.

Doktor, kentten bir saat uzaklıkta bir yerde oturuyordu. Leon boğucu çöl ortasından geçerken, kendi kendine düşündü. **Burada ne yapıyorum ben? Bu dedektifçilik oyununun Joey Kravetz ile ne ilgisi var?**

Evi bulduğunda hava kararmıştı. Terli ve açtı, ama önemsiz de olsa, bir bilgi bulmak için heyecanlıydı.

Bıkkın görünüşlü bir kadın kapıyı açtı.

«Evin kusuruna bakmayın,» dedi kadm, onu rahat bir oturma odasma getirerek. «Buraya fazla ziyaretçi gelmez de». Kadm onu bodruma inen kapının önüne getirerek, «Da,» diye bağırdı. «O polis geldi.»

«Onu aşağıya yolla,» diye seslendi yaşlı adam.

Leon, eski eşyalar, karton kutular ve dökümtülerle ağzına kadar dolu olan rutubetli bodruma indi. Odanın ortasında, birbirine girmiş gümüşi saçlı, delici bakışlı, gri gözlü çılgın tipli bir adam oturuyordu. Leon onun en azından seksen yaşında olduğunu düşündü. Adam eski kitaplar ve dağıtılmış kâğıtlarla çevrelenmişti. Soğuk taş zeminin üzerinde, bir düzine karton kutudan çıkan dokümanlar duruyordu. Leon bir bakışta bunların hepsini gözden geçirmenin en azından bir hafta süreceğini anladı. Elini uzattı ve kendini tanıttı.

Doktor da ona bir kemik-kırıcısı uzattı.

«Nasıl gidiyor?» diye sordu Leon.

«Bak, işte bu iyi bir soru,» diye cevapladı yaşlı adam, çevresindeki karmaşayı işaret ederek.

Leon içini çekti. «Willis Andrews hakkında bir şey hatırlamıyorsunuz, değil mi?»

Yaşlı adam kıkırdadı. «Ancak bu sabah kahvaltıda ne

yediğimi hatırlayacak kadar hafızam kaldı.»

Uç saat sonra, Leon Los Angeles'a geri dönüyordu. Doktordan, eğer Andrews dosyasını bulursa ona haber vereceğine dair söz almıştı. Gerçi, bu o kadar önemli değildi. Samanlıkta çöp arıyordu ve bunun farkındaydı. Otele vardığında, saat sabahm dördüydü. Millie mışıl mışıl uyuyordu. Onun yanma girdi. Millie bir şeyler mırıldandı, ama uyanmadı.

Leon bir saat süreyle uyuyamadı.

49

Palm Springs'de sıcaklık otuz sekiz dereceydi.

Sadie, asistanı Ferdie Cartright ile birlikte, cumartesi öğlende geldi. Ferdie yedi buçuk yıldan beri onunla birlikte çalışıyordu. Kırk yaşında, temiz giyimli, doğru konuşan, son derece verimli bir adamdı.

Sadie'nin sahibi olduğu ev, Rancho Mirage'da, Sand Dunes Yolu'ndaydı. Öyle fazla süslü bir yer değildi. Sadie'nin dediği gibi, yalnızca arada bir gelinecek bir evdi'.

Sadie ona kalamayacağını söylemiş olduğu halde, Ferdie ona buraya kadar eşlik etmiş olmaktan son derece mutluydu.

Odadan odaya koşarak, «Evin harika,» diye bağırdı. Buraya, Sadie'nin Buddy Hudson için hazırlayacağı sürprize yardım etmektense, davetli' bir misafir olarak gelmiş olmayı tercih ederdi. Aslında, Sadie'nin Bay Hudson'a karşı gösterdiği bu ani ve zaman-alıcı ilgi onu şaşırtıyordu. Sadie kadınlardan hoşlanmıyor muydu?

Bu yaşta değişiklik yapmak biraz garip değil miydi? Hele onun durumunda bir kadının, işsiz bir genç aktörü seçmesi aptallık değil miydi? Hadi diyelim ki, Buddy Hudson muhteşem biriydi. Ama Hollywood zaten muhteşemlerle doluydu.

Bu işi henüz yapıp yapmamış olduklarını merak etti. yoksa bu hafta sonunu bu iş için mi ayırmıştı? «Ferdie,» diye seslendi Sadie. «Evimi beğendiğine çok sevindim, ama lütfen arabayı boşaltır mısm?»

Ferdie söylenileni yaptı. Sadie, Buddy Hudson için gerçekten büyük işlere kalkışmıştı. Bu hiç hoşuna gitmiyordu. Burnunu çekti' ve Buddy'nin bu ilgiye layık biri olmasmı diledi. Ama onun aciz fikrine göre, yakışıklı tipler çarşafların arasında genellikle hayal kırıklığı yaratırlardı.

Montana, işle ilgili konuları hep Neil'e bırakırdı. İşinde çok başarılı olan New York'lu bir avukatı paylaşıyorlardı ve adam hem Neil'in hem de onun çıkarlarını eşit derecede koruyordu. Montana onu, birkaç iş toplantısı ve bir akşam yemeğinin dışında fazla tanımıyordu. Oliver ile yaptığı konuşmadan sonra hemen telefona koştu. Avukat son derece sempatik ve akıllı konuştu, ama sonra Montana'yı çok şaşırtan bir şey söyledi. «Ama kabul etmelisiniz ki, Sokak İnsanları' nın senaryosu Oliver Eastern'a ait. Eğer Neil arılaşmanın gereklerine uyamıyorsa... şey...»

Montana öfkeyle telefonu kapadı. Hastane odasında bir aşağı bir yukarı yürüyüp, düşünmeye başladı. Bir cevap olmalıydı mutlaka. Gerçi senaryoyu ona satmıştı, ama yine de kendine ait olan bir şeyi Oliver'in istediği gibi kullanmasına izin vermemeliydi.

Evet. Ama tüm kontrol ne olacaktı? Ya da anlaşma?

Bir cevap vardı ve bunu yavaş yavaş kavradı. Filmi o yönetebilirdi. Neil sıhhatine kavuşana kadar onun yerine geçebilirdi.

Bu düşünceyle ürperdi. Bu, yeni bir yönetmen bulmaktan çok daha iyi fikirdi ve eğer Oliver yaptıkları programa uymak istiyorsa, o hazırdı. Senaryoyu kimse ondan daha iyi bilemezdi.

Ama bunu yapabilir miydi?

Yapabileceğinden emindi. İşin başmdan beri yapmak istediği şey bu değil miydi zaten? Neil'in bir kalp krizi ge-

çirip, ona bu mükemmel fırsatı hazırlamış olması onun suçu değildi. İyileştiği zaman gelip işinin başına geçebüirdi.

Bu hevesle hemen Oliver'ı aradı ve buluşmalarım istedi. Oliver ertesi gün onunla Polo Salonu'nda öğle yemeği yemeyi kabul etti.

O akşam Neil'in durumu biraz düzelme gösterdi ve Montana doğru bir karar vermiş olduğuna daha çok inandı.

Yeşilliklerle çevrelenmiş olan Elaine, kendini son derece yalnız hissediyordu. Günlük yaşamının ne denli Ross'a bağlı olduğunu şimdiye kadar farketmemişti. Evet, belki ona bağırıp çağırır, beynini ütülerdi, ama Ross onun hayatının merkeziydi, şımartılmış tek bir çocuk gibi. Yaptığı her şey, şu ya da bu şekilde Ross'a bağlıydı. Tabii, Ron Gordino'nun dışında. Ki' ondan da nefret ediyordu. O ağır ağır konuşmasıyla. Ve sinsi parmaklarıyla. Ve ince uzun organıyla.

On yıllık evlilikleri süresince Ross'dan yalnızca üç kez ayrı kalmıştı. Bunlar da zorunlu ayrılıklardı, çünkü Ross'un çekim için kent dışına gitmesi gerekmişti ve onun yokluğunda hep onunla ilgili şeyler yapmıştı. Zaten yaptığı her işi —yeni bir elbise almaktan, bacaklarına ağda yaptırmaya kadar — Ross için yapardı.

Bunu kabul etmek acı vericiydi. Aslında, bu tembel, ikiyüzlü, düşüncesiz herifi seviyordu.

Ruh doktoruna gittiğinde bunu adama söyledi.

«Biliyorum, Elaine,» dedi doktor kendini beğenmiş bir tavırla. «Ben de sana bunu söylemeye çalışıyordum.»

Beverly HUls fısıltı gazetesi çalışmaya başlar başlamaz, telefonun sesi duyulmaz oldu. Yalnız kadmlar, zengin ve kendilerince ünlü olmadıkça, film gösterilerine, akşam yemeklerine ve partilere çağrılmazlardı. Elaine'in yalnız olması da büyük bir tehlike yaratıyordu. Kocalardan birinin canı bir şeyler isteyebilirdi ve Elaine de hayır diyecek durumda sayılmazdı.

Birden hiç dostu olmadığını farketti. Yalnızca tanıdıkları vardı.

Bir de Maralee vardı tabii ki. Neil'in başucunda beklemeye başladığından beri, film çevrelerinin Aziz Maralee adını taktıkları Maralee.

Sonra Karen vardı.

Karen ve o iri göğüslerine lanet olsundu. Elaine ona karşı büyük bir nefret duyuyordu. Yalnızca Ross'un bu cadı karıyla artık görüşmemesini umuyor, daha doğrusu bunun için dua ediyordu.

Hafta içinde Ron Gordino yine ön kapıda belirdi. Bu kez elinde bir somun buğday ekmeği ve taze çiftlik yumurtaları ile.

Elaine yatak odasına saklandı ve Lina'ya, dışarıda olduğunu söylemesini tembihledi.

Ron, onun yolda park edilmiş mavi Mercedes'ine baktı ve komik jipine binip gitti.

Elaine içmeye başladı. Öğleden önce asla içmiyordu. Ama öğle vakti içtiği beyaz şarap biraz yardımcı oluyor, bir duble votka da öğleden sonrasını rahat geçirmesini sağlıyordu. Saat altıdan sonra Lina evde olmadığı için biraz daha şarap, birkaç duble votka ve uykusu gelene kadar likör içiyordu.

Bazen yemek yemeyi unutuyordu. Kısa zamanda bir enkaza döndü.

Cumartesi günü Ross, Corniche'i yıkatıp, parlattı. Bu iş yapılırken otelin havuzunun kenarındaki bir şezlonga yerleşti ve gelip geçeni seyretti. Bir sürü tanıdık el salladı, ama kimse onu rahatsız etmedi.

Bu çok normaldi. Henüz rahatsız edilecek kadar kızışmamıştı. Hatta ılınmamıştı bile.

Tembel gözlerle, sarışın bir sokak kadınının, altın zincir takmış terli bir hanzoya numara çekmesini izledi.

Sarışın, adamm dikkatini çekene kadar onun kabininin önünden geçip durdu. Üzerinde küçücük bir bikini, ayağında yüksek topuklu beyaz sandaletler vardı. İnce vücudunun her santimetrekaresi koyu renk bir yağla sıvanmıştı.

«Selam,» dedi sonunda. «Dergine bakabilir miyim?»

«Boşversene,» dedi adam. Hanzo olmadığı anlaşılıyordu.

«Özür dilerim,» dedi sarışın ve başka bir iş için çevresine bakındı. Ross'un kendisini izlediğini gördü ve ona deneme kabilinden gülümsedi. Ross yüzüstü döndü ve farketmemiş numarası yaptı.

Sıcak güneşin altında uyuya kalmış olmalıydı, çünkü bir süre sonra sırtma dökülen buz gibi su ve Karen Lancaster'a ait olduğu belli olan boğuk bir sesin, «Seni tembel adam. Karını terkediyorsun ve ben bunu dedikodu sütunlarında okuyorum. Harika!» demesiyle uyandı.

Esnedi ve döndü. «Burada ne işin var?»

«Babam ve Pamela ile öğle yemeği yiyeceğim. Esas senin burada ne işin var?»

«Ben burada oturuyorum.»

«Söylediğine sevindim.»

«Şimdi söylüyorum işte.»

«Ne demezsin,» diye bağırdı Karen. «Beni hiç değilse arayabilirdin. Belki yamlıyorum, ama aramızda özel bir *şey* olduğunu sanıyordum.»

«Aramızdaki ilişkiyi Elaine'e söyledin.»

«Hayır, ben söylemedim,» dîye itiraz etti. «Bunu nasıl düşünebilirsin?»

«Birisi ona söyledi.»

«O birisi ben değilim. Parti verdiğiniz gün beni arayıp seni sordu. Ben de şaşırmış rolü yaptım.»

«Belki rolün inandırıcı değildi.»

«Neden bu kadar üstünde duruyorsun? Zaten onu bırakmak üzereydin. Mazeret yaratmaya çalışma.» Karen aynalı gözlüklerini çıkardı ve ona baktı. «Doğruca bana gelebileceğin yerde, neden buraya taşındın?»

Ross uygun bir cevap düşünemedi. Karen Lancester onun üzerinde bir hak iddia edemezdi.

Öğle yemeği için masalar kurulmuş olan Lancaster kabinine doğru gitmekte olan George Lancaster, Pamela London ve bir grup insan onu cevap vermekten kurtardı.

«Ross!» diye haykırdı George.

«Ross!» diye tekrarladı Pamela.

Bunu bilmesi gerekirdi. Beverly Hills Oteli'nin havuzu, sessiz ve sakin bir güneş banyosu için gelinecek bir yer değildi.

«Yemekte bize katılsana,» dedi Pamela. Üzerinde yerli kılıklarını andırır baskı bir elbise vardı.

«Evet, lütfen,» diye ısrar etti George. Beyaz safari takımı içinde son derece göz alıcıydı.

«Buna ben de sevinirim,» dedi Karen, aynalı gözlüklerini takarak.

Saat henüz on iki otuzdu ve Palm Sprigs'e beşten önce gitmesi gerekmiyordu. Eğer saat iki civarında yola çıkarsa, zamanında orada olmak için bol bol vakti kahrdı. «Neden olmasın?» dedi ve ayağa kalkıp gömleğini giydi.

Pamela onun koluna girdi. «Elaine ile aranızda olanlara üzüldüm, ama böyle şeyler olur.» Yüksek sesle güldü. «Bunu iyi bilirim, çünkü çok kocam oldu.»

Cumartesi günü en yoğun gündü. Koko sağa sola koşup, salona gelen değişik türden hanım müşterilerini organize etmekle meşguldü. Raymondo her zamanki gibi yılışık ve flörtçüydü. Angel telefonlara cevap veriyor, randevuları not ediyor, yemek ısmarlamak için dışarı telefon ediyor ve genelde her şeyi idare ediyordu.

«Sen olmasan ne yapardım bilemiyorum,» dedi Koko. «Darlene öyle cadıydı ki, onun bir sandviç ısmarlamasını sağlamak, Nancy Reagan'a moda olmayan bir şeyi giydirmek kadar zordu.»

Angel kendini zorlayarak gülümsedi. Partiden beri kendini iyi hissetmiyordu. İyi uyuyamıyor ve her sabah kendini yorgun ve hasta hissediyordu.

Koko ona endişeyle baktı. «İyi misin, tatlım?»

Angel'in güzel gözleri yaşlarla doldu. «İyiyim.»

«İyiymiş!» diye azarladı Koko. «Şu yüzünü gören dünyanın sonu geldi sanır.»

Angel'in gözyaşları akmaya başladı. «Aklım o kadar karışık ki.»

Telefon çaldı. Saçları bigudili, telaşlı biri aceleyle masanın önüne gelip, «Bana bir taksi çağırm. On dakika geciktim,» diye haykırdı.

Raymondo dükkânın arkasından bağırdı. «Sırada hangi cadı var?»

Koko, Angel'a sarılarak, onu teskin etmeye çalıştı. «Zamanlama kötü, güzelim. Bu ağlama krizini neden akşama saklamıyorsun? Evimde yemek yeriz ve gerçeği söyleme oyunu oynarız. Tamam mı?»

«Tamam,» dedi Angel içini çekerek. Birine açılmak ihtiyacını duyuyordu. «Çok iyi olur.»

Ross, havuz kenarında Lancaster'larla yemek yerken, Oliver Easterne ile Montana Gray de Polo Salonu'nda yemeklerini didikliyorlardı.

Oliver omletiyle oynuyor, Montana ise çatalıyla ıspanak salatasına darbeler indiriyordu. Uygarca bir konuşmayı sürdürmeye çalışırken, ikisinin de kafası kendi düşünceleriyle doluydu. İkisi de birbirinden nefret ediyordu. İkisinin de birbirine ihtiyacı vardı. Montana bunu bir gün önce anlamıştı. Oliver ise, Montana'nın ikna ediciliği sayesinde, henüz anlamaya başlıyordu. Montana, Neil iyileşene kadar filmi yönetebilecek tek kişinin kendisi olduğunu söyledi.

Oliver önce buna güldü. Kendisini ne sanıyordu, bir çılgın mı? Ama Montana konuşmasını sürdürdükçe, söyledikleri giderek anlam kazanmaya başladı.

Senaryoyu herkesten iyi biliyordu, Neil'in özel seçilmiş ekibini herkesten daha iyi tanıyordu. George ve Gina'nm dışında tüm rol dağıtımını kendisi yapmıştı. (Oliver ona henüz Gina'dan söz etmemişti. Bu açıklamayı, tatlı yerken yapacaktı.) Sadie'nin dediğine bakılırsa ortalığı alt üst edecek bir tip olan Buddy Hudson'ı da o bulmuştu. Sonra daha önce de bir film yönetmişti. Evet, belki dar bütçeli, kısa metrajlı bir filmdi ama bu filmle bir ödül almıştı.

Daha da iyisi, bu filmi yönetmeyi o kadar çok istiyordu ki, Allah bilir, parasız bile çalışırdı. Ve Oliver'm şimdiye

kadar yanaştığı üç yönetmenden ikisi kolunu ve bacağını, üçüncüsü ise erkeklik organım istemişti.

Montana'nm filmi yönetmesi hiç de kötü bir fikir değildi. Tabii Oliver böyle düşündüğünü ona söylememişti. Montana'nm, değişiklik olarak saygı göstermesinin keyfini çıkartıyordu. Oliver onun sürünmesini tercih ederdi, ama sürünmüyordu, en azından şimdilik.

«Bilemiyorum,» dedi. «Tecrübesizsin. George'un seni kabul edeceğinden de emin değilim. Yatırımcılarıma senden söz ettiğim anda yüzüme güleceklerdir.» Oliver son kozunu kullandı. «Sen bile bana küfür ettikten sonra, bir de onların ne diyeceğini düşün.»

Montana koyu renk okuma gözlüklerinin arkasmdan ona baktı. «Özür dilerim, Oliver. Bazen yalnızca düşünmem gereken şeyleri söylüyorum.»

«Palm Springs'de bilmemiz gereken ne var ki?» diye bağırdı George.

«Bir işim var,» dedi Ross, sıkıcı masadakilerden özür dileyerek.

«Öyle olduğuna şüphe yok,» diye mırıldandı Karen öfkeyle.

«Palm Springs'de yaptığım tek iş golf oynamak ve bir kadınla birlikte olmak olmuştur,» dedi George.

Ross kibarca gülümsedi.

«Bizi ziyaret etmelisin,» dedi Pamela bağırarak. «Eğer George'un şu aptal filmi yakında başlamazsa, eve döneceğiz. Buradan kurtulacağız. Burası kadar sıkıcı bir yer düşünemiyorum.»

Ross gıdıklandığını hissetti. Yemek boyunca masanın altından organını tutan el Karen'in eli değildi. «Filmin çekimi ne zaman başlıyor?» diye sordu, masadan kalkarak.

«Allah bilir. Easterne denilen o garip adam uygun bir yönetmen bulmaktan söz edip duruyor.»

«Ne zaman döneceksin, Ross?» diye sordu Karen öfkeli bir sesle.

Ross, Sadie'nin neler planladığını bilemiyordu. Belki iki üç gün yatakta kalırlardı. «Salı ya da çarşamba.»

«Nerede kalacaksın?»

«Oh, Tanrım. Sevgili Karen, sanki adamın karısıymış-sm gibi sorular soruyorsun,» dedi Pamela.

Karen ona öfkeyle bakarken, Ross ondan ayrıldı. Otele doğru hızlı adımlarla yürürken, havuza gitmekte olan Oliver Eastern'ı neredeyse görmeyecekti.

«Oliver!» diye bağırdı heyecanla. «Nasılsın?»

Bu salak herif, o salak filminde oynayabilecek yegane aktörün ben olduğumu anlayamıyor mu?

«Selam, Ross. Nasıl gidiyor?»

Tanrı beni, kısa şortlu sonradan olma aktörlerden korusun.

«Harika. Kendimi bu kadar iyi hissetmemiştim.»

Bana baksana. Harika görünüyorum. Tek ihtiyacım o salak film. Sonra yine bir yıldız olacağım.

«İyi, iyi. Görüşürüz.»

Birbirlerinden ayrılıp yollarına devam ettiler. Ross kendini Palm Springs ve Sadie için hazırlamaya, Oliver da yıldızını bulup onu yatıştırmaya.

Sadie planlamış olduğu şey için beyaz saten bir sabahlıxta karar kılarak özenle giyindi.

Saat beşe çeyrek vardı ve Ross'un zamanmda geleceğini umuyordu. Ama bu pek olası değildi. Ross Conti hayatı boyunca dakik bir insan olamamıştı.

Aynadaki görüntüsüne baktı ve her zamanki gibi hayal kırıklığına uğradı. Elinden geleni yapmıştı, ama güzel gözleri ve kaim telli parlak saçları olduğu halde, basit görünüşlü bir kadın olduğu gerçeğini hiçbir şey değiştiremiyordb.

Stereo seti açtı ve pikaba Ross'un en sevdiği plaklardan birini koydu. Stan Getz. Bossa Nova. Odanın içinde dans ettikleri, kahkahalarla güldükleri, şakalar yaptıkları ve gedeceklerini planladıkları günleri hatırladı.

Ross. Yirmi altı yıldan sonra ona yine sahip olacaktı. Bacaklarının titrediğini hissetti ve alnmı aynanın serinliğine dayadı.

Ya planı başarıya ulaşmazsa? Ya adamm ateşine kapılırsa? Ve Ross çok ateşli bir erkekti.

Müziğin sesini daha yükseltti, gümüş bir buz kovasında soğumakta olan şampanyayı kontrol etti ve Ross'un gelmesini bekledi.

Koko, Angel'i evine hiç davet etmemişti. Bazen işten sonra onu evine bırakır ve arada bir de içeri girip, biraz konuşurdu. Ama Angel, Koko hakkmda fazla bir şey bilmiyordu.

Angel, onun Hollywood tepelerindeki küçük evine gittiklerinde, Koko'nun bir arkadaşıyla yaşamakta olduğunu öğrenince çok şaşırdı. Koko ona otuz yaşlarındaki yakışıklı arkadaşı Adrian'ı tanıştırdı. Adrian onun elini sıkmak için ayağa kalkmadı ve Angel bir an için onun Koko'ya kızmış olabileceğini düşündü. Ama adam oldukça samimi davranıyordu ve Koko mutfakta yemek hazırlarken, Angel ile kibar bir sohbete daldı. Yemek hazır olup da Koko arkadaşını tekerlekli bir sandalyeye yerleştirene kadar Angel onun felçli olduğunu anlamadı.

Adrian onun bakışlarını hissedip, «Vietnam,» dedi.

Yemek ve arkadan gelen limonlu krema harikaydı.

«Koko mutfakta bir harikadır,» dedi Adrian, arkadaşına yumuşak bir ifadeyle bakarak.

«Buna itiraz edecek durumda değilsin zaten,» dedi Koko.

İki erkeğin gözleri bir an için birleşti ve Angel onların aralarmda akan sevgiyi hissetti. Hemen Buddy'i ve bir zamanlar nasıl olduklarını düşündü. Gözleri yaşlarla doldu.

«Yapma şimdi tatlım,» diye teskin etti Koko. «Bizi de ağlatacaksm. Ben sofrayı kaldırayım, sonra konuşuruz.»

Adrian yemekten sonra gizlice odasına çekildi.

«Yoruluyor,» diye açıkladı Koko.

«Ne kötü...» diye fısıldadı Angel.

«Hiç de kötü değil,» diye cevapladı Koko. «Hayat böyle.

Ve eğer Adrian bunu kabul edebiliyorsa, bizlerin kabul etmemesini hiç anlayamıyorum. Sakat olmak mikroplu bir hastalık değildir.» Koko başını öfkeyle salladı.

«Affedersin.»

Koko içini' çekti. «Buna gerek yok. Yalnızca... bu kötü bir durum, ama böyle düşünmek istemiyorum.» Derin bir nefes aldı. «Şimdi senden söz edelim. Buraya geliş nedenin bu değil miydi?»

Angel, Koko'ya açılmak ihtiyacını duyuyordu. Koko şefkatli ve nazikti ve Angel sırlarını ona rahatça anlatabileceğini biliyordu. Bir an için tereddüt etti.

«Hadi tatlı kız, başından başla,» diye teşvik etti.

Angel anlatmaya başladı. Louisville'i, üvey ailesinin ona nasıl davrandığını anlattı. Sonra, derginin açtığı yarışmayı kazandığını, Hollywood'a gelişini, umutlarını ve düşlerini.

Angel, Daphne'den, Hawaii'den ve Buddy'den söz ederken Koko hiç kesmeden dinledi. Angel, Buddy'den konuşurken, yüzü canlandı ve gözleri parladı. «Buddy öyle harika biri ki, Koko...» Hemen hatasını düzeltti. «Yani harika biriydi...»

Ona ödünç aldıkları daireden, hamile kalışından, paralarının olmayışından, sonra da Jason Swankle ve plajdaki evden söz etti.

Koko, Buddy'nin Jason'la olan iş ilişkisini duyunca, bir kaşını kaldırdı.

«Plajdaki evden ayrıldığımızda, her şey kötü gitmeye başladı,» diye devam etti Angel. «Randy ve Shelly ve uyuşturucular. Buddy sanki başka bir insan olmuştu. Ve bir sabah onu terk ettim. Salona gelip seninle tanıştığım gündü bu.»

«Ve o zamandan beri de onunla temas kurmadın mı?»

«Kurmadım sayılır.» Angel, Shelly ile yaptığı telefon konuşmasını ve Shelly'nin söylediği kötü şeyleri anlattı.' Sonra hikâyeyi Conti'lerin partisiyle bitirdi ve ümitsiz bir ifadeyle omuzlarmı silkti. «Artık ne yapacağımı bilemiyorum. Buddy'i unutmalı mıyım? Yani, o beni umursamazken, benim durmadan onu düşünmem aptalca bir şey de-

ğil mi?» Angel ağlamaya başladı.

Koko ona saldırdı ve kolları arasında bir ileri bir geri salladı. «Zavallı bebeğim,» diye teselli etti. «Sen modern çağm Cinderella'sısm.»

Kollarının sıcaklığı ve kazağının yumuşaklığı Angel'in hoşuna gitmişti. Birisine sarılmak hissi bile öyle rahatlatıcıydı ki. Koko bir kâğıt mendille onun gözlerini sildi. «Buddy'i partide gördüğünde bebekten söz etti mi? Ya da nasıl olduğunu filan sordu mu?»

Angel üzüntüyle başını salladı.

«Yasal olarak sana ve çocuğa bakmak zorunda. Şimdi bize keskin bir avukat gerekiyor.»

«Buddy'nin hiç parası yok ki.»

«O zaman sokağa çıkıp, normal insanlar gibi kendine bir iş bulması gerekecek,» dedi Koko. «İş aramak onu öldürmez.»

Angel inatla başını salladı. «Ondan hiçbir şey istemiyorum.»

«Aptallık yapma.»

«Gerçekten istemiyorum.»

Koko şaşırmış görünüyordu. «İstersen bu konuyu şimdilik bırakalım. Yarın olaylara daha değişik bir açıdan bakabilirsin.»

«Onun parasını asla kabul etmem.»

«Hmmm... Öyleyse, sana zengin bir koca bulmamız gerekiyor, öyle değil mi?»

Ross altın rengi Corniche'iyle neredeyse uçarak, rekor sayılabilecek bir sürede Palm Springs'e vardı. George Lancaster'ın rolden vazgeçebileceği haberi onu daha da hızlandırmıştı. Sadie, George'un menajeriydi ve böyle bir şey olduğunda bunu ilk bilecek kişi o olurdu. Ve tabii Ross Conti de hazır olarak bekleyecekti.

Sadie'nin adresini ararken, kendi kendine mırıldanıyordu. Palm Springs çok sıcaktı. Adres sormak için bir benzin istasyonunda durduğunda, arabanın camından içeri yapış-

kan bir sıcaklık hücum etti.

Benzin istasyonundaki yaşlı kadın, «Siz Ross Conti'siniz,» dedi, sanki yeni bir şey söylüyormuş gibi.

«Evet,» dedi Ross.

«O filmde sizi beğenmemiştim.»

«Hangi filmde?»

«Bazıları Sıcak Sever.»

«Ben o filmde oynamadım ki.»

Kadın parmağını suçlarcasma salladı. «Oh, evet oynadınız.» Kadın çürük dişleri ve bilmiş gözleriyle cama yaslandı. «Marilyn Monroe nasıldı?»

Ross cevap vermeden gaza bastı. Jack Lemmon ya da Tony Curtis'e benzetilmek hiç hoşuna gitmemişti.

Sadie'nin evmi bulduğunda, saat beş buçuk olmuştu. Dönemeçli yola girdi, arabasını ön kapının önünde park etti ve yıldızın gelmiş olduğunu belirtmek için birkaç kez korna çaldı. Sonra dışarı çıktı, bagajı açtı ve bavulunu çıkardı.

Bu arada Sadie kapıya çıkmıştı.

«Hoşgeldin,» dedi, bir bardak soğuk şampanya uzatarak.

Ross birden durumu kavradı. Sadie'nin üzerinde gecelik vardı.

Ona doğru yürüdü, bavulu yere bıraktı, uzatılan bardağı aldı ve onu yanağından öptü.

Sadie onu sıkı sıkıya kendine çekti ve dilini boğazından içeri bastırarak, boğarcasına öptü.

Ross şaşkın bir şekilde nefes aldı. Bunları yapması gereken kendisiydi.

«Gel yatalım,» dedi Sadie. «Yeterinden fazla bekledim.» Sadie onu elinden tutup, eve sürükledi ve kapıyı kapadı.

Ross'un hatırladığı Sadie değildi bu. Büyük göğüslü, suskun kız. Birlikte yaşadıkları sıralarda, bir kez olsun böyle bir şey yapmamıştı. Ama yıllar geçmişti ve herkes büyümüştü.

Sadie onu serin bir yatak odasına getirdi. Perdeler kapalıydı ve çalmakta olan Stan Getz, havalandırmanın sesini bastırıyordu. Ross şampanyadan bir yudum aldı. Bunu

da iyi ki yapmıştı, çünkü Sadie bardağı elinden alıp komodinin üzerine bıraktı.

«Seni şimdi istiyorum,» dedi, giysilerini parçalarcasma çıkartarak.

«Bir dakika. Bekle. Hiç değilse bir duş alayım,» diye itiraz etti Ross.

«Şimdi,» dedi Sadie ısrarla ve gömleğinin düğmelerini çözüp, sırtından çıkardı. Sonra pantolonun fermuarına asıldı.

Ross sertleşmemiş olduğunu biliyordu. Aslında, organının ürkmüş bir tavşan gibi kıvrıldığını da biliyordu. «Bir dakika,» diye itiraz etti. «Böyle emir alarak olmaz bu iş.»

Sadie birden durdu ve soğuk bir tonla, «İkimizin de bunu istediğini sanmıştım.»

«Evet öyle, ama buraya henüz geldim. Uzun bir yoldu. Kendimi pis ve yorgun hissediyorum. Bu işin bu şekilde olmasını istemiyorum.»

Tanrım! Ross bir kadın gibi konuşuyordu!

Sadie hem öfkeli hem de üzgün görünmeyi başardı. «Affedersin,» dedi. «Belki de ben yanlış anladım.»

Ross'un aklı karışmıştı. Sadie partide son derece soğuk davranmıştı. Ofiste ise ciddi bir iş kadını gibi. Şimdi de böyle. Ondan bu davranışı hiç beklemiyordu. Kendini aptal gibi hissetti.

«Çok güzel bir ev,» dedi yavaşja.

«Banyo şurası.» Sadie kapıyı gösterdi. «Sabun, havlu ve ihtiyacın olan her şey vardır. Konuğum ol.»

Yanlış bir şey yaptığından emindi, ama bunun ne olduğunu bilemiyordu. Banyoya girip duşun altında on dakika durdu. Bu arada Sadie'nin arzusunun geçmiş olacağını umuyordu.

Ama o kadar şanslı değildi. Sadie sırtını yatağın arkasına dayamış, ince bir siyah cigarillo içerek ve şampanyasını yudumlayarak onu bekliyordu.

Ross pantolonunu ve gömleğini giymişti, ama bu onu engellemedi.

«Buraya gel.» Sadie yanındaki yeri okşadı. «Çok uzun zaman oldu. Sabırsızlanıyorum.»

Ross yorgun adımlarla yatağa yaklaştı. Sadie ondan ne istiyordu? Evet, kendisini ona vermeye hazırdı, ama biraz bekleyemez miydi?

«Üzerindekileri çıkarmayacak mısın?» diye sordu. Çekingen bir bakireyle konuşan bir erkek gibiydi'.

Ross kendini yine aptal gibi hissetti. Gömleğini çıkardı, pantolonunu sıyırdı, ama Conti mücevherlerini örten slipine dokunmadı.

«İşte bu daha iyi,» dedi Sadie, kollarını ona açarak.

Ross onun müthiş göğüslerini düşündü - belki onlar kendisine yardımcı olurdu.

Gözlerini kapa ve Karen'i düşün.

Neden Karen? Bu heyecan artık sona ermişti.

Gözlerini yine de kapa, salak.

Sadie ona yine diliyle saldırdı, dişlerini, dişetlerini ve ağzını araştırdı.

«Partide ne söylediğini hatırlıyor musun?» diye fısıldadı. «Bir zamanlar ne kadar mutlu olduğumuzu. Ve başka bir kadınla asla böyle mutlu olamadığını. Hatırladın mı, Ross?»

Gerçekten bunları söylemiş miydi?

Sadie'nin dili kulağına kaydı ve ilk kez olarak içinde bir kıpırdanma hissetti. Sadie'nin kokusu ılık ve yapışkan anılar getirmişti. Buğulu, kadınca - Sadie'nin kokusu. Derin bir nefes aldı. Her kadın kendi özel kokusunu neşrediyordu ve işte onu kızıştıran da buydu.

Onun göğüslerine uzandı ve her yerini hayal kırıklığı kapladı. Göğüsler yok olmuşlar! Hollywood'un en güzel bir çift göğsünün yerinde şimdi bir avuç kadar bile olmayan iki sert tepecik vardı. «Göğüslerine ne oldu?» diye sordu.

«Yaptırdım.»

«Göğüslerinde bir bozukluk yoktu ki!»

«Evet, vardı.»

«Ama onlara bayılıyordum.»

«Üzgünüm. Eğer yirmi altı yıl sonra yine bana geleceğini bilseydim, onları saklardım.»

Ross onun göğüslerini sıktı. Plastik gibiydiler. «Çok büyük bir hata yapmışsın,» dedi.

«Tanrı aşkına!» diye bağırdı Sadie öfkeyle. «Sevişecek miyiz, yoksa göğüslerim için bir cenaze töreni mi düzenleyeceğiz?» Bir an duraladı ve sonra ekledi. «Ve sanırım, aptal bir şoven olarak damgalanmak istemeyen her erkeğin böyle şeylerle uğraşmadığını bilmen gerekir.»

«Sadie, çok değişmişsin,» dedi Ross üzülerek.

«Lanet olsun! Umarım değişmişimdir.»

Buddy, Sadie'nin önerdiği danışman ile buluştu. Adam ona önemli biri gibi davranıyordu; neden davranmasındı ki? Bundan böyle haftada on beş bin dolar kazanacağma göre, bir hiç sayılmazdı tabii ki. Birden, bu adamın milyonlar kazanan kişilerle uğraştığını ve onunla ilgilenmesinin yalnızca Sadie'nin hatırı için olduğunu anladı.

«Sadie'nin söylediğine göre, bir arabaya ihtiyacın varmış,» dedi adam. «Sana yepyeni bir Mustang GT alabilirim. İlgilenir misin?»

«Param yok... yani henüz yok.»

«Bu önemli değil. O sorun halledildi. Çeklerini almaya başladığında, borcun düşülecektir. Şu anda ne kadar paraya ihtiyacm var?»

Buddy zaman zaman bunun bir rüya olduğunu ve kendine bir çimdik atarsa uyanacağını hissediyordu. Değişiklik olarak, her şeyin mükemmel gitmesi pek olası görünmüyordu. Angel dışında her şeyin...

Arabayı cumartesi günü öğleden sonra aldı. Araba siyahtı ve deri döşemeleri, en iyisinden dört hoparlörü ve kasetçaları vardı. Buddy hemen Towers Plakçısı'na gidip iki yüz dolarlık kaset satın aldı. Aldığı kasetlerin çoğu da Stones grubuna aitti. Eski parçalarından seçilmiş örnekler. Sonra «Satisfaction», «Jumpin», «Jack Flash» ve diğer hit parçaları dinleyerek bir tur attı.

Angel'i nasıl bulabileceğini düşündü. Buddy'nin ümit etmiş olduğu gibi, evine dönmemişti.

Yüzünü buruşturdu. Belki de bir ilan vermeli ve birinin bunu Angel'a göstermesi için dua etmeliydi. Ama tek sorun, bu ilanı Sadie'nin de görebileceğiydi.

Pazar sabahı, Palm Springs'e gitmek üzere gereğinden de erken yola çıktı. Küçük araba silah gibi hızlı gidiyordu ve Palm Springs'e saat dokuzda, bir saat erken vardı.

Kahvaltı etmek için bir yerde durdu, ama hiç iştahı yoktu. Boş gözlerle pencereden dışarı baktı. Ne olacaksa bir an önce olup bitmesini istiyordu.

Pazar sabahı Sadie, Ross'dan önce uyandı ve bir gece önceki faaliyetin yaratmış olduğu zararı onarmak için banyoya koştu. Hali korkunçtu. Siyah saçları birbirine karışmıştı. Özenle yapmış olduğu makyaj, yüzünün her yerine dağılmıştı. Gözlerinin altında halkalar vardı ve acımasız yaşlılık çizgileri' daha da derinleşmişti.

Gözüne yeniden far sürerken, eli hafifçe titredi. Geceyi planlamış olduğu gibi geçirmişti, tabii bir yere kadar. Saldırgan bir yaklaşımla Ross'u aptala çevirmişti. Ross ne yapacağını şaşırmış ve Sadie de onun bu durumundan büyük bir zevk duymuştu.

Ama sonunda, Ross ona sahip olmuştu. Her şekilde. Ve durum farklıydı. Bir süre için.

Zayıf olduğu için kendinden nefret ediyordu. Ross'un. o eşsiz cinsel gücü sayesinde kendine sahip olduğu gerçeği onu son derece rahatsız ediyordu.

Ürperdi ve planına devam edip etmemeyi düşündü. Ross'u yeniden kabul etmek son derece kolay olacaktı. Ama sonra neler olacağını biliyordu. Ross onu canı istediği sürece kullanacak ve sonra büyük göğüslü, güzel yüzlü, aptal bir karı için terkedecekti.

Ross Conti güvenilecek biri değildi. Ona bir ders verilmesi gerekiyordu.

Sadie giyindi ve yatak odasma döndü. Ross yatağın üzerine yayılmış, uyuyordu.

Ross'un o uyuşuk şekline bakarak, aşk denilen şey her

neyse, onu hâlâ sevdiğini fark etti ve öfkelendi. Şimdiye kadar onu Ross gibi etkileyen kimseyi tanımamıştı. Seks denilen şeyin gücüne lanet olsundu.

Öfkeli adımlarla mutfağa yürüdü. Ross kendini beğenmiş, çıkarcı bir namussuzdu. Daha yaşlanmış olmasının dışında hiçbir şeyi değişmemişti.

Son bir horlayış. Ani bir irkilme. Ve uyanmıştı.

Bir an için nerede olduğunu kestiremedi. Neredeydi? Evde mi? Karen'in evinde mi? Beverly Hills Oteli'nde mi? Sonra birden hatırladı. Sadie. O kadar da kötü değildi. Katı bir dış görünüş. Keskin bir dil. Ama Ross ona gizli reçetesinden biraz verdiğinde...

Ross esnedi ve sırıttı. Belki eski göğüslerini kaybetmişti ama isteğini kaybetmemişti. Onu yine inletmiş, bağırtmış ve eski günlerde olduğu gibi yalvartmıştı.

Sadie'yi çıldırtmak hep hoşuna gitmişti. Bir zamanlar ona kullanacağı sözleri öğretmiş, her seferinde utançtan kıpkırmızı olduğu şeyler söyletmişti. Ama Sadie artık bu sözcükleri biliyordu - belki de kendisinden daha iyi biliyordu, ama dün gece bu sözcüklerden her birini ona on kez tekrarlatmış ve bu oyun sayesinde, Sadie çoktandır unuttuğu zevkleri yeniden yaşamıştı.

Ross yine onun hayatına girmişti. Ve şimdi ikisi de Ross'un mesleğinin üzerine eğilebilirlerdi.

Keyifli bir geriniş ve Ross önünde uzanan günü düşündü.

Buddy hesabı ödedi ve yola çıktı.

Belki bunu yapmayacaktı. Belki Sadie'ye gerçeği anlatacaktı. Belki Sadie anlaşmayı feshedecek, arabayı geri alacak, avansı geri isteyecekti.

Dostlar arasında sevişmenin sözü mü olur?

Hem de nasıl.

Lanet olsun! SPARTACUS

Ross sabah tazeliğinin verdiği güvenle, ona arkadan sarıldı. «Günaydın, bebeğim,» diye mırıldandı, elini Sadie' nin ipek gömleğinden içeri uzatarak.

Sadie birden dönüp onu itti. «Tanrı aşkma, giyin artık. Kahvaltıyı pantolonsuz bir adamla etmek kadar itici ve iştah kapayıcı bir şey olamaz. Halin çok komik.»

Ross şaşkma dönmüştü. Bir önceki gece inleyen, bağı ran, yalvaran kadın neredeydi?

«Beni hatırlamadın mı? Ben Ross'um.» Ross uzanıp onun göğsünü tutmak istedi. Sadie onun eline bir tokat attı.

«Ross'un giyinmesini önerebilir miyim?»

Ross'un organı, gerektiğinde harekete geçecek kadar sertleşmişti.

«Küçük bir sabah gezisi yapmanın iyi olacağını düşünmüştüm.»

«Yanlış düşünmüşsün.»

Ross onun ne yapmaya çalıştığını henüz anlayamamıştı. Ama Jeklly ve Hyde gibi durmadan değiştiği kesindi. Öyleyse kendisi de oyunlar oynayacaktı ve bu gece onu gerçekten yalvartacaktı. Yenilgiyi kabul etmiş edasıyla ellerini yukarıya kaldırdı. «Peki, peki. Şimdiye kadar hiçbir kadına zorla sahip olmadım.» Ross onun yanağına bir öpücük kondurmak istedi ama Sadie birden dönünce, havayı öptü. Şaşkınlık içinde yatak odasma döndü ve şortunu giydi.

Bugün birkaç şeyi açıklığa kavuşturacaktı. Bir - Sokak İnsanları. İki - ilişkileri.

Hafif bir kahvaltı ve birkaç saatlik güneş banyosundan sonra belki keyfi yerine gelirdi. Belki de şu anda, dün akşamki seksten zevk duyduğu için kendini suçlu hissediyordu. Bazı kadınlar böyleydi, özellikle yaşlı olanları.

Buddy, saat tam onda Sadie La Salle'ın Palm Springs' deki evinin kapısını çaldı. Kapının açılmasını beklerken, sinirli bir tavırla parmaklarını tıklattı.

Sadie mutfaktaydı. O sırada hâlâ yatak odasında olan

ftoss'a seslendi. «Kapıyı açar mısın, lütfen?»

Ross, üzerinde çizgili bir şortla çıkageldi. «Birini mi bekliyordun?»

«Kapıyı açıyor musun, açmıyor musun?» diye bağırdı sabırsızca.

Ross ön kapıya yürüdü, kapıyı açtı ve Buddy ile yüz yüze geldi.

İki erkek birbirlerini süzdüler. Buddy, Ross Conti'yi hemen tanıdı ve yanlış eve gelip gelmemiş olduğunu düşündü.

Ross da Buddy'i tanıdı. Admı bilmiyordu ama partide Karen ile birlikte yaptıkları dans gösterisini hatırlamıştı. «Evet?» dedi soğuk bir sesle. Yakışıklı ve genç erkeklere karşı asla samimi davranmazdı. Onlar, kendisine kaybetmiş olduğu gençliğini intikam alırcasma hatırlatıyorlardı.

«Şey... Burası Sadie La Salle'in evi mi?»

«Evet.»

«Şey... kendisi evde mi?»

«Neden?»

O sırada, Ross'un arkasında Sadie belirdi. Yüz hatları sıcak bir gülümsemeyle gevşemişti. «Buddy! Gelebildiğine çok sevindim.» Sadie, Buddy'nin arkasma baktı. «Arabanı da almışsm. Arabadan memnun musun?»

«Şaka mı ediyorsun? Araba harika.»

«İçeri gelsene. Ross Conti'yi tanıyor musun?»

«Şey... Bay Conti. Tanıştığımıza sevindim.» Buddy elini uzattı, ama Ross görmemezlikten geldi.

«Ross, Buddy benim yeni yıldızım,» dedi Sadie, bu anın zevkini çıkartarak. «Buddy Hudson. Bu adı unutma, çok ünlü biri olacak. Sokak İnsanları filmindeki baş rollerden biri için kontrat imzaladı bile.» Sadie, Buddy'i kolundan tuttu ve onu içeri çekti. «Sana harika bir sürprizim var, bayılacağından eminim. Ross, bizimle gelsene. Sanırım bu seni de ilgilendirecektir.»

Ross, onun birini beklediğini neden söylememiş olduğunu merak etti. Sonra, bu yeni yıldızın numaraları da ne

demek oluyordu? Ve «Buddy Hudson. Bu adı unutma, çok ünlü biri olacak.» Bir zamanlar kendisini de öyle tanıtıyordu. «Ross Cont;. Bu adı unutmayın, çok ünlü biri olacak.»

Onların ardından eve girdi. Olayların gidişatından hiç memnun değildi.

Sadie'nin bir mal sahibi tavırlarıyla, Buddy'nin koluna girmesi' Ross'u çılgına çevirdi. Bir yerlerde bir yanlışlık vardı. Dün geceden sonra koluna girmesi gereken kişi kendisiydi, Buddy değil. Aslında, onun dün geceden sonra yürüyebümesine bile şaşıyordu.

Pırıl pırıl parlayan mavi yüzme havuzunun önünden geçtiler, konukevinin önüne geldiler. Sadie büyük havalarla kapıyı açtı ve ışıkları yaktı. Bir duvarı tümüyle kaplayan büyük bir afişin dışında bomboş olan büyük ve bembeyaz bir odaya girdiler. Afişin üzerindeki Buddy idi. Kıvırcık siyah saçları, buğulu siyah gözleri, rengi solmuş Levi's şortu, yanık teni ve mükemmel vücuduyla Buddy.

Müthiş bir fotoğraftı bu. Ross'un yıllar önce, dağınık sarı saçları, derin mavi gözleri, yanık teni ve mükemmel vücuduyla poz verdiği fotoğrafın aynısıydı.

Afişin üzerine, büyük kırmızı el yazısıyla sihirli sözcükler yazılmıştı: **Buddy Hudson kim?**

«Tanrım!» diye bağırdı Buddy. «Harika bir şey bu, ama ne için?»

«Seni bir yıldız yapmak için,» dedi Sadie. «Bu afiş bir sahilden diğerine, tüm duvarlara ve ilan yerlerine asılacak.» Sadie döndü ve Ross'un gözlerine baktı. «Bunu daha önce de yapmıştım, şimdi de yapabilirim. Gereken tek şey biraz beceri ve bunu takdir edebilecek bir müşteri.» Ross'un mesajı anlamış olduğundan emin olana kadar gözlerini ondan ayırmadı ve sonra Buddy'nin koluna girip, «Los Angeles'a geri dönelim, lütfen,» dedi. «Palm Springs' de geçirdiğim bu hafta sonu, benim için bir daha asla tekrarlamayacağım bir hayal kırıklığı oldu.»

Las Vegas, Deke'i bir kaplanın gözü gibi kabul etti. Çölü gece geçti ve birden uzakta pırıl pırıl parlayan milyonlarca ışık gördü. Las Vegas. Deke hayatında hiç buna benzer bir şey görmemişti.

Kente yavaş yavaş girdi ve gazinolara, parıldayan neon ışıklarına, insanlara baktı. Karıncalar gibi kaynıyorlardı. Giriyorlar, çıkıyorlar. Kimi sarhoş, kiminin ellerinde, içinden gümüş dolarlar dökülen kâğıt kaplar.

Atlantic City'i ve Joey'i hatırladı. Joey kumar oynamaya, parlak makineleri aç bir köpekbalığı ordusu gibi beslemeye bayılırdı.

Ona engel olması gerekirdi. Makineler kötüydü. Para yiyorlardı. Para da kötüydü. Para ile oynayan insanlar yamyamdılar. Kan içen, kötü yamyamlar. İşte bu insanlar Joey'i alıp onu yutmuşlardı.

Kentin havasını koklamak, içine sindirmek için biraz dolaştı. Soğuk ve ifadesiz siyah gözleriyle hep bakıyordu. Karmcalar tapmaklarına girip çıkıyorlardı. Yamyam karıncalar. Onlarm Tanrısı paraydı. Onlar gazinolarda tapınıyorlardı. Joey'i ise kurban olarak almışlardı.

Yorgundu, uykusu vardı. Yemeğe ve yaşamaktan dolayı bedeninde biriken kiri akıtmak için suya ihtiyacı vardı.

Yüzlerce ucuz motel onu çağırıyordu. Yüzme havuzlu, su yataklı, kapalı devre porno filmli, kumar makineli ve kahvaltılı. Joey, Las Vegas'a bayılırdı.

Tatlı Joey. Şimdi neredeydi? Onu özlemişti.

Bir an yüzünü astı, emin değildi. Sonra hatırladı. Joey evde annesiyle birlikteydi. Güvencedeydi.

Bir motele girdi ama çok yorgun olduğu için uyuyamadı.

Belki de dinlenmeden önce yapması gereken şeyler var-

dı. Ne de olsa, o sıradan bir insan değildi. O, Düzen'in Koruyucusu idi. Belli sorumlulukları vardı.

Sabahın üçünde, kentin sokaklarmda yürümeye başladı. Uykuya ihtiyacı vardı. Gözleri, açık tutmaya zorlamaktan dolayı ağırlaşmıştı. Ama yapması gereken bir şey vardı ve bir işaret beklemeliydi.

Bir sokak kadınının gözleri ona takıldı. Tümüyle traş edilmiş kafası ve delici bakışlarıyla, manyağm teki olduğu belliydi, ama işler kesattı ve paraya ihtiyacı vardı. Zaten bu günlerde herkes manyak değil miydi? Parayı alıp, dayak yemediği sürece hiçbir şey umurunda değildi.

Kadın onun omuzuna dokunmadan önce bir süre arkasından yürüdü. «Selam, kovboy. Eğlence mi arıyorsun?»

Deke birden döndü. Kanlı gözleri çılgın gibi bakıyordu. Kadm bir an için vazgeçmeyi düşündü. Ama sonra onun da aptal erkeklerden biri olduğuna karar verdi.

«Joey?» diye sordu Deke.

«Kim, ben mi? Şaka ediyor olmalısın. Ben bir kadımm. Bunu öğrenmek istemez misin? Bir yirmiliğe dünyayı veririm.»

Deke onunla gitmesi gerektiğini biliyordu, çünkü o Joey'di ve ondan yardım istiyordu. Ona kovboy diye seslenmişti. İşte işaret buydu.

Gömleğinin cebine elini sokup para çıkardı ve on altı dolar saydı.

«Bütün paran bu kadar mı?» diye sordu kadın öfkeyle. Sonra fikrinden vazgeçer endişesiyle, Deke'in koluna sıkı sıkıya yapıştı. Onu sürükleyerek çekerken, «Bu para da iş görür,» dedi.

Deke kadınla birlikte gitti. Beş dakikalık yürüyüşten sonra, parlak ışıklar kaybolmuş, karanlık ve boş sokaklar ortaya çıkmıştı. Kadm onu bir kapı aralığma çekti ve etekliğinin belini açtı. Kumaş ortadan ikiye açıldı. Kadının içinde hiçbir şey yoktu. Duvara yaslandı ve bacaklarmı açtı.

«Yirmi papelin olmadığına göre, ayakta olması gerekecek.»

Kadm onun fermuarına uzandı.

Deke bıçağına uzandı.

Kadın ondan daha süratliydi. Deke daha ne olduğunu anlamadan organını dışarı çıkarmış, uzman ellere okşuyordu.

Deke dondu. Elindeki bıçak hareketsiz kaldı.

Birkaç saniye sonra, «Haydi, gelsene,» dedi kadın. Sesi sabırsız gibiydi.

Deke kımıldamadı. Gecenin karanlığı içinde sarhoş bir kadm sesi küfürler savuruyordu.

Biraz daha oynama. Sonra yine kadının sesi. «Neyin var senin? Hasta mısın?»

İşte o zaman bıçağını kullandı. Gerçek silahı buydu. Ve boşalması çok tatlıydı.

Kadm bir hayvan gibi haykırırken, uzaktan sarhoş kadınlar bağırmaya devam ediyorlardı.

Kadm yere düştüğünde, Deke'in üzeri kan içinde kalmıştı. Gömleğini çıkardı ve kadının üzerine attı.

«Şimdi rahat uyu, Joey,» dedi Deke hafif bir sesle. «Yapmam gereken işi bitirdiğimde sana katılacağım.»

51

Başına gelen olaylarm sürati Buddy'i şaşkına çeviriyordu. Bir an iş bulmaya çalışan sıradan bir aktörken, birden Sadie La Salle'in yeni keşfi ve yeni bir filmin yıldızlarından biri olmuştu.

Tanrı'ya şükür ki, Sadie'nin yalnızca keşfi olmakla kalmıştı. Korkuları yersiz çıkmış, Sadie ona asılmamıştı. Palm Springs'te böyle bir olay yaşayacağmı sanmıştı, ama Sadie ona afişi göstermiş ve sonra birlikte Los Angeles'a dönmüşlerdi.

Sadie La Salle ve Ross Conti. İnanılmaz bir beraberlik gibi görünüyordu, ama soğa sola sorduktan sonra hi? de o

kadar inanılmaz olmadığını öğrenmişti. Hollywood söylentilerine göre, Sadie Ross'u keşfedip onu bir yıldız yaptıktan sonra, Ross tarafından terkedilmişti.

Pazartesi günü Sadie'nin ofisine gittiğinde, «Umarım afişini beğenmişsindir,» dedi Ferdie. «Buradan oraya kadar ben götürdüm. Şimdi de geri getirmem gerekiyor.»

«Gerçekten öyle görünebilmeyi isterdim,» diye şaka yaptı Buddy.

Ferdie hafifçe gülümsedi. «Peki, hafta sonun nasıl geçti?» Bunu sormaktan kendini alamamıştı.

«Hey - ne hafta sonuydu ama! Daha oraya yeni gitmiştim ki, Sadie, Los Angeles'a dönmemizi istedi. Güneşte bile oturamadım.»

«Yani geceyi orada geçirmedin mi?» diye sordu Ferdie.

«Hayır.»

Ferdie gerçekten çok şaşırmıştı. «Şey... Sadie az sonra burada olur. Şu anda Oliver Easterne ile telefonda konuşuyor.»

«Önemli değil.» Buddy odada gezinip, ünlü yıldızların duvarları süsleyen imzalı resimlerine baktı. Birden gözü, George Lancaster'in şerefine verilen partide Angel'a asılan reklam yıldızına takıldı. «Bu adamı tanıyor musun?» diye sordu.

«Buraya yabancıların resimlerini asmam ki,» diye cevapladı Ferdie sinirlenerek. «O da bizimle çalışıyor. Tabii' Sadie onunla özel olarak ilgilenmiyor. Televizyon için ayrı bir bölümümüz var.»

«Bana bir iyilik yapar mısın?»

«Ne olduğuna bağlı. Madamın favori müşterileri için birçok şey yaparım. Ama uyuşturucu ya da diğer cinsten bir eş bulmak hizmetlerim arasında değildir.»

Buddy bir kahkaha attı. «Böyle bir iyilik isteseydim, bunu isteyeceğim son kişi sen olurdun!»

«Teşekkür ederim,» dedi Ferdie.

«Neyse. Aradığım bir kız var. Kendisini Lancaster partisinde şu herifle gördümdü.» Buddy resmi gösterdi.

«Kızın adı nedir?»

Angel Hudson diyemezdi, öyle değil mi?

«Adını öğrenemedim. Angel olabilir. Çok güzel bir sarışın.»

«Elimden geleni yaparım. Ne de olsa Hollywood'da çok fazla Angel yoktur!»

Sokak İnsanları filmini Montana Gray'in yöneteceği ilan edildiği gün George Lancaster rolden vazgeçti. Orada kalıp savaşmayı bile düşünmedi. Pamela ile birlikte, Pamela'nm özel jetine bindiler ve arkalarına hiç bakmadan Palm Beach'e gittiler.

Hollywood Reporter dergisinden George Christy, Pamela'nm şu sözlerini yazdı: «Hollywood bize yetmez.» Ama zaten Pamela'nm kibar konuştuğu da hiç duyulmamıştı.

Oliver önceleri çok öfkelendi. Anlaşması havaya uçacaktı. Sonra düşünmeye başladı ve George Lancaster'm oynamamasıyla kazanacağı parayı hesaplaymca, durumun hiç de kötü olmadığına karar verdi. Filmi yalnızca Gina'nm adıyla götüreceklerdi. Ve Gina ile Sadie'nin bozulmasına rağmen, normal fiyatının yarışma anlaşmıştı. Ayrıca Buddy Hudson'm alacağı para da önemsizdi. Sonra, Montana'ya ödeyeceği ücret de komik denilecek kadar azdı.

Buddy Hudson'a rol vermeyi kabul etmişti. Montana'yı övmek her ne kadar hoşuna gitmiyorsa da, gerçekten iyi bir tip keşfettiğini kabul etmek zorundaydı. Buddy'de yetenek vardı.

Şimdi yapılması gereken şey, yeni boşalan Mac rolü için birini bulmaktı. Zaten bu rolün senaryoda kısaltılıp daha önemsiz bir rol haline getirilmesini planlıyordu. Yeni bir George Lancaster daha kim istiyordu ki? Oliver'in istemediği kesindi. Fazla ünlü olmayan ve çok para istemeyecek, uygun bir aktör istiyordu.

Ross Conti'nin menajeri Zack Schaeffer onu arayıp, bu rol için Ross'u önerdiğinde, bu öneri uygun gelmişti. Gerçi kentteki tek aktör o değildi ve bir sürü meraklı menajer telefon edip, kendi müşterilerini teklif ediyorlardı, ama Oli-

ver, Ross Conti kokusunu seviyordu. Alışılmamış bir roldü bu. Güzel çocuk Conti, yaşlı bir polisi oynayacaktı. Şimdiye kadar oynadığı ilk doğru dürüst rol. Ve dergiler buna bayılacaklardı. People dergisinin kapağmı şimdiden görür gibi oluyordu. Ayrıca, Ross karısından ayrılıyordu ve bu da iyi bir reklam olacaktı. Sonra Ross ile Gina'nm arasındaki çekicilik de yabana atılır gibi değildi. Ross'un büyük göğüslere olan merakmı herkes biliyordu.

Onlarm ikisini bir araya getirsen ne olur?

Bir sürü güzel başlık.

Evet. Oliver bu fikirden hoşlanmıştı. Son tuğlayı yerleştirmeye bayılıyordu. Özellikle, her şey kendi istediği gibi giderken.

Kalp krizinden üç hafta sonra, Neil Gray'in hastahaneden çıkmasına izin verilmişti. Ama gideceği yer kendi evi değil, özel bir hemşire ile birlikte kalacağı sahilde kiralanmış bir evdi.

Her şeyi Montana ayarlamıştı. «Böylesi daha iyi olacak,» dedi.

«Peki, sen ne yapacaksın?» diye sordu Neil. Kendini ölümün eşiğinden sürüklenmiş bir adam gibi hissediyordu ve aslında öyleydi de.

Kalp krizinin nedeni hakkında hiç konuşmamışlardı. Yüksek sesli tartışmalar ya da suçlamalar olmamıştı. Ama Neil onun durumun farkında olduğunu biliyor ve onu elinden kaçırmamak için çabalıyordu.

«Söz mü?» diye sordu, kulağma çalman yalvarıcı tondan nefret ederek.

«Çalışacağım. Ama film ve...»

«Montana...» diye başladı Neil.

«Bundan söz etmek istemiyorum.» dedi Montana öfkeyle. «Hazır olana kadar konuşmak istemiyorum.»

Demek kendisi dinlenme ve yeniden sağlığına kavuşma talimatlarıyla birlikte sahile gönderilirken, karısı Gina Germaine'in baş rolde oynadığı filmin yönetmenliğini yapacaktı. İşte bu her şeyi daha da garipleştiriyordu.

Gina'yı filmde oynatmayı neden kabul ettiğini sormak istiyordu, ama kadının admdan söz edecek cesareti kendinde bulamadı. Eğer sorsaydı, Montana ona bu seçimin kendine ait olmadığını, bu filmi yönetmek istiyorsa, Oliver Easterne'ın arzularını kabul etmek zorunda olduğunu, yoksa Oliver'm başka bir yönetmen ile anlaşacağını söyleyecekti.

«İster kabul et, ister etme,» demişti Oliver, bundan büyük bir keyif duyarak. «Ama unutma, eğer kabul edersen, hiçbir şeye karışamazsın. Tamam mı?»

Aptal herif. Aptaldı, çünkü film çekimi başladıktan sonra kontrol Montana'ya geçecekti. Yönetmenin, yapımcıya karşı olan üstünlüğünü herkes bilirdi.

Oliver'm Gina ile anlaşma imzalamış olduğuna inanmak zordu. Ama olan olmuştu ve bunu kabul etmekten başka seçim hakkı yoktu. Montana onu görüşmek üzere stüdyoya çağırdı. Her nedense bu kadından başarılı bir performans elde etmeye karar vermişti.

«Neil için çok üzüldüm,» dedi Gina, patlak gözleri, beyaz saçları ve inanılmaz göğüsleriyle.

Montana, onu her şeyi söyleyen bir bakışla mahvetti. Sonra onu gerçek sözlerle bir kez daha mahvetti. «On iki kilo vermeni istiyorum. Saçınm rengi doğal değil, değişmesi gerekiyor. Özel olarak diktirilmiş giysiler de yok. Makyajına gelince, takma kirpik, parlatıcı ve allık yok.»

Gina öfkelendi.

«Sahnede sinema yıldızı Gina Germaine'i görmek istemiyorum. Nikki'nin sadeliğini yakalamaya çalışacaksın.»

Gina sıkılmış görünüyordu.

«Birbirimizi kandırmayalım,» diye devam etti Montana. Her şeyi önceden söylemeye kararlıydı. «Bu rol için seni istemedim. Herhalde sen de benim yönetmen oluşumdan hoşlanmıyorsundur. Ama temelde ikimizin de istediği şey aynı; iyi bir film. Onun için gerisine boş verip, bunun üzerine eğilelim. Bunun şerefine tokalaşalım mı?»

Gina şaşırmış görünüyordu. «Neden olmasın?» dedi ve iki kadm el sıkıştılar.

«Bugün seninle Ma Maison'da öğle yemeği yemek istiyor,» dedi Zack Schaeffer. «Sanırım, bir anlaşma yapabileceğiz. Çok fazla bir para değil, ama kapman gereken bir rol.»

Salak herif, kalkmış kapmaktan söz ediyordu. Acaba aylar boyunca Sokak İnsanları'nm peşinde koşan kimdi? George Lancaster'm çekildiğini duyduğu an, Zack'ı aramış ve bir an önce Oliver Easterne'la temasa geçmesini söylemişti.

«Onu milyonlarca kez aradım,» diye şikâyet etti Zack. Müşterilerine iş bulmaktan çok, uyuşturucu ve kızlar peşinde koşmakla ilgilenirdi.

«Öyleyse bir daha ara. Hemen şimdi.»

Zamanlama uygundu. George'un ayrıldığı haberi henüz gazetelere geçmemişti. Karen onu bu konuda uyarmıştı zaten. Hiç değilse bu kez onu işe yarar bir şey için aramıştı. Çünkü bundan öncekiler, «Neden görüşemiyoruz?» ya da «Sana ne oldu?» içerikliydi.

Ona ne olduğunu kendisi de bilmiyordu. Palm Springs' de Sadie ile geçirdiği hafta sonundan beri kendini çok kötü hissediyordu. Sadie ona bir seks aleti gibi davranmıştı. Yeni sevgilisini kıskandırmak için onu kullanmıştı ve Ross hayatında ilk kez olarak, kendini aşağılanmış ve aptal hissetmişti. Bu hiç de güzel bir duygu değildi.

Kendini oteldeki odasına kapadı ve gece gündüz televizyon seyretti. Yalnızca oda servisini çağırıyor, traş olmaya bile gerek görmüyordu. Bu depresyon günlerce sürdü. Bu durumdan kendisi de hoşnut değildi. Kendisini yaşlı ve zayıf hissetmeye başlamıştı. Bir de üstüne üstlük, uzayan sakalları ve sararmış güneş yanığı ile, gerçekten antika bir hali vardı.

İşte o zaman kendini biraz toparladı. Karen onu arayıp, George'un rolü bırakacağını haber verdiğinde biraz düzelmişti.

Elaine'in günlük mesajları birikiyordu. Önceleri yalnızca adını ve araması için not bırakıyordu. Sonraları ise, oda kapısının altından atılan notlar daha kişisel ve utan-

dırıcı bir hal almaya başladı. Bu kadm durumu herkese ilan etmek mi istiyordu?

Elaine ile ilgili bir şeyler yapması gerekiyordu. Avukatına gidip, boşanma işlemlerine başlamasını söyleyebilirdi. Ama işin doğrusu, bunu yapmak istediğinden pek emin değildi.

Elaine'in onu evden kovmaması gerekirdi. Böyle yaptığına göre ona biraz daha acı çektirecekti. Belki daha sonra onunla görüşmeyi kabul ederdi.

Buddy, hayatında bu kadar yorgun günler geçirdiğini hatırlamıyordu. Saç, makyaj ve kostüm testleri yapılıyordu. Fotoğraf çekimleri devam ediyordu. Uygun bir hayat hikâyeyesi hazırlayabilmek için reklamcılarla yapılan toplantılar vardı. Sonunda bir gece bitkin bir şekilde yatağa düştü. Cuma günü ilk boş günüydü. Shelly ile Randy'e uğrayıp, Angel'dan bir haber alıp almadıklarını sormaya karar verdi. Ayrıca, ödünç almış olduğu parayı da geri vermek istiyordu.

Randy'nin evine geldiğinde öğle olmuştu. Shelly üzerinde büyük bir gömlek, kızıl bukleleri birbirine girmiş ve donuk gözleri uykulu bir şekilde kapıya gelene kadar, zile bastı.

«Evet?» diye sordu Shelly, gelenin Buddy olduğunu anlamadan.

«Hey, hatırlanmak ne güzel.»

Shelly ona boş gözlerle baktı. Sonunda onu tanımıştı. «Bud,» diye mırıldandı. «Seni gördüğüme sevindim, Bud.»

Buddy onun arkasından küçük daireye girdi. Randy yatağın üzerinde çıplak olarak uyuyordu. Evin içi her zamankinden daha dağınıktı. Giysiler, plaklar, boş şarap şişeleri, yarısı yenilmiş pizzalar her yere saçılmıştı. Yatağın yanındaki bir masanın üzerinde içi boşalmış bir Quaalude şişesi, bir enjektör ve içinde bir miktar kokain bulunan küçük bir teneke kutu duruyordu.

Buddy bir bakışta durumu anladı. «Anlaşılan birbirinizi bulmuşsunuz,» dedi sıkıntıyla.

«Neden olmasın?» diye cevapladı Shelly esneyip, ellerini arap saçma dönmüş saçlarının arasından geçirerek. «Yalnız uyumaktan iyidir.» Oralardan bir yerden bir blucin buldu ve Randy'nin hareketsiz bedeni üzerine fırlattı. «Uyan, Buddy bizi ziyarete gelmiş.»

Randy mırıldandı. «Defol.»

«Hızlı bir gece geçirdik,» diye açıkladı Shelly, paraphernalia ilacını işaret ederek. «Aslında, çok hızlı bir hafta geçirdik. İnsan iyi eğlendiği zaman, saatler ne çabuk geçiyor, değil mi? Biraz çekmek ister misin?»

Buddy başını salladı. Kendisinin de bu hayatm bir parçası olduğu gerçek miydi? Angel'in onu terketmiş olmasma hiç şaşmamak gerekti.

«Bakın,» dedi aceleyle. «Ben yalnızca almış olduğum parayı iade etmek için uğramıştım.» Cebinden paraları çıkardı.

«Hey, ne yaptın? Yoksa dükkân mı soydun? Randy! Uyansana. Bud burada. Üstelik parası da var.»

Randy birden dikildi. Gözleri kan çanağı gibiydi. «Lanet olsun! Bir daha sakın böyle haykırma. Bundan nefret ediyorum.»

Buddy kendini hapsolmuş gibi hissediyordu. Gördüğü sahne onu son derece rahatsız etmişti. Burada daha fazla kalmak istemiyordu.

«Parayı nereden buldun?» diye sordu Randy. Mahvolmuş bir hali vardı. Bembeyaz bir yüz ve donuk gözler.

«Sana neler oldu?» diye sordu Buddy, enjektörü işaret ederek. «Ne zamandan beri bu işe daldın?»

«İlgi gösterme numaralarını bırak şimdi. Paraları ver ve defol!»

Buddy bir an için gerçekten ilgi göstermeyi, hiç değilse onlara nasihat etmeyi düşündü. Ama sonra, ben deli miyim, diye düşündü. İkisi de kendilerine bakabilecek yaşta.

«İşte.» Destenin içinden birkaç kâğıt para çekti ve uzattı. «Sanırım bu borcumu karşılar.»

«Kendine bir iş mi buldun?» dîye sordu Shelly.

«Evet,» diye cevapladı Buddy. Bu iki uyuşuk hayalete

maşına geıeiucri anlatmaya hiç niyeti yoktu. «Bakın... yeni **Dir** yere taşındım. Sğer Angel ararsa, ona numaramı vermenizi istiyorum.» Buddy numarayı telefonun yanmda duran bir deftere yazdı. «Ve lütfen nerede olduğunu öğrenmeye çalışın. Onu bulmam gerek. Bu çok önemin,

«Angel dondurmaya benziyor,» uiye mırıldandı Shellv, kırmızı gözlerini ovuşturarak. «Baskıya gelince eriyiveriyor...

«Neyse, herhalde görüşürüz,» dedi Buddy, kapıya doğru gerileyerek.

«Yine kendini mi satıyorsun?» diye sordu Shelly.

Buddy cevap vermedi. Odadan çıktı, merdivenlerden koşarak indi ve kendisini arabasına atarak, bir zamanlar yaşamış olduklarıyla şimdiki hali arasmda mesafe koydu.

«Adrian ile konuştuk ve ikimiz de bizimle birlikte oturmana karar verdik,» dedi Koko.

Angel itiraz etmeye başladı.

«İtiraz yok,» dedi Koko. «Ayrıca, duyduğuma göre şu anda evinde oturduğun kız geri geliyormuş. Bak, her şey ayarlandı.»

Angel karşı koymak, yeni bulduğu bağımsızlığını devam ettirmek işiyordu. Ama Koko ve Adrian ile birlikte oturmak fikri, karşı koyulamayacak kadar çekiciydi. Ona bir aile hayatı verebilirlerdi. Kısa bir süre için de olsa. Böyle bir şeyi istemek kötü müydü?

Birkaç gün sonra Angel'm eşyalarını Koko'nun arabasına yüklediler ve tepedeki küçük eve taşıdılar.

Angel önceleri kendini garip hissetti, ama Adrian öylesine samimi, Koko öylesine nazikti ki, eve hemen alışıverdi.

Bebek varlığını göstermeye başlamıştı.

«Vay, vay!» dedi Raymondo bir sabah. «Kralla hentbol oynamak istemiyorsun, ama bir yerlerde oynadığın belli oluyor.»

«Sen git de müşterilerine asıl,» dedi Koko, her zamanki gibi sallanarak.

«Hiç değilse birimizin bunu yapabilmesi iyi,» diye ce-

vapladı Raymondo. «İş açısından olumlu sonuçlar verir, biliyor musun?»

«Tanrı bizi Porto Rikolulardan korusun,» diye mırıldandı Koko. Sonra Angel'a döndü. «Bir doktor buldum. Bebek dünyaya gelene kadar sana bakacak, hatta o küçük canavarı dünyaya bile getirtecek.» Alaylı bir tonla içini çekti. «Evin içinde çocukla nasıl uğraşacağımızı bilemiyorum.» Angel'a şefkatle sarıldı. «Ama merak etme, çaresine bakacağız. Bebeğe bayılacağımdan eminim!»

Angel onun elini sıktı. «Seni gerçekten çok seviyorum, Koko. Benim için yaptığın her şeye müteşekkirim.»

Koko'nun yüzü o garip buklelerinin altmda kızardı. «Lütfen güzelim, böyle acıklı konuşma. Duygusal baskıya tahammülüm hiç yok. Hormon dengemi bozuyor!»

Acıkmış bir aktörle oyun oynamak, Oliver'm hoşuna gidiyordu. Özellikle ünlü aktörlerle. Genellikle hepsi onun yakasına yapışır ve asla bırakmazlardı. Ama Ross Conti ile, kozlar Oliver'in elindeydi ve bundan çok memnundu. Hatta iki misli memnun sayılırdı, çünkü Montana'ya, onlara katılması için ısrar etmişti ve Gina Germaine ve Ross Conti ikilisinin Montana'yı zaten perişan etmiş olduğunu biliyordu.

«Tanrım,» demişti Montana öfkeyle. «George Lancaster'in neden önemli olduğunu anlayabiliyordum, ama etrafta bu kadar iyi aktör varken, neden Ross Conti?»

Şimdi Ma Maison'da her zamanki masasında otururken Oliver son derece keyifliydi. Hatta basurları bile geçmişti. Bu da, sini'rlendirilmeye hiç gelemediğini ve her şeyi kendi yöntemlerine göre yapması gerektiğini bir kez daha ispatlamış oluyordu.

Montana son derece gergindi. Her zamanki o soğukkanlı halinden eser yoktu.

Ross ise son derece olumluydu ve Oliver onunla, kedi fareyle oynar gibi oynuyordu.

«Sanırım şimdiye kadar okuduğum en iyi senaryo bu,» dedi Ross hevesle. «Çok akıcı ve gerçekçi. Rol de tam bana göre.»

Hiç değilse beğendi, diye düşündü Montana. Bu da, senaryoyu herhalde hiç okumamış olan George'dan üstün olduğunu gösteriyordu.

«Bu sabah Sadie aradı,» dedi Oliver, çatalım bir peçeteyle silerek. «Adam Sutton'm ilgilenebileceğini söylüyor.»

Ross yutkundu ve hiçbir şey söylemedi. Oliver'm ne yaptığını bildiği halde, bir karşılık verecek durumda olmadığını biliyordu.

«Tabii ki Adam'ın istediği ücret çok komik,» diye devam etti Oliver, Dani ve Hal Needham'a el sallayarak. «Ve Bibi'ni'n sette bulunması da, zavallı herifin bir daha çalışamamasını sağlamak için yeterli. Ama her şeye rağmen, Adam çok ünlü biri, özellikle Avrupa'da.» Oliver parlatmakta olduğu çatalı kaldırdı ve yaptığı işe hayranlıkla baktı. «Ross, bence Zack zorluk çıkartmaya çalışıyor. Senin kendine göre bir fiyatın olduğunu biliyorum.» Oliver omuzlarını kaldırdı. «Ama sana şunu söylemeliyim ki, daha çekime başlamadan bütçenin üzerine çıkmış bulunuyoruz.»

Ross terlemeye başladı. Yemekten önce Zack'le konuşmuştu ve Oliver'in yaptığı teklif, hakaretten başka hiçbir şey değildi. Fiyatını daha da düşürmesini mi bekliyordu?

«Doğrusunu istersen,» dedi Oliver, cömert bir ifadeyle, «Fğer fiyatta anlaşabilirsek, rol senindir. Ama anlaşamazsak...» Yine omuzlarını kaldırdı. «Bu konudaki kararını bükün dörde kadar bana bildirmen gerek.»

Montana ayağa kalktı. «Benim kusuruma bakmayın,» dedi. «Bugünlerde uzun öğle yemekleri yiyecek vaktim yok. Bir hafta sonra çekime başlıyoruz ve yapılacak yüzlerce iş var.»

«Bir hafta mı?» diye sordu Ross.

«Evet, öyle,» dedi Montana. Onun için üzülüyordu. Fena bir insan değildi ve bu rol için uygun olabilirdi. Oliver'a hafifçe el salladı. «Sonra görüşürüz.» dedi ve yürüdü.

«Bence iyi bir film yapacak,» dedi Oliver istemeyerek. «Kadın olmasma rağmen.»

«Yazdığı senaryo çok iyi.»

«Evet. Çok iyi.» Oliver bunu kabul etmek zorundaydı.

«Doğal olarak bazı değişiklikler yapmak zorunda kaldım.» Bardağından bir yudum su aldı ve çevresine bakındı. «Şu senin karın, değil mi?»

Ross dönüp baktığmda, Maralee ile Elaine içeri giriyorlardı. Tanrım! îşte bu kötü olmuştu. Hemen sandalyesini dikleştirdi ve görülmemek umuduyla başka taraflara bakmaya başladı.

Ama şansı yoktu. Elaine onu içeri girer girmez gördü ve Maralee ile bir masaya yerleşir yerleşmez, onların masadına geldi.

:<Selam, Oliver,» dedi gülümsemeye çalışarak. «Selam Ross.» Gözleri suçlarcasma bakıyordu.

İki adam da selam verdiler.

Tatsız bir sessizlik.

«Yemekten sonra kahveni benimle içer misin, Ross. Senrnle konuşmak istediğim bir şey var.»

Hiç değilse Oliver'm önünde bir olay çıkarmayacak kadar düşünceliydi. «Neden olmasın?» dedi nazik bir tonla, ama bunu yapmaya hiç niyeti yoktu.

Elaine hafifçe başını salladı. Elaine için inanılmaz bir alçak gönüllülüktü bu. «Teşekkürler.» Ve arkasmı dönüp yürüdü.

«Duyduğuma göre ayrı yaşıyormuşsunuz,» dedi Oliver sanki yeni duymuş gibi.

«Yalnızca bir süre için,» dedi Ross havalı bir tavırla. «Halledilemeyecek bir şey değil.»

«İyi. Etrafta Gina varken, bekâr olmanı istemem.»

Oliver'm konuşma tarzma bakılırsa, rolü almış gibiydi. Ama aç bir pirahnaya ne kadar güvenilirse, Oliver'a da o kadar güvenilirdi.

«Şu Neil-Gina hikâyesi ne derece doğru?» diye sordu Ross, sanki fazla ilgilenmiyormuş gibi.

«Duyduklarını üçle çarp.»

«Sahi mi söylüyorsun?»

«Sıkı kadın tabiri vardır ya, işte Gina gerçekten sıkı.»

İki adam kabaca güldüler. Bu kapana sıkışanın kendileri değil de Neil Gray salağı olması hoşlarma gitmişti.

«Bana öyle geliyor ki, seninle anlaşabileceğiz,» dedi Oliver. Ama menajerinle konuşmalısın. Sana fazla para veremem. Eğer makûl olursan, iş yapabiliriz.»

Namussuz, diye düşündü Ross. Şimdi George Lancaster'a vermek zorunda olmadığın paralara ne oldu? Keşke Sadie onun menajeri olsaydı...

Ama değildi. Sadie'yi düşündükçe aşağılandığını hissediyordu. Ve böyle bir duyguya ne alışıktı, ne de bir daha katlanabilirdi'.

«Çok kötü görünüyor,» dedi Elaine üzülerek.

«Bence aynı görünüyor,» diye cevapladı Maralee. «Esas kötü görünen sensin,» demek isterdi, ama demedi.

«Saçları çok uzamış, gözlerinin altında torbacıklar oluşmuş ve kilo almış,» diye belirtti Elaine. «Kendini ihmal ediyor.»

Sen de öyle, demek istedi Maralee. Elaine'in yarısı çıkmış tırnak cilasıyla dolaştığını asla görmemişti. Kilo almaya gelince, arkadaşı gerçekten tombul görünüyordu. Sonra, saçının önündeki beyaz tutama ne demeliydi?

Maralee kendi kusursuz saçlarını okşadı ve her ne durumda olursa olsun, kendine bakacak zamanı bulabileceğini düşündü. Elaine kendini böyle bırakmakla çok büyük bir hata işliyordu.

«Ross'un Oliver'la ne yaptığını merak ettim,» dedi Elaine.

«Ross'un, George Lancaster'm yerini alacağı söyleniyor,» dedi Maralee.

«Bana söylediğin için teşekkürler!» dedi Elaine kinayeyle.

«Ben de daha yeni duydum. Sonra, bugün birlikte yemek yerken söylerim diye düşündüm.» Maralee bir an duraladı. Esas sözünü etmek istediği konuya geçmekte kararlıydı. «Bana da Neil söyledi. Onunla her gün konuşuyorum. Durumu oldukça düzeldi, biliyor musun?»

Elaine tek gözüyle kocasının her hareketini izleyerek, «Yanılıyor olabilirim, ama onun hâlâ Montana ile olduğu-

nu sanıyordum,» dedi.

«Öyle sayılabilir. Ama fazla uzun süreceğini sanmıyorum.»

Elaine şaşkınlığını saklayamadı. «Yani' Neil'i geri istediğini mi söylüyorsun? Sana yaptıklarından sonra?»

Maralee sarı buklelerini geri attı. «Böyle bir nasihat verecek durumda olduğunu hiç sanmıyorum. Sen Ross'u istiyor musun?»

Elaine öfkeyle atıldı. «Ross beni terketmedi. Sevgili arkadaşımız Karen ile olan ilişkisinden dolayı, onu evden ben kovdum. Konu açılmışken söyleyeyim, bu durumu herhalde biliyordun. Neden bana söylemedin?»

Maralee'nin ameliyatla düzeltilmiş mavi gözleri büyüdü. «Ben bilmiyordum.»

«Olabilir. Herhalde Randy ile meşguldün. Ona ne oldu? Sevişmesi ile bankadaki hesabı birbirini tutmadı mı?»

Maralee hemen güneş gözlüklerini taktı. «Sana neler olduğunu anlayamıyorum. Bir arkadaşın söylememesi gereken şeyleri söylüyorsun.»

«Bunlan arkadaşlar söylemeyecek de kim söyleyecek?» diye sordu Elaine, geçmekte olan bir garsonu yakalayarak. «Bir martini daha. Ya da iki olsun. İki içki arasında beklemekten nefret ediyorum.»

Buddy jimnastik yaparken telefon çaldı. Arayan Ferdie idi.

«Sana bir cevap servisi gerek,» diye azarladı Ferdie. «Senin için ayarlamamı ister misin?»

«Neden olmasın?» Bir yıldız olacağına göre, her şeyin kuralına göre olması gerekiyordu.

«Aradığm kız hakkında bir şeyler öğrendim,» dedi Ferdie. «Adı Angel. Sunset Bulvarı'nda bir kuaför salonunda çalışıyor.» Buddy'e önce numarayı, sonra da gereken nasihati verdi. «Kimlerle çıktığına dikkat etmelisin. Çünkü pek yakında yaptığın her şey yazılacak ve fotoğraflanacak. En iyisi, bu tür konularda deneyimi olan artistlerle çıkmaktır.»

Buddy sırıttı. Bazen şu Ferdie, Sadie'nin soluk bir kop-

yasını andırıyordu. Konuşması bile aynıydı.

«Teşekkürler. Bunu hatırlayacağım. Şimdi kapatmam gerek. Linda Evans banyoda bekliyor da!»

«Seni namussuz herif,» diye bağırdı Ferdie.

«Bunu bilmiyor muydun?»

Buddy telefonu kapadı ve derin bir nefes aldı.

Angel. Bugün bana geri dönüyorsun!

Ferdie'nin verdiği numarayı çevirdi ve zil çalarken sabırsızlık içinde bekledi.

Bir erkek sesi cevap verdi. «Koko'nun Salonu.»

«Evet... şey... Angel ile konuşmak istiyordum.»

Duralama. «Kim arıyor?»

«Bir arkadaşı deyin.»

«Arkadaşı olduğundan eminim, ama Angel şu anda burada değil. Adını ve numaranı verirsen, döndüğünde seni aramasmı sağlarım.»

Lanet olsun! Salak herif!

«Ben sonra ararım,» dedi öfkeyle.

«Teşekkürler,» diye cevapladı Koko.

Buddy ahizeyi yerine koydu ve boşluğa baktı. Adresi alıp arabaya binmeli ve oraya gitmeliydi. İşte ancak o zaman Angel'ı sorgusuz sualsiz geri alabilirdi.

Ama belki de Angel gelmek istemezdi. Bu düşünce onu sandığından da çok korkuttu.

Angel doktor ziyaretinden geri döndüğünde, Koko, «Seni birisi aradı,» dedi.

«Kim?»

«Admı bırakmadı.»

Budy, diye düşündü Angel. **Oh, Tanrım. Lütfen Buddy olsun.**

«Yine arayacak mı?» diye sordu telaşla.

«Aramazsa, kendi kaybeder güzelim.»

Ross bir an önce oradayken, şimdi yoktu. Elaine çaresizlik içinde Ross'un boş duran masasına baktı. Kadınlar tuvaletinde yalnızca bir dakika kalmıştı ve namussuz herif

bundan yararlanıp kaçmıştı.

«Ross'un gittiğini gördün mü?» diye sordu Maralee'ye.

«Hayır.»

Elaine ayağa kalktı. «Bu lanet olası yerden nefret ediyorum,» dedi. «Hangi partiye gideceğine karar veremeyen bir sürü sahte insan. Ve eğer davetli değilsen, ortalarda gözükmüyorsun ki, herkes seni kent dışında sansm.»

Maralee gözünü kırptı. «Ne dedin?»

«Hiç,» dedi Elaine. Sesi öfkeliydi. «Ben de Ross gibi konuşmaya başladım.» Derin bir iç geçirdi. «Bir içki daha içelim.»

«Ben içmek istemiyorum,» dedi Maralee. «Öğleden sonra bale dersim var.»

«Lanet olsun!» diye bağırdı Elaine. «Burası iğrenç bir yer.»

Ross Conti, Zack Schaeffer'e saat tam dörtte Oliver Eastern'i aramasını ve şartları her ne olursa olsun kabul etmesini söyledi.

«Eğer fiyatını düşürecek olursak, yarm bu saatte herkes tarafmdan öğrenilmiş olacaktır. Ve fiyatını yeniden yükseltmek kolay ış değil.» Zack sesini alçalttı. «Ross, bir aktör orospuya benzer. Fiyatı ya beş dolardır, ya da elli. Neden söz ettiğimi anlıyor musun?»

«Bu rolü istiyorum, Zack. Ve bu rolü almak için de her türlü orospuluğu yaparım. Oliver'ı ara. Şimdi.»

52

Doktor aradığında, Leon uyuyordu.

«Bana gelebilir misin?» diye sordu yaşlı adam, sanki bir ötedeki sokakta oturuyormuş gibi. «Andrews dosyasını

buldum ve çok ilgiiıç olduğunu söylemeliyim.»

«Oraya gelemem,» diye cevapladı Leon, Millie'nin hareketsiz bedeninden uzaklaşmaya çalışarak. «Bir dakika bekler misin?»

Leon hemen banyoya koştu ve kapıyı kapadı. Sonra tuvaletin üzerine oturup dinledi. Gerçekten ilginçti. Doktor dosyayı bulduktan sonra birden her şeyi hatırlamış gibiydi.

«Willis Andrews çok sessiz bir adamdı,» diye anlattı. «Migreni olduğu için bana gelmişti. Ama onun başmı ağrıtan migren değil, karısıydı. Sonra cinsel sorunları vardı. Tabii bu durum, bana üç dört kez geldikten sonra ortaya çıkmıştı. Bilirsin, o zamanlar cinsel konular bugünkü gibi uluorta konuşulmazdı.»

«Evet, öyle,» dedi Leon.

«Bay Andrews'un sorunu cinsel organıyla ilgiliydi,» diye devam etti doktor. «Ve bu durum evde gerginlik yaratıyordu. Anlaşılan Bayan Andrews hamile kalmaya niyetlenmişti.»

«Evet?»

«Adama önerilerde bulundum. Vitaminlerden, özel perhizlerden ve tekniklerden söz ettik. Seks, oldum olası sevdiğim Konulardan biriydi. Bu yönde sorunu olan kişilere yardım etmekten zevk alırdım. Bu, benim için eğlenceli bir işti.»

«Peki, Bay Andrews'a yardım edebildiniz mi?»

«Ne yazık ki hayır. Adam çok hevesliydi, ama birkaç konsültasyondan sonra, sorunun belki de onda olmadığına karar verdim. Belki de Bayan Andrews'un sorunları vardı...»

«Bayan Andrews ile görüştünüz mü?»

«Ne yazık ki, hayır. Karısıyla görüşmemin iyi olacağını ona söyledim, ama adam buna karşı çıktı. Fakat daha sonra olanları düşününce, keşke ısrar etseymişim diye düşünüyorum.»

«Daha sonra ne oldu?» diye sordu Leon merakla.

«Gazetedeki yazıyı kesip dosyasına koydum.»

Leon ısrarla sordu. «Ne yazısı?»

«Andrews çifti bir kız çocuğunu evlat edindiler. Bir ka-

za oldu ve çocuk öldü. Onlar çocuğun merdivenlerden düşerek öldüğünü söylediler. Komşular çocuğun dövülerek öldürüldüğünü iddia ettiler. Tutuklandılar, ama bir süre sonra dava düştü. Yeterli delil yoktu. Tabii kısa bir süre sonra kentten ayrıldılar. Aslında bu işi hiçbir zaman çözemedim. Willis Andrews hiç de vahşi bir adama benzemiyordu.»

Leon'un aklı hızla çalışıyordu. Neden bir evlat edinmişlerdi? Willis'in sorunu yüzünden kendileri çocuk yapamadıkları için mi? Leon yaptığı tüm araştırmalarda, Deke'in doğumuyla ilgili hiçbir bilgiye rastlamamıştı. Deke de evlat edinilmiş olabilir miydi?

Damarları içinde adrenalin gezinmeye başladı. Bilgiye ihtiyacı vardı. Hem de çok bilgiye.

Deke Andrews'un gerçekte kim olduğunu öğrenmesi gerekiyordu.

53

Rol dağıtımı tamamlanmıştı.

Sokak İnsanları. Bir Oliver Easterne Yapımı. Başrollerde Gina Germaine ve Ross Conti. Ve Vmnie rolünde Buddy Hudson.

Yapımcı Oliver Easterne. Yönetmen Montana Gray.

Stüdyoda iki haftlık bir çekim yapılmış ve sonra sekiz hafta süreyle gerçek mekanlar kullanılmıştı.

Oyuncuları basma tanıtmak amacıyla, çekimden üç gün önce Westwood Marquis Oteli'nde bir basın toplantısı düzenlenmişti.

Montana, Gina Germaine'i gerçekten boğabilirdi. Dibinden ucuna kadar abartılmış sarı saçlar. Tüm hatlarını ortaya çıkaran ve o ünlü göğüslerini açıkta bırakan beyaz bi" elbise.

Montana ona öfkeyle baktı. «Düşündüğümüz şey, bu rolün senin için bir dönüm noktası olduğunu basına açıklamaktı. Ama onların karşısına Las Vegas'ta bir şova ha-/•rlanıyormuş gibi çıkarsan seni ciddiye almalarını bekle-j emezsi'n herhalde.»

«Dokunaklı konuşma, tatlım,» dedi Gina. «Ne giyersem giyeyim dikkatleri üzerime toplayacağımı kabul etmelisin.»

Bu kadının daha önce yaptıkları konuşmadan tek bir kelime bile anlamadığı belliydi.

«Dinle,» dedi Montana birden. «Sanırım, konuşmamız gerekiyor.»

«Şimdi' olmaz, tatlım,» dedi Gina ve bekleyen gazetecileri işaret ederek, dudaklarını yaladı.

«Peki, yarm sabaha ne diyorsun?» diye ısrar etti Montana.

«Çalışmadığım zamanlar on ikiden önce uyanmam,» diye azarladı Gina, sanki bunu herkesin bilmesi gerekiyormuş gibi.

«Öyleyse öğle yemeğinde.»

İsteksiz bir iç çekme. «Oh, pekâlâ.»

Montana o sırada Ross Conti'yi gördü. Oldukça yakışıklı görünüyordu. Ma Maison'da birlikte yemek yedikleri o yaşlı aktöre neler olmuştu böyle?

Güneş lambası altında geçirilen saatler. Saçların griliğini kapamak için hafif bir boya. Yüz bakımı. Vücut masajı. İki günlük oruç. Gözlerdeki kırmızılığı gidermek için özel bir göz damlası.

«Oh, hayır,» diye mırıldandı Montana. Bunlar harika görünmeye ve filmin içine okumaya kararlı bir çift sinema yıldızıydı. Ama karşılarında Montana vardı ve buna izin vermeyecekti.

Yalnız Buddy normal görünüyordu. Yapacağı hiçbir şey onun o hayvani cinselliğini etkileyemezdi. Montana'nm onunla uğraşmasına gerek kalmadan, başarılı olacağı kesindi.

Gina onunla tanıştığında durumu kavradı. Ve ona kompliman yapmaya başladı.

Gina, Buddy ile ilgilenirken, Ross'un gözleri ona takılmıştı. Gina, uzun süredir görmediği türden göğüslere sahipti. Gina'nın göğüslerine, Karen'in göğüs uçlarına, Sadie'nin iş yeteneğine ve Elaine'in şefkatine sahip bir kadın bulamaz mıydı acaba?

Sadie'yi görmemezlikten geldi. Onu asla affetmeyecekti.

Ama yine de sonunda gülen o olacaktı, çünkü Sokak Insanları'nda başrolde oynuyordu. Yeni senaryoyu okuduğunda çok öfkelenmişti, zira rolünü kuşa çevirmişlerdi.

«Merak etme,» demişti Montana. «Kesilmiş bölüme aldırma. Çekim orijinal senaryodaki gibi yapılacak, ama bunu sakın Oliver'a söyleme.»

Sadie, Ross'a bakarken hem pişmanlık hem de tatmin duygularıyla doluydu. Onu kırdığını, en azından gururunu yaraladığını biliyordu. Ama bu intikam, Ross'un ona yapmış olduklarının yanında bir hiç sayılırdı. Onu daha çok üzmesi gerekirdi.

Fakat artık çok geçti. Ross ondan kaçıyordu. Ona, anlaşmış olduğu fiyatın iki mislini alabilirdi.

Buddy pırıl pırıl parlıyordu. Çocuk sanki sahne ışığı olmak için doğmuştu. Parlak bir yıldız. Belki henüz bir yıldız olmamıştı, ama yörüngeye girmişti, öyle değil mi? Yükselmeye hazırdı.

Küçük ve kalkık burunlu, zenci bir kız, «Selam, ben Teen Topics dergisinden Virgie,» dedi. Elindeki ses alıcının düğmesini ayarladı. «Sana birkaç soru sorabilir miyim?»

Buddy gülümsedi. «Memnun olurum.» Kendinden söz etmek artık bir alışkanlık haline gelmişti. Çünkü beş gün içinde yirmi röportaj yapmıştı. Angel'a aramak bir yana, tuvalete gidecek zamanı bile bulamamıştı. Onu henüz bir kez aramıştı. Onu geri getirebilmek için zaman ve mekan gerekliydi.

Virginie'nin ses alıcısı çalışmaya başladı. «Nerede doğdun?» diye sordu kız.

Nefes nefese bir ses. Üst dudağının üzerinde biriken ter. «New York,» diye uydurdu. «Cehennemin ortası. Zor bir

yaşamdı, ama başardım.»

«Hollywood'a ne zaman geldin?»

«Geçen yıl. New York'tan otostop yaparak geldim. Buraya geldiğimde bir sürü iş denedim. Plajda cankurtaranlık, çocuklara spor danışmanlığı, taksi şoförlüğü. İşte bu tür işler.» Buddy duraladı. Kızı etkilemek istiyordu. «Ve bir gün arabama Sadie La Salle bindi. 'Aktör müsün' diye sordu. Ben de 'Evet,' diye cevapladım. 'Öyleyse hemen Oliver Easterne ile görüşmeni istiyorum,' dedi.»

Virginie'nin gözleri büyüdü. «Hay Allah!»

«Olacak şey değildi. Ve bir hafta sonra deneme filmi çevirdim. İnanabiliyor musun?»

Virgi'e her şeyi kaydetmişti.

«Durum nasıl gidiyor?» diye sordu Pusskins Malone. Pusskins, yeni hayat hikâyesini hazırlamak için ona yardım etmiş olan reklamcıydı.

Buddy başparmağını ve işaretparmağmı kullanarak, olumlu bir işaret yaptı.

«Gina ile birlikte resmini çekmek istiyorlar. Kusura ba>ma, hayatım.»

Virgie başını salladı. «Teşekkür ederim,» dedi. «Fimi görmek için sabırsızlanıyorum. Belki film çıktığında bir röportaj daha yaparız.»

«Tabii. Neden olmasın?» Müteşekkir yıldız numaraları yapıyordu. Ve bu çok hoşuna gitmişti.

«Basm için hazırlanan dosyayı aldın mı, hayatım?» diye sordu Pusskins. «Resimler, hayat hikâyesi. Kapıda veriyorlar. Başka bir şeye ihtiyacm olursa, beni arayıver.»

«Arayacağım,» dedi Virgie.

«Ne şirin şey,» dedi Pusskins, Buddy'i Gina'nm olduğu yere doğru götürerek. Gina'nm çevresi meraklı fotoğrafçılarla dolmuştu. «Süper dişi ile tanıştın mı?»

«Hayır, henüz tanışmadım.»

Pusskins bir kahkaha attı. «Hun İmparatoru Atilla. Büyük göğüslü.»

«Tipim değil.»

«Fark etmez. Önemli olan senin onun tipi olup olmadı-

ğın. Çünkü eğer öyleysen, kaçacak yer ara.»

«Sağol. Neil Gray hikâyesini duydum.»

«Neil şanslıymış. O bacakların araşma dalıp bir hafta ortadan kaybolan herifler var!»

Gina, onu aç gözleri, sahte gülümsemesi ve öne doğru ittiği göğüsleriyle karşıladı. «Ne seksi çocuk, değil mi?» dedi fotoğrafçılara.

«Onu öpsene, Gina.»

«Ona sarılsana Gina.»

«Göğsünü biraz daha aç, Gina.»

Gina, Buddy'i yakalayıp, gereken her türlü pozu verdi.

Buddy onun, o makyajm ve işveli tavrın altında buz gibi bir kadın olduğunu fark etti.

Gina ona talimatlar verirken, fotoğrafçıların makineleri durmadan çalışıyordu. «Gülümse biraz.» «Seksi bak.» «Tanrı aşkına, biraz öne git, beni kapatıyorsun.» «Partiden sonra ne yapıyorsun?»

Buddy eski bir fıkrayı hatırladı.

Otuz santimlik bir sırıkla bile sana yaklaşmam.

Sen bana otuz santimlik smğı göster yeter, sana gerek yok.

Oliver onların yanma geldi. «Ne güzel bir çift! Harika bir şey bu.»

UPI'den Vernon Scott ile görüşmekte olan Montana, bu olayı uzaktan izliyordu. Filmi için yapılmaması gereken her şey yapılıyordu.

Virgie şimdi Ross'u yakalamış, ses alıcısını adamm yüzüne uzatmıştı.

Gina ile Buddy fotoğrafçılarla uğraşırken, Sadie onlara baktı. Eğer Ross onun müşterisi olsaydı, o da onlarla birlikte fotoğraf çektiriyor olacaktı. Yarın bu fotoğraflar ülkenin her yerinde yayınlanacaktı ve yalnızca Sokak İnsanları filminde oynayan Gina Germaine ve Buddy Hudson'dan söz edilecekti. Zavallı Ross yine ikinci planda kalmıştı.

Ross için üzüntü duyuyordu. Ama sonra hatırlayınca, yüz ifadesi birden değişti. Ross Conti'nin canı cehenneme. Hak ettiği muameleyi görüyordu işte.

Pusskins, Ross'u yakalayıp fotoğrafçıların yanına götürürken Sadie kafasını çevirdi.

«Bana iki haftalık borcunuz var. Dört yüz altmış dolar, senora.» Li'na arka kapının önünde heykel gibi duruyordu.

«Dört yüz altmış dolar,» diye tekrarladı Elaine.

«İki hafta. Ve Miguel için de iki yüz.»

«Paranı alacaksın,» dedi Elaine.

Lina paradan söz ederken, nasıl oluyordu da ingilizcesi birden düzeliveriyordu.

«Ne zaman?» diye sordu Lina.

«Yakında?»

«Yakmda ne zaman?»

«Oh, beni yalnız bırak, aptal kadın!»

Elaine yatak odasına koştu ve kapıyı kapadı. Sadakat denen şey ne komikti. Lina sekiz yıldanberi onun yanında çalışıyordu. Ve parasını, hasta olduğunda ya da tatile gittiğinde bile, günü gününe almıştı. İnsanın böyle bir zamanda bir iki gün beklemesi gerektiğini düşünüyordu. Ama biraz daha ileri giderse, onu kovup evin işlerini kendisi yapacaktı.

Çocuk sahibi olmalıydın, Elaine. O zaman Ross seni parasız bırakamazdı.

Bırak beni, Etta. Bunun farkında olmadığımı mı sanıyorsun?

Kocaman evin içinde yapayalnızdı. Paranm Allah belasını versindi. Belki çocukları olsa daha iyi olurdu. Tabii yetişkin çocuklar. Çocuk bezleri, oyuncaklar, dadılarla uğraşacak hali yoktu. Ama bu gerçekleşmemişti ve şimdi bunları düşünmesine de hiç gerek yoktu. Çocukları olmamasını Ross niç önemsememiş, hatta buna sevinmişti bile. Tipik bir aktör düşüncesi. Rekabetin tadından hoşlanmıyordu.

Elaine kendini toparladıktan sonra yatak odasmdan dışarı çıktı. Lina ile barış sağlama yoluna gitse daha iyi olurdu. Aptal da olsa bir hizmetçiye sahip olmak, hiç olmamasından daha iyiydi.

Little S. Schortz, Conti'lerin evinin önünden üç kez geçti. İçeri girmekte tereddüt ediyordu. Bayan Conti'yi tanımıyordu ve kocasının başka bir kadınla yatakta çekilmiş resimlerini görecek bir kadınm neler yapabileceğini tahmin edebiliyordu. Ama Bay Conti buluşmaya gelmemişti ve Little bunu yapmak zorundaydı.

Bir polis arabası yavaşça geçti ve polislerden biri ona şöyle bir göz attı. Little arabayı Conti'lerin yoluna soktu ve park etti. Conti'lerin ayrı yaşadıklarını gazetelerden öğrenmişti. Bayan Conti boşanmak için delil istiyorsa, yeterli delil vardı. Ama bunun karşılığını ödemesi gerekecekti.

Arabadan çıktı ve ön kapıya yürüdü. Bazı insanlar yaşamasını gerçekten iyi biliyorlardı.

Asık suratlı İspanyol bir hizmetçi kapıyı açtı. «Evet?» diye sordu kabaca.

Little dikleşti ve eskimiş bir iş kartını kadına uzattı. «Bunu Bayan Conti'ye verin,» dedi sert bir tonla. «Kocasıyla ilgili bir şey görüşmeye geldiğimi söyleyin.»

«Bayan Conti burada değil. Gitti, sen başka zaman gel.» Kadın kapıyı kapamaya yeltendi.

Little hemen ayağını uzattı. Mickey Spillane kitaplarını okuya okuya edindiği bir alışkanlıktı bu.

«Ayağını çek,» diye bağırdı Lina.

«Bayan Conti'yi görmek istiyorum. Bayan Conti,» diye ısrarla bağırdı. «Kartımı ona ver.»

Lina ona şüpheyle baktı. «Öyleyse ilk başta neden Bayan demedin?»

«Dedim.»

«Burada bekle.»

Kadm kapıyı öyle kuvvetli çarptı ki, Little'm ayağı neredeyse sakatlanıyordu. Acıyla ve öfkeyle inledi. Elaine Conti nasıl bir kadın olursa olsun, hizmetçisinden daha iyi olacağı kesindi.

«Ah, Lina, geldin mi?» dedi Elaine tatlı bir ses tonuyla. «Kabalığımdan dolayı senden özür dilemek istiyorum.»

Lina karanlık yüzüyle baktı ve kartı uzattı.

«Nedir bu?»

«Kapıdaki adam,» dedi Lina ve mırıldanarak mutfağa yürüdü.

Elaine karta bakıp, gözlerini kıstı. Mercekleri gözünde değildi ve kartın üzerindeki yazı kirlenmişti. Lina'mn arkasından mutfağa girdi. «Bu adam ne istiyormuş?»

Lina ilgisizce omuzlarını kaldırdı. «Bilmiyorum.» Sonra lavabodaki işine döndü.

Oh, Tanrını. Alacaklı olmalı. Ross faturaları ödemiyor.

«Li'na,» diye seslendi, «lütfen ona evde olmadığımı söyler misin?»

Lina, elindeki tabağı gürültüyle bırakıp, ona aldırmadı. «Lina, hayatım. Lütfen.»

Hizmetçi döndü ve ona öfkeyle baktı. «Adam çok kaba. Onunla konuşmak istemiyorum.»

Elaine ayağını yere vurdu. «Onunla konuşman için sana para veriyorum.»

«Bana para filan vermiyorsun,» dedi Lina zafer edasıyla.

Elaine öfkeyle mutfaktan çıktı. Tanrım! Lanet olası bir alacakhysa kendisi de konuşabilirdi, bunun için bir hizmetçiye yalvarmasına gerek yoktu. Lina böyle davranmaya nasıl cüret edebiliyordu?

Hızlı adımlarla ön kapıya yürüdü ve kapıyı açtı. «Evet?» diye bağırdı. «Ne istiyorsunuz?»

Little, şeftali rengi bir gecelik giymiş, çılgın bakışlı Elaine'e bir göz attı ve iki adım geriledi. Ve ayağı kayıp düştü. Neredeyse boynunu kırıyordu.

Elaine adamın kalkmasma yardım etti. Adamm başına bir şey gelecek olursa, dava açabileceğini biliyordu.

«Adım Little S. Schortz,» dedi adam. «Özel dedektif. Elimde ilgileneceğinizi sandığım bazı fotoğraflar var.»

«Daha sonra ne yapıyorsun?» diye fısıldadı Gina, Buddy'nin kulağına.

Basın için verilen parti sona ermek üzereydi. Barı şimdiden kapatmışlardı. Bu da toplu çıkış anlamma geliyordu.

«Seni bilmiyorum ama, ben senaryomu çalışacağım,» dedi Buddy.

Gina parlak dudaklarını yaladı ve davetkâr bir şekilde gülümsedi. «Birlikte çalışmaya ne dersin? Bir sinema yıldızı ile sevişmek istemez misin?»

Buddy şaşkınlığını belli etmemeye çalıştı. «Hey... Ross Conti buna izin verir mi sanıyorsun?»

Gina kaşlarım kaldırdı. «Eğer sen eşcinselsen, ben de Sadie La Salle'in annesiyim!»

«Tam üstüne bastm.» Buddy geriedi ve çevresindeki kalabalıktan yararlanarak çabucak kaçtı. Gerçek bir sinema yıldızının teklifini geri çevireceği bir günün geleceğine kim inanırdı? Hey, hey, hey... yaşı büyüdükçe daha da zekileşiyordu. Gina'ya baktığı anda, kadının numarasını anlamıştı ve üstelik ona karşı hiçbir arzu da duymuyordu. Ünlü Paul Newmann ne demişti? Evde bonfile varken neden hamburger yiyeceksin ki?

Ama Buddy'nin evde hiçbir şeyi yoktu. Aslında Angel'ın onu bekliyor olması gerekirdi.

Artık harekete geçmeliydi. Bekledikçe bu iş daha zorlaşıyordu. Bir telefon kulübesi arandı. Saat altıyı geçiyordu, ama Angel daha çıkmamış olabilirdi.

Aynı erkek sesi cevap verdi. «Koko'nun Salonu.»

«Angel'ı istiyorum,» dedi Buddy.

«Herkes istemiyor mu?» diye cevap verdi ses.

Buddy sinirlenmeye başladı. «Angel orada mı, değil mi?»

«Üzgünüm, burada değil. Bir not bırakacak mısın?»

«Onu nerede bulabilirim?»

«Bulamazsın.»

«Ama onunla konuşmam gerek.»

«Üzgünüm. Notun var mı?»

Buddy isteksizce admı ve numarasmı bıraktı. «Bu notu almasını sağlayın. Çok önemlidir.»

Koko notu bir kâğıda yazdı ve bunu Angel'a verip vermemeyi düşündü. Kızcağız o kadar mutluydu ki. Bir kocaya gerçekten ihtiyacı var mıydı acaba?

Belki de yoktur, diye düşündü ve kâğıdı kıvırıp, gömle-

ğiniıı cebine koydu. Bunu daha sonra Adrian ile konuşup, onun fikrini alacaktı. Adrian her zaman doğru kararlar verirdi.

Buddy'nin ilgisizliğine bozulan Gina Germaine, bu kez dikkatini dehşet içinde kalan Oliver'a çevirmişti.

«Yıldızınla bu akşam Chasen'da yemek yiyebilirsin,» dedi. «Tabii eğer düşündüğün başka bir yer yoksa. İstersen benim evime gidip, dışarıdan yemek getirtebiliriz.»

«Chasen uygun,» dedi Oliver. «Ross'a sordum. Şimdi de sana soracaktım.» Aslmda Ross'a filan sorduğu yoktu, ama hemen sormayı düşünüyordu.

Ross yemek için Pusskins Malone'a söz vermişti. İki adam eskilere dönüp, güzel amları canlandırmaktan hoşlanıyorlardı.

«Pusskins'i de getirebilirsin,» dedi Oliver isteksizce. Şişkin hesaplar ödemekten oldum olası kaçınırdı, ama başka çaresi yoktu.

Ross ona hayır demek istedi, fakat oyunun kuralları gereğince, yapımcıya iyi davranmak zorundaydı. «Pekâlâ, geliriz,» dedi.

Ama Oliver'in, Sadie La Salle'ı da davet etmek niyetinde olduğunu bilmiyordu. Eğer bunu bilseydi, bu daveti her ne olursa olsun kabul etmezdi.

Oliver, Montana ile Buddy'ı de çağırmaya karar verdi. Kimsenin alınmasını istemiyordu. Ayrıca, hesabı o ödeyeceğine göre hiç değilse bir kerede çıkartmış olurdu. Zaten hesabı da bütçeden düşecekti.

Westwood Marquis Oteli'nin lobisinde beklemekte olan lîmuzinlere yürüyene kadar, gidilecek yer Chasen'dan Morton'a değiştirilmişti. Ross'a göre bu büyük bir hataydı, çünkü Morton lokantasının serin atmosferine girer girmez, Karen önüne çıkmıştı.

«Neden görüşemiyoruz?» diye sordu. Beyaz ipek gömleğinin altından göğüs uçları görünüyordu. «Eğer Elaine'i düşünüyorsan, bu boşanmaya neden olmak umurumda bile değil.»

Ross hiç düşünmeden uzandı ve Karen'in göğsünün ucunu tuttu. Karen hafifçe inledi. Bir sürü insan dönüp baktılar. Ross ne yaptığının farkına varınca elini hemen çekti.

O sırada Pusskins geldi. «Karen, güzelim. Nasılsın?»

«İyiyim, teşekkkürler Puss.» Karen'in yeşil gözleri döndü ve Gina Germaine'in içeri girişini izledi. «Tanrım!» dedi, Ross'a bakarak. «Bununla mı geldin?»

«Oliver hepimizi yemeğe davet etti,» diye açıkladı Ross. «Sen kiminle geldin?»

«Sıkıcı bir herifle. Onu başımdan defedip, seninle buluşacağım. Yemeğin bitince bana bir işaret ver, park yerinde buluşuruz. Tamam mı?»

Ross'un gözü yine göğüs uçlarına takıldı. «Tamam.»

Karen döndü ve yürüdü. Dapdaracık beyaz ipek pantolonunun altına hiçbir şey giymemişti.

«Bu ne ihtiras,» dedi Pusskins. «Bazı insan çok şanslı oluyor.»

O sırada Gina, ikisinin koluna girdi. «Herkese selam,» dedi. Lokantada bulunan herkesin ona baktığının farkındaydı. «Bu genç kız açlıktan ölüyor. Yemek yiyen yok mu?»

Masa yuvarlaktı. Oturma düzeni de öyle.

Oliver'in bir yanında Gina, bir yanmda da Sadie oturuyordu. Gina'nm bir yanmda oturan Ross'un yüzü son derece asıktı. Diğer yanmda da Pusskins ve onun yanmda Montana oturuyordu. Buddy ise, Sadie ile Montana'nm arasındaydı. Gina ona aç gözlerle bakıyordu.

Sohbet yok denilecek kadar azdı. Tek konuşan Pusskins'di. Cannes Film Festivali'yle ilgili neşeli hikâyeler anlatarak grubu biraz neşelendirdi. Sonra peruk takan ünlü bir aktörden söz etti ve Marilyn Monroe ile ilgili anılarını anlattı.

Gina, muhteşem göğsünü ileri uzattı. Sohbeti kendisi yönetmek istiyordu. «Ben Vietnam'da, askerleri eğlendirirken, bazı askerler on iki yaşındaki orospularla birlikte oluyorlardı. Düşünebiliyor musunuz?» Bir an duraladı, sonra hemen ekledi. «Tabii o zamanlar ben de genç bir kızdım.»

Ross'un gözleri Sadie'ye kaydı. Sadie'nin siyah gözleri onunkilerle buluştu ve takıldı kaldı. Ross gözlerini ayırmaya çalıştıysa da bunu beceremedi. Cadı.

Buddy sıkıntıyla çevresine bakındı. Böyle ilgi çekici bir grupla birlikte oturmaktan hoşlamyordu, ama bir an önce eve gidip, Angel'in telefonunu beklemesi daha iyi olacaktı. «Bir yere telefon etmem gerekiyor,» diyerek izin istedi ve masadan kalktı. Sonra cevap servisini aradı. «Mesaj var mı?»

«Bir dakika, Bay Hudson?»

Demek Angel onu aramıştı. Ve o evde değildi. Angel'in numarasını bırakmış olması için dua etti.

«Sizi Shelly diye biri aradı,» dedi cevap servisindeki kadın. «Onu hemen aramanızı istiyor. Çok önemli olduğunu söyledi.» Buddy telefon numarasını yazdı. Hayal kırıklığına uğramıştı. Aslmda Shelly'nin telefonunu umursamayacaktı, ama Angel'la ilgili bir haber olabilir diye onu aradı.

Telefon ikinci çalışta açıldı. Shelly'nin sesi uyuşuk ve korkmuş gibiydi. «Hemen buraya gelmelisin, Bud,» dedi. «Sanırım, Randy öldü.»

54

«Bayan Nita Carrolle?» diye sordu Deke kibarca.

«Kim arıyor?» dedi yaşlı kadın şüpheyle bakarak. Deke kapının önünde duruyor, dazlak kafası sabah güneşiyle pırıl pırıl parlıyordu.

«Barstow'dan bir dostum ona uğramamı söylemişti de.»

«Barstow mu? dedi kadm. «Benim Barstow'da tanıdığım kimse yok, parlak çocuk.»

«Öyleyse Bayan Carrolle sizsiniz?»

«Herhalde Ava Gardner değilim!» Kadm bir elini kal-

çasma koydu. «Seni kim gönderdi? Eminim Charlie Nation göndermiştir. O bir arkadaştan çok, namussuz herifin tekiydi.» Kadm kahkahalarla gülmeye başladı.

«Ben Charlie'nin oğluyum,» diye yalan attı Deke.

«Charlie'nin oğlu!» diye haykırdı kadm. «Şaka yapmıyorsun, değil mi? Gel içeri. Gel de o serseriyi anlat bana. Hâlâ vaktini yarışlarda mı geçiriyor?»

Ni'ta Carrolle'un evine girmek işte bu kadar kolay olmuştu. Kadm cicili bicili bir evde, durmadan havlayan iki finosuyla birlikte yaşıyordu.

Nita Carrolle çok şişmandı. Kolları şişmandı. Bacakları şişmandı. Çenesi sarkmıştı. Üzerindeki geniş kaftanm altından bile yağlar belli oluyordu.

Aynı zamanda yaşlıydı. Yetmiş ya da seksen, anlaması güçtü. Köseleleşmiş cildinin üzerindeki makyaj korkunçtu. Kıpkırmızı bir ruj, birbirine yapışmış ve akmış rimel, gözkapaklarmdaki kırışıkların içine boya gibi işlemiş yeşil göz farı. Sarıya boyanmış saçlar. Boynunda inciler, kulaklarında pırlantalar, her iki şişko bileğinde de şıngırtılı bilezikler ve çeşit çeşit gösterişli yüzükler.

Kadm onu kadife bir koltuğa oturttu ve sordu. «Küçük solucan nasıl? Onu görmeyeli yıllar oluyor.»

«Charlie öldü,» dedi Deke.

Kadm birden çöktü. «Öldü mü?» diye tekrarladı. «Bizim Charlie öldü, ha? Bu dünyaya onun gibi bir serseri daha gelmeyecektir.» Kadm kaftanının kıvrımları arasmdan dantel bir mendil çıkardı ve burnunu sildi. «Cadı karı hâlâ kan kusturuyor mu?» diye sordu.

«Evet,» diye cevapladı Deke.

«Demek sana kötü davramyor, ha?» diye sordu burnunu bir kez daha silerek.

Deke başmı salladı.

Kadm biraz toparlandı. «Eee, bana ne getirdin? Öldüğünde, pırlanta yüzüğünü bana bırakacağını söylemişti. Yüzüğü getirdin mi? Buraya yüzüğü getirmek için mi geldin yoksa?»

«Burada yalnız mı oturuyorsunuz?» diye sordu Deke kibarca.

«Köpeklerimle birlikte. Neden sordun?»

«Çünkü bir süre burada kalmak istiyorum.»

«İstediğin kadar kalabilirsin.» Kadın başını üzüntüyle salladı. «Baban hep senden söz ederdi. Ve kızkardeşinden... adı neydi onun?»

«Bilmiyorum.»

«Ha?»

Deke ona baktı. Soluk bir yüzde ifadesiz gözler. Dazlak kafası ile ürkütücü görünüyordu.

Kadının boğazından hafif bir ses çıktı. Böylesi şişman biri için oldukça zayıf bir sesti. «Sen Charlie'nin oğlu değilsin, değil mi?»

«Hayır, değilim,» diye cevapladı Deke sakin bir tavırla.

Kadm tüm gücünü ve cesaretini toplayıp bağırdı. «Öyleyse kimin nesisin?»

Deke bıçağmı çıkardı ve ucunu parmağma sürttü. Bir kan lekesi belirdi.

«İşte bunu sen bana söyleyeceksin,» dedi sakin bir sesle.

5 5

«Gitmem gerek,» diye fısıldadı Buddy, Sadie'nin kulağına.

«Sen neden söz ediyorsun?» diye sordu Sadie, hafif bir sesle. «Belki sıkıcı bir yemek, ama senin için önemli.»

«Biliyorum,» diye fısıldadı Buddy. «Bir arkadaşımm başı dertte ve ona yardım etmem gerekiyor.»

«Bu işte tek arkadaşm kendin olmak zorundasın.»

Buddy omuzlarını kaldırdı. «Yemeğe kalmadım diye beni sepetlemeyecekler herhalde.»

Herkesten özür diledi ve hemen dışarı çıktı.

Sadie yüzünü buruşturdu. Mesleği henüz başlamamıştı bile, ama şimdiden zorluk çıkartıyordu.

Gina da yüzünü astı. Refüze edilmeye hiç alışık değildi. Ayrıca Buddy onu heyecanlandırıyordu.

Ross'un canı son derece sıkkındı. Buddy'nin erken gitmesi, onun daha çok kalmasını gerektirecekti.

Montana, bu erkenden kaçan kişi keşke ben olsaydım, diye düşünüyordu.

Pusskins için hiçbir şey fark etmiyordu. İçkiler aktığı sürece mutluydu o.

Elaine televizyonu açtı ve Merv Griffin'e baktı. Merv'e bayılıyordu. Öylesi sıcak, rahatlatıcı ve neşeli bir insandı ki. Bazen kendini ona herkesten daha yakın hissederdi. O her zaman oradaydı. Her gece, aynı saatte. Güvenilir ve samimi.

Merv'i çok sevmesine rağmen, bu gece dikkatini ona veremiyordu. Little S. Schortz'un kokusu burnundan gitmiyordu. Ucuz traş losyonu, ekşimiş ter ve açlık kokusu. Bu iğrenç küçük adamın görüntüsü gözlerinin önünden geçti ve yatağm üzerinden uzanıp, votka şişesini aldı.

Ah! Bu keskin tat. Acı-tatlı ve ferahlatıcı. Ağzına bir parça buz alıp bir süre emdi ve ağzının donması hoşuna gitti.

Little S. Schortz'un elindeki mal gerçekten değerliydi. Sevgili Ross'un, Life ya da Ladies Home Journal dergilerinin kapağına asla geçemeyecek resimleri. Hatta Playgirl dergisi bile bu resimleri basmazda «Fazla açık,» diye düşünürlerdi. Hmmm. Elaine sarhoş sarhoş gülümseyerek, böyle şeyler var mıydı, diye düşündü.

Sonra bir hanıma yakışmayan bir şekilde hıçkırmaya başladı. Yalnız yaşamanın avantajlarından biri de, görüntüne dikkat etmek zorunda olmayışındı. İstersen kendini tepeden tırnağa arı sütüne bulayabilirdin ve şikâyet edecek kimse olmazdı. Ross'un nefret ettiği yüz kreminden biraz daha sürdü.

Little S. Schortz on bin dolar istiyordu.

Elaine'in ise hizmetçiye verecek parası bile yoktu.

«Hafta sonuna kadar bir cevap isterim,» demişti adam. «Sizi yine ararım.»

Elaine polise haber verebileceğini düşündü. Şantaj bir suçtu. O tatsız küçük adamı alıp hapse atarlardı.

Ama durumunun hiç de sandığı gibi sonuçlanmayacağını bilecek kadar akıllıydı. Akıllı avukatın biri onu hapisten çıkartır, resimler günün konusu olur ve herkes Rcss Conti ile Karen Lancaster'in ilişkisini öğrenirdi. Tabii Elaine de yalnızca Beverly Hills'in değil, bütün dünyanın alay konusu olurdu.

«Ben Maralee Gray,» dedi arkadaşının ince sesi.

Elaine derin bir nefes aldı. «Maralee, hayatım, bana on bin dolar ödünç verebilir misin?»

Buddy zili ısrarla çalıyordu. Shelly kapıyı hafifçe araladı ve aralıktan dışarı baktı.

Buddy onu iterek içeri girdi.

«Geldiğin iyi oldu,» dedi Shelly. «Çünkü ben çıkıyorum.»

«Hey!» Buddy onu kolundan yakaladı. «Hiçbir yere çıkmıyorsun.» Randy'nin yatakta cansız yatan bedenine baktı ve Shelly'nin kolunu büktü. «Burada oturacaksın ve sesini çıkarmayacaksın.»

Shelly itiraz etmedi. Yere çöktü ve başını elleri arasına aldı. «Ona fazla ileri gittiğini söyledim,» diye mırıldandı. «O çılgın sersemi ikaz ettim, ama beni dinlemedi. Ve ben uyuşturucuları çok, hem de çok iyi bilirim. Annem eroinmandı.»

Buddy ona aldırmadı ve Randy'nin çıplak bedenine yaklaştı. Bir kolu yataktan aşağıya sarkmıştı. Yavaşça bileğinden tuttu ve nabzını aradı. Ama nabzı atmıyordu. Randy'yi sırtüstü yatırdı ve ölüme baktı.

Bir an için kendini San Diego'da hissetti. Morg. Tony. Formaldehit kokusu.

Midesi ağzına gelir gibi oldu. Kaçmak istiyordu.

Shelly sızlanmaya başladı. «Benim suçum değildi. Kendisi istedi. Kendisi istediğine göre bunun dozunu bilmesi gerekir, öyle değil mi?»

«Ona ne yerdin?»

Shelly umutsuzluk içinde kollarını açtı. «Her şeyden biraz deniyor, keyfimize bakıyorduk.»

«Ne keyif, ne keyif!» dedi Buddy öfkeyle.

«Randy'nin morali bozuktu,» dedi Shelly savunmaya geçerek. «O zengin karı onu terkettiğinden beri morali bozuktu. Sen gelip para verdiğinde, ikimiz de çıldırdık. Ben kokain aldım, Randy ise eroin denemek istedi...» Shelly'nin sesi hafifledi. «Samrım fazla geldi.»

«Doktor çağırdın mı?»

«Sen deli misin? Ben buradan çekip gidiyorum. Polislerle uğraşmaya hiç niyetim yok.»

Buddy, birden kendinin de polislerle uğraşamayacak durumda olduğunu fark etti. Böyle bir işe adı karışırsa, Sadie'nin ne yapacağını görür gibi oldu. Şu anda Randy için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

«Gidelim,» dedi. «Bir telefon kulübesine girip, acil servise telefon ederiz.»

«Ben de seninle gelebilir miyim?» diye sordu Shelly.

«Bak... ben...»

«Lütfen Bud, lütfen,» diye yalvardı Shelly. «Şu anda beni yalnız bırakma. Bu olay beni çok korkuttu. Yalnızca bu akşam, lütfen.»

«Pekâlâ,» dedi Buddy.

Shelly onun koluna girdi. «Çok iyi arkadaşsın,» dedi sevinerek.

«Evet,» diye cevapladı Buddy, kinayeli bir tonla. «Gerçek bir prens.»

«Bence numarayı ona ver,» dedi Adrian.

«Bu o kadar basit değil,» diye itiraz etti Koko. «O daha bir bebek. Bu Buddy denilen adam ise onu kullanıyor. Angel bu durumdayken, onları bir araya getirmek bence akıllıca bir şey değil.»

Adrian tekerlekli sandalyesini çevirdi. «Angel bunu başarabilir. Senin sandığın kadar cahil değil o.»

«Ama korunmasız.»

Adrian acı acı güldü. «Hepimiz öyle değil miyiz?»

«Aman Tanrım!» dedi Koko. «Ondan hâlâ hoşlanıyorsun, değil mi? Yoksa onu buraya getirdiğim için bana kızdın mı?»

Adri'an başını salladı. «Onu seviyorum. Bunu biliyorsun.»

«İyi,» dedi Koko rahatlayarak.

«Ama numarayı ona vermelisin,» diye ekledi Adrian. «Angel'in de kendi hayatmı yaşaması gerek.»

Koko yemekten sonra ona numarayı verdi. «Affedersin, hayatım. Daha önce söylemeyi unuttum.»

Angel sevincini saklamak için boşuna uğraştı.

Koko ona birtakım ikazlarda bulunmak istiyordu, ama Adrian'm ona baktığını görünce bundan vazgeçti.

Birkaç dakika sonra Angel telefon etmek istediğini söyledi.

«Yatak odasından ara,» dedi Adrian. «Daha rahat konuşursun.»

Angel'in yüzü parladı. «Teşekkür ederim.»

Koko endişeyle içini çekti.

«Yeter artık,» diye azarladı Adrian. «Anaç bir tavuk gibi davranıyorsun.»

«Bana yalnızca anne de, sevgilim,» dedi Koko şakayla. «Tavuk olmak fikri pek hoş değil.»

Bir telefon kulübesine girip, acil servise haber verdiler. Sonra, Buddy istemeyerek de olsa, Shelly'i yeni evine götürdü. Shelly çok etkilendi. «Tanrım!» diye bağırdı evi görünce, «Kiranı hangi zengin kadın ödüyor?»

Buddy ona cevap veremeyecek kadar üzgündü. Randy belki dünyanın en iyi insanı değildi ama, iyi bir arkadaş olmuştu ve Buddy yalnızca onun ölüşüne değil, ölüş şekline de çok üzülmüştü. Eğer kader ve Montana Gray onu elinden tutmamış olsalardı, belki bu ölen kendisi de olabilirdi.

Oturma odasmdaki kanepenin üzerine bir battaniye ve yastık bıraktı. «Burada uyuyabilirsin,» dedi.

«Seninle uyumayı tercih ederim.»

«Bir noktayı açıklığa kavuşturmalıyız. Seninle o şekilde beraber olmak istemiyorum.» Buddy onun gözbeneklerinin büyümüş, hareketlerinin ise asabi ve telaşlı olduğunu fark etti. Randy'i öbür tarafa gönderen kokteylin etkisinde olmalıydı.

«Neden yatıp uyumuyorsun?» dedi Buddy.

«Alay mı ediyorsun? Saat henüz on. Daha saatlerce uyuyamam. Tabii bana bir şey vermezsen.»

«Ne?»

«Uyku hapı.»

«Bende de hiç kalmadı.»

«Anlaşılan, tepeden tırnağa düzgün bir insan olmuşsun.»

«Öyle olmaya çalışıyorum.»

Shelly çantasmı karıştırdı. «Bende reçete var, gidip eczaneden alır mısın?»

«Reçete sağlam mı?»

«Tabii ki sağlam.»

Buddy reçeteyi aldı. İkisinin de uyuyabilmesi için en iyi çarenin bu olduğuna karar vermişti.

«Çabuk dönerim,» dedi. «Ve sakm telefona cevap verme. Cevap servisine bırak.»

Buddy evden çıkar çıkmaz, Shelly çantasından bir sigara çıkarıp, yaktı ve o uyuşuk dumanın ciğerlerine dolmasını bekledi. Sonra evi dolaşıp, Buddy'nin kendine zengin bir kadın bulduğuna karar verdi. O sırada telefon çaldı ve Shelly, Buddy'nin talimatlarma aldırmayıp, telefonu açtı.

«Evet?»

Angel'in sesi. Telaşlı ve tatlı. «Buddy Hudson ile görüşebilir miyim, lütfen?»

Shelly sigarasından bir nefes daha aldı. «Kim arıyor?»

«Angel.»

«Selam Angel. Ben arkadaşın Shelly. Nasılsın?»

Angel'in sesi birden değişti. «Teşekkür ederim, iyiyim.» Shelly'nin orada ne işi vardı?

«Kentucky'nin güzel ormanlarmı görmeye gitmedin mi daha?»

«Buddy orada mı?» diye sordu Angel, güçlü olmaya çalışarak.

«Buddy dışarıda. Dı-şa-rı-da. Döndüğünde, aradığını söylerim. Ve eğer bana soracak olursan, onu bir daha arama.» Shelly söylediklerinin hazmedilmesi için biraz duraladı. «Bir iş bitmişse, bitmiştir, Angel. Ve paylaşmak fikrinden de hiç hoşlanmam. Anlıyor musun?»

Angel'in her yerini çaresizlik ve öfke kapladı. Buddy'nin bu gaddarca oyunları neden oynadığını anlayamıyordu. Önce partide hemen geleceğini söyleyip ortadan kaybolmuştu. Şimdi de onu aramasını isteyip, telefonu Shelly'e açtırıyordu. Eğer Shelly'i istiyorsa, onun olsundu. Çünkü artık yetmişti. Telefonu inanılmaz bir güçle indirdi.

Yan odada Koko ile Adrian birbirlerine baktüar.

«Belki de haklıydın,» diye fısıldadı Adrian. «Belki de onu aramamalıydı.»

Koko başını saladı. «Bence ona bir avukat önermenin zamanı geldi.»

Buddy lokantadan çıktıktan az sonra Montana da çıktı. Bu insanlarla çalışmak zorunda olduğu bir gerçekti, ama onlarla yemek yemek zorunda değildi.

Neil'in Maserati'sini kullanarak eve gitti. Nedense hızlı bir araba hoşuna gitmişti. Volkswagen ona geçmişi hatırlatıyordu. Maserati ise geleceği. Hızlı ve kaygan, canlı ve uyanık. Montana kendini oldukça iyi hissetmeye başlamıştı. Endişeli ama sinirlerine hâkimdi. Gina'nm bu akşamki davranışına bakılacak olursa, çekim süresince sorun yaratacağı kesindi, ama yine de çekimin başlamasını sabırsızlıkla bekliyordu. Acaba Neil bu kadmla yatabilmek için, onda ne bulmuştu? Bu kadar zevksiz olduğu için Neil'den nefret ediyordu. Onu plajdaki evden aramak zoruna gidiyordu. Aslında işin acı gerçeği, artık ona hiç aldırmıyor olmasıydı. Filmin çekimi sona erdiği zaman evlilikleri de sona erecekti.

Gizliden gizliye Neil'in filmi yönetecek kadar iyileşmemesini istiyordu. Film artık onun malıydı. Yönetici olmanın

verdiği güce bayılıyordu. Şu an için Oliver onu engellemeye çalışıyordu, ama çekim başlar başlamaz gününü görecekti. Namussuz herif!

Buddy'i' ve ikisinin de sözünü etmekten kaçındıkları bir gecelik ihtirası düşündü. Buddy, arabayı yıkanmış ve benzin deposu dolu bir şekilde kapmm önüne bırakmıştı. Anahtarlar da posta kutusundaydı. Onun, bu ilişkinin niteliğini anlamış olmasına seviniyordu. Arkadaşlar arasında bazen güzel anlar yaşanır ve sonra sorular sorulmadan bu arkadaşlık devam ettirilebilirdi. Montana onunla birlikte çalışmak için sabırsızlanıyordu.

Gina ise başka bir sorundu. Öğle yemeğinde bazı şeyleri açıklığa kavuşturması gerekecekti. Gina, kocasıyla olan ilişkisinin içine etmişti belki, ama filmini rezil edemeyecekti.

Eve gelir gelmez üzerindekileri çıkardı, eski bir gömlek giydi, renkli okuma gözlüklerini buldu ve çekim senaryosunu okumaya başladı. Şu anda filmden başka hiçbir şey düşünmüyordu.

Gina ile Ross'un arasında gelişmekte olan ilişkiyi izleyen Sadie'nin midesine ya da kalbine ağrılar giriyordu. İkisinden biri. Özür diledi ve yemekten kalktı.

Pusskins Malone da onun arkasmdan çıktı. Sevişmesini çok iyi bilen bir kabare şarkıcısıyla randevusu vardı. Kadın hem iyi şarkı söylüyor, hem de çok iyi sevişiyordu. Tabii ikisini de aynı anda değil.

Masada üç kişi kalmıştı. Ve Oliver da kalkmak için sabırsızlanıyordu. Ama Gina ile Ross birbirlerini bulmuş olduklarından dolayı, ikisi de kalkmak için acele etmiyorlardı.

«Sanırım, bir İrlanda kahvesi daha içeceğim,» dedi Ross.

«Ben de bir Brandy Alexander daha,» dedi Gina.

«Eve gidersem kusuruma bakmazsınız, değil mi?» dedi Oliver. «Hesap ödenmiştir.»

Ama ikisinin de umurunda değildi. Ross, Gina'nm göğüs ayrığına bakıyor, Gina da ünlü Conti'nin söylendiği kadar büyük bir organa sahip olup olmadığını düşünüyordu.

Oliver kalktı, -iyi geceler.»

Gina ile Ross ona bakmadılar bile. Oliver acele adımlarla park yerine yürüdü ve yetkiliye biletini verdi. Arabasını beklerken, gölgelerin arasmdan Karen belirdi'.

«O namussuz herif nerede?» diye sordu.

Oliver, namussuz tanımlamasına uyacak sürüyle insan tanıyordu.

«Kim?» diye sordu hafif bir sesle.

«Neyse, boşver.» Karen Ferrari'sine atladı ve öfkeli bir egzost dumanı arasında kaybolup gitti.

Lokantada Gina sabırsızlanıyordu. «Benim yerime mi, senin yerine mi?»

Ross, inanılmaz bir şekilde göze batan Bayan Germaine'i, kimseye çaktırmadan Beverly Hills Oteli'ne sokmayı düşünemiyordu bile. Ona bir göz atacak gece turistleri herhalde isyan çıkarırlardı.

«Seninkine,» dedi Ross.

«İyi,» dedi Gina.

Buddy ilaç şişesini Shelly'e uzattı ve «Bu reçeteleri sana hangi doktor yazıyor?» diye sordu.

«Bu ilaçlar depresyon, gevşeme ve gerginlik içindir.» Shelly gerinde ve üzerindeki kısa bluz yukarı sıvandı. Yanık tenli, sert karnı ortaya çıkmıştı. «Doktorlardan biri gerçekten depresyonda olduğuma inanıyor. Bir diğeri ise benimle yatıyor.» Shelly aldırmaz bir tavırla omuzlarını kaldırdı. «Ve üçüncüsü de para için her şeyi yapacak bir tip.» Bilmiş bir edayla başını salladı. «İnsanın birkaç doktor arkadaşı olması gerek. Hayatı daha kolaylaştırıyorlar.»

Buddy, Randy'i düşündü. Onun için kolay mı olmuştu acaba? İlaçlar etkisini' gösterdiğinde, ya da kokain, esrar ve eroin karışımı onu cennete veya cehenneme götürdüğünde.

Telefon çaldı ve Buddy birden fırladı. Zil ikinci kez çalmadan ahizeyi kaldırmıştı. «Angel?» dedi, arayanın o olacağından emin bir sesle.

«Angel da kim?» diye sordu Sadie'nin sert sesi.

«Tanıdığım bir adam,» diye cevapladı Buddy, hiç bozmadan.

«Çok öfkeliyim,» dedi Sadie. «Ve öfkeli olduğum zaman uyuyamam. Gecemi berbat etmektense, beni kızdıran şeyi sana söylemeye karar verdim.»

«Hey, Sadie. Eğer...»

«Sus ve dinle. Seni temsil etmem için bana başvurdun. Bana geldiğinde, o seksi yürüyüşün ve söz verilmiş bir rolden başka hiçbir şeyin yoktu.»

«Hey...»

«Ben seni kabul ettim. Filmdeki rolü garantiledim, adının özel olarak yazılmasını sağladım ve fiyatının yüksek olmasını etkiledim. Tüm reklam işlerini ben finanse ediyorum. Ben seni seçtim, Buddy. Ve bana inan ki, aynı şeyi yapabileceğim sürüyle aktör var.»

«Yani takdir etmediğimi mi söylüyorsun?» diye sordu Buddy telaşla.

«Bu akşamki davranışından hiç hoşlanmadığımı söylüyorum. Yemeğin ortasında kalkıp gitmeye nasıl cüret edeoilirsin? İnsanlara böyle davranılmaz. Özellikle bana, birlikte çalıştığın yapımcıya, ya da yönetmene. Al Pacino gibi biri olduğun zaman, böyle davranmak istiyorsan davran. Ama sana şunu söyleyeceğim, eğer böyle şeyler yapmakta devam edeceksen, seni bırakır, kampanyayı iptal ederim. Bunu mu istiyorsun? Çok geç olmadan cevabını versen daha iyi olur.»

«Özür dilerim, Sadie,» dedi Buddy, alttan almaya çalışarak. «Çok acil bir durum vardı. Bir daha tekrarlanmayacak.»

«İkimiz de yerimizi bildiğimiz sürece,» dedi Sadie ve telefonu kapadı.

«Bana şu Sadie'yi anlatsana,» dedi Shelly kıkırdayarak. «Evli hanım Sadie bu mu? Seni bu eve yerleştiren hanım?»

«Bana bir iyilik yap ve birkaç hap daha yutup, uyumaya çalış.» Buddy yatak odasına yürüdü.

Shelly onu bırakmaya niyetli değildi.. «Bir yere gitmek istemez misin? Moralim çok bozuk.»

«Uyu, Shelly.»

Buddy kapıyı kapadı. Sonra yatağın kenarına oturup, düşündü. Sadıe, aptal bir yemekten kalkmış olduğu için bu kadar kızdığına göre, bir karısı olduğunu öğrenince ne yapacaktı acaba?

Daha da kötüsü. Ya birden annesi ortaya çıkarsa ne olacaktı?

Annesini asla aklına getirmiyordu. Yalnızca kabuslarına davetsiz ve habersiz geliyordu o.

Akraba ile zina!

Ne iğrenç bir sözcüktü.

Hatırlamak zorunda kaldığı her zaman ürperiyordu. Tüm geçmişi iğrençti. Gözlerinin önünden birtakım adlar geçti. Maxie Sholto, Joy Byron. Gladrags, Jason Swankle ve onu perdede görüp, «Hey, parayla satın aldığım herif değil mi bu?» diyecek yüzlerce kadın.

Eğer dikkatli olmazsa her şeyi yüzüne gözüne bulaştırabilirdi. Ama şimdi dikkatli olması neyi değiştirirdi ki? Olan olmuştu.

Yalanlarla yaşamaktan nefret ediyordu. Oynamaya başladığı yeni oyunun adının gerçek olması gerekmiyor muydu? Angel'a söylediği yalanlara ne demeliydi? Eğer hayatlarmı birlikte sürdüreceklerse, Angel'a gerçeği anlatmalıydı. Düşündükçe, bunun doğru olduğuna karar verdi.

Yeni bir başlangıç.

Aklına pek hoş olmayan bir fikir geldi. Önce annesiyle barışmalıydı. Annesi onu tanıyıp, haykırarak hayatma girmeden önce yapılmalıydı bu. Çünkü bu reklam kampanyasından sonra annesinin onu bulması an meselesiydi. Programı biraz hafifler hafiflemez, bir günlüğüne San Diego'ya gidecekti.

Buna karar verdikten sonra kendini daha iyi hissetti. Sonra cevap servisini bulup, Angel'in arayıp aramadığını sordu. Aramamıştı.

Birden yine morali bozuldu. Her şey bu kadar iyi giderken neden kendini bu kadar kötü hissediyordu ki?

Yorulana kadar jimnastik yaptı.

Sonra uyudu.

Yatakta birbirine çok uyan çiftlerin buluşması çok ender görülen bir şeydir.

Gina Germaine ile Ross Conti işte böyle bir çifttiler. Gina, beyaza kaçan sarı saçları, dolgun dudakları ve muhteşem göğüsleri ile.

Ve Ross, güneş yanığı teni, masmavi gözleri ve olağanüstü büyüklükteki organıyla.

«Tüm hayatım boyunca neredeydin?» diye bağırdı Ross.

«Bilmiyorum,» dedi Gina. «Ama her nerdeysem tatlım* oraya geri dönmeyeceğim.»

Birbirlerini bulmuşlardı.

56

Emmy-Lou Josus seksen iki yıllık yaşamının altmış yılını hizmetçilik yaparak geçirmişti. New Orleans'da bir randevuevinde, St. Louis'de bir otelde ve San Francisco'da bir genelevde çalışmıştı. Kavgalara, cinayetlere, kürtajlara ve intiharlara tanık olmuştu. Kızlara sırdaş olmuş, erkeklere önerilerde bulunmuştu. Las Vegas'a geldiğinde ise, artık iıer şeyi görüp yaşadığına karar vermişti.

Nita Carrolle'un mücevher evinin kapısmı kendi anahtarıyla açıp içeri girerken neşeli neşeli mırıldanıyordu. Bayan Carrolle en sevdiği patronlarından biriydi. Emmy-Lou'ya güveniyordu o. Ve içkilerini kilitlemiyordu.

Evin içi kokuyordu. Emmy-Lou havayı kokladı her zamanki gibi koşarak onu karşılamaya gelen köpeklere bakındı. «Köpecikler,» diye bağırdı. «Korkulu yaratıklar.»

Kolunun altını kaşıdı ve her yeri güve delikleriyle dolu, solmuş yün hırkayı çıkardı. Bayan Carrolle ona yeni bir hırka alacağını söylemişti. Belki Noel için. Ya da doğum gününde. Birden kaşlarını çattı. Doğum gününün ne zaman

olduğunu hatırlayamamıştı. Zaten bugünlerde hiçbir şey hatırlayamaz olmuştu.

Kolunun altını bir daha kaşıdı, küçük evin içine sinen garip kokuyu kokladı ve mutfağa girdi. Köpekler, boğazları kesilmiş olarak mutfak masasının üzerinde duruyorlardı. Emmy-Lou bir an bakakaldı. Beyaz formika masanm üzeri kanla kaplıydı ve bunu temizlemesi gerektiğini biliyordu. Kandan hiç hoşlanmazdı. İnsanın giysilerine ve ellerine bulaşır, kötü kokardı.

Sessizce istavroz çıkardı. Bayan Carrolle bunu yapmamalıydı. Bu vahşi bir davranıştı. Emmy-Lou vahşete hiç dayanamazdı. İsteksizce işe koyuldu. Köpekleri siyah plastik çöp torbalarına koydu, formika masanm üzerini iyice sildi ve kendi kendine mırıldanarak yerleri temizledi.

İşi bittiğinde kendine bir fincan sıcak çay hazırladı ve masaya oturup düşüncelere daldı.

Çayını bitirince, toz bezini, yer bezini ve elektrik süpürgesini alıp oturma odasına gitti. Belki de Bayan Carrolle'un yaptığı o kadar kötü, o kadar feci bir şey değildi. «Hiç değilse köpek pisliğinden kurtuldum,» diyerek kıkırdadı.

Ama sözcükler dudaklarında dondu. Bayan Carrolle'un vaad etmiş olduğu hırkayı asla alamayacağını anladı.

5T

Neil Gray kiralık plaj evinin içinde dolaşıp duruyordu. Hemşire Miller her zamanki yerine oturmuş, yün örüyordu. Zayıf, ince dudaklı, İskoç asıllı bir kadındı ve Neil onun sıkıcı arkadaşlığından bıkmış usanmıştı.

Doktor ona bir sürü talimat vermişti: İçki yok. Fazla hareket yok. Sigara yok. Yağlı yemek yok. Sinirlenmek yok. Seks yok. Aslında, hayatta zevk aldığı hiçbir şeyi yapmasına

izin yoktu. Kendini iyi, hatta harika hissediyordu. Neden bir sakat gibi yaşamaya devam edecekti ki? Kalp krizinin korkusu artık geride kalmıştı. İlaçlarını her gün alıyor ve kendini eskisinden daha sağlıklı ve güçlü hissediyordu.

«Bu akşam şöyle sulu bir biftekle, bir şişe şaraba ne diyorsun?» diye sordu. Hemşire Miller örgüsünü bırakmış, markete gitmeye hazırlanıyordu.

«Lütfen yapmayın, Bay Gray,» dedi kadm, bir çocukla konuşurmuş gibi. «Artık bundan söz etmeyelim.»

«Ama konuşmalıyız, Hemşire Miller. Canım biftek ve şarap istiyor. Hatta bir de sigara.»

«Boşuna konuşuyorsunuz. Doktor bunlara izin vermiyor.»

«Lanet olası doktor şimdi burada değil, öyle değil mi?»

Hemşire dudaklarını kıvırdı. «Burada bulunuşumun nedeni sizinle ilgilenmek. Ve niyetim de size elimden geldiğince iyi bakmak.»

Hemşire evdeki tek arabayı alıp markete gitti. Buraya onu bir şoförle Montana getirmişti. Zaten Montana'nm ilk ve son gelişi de bu olmuştu. Tabii ki onu suçlamıyordu. İçinde bulunduğu durum bir kabus gibiydi. Şimdi ne yapması gerekiyordu? Bu plaj evinde sessiz sakin oturup, karısını, filmini ve akimi kaybetmesini bekleyemezdi.

Sabırsız adımlarla bir aşağı bir yukarı yürüdü ve okyanusa baktı. Denizden nefret ediyordu. Yalnızca dalgaların sesi bile onu delirtmek için yeterliydi.

Kısa bir süre sonra Hemşire Miller döndü. Kadının getirdiği gazeteleri ve dergileri okumaya başladı.

Herald Examiner'm içinde Gina Germaine ve Buddy Hudson'm büyük bir resmi ve filmle ilgili kısa bir yazı vardı. Resim Gina ile Buddy'e aitti, ama hikâye Montana'nındı. Birkaç satır okudu. Ünlü bir aile reisiyken, birden hasta bir koca durumuna düşmüştü.

Hikâyeyi iki kez okudu. Rahatsız olmuştu.

Sonra tüm sorunların yegane nedeni olan Gina'nm resmine baktı.

«Hemşire Miller,» diye seslendi birden. «Bana arabanı-

zın anahtarlarını verin. Birkaç saatliğine kente ineceğim. Merak etmeyin, sigara ve içki içmem. Sonra herhangi bir dişiden cinsel bilgiler öğrenmeye de kalkışmam. Kötü bir şey yapmayacağımdan emin olabilirsiniz.»

Kadın ince dudaklarmı büzerek karşı çıktı. «Bunu yapmanıza izm verememe, Bay Gray.»

Neil mutfağa gitti ve kadının çantasından arabanın anahtarlarını aldı. «Seçim hakkı bana ait, sevgili hanımefendi, size değil.»

Hemşirenin sesi yükseldi. «Bay Gray, böyle davranmaya devam ederseniz, doktoru çağırmak zorunda kalacağım.» Kadın aceleyle yürüdü ve Neil ile kapının arasına geçip durdu.

Neil, onu bir beyefendiye yakışmayacak bir şekilde itip geçti. «Doğrusunu isterseniz Hemşire Miller, umurumda bile değil.»

Shelly'den kurtulmak kolay değildi. Buddy'nin tüm itip kakmalarına rağmen uyanmamakta direnince, Buddy, Pusskins Malone ile yiyeceği iş yemeğine geç kalmamak için, onu evde bırakıp çıktı. Ve iki telefonun da üzerine Cevap verme yazılı notlar iliştirdi.

Beverly Hills Oteli'nin lobisinde, Pusskins gazeteleri burnuna soktu.

Gina Germaine ile yeni yıldız Buddy Hudson.

Ona yıldız diyorlardı ve henüz hiçbir şey yapmamıştı!

«Hepsinden altışar kopya alabilir miyim?» diye sordu Buddy.

«Ne istersen yapabilirsin,» diye cevapladı Pusskins.

Öğle yemeğini Polo Salonu'nda yiyeceklerdi. Parlak siyah saçh ve olağanüstü güzel vücutlu, Meksikalı bir gazeteci onu bekliyordu.

Artık bunlara alışmıştı. Aynı sorular. Aynı cevaplar. Gülümsemeler. Şirin görünmeye çalışmalar. Henüz ağır sıklet bir gazeteciyle karşılaşmamıştı, ama Pusskins'in dediğine bakılırsa, buna hazır olmalıydı.

Buddy aynı cevapları verip, başka şeyler düşünürken,

kız steno ile notlar alıyordu. Buddy gazetelerde Randy ile ilgili bir şey olup olmadığını düşündü. Herhalde yoktu.

Hollywood'da bir hiç olarak ölmek günahtı.

Ya cenaze işleri ne olacaktı? Bu işlerle kim ilgilenecekti?

Günün ikinci günahı ise, parasız ölmekti.

Pusskins ellerini çırptı. «Hey, evlat, kendine gel,» diye azarladı. «Michelle aynı soruyu iki kez sordu. Cevap verecek misin, vermeyecek misin?»

Buddy birden dikkat kesildi. Evet. Evet. ona cevap verecekti. Her şeye cevap verecekti.

Bir insan müsvettesinden başka hiçbir şey olmayan Rats Sorenson, uzun ve gösterişsiz meslek hayatına, kızkardeşinin çıplak resimlerini yirmi sente göstererek başlamıştı. O zamanlarda, yani 1940'larda, çıplak kadm resimleri çok ilgi çekmekteydi. İyi bir tezgâhtar olduğunu anlayan Rats, kısa bir süre sonra kızkardeşiyle kendi resimlerini satmaya başladı. 1950'lerin başlarında ise, yayımcılık ve baskı işlerine el atmıştı ve el altından Twats That adlı bir dergi dağıtıyordu. Bu işten bir servet kazandıktan sonra porno filmler yapmaya başladı ve bundan da para kazandı. 1960'larda yasal işler yapmaya karar verdi ve bahçe sanatıyla ilgili parlak bir dergi çıkardı. Dergi ancak üç sayı dayandı ve elinde bulunan tüm parayı yedi.

Bu arada on altı yaşında bir kızla evlenmişti. Para gidince kız da gitti. Kızı, yetmiş yaşında bir adamla bir motelde yakaladı ve yaşlı adamı iki gözünün ortasından vurdu. Bu suçtan dolayı yirmi beş yıla mahkûm edildi. Yalnızca kendinin ve Little S. Schortz adında bir şantajcı olan hücre arkadaşının bildiği nedenlerden dolayı, kısa bir süre içinde başgardiyanın en sevdiği adamlardan biri olup çıkmıştı, beş yıl sonra ise, iyi halden tahliye edildi. Rats hiç vakit geçirmeden, en iyi bildiği işlere atıldı ve ikinci servetini yaptı. Twats That dergisi bu kez Hard Pussy adıyla ve yasal olarak satılmaya başladı. Meraklı bir grup okuyucu dergiyi hemen bağırlarına bastılar.»

Ama tabii ki Rats daha fazlasmı istiyordu. On yedi yasında bir dansözle evlendi ve her hafta kızla birlikte süpermarketlere gitmeye başladı. Burada gördü ki, belli bir gazete türü etkinlik kazanmaya başlamıştı. Bu işe ilk başlayan National Enquirer olmuş, kısa bîr süre içinde taklitleri çıkmaya başlamıştı.

Rats bunu istiyordu. Aynı formülü kullanan, ama değişik lezzetleri olan bir gazete çıkarmak istiyordu. Ünlülerin ilginç ve cüretli resimleriyle dolu bir dergi. Çıkaracağı dergi belki süpermarketler tarafından satılmayacaktı, ama bu onu endişelendirmiyordu. İnsanlar gazete bayilerinden de dergi alıyorlardı.

Eski arkadaşı Little S. Schortz'a rastlaması, ikisi için de büyük bir tesadüf oldu. Beverly Hills'in merkezindeki Tony Rama lokantasında rastlaştılar.

Daha sohbetin başında, piyasaya yeni çıkan Truth and Fact dergisinin sahibinin, yayımcısının ve yazarımn Rats olduğu anlaşılmıştı.

«Öyleyse tam sana göre resimlerim var!» diye böbürlendi Little. «Ucuz değil, ama her kuruşuna değecek resimler.»

Ertesi gün iş bitmişti. Rats, Karen Lancaster-Ross Conti negatiflerinin tümünü satın aldı ve Ross'un en ilginç pozunu kapak için seçti. Resimlerin arasında en bayağı ve en aşağılık olanını ise orta sayfa için ayırdı.

«Önümüzdeki sayıya yetişmesine çalışacağım,» dedi Rats

«Belki de bana fotoğrafçılık ücreti vermen gerekecek,» d^di Little. Aslında fazla zeki bir adam değildi.

Maralee, Elaine'in istediği on bin doları veremeyeceğini söyledi. Aslında, Elaine'in ondan böyle bir şey isteyebilmesine çok şaşırmıştı. Şikâyet etmek için Karen'i aradı. Ama Karen ona bozulmuştu. Elaine ile bir olup, onu aramadığı için sitem etti.

«Neil'in hastalığı ile meşgul olduğumdan kimseyi arayamadım,» diye açıkladı Maralee.

«Ama sen Neil'den nefret etmiyor muydun?» diye sordu Karen şaşırarak.

«Artık benim lugatımda 'nefret' sözcüğü yok,» diye cevapladı Maralee. «Neil çok değişmiş. Sanırım karısından ayrılıp bana dönmeye hazır.»

«Ciddi mi söylüyorsun?»

«Çok ciddiyim.»

İkisi de Maralee'nin yeni kişiliğini sindirmeye çalışırlarken kısa bir sessizlik oldu. Sonra Karen, Los Angeles Times gazetesinde okumuş olduğu küçük bir haberi hatırladı.

«Arkadaşın Randy'nin soyadı neydi?»

«Felix. Onu sana defalarca tanıştırdım. Hiç değilse adını hatırlayabilirdin. Evet, belki ünlü biri değil, ama...»

«Randy ölmüş,» diye kesti Karen.

«Ne?»

«Gazetede bir yazı var. Birisi polise haber vermiş ve onu Hollywood'da tek odalı bir dairede ölü bulmuşlar. Fazla dozdan. Onun zengin olduğunu söylememiş miydin?»

Maralee perişan olmuştu. Randy'den ayrılmıştı, ama böyle bir şey nasıl olabilirdi? Sonra öyle kötü bir evde ne işi vardı? Söylendiğine göre, çok ferah ve güzel bir dairede yaşıyordu. «Yalnızca üç yatak odası var, ama çok rahat bir yer,» demişti ona. Ama oraya hiç gitmemişti. Belki de böylesi daha iyiydi.

«Ona gitmeliyim,» dedi Maralee.

«Sen neden söz ediyorsun? O öldü,» dedi Karen. «İşe polis karışmış. Öldüğü zaman yanmda bir kadın olduğunu sanıyorlar ve onu sorguya çekmek istiyorlarmış.» Birden aklına bir şey geldi. «Onunla birlikte uyuşturucu mu kullanıyordun yoksa?»

«Saçmalama,» diye bağırdı Maralee. «Ben marijuana bile içmem.»

«Hmmmm.» Karen içini çekti. «Öyleyse neler kaybettiğinin farkmda değilsin.»

Maralee konuşmayı bitirip, telefonu kapadı ve banyoya gidip aynada o güzel sarışınlığını seyretti.

Neden hep böyle kayıp tipleri seçiyordu? Servet avcıla-

rma çekici gelen bir yanı olmalıydı, ama neydi bu?

Neil'i düşündü. Orta yaşlı. İngiliz. Saygıdeğer. İyi bir yönetmen.

Neil bir zamanlar onun kocası olmuştu ve Maralee onu terketmişti. Artık onu geri almanın zamanı gelmişti.

Neil, Hemşire Miller'in bembeyaz Chevrolet'siyle Pasifik Sahil Yolu'na çıktı. Dışarı çıktıktan sonra Oliver'a gidip, filmin yönetmenliğini geri almak konusunda yapacağı konuşmadan vazgeçmişti. Montana'yı o filmden daha çok istiyordu. Ayrıca, Montana'nm da yönetmenliği geri vereceğini hiç sanmıyordu. Bir yerde bir şey içip, plajdaki eve dönmeyi ve Montana'yı aramayı düşündü. Eğer onunla görüşmek istediğini söylerse, Montana onu geri çeviremezdi ve birlikte sorunları halledebilirlerdi. Artık yüz yüze konuşmanın zamanı gelmişti.

Bildiği bir bara yanaşıp, arabayı park yerine bıraktı.

Birkaç brandynin zararı olmazdı. Hatta zarardan çok yararı olurdu. Brandynin tıpta kullanıldığı herkes tarafından bilinen bir şeydi.

İlk bardak su gibi kayarak gitti. İkincisi de ilkini tamamladı. İçme kapasitesi çoktu. Paris'teyken her gece bir şişe deviriridi. Tabii ki bu yıllar önceydi, ama insan içki içmeyi ya da bir kadınla birlikte olmayı asla unutmazdı.

Bu düşünceyle bir kahkaha attı ve bir içki daha ısmarladı.

«Buraya taşmsana,» dedi Gina, ertesi sabah Montana ile olan randevusuna yetişmek için acele ediyordu.

Ross yataktan onu izliyordu. Tembel bir ifadeyle sırıttı. Emin olduğu bir şey varsa, o da bu soruyu bir daha sordurmayacağıydı. Gina'nm evi muhteşem, göğüsleri mükemmeldi. Ayrıca, Beverly Hills Oteli'nde kalmak ona çok pahalıya mal oluyordu.

Montana, Beverly Wilshire Oteli'ndeki El Padrino'ya

tam zamanında geldi. Çevresine bakındı, bir içki söyledi ve oturup beklemeye başladı. Gina'nm onu bekleyeceğinden emindi.

Ve Gina ününe uygun olarak, tam otuz beş dakika sonra, tipik bir sinema yıldızı tavrıyla içeri girdi. Üzerinde sarı renkte ipek bir pantolon, şeffaf bir bluz, kocaman beyaz gözlükler ve havanın çok sıcak olmasma karşın, kırmızı bir tilki ceket vardı.

«Aman Tanrım!» diyerek kendini koltuğa attı. «Ne geceydi ama! Ross Conti, dedikleri kadar varmış, hatta daha da fazla.» Gina kıkırdadı. «Birkaç santim daha fazla! Bir yıldır ilk kez böyle birini görüyorum!» Geçmekte olan bir garsonu kolundan yakaladı. «Buzlu bir rom ve coca-cola. Buzu çok olsun.» Gözlüklerini yukarı kaldırdı ve Montana'ya baktı. «Evet, buluşmamızın nedeni nedir? Birkaç saat daha uyuyabilirdim.»

Montana öfkesini saklamaya çalışarak başmı salladı. «Gina,» dedi yavaşça. Kendini inatçı bir çocuğa nasihat vermeye çalışır gibi hissediyordu. «Sana kilo vermeni, saçlarını değiştirmeni ve bu seksi görüntüden vazgeçmeni söylemiştim. Yoksa söylediklerimi anlamadın mı?»

Gina gözlüklerinin ardına saklandı ve sıkıntıyla çevresine bakındı.

«Montana, hayatım. Belli bir görüntüyü sergilemek zorunda olduğumu kabul etmek zorundasın. Halk benim frapan görünmemi istiyor.»

«Halkın ne istediği umurumda bile değil. Senin yönetmenin olarak, benim istediğim bir sürü şey var. Ve bu isteklerimi yerine getirmezsen, gidersin.»

«Gider miyim?» Gina inanamayarak güldü. «Hayatım, lütfen bu filmin yıldızının kim olduğunu unutmayalım.»

Garson içkisini getirdi ve Gina hepsini bir dikişte içti.

Montana içkisini yudumladı ve bu sorunu nasıl çözebileceğini düşündü. Sonunda kazanacağını bildiği için kendini son derece sakin hissediyordu. Gina ona boyun eğmek zorunda kalacaktı. Bunu nasıl yapacağını henüz bilmiyordu, ama yapacaktı.

Sarışın bombaya soğuk gözlerle baktı. «Pekâlâ,» dedi. «Nasıl istiyorsan öyle davran. Benim zaten Buddy ile uğraşmam gerekecek. Sonra Ross'un da çok başarılı olacağmdan eminim. Herkesi şaşırtabilir.»

Gina böyle bir davranış beklemediği için birden çok şaşırdı. Çevrede oturan bir sürü erkeğin nefesini kesecek bir şekilde, tilki ceketini çıkardı. «Ben de herkesi şaşırtacağım,» dedi sinirli bir tavırla.

«(Tabii şaşırtacaksın,» dedi Montana. «Şehvetli Gina Germaine yine sahnede. Bu yılın başarısızlık ödülünü göğüsleri ve kalçalarıyla kazandı.»

«Konuşma tarzın hi'ç hoşuma gitmedi,» diye tersledi Gina. «Kocanla yattığım için benimle istediğin gibi konuşabileceğini sanma.»

Montana'nm gözleri öfkeyle parladı, ama kendine hâkim oldu.

Oh, Neil! **Bu kadınla mı? Bunu nasıl yaptın?**

«Neil ile ne yaptmsa, bu onu ve seni ilgilendirir. Bir erkeği zincirle eve bağlamak gibi düşüncelerim yoktur.»

Gina gözlüklerini çıkardı ve patlak mavi gözlerini kıstı.

«Gerçekten çok garip bir kadınsın. Bunu biliyor musun?»

Montana omuzlarmı silkti. «Herkesin özgür olduğuna inanıyorum. Neil seni isterdi. Ve sana sahip oldu. Harika. Tâbii başına gelenleri saymazsak.»

«Tanrım! Söylediği şeye bak.»

«Neden olmasın? Gerçek bu.» Garsonu çağırdı. «Hesap, lütfen.»

«Daha yemek yemedik ki,» diye itiraz etti Gina.

«Gerek kalmadı,» dedi Montana kinayeli bir tonla. «Senin rolün hakkında konuşmak, sana bu konuda yardımcı olmak istiyordum. Ama zamanımı boşa harcadığımı anladım. Sen başka oyunlar oynamak istiyorsun. Bu da benim işime gelmez. Ben bir iş kadınıyım, Gina, bir Hollywood eşi değil.»

«Gerçekten çok sertsin.» Gina'nm ses tonunda kıskançlık dolu bir beğeni seziliyordu.

«Hayır. Yalnızca yapabileceği en iyi filmi yapmaya çabalayan bir profesyonelim. Bunu ilk görüşmemizde de söylemiştim. Ve amaçlarımızın aynı olduğunu sanıyordum, ama demek ki yanılmışım.»

Montana garsondan hesabı aldı ve çantasından kredi kartını çıkardı. «Bu konuda işbirliği yapmak istemiyorsan, seni zorlamaya niyetim yok. Ben de Buddy ve Ross'la ilgilenirim. Onları öyle başarılı yapacağım ki, Bayan Germaine'i kimse fark etmeyecek bile. Aslında çok yazık, çünkü gerçekten iyi olabilirim. Sende hepsi var, Gina. Ama bu yeteneği saçlarının, göğüslerinin ve makyajının arkasına saklamışsın.» Montana bir an duraladı. «Ama seninle çalışacak, yaptığın şeylere ilgi duyacak biri gerek. Bunu ben yapabilirim ve bunu sen de biliyorsun.»

«Ben kadınlarla çalışamam.»

«Saçma. Hiç denedin mı ki? Belki de hoşuna gidecektir.»

Gina hafifçe gülümsedi. «Biliyor musun, bana beni hatırlatıyorsun!»

Allah saklasın! diye düşündü Montana.

«Evet,» dedi Gina. «Çenen kuvvetli ve cesursmı. Yapabilirsin, bundan eminim.»

«Yani söylediklerimi yapacağını mı söylüyorsun?»

«Neden olmasın?» dedi Gina. «Evet. Neden olmasm? Hayatım boyunca beni istismar eden heriflerle çalıştım. Belki de durum değişebilir artık. Seninle birlikte çalışmak bana uğurlu gelebilir.» Gina hafifçe öne eğildi. «Sana bir şey söyleyeceğim, Montana. Neil ve ben... bu ilişkinin hiçbir önemi yoktu. Yalnızca iş beraberliği gibi bir şey.»

«Bundan eminim.»

«Emin olmalısın, çünkü bütün erkekler sadakatsiz birer köpektir. Hepsi. Onlara asla güvenmemelisin.» Bilmiş bir tavırla başmı salladı. «Biliyorum. Çünkü on beş yaşımdan beri sokaklardayım ve her zaman mutlu olmadım. Şimdiki durumuma gelene kadar neler yaptığımı öğrenmek ister misin?»

Gına konuştu mu konuşurdu. İki saat sonra hâlâ konuşuyordu. Ve Montana dinledi. Sessizce.

Aktörler. Aktrisler. Hepsi aynıydı. Onlara biraz sempati, biraz anlayış gösterdin mi, hemen avucuna düşüveriyorlardı.

Film çekimi başladığında Gina da onun eline düşecekti. Ve Montana onu, izleyicilerinin şimdiye kadar görmediği bir Gina yapacaktı.

Neil yaparsa, o da yapardı.

58

Leon hemen çalışmaya başladı. Millie'ye sıradan bir mazeret uydurup, Barstow'a döndü. Orada, polis dosyalarını, gazete raporlarını ve evlat edinme bürolarını araştırdı.

Tüm bunları yapmak için bir gün yetişmeyeceğinden, Desert Inn Oteli'ne yerleşti ve Millie'yi aradı. Kadın bozulmuştu. «Biz tatildeyiz,» diye hatırlattı ona. «Ve tatilde çalışılmaz.»

«Biliyorum. Ama çok önemli bir durum var. Bunu telafi edeceğime söz veriyorum.»

«Müfettiş Lacoste aradı. Onu arayacakmışsın.»

Leon'un kafası karışırım sesindeki öfkeyi anlamayacak kadar doluydu. «Sağol. Herhalde yarm dönerim.»

«Acele etme,» dedi' Millie soğuk bir sesle. Ama Leon telefonu kapatmıştı.

Müfettişin verdiği haberler, Leon'un tüylerini diken diken etti. Deke Andrews yine sahneye çıkmıştı. Bu kez Las Vegas'ta. Kurban, kentteki barlarda ve gazinolarda dolaşan yaşlı bir sokak kadınıydı. «Onun olduğunu anlayabileceğimiz deliller bırakmış. Parmakizleri, tükürük, meni. Aynı bıçak yaraları. Ve gömleği. Las Vegas polisi, onu cinayet yerinden ayrılırken gören birkaç tanık olabileceğini söylüyor. Fotoğrafım göndereceğiz. Sen oraya gidebilir misin?»

Leon hiç tereddüt etmedi. «Evet, giderim. Tatilimi iptal

edip, yasal olarak bu göreve atanmak istiyorum.»

«Ben de bunu söyleyeceğini umuyordum. Vegas'ı arayıp onlara yolda olduğunu söyleyeceğim. İşbirliği yapacaklarına dair söz verdiler.»

Leon'un beyni çalışmaya başlamıştı bile. Neden Las Vegas? Nedense Deke'in Barstow'a gideceğini sanıyordu. Barstow'da bir şey ya da biri olabilirdi. Ama belki de Las Vegas' tan önce Barstow'a gitmişti.

Telefonu kapar kapamaz, dört hafta içinde işlenen tüm cinayetleri gözden geçirmeye karar verdi. Ve sonra Las Vegas'a gitmek üzere yola çıkacaktı.

59

«Nerede o?» diye sordu Maralee. Mavi gözleri endişeyle bakıyordu.

«Arabamı çalıp gitti,» dedi Hemşire Miller. «Bana saldırdı ve küfür etti. İşi hemen bırakmak istiyorum.»

«Saçmalama,» dedi Maralee. «Onun araba kullanması yasak.»

«Bunu biliyorum, Bayan Gray. Ama ona engel olamadım. Çıldırmış gibiydi.»

Maralee neredeyse kadını ayağının altında ezecekti. «Onun burada olması gerekiyordu. Çok önemli bir konu. Onu nasıl bırakabildin?»

«İki haftalık tazminat istiyorum. Bana saldırdığı için onu dava etmediğime de şükretmelisiniz. Eğer arabam bir saat içinde geri gelmezse, polise çalındığını bildireceğim.»

Çok geçmeden iki üç içki, dört beş oldu ve kalbi gümbür gümbür atmaya başladı. Ama bu onu rahatsız etmedi. Onu hiçbir şey rahatsız etmiyordu.

Montana ile barışacaktı. Ona her şeyi anlatacak, durumu açıklığa kavuşturacak ve temize çıkacaktı. İtiraf edecek ve bağışlaması için yalvaracaktı.

Ama Montana, o soğukkanlı ve zeki Montana bu numaraları yutmazdı. «Boşver, Neil,» diyecekti ona. «Boşver. Bu aptalca mazeretlere ihtiyacım yok.» Ve haklıydı, çünkü ihtirasa dayalı hareketlerin mazereti olamazdı.

Bir içki daha söyleyecekti, ama vazgeçti ve sallanarak dışarı çıktı.

Buddy döndüğünde, Shelly hâlâ evdeydi. Kanepenin üzerine yayılmış, ayak tırnaklarını kırmızıya boyuyordu.

«Selam yıldız.» Los Angeles Times'ı aldı ve ona doğru salladı. «Neden bana söylemedin?»

Buddy omuzlarını silkti. O dışarıdayken Shelly'nin çekip gitmemiş olmasına sinirlenmişti. «Söyleyecektim, ama kafam başka şeylerle doluydu.»

«Sen ve Gina Germaine. Vay vay! Demek artık ünlü oldun.»

«Bak, dinle. Yapacağım sürüyle iş var. İstersen seni evine götüreyim.» Sen buraya yerleşmeden, demek istedi, ama kendine hâkim oldu.

«Gitmem gerekmiyor,» dedi Shelly. «İşte geçen hafta ayrıldım. Sonra şimdi Randy de yok...» Bacağını havaya kaldırdı ve yeni boyadığı tırnaklarına hayranlıkla baktı. «Ayrıca, sana yardım edebilirim. Senaryonu okumana yardımcı olurum. Sonra, Maverick'e gidip, herkesi aptala çeviririz. O yemyeşil suratları görmek için sabırsızlanıyorum.»

«Seni eve götürsem daha iyi olacak,» dedi Buddy.

«Senin için daha iyi olacak,» dedi Shelly ona hırsla bakarak. «Neden burada kalamıyorum?»

«Çünkü Angel'i bekliyorum.»

«İşte bu olanaksız.»

«Neden olanaksızmış?»

Shelly kanepeden fırladı. «Pekâlâ. Beni eve götür, büyük yıldız. Sen olmadan da yaşayabilirim.»

«Neden olanaksızmış?» diye tekrarladı Buddy.

«Boşver,» diye mırıldandı Shelly.

«Boşvermeye hiç niyetim yok.»

«Öyle yapsan iyi olur.» Shelly çantasını aldı ve omuzuna astı. «Ben bir taksi bulurum, yıldız. Seni rahatsız etmek istemem.»

«Angel aradı mı? Telefona cevap mı verdin yoksa?» diye sordu Buddy öfkeyle.

Shelly ön kapıya geldi ve elini kalçasına koyarak, gülümsedi. «Bunu ben biliyorum, ama sen öğrenmek zorundasın.»

Sonra kapıyı çarpıp, çıktı.

Buddy hemen telefona uzandı.

Maralee'nin Elaine'e on bin doları vermemesi iyi olmuştu, çünkü Little S. Schortz söylediği gibi gelmemişti. Gelmemesi de iyi olmuştu, zira Elaine'in boşanma davası açmaya niyeti yoktu. Eğer Ross ayrılmak istiyorsa, gereken şeyleri o yapsındı.

Lina işi bırakmıştı, ama Elaine Ron Gordino'nun kuruluşuna bir çek bozdurup Lina'yı geri almayı sağlamıştı. Gerçi çekin karşılığı yoktu ama bu önemli değildi.

Beverly Hills'deki Hughes Marketi'nde gördüğü bir televizyon aktörü ona asılmıştı. O da adamı eve davet etmişti. Ama adam eve girip de çevresinde lüksün kokusunu alınca, hemen saldırıya geçmişti.

Elaine onunla mücadele edip, evden kovmuştu.

Ama adam giderken olay çıkarmıştı.

Tabii Lina yine istifa etmişti. O bir Katolikti ve böyle şeylere dayanamazdı.

Elaine dört bardak sek votka içip, sevgili Merv'in önünde kendinden geçti.

Ve televizyonun verdiği flaş haberi kaçırdı. Neil Gray, Santa Monica'da bir barm park yerinde bir kalp krizi daha geçirmiş ve ölmüştü.

Las Vegas artık gerilerde kalmıştı. Deke arabasmı Los Angeles'a doğru sürerken, çölün ortasmdaki parlak kent ufukta kaybolup gitmişti. Uçmak, çöl yolunda sürat yapmak istiyordu, ama bunu yapmadı. Sürat limitinin üzerine çıkmadı. Dikkatli olması gerekiyordu.

Aklının içi kötü görüntülerle doluydu. Damarlarının içinden nefret akıyordu. Ama Joey'in onu izlediğini biliyordu. Tatlı, güzel Joey.

Orospu nerede?

Bir an için hatırlayamadı ve her yerini öfke kapladı.

Namussuz kan başka bir herifle.

Araba haykırarak durdu. Hiçbir şey göremiyordu, her yanını kızıl alevler kaplamıştı. Kırmızı... kan... Nita Carrolle'un kanı... Joey'in kanı.

Joey güvencedeydi. Onu günahından kurtarmıştı.

Las Vegas'a gitmek üzere yola çıkmadan önce, büyük otellerden birinde durmuş siyah gözlükler satın almıştı. Gözlükler öyle koyuydu ki, gözleri koruyucu merceğin ardından görünmüyordu.

Gözlükler hoşuna gitmişti. Dış dünyaya açılan pencerelere benziyorlardı. O ise pencerelerin ardmda güvencede oluyordu.

Joey onu beğenecekti. Bazen ona komplimanlar yapardı. Deke Andrews'un ardındaki gerçek kişiliği bilen tek kişi oydu.

Kendi adını düşünmek onu öfkelendirdi.

«Ben Deke Andrews değilim,» diye bağırdı.

Sonra arabadan indi ve boş yola işedi.

Annesinin kim olduğunu biliyordu.

Onu öldürmek için Los Angeles'a gidiyordu.

el

Neil Gray'in ölümü büyük bir şok olmuştu. Ama Buddy, bu durumun Sokak İnsanları filmim etkilemeyeceğini biliyordu. Yönetmenliği Montana'nm devraldığını herkes biliyordu. Söylenenlere göre, çekim tarihi bir hafta ertelenecekti.

San Diego'ya gidip, annesiyle barışmak için iyi bir fırsat olduğunu düşündü, fakat önce Angel'i istiyordu. Gereğinden fazla beklemişti. Ama onu bulmak pek o kadar kolay değildi. Onu aradı. Yoktu. Yine aradı. Hâlâ yoktu. Ev telefonunu istedi, ama vermediler. Sonunda arabasına atladı ve onu görebilmek amacıyla kuaför salonunun önünde tur atmaya başladı. Camlı resepsiyon masasında kıvırcık saçlı bir adam duruyordu.

Buddy arabayı parketti ve içeri giri. «Selam,» dedi. «Angel buralarda mı?»

Koko, gelenin Buddy olduğunu hemen anlamıştı. Adamın görünüşü gerçekten göz alıcıydı. Portakal renkli tulumunun fermuarıyla oynayarak, «Artık burada çalışmıyor,» dedi. Yalan da değildi. Bebek doğana kadar evde oturmasına karar vermişlerdi. Tabii Angel buna karşı çıkmıştı, ama Adrian'ın bir arkadaşa ihtiyacı olduğu gerekçesiyle onu kandırmayı başarmıştı.

«Onu nerede bulabilirim?»

«Bilmiyorum.» Koko yalan söylemesini hiç beceremezdi. Sinirli bir tavırla parmaklarıyla oynamaya başladı.

Buddy yirmi doları kıvırıp masanın üzerine uzattı. «Nerede?»

Koko parayı itti. «Gördüğün filmlerden mi öğrendin bu numarayı?»

O sırada Raymondo belirdi. Parlak kahverengi gözleriyle durumu bir anda kavradı. «Koko! Çok kötü bir mamasın. Satıyorsun! Hem de dükkânın ortasmda.»

«Defol!» dedi Koko.

Raymondo ıslık çalarak uzaklaştı. Ama ortaya laf atmaktan da kendini alamadı. «Angel'a söyleyeyim de gör. Bundan hiç hoşlanmayacak.»

«Yeter artık,» dedi Buddy, masanm üzerine öfkeyle uzanarak. «Ben onun kocasıyım. Karım nerede?»

«Senden boşanmak istiyor.»

Buddy, Koko'nun tulumunun fermuarını tuttu ve boğazına batana kadar yukarı çekti. «Ne-re-de?»

Koko'nun pek cesur olduğu söylenemezdi. Acıyla inledi. «Seni görmek istemiyor,» dedi nefes nefese. «Zavallı kızı neden yamız bırakmıyorsun?»

«Sen de neden konuşmuyorsun?»

«Angel benim arkadaşımdır. Ve zavallı kız, senden gördüğü kötü muameleden sonra gerçek arkadaş istiyor.» Koko boğazına batan fermuarı kurtardı. «Eğer burayı hemen terketmezsen polis çağıracağım.»

Buddy telefonu aldı ve hızla masaya çarparak kırdı. «Haydi, çağır bakalım. Karımı aramak hakkımdır. Ayrıca, onun nerede olduğunu söyleyene kadar her gün buraya geleceğim. Ne dediğimi anlıyor musun?»

Koko anlamasına anlamıştı, ama Angel'a sormadan yerini açıklamaya hiç niyeti yoktu. «Pekâlâ,» dedi sinirli bir sesle. «Angel'a söyleyeceğim. Eğer seni görmek istemezse, buraya bir daha gelmeyeceksin.»

«Eğer bunu bana kendisi söylerse.»

«Yarm. Aynı saatte.»

«Hayır, bugün, saat altıda yine geleceğim.» Buddy yürüyüp çıktı.

Koko birkaç dakika düşünüp, Angel'a telefon etti ve ona olanları anlattı. «Ne yapmak istiyorsun?» diye sordu merakla.

«Onunla konuşup, onu bir daha görmek istemediğimi söyleyeceğim,» dedi Angel.

«Ve de boşanmak istediğini,» diye ekledi Koko.

«Evet,» dedi Angel ve bunda kararlıydı. Ama saat altı olup da, Buddy telefon ettiğinde, onun sesini duyunca yumuşayıverdi.

«Her şey değişti,» dedi Buddy. «Şansım açıldı ve artık

beraber olmamızı istiyorum. Her şeye yeniden başlayalım. Ne diyorsun?»

Angel duraladı. «Buddy. Artık eskisi gibi olamayız. Ben değiştim. Yaşadığımız hayata geri dönmek istemiyorum.»

«Hey... beni dinlemiyorsun galiba. Geçmiş gerilerde kaldı. İkimiz de yapmamamız gereken şeyleri yaptık. Her şeye yeniden başlayalım, bebeğim.» Koko kollarını kavuşturmuş, dinlemiyor numarası yaparken, Buddy telefonun üzerine kapanmış, fısıldayarak konuşuyordu.

«Neden Sheily ile birlikte yaşamıyorsun?» diye sordu Angel umutsuzca. «O tam sana göre bir kız. Ben ona benzemiyorum.»

Buddy güldü. «Eğer onun gibi olsaydım, kendimi öldürürdüm!»

«Seni terkettiğimden beri onunla yaşıyorsun,» diye suçladı Angel. «Bana iki kez bir daha seni aramamamı söyledi. Anlayamıyorum. Benden istediğin nedir?»

«Bunu Sheily mi söyledi?» diye sordu Buddy inanamayarak. «Sana, beni aramamanı mı söyledi?»

«Ben yalan söylemem.»

«Ama Sheily söyler. Beni bırakıp gittiğinden beri seni arıyorum.»

«Onun evine mi yerleştin?»

«Hayır.»

Angel rahatlayarak içini çekti. Ona inanmak istiyordu, ama artık uçaktan yeni inen o saf kız olmadığı da kesindi.

«Seni görmem gerek,» dedi Buddy ısrarla. «Bu konuyu konuşmalıyız.» Ağzını ahizeye biraz daha yaklaştırdı. «Seni seviyorum, bebek. Yalnızca seni. Şimdiye kadar bunu anlaman gerekirdi.»

«Aklım karışık, Buddy.»

«Ben aklını çözerim.»

«Düşünmek için zamana ihtiyacım var.»

«Neyi düşünmek için? Harika bir evim, yeni bir arabam var. Bir filmde başrolde oynayacağım.»

«Biliyorum. Gazetede resmini gördüm. Senin için çok sevindim, Buddy.»

«Bizim için sevin. Çok güzel şeyler oldu, ama bunları paylaşmak için sana ihtiyacım var. Sen olmadan hiçbir şeyin anlamı yok. Bunu anlıyor musun?»

Buddy konuşurken, söylediklerinin gerçek olduğunu fark etti. Her şey istediği gibiydi, ama bir tek Angel eksikti. Angel ona geri döndüğünde bunu sır olarak saklamayacaktı. Bütün dünyaya açıklayacaktı. Ve eğer Sadie bundan hoşlanmazsa, kendi bilirdi. Angel onun karısıydı ve bundan gurur duyuyordu. Birlikte yeni bir başlangıç yapacaklardı ve bu kez her şeyi iyi olacaktı.

«Bana birkaç günlük zaman tam,» dedi' Angel sonunda.

«Neden birkaç gün?»

«Söylediklerinin ciddiyetinden ve yarın vazgeçmeyeceğinden emin olmak istiyorum.»

«Şaka mı yapıyorsun?»

«Hayır, çok ciddiyim,» dedi Angel ve sonra ekledi. «Hâuyuşturucu kullanıyor musun?»

«Hayır, artık esrar bile içmiyorum.» Duraladı. «Hiç değilse nerede kaldığını söyleyemez misin?»

«Arkadaşlarımla kalıyorum.»

«Nerede?»

«Bu önemli değil. Yarın yine aynı saatte konuşalım.»

«Tamam.»

«Ama ben söyleyene kadar beni görmeye çalışmayacağına söz ver.»

«İzci sözü.»

Angel hafifçe güldü. «Sen asla izci olmadın, Buddy.»

«Şimdi oldum.»

Angel ona telefon numarasım verdi ve Buddy daha telefon kapanmadan numarayı ezberlemişti.

Koko ona kötü kötü bakıyordu.

Buddy hiç konuşmadı. Arkasına bile bakmadan salondan çıktı.

Artık Angel'i geri alması' bir zaman meselesiydi.

«Sokak İnsanları iptal edildi,» dedi Oliver birden. «Bitti. Kaput.»

Montana söylenenleri anlayamamış gibi ona baktı. Oliver'in pırıl pırıl, cilalı ve tertemiz ofisindeydiler. Neil Gray bir saat önce gömülmüştü. Sade ve asil bir cenaze töreni olmuştu.

Montana son derece soğukkanlı ve ifadesizdi.

Maralee ise kendini tabutun üzerine atıp, haykırarak ağlamıştı.

«Ne?» dedi sonunda duyduklarma inanamayarak.

«Bu iş bitti.» Oliver onun kederli bir dul olduğunu bile bile bu anın keyfini çıkartıyordu. «Bu film, bana gecikmelerle birlikte bir servete maloldu. Ve şimdi... Neil'in bu zamansız ölümünden dolayı, sigortadan parayı alıp kayıplarımı kapatabilirim.»

«Ne yapabilirsin?»

«Merak etme, sen de paranı alacaksın.»

Montana'nm sesi kontrollüydü, ama içinden tir tir titriyordu. «Anlamak istediğim bir şey var. Sigortadan para alabilmek için mi filmi iptal ediyorsun?»

«İş iştir. Bu kentte sağ kalabilmek istiyorsan, uyanık olmalısın.»

Bunca zamandır biriken duygular birden ağzından döküldü. «Seni yeteneksiz, yağcı herif. Bunu nasıl yaparsm?»

«Düşüncelerini kendine saklamaktan vazgeçmelisin, Montana. Konuş, aklından ne geçiyorsa söyle.» Oliver çok eğleniyordu. Şimdi tüm güç ondaydı ve bunu kullanıyordu.

Montana kendini çabuk toparladı. Perişan olduğunu görme zevkini ona tattırmamaya kararlıydı. «Oliver,» dedi makul bir sesle. «Bu filmin benim için ne ifade ettiğini herhalde biliyorsun. Önemli ve iyi bir film. İyi de para getirecek. Sigortadan alacağmdan daha çok para.»

«Her filmde risk vardır.» dedi Oliver. «Başrollerde Robert Redford ile Jane Fonda oynasa bile, kimse halkın bu filmi tutup tutmayacağını bilemez. İşte ben parayı böyle kazandım, riskli işlere girmeyerek.»

«Ciddi olamazsın.»

«Film iptal edildi.»

Montana onunla tartışamayacak kadar yorgundu. «Se-

nin ilgilendiğin tek şey bu mu, para mı?» diye sordu bıkkın bir ifadeyle.

«Şöyle diyebiliriz: Bu işe laf olsun diye girmedim.»

«Harikasm!»

«Ben de seni çok seviyorum.»

Montana ofisten başı yukanda, ama ruhu yeni olarak çıktı. Neil'e çok ihtiyacı olduğu zamanlar olmuştu. İşte bu da onlardan biriydi. Ofisine yürüdü ve kapıyı çarparak kapadı. Sonra derin bir nefes aldı ve biriken gözyaşlarına hâkim olmaya çalıştı.

Neil'e ihtiyacı yoktu. Onsuz yaşamayı öğrenmişti. Zor durumlarda ağlamanm hiçbir faydası yoktu. Güçlü olup, yapması gerekenleri yapmalıydı.

Neil öldü, diye düşündü. Ve kendi yüzünden öldü. Bir an için her yerini öfke kapladı. Bir zamanlar aşkları her şeyin üstündeydi, ama sonra zaman geçmiş ve her şey değişmişti.

Neil onu terketmişti.

Ama Montana yaşayacaktı.

Sonunda gözyaşlarını bıraktı.

Kendini daha iyi hissediyordu.

Sadıe haberi sakinlikle karşıladı. Böyle bir durumla ilk **kpz** karşılaşmıyordu. Sinemacılık böyleydi işte, ne olacağı önceden kestirilemezdi.

Beverly Wilshire Oteli'nde içki içerken, Oliver ona durumu anlattı. Ayrıca, Neil'in üzerinde çalışmakta olduğu diğer proje (Gina Germaine'in rol alacağı) için bir yönetmen bulduğunu da söyledi.

«Çalışmalara hemen başlayabiliriz,» dedi Oliver. «Gina buna sevinecektir. Onun için çok daha uygun bir rol.»

«Tamamlanmış bir senaryo olduğunu bile bilmiyordum.» diye cevapladı Sadie, şaşkınlık içinde.

«Birkaç hafta öncesine kadar yoktu. Ama anlaşmayı imzaladıktan sonra, işi ben ele aldım. Şimdi elimizde bir senaryo var. Tabii biraz üzerinde oynamak gerekecek.»

«Okumam gerek,» dedi Sadie. «İmzaladığımız anlaşmaya göre, filmi Neil yönetecekti. Şimdi söylediğin ise bambaşka bir hikâye.»

«Ama halledebiliriz, değil mi Sadie?»

Sadie birden evet demek istemiyordu. «Bakacağız,» dedi düşünceli bir şekilde suyunu yudumlayarak. «Senaryoda Buddy Hudson'a göre bir şey var mı? Tabii çok iyi bir rol olması gerek. Bunu baştan bilmende yarar var.»

«Sanırım bir şey buluruz.»

«Bir şey yeterli değil. Çok iyi bir rol olmalı.»

«Senaryoyu okusana.»

«Okuyacağım.»

«Ve çabuk oku, lütfen.»

«Ne telaşlı tipsin, Oliver.»

«Senin gibi, Sadie.»

Koko eve her zamankinden geç geldi. Angel mutfakta kızarmış tavur hazırlarken, Adrian televizyonun önüne oturmuş erkek go-go dansörlerini izliyordu.

«Ah... ne güzel! Benim canım çıkarken siz burada evcilik oynuyorsunuz.»

Adrian uzaktan kumandanın düğmesine bastı ve ekranı kararttı. «Neyin var?»

«Hiç. Yalnız Angel'in sert kocası tarafından fiziksel saldırıya uğradım. Madam neredeler?»

«Mutfakta.»

«Ha! Henüz kocasmm kollarma atmadı mı kendini?»

«Ne odu?» diye sordu Adrian dikkatle.

«Bilmen gerekir,» dedi Koko. «Burada onunla birlikteydin.»

«Onu sonsuza dek burada tutanlayız,» dedi Adrian kısık bir sesle.

«Tanrı aşkına. Bana konferans vermekten vazgeç. Biliyorum. Angel kendine bakabilecek kadar büyük. Ama Adrian!» Gözleri buğulanır gibi oldu. «Bunu nasıl anlatabilirim ki? Angel çok tatlı bir kız. Burada, bizimle kalmalı ki, onu koruyabilelim.»

Koko, Angel'in odaya girdiğini duymadı. Angel kapınm yanında sessizce duruyordu. «Teşekkür ederim, Koko,» diye mırıldandı hafifçe. «Ama merak etme, her ne olursa olsun görüşmeye devam edeceğiz ve her zaman dost kalacağız. Bana yardım ettiğini asla unutmayacağım.»

«Öyleyse ona dönmeye karar verdin?»

Angel'in elleri karnındaki şişlik üzerinde gezindi. «Ona bir şans daha tanımalıyım.»

«Ha!» diye bağırdı Koko.' «Bunu yaptığına pişman olacaksın.»

Ross, Gina'nm İtalyan mozayıklarıyla kaplı yüzme havuzunun kenarına uzanmış, iki Japon bahçıvanm egzotik ağaçlar ve bitkilerle uğraşmalarım izliyordu. Hizmetçi ona buzlu çay verirken, bu hayatın tam ona göre olduğunu düşündü. Tüm bu lüks ve eğlence için bir kuruş ödememişti. Bunu daha önce neden düşünmemişti acaba? Kendine çalışan bir kadın bul, arkana yaslan ve keyfine bak. Ne de olsa, yıllardır kadınlar tarafından sömürülmüştü. Eh, bunun karşılığında da bir şeyler hak etmiş sayılırdı.

Bugün doğum günüydü. Sonunda elli yaşma varmış ve bunun sandığı kadar üzücü omadığmı fark etmişti. Uyandığında, doğum günü olduğunu Gina'ya söylemişti. Aslında söylemek istemiyordu, ama insan her gün elli yaşma basmıyordu ki. Sonra, artık yaşını saklayacak durumda da değildi. Sinema yıllıklarında yıllardır adı geçiyordu. Elli yaşma geldiyse, bu yaşlandığını göstermezdi. Paul Newman ve Charles Bronson gibileri için yaş önemsizdi.

«Neden daha önce söylemedin?» diye bağırdı Gina. «Büyük bir parti düzenlerdik.»

Ross büyük bir parti filan istemiyordu. Gerçi kendisi için bedavadan bir parti verilmesi hiç fena olmazdı, ama evde verdikleri partinin yorgunluğunu üzerinden daha yeni atabilmişti.

Gina ona bir sürü fiziksel doğum günü armağanları vererek, onu yorgun ama mutlu etti. Sonra giyindi ve Sadie ile buluşmak üzere yola çıktı.

Ross kalktı, buzlu çayından bir yudum aldı ve senaryoyu gözden geçirmeye başladı. Kendi konuşmalarının altı kırmızı kalemle çizilmişti. Hepsini su gibi ezberlemişti. Eskiden sete gider kulağında kalanlarla idare ederdi. Ama şimdi, durum farklıydı. Eline büyük bir fırsat geçmişti ve bunu kaçırmaya hiç niyeti yoktu.

Gina Germaine oldum olası duygulu bir insan değildi. Yalnızca kendini ve halk üzerinde bıraktığı etkiyi düşünürdü. Neil Gray öldüğünde, **zavallı Neil, ne kötü bir ölüm** diye düşünmemişti. **Tanrıya şükür, benimle birlikteyken ölmedi. Buna asla dayanamazdım,** diye düşünmüştü.

Siyah danteller giyinip NeiPin cenazesine gitmiş, yanında duran Ross Conti ile fotoğrafçılara mutlu pozlar vermişti. Ross Conti ile birlikte olması halkın çok ilgisini çekiyordu. Ayrıca, yatak odasındaki beraberlikleri de çok ilgi çekiciydi'. Onun yanında bir erkek için oldukça güçlüydü.

Sadie, Bistro Gardens'da yemek yerlerken Sokak İnsanları'nın iptal edildiğini söylediğinde, Gina bağırmak üzere ağzını açtı.

Sadie hemen onu susturup, Neil'in planlamış olduğu diğer filmden, senaryonun tamamlanacağından, yeni bir yönetmen bulunacağmdan ve bu işi Olıver Easterne'in organize edeceğinden söz etti.

«Senaryoyu dün akşam okudum,» dedi Sadie. «Senin için çok daha iyi bir rol. Bana güvenmelisin, hayatım.»

Gina, Sadie'ye her zaman güvenirdi. Onun verdiği kararlar hep olumlu sonuçlar vermişti. Marul yaprağını çiğnedi ve sonra öyle bir şey söyledi ki, Sadie elindeki bardağı neredeyse düşürüyordu.»

«Eğer Ross için de bir rol varsa kabul ederim.»

«Ne?» diye atıldı Sadie.

«Harika bir çiftiz,» diye açıkladı Gina Germaine heyecanla. «Basın bize bayılıyor. Perdede bir bomba gibi patlarız. Ayarla bu işi; bunu yapacak gücün var.»

«Senaryoda Ross'a göre bir şey yok,» dedi Sadie.

«Öyleyse yazsınlar.»

Sadie, marul yaprağı çiğnemekte olan müşterisine baktı. Ross bu çıkarcı sarışını neden seçmişti acaba? Sadie onu, kendisi için istemişti ama şimdi Gina'ya kaptırmıştı. Daha da kötüsü, sakat bir adama tahta bir bacak bile vermeyecek kadar bencil olan Gina, Ross'a yardım etmek istiyordu. «Sen ne söylediğinin farkmda mısın?» diye sordu.

«Tabii ki farkındayım,» dedi Gina.

«Biraz daha iyi düşünsen uygun olur. Ross için yeni bir rol yazmak, haftalar, hatta aylar sürebilir. Dolayısıyla da film gecikir. Ve senin hemen çalışmaya başlaman gerek. Umarım bunu biliyorsundur.»

Gina düşünceli bir ifadeyle menajerine baktı. Şu Sadie her zaman çok mantıklı konuşurdu. Ross'la birlikte oynamak belki de o kadar iyi bir fikir değildi. «Haklısın. Sanırım beklememem gerekiyor. Bana senaryoyu hemen gönderiver.»

Sadie büyük Vuitton çantasına vurdu. «Yanımda.»

«Bu arada,» dedi Gina, «Bugün Ross'un doğum günü. Bu gece Bistro'da bir sürpriz parti veriyorum. Lütfen sen de gel. Buddy'e de söyle.»

Sadie'nin isteyebileceği son şey Ross'un doğum gününü kutlamaktı, ama iş işti ve Gina değerli bir müşteriydi.

«Hiç kaçırır mıyım, hayatım.»

Gina saat dörtte armağanlarla eve döndü. Yanmda bir italyan dergisinin fotoğrafçısı vardı. Ross'u Gucci'den aldığı armağanlara boğarken, fotoğrafçı bu duygusal sahneyi poz poz çekiyordu.

Ama Ross, bu pahalı armağanları, çekilen fotoğraflara karşılık dergi tarafından alındığını bilmiyordu. Durmadan Gina'nm poposuna dokunan, bu dar ve beyaz pantolonlu fotoğrafçıdan hoşlanmadığı halde, her şey çok hoşuna gitmişti.

«Bu akşam Bistro'da yemek yiyeceğiz,» dedi Gina. «Birkaç arkadaşla birlikte.»

«Kimler?»

Gina sır saklarmış gibi kıkırdadı. «Bekle ve gör. Sürprizlere bayılırım. Sen bayılmaz mısın?»

«Ne?» Buddy'nin yüzünde büyük bir şaşkınlık ifadesi oluşmuştu.

«Filmcilik işinde kesin bir şey yoktur,» dedi Sadie.

«Ama rol bana verilmişti,» dedi Buddy.

«Evet, öyle.»

«Bana bunu yapamazlar!» diye bağırdı Buddy.

«Yapımcılar Tanrı gibidirler. İstediklerini yaparlar.»

«Allah belalarını versin!» diye haykırdı.

Ferdie kapıdan başını uzattı. «Bir şey mi oldu?»

«Hayır, bir şey yok. Sağol.» dedi Sadie.

Buddy konuşulanları duymuyordu bile. Bir sandalyeye oturup kendi kendine mırıldanmaya başladı.

Sadie altın bir dolmakalem alıp, masanm üzerine vurmaya başladı. «Kendine gel. Bu o kadar önemli bir şey değil. Paranı alacaksm. Ayrıca, kendine mükemmel bir reklam yapma fırsatını buldun. Daha iyi bir şey çıkacaktır.» Yeni bir şey çıkmış olduğunu ona henüz söylemek istemiyordu. Bir müşteriyle uğraşırken, zamanlama çok önemliydi.

«Tanrım!» diye içini çekti Buddy. «Montana biliyor mu?»

«Evet. Yarm gazetelerde çıkacak. Ve Buddy, sana süpriz yapacaktım, ama şimdi söyleyeceğim. Pazartesi günü afişin Amerika'nın her yerine asılacak. Şimdi biraz toparlan ve keyfine bak. Bu akşam Gina bir parti veriyor, orada olmanı istiyorum. Kimbilir, belki de akşama kadar bir şeyler çıkar. Batı'nm en hızlı menajeri diye boşuna adım çıkmamış!»

Buddy hevesli görünmeye çalışarak başını salladı ve ne talihsiz olduğunu düşündü. Her defasmda karşısına bir engel çıkıyordu.

Gina akşam için, sağdan soldan yardım görerek hazırlanırdı. Her gün saat altıda, Güney Amerikalı profesyonel bir makyajcı eve gelirdi. Onun arkasından Macar bir masör ve daha sonra Fransız bir kuaför.

Japon bahçıvanlar, Filipinli hizmetçiler ve Gina'nm İngiliz sekreteriyle evin içi Birleşmiş Milletler'den farksızdı.

Yedi harika yatak odası, yedi uygun banyo, altı adet çok büyük oturma odası, ayrı hizmetçi bölümü ve otel mutfağı büyüklüğünde bir mutfak. Tüm bunlara rağmen, Ross kendine uygun bir yer bulmakta güçlük çekmişti.

Evin içindekiler, ona alıştığı şekilde davranmıyorlardı ve bu da onu son derece sinirlendiriyordu. Kendisinin de bir yıldız olduğunu unutup, ona bir yıldızın erkek arkadaşı muamelesi yapıyorlardı.

Gina makyajı ve saçının yapılmasına ara verip, onun yanma geldi. «Bugün menajerini aradın mı?» diye sordu.

«Aramam mı gerekiyordu?»

«Tatlım, herkes günde en az iki kez menajeriyle konuşmalıdır.»

«Neden?»

«Çünkü olup bitenlerden haberdar olman gerekir.» **Lanet olsun,** diye düşündü Gina. **Sokak İnsanları'nın iptal edildiğini daha bilmiyor. Ona ben söylemeyeceğim. O salak menajeri neden aramadı acaba?**

«Vücudumda olup bitenlerden haberdar olmaya ne dersin?» diye sordu Ross sırıtarak.

«Yaşlı bir herif için oldukça hızlısın. Ama bir dahaki sefere makyajım yapılmadan haber ver, olur mu?» Gina telaşla yürürken, «Menajerini ara,» diye seslendi.

Ross'un nutkun tutulmuştu. **Yaşlı** herif. Dalga geçiyor olmalıydı. Zira kendisinin de on dokuz yaşında bir taze olduğu söylenemezdi.

Kendine buzlu bir viski hazırladı ve aynalı barm üzerindeki görüntüsünü hayranlıkla izledi. Yaşlı olsun olmasın, hepsinin canına okuyacak güçteydi. Ross Conti öyle kolay kolay vazgeçecek insan değildi.

Elaine ile Maralee yeniden görüşmeye başlamışlardı. Beraberliklerinin sıkıcı olması, hiç olmamasından daha iyiydi.

iki kadının da görüntüsü pek iç açıcı olmadığından, Ma Maison, Bistro Gardens, Jimmy's ve diğer sosyetik lo-

kantalarda görünmekten kaçmıyorlardı. Bunun yerine, havuz kenarında oturuyor, cildi mahveden güneş banyoları yapıyor ve bardak bardak alkollü içkiler içiyorlardı. Elaine'in arkadaşından istemiş olduğu on bin dolar unutulmuştu.

Elaine, Ross'tan başka söz etmiyordu.

Maralee, Neil'den başka söz etmiyordu.

Ron Gordino ve Randy Felix'den hiç söz edilmiyordu. Ama değerlerin, kim olduğun ya da kaç paran olduğunla ölçüldüğü bu kentte, başka türlü bir davranış beklenemezdi.

Montana köpürüyordu. Tepedeki şahane manzaralı evinin içinde bir aşağı bir yukarı yürüyor, Oliver Easterne'a aklına gelen her türlü küfürü savuruyor, kendini çaresiz hissediyordu. Bu, alışık olmadığı bir duyguydu ve hiç hoşuna gitmiyordu.

Sinemacılık.

Bu işin üzerine gitmek gerekiyordu.

New York'taki avukatını arayıp, Sokak İnsanları filminin haklarmı geri almasını söylemişti. Avukat onu bir saat sonra aradığında, bunun olanaksız olduğunu bildirmişti.

«Olanaksız hiçbir şey yoktur,» diye bağırdı.

«Pekâlâ, uğraşacağım. Ama neden endişeleniyorsun? Param aldın.»

Savile Row'dan alınmış o takım elbiselerin içinde duygusuz bir aptal olduğunu anlamıştı zaten. Paranın ne önemi vardı ki?

Avukatmı değiştirmeye karar verdi.

Neil'in masasını gözden geçirerek sakinleşmeye çalıştı. Bir çekmecenin içinde Sokak İnsanları'nın ilk müsvettesini buldu. Başlık sayfasının üzerinde kendi el yazısıyla şöyle yazılmıştı: **Sevgili kocama - birlikte tüm engelleri yeneceğiz.**

Öyle mi olmuştu? Tam Neil'e ihtiyacı olduğu sırada onu bırakıp gitmişti.

Kafasmda bir fikir belirdi ve günlerden beri ilk kez olarak gülümsedi. OliVer'a kolay kolay unutamayacağı bir

şey gösterecekti. Hatta tüm kentin kolay kolay unutamayacağı bir şey.

Evet, yapacaktı bunu.

Neil'in ona öğretmiş olduğu bir sözü hatırlayınca, gülümsemesi daha da arttı. **Öfkeyi bırak, intikam almaya bak.**

62

Bir şey başlamaya görsün, gerisi çorap söküğü gibi geliyordu. Leon bunca yıllık yaşamında hep böyle olduğunu fark etmişti. İçinden bir ses Deke Andrews'un artık kaçamayacağını, mutlaka yakalanacağını söylüyordu. Pittsburgh, Texas ve şimdi de Las Vegas. Arkasında ölüler bırakarak yol alıyordu. İki sokak kadını, bir eşcinsel, kimliği belirlenemeyen bir otostopçu. Giderek bir şekil belirmeye başlıyordu. Deke düşük insanların peşindeydi. Onun düşmanı, vücutlarını satan kadınlardı.

Kiralık arabasıyla çöl yolundan Las Vegas'a doğru ilerlerken, bunları düşünüyordu. Ve bir düşünce daha. İki gün önce Barstow'da meydana gelen kundakçılık ve cinayetle Deke'in ilgisi var mıydı? Orada bulunduğunu gösteren hiçbir belirti yoktu. Bina bir kibrit kutusu gibi' yanarak, tüm delilleri yok etmişti. Ama sekreterin yanık bedeni üzerinde yapılan otopsi, kızın üst üste aldığı bıçak darbeleriyle öldüğünü belirlemişti. Bu olayla Deke Andrews'u bağdaştıracak hiçbir delil yoktu, ama Leon'un içinde bir his vardı ve bu hisleri çoğu kez doğru çıkıyordu.

Arabasıyla hızla ilerlerken, batıya doğru giderek artan trafiğin farkında değildi. Eğer olsaydı, Los Angeles'a doğru Çilgm gibi giden kahverengi araba dikkatini çekmiş olurdu. Arabanın sürücüsü Deke Andrews'du. Maske gibi bir yüz ve ölüm kusan bakışlarını gizleyen güneş gözlükleri.

Leon bir an için ürperir gibi oldu. Öne uzandı ve havalandırmayı kapadı.

Las Vegal'ın ışıkları uzaktan hoş geldin dermişcesine göz kırpıyordu.

63

Telefonla son dakikada yapılan davete, doğal olarak kimse evet demiyordu, ama Gina'nm sekreteri, ikna kabiliyeti olan son derece akıllı bir İngiliz kızıydı. Ayrıca, o gece başka bir davet olmaması da yardımcı olmuştu. Ne bir açılış, ne bir özel gösteri, ne de bir parti. Dolayısıyla, Ross* un doğum gününü kutlamak için Canon Yolu'ndaki Bistro' nun üst kalttaki odasında bir grup saygıdeğer konuk toplanmıştı.

Gina. ile Ross her zamanki gibi geç geldiler. Sokakta onları bekleyen bir sürü gazeteci vardı. Gina, Ross'un koluna girerek onlara poz poz resim çektirdi.

Ross, onu hafifçe itti. Ceketini buruşturuyordu.

Lokantaya girdiler ve konukların beklemekte oldukları üst kata çıktılar. Sonuç Ross'u çok şaşırtmıştı. En fazla bir düzine insan olacağını sanmıştı, ama içeride en azından altmış kişi vardı.

Gina ona döndü ve bembeyaz dişlerini göstererek, gülümsedi. «Hiç de kötü sayılmaz, değil mi? Üstelik son dakikada hazırlanmış bir davet için.»

Ross odayı gözden geçirdi ve kasılarak, «Ben bir yıldızım. Onları istediğim an getirtebilirim,» dedi.

«Tabii ki getirtirsin. Ama benim de telefon etmem yardımcı oldu.»

Gina, Ross'un menajerinin Sokak İnsanları'nın iptal edilmiş olduğunu haber vermiş olmasını umuyordu. Ama

içinden bir ses, o salak herifin bunu yapmadığını söylüyordu. Çünkü eğer Ross durumu bilmiş olsa, şimdi böyle sakin ve mutlu dolaşamazdı.

Neyse. Bu onun sorunu değildi. Kötü haberci olmaya da niyeti yoktu. Oliver ya da başka birisi haberi vermişti. Daha sonra Ross ona gelip, «Neden bana söylemedin?» diye sorduğunda da, omuzlarını silkip, «Sana menajerini aramanı söylemiştim,» diyecekti. Sonra da, ne kadar ilgili ve düşünceli olduğunu anlaması için, «Ayrıca, doğum gününü mahvetmek istemedim,» diye ekleyecekti.

Buddy kapının önünde durup içeri baktı. İçerisi şöhret, güç ve para kokuyordu. Bir an için kendini buraya ait hissetti.

Henüz değil Buddy, henüz değil. Kendini kaptırma. Sakin ol.

Sadie'yi evinden almayı teklif etmişti, ama Sadie kabul etmemişti. Şimdi buraya gelmiş, tanıdık bir yüz arıyordu.

Karen Lancaster bir masada İngiliz rock yıldızı Josh Speed, bir televizyon komedyeni ve değişik tipte üç kişiyle oturuyordu.

Josh, komedyen ve Karen heyecanla konuşurlarken, dağınık saçlı, sıska vücutlu üç tip ilgiyle onları dinliyordu.

Buddy oraya doğru yürüdü. Tanıdığı başka kimseyi görememişti.

«Hey, Karen, nasılsın?»

Karen başını kaldırıp ona baktı. Tanımamıştı.

«Buddy,» diye hatırlattı Buddy. «Buddy Hudson.»

Josh Speed ve komedyen birbirlerine baktılar ve üçe kadar sayıp, «Buddy... Buddy Hudson,» diye bağırdılar. Sonra gülmeye başladılar.

Onlar kadar sarhoş olan Karen da gülmeye başladı. Sonra üç garip tip onlara katıldı.

Komedyenin yüzündeki gülümseme kayboldu. «Neden gülüyorsun?» diye sordu kıza.

Kızın gülümsemesi dondu. «Hiç,» diye fısıldadı.

Buddy geriledi. Burada bulunmasının nedenini bilemiyordu. Sadie ona iyi haberler verebileceğini söylemişti ve Buddy ona güveniyordu.

Bara yaklaştı ve portakal suyu istedi. Daha önceden Angel ile konuşmuş ve ona filmin iptal edildiğini söylemişti. «Ama menajerim Sadie La Salle, bana başka bir rol bulacağını söylüyor. Sonra paramı da alıyorum. Zengin olduk, bebeğim.»

Buddy, Angel'a yalan söylemediği için gururlanıyordu. Angel da bunu takdir etmiş gibiydi, çünkü sesi yumuşak ve duyguluydu. Buddy onun dönmesinin artık gün meselesi olduğunu biliyordu.

Odanın bir köşesinde bir gösteri yapımcısı ve bebek yüzlü karısıyla konuşmakta olan Sadie, Buddy'nin geldiğini fark etmişti. Onu dikkatle izledi. Buddy kendini son derece iyi satıyordu. Bara doğru yürürken, birçok kadının ona baktıklarını gördü.

«Yeni müşterimi nasıl buldun?» diye sordu yapımcının karısına.

Neşeli kocasından en az otuz yaş küçük olan kadın, Buddy'e baktı. «Çok yakışıklı,» dedi, kuğu gibi beyaz boynunu saran yakut-pırlanta karışımı gerdanlığa dokunarak.

«Evet, öyle,» diye onayladı Sadie. «Çok ünlü bir yıldız olacak.»

«Onu gösteriye çıkartalım mı?» diye sordu yapımcı.

«Üzgünüm,» dedi Sadie. «İlk gösteri için Carson'a söz verdim. Ama ikincisini sana verebilirim.»

«Haydi Sadie, bırak bu numaraları. Onu önce ben istiyorum. Bir gün söyle.»

«Bunu yarm konuşsak nasıl olur?» dedi Sadie ve özür dileyerek Buddy'nin yanma yürüdü.

Tüm kuralları bilince, oyunu oynayıp da kazanmak ne kadar kolaydı.

Buddy'nin omuzuna dokundu. «Tam zamanında geldin. Harika görünüyorsun. Ve portakal suyu içiyorsun. Sana böyle davranmanın çok zor olmadığını söylemiştim, değil mi?»

Buddy pişmanlıkla gülümsedi ve omuzlarını silkti. «Galiba bu oyunu oynamayı öğrendim.»

«Öyleyse şunu dinle. Büyük bir olasılıkla Gina'nm yeni filminde başrol oynayacaksın.»

Buddy birden irkildi. «Şaka mı yapıyorsun?»

«Sadie La Salle şaka yapmaz.»

Tanrım! Neden Gina'ya daha iyi davranmamıştı? Belki de şimdi onu istemeyecekti.

«Ne zaman belli olacak? Ne tür bir rol? Senaryoyu görebilir miyim?»

«Senaryo yeniden yazılıyor. Hazır olduğunda Gina ile bir deneme filmi çevireceksin. Ve eğer yıldızlarınız uyuşursa...»

Buddy birtakım sorunlar çıkacağını anlamıştı. «Yeni bir deneme filmi mi çevirmem gerekiyor?» diye sordu.

«Evet, ama çok başarılı olacağından kesinlikle eminim. Sen değil misin?»

Buddy başını salladı ama pek emin değildi.

«Gülümse, hayatım. Çevrene sempatik görün. Ve bu gece, yeni filmin yapımcısı olan Oliver Easterne'a son derece nazik olmanı istiyorum. Rol arkadaşın Gina Germaine'e ise çok iyi davranmalısın.»

«Elimden geleni yaparım.»

«Daha da iyisini istiyorum.»

«Gina'nm benden hoşlandığını sanmıyorum.»

«Öyleyse hoşlanmasmı sağla. Bunu yapmak senin için o kadar zor olmamalı.»

«Onunla yatmamı mı istiyorsun?» diye sordu Buddy öfkeyle. «Çünkü eğer öyleyse, iş için kendimi satmadığımı bilmeni isterim.»

«Öyle bir şey yaptığmı söylemedim. Ve benimle bir daha böyle konuşma sakın.»

Buddy başını eğdi. «Affedersin.»

«Gel bakalım. İşe Oliver ile başlayalım.»

«Tatlım. Üzgünüm çok, filmin yok. Adam'a teklif et-

mek ama o istememek. Ona uygun rol değil. Sana uygun. Hayatım, çok üzüldüm.»

Ross, Bibi Sutton'a boş gözlerle baktı. Bu kadının konuşmasından bir tek kelime anlamıyordu.

«Tatlım, Elaine? Şimdi iyi mi? Duydum çok içiyormuş. Ama şimdi' iyi, değil mi?»

«Her zamanki gibi harika görünüyorsun, Bibi.» Ross öne eğildi ve onun kulağına fısıldadı. «Bir gün seni bir yerde yaklayacağım ve harika şeyler yapacağım.»

Bibi utangaç bir şekilde gülümsedi. «Seni yaramaz çocuk !»

O sırada Adam Sutton belirdi ve Ross'a nazikçe selam verip, «Lazar'lar ve Wilder'lar onlarla birlikte oturmamızı istiyorlar,» dedi.

«Evet?» Bibi daha iyi bir teklif alabilmek için çevresine bakmdı. «Bir dakika sonra geliyorum.»

Adam yürüyüp gitti. Ross yine öne eğildi. «Eğer şimdi çarşafların arasmda olsaydık...»

«Ross! Ne kötü çocuksun!»

«Kötü çocuk da kim?» Karen Lancaster bej saten elbisesi ve kalkık göğüsleri ile ortaya atıldı. Yanında rock yıldızı vardı. «Bu Josh Speed,» diye tanıttı. «Şu sırada Amerika turu yapıyor. Bu, geldiği ilk Hollywood partisi ve son derece sıkılmış. Öyle değil mi, tatlım?»

Adam tam bir Londralı aksanıyla konuşuyordu. «Şey, pek sayılmaz. Aslmda çok eğleniyorum.»

«Konuşması Mick Jagger'ı andırıyor,» dedi Karen bilmişçesine. «Ama Mick taklit yapıyor tabii. Josh ise gerçek İngiliz.»

«George nasıl, tatlım?» diye sordu Bibi.

Karen cevap vermedi. Öfkeyle Ross'a baktı. «Filminin iptal edildiğine çok sevindim.»

«Gidip bir şeyler içelim mi?» dedi Josh.

Karen onun kolunu tuttu. «Kaç yaşındasın?»

«Yirmi iki.»

Bibi konuşmadan sıkılıp, yanlarından ayrıldı.

«Sahi mi? Ross elli yaşmda, biliyor musun. Bugün elli

yaşına bastı.» Karen bir kahkaha attı. «Aslında senin büyükbaban olacak yaşta.»

İkisi de gülüştüler.

Ross'un canı sıkılmıştı. Büyükbabaymış! Ne saçma konuşuyordu. Sonra filmin iptal edilmesi de ne demekti? Çevresine bakmıp Gina'yı aradı ve hanımlar tuvaletine gitmekte olan Sadie ile göz göze geldi. Birbirlerine soğuk bir ifadeyle selam verip, yürüdüler.

Gina, Oliver'la derin bir sohbete dalmıştı. Ross onların yanma yaklaştı.

«Eğleniyor musun?» diye sordu Gina.

Ross'un gözleri, Gina'nm açık göğüslerine takıldı. «Sanırım bir süre sonra daha çok eğleneceğim,» dedi poposuna bir çimdik atarak.

«Ne kadar üzüldüğümü bilemezsin,» dedi Oliver sahte bir tavırla. «Ama böyle şeyler olağandır. Bunu sana söylememe gerek yok, kendinde bilirsin.»

«Kusura bakmayın,» dedi Gina aceleyle. «Wolfie'ye hoşgeldin demem gerek.»

«Neden üzüldüğünü anlayamadım,» dedi Ross.

«Bu durumu anlayabilecek kadar uzun süredir bu iştesin,» diye devam etti Oliver. «Paranı alıp kaçabildiğin sürece, hiçbir şeyin önemi yok. Öyle değil mi?»

Ross birden beyninden vurulmuşa döndü.

Menajerini ara.

Tatlım, üzgünüm çok, filmin yok.

Filminin iptal edildiğine çok sevindim.

Tanrım! Ne olup bittiğini anlaması için süper zekâ olmasına gerek yoktu.

«Oliver,» dedi birden. «Bana ne olup bittiğini anlatır mısın, lütfen.»

Buddy hızlı öğreniyordu. İnsanlara iyi davranmak demek, onları ilgiyle dinleyip sözlerini kesmemek demekti. Her kelimeyi can kulağıyla dinleyip, ilgili görünmeye çalıştı ve gözlerini onlardan hiç ayırmadı. Ama onunla konuşanlar

iki kez konuşmalarını yarıda kesip, daha ilginç kişilerle konuşmak üzere kayboldular.

Adam Sutton da o değerli zamanından birkaç dakika ayırabilmişti.

«Bence geleceğin çok parlak,» dedi Adam. «Ve tabii Sadie La Salle menajerin olduğu...» Ama cümlesini bitiremedi. Bibi'nin çağırdığını görünce, hemen koşuverdi.

Buddy Gina'yı gördü. Derin bir nefes alıp onun yanına gitti.

Gina ona soğuk bir selam verdi.

Buddy tüm sempatikliğiyle konuşmaya çalıştı.

Gina az sonra gevşedi. «Bir film yıldızıyla yatmak hakkındaki fikirlerin değişti mi?» diye sordu.

O sırada yanlarına gelen Gina'nm özel reklam danışmanı, Buddy'i cevap vermekten kurtardı. Adam Buddy'e aşağılayıcı bir tavırla baktı, Gina'nm koluna, sahibiymiş gibi girdi ve «Army Archerd seninle konuşmak istiyor,» dedi.

Buddy salonda gezinmeye başladı. Para kokusunu alıyor, bu ortama ait olmak, tanınmak istiyordu. Sonra birden Wolfie Schweicker'i gördü ve kasılıp kaldı. Şişko herif hikâye anlatmaktaydı. Zira hepsi kahkahadan kırılıyorlardı.

Yağtopu. Buddy ona içinden yağtopu derdi. Yağtopu.

Ona bir kez daha baktı ve lanetli parti gecesinde Tony'e kokain verenin o olduğundan kesinlikle emin oldu. Gözlerini ondan ayıramıyordu. Siyah gözleri sanki donup kalmıştı.

Wolfie birinin kendine baktığını hissedip başını çevirdi. Birden seks duygularının kabardığını hissetti. «Bu kim?» diye sordu Bibi'ye.

Bibi şöyle bir baktı. «Sadie'nin yeni keşfi. Önemli biri değil, hayatım. Neden sordun?»

«Onu George'un şerefine verilen partide de görmüştüm. Merak ettim.»

Wolfie gözlerini Buddy'den ayırdı ve Bibi ile ilgilenmeye devam etti. Gina'nm göğsü beline kadar açık olan kırmızı elbisesini inceledi. «Hmmm...» dedi övünerek. «Bence bu elbisede biraz Zody'nin, biraz da Frederick'in parmağı

var, öyle değil mi?»

Ve dev pastanın içinden, üzerinde küçücük beyaz bir bikiniden başka hiçbir şey olmayan, kızıl saçlı bir kız çıktı. Herkes bağırıp «Doğum Günün Kutlu Olsun» şarkısını söylerken, tüm iş konuşmaları durmuş, bütün gözler yarı çıplak kızı incelemeye başlamıştı. Kız dolgun bir fıstık olmasına rağmen, iş konuşmalarını uzun süre engelleyecek kadar dolgun değildi.

Ross rolünü iyi oynadı. Nerede nasıl davranacağını çok iyi bilirdi. Sırıtıp, gereken tüm sesleri çıkardı. Kucağındaki fıstığı itmeye çalışırken, bir yandan da pastanın üzerindeki elli mumu söndürdü. Ve bu arada devamlı gülümsüyordu.

Çılgm Gina Germaine. Onu böyle iğrenç bir gösteriye alet etmeye nasıl cüret edebilmişti? Hem de filmin iptal edildiğini bile bile bunu ona nasıl yapmıştı?

Bu salak karı ona neden söylememişti? Onu yalnız yakalayabilmek için sabırsızlanıyordu. Tüm bu olaydan iğreniyordu, ama güzel gülümsemesi hâlâ yerindeydi. Çevrelerinde biraz kırışıklık oluşmuş olmakla birlikte hâlâ çarpıcı olan o mavi gözler odayı tarıyordu.

Aşağılanmıştı. Sadie ona böyle bir şey yapmazdı.

«Sana biraz kokain getirebilirim,» diye fısıldadı dizinde oturmakta olan kız.

«Defol.» Ross ayağa kalktı ve kızı hafifçe itti.

«Konuşma istiyoruz,» diye bağırdı biri ve bu istek odanın içinde yankılandı.

Onlara konuşma filan yapmaya hiç niyeti yoktu.

Yağtopunu görmek Buddy'nm gecesini mahvetmişti.

Gitmek istiyordu.

Angel'i istiyordu.

«Ben gitsem olur mu?» diye sordu Sadie'ye.

«Pekâlâ,» dedi Sadie. «Pazartesi günü konuşuruz Yarın Palm Springs'e gidiyorum, ama hafta içinde döneceğim ve Oliver'dan sana göre bir şey koparacağım. Hiç merak etme, her şey düzelecek.»

«Umarım öyle olur.»

Buddy arabayı hızla sürerek eve gitti ve Angel'in numarasını çevirdi.

«Evet,» diye cevap verdi bir erkek sesi.

Angel ona iki eşcinsel herifle oturduğunu söylemişti. «Angel, lütfen,» dedi.

«Angel uyuyor.»

Buddy sesindeki öfkeyi bastırmaya çalıştı. «Lütfen bana bir iyilik yap ve onu uyandır. Bu çok önemlidir.»

«Kimin aradığını sorabilir miyim?»

«Buddy.»

«Bir dakika.»

Uzun bir bekleyiş ve sonunda Angel telefona geldi. «Böyle devam edemem,» diye bağırdı Buddy. «Seninle birlikte olmak istiyorum.»

«İçki mi içtin Buddy?»

«İçki miçki içmedim, bebek.»

«Seninle bir anlaşma yapmıştık. Neden beni gece yarısı arıyorsun?»

«Çünkü birbirimize karşı dürüst olmaya karar vermiştik. Ve eğer ben dürüst davranacaksam, sensiz bir gün daha yaşayamayacağımı öğrenmen gerekiyordu.»

«Buddy...»

«Seni seviyorum. Birlikte olmalıyız.»

«Bilemiyorum...» diye başladı Angel tereddüt ederek.

«Evet, biliyorsun ve ben sana bazı şeyler açıklamak istiyorum.» Buddy derin bir nefes aldı. «Örneğin, sana hiç sözünü etmediğim bir annem var.»

«Ailenin bir araba kazasmda öldüklerini söylemiştin,» dedi Angel suçlarcasına.

«Sana ne söylediğimi biliyorum. Ama bundan böyle gerçek ve yalnız gerçek var, tamam mı?»

«Evet.»

«Annem San Diego'da yaşıyor. Onu on yıldan beri görmedim.» Bir an duraladı. «Bazı şeyleri halletmem gerekiyor. Bunun için yarm sabah oraya gidip, annemi göreceğim. Ve döndüğümde, seni bizim evimizde bulmak istiyo-

rum. Benim için bunu yapar mısın, bebeğim? Çünkü benim için çok önemlisin ve artık aramıza yalanların girmesini istemiyorum.» Buddy biraz duralayıp, Angel'in evet demesini bekledi. «Haydi Angel. Artık her şeyin düzeldiğini biliyorsun.»

Buddy'i seven bir kişi vardı. Hiç değilse bir kişi.

«Pekâlâ,» diye fısıldadı Angel.

Angel'i sonsuz bir aşkla seviyordu. Bundan böyle hayatında en önemli şey Angel olacaktı. O olmadan hiçbir şeyin anlamı yoktu. Hâlâ istediği', ama uğrunda yalan söylemeyi reddettiği mesleği bile buna dahildi.

«Yarın öğleden sonra beşte bir araba gelip seni alacak. Hizmetçi seni içeri alır. Ben de beş ya da altıda dönerim Eğer gecikirsem, ararım.»

Angel ona adresini verdi.

«Yarın,» dedi Buddy. «Asla pişman olmayacaksın.»

«Lanet olsun!» diye haykırdı Ross.

«Lütfen gülümse... evin dışında fotoğrafçılar var,» dedi Gina öfkeyle.

«O lanet olası fotoğrafçılar kimin umurunda?» diye bağırdı Ross. Boynundaki damarlar, telefon kordonları gibi kabarmıştı.

«Benim umurumda.»

«Öyleyse sana da lanet olsun!»

«Böyle bağırmaktan vazgeçsen nasü olur?»

«Emredersiniz, hanımefendi!»

Partiden ayrıldıklarından beri birbirlerine bağırıyorlardı.

Yalnız kaldıkları an, «Filmin iptal edildiğini biliyor muydun?» diye sordu Ross.

«Evet, biliyordum. Ama bunu sana söylemek benim görevim değil. Sana menajerini aramanı söylemiştim.»

«Sen söyleseydin çok mu zahmet olurdu?»

«Menajerinin aptal olması benim suçum mu?»

Kavga önce küfürle başlamış, sonra daha gerçek bir

savaşa dönüşmüştü. Ross hayatında bu kadar öfkelendiğini hatırlamıyordu.

Limuzin Gina'nm evinin kapısına yaklaşıyordu. Fotoğrafçılar onlara doğru ilerliyordu. Ama Gina'nm Ross'a söylemeyi unuttuğu bir şey vardı. Reklam danışmanma, gecenin sonunda Ross'la nişanlandığını açıklayacağını söylemiş, danışman da, onlar lokantadan ayrılmadan yarım saat önce bütün gazetecilere haber vermişti. Şimdi bütün gazeteciler merakla onları bekliyorlardı.

Gina, basma böyle bir açıklama yapmak için yanlış bir zaman seçmiş olduğunu fark etti.

Şoförle kendisi arasındaki camlı bölmeyi açan düğmeye basarken, «Oh, Tanrım!» diye bağırdı. «Sakın kapının önünde durma. »

«Korkarım durmak zorundayız, Bayan Germaine. Kapının uzaktan kontrol mekanizması arabada değil.))

«Neden değil?» diye bağırdı Gina.

Şoför, ben nereden bileyim, sadece bu gece için kiralandım dercesine omuzlarını silkti ve beyaz limuzini durdurdu.

Fotoğrafçılar birden hücum ettiler. Ross öfkeyle bakıyordu.

Gina'nm yüz ifadesi birden değişti ve hafif bir gülümsemeye dönüştü. Sonra camı açtı. «Selam, çocuklar,» dedi sevimli bir tavırla. Kendi sempatik kişiliği ve Ross'un mantığı sayesinde bu karmaşadan kurtulacaklarına inanıyordu. «Buraya toplanmanızı neye borçluyum acaba?»

Gazetecilerin hepsi aynı soruyu sordular. Kendisi ve Ross Conti düğün yapmayı düşünüyorlar mıydı?

«Düğün mü?» diye haykırdı Ross. Artık öfkesine hâkim olamıyordu. «Birincisi, ben evli bir erkeğim. Ve ikincisi - bunu iyice dinleyin baylar ve bayanlar - Hollywood'da kalan son kadın bile olsa, Gina Germaine ile asla evlenmem !»

Hollywood Bulvarı gece hayatına başlamıştı. Sokak kadınları, eşcinseller, aracılar, esrar satıcıları geçit yapıyorlardı.

Deke çevresine bakarak arabayı yavaşça sürdü.

Kırmızı ışıkta durduğunda, iki sıkıntılı sokak kadını arabaya doğru yürüdüler.

«Üçlüye ne dersin?» diye birlikte sordular. «Ne istersen sen söyle.»

Deke, hayır anlamında başını salladı ve koyu renk gözlüklerini sildi. Orospular. Dünya bunlarla doluydu işte.

Kadınlardan biri' takma tırnaklı sıska elini Deke'in kolu üzerine koyarak, «Haydi aslanım,» diye heveslendirmeye çalıştı.

«Bu günahlar bizi öldürecek,» dedi Deke ve kadının elini öyle bir itti ki, takma tırnaklardan üç tanesi çıktı ve arabanm içine düştü.

«Allah belanı versin!» diye bağırdı kadın öfkeyle. Sonra değerli tırnaklarını alabilmek için kapıyı açmaya çalıştı.

Deke birden gaza basıp gitti. Kadın küfürler yağdırarak yere düştü.

Hollywood Bulvarı. Melekler Kentine giriş yolu. Mikrop dolu. Dünyanın süprüntülerini taşıyan mikroplarla dopdolu. Ve Düzen Sağlayıcı olarak, bu iğrenç pisliği temizlemek onun göreviydi. O, böyle işler yapmak için dünyaya gönderilmişti. Ama önce. . . . . bir kadını bulması gerekiyordu. Bir orospu anne. Joey önce bu kadının işini halletmesini isterdi. Deke'e öyle söylemişti. Joey onun yanından hiç ayrılmamıştı. İyi' bir kızdı Joey - tatlı bir kız.

Los Angeles. Melekler Kenti.

Orospular kenti, U.S.A.

«Anne,» dedi yüksek sesle, «Kim olduğunu biliyorum. Seni yakında bulacağım. Söz veriyorum.»

«İyi kovboy,» dedi Joey. Öyle tatlı, öyle güzeldi ki. Etek-

liği dizlerinin üzerine sıvanmış, uslu uslu oturuyordu.

Pırıl pırıl parlayan ışıklı **Motel** yazıları dikkatini çekti.

«Yoruldun mu, Joey?» diye sordu merakla. «Duralım mı?»

Joey gitmişti.

Orospu yok olmuştu.

Deke, çizmesinin kenarında duran bıçağı elledi. Onu bir daha gördüğünde parça parça kesecekti.

65

Buddy uyuyamıyordu. Angel ile konuştuktan sonra evin içinde huzursuz adımlarla dolanıp durmuştu. Bir karar vermişti ve şimdi bunu uygulaması gerekiyordu. Annesiyle yüzleşme fikri pek hoş gelmiyordu, ama bir an önce bitirmesi daha iyi olacaktı.

Ya Sadie? Ona durumu pazartesiden, yani afişleri tüm Amerika'ya dağıtılmadan önce söylemeyi düşünmüştü.

Yatağın üzerine uzandı ve ne yapacağını düşünerek uykuya daldı. Uyandığmda bir cevap bulmuştu.

Cumartesi sabahı saat yedide Sadie'yi uyandırıp, kendi dürüstlük hikâyelerini anlatacak cesareti yoktu. Ama San Diego'ya gitmeden önce Ferdie'nin evine uğrayıp durumu ona anlatmak o kadar cesaret isteyen bir şey değildi.

Ferdie kalkmış ve giyinmişti. Kırmızı gömleği ve ona uygun şortuyla, oldukça süslüydü. Yanmış bedenine yağ sürmüştü ve adaleleri görünüyordu. Ofisteki o asık suratlı adamla ilgisi yoktu. Yaratmak istediği görüntünün dışında bir görüntüyle yakalanmış olduğu için de biraz utanmış gibiydi. Kapının önünde dağınık saçlı, on dört on beş yaşlarında bir genç çocuk belirince, utancı daha da arttı. «Kim geldi?» diye sordu çocuk.

Çocuğun üzerinde, beline sardığı bir havludan başka hiçbir şey yoktu.

«Sen mutfağa dön,» diye bağırdı Ferdie. Sesinin tonu son derece ciddiydi.

«Uyanmış olduğuna sevindim,» dedi Buddy.

«Uyanmış olmam bir şeyi değiştirecek miydi ki?»

«İki seçeneğim vardı. Yani seni ya da Sadie'yi uyandıracaktım. Ve seni uyandırmanın daha akıllıca olacağına karar verdim.»

«Peki, nerede oturduğumu nasıl öğrendin?»

«Telefon rehberinden.»

«Sanırım acil bir durum var. Öyle mi?»

«Kesinlikle öyle.»

Ferdie öfkeli bir tavırla içini çekti. «İçeri gir bari.»

«Hey, ne kadar da konukseversin!»

«Sabahın yedisinde ne bekliyordun? Çiçekler ve bando mu?»

Buddy onun arkasından geniş daireye girdi. Eski tip bir şöminenin üzerinde, Marilyn Monroe'nun, Andy Warhol tarafından yapılmış ipek bir baskısı asılıydı. Altına da boyları kısalmış iki mum yerleştirilmişti.

Buddy söylenmesini beklemeden oturdu ve «Fazla kalamayacağım,» dedi.

«Çok yazık!»

Mutfakta dolaşmakta olan genç, varlığmdan herkesi haberdar etmek istermişçesine, teybi sonuna kadar açmış, punk müziği dinliyordu.

«Tanrım!» diye bağırdı Ferdie. Sonra sesini daha da yükselterek haykırdı. «Kulaklıkları taksana, Rocky.» Sonra Buddy'e döndü. «Evet? Söyle bakalım. Pazartesiye kadar bekleyemeyecek olan bu haberin ne olduğunu duymak için sabırsızlanıyorum.»

«San Diego'ya gidiyorum.»

«Kısa bir yolculuk mu, yoksa oraya mı yerleşiyorsun?»

«Sadie'ye dürüst davranmalıyım.»

«Ahhh... biliyorum.» Ferdie bilmiş bir tavırla gülümsedi. «Sen aslında eşcinselsin ve artık bunu saklamaktan

bıktın. İlginç haberin bu muydu?»

«Bırak bu saçmaları. Bu iş çok ciddi.» Buddy kalktı ve pencereye yürüdü. Dışarıda, iki kız vardı. Biri havuzun kenarında ip atlıyor, diğeri de havuzda yüzüyordu. «Şey... Sadie'ye anlatmadığım bazı şeyler var.»

«Ne gibi?» diye sordu Ferdie.

«Evli olmam gibi. Çok güzel bir karım var ve artık bunu bir sır olarak saklamak istemiyorum.»

«Aman Tanrım!»

«Sadie bu işe bozulur mu dersin?»

«Şöyle diyebiliriz. Sevincinden masanın üzerine çıkıp göbek atmayacağı kesin.»

Buddy omuzlarını silkti. «Eh, ne yapalım. Durum böyle.» Sonra pencereden dışarı baktı. «Ben, şey... bu haberi ona söylemeni rica edeceğim.»

«Teşekkür ederim. Ne kadar naziksin. Ama bu ilginç teklifini geri çevirmek zorundayım. Pazartesi günü kendin söylersin.»

«Bunu yapamam.»

«Neden?»

«Çünkü Sadie'nin bugün bilmesi gerekiyor. Pazartesi günü afişler asılacak. Daha fazla bekleyemem. Bu işin hemen yapılması gerek.»

Ferdie sıkılmış görünüyordu.

Buddy pencereden dönerek, «Dinle,» dedi. «Eğer bu işi yaparsan, ben de sana bir iyilik borçlu olurum. Tamam mı?»

«Belki.»

«Bak, bu kentte alacaklı olmanın ne kadar önemli bir şey olduğunu ikimiz de biliyoruz. Öyle değü mi?»

Ferdie isteksizce başmı salladı.

«Hey, benim ne olacağımı kim bilebilir ki?» diye devam etti Buddy heyecanla. «Çok ünlü bir yıldız olabileceğim gibi bir hiç olarak da kalabilirim. Bu bir kumardır, öyle değil mi?» Uzanıp Ferdie'nin omuzuna dokundu. «Ama dediğim gibi, çok ünlü biri olursam, borçlu olduğum iyiliğin bir karşılığı olmalı, öyle değil mi? Haksız mıyım?»

Ferdie içini çekti. Baskı ve sempatinin öldürücü birle-

şimine asla karşı koyamazdı. Ayrıca, Buddy'nin bir an önce çıkıp gitmesini istiyordu. «Pekâlâ, pekâlâ. İstediğini yapacağım. Günümü mahvetmek pahasına olsa da yapacağım. Şimdi söyle bakalım, Sadie'ye söylememi istediğin şey nedir?»

«Ona evli olduğumu söyleyeceksin. Karınım adı Angel. Ve çok güzel bir kız.»

«Oh, harika. Benim bulduğum kız mı bu?»

«Merak etme; yeni evlenmedik. Çok önceden ' evlenmiştik.»

«Öyleyse neden...»

Ferdie duraladı. Genç çocuk kulaklarmda kulaklık, elleriyle tempo tutarak odaya girmişti. «Ferdie,» dedi çocuk, «pikniğe ne zaman gidiyoruz?»

«Sen giyindiğin zaman.»

Genç çocuk belindeki havlunun düğümünü birden çözüverdi.

«Tanrı aşkına...» diye başladı Ferdie, ama çocuğun içinde ince bir beyaz bikini olduğunu görünce sustu.

Buddy kapıya gitmişti bile. «Pazartesi sabahı ofiste olacağımı Sadie'ye söyle.»

Ferdie onu geçirdi. «Merak etme, seni bekleyecektir.» Sonra sesini alçalttı. «Ve lütfen özel hayatım hakkmda kimseye bir şey söyleme. Özellikle Sadie'ye.»

Buddy gözünü kırptı. «Anlaştık. Biliyor musun, Ferdie? Gerçeği söylemek, yıllardır duyduğum en güzel duygu!»

«Evet,» dedi Ferdie bıkkın bir sesle. «Özellikle bu gerçeği senin yerine söyleyen ben olunca.»

66

Bir mektup. Özel ulak. Las Vegas'ta Leon Rosemont'a.

Sevgili Leon,

Birlikte güzel günler geçirdik.
Ama bazen güzel günler sona eriyor.
Bu çok üzücü...
Ama aynı zamanda da... gerçek.
Tatilimiz bitti ve ben eve gidiyorum - tek başıma.
Güzel günleri her zaman hatırlayacağım.
Millie

Leon mektubu daha önce almış, çabucak okumuş ve cebine tıkıştırmıştı. Şimdi bununla uğraşacak vakti yoktu. Her şey çok çabuk gelişmeye başlamıştı.

Las Vegas'a, bir sokak kadınının cinayetiyle ilgili araştırma yapmaya gelmiş ve Deke Andrews'un bulunduğu ve başka bir cinayet daha işlediği eve çağırılmıştı.

Ölüm zamanı.

Yaşlı kadmm fotoğrafları çekilirken, Leon midesinin bulandığmı hissetti. Kadmm yüzünde korku ve ölümün ürkütücü gülümsemesi vardı.

Katliam... kan... dehşet.

Deke Andrews'un parmak izleri her yere bulaşmıştı. Artık izini saklamak için bir çaba da göstermiyordu.

Banyodaki aynanm üzerine dudak boyasıyla şunlar yazılmıştı : **Ben düzen sağlayıcıyım. Orospu anne - seni bulacağım.** Sanki dikkat etmesine gerek yokmuş gibi davranmıştı.

Leon, cesedi bulan hizmetçiyle konuştu. Kadın kriz geçiriyordu. Kimseyi görmemişti. Yalnızca anlaşılmaz bir şekilde yün bir hırkadan söz ediyordu.

Nita Carrolle kimdi? Deke Andrews neden her zamanki düzenini bozarak onun evine girmişti? Ve onu neden öldürmüştü?

Bağlantı neydi?

Leon çalışmaya başladı ve bir yaşamdan arda kalanları tek tek gözden geçirdi. Bütün gece çalıştıktan sonra, cumartesi sabahı, saat yedi buçukta aradığını buldu. Bodrum katındaki giysi yığınlarının arasına saklanmış eski bir defter gözüne çarptı. Defterin bazıları kopmuş sarı sayfalarını ilgiyle inceledi. Düşünceleri doğru çıkmıştı. Deke And-

rews evlat edinilmişti, ama yasal yollardan değil. Nita Carrolle ve kızkardeşi Noreen yasadışı yoldan çocuk satıyorlardı.

Sonunda bilmece biraz anlam kazanmaya başlamıştı. Leon, Deke Andrews'un kokusunu burnunda duyar gibi oldu. Yapılacak çok şey vardı.

67

Elaine gözlerinin içine giren parlak güneş ışığıyla uyandı. Perdeleri kapamayı yine unutmuştu ve saban güneşi yatak odasına gelmişti. Birkaç dakika kıpırdamadan yattı. Çünkü kıpırdadığı an, başının son zamanlarda her sabah olduğu gibi, zonklamaya başlayacağını biliyordu.

Ve kıpırdadı. Beyni zonkluyordu. İçki içmemeye yemin etmişti ve koskoca günü içkisiz geçirebilmek için, sabahlan portakal suyunun içine bir miktar votka koyuyordu.

Elaine Conti, sen bir alkoliksin.

Kesinlikle değilim, Etta. İstediğim an bırakabilirim.

Kimi kandırıyorsun sen? Alkole ihtiyacın var. Acıyı dindiriyor.

Yarın bırakacağım. Lanet olsun, Etta. Beni yalnız bırak.

Sallanarak banyoya yürüdü ve bir önceki gece neler yapmış olduğunu hatırlamaya çalıştı. Beynini zorladığı halde bir tek şey olsun hatırlayamamıştı.

Maralee. Yoksa onunla birlikte bir yere mi gitmişlerdi?

Hayır. Maralee iki gün önce babasıyla birlikte Avrupa' ya gitmişti. Yoksa daha önce mi gitmişti? Gerçekten hatırlayamıyordu.

Kendini toparlasan iyi olacak, Elaine.

Sen de beni bıraksan iyi olacak, Etta.

Aynaya bile bakmadan banyodan çıktı ve mutfağa yürüdü.

Elaine Conti. Boya yerine güneşten yanan, kusursuz ve bembeyaz bir cilt. Hafifçe dolgun bir vücut - en azından beş kilo almıştı. Beverly Hills hanımlarının geceleri yatarken giydikleri saten gecelik yerine, Ross'un eski pijamasının üstü giyilmiş ve kolları yukarı sıvanmıştı. Çok kötü görünmesi gerekirken, oldukça iyi görünüyor sayılırdı. Belki gözlerinin çevresi biraz kırışmıştı, ama her zamanki yirmi dört saat bakımlı Elaine Conti'den çok daha çekiciydi.

Ama doğal olarak kendisi bunun farkında değildi. Çok kötü göründüğünden kesinlikle emindi. Ama o kimseyi görmediğine, kimse de onu görmediğine göre, hiç önemli değildi. Lina bile evden gitmişti.

Buzdolabındaki portakal suyu birkaç günlüktü, ama bardağı yarısına kadar doldurdu ve üzerine de az demlemeyecek bir miktar votka ekledi. Uyku mahmurluğunu atsın diye! Sonra masaya oturdu ve önündeki upuzun ve yapayalnız hafta sonunu nasıl geçireceğini düşünmeye başladı.

Ross, Elaine'den kısa bir süre sonra uyandı. Ama geceyi, Elaine gibi rahat bir yatakta geçirmemişti. Altın rengi Corniche'inin arka koltuğu bu görevi görmüştü. Belki dünyanın en rahat yeri olduğu söylenemezdi, ama Gina Germaine'in o muhteşem yatağını paylaşmaktan bin kat daha iyiydi. Tanrım! Gina'nm adını bile duymak istemiyordu.

Arabanın kapısını ayağıyla açtı, dışarı çıktı ve her yeri tutulmuş bedenini tutarak, gerindi.

Garajın içinde bir fare dolaşıyordu. Beverly Hils farelerle doluydu zaten. Dört ayaklı ve iki ayaklı türlerinden.

Ross Conti. Sinema Yıldızı. Böyle bir şekilde uyuyor.

Belki tesadüftü, ama Elaine'ı terkettiğinden beri hiçbir şey istediği gibi gitmemişti. İşte bu yüzden de eve geri dönmüştü. Ama ne yazık ki, eve giremeyecek kadar geç gelmişti. Önceki gece zili on dakika süreyle çalmıştı, ama kimse cevap vermemişti. Evin anahtarını da, Gina'nm evindeki eşyaları arasında unutmuştu. Eve girememesi kötü olmuştu fakat geri dönmeye hiç niyeti yoktu. Çevredeki tüm komşu köpekleri havlamaya başlayınca, eve girme girişiminden

vazgeçip, araoayı evin arkasındaki yola sürmüştü. Ve orada, uzaktan kontrol mekanizmasını kullanarak garajı açmış, içeri girip arabayı park etmiş ve arka koltuğa kıvrılıp uyumuştu.

Tanrım! Sırtı çok kötü ağrıyordu ve şu anda tuvalete gitmesi hayatındaki en önemli şeydi.

Lina'nm evde olacağını umuyordu. Elaine'in güzel uykusunu bozmak istemiyordu. Kahramanını karşılamak için keyfinin yerinde olması gerekti.

68

Deke istediğinden fazla bilgi almıştı. Şimdi bu bilgi beyninin içini, ölü bir sığırın leşini didikleyen kurtlar gibi doldurmuştu. Beynini yiyorlar, onu çıldırtıyorlardı.

Nita Carrolle.

Önce hiç konuşmamıştı.

Taa ki, o şişko bedenine bıçağı batırana kadar. Sonra sözcükler, kıpkırmızı taze kan gibi dökülüvermişlerdi.

Nita çok şey biliyordu. Yaşlıydı, ama hafızası son derece keskindi. Deke, Winifred ve Willis Andrews'dan söz ettiğinde bir an duralamış, ama sonra hatırlamıştı. Ve hatta bunu kanıtlayacak belgeleri bile bulmuştu.

Deke annesinin kim olduğunu biliyordu.

Onun nerede olduğunu da.

Hemen Joey'i düşündü. Artık Joey ile annesini tanıştırabilecekti. Joey - güzel Joey. O gerçek bir sinema yıldızı olabilirdi. Sokakları dolduran çöplüklerden çok daha güzeldi.

Bir daha onu gördüğünde bunu söyleyecekti. Ve Joey buna bayılacaktı. Onu öpecek, ona sarılacak ve ona yine yakışıklı kovboyum diyecekti...

Onu çok özlemişti.

Bütün sorunları halledince, ona döner miydi acaba? Bunu da soracaktı.

Ama tabii ki Düzen Sağlayıcı yalvarmayacaktı.

Ya da para ödemeyecekti.

Ona para vermiş miydi yoksa? Emin değildi.

Belki bir kerelik.

O iğrenç bir orospudan başka hiçbir şey değildi.

Beyninin içi öfke doluydu. Onu bu iğrenç dünyaya getiren kadının adı beynini kemiriyordu.

Nita Carrolle'un sözcükleri kulağından gitmiyordu.

«Annelerin kim olduğunu her zaman bilirdim... Benim bebeklerim özeldiler... Yaşadıkları hayatı izlemeye çalışırdım... Onları asla ucuza satmazdım... Başı derde giren zavallı kızlar... Annen çok başarılı oldu... Annen... Senin annen...

Annesine lanet olsundu;

Onu terketmişti. Onu başkalarına vermişti. Onu bir çöplük gibi atmıştı.

Namussuz karı onu asla istememişti.

Bunu ödeyecekti.

Kanıyla.

Yavaş yavaş.

69

«Bugün gidiyorum,» dedi Angel hafifçe fısıldayarak.

«Evet, biliyorum,» dedi Koko öfkeyle. Hem bardağına kahve doldurmaya hem de yemek yemeye çalışıyordu.

Angel fincanı onun elinden aldı.

Koko hemen elini uzattı. «Teşekkür ederim, kendi kahvemi doldurabilirim.»

Angel içini çekti. «Neden bana kızgınsın?»

«Kim kızgın? Tabii ki kızgın filan değilim.»

«Lütfen sinirlenme.» Angel hafifçe onun koluna dokundu. «Bana ayakta durabilmesini öğreten sensin. Sen olmasaydın, Buddy'e bir fırsat daha tanıma gücünü kendimde bulamazdım.»

«Hah!» diye bağırdı Koko. «Umarım ne yaptığmm farkmdasmdır.»

«Aramızdaki ilişkinin düzeleceği ve çocuğumun bir babası olacağı umuduyla, kocama geri dönüyorum.»

«Adrian ve ben ona babalık yapardık,» dedi Koko.

«Manevi babası olur musunuz?»

«Mario Puzo gibi mi?»

«Kim?»

«Oh, Tannm! Hâlâ fazla bir şey bilmiyorsun, değil mi?»

«Sayende çok şey öğrendim. Dükkânm iş aramaya gelen o aptal kız değilim artık.»

«Sen hiçbir zaman aptal değildin. Yalnızca dayanılmaz şekilde tatlıydın!»

İkisi gülüşüp, birbirlerine sarıldılar.

«Vedalaşmaktan nefret ederim,» dedi Koko.

«Saat beşe kadar buradayım,» dedi Angel.

«Biliyorsun, cumartesi en yoğun günümüzdür. O zamana kadar dönemem.»

«Buddy'i hafta içinde bir gün size getirebilir miyim?»

«Tanrım! Mutlaka getirmen mi gerekiyor?»

«Lütfen. »

«Pekâlâ.»

Birbirlerine yine sarıldılar. Koko onun ipeksi sarı saçlarını okşadı ve başını omzuna dayadı. «Mutlu olmanı dilerim, tatlım,» diye fısıldadı.

«Olacağım,» dedi Angel. «Olacağımı biliyorum.»

Montana, Neil için yas tutmuyordu. Evlilikleri sırasında, Neil iki iyi arkadaşını kaybetmişti ve iki seferinde de aynı şeyi söylemişti. «Asla geri bakmayacaksın. Ne olursa olsun ileri bakacaksın ve namussuzlara fırsat vermeyecek-

sin.» Bunları söyledikten sonra da sarhoş olmuştu.

Montana, Neil'in kendisi için yas tutmasından hoşlanmayacağını biliyordu. Ve o da tutmadı. Bunun yerine, Oliver'i harekete geçirmek için planlar yapmaya başladı. Bunu yapması için çok düşünmesi gerekmişti, ama sonunda başardı. Şimdi her şey hazırdı ve her aklma gelişinde keyifle sırıtıyordu. Pazartesi Oliver'in günüydü ve sabırsızlık içinde bekliyordu.

Bu arada Neil'in eşyalarını ve kendine ait olan şeyleri toparladı.

Cumartesi sabahı tanıdığı bir emlakçi olan Stephan Shaphiro'yu aradı. Adam eve bakmaya geldi.

«Hemen satışa çıkar,» dedi Montana. «Bu işi tümüyle sana bırakıyorum. Pazartesi günü New York'a uçuyorum.»

İki milyon dolar Stephan'a fazla gelmemiş gibiydi. «Tabii adamını bulabilirsek,» diye de ekledi.

Birilerini arayıp gideceğini haber vermeyi düşündü. Ama sonra gerçek dostlarının tümünün zaten New York'ta yaşadıkları aklına geldi. Los Angeles'da yalnızca birkaç tanıdığı vardı. Gidip gitmemesi onlar için farkedecek miydi? Büyük bir olasılıkla, hayır.

Buddy Hudson'u aradı, ama bulamadı. Gitmeden önce onu bir kez daha arayacaktı. Filmin iptal edilmesi hakkında duyduğu birtakım saçma sapan nedenler yeterli değildi. Bu konuda doğru dürüst bir açıklamayı hak etmişti.

Elveda, California. Burayı kendine göre özleyecekti. Okyanusu ve plajı. Dağları ve parkları. Güneşli bir yerde yaşamanın baştan çıkarıcı havasını. Ve tabii, tepedeki evlerinin manzarasını. Peri masalarmdaki ülkeleri andıran o özel ışık hüzmelerini.

Evet. Los Angeles'i özleyeceğini biliyordu, ama Neil ne demişti? «Asla geri bakmayacaksın...»

Buddy eski evinin önünden üç kez geçti. Sokak ve ev hiç değişmemişti. Her şey aynıydı. Ne bekliyordu ki? Evinin bulunduğu yere yeni gökdelenler ve yollar yapılmış olması-

nı ve böylece annesini bulmasının olanaksızlaşmasını mı?

Böyle bir şey olmamıştı. Annesini aramamak için mazereti yoktu.

Belki de annesi artık burada yaşamıyordu.

Belki de ölmüştü.

Buddy öyle olmasını umuyordu.

Ve böyle bir şey umduğu için de kendinden nefret ediyordu.

Kendini hiç iyi hissetmiyordu. Neden eve gidip zili çalmıyor ve bu işi bir an önce halletmiyordu?

Kararı bir ifadeyle arabadan inmeye hazırlanırken, eski evinin ön kapısı açıldı ve yedi yaşlarında bir çocuk dışarı çıktı. Buddy durakladı. Çocuk kahverengi bir arabaya doğru koştu, arka kapıyı açtı ve içeri girdi. Evin ön kapısı hâlâ açık duruyordu. Buddy bekledi. Annesi her an dışarı çıkabilirdi.

Ve çıktı da.

Buddy kendini evden kaçmış olduğu günkü gibi suçlu hissederek, arabanın içine saklandı. Kendini on altı yaşında gibi hissediyordu. Ve annesi hiç mi hiç değişmemişti.

Bu onu çok şaşırtmıştı. Nedense annesinin on yıl içinde çok değişmiş olacağını sanmış, hatta ümit etmişti. Ama hiç değişmemiş olduğu uzaktan bile belli oluyordu. Belki saçının modeli değişmişti ama hepsi buydu. Gür dalgalar halinde beline kadar uzanan saçları şimdi omuz boyunda kesilmişti ve bu onu Buddy'nin hatırladığından da genç gösteriyordu.

Annesi kaç yaşındaydı? Buddy bu soruyu sekiz yaşındayken sorduğunu hatırladı. Annesi şöyle cevap vermişti: «Bir hanım yaşını asla söylemez. Bunu hiç unutma lütfen.»

Annesi sekiz yaşında bir çocuğa, hem de kendi çocuğuna bile yaşmı söylemek istememişti.

Kadm arabaya bindi ve aksi yöne giderek, Buddy'i orada, sıkıntılar içinde bırakıverdi.

Buddy oralarda oyalanıp, annesiyle çocuğun dönmelerini beklemenin aptallık olacağına karar verdi. San Diego' da yapılacak başka işleri de vardı. Ayrıca, her şeyi bir an

önce halledip, Los Angeles'a, Angel'a dönmesi iyi olacaktı. Wolfie Schweicker.

Artık polise söylemenin zamanı gelmemiş miydi?

Birbirleriyle karşılaştıklarında ikisi de uyanıktı.

Aman Tanrım, şu haline bak, diye düşündü Elaine.

Aman Tanrım, şu haline bak, diye düşündü Ross.

Ortak yönleri çok olan bir karı-kocaydılar.

«Lina nerede?» diye sordu Ross.

«İstifa etti,» dedi' Elaine. Tırnaklarının kırılmış, saçının dağınık ve kıyafetinin uygunsuz olduğunu, uzun süredir ilk kez fark ediyordu.

«Bu benim pijamamın üstü,» diye suçladı Ross.

«Biliyorum,» dedi Elaine. Nedense kendini son derece keyifli hissediyordu.

«İçeri' giriyor muyum?»

«Giriyor musun?»

«Burası benim evim, öyle değil mi?»

Elaine başını salladı. Ross sadakatsiz, yalancı bir namussuzdu. Ona kendine başka bir ev bulmasını söylemeliydi.

Ama aynı zamanda da sadakatsiz ve yalancı kocasıydı. Ve geri gelmişti.

«İçeri girsene,» dedi Elaine.

O ünlü mavi gözleri parıldadı. «Hiç sormayacağmı sanmıştım.»

Hazırlanacak fazla bir şey yoktu. Bir bavul ve ufak-tefek eşyalarını koyduğu bir çanta. Bundan böyle bu kadar hafif dolaşamayacaktı. Çünkü yakında bir bebeği olacaktı.

Banyodaki aynaya baktı. Sonra yan dönüp, şişen karnını inceledi. Buddy onu bu halde görünce ne diyecekti acaba? Bebek hakkında hiçbir şey sormamış, hatta bir nasılsın bile dememişti.

Ya Koko haklıysa, ya Buddy'e dönmekle hata işliyorsa?

Başını kararlı bir şekilde salladı. Buddy'e bir fırsat daha tanıması gerekiyordu. Telefondaki konuşması bile farklıydı. Kendileri ve gelecekleri hakkmda o kadar olumlu konuşuyordu ki. Her şey iyi olacaktı, bundan emindi'.

Adrian odanın kapısına vurdu. «Yardıma ihtiyacın var mı?» diye sordu.

«Her şeyim hazır,» diye cevapladı Angel. «Yarın bu saatlerde, burada sizinle birlikte yaşadığımı bile unutmuş olacaksınız.»

Adrian tekerlekli arabasını yürüterek, küçük odaya girdi. «Hayır, unutmayacağız.»

«Her şey için teşekkür etmek istiyorum,» dedi Angel. «Sen ve Koko olmasaydınız ne yapardım bilemiyorum.»

«Lütfen bizi aramayı unutma. Koko senin için çok endişeleniyor. Onu hayal kırıklığına uğratma.»

İkisi de güldüler.

Angel alnına düşen bir tutam sarı saçı arkaya attı ve Buddy'i yeniden görmenin heyecanıyla ürperdi. Saat beşte bir araba göndereceğini söylemişti. Ama Angel bekleyemiyordu. Şimdiden hazırlanmıştı.

«Hey, beni dinleyin. Buraya gelmek zorunda değildim.» dedi Buddy öfkeyle. «Yalnızca size yardım edebileceğimi düşündüm, hepsi bu.»

«Ne yardım, ne yardım. On yıllık bir gecikmeyle,» dedi iriyarı dedektif. Görüşme odasında iki dedektif vardı. İriyarı olanı ve devamlı çiklet çiğneyip, bir kürdanla tırnaklarını temizleyen sessiz bir zenci olan ortağı.

«Peki, bu konuyla ilgili olarak ne yapmayı düşünüyorsunuz?» diye sordu Buddy sabırsızlıkla. Onlara bildiklerini anlatmıştı. Hem de isteyerek. Kimse onu kolunda tutup, zorla getirmemişti.

«Ne yapmamızı istiyorsun?» diye sordu iriyarı olanı. «Buraya gelip, on yıl önce bir arkadaşmı öldürdüğünü söylediğin Wolfie bilmemne için arama emri mi çıkartalım yani?»

«Neden araştırmıyorsunuz?» diye sordu Buddy ısrarla.

«Dosyalarınızı çıkartın. Hiç değilse, neden söz ettiğimi anlarsınız.»

«Davanın yeniden açılmasını mı istiyorsun?» diye sordu zenci polis ilk kez olarak ağzmı açarak.

«Hey, dinleyin. Buraya manikür yaptırmaya gelmedim,» diye bağırdı Buddy, adamlarm ilgisizliğine sinirlenerek.

«Bunun için bir sürü yazışma gerekir,» dedi zenci polis.

«Ne kötü, değil mi?» dedi Buddy, alay ederek.

İriyarı polis içini çekti. «Adını ve adresini bırak. Durumu şefe bildiririz. Bu iş için yetkili biri gerek.»

Buddy şaşkınlıkla kafasını salladı. İyi bir vatandaş olmak kolay iş değildi. Sonra birden, dava açılırsa olabilecek şeyleri düşündü. Şu anda bu tür bir reklama hiç mi hiç ihtiyacı yoktu. Karakola gidip, onlara Wolfie Schweicker hakkında suçlayıcı bilgi vereceğini ve sonra da kolunu sallaya sallaya çıkıp gideceğini sanmıştı. Bazen insan ne kadar aptal oluyordu.

Çok aptal, Buddy. Hem de fazlasıyla aptal.

«Vazgçetim,» dedi birden. «Yarın yine gelirim.»

iki dedektif birbirine baktılar. Zamanlarını harcamaktan başka bir işe yaramayan bir manyak daha diye düşündüler.

«Pekâlâ, yarın gel,» dedi iriyarı polis, esneyerek. «Ve sakın unutma -şu sokak katilini ve sporcuları öldüren caniyi yakaladık. Bir daha zamanımızı harcamak istersen, başka bir şey düşün, olur mu?»

Buddy iğrenerek dışarı çıktı, arabasına bindi ve annesinin evine gitti.

Sadie hafta sonunu Palm Springs'de geçirmeyi planlamıştı, ama uyandığmda saat çok geç olmuştu ve kendinde hareket edecek enerji kalmamıştı. Ross'u Gina ile birlikte görmek keyfini kaçırmıştı. Bu adam bu kadar zevksiz miydi? Gina Germaine bir yıldızdı, ama aynı zamanda da yaşamına ya da mesleğine yardımcı olabilecek herhangi bir

adamla yatağa girmekten çekinmeyen bir orospuydu. Onun **Koss**'tan ne istediği konusunda bir tahmin yürütmek ise oldukça zordu.

Ama Sadie yine de bir tahmin yürüttü. Ve yanılmadığından emindi.

O efsanevi Conti organı. Böyle bir organı yanmda görmek hangi kadını heyecanlandırmazdı ki?

Hizmetçiyi çağırmak için zile bastı, ama sonra hafta sonunu Palm Sprmgs'de geçireceği için hizmetçiyle kocasına izin vermiş olduğunu hatırladı. Hiç önemli değildi. Hiç değilse tek başına olmanın keyfini çıkarırdı. Partilere, özel gösterilere, ya da iş toplantılarına gitmek zorunda değildi. Sessiz sakin bir hafta sonu geçirecekti. Eh, böyle bir fırratı her zaman bulduğu söylenemezdi.

Ross.

Sadie durmadan onu düşünüyordu.

Onu hâlâ seviyordu.

Her şeye rağmen...

Telefona uzandı ve Gina'nm özel numarasını çevirdi.

Amerikalı seks tanrıçasının öfkeli sesi cevap verdi. «Lanet olsun, Sadie,» diye başladı. «Gazeteleri gördün mü?»

Sadie henüz gazetelere bakmamıştı. «Ne oldu, hayatım?» diye sordu, yatıştırmaya çalışarak. Gina'nm gazetelerde ve dergilerde kendisi hakkında çıkan yazıları beğenmediğini, hep şikâyet ettiğini biliyordu.

«Ross Conti'yi al da...» diye bağırdı Gina.

«Ne oldu, ne yaptı?»

«Ha!» diye bağırdı Gina. Olayın üzerinden bir gece geçtiği halde hâlâ öfkesi geçmemişti. «Gazetelerde okursun. Onu kovdum.»

«Kovdun mu?»

«Evet, öyle.»

«Nereye gitti?»

«Kimin umurunda.»

«Şu anda Palm Springs'e gitmek üzere yola çıkıyorum,» dedi Sadie telaşla. «Seni pazartesi günü ararım.» Telefonu bir an önce kapatmak için sabırsızlanıyordu.

«Çok yazık,» dedi Gina bozularak. «Bana gelebileceğini sanmıştım. Seninle konuşmak istediğim şeyler var.»

«Sessiz sakin, başımı dinleyeceğim bir hafta sonunu da mahvetmek istemezsin herhalde?» dedi Sadie.

«Neden olmasm? Palm Springs'e ne zaman istersen gidersin.»

Her zamanki gibi bencil. «Üzgünüm ama gitmem gerekiyor. Dediğim gibi, pazartesi konuşuruz.» Sadie, Gina'nın cevap vermesini beklemeden telefonu kapatıverdi.

Demek Gina ile Ross bozuşmuşlardı. Eh, beraberlikleri fazla bile sürmüştü.

Bir an düşündü, sonra Beverly Hills Oteli'ni, Beverly Wilshıre'ı ve Bel Air'i aradı. Ross bunların hiçbirinde kayıtlı değildi. Yoksa evine mi dönmüştü? Karısının onu bekleyen kollarına mı atılmıştı? Sadie, Elaine'in kocasının dönmesini beklediğinden kesinlikle emindi. Hollyvvood'daki sinema yıldızları, her ne yaparsa yapsınlar, karıları tarafından bağışlanırlardı. Hollyvvood'da yaşayan eşlerin kendilerine özgü özellikleri vardı. Hepsi çok güzel ve mükemmel olan bu kadınların tek kozları, çok ünlü olan kocalarıydı.

Bir an duraladıktan sonra, Ross'un ev numarasını çevirdi.

Telefonun sesi beraberliklerini bozdu. Salondaki kaim halının üzerine yatmış sevişiyorlardı. Ross, karayı özlemiş, bir denizciye benziyordu.

Savaştan zaferle dönen bir kahraman gibi, sessizce eve girip Elaine'i gafil avlamıştı. «Çok kötü görünüyorsun,» demişti Ross. «Üstelik evin hali senden de kötü.» Sonra kahkahalarla gülmeye başlamıştı. «Burada neler oldu?»

Elaine böyle yakalandığı için çok utanmıştı. Hiç değilse arayıp eve geleceğini bildirebilirdi. O da gününü Elisabeth Arden Güzellik Salonu'nda geçirir, evi profesyonel kişilere temizlettirir ve her yere çiçekler koyardı.

Ama bu kadar uğraşmaya ne gerek vardı? Ross onu olduğu gibi kabul etmesini öğrenmeliydi. Ayrıca, kendisi de.

pek harika göründüyor, üstelik terli bir at gibi pis kokuyordu.

Birbirlerine alıcı gözlerle baktılar. Sonra Ross atıldı. «Sana bir şey söyleyeyim mi? Son derece seksi görünüyorsun.» Ve ikisini de şaşırtan bir hareketle, Elaine'in üzerine atılıverdi. Telefon çalmaya başladığında, beraberliklerini halının üzerinde sessizce kutluyorlardı.

Telefonun sesini duyan Elaine, içgüdüsel olarak ahizeye uzandı. Ross «Açma,» diye homurdandı.

Ama çok geçti. Arayan her kimse, şimdi odanın içindeydi. «Alo, alo...» diye bağıran, bedensiz bir ses.

«Evet?» dedi Elaine sabırsızlıkla.

«Ross Conti, lütfen.»

«Kim arıyor?»

«Sadie La Salle.»

«Sadie! Nasılsın? Ben Elaine.»

Ross'un keyfi kaçmıştı. Telefonu aldı, kısaca konuştu, kapadı ve yüzünde memnun bir gülümsemeyle Elaine'e döndü.

«Sanırım, yine işe başlıyoruz,» ded. «Bayan La Salle beni evinde bekliyor. Benimle görüşecekmiş.»

«Ne zaman?»

«Şimdi.»

«Giyinsen iyi olacak.»

Ross onun üzerine düştü. «Başladığımız işi bitirmeden olmaz.»

«Ross!»

«Bırak biraz beklesin!»

70

Daha ne kadar oyalanacaktı? Gerekirse bütün gun. Buddy Hudson işlerini halletmeden Los Angeles'a dönme-

yecekti. Buna beyin kurcalayan hayalet diyorlardı. Ne hayaletti ama. Hem de kendi annesi. Yarım saat boyunca sigara üstüne sigara içti ve sonunda kahverengi araba belirdi.

Artık arabada oturup da uygun zamanı kollamak diye bir sey yoktu. Sigarasını söndürdü ve arabadan dışarı fırladı.

Garaja gelene kadar araba parkedilmiş, arkası açılmıştı. Çocuk kahverengi poşetleri çıkartıyordu.

«Evin hanımını görmek istiyorum,» dedi Buddy.

«Ne hakkında?» diye sordu yaşından beklenmeyen bir ilgiyle.

«Seni ilgilendirmeyen bir şey hakkında.»

«Anne,» diye bağırdı çocuk. «Burada çok kaba bir adam var.»

Çocuğun annesi evden koşarak gelirken, Buddy çocuğa baktı. Yoksa kardeşi miydi?

Kadın önce Buddy'e, sonra da çocuğa baktı, ama Buddy'i ilk bakışta tanıyamamıştı. Ama ikinci bakışta anlamıştı ve heyecanla içini çekti. «Buddy,» diye fısıldadı. «Aman Tanrım!» Kadın ona doğru yürümek, boynuna sarılmak gibi hareket yapmaya teşebbüs etmedi. Orada öylece durup, bir hayalet görmüş gibi baktı.

«Buddy kim?» diye sordu çocuk.

«Eve gir, Brian,» diye bağırdı kadın.

«Girmek istemiyorum,» diye mırıldandı çocuk.

«Gir diyorum!» Cildi hâlâ pürüzsüzdü. Saçları parlıyordu. Belki bir-iki kilo almıştı, ama bunun dışında hiçbir değişiklik yoktu. Brian isteksiz adımlarla içeri girdi.

Buddy kollarmı açtı, ama kadm onun bu coşkulu jestine karşılık vermedi. «Hey...» dedi Buddy. «Artık barışmanın zamanı geldi diye düşünmüştüm.»

Los Angeles sıcak ve berrak bir gün yaşıyordu. Sabahın on buçuğunda sıcak dayanılmaz bir hale gelmişti ve arabalar plaja doğru yol alıyorlardı.

Sıcak hava Deke'i son derece rahatsız ediyordu. Üze-

rindeki siyah iş gömleğinin kollarını ve blucininin dizden aşağısını kesti. Kabak kafası, simsiyah gözlükleri, çizmeleri ve yırtıp pırtık giysisi ile son derece garip bir hali vardı. Ama California her türlü görüntüyü kaldıran bir yerdi. Hollywood Bulvarı'nda kendi kendine mırıldanarak yürürken, ona bakan bile olmadı.

Beyninin içi yılanlarla doluydu. Onu sarmışlardı. Boynunda, kollarında, bacaklarında, bedeninde, hatta ağzında bile yılanlar dolaşıyordu.

Kaldırımın üzerine tükürdü ve hayvanların sürünerek kaçmalarını izledi.

Pis bir kapının üzerinde, 'Dövme yapılır' yazılıydı. Deke içeri girdi. **Anne** sözcüğünün sonsuza dek hayatının bir parçası haline gelmesi yalnızca yarım saat sürmüştü.

Artık hazırdı.

Sokağın kenarına park ettiği kahverengi arabasına yürüdü ve gerekeni yapmak üzere yola koyuldu.

Kapı çalındığında, Sadie telaşla açmaya koştu. Kim olduğunu kontrol etmek gereğini bile duymadı, çünkü gelenin Ross olduğundan emindi ve bu kez onu bırakmayacaktı.

Masif meşe kapıyı heyecanla açtı.

«Selam, anne,» dedi siyahlar giymiş, garip bir tip. «Eve döndüm.»

İKİNCİ KİTAP

SPARTACUS

Sadie La Salle, ellili yıllarda Chicago'dan Hollywood'a ilk geldiğinde, yirmi yaşındaydı. Hollywood, Sadie gibi bir kızın en son seçeceği yerlerden biri olmalıydı Çünkü buraya genellikle çok güzel kızlar gelirdi. Pürüzsüz ciltli, muhteşem vücutlu, uzun saçlı güzeller. Sadie ise kısa boyluydu, şişkoydu, fazla esmerdi ve fazlasıyla tüylüydü. O kıvırcık mat saçları yalnızca kafasında değil, bedeninin her yerinde çıkıyordu sanki. Ama Allahtan aktris olmak gibi bir arzusu yoktu. O buraya, sıkıcı annesinden kurtulup kendi hayatını yaşayabilmek için gelmişti. O sıralarda Hollywood'a gelmek iyi bir fikir gibi görünmüştü.

Bir pazartesi sabahı otobüsle geldi ve ertesi gün öğleden sonrasına kadar hem bir ev, hem de bir iş buldu. Chicago'da iki yıl sekreter olarak çalıştığı için çok iyi referansları vardı. Beverly Hills'de bir hukuk şirketi olan Goldman, Rorrest ve Mead onu hemen işe aldı. Önceleri daktilo servisinde çalışırken, kısa bir süre içinde Jeremy Mead'in özel sekreterliğine terfi etti. Jeremy Mead uzun boylu, hantal ve evliydi. Golf ve tenis oynuyordu. Küçücük kahverengi gözleri, karga bir burnu ve dökülmeye başlamış olan kahverengi saçları vardı. Sadie'nin kendini beğendirmesi hiç de uzun sürmedi. Kısa bir süre içinde adam onsuz yapamaz olmuştu.

İşi mükemmeldi, ama özel hayatı için aynı şeyi söylenemezdi. Erkekler ona ancak o büyük göğüsleri için bakıyorlar ve bu ilgi de bir dakika kadar sürü-

yordu. Eğer arada bir yemeğe davet edilmek kadar şanslı oluyorsa da, bu davet sıradan bir lokantada hızla yenen bir yemekle başlayıp, saldırıyla sona eriyordu. Bu iş üçüncü kez tekrarlandığında, bu yemek davetlerini kabul etmenin bir anlamı olmadığına karar verdi ve erkeklerle çıkmaktan vazgeçip sinemaya gitmeye ve kitap okumaya başladı. İkisi de Sadie için, erkeklerden çok daha ilginçti.

Kısa zamanda Hollywood ve sinema endüstrisi hakkındaki kitaplara ilgi duymaya başladı ve gelecekte kullanmak üzere, bir sürü bilgi topladı. Çünkü bir gün, filmlerle ilgili bir iş yapmayı aklına koymuştu. Ne olduğunu bilmiyordu, ama mutlaka bir şeyler yapacaktı. Bu arada devamlı çalıştı ve önüne çıkan her bilgiden yararlandı. Jeremy Mead'in, yapımcılar, yönetmenler ve bir sürü ünlü aktörden oluşan ilginç bir müşteri listesi vardı. Sadie onların kontratlarını inceledi, yüzde hesaplarını, brüt ve net kâr arasındaki farkları ve hesap çıkartmanın inceliklerini öğrendi. Bu arada, eline geçen her yazıyı virgülüne kadar dikkatle okumayı da öğrendi ve çoğu kez Bay Mead'in atlamış olduğu şeyleri ona gösterdi.

Bay Mead sekreterinden o kadar memnundu ki, onu bir gün öğle yemeğine davet etti. Sadie de mesleği söz konusu olduğu için bu daveti kabul etti.

Sadie yemekte limitinin üzerine çıkarak üç bardak şarap içti. Yemekten sonra Bay Mead onu bir arkadaşının bürosuna uğrayacağız diyerek, Brentwood' da bir motele götürdü. Ve tabii hemen saldırıya geçti. Sadie bu saldırıların nedeninin olağanüstü büyüklükteki göğüsleri olduğunu çok iyi biliyordu.

Bay Mead'in bazı şeyleri yapmasına izin verdi. Ne de olsa bir kız hayatı boyunca bakire kalamazdı.

Bay Mead on dakika süreyle onun göğüsleriyle ilgilendikten sonra, direkt saldırıya geçti, Sadie onun küçük gözlerine, gaga burnuna, azalan kahverengi saçlarına baktı ve bekâretinin Jeremy Mead gibi bir adama verilemeyecek kadar değerli olduğuna karar verdi. Ayrıca adam evliydi.

Sadie onu üzerinden itti. Bunu yapmak kolay olmamıştı, çünkü adam kendini kaptırmış gidiyordu.

Bay Mead önce itiraz ettiyse de kabul etmek zorunda kaldı. Sadie banyoya girip ağladı.

Ofise dönerlerken hiç konuşmadılar. İhtiras bitmiş, yerini tatsız bir iş ilişkisine bırakmıştı.

İki gün sonra Schwab'ın pastahanesinde Ross Conti'yi gördü. Ve onu görür görmez, bekâretini mutlaka kaybetmesi gerekiyorsa, bu erkeğin Ross Conti olacağına karar verdi. Güneşten açılmış sarı saçları, safir rengi gözleri ve gülümsemesi ile her kızın kalbini eriten Ross Conti.

Bunu nasıl becerdiğini bilmiyordu, ama bir süre sonra Ross onun yanına geldi ve birkaç dakika içinde kahve içip, sohbet etmeye başlamışlardı. O inanılmaz yakışıklılığının yanısıra, dayanılmaz şekilde sempatikti. Sadie'yi yemeğe davet etti (yemeğin parasını Sadie ödedi, ama bu önemli değildi) ve beklenen teklifi yaptı. Sadie tüm iradesini kullanarak bu teklifi geri çevirdi. Evet, Ross Conti'yi arzuluyordu ama bunun bir gecelik maceranın ötesinde bir ilişki olmasında da kararlıydı.

Kısa süre içinde arkadaş oldular.

Sadie onun yemeklerini pişirdi, sorunlarını dinledi ve çamaşırlarını yıkadı.

Ross ona dertlerini anlattı, değişik kız arkadaşlarıyla olan ilişkilerinden sözetti.

Sadie tüm zamanını işine ve Ross'a adamıştı. Jeremy Mead onu iki kez yemeğe davet etmişti, ama Sadie bunların ikisini de kabul etmedi.

Bir gün Bernard Leftcovitz adında, hüzünlü bakışlı bir muhasebeciyle tanıştı ve Ross kentin her yerindeki kızlarla birlikte olurken, o da Bernard Leftcovitz ile çıkmaya başladı.

Hayatında ilk kez olarak tatminlik duyuyordu.

Ross ona her şeyini anlattığı için, son aşkının kim olduğunu biliyordu. Arpege parfümü süren (ve

muhtemelen Frederick marka iç çamaşırı giyinen) evli bir kadındı bu. Kadının kocası, sık sık yolculuğa çıkan bir müzisyendi. Bir gece koca San Diego'da, Ross da kadının yanındayken, Sadie harekete geçmeye karar verdi. Kocanın San Diego'da hangi lokalde çalıştığını bulup, telefonla kulağına birkaç sözcük fısıldaması hiç de zor olmamıştı.

Her şeyi hazırlamıştı. Şimdi yapacağı tek şey sıkı durmaktı.

Ross öfkeyle içeri girdiğinde, Sadie ile Bernard Leftcovitz mum ışığında yemek yiyorlardı. Ross çok kötü bir durumdaydı. Neredeyse yakalanacağını söyleyip, durmadan kendinden söz ediyor ve Sadie'nin umduğu gibi Bernie'ye bakıp duruyordu. Zavallı Bay Leftcovitz ona dayanamayıp gidince, Ross ödülünü aldı.

Oh, evet. Ross Conti'yi beklemeye değmişti. Sevişmeleri hayal ettiğinden farksız olmuştu. Sadie bekâretini memnuniyetle verdi.

Ve hayatının en güzel aylarını yaşamaya başladı. Ross'u seviyordu. Onun için her şeyi yapabilirdi. Ve yaptı da.

İlişkileri tek taraflıydı ama bu ikisinin de işine geliyordu.

Ross ümitsizliğe düşünce, «Seni bir yıldız yapacağım,» dedi Sadie. «Ve *menajerin olacağım.»*

Ross buna güldü, ama Sadie son derece ciddiydi ve dahası söylediklerini gerçekleştirebileceğinden emindi. Bunca çalışması, bunca çabası birden anlam kazanmıştı. İşinden ayrıldı, ödünç para aldı ve o parlak afiş kampanyası ile Ross'u yörüngeye oturttu. Gerisi kolay olmuştu.

Sanki kış ortasında yaz yaşıyordu. New York. Carson gösterisi. Los Angeles'a zaferle dönmek ve sayısız teklifler.

İş görüşmeleri. Sadie sanki anlaşma yapmak için doğmuştu.

Hayatında ilk kez olarak tatminlik duyuyordu.

Ona hamile olduğunu söylemeye karar verdiği gün, Ross onu terketti. Öğleden sonra dört buçukta, doktor şüphelerinde haklı olduğunu teyid edince, Sadie şampanya almaya koştu.

Eve gidinceye kadar, söyleyeceklerinin provasını yaptı. «Hamileyim. Ama bu bir şeyi değiştirmeyecek. Doğum yapana kadar çalışacağım. Benim için bebekten daha önemlisin, Ross. Ve her zaman da öyle olacaksın. Ne harika, değil mi?»

Ross'un bu durumdan hoşlanmayacağını biliyordu. En azından ilk duyduğunda hoşlanmayacaktı, çünkü ne de olsa evlenmeleri gerekecekti.

Sadie arabayı park etti ve koşar adımlarla eve çıktı.

Ross'un dolabı boşalmıştı. Frank Sinatra plakları da yoktu. Banyo rafındaki Man-Tan ve Old Spice şişeleriyle, diş fırçası da yok olmuştu.

Birden midesine korkunç bir ağrı saplandı. Ross gitmişti.

Pencerenin yanındaki bir sandalyeye oturup, Ross'un onu aramasını bekledi. Ertesi gün öğleye kadar öyle kımıldamadan oturup, bekledi.

Sonunda telefon çaldı ve ciddi bir kadın sesi, Bay Conti'nin tüm kontratlarının ve evraklarının, bundan böyle işlerini yönetecek olan Lamont Lisle Acentası'na gönderilmesini istediğini bildirdi.

Sadie duygusuzlaşmıştı sanki. Ofisine gitti ve Ross'un fotoğraflarını, kontratlarını, gazete kupürlerini ve yazışmaları bir araya topladı. Ona karşı koymak aklına bile gelmedi. Aslında istese, iyi bir avukat tutup, Ross'un meslek hayatı üzerinde hak iddia edebilirdi.

Ross Conti onu terketmişti. Sadie de onun gitmesine izin verdi.

Birkaç hafta boyunca boş gözlerle televizyona bakıp yemek yemekten başka hiçbir şey yapmadı. Sonra faturalar gelmeye başladı ve bankaya yaptığı ziyarette, Ross'un birlikte açtırmış oldukları hesaptaki parayı çekmiş olduğunu öğrendi. Hesapta yal-

nızca bin dolar bırakmıştı. Sadie bunu da kabullendi ve kendini öldürmeyi düşünmeye başladı, çünkü yaşamasını gerektiren hiçbir şey kalmamıştı.

Jeremy Mead onu farkında olmadan kurtardı. Jeremy, ona Ross Conti'nin afiş kampanyasında kullanmak üzere borç para vermişti. Gerçi Saide borcunu çoktan ödemişti ama, onunla bir ilişki kuramamış olmak, Jeremy'i rahatsız ediyordu. Ross'un, Wandy Warren ile evleneceği haberi gazetelerde çıkınca, hemen Sadie'yi aradı ve kendini davet ettirdi.

Oraya vardığında, Sadie uyku haplarını içmek üzereydi. Jeremy onu vazgeçirtti. Bir saat sonra da yatakta sevişiyorlardı.

Sadie onun kemikli dirseklerinin ağırlığının dışında hiçbir şey hissetmedi. Jeremy gittiğinde ise, Ross onu terkettiğinden beri üzerine yayılan duygusuzluğu atıp, uzun uzun ağladı.

Sabah olduğunda derin bir nefes alıp, hayatını yaşamaya karar verdi. Sadie La Salle'i hiçbir erkek mahvedemeyecekti. Onun yardımı olmadan zengin, güçlü ve başarılı olacak, Ross Conti'ye birkaç şey gösterecekti. Bunu nasıl yapacağını henüz bilmiyordu, ama yapacaktı.

Yapması gereken ilk şey kürtaj olmaktı. Dört aylık hamileydi, ama zaten tombul bir kız olduğu için bu pek belli olmuyordu. Beş hafta bekledikten sonra Jeremy Mead'i aradı ve onunla görüşmek istediğini söyledi. Jeremy, onun kendisine daha fazla dayanamadığını sanarak heyecanla Sadie'nin evine koştu.

«Hamileyim,» dedi Sadie. «Çocuk senin.»

«Benim mi?» diye mırıldandı Jeremy. «Nereden biliyorsun?»

«Çünkü senden sonra başka kimseyle beraber olmadım.»

Jeremy, esmer ve şişko Sadie ye baktı, uzman ve hazırlıklı sarışınlarla ilişki kurmaya devam etmemiş olduğuna küfür etti.

«Seni aptal kız,» dedi Jeremy öfkeyle. «Neden dikkat etmedin?»

«Sen neden etmedin?» diye bağırdı Sadie. Ross'tan nefret ettiği kadar Jeremy'den de nefret ediyordu.

«Kürtaj olman gerekecek,» dedi Jeremy duygusuz bir tavırla.»

«Param yok.»

«Ben vereceğim.»

«Çok teşekkür ederim.»

Jeremy iki gün sonra, içinde bir doktorun adı ve telefon numarasıyla her şeyi karşılayacak kadar para bulunan bir zarf gönderdi. Doktor, Meksika'da, Tijuana'daydı.

Sadie ertesi gün bir turist otobüsüyle Meksika'ya gitti, ucuz bir otele yerleşti ve sonra doktoru aradı. Doktor saat beş buçukta onu kliniğine bekliyordu.

Doktorun kliniğim dediği yer, bir hediyelik eşya dükkânının arkasında küçücük bir odadan ibaretti. Odadaki tek eşya, eski bir masayla deri bir sıraydı. Doktor elli yaşlarında, kanlı gözlü, kekeleyerek konuşan bir adamdı, ama hiç değilse Amerikalıydı.

«Hamileyim,» dedi Sadice yavaşça. «Yardım edebileceğinizi söylediler.»

«Kaç aylık h-h-hamile?» diye sordu doktor.

«Üç aylık,» diye yalan söyledi Sadie.

Doktor başını salladı, fiyatını bildirdi ve üzerindekileri çıkarıp sıraya yatmasını söyledi.

Sadie doktorun onu muayene edeceğini ve ertesi gün hastahanesine ya da böyle işlerin halledildiği yere gelmesini söyleyeceğini sanarak, soyundu ve sutyenini üzerinde bırakarak sıranın üzerine yattı.

«Onu da ç-ç-çıkart,» dedi doktor.

Küçük odanın içi sıcak ve tozluydu. İri bir sinek sağa sola çarparak uçuyordu. Sadie dişlerini gıcırdatarak sutyenini çıkardı.

Doktorun kanlı gözleri dışarı fırladı. Ona doğru gelirken dudaklarını yaladı. «Bacaklarını aç.»

Sadie gözlerini kapadı ve söylenileni yaptı.

Doktorun parmakları içine girmiş arıyor, bastırıyor, acıtıyordu. Sadie acıyla bağırınca, doktor öfkeyle çıkıştı. «Bağırma. Canını yakmıyorum.»

Sadie kalkmak, giyinmek ve bir an önce gitmek istiyordu. Ama bunu yapmak neye yarayacaktı? Ross'un çocuğu karnında büyümekteydi ve bir an önce alınması gerekiyordu.

Doktor muayenesini bitirdi, Sadie'nin iki göğsüne de hafifçe bastırdı ve «Halledebilirim,» dedi.

«Ne zaman?» diye sordu Sadie kalkarak.

«Şimdi,» dedi doktor. «Tabii eğer y-y-yanında para varsa?»

Sadie donakalmıştı. «Burada mı?»

Doktor homurdandı. «Siz k-k-kızlar, hepiniz aynısınız. Hamile kalıp çocuğu aldırmak ister, bunun için de birinci sınıf hizmet beklersiniz. Kürtajın yasadışı olduğunu hatırlatabilir miyim?»

«Biliyorum. Ama… Burada?» Sadie umutsuzluk içinde tozlu odayı işaret etti.

«Burada beş yüz kızın hamileliğine son verdim ben,» dedi doktor sıkıntıyla. «İ-i-istiyor musun, istemiyor musun?»

Sadie korkuyordu ama isteği korkusunu yendi. Sıraya yattı ve «başlayın,» dedi.

«Önce parayı ver.»

Sadie çırılçıplak ayağa kalktı ve çantasından parayı çıkardı. Doktorun gözleri üzerindeydi.

Yeniden yattığında, «Biraz kilo v-v-vermen gerek» dedi doktor. Sonra ellerini göğüsleri üzerinde hafifçe gezdirdi. «Bu ağırlıkları taşımak oldukça zor olmalı.»

«Şu işe başlasanız,» dedi Sadie öfkeyle.

Bir süre sonra doktor terlemeye başlamıştı. Elleri titriyordu ve kekelemesi daha da artmıştı. Sonunda elindeki çelik aleti fırlatarak, «Evet git,» demişti. «S-s-senin işin b-b-biraz uzun sürecek. Ben kanama-

yı b-b-başlattım. Yapabileceğim b-b-başka b-b-bir şey y ok.»

«Anlayamıyorum,» diye bağırmıştı Sadie. «Size bu iş için para ödedim.»

Doktor onun bacaklarının arasına bir miktar pamuk koyup elbiselerini getirmiş ve giyinmesine yardım etmişti. «Olacaktır, m-m-merak etme," diyerek onu odadan dışarı itelemişti. «Eve g-g-git. B-b-bir süre sonra düşer.»

Bir saat sonra sokağa çıktığında zorlukla yürüyordu. Doktor sıkmış, bastırmış, çeşitli şeyler batırmıştı ama hiçbir şey olmamıştı. Dayanılmaz acılar veren kasılmalar ve sürekli kanamadan başka hiçbir şey.

Sadie kendini zar zor otele attı. Kasılmalar giderek artıyordu. Yatağın üzerine yattı ve kanın pamuğun arasından geçerek bacaklarına süzülmesini izledi.

Acı dayanılmaz olmuştu. Kan yatağı da ıslatmaya başlayınca, yardıma ihtiyacı olduğunu fark etti. Doktor ona kürtaj yapmamıştı. Namussuz herif onu kasap gibi doğramıştı.

Kalkmaya teşebbüs etti ve bir an için Ross'un görüntüsü gözlerinin önünden geçti. Sonra kendini kaybetti ve yere düştü.

Birkaç gün sonra kendine geldiğinde hiçbir şey hatırlamıyordu. Gözlerini sağa sola çevirip çevresine bakındı. Bir yatakta yatıyordu ve koluna lastik bir tüp bağlanmıştı Ağzı kurumuş ve paslanmıştı. Bir şeyler içmek istiyordu. Yatağın çevresinde beyaz bir perde vardı ve bu beyazlık gözlerini rahatsız ediyordu. Düşüncelerini toparlamaya çalıştı. Neredeydi? Ne olmuştu?

Sonra yine uykuya dalmış olmalıydı, çünkü uyandığında kendisine bakan bir suratla karşılaştı. Orta yaşlı bir kadın yavaşça, «Nasılsın?» diye sordu.

«Bir şey içebilir miyim?» dedi Sadie.

«Tabii içersin, hayatım.»

Sadie hayal meyal kadının neden hemşire üniforması giymemiş olduğunu düşündü. Bir hastahane-

de bulunduğu kesindi. Sonra birden hatırladı ve kadın elinde bir bardak suyla dönünce hemen sordu. «Bebek ne oldu? Hâlâ hamile miyim?»

Kadın bir an cevap vermeden baktı, sonra evet anlamında başını salladı.

«Hayır, olamaz,» diye bağırdı Sadie.

«Tanrı sana başka yollar da olabileceğini söylemek istiyor, hayatım,» dedi kadın. «Dinlenmene bak. Sonra konuşuruz.»

Ve sonra konuştular. Sadie, kadının adının Noreen Carrolle olduğunu öğrendi. Eskiden hemşirelik yapıyormuş. Bir gün kürtaj olması gereken bir arkadaşıyla Meksika'ya gelmiş. «Bu işi olumlu karşılamıyordum belki, ama karşı çıktığım da söylenemezdi,» dedi Noreen. «Vermiş olduğu karar en mantıklısı gibi görünüyordu. Ama sonra arkadaşıma bir hayvan gibi muamele ettiler ve o gece geç vakitte öldü.»

Noreen o anda itibaren hayatının değiştiğini anlatırken, Sadie dikkatle dinledi.

«Bir sürü kızı ölümden kurtarabileceğimi anlamıştım,» diye devam etti Noreen. «Ve işte o zamandan beri de bu işi yapıyorum.»

«Beni nasıl buldunuz?» diye sordu merakla.

«Oteller beni tanırlar. Otele bir kız geldiğinde bana haber verirler. Ama sen o kadar çabuk harekete geçtin ki, seni önceden arayıp ikaz etmeye fırsat bulamadım. Ama şansına seni tam zamanında buldum ve yine şanslısın ki, bebeğin hâlâ yaşıyor.»

Sadie gözlerini kapadı ve Ross'un bebeğinin içinde büyümekte olduğunu düşündükçe öfkeyle haykırmak istedi.

«Merak etme,» dedi Noreen yavaşça. «Başka bir planım var. Bu konuyla ilgili herkesi memnun edecek bir plan. Tabii ki seni bir hastaneye götürebilirdim. Ama o zaman polise haber verilecekti ve çocuğun babası olduğu sanılan kişiyle, ailen buraya getirtilecekti. Hatta bir dava açılabilirdi.» Kadın duraladı ve Sadie'nin reaksiyonunu izledi. «Genellikle kızlar bu tür konuları kimsenin bilmesini istemezler ve onları hak-

sız bulmuyorum.» Kadın halden anlarmış bir tavırla başını salladı. «Ne olduğunu biliyorum. Bir gecelik ihtiras... Durumun kontrolden çıkması ve sonuçları düşünecek zaman kalmaması...»

Kadın, Sadie'nin ilgisini hemen çekivermişti. Dikkatle planını açıkladı. «Bebeği doğuracaksın, hayatım. Zaten hamileliğin kürtaj olamayacak kadar çok ilerlemiş. Seni kızkardeşimin Barstow'daki yerine göndereceğim. Orada dinlenirsin ve gücüne kavuşursun. Doğum yaptığında eskisinden daha sıhhatli olacaksın. Ve bebeği senden alacağız. Bir çocukları olsun diye çıldıran binlerce çift var. Bu işi sessiz sedasız yapacağız. Evlat edinme işlemleri ve doldurmak zorunda olacağın formlar olmayacak. Yalnızca bir tek yere imza atacaksın, hepsi bu.» Noreen ona gülümsedi. «Ve kızkardeşim Nita ile ben her şeyi halledeceğiz.»

72

«Anlayamadım.» Sadie dikkatle ve yavaşça konuştu.

Deke ona bakıyordu. Gözleri kor gibiydi.

Gözleri. Kendi gözleri. İnanılmaz şekilde birbirlerine benziyordu.

Birden tüm vücudunun ürperdiğini hissetti ve otomatik olarak kapıyı kapamaya çalıştı.

«Bunu yapma.» Deke kapının arasına ayağını uzattı. «Eve döndüm-Anne. Beni Nita Carrolle gönderdi. Uzun bir yolculuk oldu, ama sonunda geldim.»

Sadie, Nita Carrolle admı duyunca duraladı. «Ben... şey... anlamıyorum,» dedi kekleyerek.

Ama anlamıştı. Yirmi altı yıl önce bir doğum yapmıştı ve geçmişinin bir parçası şimdi karşısmda duruyordu.

«Ikın, hayatım. Ikın.»

«Ikınıyorum.»

Gözyaşları yüzünü ıslatıyordu. Kasılmalar arasında kısa bir duralama. Sonra yine başlayan sancılar ve çığlıklar. Uzun, hayvansı çığlıklar. Acıdan elleriyle kökünden kopardığı saçları. «Bana yardım edin, lütfen yardım edin.»

«Tanrı aşkına, susturun şunu.»

Yüzüne kapanan maske. Derin nefes alışlar. Rahatlama. Gevşeme. Bedeninden ayrılma. Sancılardan kopma.

Sadie boş gözlerle bu tanıdık yabancıya baktı. «İçeri gelsen iyi olacak.»

Hızlı düşünmeye başlamıştı. Neden buraya gelmişti? Ne istiyordu? Eğer üstüne kapanıp sevinç gözyaşları dökeceğini sanıyorsa yanılıyordu. Onda annelik duyguları yoktu. Hem de hiç yoktu. Oh, Tanrım! Bu ya duyulacak olursa..

Belki de para istiyordu. Hippi gibi bir hali vardı. **Hiçbir şeyi itiraf etme. Ne istediğini öğren.**

Nasıl bilebilir ki? Bana söz vermişlerdi - o iki kadın kimsenin bilmeyeceğine dair söz vermişlerdi.

Deke onun arkasmdan içeri girdi. Sadie onu mutfağa götürdü. Hizmetçilerin izinli olması iyi olmuştu. Hiç değilse onunla tek başma uğraşabilirdi.

«Otur,» dedi Sadie, kendini toparlayarak. Hiçbir şey olmamış gibi konuşmaya çalışıyordu. «Biliyor musun, bence büyük bir hata yapıyorsun. Böyle olduğunu sana kim söyledi?»

«Bir orospum vardı. Adı Joey'di,» dedi Deke siyah gözlüklerini takarak. «Joey şimdi burada değil, ama onu seviyorum. Sen de onu seveceksin.»

Hafif bir korku dalgası. «Ne?»

«Orospular birbirleriyle iyi anlaşırlar.»

Sadie'nm sabrı taşmıştı. «Kimsin sen? Ne istiyorsun?»

«Ben senin oğlunum,» diye cevapladı Deke sakin bir sesle. «Bunu biliyorsun.»

«Lütfen böyle konuşma. Böyle aptalca bir fikre nasıl kapıldın?»

«Bana Nita Carrolle söyledi.»

«Ben bu isimde kimseyi tanımıyorum.»

Deke ani bir hareketle döndü ve Sadie'nin suratına bir tokat yapıştırdı. «Yalan söylüyorsun, orospu!» diye haykırdı. «Gerçeği biliyorum ve sen bana gerisini anlatacaksın.»

Deke'den yediği tokadın gücüyle Sadie yere düşmüştü. Yerde şaşkınlık içinde yatarken, birden tehlike içinde olduğunu farketti.

Karşısında duran bu çocuk onun oğlu olamazdı. Bu bir manyaktı. Ve Sadie onu eve almıştı.

Elaine saçlarını heyecanla fırçalıyordu. Parmak uçlarına kadar gıdıklandığını hissetti'. Ross gibi kimse yoktu - kimse. Eğer isterse, dünyanın en iyi âşığı olabiliyordu.

Önündeki hafta neler yapması gerektiğini gözden geçirdi. Kuaföre ve tırnak kliniğine gitmeliydi. Sonra jimnastik yapmalıydı, ama Ron Gordino'ya gitmeyecekti. Artık ona ihtiyacı yoktu. Belki de Jane Fonda'nm Workout'unu ya da Richard Simmons'm Body Asylum'unu deneyebilirdi. Kendi kendine mırıldandı. Bibi'yi arayıp, yemeğe gitmeyi önerecekti. Bibi, Ross'un dönüş haberini The Hollywood Reporter dergisinden daha hızlı yaymayı becerirdi.

Peki, ya Ross'un mesleği ne olacaktı? Sadie La Salle'm araması, yıllardır yaşadıkları en iyi seks olayının keyfini kaçırmasına rağmen, iyi bir işaret sayılırdı. Zaten telefon görüşmesi Ross'un hızını kesmemişti. O iki işi aynı anda yapabilecek kabiliyette bir erkekti. Bu da her aktörün sahip olamayacağı bir özellikti.

Elaine kendini harika hissediyordu. Ross onu doruğa eriştirmiş ve sonra bir duş alıp evden çıkmıştı. Yüzünde mutlu bir gülümseme vardı. Eve döndüğü için memnundu. Elaine de ona yeniden sahip olduğu için memnundu. Birlikte yine yukarılara tırmanacaklardı.

Angel daha fazla bekleyemedi ve bir taksiye atlayıp

sabahtan Budcly'nin evine gitti. Buddy'nin bunu önemsemeyeceğinden emindi.

«Bana kimsenin geleceğini haber vermediler,» dedi hizmetçi. Buddy'nin her zamanki hizmetçisi hastalanmıştı ve yerine gelen kadına Buddy'nin mesajını söylemeyi unutmuştu.

«Ama ben Bayan Hudson'ım,» dedi Angel. «Ve Buddy, yani Bay Hudson geleceğimi size söylemiş olmalı.»

Hizmetçi dudağını büktü. «Eğer Bay Hudson'm hanımıysanız, neden burada oturmuyorsunuz?»

«Bunun sizi ilgilendireceğini hiç sanmıyorum,» dedi Angel öfkeyle, ama soğukkanlılığını kaybetmedi.

Hizmetçinin gözü Angel'in karnındaki şişliğe takıldı. «Pekâlâ,» dedi isteksizce. «İçeri girin bari. Evi soyup soğana çevirmeniz umurumda bile değil.»

Ve Angel, Buddy'nin hayatma yeniden girdi. Gerçi bu geri dönüş pek umduğu gibi olmamıştı, ama yine de dönmüştü ve Buddy'i yeniden görme düşüncesi adeta nefesini kesiyordu.

Ferdie, Sadie'nih hafta sonunu geçirmek üzere Palm Springs'e gideceğini biliyordu. Ayrıca, onun on buçuk ya da on birden önce yola çıkmayacağını da biliyordu. Sadie'nin tüm hareketlerini izler ve bundan gurur duyardı. Buddy'nin haberleri telefonla da verilebilirdi, ama kendisine özel olarak verilmesi gerekiyordu.

Ferdie bir an düşündü. Bu haberi vermek üzere Sadie'nin evine gitmesi için üzerindeki plaj kıyafetini çıkarıp, daim uygun bir şey giymesi gerekiyordu. Sonra Rocky'e pikniğin biraz gecikeceğini söylemesi gerekiyordu ve Rocky'nin suratını asacağını biliyordu.

Ferdie ayağını öfkeyle yere vurdu. Sadie'nin bu haberi bu kadar çabuk öğrenmesi şart mıydı yani? Ama bu haberi bilip de pazartesiye kadar sakladığını öğrenecek olursa, Sa-die yapmadığını bırakmazdı. Haber gerçekten önemli olabi-

lirdi. Sonra o afişler vardı.

Bayan La Salle bu haberi öğrendiğine pek sevinmeyecekti.

Kırmızı gömleğini ve şortunu çıkardı ve giyinmek üzere yatak odasına koştu.

Ross kendini çok iyi hissediyordu. Durumu düzelmeye başlamıştı. Bir süre ayrı kalmaları hem kendisi hem de Ela-:ne için daha iyi olmuştu. Ve şimdi çoktan unuttuğunu sandığı duyguları yeniden yaşıyordu. Elaine gerçek bir savaşçıydı, kolay kolay yılmıyordu. Beverly Hills'de yaşayan diğer kadınlara benzemiyordu. Evet, belki çok para harcayıp ıvi yaşamasını seviyordu ama, emin olduğu bir şey vardı; ihtiyacı olduğunda Elaine ona yardım etmek için tereddüt etmezdi.

Sadie'nin telefonu - yaptığı kesintiye rağmen - ikisini de çok sevindirmişti.

«Demek fikrini değiştirdi,» demişti Elaine. «Senin menajerin olmak istiyor.»

Ross bunu kabul etmek zorundaydı. Yoksa kalkıp da cumartesi günü, hem de sabah sabah neden evine çağırsmdı?

Sunset Bulvarı'nda giderken son derece keyifli ve formdaydı. Evet, elli yaşındaydı ama her mesleğin iniş çıkışları vardı. Ayrıca, o yine çıkışa geçmişti.

«Orospu anne!» diye bağırdı Deke. «Rezil! Fahişe!»

Deke, Sadie'yi bağlamıştı. Bıçağı ile tehdit ederek, onu sandalyeye sıkıca bağlamıştı.

Sadie bir yerinin kesilmesi korkusuyla, debelenmekten vazgeçmişti. Tijuana'daki doktor ve başarısız kürtaj olayından beri kan görmekten korkar olmuştu. Bir bakıma bu onun suçuydu, tabii eğer gerçekten oğluysa.

Maske birden çekildi. Sancı yine başladı. Sadie içinin yırtıldığını hissederken, ölümün daha kolay

olacağını düşünüyordu. Yapabileceği tek şey haykırmaktı. Her kafadan bir ses çıkıyordu.

«Susturun şunu.»

«Tüm komşuların onu duymalarını mı istiyorsunuz?»

«Neden bu kadar uzadı?»

«Kanala giremiyor.»

Ve yine maske. Kulaklarında, burnunda ve genzindeki tattı gökgürültüsü ve ölümün çağrısı.

Kayıyor… Kayıyor… Derinlere kayıyor…

Ve kesin gerçek.

«Bir oğlan.»

«Nefes almıyor.»

«Tanrım!»

«Çok geç olmadan bir şeyler yap.»

Poposuna bir tokat.

Olan bir şey yok.

«Yaşamayacak.»

«Öyle bir yaşayacak ki. Bu paraya ihtiyacımız var.»

Bir tokat daha.»

«Hadi. Hadi küçük piç!»

Ve ağlama.

Geçici bir ferahlama.

Sonra yeni bir kasılmanın verdiği şaşkınlık. Bunun doğum sonrası kasılması olduğunu ve kısa bir süre içinde geçeceğini biliyordu.

Nefesini tuttu ve canhıraş bir feryat ortalığı kapladı.

Birtakım eller maskeyi yüzüne bastırdılar ve yine derinlere kaydı.

Uyandığında her şey bitmişti. Onu yıkamışlar ve tertemiz bir yatağa yatırmışlardı. Başına gelen bir tatsız olayı hatırlatan tek şey, bacakları arasındaki hafif zonklamaydı. Noreen Carrolle kızkardeşi Nita'nın yanında oturuyordu. İkisi de gülümsüyorlardı. İki surat… Biri sade ve yumuşak, diğeri aşırı makyajlı ve sert.

«Artık bütün dertlerin bitti, hayatım,» dedi Noreen.

«Sıhhatin yerinde. Ama artık dikkatli olmalısın,» diyerek güldü Nita.

Sadie sesini olabildiğince sakinleştirmeye çalıştı. Bir yerde, ruh hastalarının yanmda kontrollü ve sakin olmak gerektiğini okumuştu. Ayrıca ürkek bir genç kız değildi o. Sadie La Salle'dı. Karşısmda yetişkin erkeklerin titrediği Sadie La Salle.

Eve monte edilmiş olan o muhteşem alarm sistemini düşündü, ama ne yazık ki şu anda sistem kapalıydı. Fakat mutfak kapısının üzerindeki panik düğmesine erişebilirse, karakola sinyal gideceğini biliyordu.

Deke kendi kendine mırıldanarak dolanıyordu.

Sadie onunla konuşup konuşmamayı düşündü. Belki konuşarak onu bu işten vazgeçirebilirdi.

Eğer onun annesiyse, onunla kişisel temas kurmalıydı. Ve gerçekten onun annesiyse, Ross da babası oluyordu. Ve şu anda Ross oraya gelmek üzereydi.

Deke dolanmaktan vazgeçti ve yere oturarak, sırtını buzdolabma dayadı.

«Çok büyük bir ev,» dedi.

Deke ona birini hatırlatıyordu ama kimi? Gözleri aynı kendi gözleri gibiydi. Aman Tanrım! Tabii. Deke ona kendini hatırlatıyordu. Bu garip ve iğrenç yaratık ona kendini hatırlatıyordu.

«Çok büyük bir evin olduğunu söyledim,» diye tekrarladı Deke.

«Evet, öyle,» dedi Sadie.

«Joey burayı beğenirdi.»

«Joey kim?»

«Nişanlım.»

Sadie mümkün olduğu kadar tabii ve samimi davranmaya çalıştı. «Şimdi nerede? Onu arayıp buraya çağıralım mı?»

Deke kalktı. «O erkeklerle yatar. Orospunun işi budur. O da senin gibi. Herkese bacaklarını açar.» Deke ne söylediğinin farkında değilmiş gibi konuşuyordu. Sanki kulakları duymuyordu.

Sadie konuyu değiştirmeye çalıştı. Ağzı öylesine kurumuştu ki, zorlukla konuşuyordu. «Senin adın ne?»

Deke yine dolaşmaya başlamıştı. «Önemli değil.»

«Önemli. Joey sana ne diyor?»

«Joey?» Deke durdu. Şaşırmış görünüyordu. «Sen Joey'i nereden tanıyorsun?»

«İstersen beni çöz de, Joey hakkında konuşalım.»

«Joey.»

«O oropsu karı öldü.»

«Üzüldüm.»

Deke yürümeye devam etti. Düşündüğü belli oluyordu.

Sadie mutfak kapısının üzerindeki panik düğmesine baktı ve oraya erişebilmek için bir yol aradı.

«Çok büyük bir ev,» dedi Deke üçüncü kez. «Evi dolaşmak istiyorum?»

«Evet, neden dolaşmıyorsun?» dedi Sadie heyecanla.

Deke mutfaktan çıkarken, Sadie'nin sözlerini duymuyordu.

Sadie sandalyeyi tüm gücüyle kapıya doğru çekmeye çalıştı. Bu kolay bir iş değildi. Deke onu elektrik teliyle bağlamıştı ve tel el ve ayak bileklerini kesiyordu. Ama yine de kapıya ulaşmaya çalıştı.

T3

Leon Rosemont, cumartesi sabahı Las Vegas'tan ayrıldı. Bir şeyler olacağını hissediyor, Deke Andrews'un yakınlarda bir yerde olduğunu biliyordu.

Ferdie, beyaz Jaguarını sürat kısıtlamasının üstüne çıkarak kullanıyordu. Seneye bir Mercedes alacaktı. Bundan emindi. Ve iki yıl sonra bir Jaguar.

Ferdie'nin amaçları vardı. Ve bu amaçlarına ulaşmak

için çalışıyordu. Ama bu arada, bu hızlı İngiliz arabası da hoşuna gidiyordu. Kendince böyle bir spor arabayı hak etmişti. Ayrıca genç erkek arkadaşı da bu arabaya bayılıyordu.

Rocky'nin Rod Stewart kasetlerinden birini teybe sürdü ve çocuğun aptalca davranışını düşündü. Ne tatsız bir çocuktu! Durmadan suratını asıp, şikâyet ediyordu. Ama bütün gençler böyleydiler. Hepsi çocuk gibi davranmaya bayılıyorlardı.

«Ben de seninle gelmek istiyorum,» diye tutturmuştu Rocky. «Ünlü Sadie La Salle ile tanışmak istiyorum.»

«Başka bir zaman,» diye cevaplamıştı. Ferdie, kesin bir tonla.

Başka zaman. Başka bir yüzyıl. İşle eğlenceyi birbirine karıştırmamak gerekti. Pek klişeleşmiş bir sözdü ama doğruydu.

Rocky, artık-beni-sevmiyorsun numaralarına yatarak, «Ben gidiyorum,» demişti.

Ve Ferdie de her şeyi bir kenara itip, çocuğu yatıştırmaya çalışmıştı. Sonuçta yatıştırmıştı da. Birlikte yatağa yuvarlanmış ve geç kalmak pahasma heyecanlı anlar yaşamışlardı.

Ferdie telaşla siyah Porsche saatine baktı. Sadie'nin Noel armağanıydı bu.

Saat on bir olmak üzereydi. Ferdie onun henüz evden çıkmamış olması için dua etti.

Rolls-Royce, Canon Yolu'yla, Sunset Bulvarı'nm köşesinde durdu. Ross'un tüm uğraşmalarına rağmen çalışmıyordu. Öfkeden çıldırmak üzereydi. Sonunda, akünün tümüyle boşaldığını hissedince, arabadan indi ve bir tekme savurdu. Beverly Hills Oteli'nin önündeki otobüs durağında beklemekte olan bir grup Meksikalı hizmetçi ve çocuk tezahürat yapmaya başladılar. Ross onlara eğilerek selam verdi ve caddeyi koşarak geçip, otele girdi.

Arabanın anahtarlarını kapıcıya uzatarak, «Araba çalışmıyor,» dedi. «Bir Rols Royce'un da böyle sorunlar çıka-

racağını düşünmemiştim. Araba Canon'un köşesinde.»

«Siz merak etmeyin, ben hallederim, Bay Conti. Polo Salonu'na mı gidiyorsunuz?»

Sadie ile karşılaşmadan önce bir fincan kahve ile sigara içmek fikri çekici görünüyordu. «Kafeteryada olacağım,» dedi. «Önemli bir şey olacağını sanmıyorum. Galiba motor boğuldu.»

«Merak etmeyin, Bay Conti. Hazır olunca size haber verdiririm.»

Ross otele girdi.

Deke odadan odaya gezerken, gördüğü lüks karşısında hiç etkilenmedi. Pahalı tablolara ve antika eşyalara boş gözlerle baktı. Bunlar onun için hiçbir şey ifade etmiyordu.

Sadie'ni'n yatak odasında, yatağın önünde durdu ve fermuarını indirdi. Sonra gözlerini kapadı, Joey'i düşündü ve yapması gerekeni yaptı.

Köşede büyük bir Panasonic televizyon duruyordu. Ekrana bıçağını sapladı ve metodik bir şekilde parçalara ayırdı.

Joey buraya bayılacaktı. Onu en kısa zamanda getirtecekti.

Sadie mutfakta pek ileri gidememişti. Bileklerindeki te! kesmeye başlamıştı ve bağırmamak için kendini zor tutuyordu. Gözlerini kapamak ve bu dehşet verici kâbustan bir an önce kurtulmak istiyordu.

Ross neredeydi? Evindeki yabancının oğulları olması ne garip bir rastlantıydı. Aşk **çocuğu.** Her yanını öfke kapladı. Ne aşk çocuğuydu ama! Ross'un ilgisizliğinin ve onu terkedişinin tatsız bir.anısı.

Bebek gerektiği gibi neden ölmemişti sanki?

Sadie ani bir hareket yaptı ve sandalye, mutfak masasının kenarına çarparak Sadie ile birlikte yere devrildi.

Sadie acıyla bağırdı ve alt dudağını ısırarak Deke'in duymamış olması için dua etti.

Şimdi kapana sıkışmıştı işte. Artık kımıldayamazdı bile. Ağzma safralar geliyordu. Tüm hayatı boyunca kendini

böylesi yalnız hissettiğini ve korktuğunu hatırlamıyordu.

Deke evi gezmeye devam etti. Banyodaki tüm makyaj, parfüm ve şampuan şişelerini lavaboya döktü. Joey'in böyle suni malzemelere ihtiyacı yoktu.

Gözlüklerini çıkardı ve makyaj masasının üzerindeki üçlü aynada kendine baktı. Aynadaki görüntü onu şaşkına çevirmişti. Aynaya biraz daha eğildi ve dazlak kafasını ovaladı. Önce yavaş ve giderek daha hızlı ovalamaya başladı.

Organının yine kalktığını hissetti, ama buna aldırmadı. Kendine dokunmadı, dokunamazdı. Beklemesi gerekiyordu.

«Joey,» dedi. Sonra çılgınca haykırmaya başladı. «Joey! Neredesin, orospu karı? Nerede saklanıyorsan, dışarı çık! Seni öldüreceğim, rezil karı!»

Bronz bir heykel bulup aynaya fırlattı.

Ayna bin parçaya bölünerek düştü.

Ferdie, Sadie'nin evinin önüne gelmişti. Bu kadın evine ne zaman bir güvenlik kapısı koyduracaktı acaba? Bu sokakta güvenlik kapısı olmayan tek ev Sadie'ninkiydi.

Kendi kendine mırıldandı Yeterli parası olduğunda, kendini hemen bir kafese kapatacaktı. Los Angeles manyaklar ve sapıklarla doluydu. Dikkatli olmak gerekti.

Arabadan indi ve ön kapının zilini çaldı. Bu arada, Sadie'nin henüz çıkmamış olması için dua ediyordu.

Sandalye ile birlikte yerde yatmakta olan Sadie zil sesini duyunca, içini bir ferahlık kapladı. Ross gelmişti. Hiç değilse artık yalnız değildi.

Deke de yukardan zili duymuş ve düşünceleri' yine gerçeğe dönmüştü.

Nerede olduğunu hatırladı.

Onu kaybetmek istemiyordu. Hele onu bulmak için bunca uğraştıktan sonra.

Oynamakta olduğu siyah göz kalemini bıraktı ve hemen aşağıya inip mutfağa gitti. Bir an için Sadie'nin kaç-

tığını sanıp, içi öfkeyle doldu. Sonra onu gördü. Yerde, bağlı ve çaresiz.

«Bunu kim yaptı sana?» diye sordu.

Sadie ona dehşetle baktı. Bir maske takmış gibi, gözlerinin çevresini simsiyah boyamıştı. Alnının ortasına da **Orospular ölür** yazmıştı.

«Çöz beni,» dedi Sadie. «Kim gelmiş, bir bakayım. Onları hemen gönderebilirim. Çabuk ol.»

Deke söylenileni yapmak üzere eğildi. Sadie nefesini tuttu. Kurtulabilecekti. Ross onu kurtaracaktı. Allahtan çabuk gelmişti. Eğer hemen arabaya binip kapıları kitler ve oradan uzaklaşırsa...

Kapının zili yine çaldığında, Deke bileğinin birini çözmüştü. Zil sesini duyunca yapmakta olduğu işi bıraktı ve başını iki yana salladı.

«Çabuk ol,» diye ısrar etti Sadie.

Deke'in yüzünü öfke kapladı. «Sen beni aptal sanıyorsun galiba!»

«Hayır... hayır. Ben...»

«Bana gülersen, seni öldürürüm.»

«Sana gülmüyorum.»

Deke onun yüzüne bir tokat patlatarak, başının hızla geriye gitmesine neden oldu. **«Sakın bana güleyim deme, orospu.»**

Sadie ağzının içine dolan kanın tadmı aldı. «Hayır,» diye fısıldadı. «Bunu asla yapmam.»

«Burada kal ve sesini çıkarma,» diye emretti Deke.

Sadie sessizce başını salladı.

Ferdie, Deke'i gördüğünde içgüdüsel olarak geri çekildi. «Sen kimsin?» diye sordu şaşkınlık içinde.

Deke daha cevap vermeye fırsat bulamadan, Sadie haykırmaya başladı.

Ferdie'nin tepkisi ne yazık ki çok yavaş oldu. Hiçbir şey yapamadı.

Deke ise ani bir hareketle öne atıldı. Bıçağını şaşkm adamm kalbine saplayıverdi. Deke onu kapıdan içeri sürük-

leyip, holün zeminine bırakırken, Ferdie'nin gözleri acı ve şaşkınlıkla dışarı fırladı. Kafası holün mermerine çarpmadan ölmüştü.

Deke bir tekme atarak kapıyı kapadı ve mutfağa döndü.

Sadie onu gördüğünde, haykırışı inlemeye dönüştü. Deke'in üstü başı kan içindeydi.

«Lütfen,» diye yalvardı. «Lütfen bana bir şey yapma.»

«Çok gürültü yaptın,» dedi Deke hafif bir sesle. «Bunu yapmaman gerekirdi.»

Sadie çılgın gibi bağırmaya başladı. «Ross'a ne yaptın? Ona ne yaptın?»

«Tanrı verir, Tanrı alır. Anne. Benim Düzen Sağlayıcı olduğumu kabul etmelisin. Şerefli bir insanım ben.»

Sadie'nin sesi daha da yükseldi. «Onu öldürdün, değil mi? Seni piç!»

«Ben bir piç miyim... Anne?»

«Eğer ben senin annensem,» diye haykırdı Sadie, «Şu anda kendi babanı öldürdün.» Sadie'nin dudaklarında acı bir gülümseme belirdi. «Bu işe ne diyorsun... seni... seni geri zekâlı herif?»

Deke ona doğru yürürken, kendini kaybetmiş gibiydi. Öfkeli kara gözleri çılgın gibi bakıyordu.

«Selam Ross.» Montana kafeteryadaki tabureye oturdu.

Ross sabah gazetesinde, Gina ve kendisi hakkında çıkan yazıyı okuyordu. Başını kaldırıp Montana'yı görünce gazeteyi bıraktı. «Nasılsın?»

Montana omuzlarmı silkti. «Fena değilim galiba.»

«Neil için çok üzüldüm. Cenazede seninle konuşmak fırsatını bulamadım.»

«Teşekkür ederim.» Montana onun koluna hafifçe dokundu. «Ben de filmin iptal edilişine üzüldüm.»

«Evet. Ne büyük bir şanssızlık. Harika bir tip yaratmıştın. Ve ben de bu rolü canlandırarak, büyük bir olay yaratacaktım.»

«Bundan eminim.»

Ross omuzlarını kaldırdı. «Ama öte yandan, yapımcı

Oliver olduğu sürece kimbilir film ne hale gelecekti.»

Montana başını salladı.

«Şimdi ne yapacaksın?» diye sordu Montana.

«Pazartesi günü New York'a dönüyorum.» Montana hafif bir iç geçirdi. «Sanırım buranm güneşini özleyeceğim, ama ben aslında bir şehir insanıyım. Buraya son bir veda kahvaltısı etmeye geldim.» Montana çevresine bakmdı ve güldü. «Hayatımın en güzel sohbetlerinden bazılarını burada gerçekleştirdim.»

Ross da güldü.

«Peki, ya sen?» diye sordu Montana. «Sen ne yapmayı düşünüyorsun?»

Ross o ünlü mavi gözleriyle acı acı gülümsedi. «Aşk Gemisi ile ölüm arasında bir şeyler.»

«Anlayamadım.»

«Bu bir aktör şakasıdır.»

«Evet.» Montana kendine iki bardak çikolatalı süt ile elmalı çörek ısmarladı.»

«Güzel bir kahvaltı,» dedi Ross imrenerek.

«Oldum olası garip şeyler yerim,» dedi Montana.

Herhalde sevişirken de garip şeyler yapıyordur, diye düşündü Ross ve sonra böyle şeyler düşündüğü için kendine kızdı. Bir kadınla birlikte oturup da seks düşünmemek mümkün değil miydi?

Hayır.

Elaine garip şeyler yapmıyordu. Ama belki de kendisi karşılık vermediği için. Ross, Elaine ile yeni şeyler deneyebileceğini düşündü. Birlikte. Henüz geç değildi.

«Karımla barıştım,» dedi Ross.

«Çok sevindim,» diye cevapladı Montana. «Seni Gina' mn erkek arkadaşlarından biri olarak görmek hoşuma gitmiyordu.»

O sırada bir garson gelip arabanın tamir edildiğini haber verdi. Ross çocuğa bahşiş verdi ve oturup bir kahve daha içebileceğini düşündü. Montana ile konuşmak zevkliydi. Ayrıca, Sadie biraz bekleyebilirdi. Çağırdığı anda koşmak zorunda değildi. O hâlâ bir yıldızdı, öyle değil mi?

Beyninin içinden gelen sesler ona doğruyu yaptığını söylüyorlardı. Ama Deke emin değildi. Büyük evin içinde odadan odaya dolaşırken, her yerini şüphe kaplamıştı. Sıkıntıyla dolanıyor, kendi kendine mırıldanıyordu. Sanki tüm mantık, zaman ve akıl kavramları geçici olarak ertelenmişti. O bir hedefe erişmek istemişti ve erişmişti. Peki, şimdi ne olacaktı?

Başının içi ağrıyordu. Burası ona göre bir yer değildi, kendini uyumsuz hissediyordu. Şakakları zonkluyor, ölümün darbesi çevresinde dolanıyordu.

Joey neredeydi?

Tabii ki orospuluk yapmakta. **Orospu... Orospu... Orospu...**

Joey onu çirkin buluyordu. Joey onun bir hiç olduğunu düşünüyordu.

Joey artık onu istemiyordu.

Deke öfkeyle haykırdı ve Sadie'nin çalışma odasının kapısına bir tekme atarak içeri girdi.

Birden sesi kesilmişti. Şaşkınlıkla bakıyordu. Kımıldayamıyordu.

Bu gördüğünü bir de Joey görebilseydi. Evet, evet, keşke görebilseydi.

Deke yavaşça ilerledi ve duvara asılmış büyük afişin önüne geldi.

Bu kendisiydi.

Resim kendisine aitti.

74

Buddy'nin annesi ona garip garip- baktı. «Senin öldüğünü sanıyordum,» dedi. «Arkadaşın Tony ile birlikte.»

Buddy bir kahkaha attı. İlk kez olarak olayları annesinin açısmdan görmeye başlamıştı. Annesi ona ne yapmış

olursa olsun, kendisinin onu çok üzmüş olduğu kesindi. «Henüz ölmedim,» dedi gülümseyerek.

Kadın başını salladı.

Buddy toy bir delikanlı gibi ne yapacağını bilemiyor, ayağmı yere vurup duruyordu. «İçeri girebilir miyim?» diye sordu.

«Hayır,» dedi annesi.

«Bak,» dedi Buddy. «Seninle barış yapmaya geldim. İkimiz de yapmamamız gereken şeyleri yaptık, ama ne demişler, kan sudan koyudur. Öyle değil mi?»

Kadın telaşla çevresine bakındı ve komuşlarından birinin çiçeklerine su verdiğini, diğerinin ise postacıyla konuştuğunu görerek rahatladı. «Sanırım, içeri gelsen iyi olacak,» dedi kadın isteksizce. «Ama Brian'm önünde hiçbir şey söylemeyeceksin. Anlıyor musun?»

Buddy annesinin arkasından eve girdi ve derin bir nefes aldı. Evin içi yine eskisi gibi kokuyordu. Sarmısak, parfüm ve temiz çamaşır kokusu. İçini özlem duygusu kapladı. Eğer annesi bağışlarsa, o da bağışlayıp unutmaya hazırdı. Hatta bir gün buraya Angel'i bile getirebilirdi.

Kadın onu konuklar için ayrılmış olan özel oturma odasına getirdi. «Otur.»

Siyah piyanonun üzerinde gümüş çerçeveler içinde bir sürü eski resimler vardı. Büyükanne ve büyükbabanın İtalya'da çekilmiş sararmış bir resmi. Güzel kızları beyaz bir elbise giymiş, saçları beline kadar örülmüş. Bir düğün resmi, ama resimdeki adam kendi babası değil. Sonra, Brian'm küçüklük resmi. Kendine ait hiçbir resim yoktu burada. Bir zamanlar annesi için hayat kaynağı olan Buddy'nin hiçbir resmi yoktu.

Kadın onun resimlere baktığını gördü ve «Yine evlendim,» dedi.

Buddy şaşırmıştı. Ama neden şaşırıyordu ki? Annesi de kendi hayatını yaşayacaktı. «Hey... buna çok sevindim.» Ama sesi hiç de gerçekçi değildi. «Demek bir erkek kardeşim var; yani yarım kardeş. Bu... şey... harika bir şey.»

«Hayır,» dedi annesi, soğuk bir tonla. «Brian'm seninle

hiçbir ilgisi yok.»

Buddy bir aileye, bir geçmişe ihtiyaç duyuyordu. «Bana kızgın olduğunu biliyorum. Seni aramam gerekirdi,'ama durumu kendime göre halletmek zorundaydım. Aramızda olanlarm normal olmadığını kabul etmek zorundasm.» Buddy bir an duraladı, sonra devam etti. «Hey, bu suçun bir bölümünü de senin yüklenmen gerekiyor.»

Kadının gözleri donuktu. «Ne suçu?»

Buddy'nin sesi yükseldi. «Bana bunu yapma. Ne olduğunu biliyorsun.»

«Yerinde olsam bu konuyu fazla düşünmezdim.»

«Bak, zaten on yıldır bu konuyu düşünüyordum. Artık unutmak istiyorum.»

«Annenle cinsel ıilşkide bulunman. Böyle mi sanıyorsun?»

Kendisinin duymak istemediği bu sözcükleri, annesinin bu kadar kolay söyleyebilmesi Buddy'yi şoke etmişti. Artık yetmişti. Buradan çekip gitmek istiyordu. İçinden ağlamak geliyordu. Yıllardır duymadığı bir duyguydu bu. «Böyle mi sanıyorsun da ne demek oluyor?»

«Sen benim oğlum değilsin, Buddy. Sen daha dört günlükken seni evlat edinmiştik.»

Buddy duyduklarma inanamıyordu.

«Bu yasal bir evlat edinme değildi,» diye devam etti kadın, sakin bir sesle. «Seni para karşılığında satın aldık, çünkü bir oğlumuz olsun istiyorduk. Ve doktor bana asla çocuğum olmayacağını söylemişti.» Kadın duraladı. «Ama yıllar sonra Brian'ı doğurdum. Demek doktorlar yanılmışlar.»

Buddy, ne diyeceğini ne yapacağını bilemiyordu. Beyninin içi çeşitli duygularla doluydu. Ama bir bakıma da rahatlamıştı. Geçirdiği büyük şoka rağmen, içinde büyük bir ferahlık hissediyordu. Nihayet «Ben kimim?» diye sorabildi.

«Bu bana söylenmedi,» dedi kadın soğuk bir sesle. Sonra ekledi. «Senin için herhangi bir sorumluluk duymuyorum, Buddy. On yıl önce beni terketmeyi seçtin. İstersen hiç dönmemiş olduğunu varsayalım.»

Elaine duş yaptı ve sonra kuaföre telefon edip randevu aldı. Eve bir çeki-düzen vermek istiyordu, ama temizlik yapnfakta pek başarılı olduğu söylenemezdi. Bu yüzden Lina'ya telefon etti ve geri dönmesini rica etti.

«Başka bir iş buldum, senyora,» dedi Lina sert bir sesle.

«Ama sana ihtiyacım var, Lina,» diye üsteledi Elaine, sanki aralarında özel bir bağ varmış gibi. «Bay Conti geri döndü ve burada olmazsan ne kadar üzüleceğini biliyorsun.»

«Belki size bir başkasını bulabilirim.»

«Başkası olmaz Lina. Bay Conti seni ister. Pazartesi günü burada ol. Lütfen onu üzme.»

Elaine telefonu birden kapadı ve kendine bir fincan kahve hazırladı. Kahvenin içine bir miktar içki eklemeyi düşündüyse de, yeni durumunu düşünerek bundan vazgeçti. Ross geri dönmüştü. Birtakım huylarını değiştirmesi gerekecekti.

Bibi'ye telefon etti. «Bil bakalım, ne oldu?» diye sordu. Haftalardır konuşmamış olduklarını unutmuş gibiydi.

«Ne oldu hayatım?» dedi Bibi öfkelendiğini saklamaya çalışarak.

«Ross ile ben barıştık. Bunu ilk senin bilmeni istedim.»

«Nasıl barıştınız?» Bibi'nin sesi şaşkın çıkmıştı. «Dün akşam Gina ile beraberdi. Üzgünüm tatlım, ama galiba yanılıyorsun.»

«Bibi,» dedi Elaine sert bir tonda. «Ben aptal değilim. Ross dün gece Gina ile beraber olmuş olabilir, ama bu sabah bana döndü. Kalmak üzere.»

«Emin misin, tatlım?»

«Tabii ki eminim.»

Bibi'nin sesi biraz yumuşadı. İlginç dedikodulara bayılırdı. «Peki, Gina'ya ne oldu?»

«İstersen pazartesi günü öğle yemeğinde buluşalım. Her şeyi anlatırım.»

«Pazartesi günü işim var, ama sanırım erteleyebilirim. Evet, tatlım. Senin için erteleyeceğim.»

«Harika. Saat birde Jimmy'nin yerinde buluşuruz.»

«Jimmy'nin yeri çok tatsız. Yeni bir yer buldum. Bir

Çin lokantası. Sekreterim seni pazartesi sabahı arayıp lokantanın adresini bildirir.»

«Mükemmel.» Elaine ahizeyi yerine koydu ve gülümsedi. Bibi ile öğle yemeği yiyecekti. Eski hareketli yaşamına dönmek için iyi bir başlangıçtı bu.

Angel hizmetçinin evden ayrılmasını bekledi ve sonra harekete geçti. Lisolü, deterjanı ve tüm temizlik aletlerini çıkardı. Uzun saçlarını arkada topladı ve Buddy'nin evini gerektiği gibi temizlemeye koyuldu. Köşe bucak bir temizlik olacaktı bu. Buddy eve geldiğinde, her şeyin mükemmel olmasını istiyordu. Ve öyle olacaktı.

Kendi kendine mırıldanarak, işe banyodan başladı.

Leon Rosemont San Diego'daki eve geldiğinde, Buddy gitmek üzereydi. Gerçi Leon doğru yerde, doğru zamanda olduğunun pek farkında değildi, ama bazen zamanlama mükemmel oluyordu. Eğer beş dakika geç kalsaydı Buddy'i kaçırmış olacaktı.

Evin önüneki merdivenlerde karşılaştılar.

«Affedersin,» dedi Leon, «sen Buddy Hudson mısın?»

Buddy kimseyle konuşacak durumda değildi. Ayrıca adamın polis olduğu çok belliydi. Lanet olsun! Demek dosyayı çıkarmışlardı. Ve şimdi de yeni bir soruşturma yapmak istiyorlardı. «Evet. Ama dinle, bu sabah bir yanlışlık yaptım. Kafam biraz bulanıktı da.»

, Leon ona garip garip baktı. «Ne?»

«Dün akşam çok içmişim,» diye ekledi Buddy. «Dosyayı yerine koyabilirsiniz. Ne söylediğimin bile farkında değilim.»

Leon yüzünü buruşturdu. «Ne söyledin ki?»

«Hey, sen polis misin?»

Leon düşünceli bir tavırla kimliğini çıkardı. Buddy kimliğe bir göz attı. Şu anda yapmak istediği tek şey, bir an önce Angel'a dönüp, yaşamına biraz sevgi katmaktı.

«İçeri girip konuşabilir miyiz?» diye sordu Leon.

Buddy evi işaret etti. «Oraya girmekten mi söz ediyorsun? Alay ediyor olmalısın. Beni kovmaktan beter etti.»

«Konuşmamız gerek. Ve söyleyeceklerimi annenin de duymasını istiyorum.»

«O benim annem değil.»

«İşte benim de konuşmak istediğim şeylerden biri bu.»

Ve kan içinde kalmış giysilerini çıkardı ve çamaşır makinesine attı.

Ve alnındaki yazıyı ve gözlerinin çevresindeki siyah halkaları temizledi.

Ve çıplak olarak kendi afişinin önünde eğildi ve sertliğine dokundu.

Ve zevkten inleyerek, doruğa erişti.

Ve kendi afişinin üzerine **Buddy Hudson** itim? yazısının neden yazılmış olduğunu merak etti.

«Gitmem gerek,» dedi Ross.

«Konuşma fırsatı bulabildiğimiz için sevindim,» dedi Montana. «Kim bilir... eğer Sokak İnsanları'nm haklarını geri alabilirsem... bütçeyi yükseltirsem...»

«Beni düşüneceksin, öyle değil mi?»

«Doğal olarak.»

Ross tabureden kalktı ve Montana'nm yanağına bir öpücük kondurdu. «Sen gerçek bir hanımefendisin.»

Montana acı acı gülümsedi. «Neil de böyle derdi.»

Ne olduğu belliydi. Sahtekârm biri kendi yüzünü, kendi görüntüsünü ve kendi bakışlarını kullanıp onun yerine geçmeye çalışmıştı.

Her yerini öfke kapladı.

Bıiddy Hudson kim?

Sadie'nin masasına gitti ve deri kaplı adres defterini aldı.

Buddy Hudson kim?

Özenle daktilo edilmiş sayfaları çevirerek H harfini aradı.

Buddy Hudson kim?

Değişik kentler altında değişik adlar vardı. Deke parmağını Los Angeles yazılı sayfanın üzerine getirdi.

Buddy Hudson kim?

Defteri hemen kapadı.

Onu nerede bulacağını biliyordu.

«Önemli bir şey değilmiş, Bay Conti. Dediğiniz gibi motor boğulmuş.»

Ross arabasına bindi ve kapıcının avucuna bir yirmi dolarlık sıkıştırdı. Orta yaşlı bir turist kadın onu tanıdı ve kocasma gösterdi. İkisi birlikte ona baktılar.

Ross arabayı çalıştırdı ve otelin önünden ayrıldı. Tanınmak, bunca yıl sonra bile hoşuna gidiyordu. Dikiz aynasına baktığında, Karen Lancester ile İngiliz rock yıldızı arkadaşının Karen'in parlak kırmızı Ferrari'si ile gelmekte olduğunu gördü. Karen'dan kurtulmuş olduğu için şanslı olduğunu düşündü. Ve tabii Gina Germaine'den kurtulduğu için de şanslıydı. Hanım arkadaş seçiminde pek ihtiyatlı davrandığı söylenemezdi, ama jöne de bir süre için eğlenmiş, keyfine bakmıştı.

Sadie'nin ondan ne istediğini merak ediyordu. Ona karşı kaba davrandığı için özür mü dileyecekti acaba? Yoksa onu yatağa çekip, yine aşağılamaya mı çalışacaktı?

Ross bunları düşünmek istemiyordu. Sadie'den istediği tek şey, iş konusundaki hizmetleriydi ve eğer Sadie'nin kafasında başka düşünceler varsa, bunları unutması gerekecekti.

Giysileri hâlâ nemliydi, ama idare ederdi.

Dışarıda, anahtarları üstünde olan beyaz bir Jaguar vardı.

Deke siyah gözlüklerini taktı ve direksiyonun arkasına yerleşti.

Oh, anne.

Oh, Joey.

Beni bir görebilseydin.

Kontağı çevirdi ve motorun saldırmaya hazırlanan bir kaplan gibi kükremesini bekledi. Dört hoparlörden bangır bangır müzik çalmaya başladı. Rod Stewart. Çok uygun bir hırlamaydı bu.

Uzun ve dönemeçli yoldan aşağı inip, ana caddeye çıktığında arabayı durdurdu. Kendi arabası bir çukurun yanında, çalılıklarla kısmen gizlenmiş bir şekilde bekliyordu. Arabadan inip kendi arabasına gitti, kapıyı açtı ve içinden çantasını aldı. Sonra yine Jaguar'a döndü. Los Angeles kentinin haritasını çıkardı ve nereye gideceğinden kesinlikle emin olana kadar inceledi.

Jaguar'm gücü tam istediği gibiydi. Angelo Yolu'na çılgın gibi sürat yaparak girdi.

«Wolfie, uyanmış miydin?»

«Senin için her zaman uyanığım, Bibi. Gerçi cumartesi sabahı için biraz erken bir saat, ama önemi yok.»

«Hayatım, saat neredeyse on iki. Ne yapıyordun?»

«Yataktayım. Adam nerede?»

«Oh, Adam. Öyle sıkıcı bir adam ki. Bir gün onu terkedeceğim.»

«Hep bunu söyleyip duruyorsun.»

«Ne olmuş yani? Bir gün bu işi yapacağım.»

Ama yapamayacağmı ikisi de biliyordu. Bibi'ye ve o inanılmaz çenesine başka kim katlanabilirdi?

«Tatlım, biliyor musun ne oldu?»

«Söyle bakalım. Beni meraktan kurtar.»

«Ross Conti, Gina'yı bırakıp Elaine'e dönmüş.»

«Nereden biliyorsun?»

«Bu kentte her şeyi ilk önce ben öğrenirim.»

Ross kötü bir sürücü değildi. Ama dikkati dağınıktı ve çok hızlı gidiyordu. Üstelik de yolun ortasından gidiyordu. Tepeye doğru kıvrılarak çıkan ve tepeye yaklaştıkça daha da daralan Angelo Yolu'na çılgın gibi girdi.

Sadie'nin evi tepeye yakın bir yerdeydi. Bu yolda karşılaşan sürücüler, yolun tehlikeli olduğunu bilirler, hızlarını azaltırlar ve ayaklarmı frenin üzerinden ayırmazlardı.

Bu tehlikeli yola adeta yarışırcasına giren Ross, böyle yapmadı.

Hızla aşağıya inmekte olan Deke'in de ondan farkı yoktu. Birbirlerini gördüklerinde ise çok geçti.

75

Buddy Los Angeles'a dönerken beyni düşüncelerle doluydu. Kısa bir süre içinde o kadar çok şey olmuştu ki. San Diego'ya bir tek amaçla gitmişti. Annesini bulmak ve onunla barışmak için.

Onu bulmuştu. Ama öte yandan gerçeği de bulmuştu. Bu gerçek zaten yeteri kadar perişan ediciydi. Fakat daha sonra olanlar öylesine garipti ki, hâlâ bunun şokunu yaşıyordu.

Leon Rosemont. Bir polis. Ama oraya gelişinin nedeni, sandığı gibi Wolfie Schweicker değildi.

İkisi birlikte eve dönmüşler ve annesi (hayır, annesi değil, Estelle - onu bundan böyle Estelle olarak düşünmeliydi) ancak Leon kimliğini gösterip Nita Carrolle adım söyledikten sonra onları içeri almıştı.

Buddy hayatını bir kez daha değiştiren sözcükleri hatırladı. «... **Erkek kardeş... İkiz... Bir Katil... Yine saldıracak... Şu anda annesini arıyor... Kendisine Düzen Koruyucu diyor.»**

Ne garip bir kader oyunuydu bu. Annesini arıyor. Olacak şey değildi. Adeta komikti.

Buddy sorular sormuştu. «Gerçek annem kim? Şimdi nerede? Hâlâ yaşıyor mu?»

Dedektif Leon Rosemont boş bakışlarla başını sallamış ve üst köşesinde bir tarih olan sarı bir kâğıt parçası çıkarmıştı. Sayfa iki bölüme ayrılmıştı. Bir tarafından Bay ve Bayan Willis Andrews adları ve Barstow'daki adresi yazılıydı. Diğer tarafta da Estelle ve Richard Hudson ile San Diego'daki adresleri vardı. Bunların altına, iki tarafa da kırmızı kalemle bir not düşülmüştü. **İkiz erkek çocuklar.** Her aileye bir tane. Ve yine her iki tarafa, ödedikleri ücretler yazılmıştı. Anlaşılan Barstow ailesi pazarlık yapmıştı, çünkü onlar bin beş yüz dolar verirken, Hudson ailesi iki bin dolar ödemişti.

Sayfanın en aşağısına da şöyle bir not karalanmıştı. «Sayfa 60'a bakınız.»

«Sayfa altmış koparılmıştı,» diye açıkladı Leon. «Yani bu konuda bilgi' alabileceğimiz tek kişi sizdiniz Bayan Hudson. Size telefon ettim, ama cevap alamayınca bu işin bir uçağa atlayıp buraya gelmemi gerektirecek kadar önemli olduğuna karar verdim.» Leon duraladı. «Gerçek anne kim?»

«Bilmiyorum,» dedi Estelle soğuk bir sesle. «Bu konu beni hiç ilgilendirmedi. Her şeyi icabına bakılmıştı. Hatta üzerinde bizim adımız yazılı bir doğum belgesi bile verilmişti.»

Buddy gaza biraz daha bastı. Tüm bunları Angel'a nasıl açıklayacaktı?

«Hey, biliyor musunuz? Benim garip bir kardeşim var. Yani ikizim. Çevrede dolanıp insanları öldüren bir ikiz.

Angel o kocaman gözlerini daha da irileştirerek bakacak, yine hap almaya başladığını sanacaktı. Lanet olsun! Yanlış zamanda, yanlış yerde olmak işte buna derlerdi. Leon Rosemont kapıda belirdiğinde orada olmasaydı, onu asla bulamayacaklardı. Ve bir yerlerde insanları öldüren manyak

bir ikizinin olduğunu da öğrenemeyecekti.

Ama hayır, onu yine bulurlardı, çünkü adını değiştirmemişti ve bunu neden yapmadığını birden anladı. O bulunmak istiyordu. Annesinin onu bulmasını, onu aramasını istiyordu.

Ama annesi bunu yapmamıştı.

Şimdi nedenini anlıyordu.

Dedektif Rosemont, Los Angeles'a bir muhafızla dönmesini önermişti. Ama Buddy bunu reddedip, durumunu açıklamıştı. «Benim bu hikâyeyle hiçbir ilgim yok. Olmasını da istemiyorum. Bu Deke denilen tipin beni bulması olanaksız.»

«Şuna bak,» dedi Rosemont ve ona bir resim uzattı.

Uzun saçlı, garip bakışlı bir tip.

Ama kendi hatlarını taşıyan bir tip.

Belki biraz değişik, fakat inanılmayacak şekilde aynı. Demek dedektif onu bu resimden tanımıştı.

Bu durum onu endişelendirmişti. Resmi hemen geri Verip şöyle demişti. «Bana hiç benzemiyor. Şimdi Los Angeles'a dönmem gerekiyor.»

Sonra dedektife isteksizce adresini vermiş, gerektiğinde aramak üzere dedektifin numarasını almış ve hemen yola çıkmıştı.

Elveda San Diego.

Karayolundan hızla gidiyor, Angel'a ve yeni bir başlangıca doğru koşuyordu.

Bir yerlerde bir annesi vardı.

Ama bu önemli değildi. Artık hürdü.

Havaalanına gitmek üzere bir taksiye binen Leon çok keyifsizdi. Hudson ailesinin bu olayı çözecek anahtar olduğunu sanmıştı. Ama Richard Hudson ölmüştü ve Estelle Hudson hiçbir şey bilmiyor ve ilgilenmiyordu. Ne tür bir kadmdı bu? Bir evlat ediniyor ve bebeğin gerçek annesinin kim olduğunu merak bile etmiyordu. Ama çok da garip değildi, çünkü bu kadın bebeği parayla satın almıştı. Leon

iğrenerek başını salladı.

Sorular, sorular.

Ama cevaplar neredeydi?

Deke'in gerçek annesinin kimliğini mutlaka öğrenmesi gerekiyordu. Çünkü Deke'in gideceği yer orasıydı. Tabü kadın hâlâ yaşıyorsa. İçinden bir ses kadının yaşadığını söylüyordu.

Havaalanına vardığında hemen bir telefon kulübesine girip Philadelphia'dan Lacoste'u aradı. «Vegas'a dönüyorum,» dedi. «Burada bir şey yok.»

«Bekle!» diye bağırdı Lacoste. «Şimdi Los Angeles'tan haber aldım. Galiba onu bulmuşlar. Bir sonraki uçağa atla ve oraya git.»

76

Çarpışma hiç beklenmedik bir şekilde gerçekleşti. Beyaz bir araba, gözlerini dikmiş bakan bir yüz. Frene basıp, arabanın direksiyonunu sağa çevirmekten başka bir şey yapılamayacak kadar çok geçti.

İki araba birbirine girdi. Ezilen karoser, kırılan camlar ve ürkütücü bir gürültü.

Sonra Jaguar'm içinde hâlâ çalışmakta olan teypten gelen Rod Steward'ın sesi dışuıda sessizlik.

Barlarda ve kahvelerde — Passion (ihtiras)
Caddelerde ve sokaklarda — Passion
Sahtekârlar — Passion
Arayanlar — Passion

Angel evin temizliğini saat birde bitirdi. Sonra bütün odaları gezip, yapmış olduğu işi keyifle gözden geçirdi. Her şey olması gerektiği gibi pırıl pırıldı. Bir an bebeğin tekme-

lediğini hissetti ve duralayıp iki elini karnının üzerine koydu. Bu sihirli bir duyguydu. Bir erkek istiyordu. Buddy'nin minyatürü bir erkek. Bunu düşünmek bile onu heyecanlandırmıştı. Ona Buddy Junior adını vereceklerdi ve büyüdüğünde aynı babası gibi olacaktı. Eh, belki biraz değişik olabilirdi.

Angel hafifçe gülümsedi, banyoya girdi, üzerindekileri çıkardı ve duşun altına girdi.

Deke Andrews, enkaz haline gelen arabanın içinden sürünerek çıktı. Alnındaki hafif bir yarayla, başının sağındaki ağrının dışmda hiçbir şey yoktu. O beyaz arabayı almamalıydı. Çalmak günahtı. Ve işte bu yüzden cezalandırılmıştı.

Ama tabii ki Düzen Koruyucu cezalandırılmazdı.

Joey'in kahkahasını duyabiliyordu.

Orospuların orospusu, o boyalı ağzım kapat. Yoksa ben kapatacağım.

«Araba kullanmasını bildiğini sanıyordum, kovboy,» diyerek sırıttı Joey.

Deke ondan nefret ediyordu.

Passion (ihtiras)
Başkan bile ihtirasa gerek duyar
Tanıdığım herkes ihtirasa gerek duyar
Bazıları ihtiras için ölür ve öldürür

Harekete geçmesi gerektiğinin farkındaydı. Bu iki arabanın yanmdan hemen uzaklaşmalıydı. Bacağını sürüyerek, tepeden aşağıya inmeye başladı.

Bir kez olsun, diğer arabanın içine bakmadı.

Angel basit bir beyaz elbise ve beyaz sandaletlerini giydi, saçlarını tarayıp, kendi halinde kuruması için bıraktı. Koko saçlarını kesmek ya da yeni bir model vermek istemişti, ama Angel buna izin vermemişti. Buddy'nin onu bu saçlarıyla beğendiğini biliyordu.

Kulaklarının arkasına, kollarına ve göğüslerinin arasına koku sürdü. Estee Lauder'nin Youth Dew (Gençlik Baharı) kokusu. Koko'nun verdiği bir armağandı. «Bu koku, dükkâna gelen o yaşlı kokanalara değil, sana yakışır,» demişti.

Angel, Buddy ile Koko'yu tanıştırmak istiyordu. Onların düşman kalmasına göz yumamazdı. Sonra, Adrian'ı da tanıştırmalıydı. Belki küçük bir akşam yemeği verirdi. Herkesin rahatça oturabileceği, küçük bir yemek köşesi vardı. Sonra Buddy'nin en çok sevdiği yemekleri hazırlardı.

Bu düşüncelere öylesine dalmıştı ki, zili ilk çaldığmda duymadı. Ancak ikinci çalışında farketti ve Buddy'nin erken gelmiş olduğunu sanarak, heyecanla kapıya koştu.

«Çok iyisin,» dedi Josh Speed.

«Öyle olmam gerek. Bu işi on üç yaşmdan beri yapıyorum,» diye cevapladı Karen Lancester kasılarak.

«On üç, öyle mi?»

Beverly Hills Oteli'nin havuzunun kenarında güzel bir köşeye yerleştirilmiş özel bir kabinde sevişiyorlardı. Bu kabin Josh'un plak şirketi tarafından kiralanmıştı.

«Lanet olsun!» diye bağırdı Josh birden. «Bu kadar çabuk olmasını istememiştim. Sanki organımın üzerinden bir ekspres treni geçiyor!»

«Ne kadar şiirselsin,» dedi Karen.

Josh onun göğüslerini sıktı. «Daha henüz bir şey duymadın, tatlım. Daha sonra sana yeni şarkılarımdan birini çalacağım. îşte o zaman göğe yükseleceksin.»

Karen yerde yuvarlanarak, mayosunu buldu. «İyi bir fikre benziyor.»

Josh bir Ross Conti değildi ama idare ederdi.

«Geç kalmam,» demişti Ferdie.

«Geç kalmam... Geç kalmam,» diye alay etti Rocky. Ferdie gideli tam üç saat olmuştu ve Rocky sinir içinde odaları arşınlıyordu. Aklı fikri plajda yapacakları piknikte, gü-

neşte, sörfte ve yeni tanıdıklardaydı. Hollywood'a Ferdie'nin keyfinin yerine gelmesini beklemek için gelmemişti. Bu küçük prens belki birçok şey yapardı ama asla beklemezdi.

Eşyalarını toparladı, bir çantaya tıkıştırdı ve kapıya doğru yürüdü.

Angel bir an için bakakaldı. Gözleri şaşkınlıkla büyümüştü. «Buddy?» diye sorarak, geri geri yürüdü. Yüzünde tam bir şok ifadesi vardı. «Saçma ne oldu? Ve yüzün bembeyaz... Aman Tanrım! Buddy, sana ne oldu?»

Buddy **Hudson kim?** Bu kız onun kim olduğunu biliyordu demek. Bu ipek saçlı, melek yüzlü kız Buddy Hudson'ı tanıyordu.

Deke içeri girdi ve kapıyı kapadı.

İşte Joey karşısında duruyordu. Onu bulacağını başından beri biliyordu.

Ve hamileydi de. Kendi çocuğunu taşıyordu.

77

Buddy yol boyunca düşündü ve düşündükçe aklı daha çok karıştı. Sonunda radyoyu açtı ve hava raporları, rock müziği, reklamlar ve haberleri dinleyerek, düşüncelerinden uzaklaşmaya çalıştı.

Bugün hava çok sıcak ve çok güzel olacak. Sörf tahtalarını çıkarıp plaja gitmeye hazırlanın.

Evet. Buddy de böyle yapmak istiyordu.

Stevie Wonder'm «Ribbon in the Sky» parçası. Hot Chocolate'm «Chances» parçası ve Randy Crawford'un «Rio de Janeiro» parçası. Müzik onu biraz olsun yatıştırmıştı. Belki de bir ruh doktoruna gidip muayene olması gerekecekti.

Henüz bir sinema yıldızı olmadın, ufaklık. Öyle büyük hayalere kapılma.

Eğer Angei ile birlikte olmak da onu düzeltemezse, hiçbir şey düzeltemezdi. Düzelecekti. Artık kurtulmuştu.

Ama kendini son derece yalnız hissediyordu.

Yolda geçirdiği zamanın hiçbir anlamı yoktu. Arabalar sonsuz bir konveyör kayışı gibi, bilinmeyen yerlere gidiyorlardı. Siyah bir Porsche hız limitinin iki misline çıkarak yanından geçip gitti.

Pazartesi günü neler olacağını merak ediyordu. Sadie ona iyi haberler verecek miydi acaba?

Tabii ki verecekti. Olumlu düşünmeye çalış. Artık yıldız olması kaçınılmazdı. Yeteri kadar beklemişti. Ve afişleri tüm Amerika'ya asıldıktan sonra, yıldızlığı kesinleşmiş olacaktı.

Ferdie'nin sözünü tutup Sadie'ye Angel'dan söz etmiş olduğunu umuyordu. Artık yalan dolan yoktu. Yukarılara tırmanana kadar tüm hayatı gerçekler üzerine kurulmuş olacaktı.

Santa Monica Bulvarı, Rocky'nin zevkleri için fazla kalabalıktı. Ayrıca rekabet de çok güçlüydü. Bir saat boyunca oralarda dolandı durdu, ama hiçbir hareket yoktu. Sonra fark edilmek için özel çaba göstermekten de hiç mi' hiç hoşlanmıyordu. Ona göre bir oyun değildi bu. On yedi yaşında olmasına rağmen, on dörtlük saf ve meleksi bir görüntüye, otuz beşlik bir kafaya sahipti. Los Angeles'da geçirdiği altı hafta gibi çok kısa bir süre içinde çok fazla şey görmüş, bir sürü numara öğrenmişti. Ayrıca, Santa Monica Bulvarı da kentteki tek piyasa yeri değildi.

Gömleğini giydi, çantasını aldı ve Sunset Bulvarı'na doğru yürümeye başladı.

Gina Germaine, haftalık bir haber dergisinin bayan gazetecisi ile olan randevusu için Polo Salonu'na girdiğinde, yarım saat geç kalmıştı. Ama kendine sorulacak olursa, ga-

zeteci bu randevuyu bile koparabildiği için şanslı sayılmalıydı. Cumartesi gününü birazcık daha reklam için harcayabilecek kaç yıldız vardı? Pek fazla değildi. Ve işte bu yüzden kendisi yukarılara tırmanırken, diğerleri merdivenin orta yerinde takılıp kalmışlardı.

İçeri girdiğinde herkes, ona asalet unvanı olan biriymiş gibi davrandı. Ama bir yerde de asalet unvanı var sayılırdı - Hollywood türünden bir asalet unvanı.

Gina'nm hiç keyfi yoktu. Kendini terkedilmiş hissediyordu. Önce namussuzun teki olan Ross Conti onu terketmişti. Sonra da Sadie La Salle. Arkadaşı. Menajeri. Palm Springs'e gitmekten vazgeçip gününü onunla geçiremeyecek kadar bencil bir kadındı Sadie.

Gina onun için «sadakatsiz» sıfatını düşünürken, kadın gazeteci sorulara başladı, «...ben aslmda çok sıradan bir insanım. İstediğim tek şey, küçük bir ev, bir sürü çocuk ve de uygun bir erkek.»

«Ross Conti hakkmda ne düşünüyorsun?»

Gina birden buz kesildi. «Kim?»

John Speed hayal gücüne hiçbir şey bırakmayacak kadar küçük bir bikini mayo giymişti.

«Hmmmm...» dedi Karen. Kabinde oturmuş esrarlı sigara içiyorlardı. «Her şeyi göstermekten yanaşın galiba.»

«Malın varsa göstereceksin. Ben kadınları uzaktan bile çıldırtabilirim!» Josh bir kahkaha attı.

Karen gülümsedi. George, Pamela ve fosilleşmiş dostlarının Josh'tan hiç hoşlanmayacakları kesindi.

Elele tutuşup kabinden çıktılar. Sonra içgüdüsel olarak duraladılar. Turistlerin göz banyosu yapmak isteyeceklerini ikisi de biliyordu. Sonra Josh bağırdı. «İlk dalan korkaktır.» Ardından kollarını ve bacaklarını açarak, kendini havuza attı.

Karen hoşgörüyle gülümsedi. Eğlenmesini bilen biriyle birlikte olmak ne büyük ve hoş bir değişiklikti. Yavaş ve tahrik edici adımlarla havuzun derin kısmına yürüdü ve

gösterişli' bir biçimde atladı.

«Buraya gel, seksi kız,» diye bağırdı Josh, kemikli bacaklarını Karen'in beline sararak. «Gel de sana güzel bir şey göstereyim.»

«Burada olmaz, Josh?» dedi Karen gülerek.

«Neden olmasın?» diye sordu Josh. «Bu insanlar daha önce böyle bir şey görmediler mi sanıyorsun?»

Elaine, Beverly Hills Oteli'ne tam zamanmda geldi. Otelin içindeki güzellik salonunda saat ikide randevusu vardı. Üzerine açık mavi bir ipek bluz ve beyaz keten pantolon giymiş, gözüne gözlüklerini takmıştı.

«Bayan Conti,» diye seslendi, her zaman saçını yapan kız. «Harika görünüyorsunuz! Tatilde miydiniz yoksa?»

Elaine başmı salladı. «Öyle sayılabilir.»

«Hawaii mi?»

«Hayır.»

«Her neresi ise, size çok yaramış. Yanmak size çok yakışıyor.»

«Eğer saçıma bir çeki düzen verirsen, yanık tenim daha da belirgenleşecek.»

Oliver Easterne, Nate ve Al lokantasmdaki iş yemeğini bitirip bir başka iş yemeğine yetişmek üzere telaşla Beverly Hills Oteli'ne gitti.

Yirmi dört saat artık ona yetmiyordu. Ama Oliver kendine göre bir felsefe geliştirmişti. Muhtemel bir yatırımcıyı asla bekletmemek gerekti. Ölüm pahasına olsa bile.

Wolfie Schweicker'in sokaktan erkek toplamak gibi bir huyu yoktu. Ayrıca bunu yapmasına da gerek yoktu. Seksüel yönden fazla bir açlığı kalmamıştı. Sonra seçkin bir grup arkadaşıyla ayda bir düzenledikleri özel partiler her

türlü İhtiyacı yeteri kadar karşılıyordu. Sunset Bulvarı'nda bir direğe dayanmış olarak bekleyen Rocky'i gördüğünde, düşündüğü en son şey onu arabasına almaktı.

Ama gümüş rengi Mercedes'i onu kandırdı. Araba yavaşladı, sarışm çocuk arabaya yaslandı ve daha Wolfie ağzını açmadan, içeri girip oturdu.

Wolfie görülmüş olabilirim endişesiyle çevresine bakındı. Ama sokakta kimseler yoktu. Gaza basıp, süratle oradan uzaklaştı.

Bu çocuğu nasıl eve götürebilirim? diye düşündü. **Hizmetçiler** ne düşünürler? Kendi evinde böyle şeyler yapmazdı.

Ama başka seçeneği yoktu. Bir motele mi gitseydi? Ya da bir saunaya? Bu tür yerlere hiç gitmezdi.

Mercedes Sunset Bulvarı'ndan dönüp tepeye doğru çıkmaya başladığında çocuk, «Nereye gidiyoruz,» diye sordu.

«Evime,» diye cevapladı Wolfie.

Hizmetçilerin canı cehenneme, diye düşündü.

Haber hızla yayılıyordu. Hele kötü haber, daha da hızlı.

Beverly Hills Oteli dedikodu yaymak için mükemmel bir ortamdı. Belki Angelo Yolu'ndaki bir kaza o kadar önemli bir şey değildi. Ama işin içinde Ross Conti olunca, önem kazanmıştı.

«Çok ağır yaralı.»

«Hayatı boyunca sakat kalacak.»

«Ölmüş.»

Haber ağızdan ağıza dolaşırken, çeşitli boyutlar kazanıyordu. Gerçeği değiştirmek, istediğin yöne saptırmak ne kadar kolaydı.

Gina Germaine haberi, masasına asabi bir flamingo gibi tüneyen, kırmızı yüzlü bir gazeteciden aldı. Gazeteci ona Ross'un durumunun ciddi olduğunu söylemişti.

«Ne feci!» Gina gözleriyle bir aşağı bir yukarı bakarak, alt dudağmı titretti.

«İstersen görüşmeyi erteleyelim,» dedi kadm gazeteci.

Gina kendini çabuk toparladı. Bakışları düzeldi ve ha-

fifçe gülümsedi. «Hayır,» dedi cesur bir edayla. «Ross devam etmemi isterdi. Bundan eminim. O harika bir erkektir.» Kısa bir duraklama. «Evet, ne diyordum?»

Karen, haberi babasının yapımcı bir arkadaşından öğrendi. Adam, havuzdan çıkan Karen'i bir kenara çekip, Ross Conti'nin bir araba kazasında öldüğünü fısıldadı. «Bence George'u araşan iyi olur,» dedi üzgün bir sesle. «Ross ve George birbirlerine çok yakındılar.»

«**Evet, ama** Ross **ile ben daha da yakındık,** demek istedi Karen. Sonra titremeye başladı.

Oliver, Polo Salonu'ndaki fısıldaşmaları duydu. Ross Conti yoğun bakımdaydı. Fazla şansı olmadığı sanılıyordu, îyi **ki filmi iptal etmişim,** diye düşündü Oliver. Ama sonra aklma başka bir şey geldi. Belki de filmi iptal etmekle çok akıllıca davranmamıştı. Çünkü bu kaza Ross için büyük bir reklamdı ve bu reklamdan film de yararlanacaktı.

Haber kulaktan kulağa fısıldanırken, Montana hâlâ kafeteryadaydı. New York'tan tanıdığı bir gazeteci arkadaşına rastlamıştı. Birlikte oturup eski günlerden söz ediyorlardı. Onun duyduğu haber ise Ross'un ağır yaralı olduğuydu. «Zavallı Ross,» diye mırıldandı. «İnanamıyorum.»

Elaine'e hiçbir şey söylemedi. En azından ilk başında. Bir grup insan güzellik salonunun kapısında toplanmışlar, kötü haberi kimin vereceğine karar vermeye çalışıyorlardı. Sonunda bu işi berber üstlendi ve saçları bir sürü alüminyum kâğıda sarılı olarak kurtucunun altında oturmuş Vogue dergisi okuyan Elaine'e yaklaştı.

«Bayan Conti,» diye fısıldadı. «Angelo Yolu'nda çok kötü bir araba kazası olmuş.»

«Neden bana söylüyorsun?» diye sordu Elaine.

Ama neden söylediğini biliyordu. Kurtucuyu geri itip, titreyerek ayağa fırladı. Yüzünün bembeyaz olduğu, yanık teninin altından bile belli oluyordu. «Ross, değil mi?» diye bağırdı. «Oh, hayır! Ross!»

T8

Deke ona dokununca, Angel anladı. Deke soğuk ve terli elini onun yanağına götürdü. Angel korkuyla geri çekildi.

Bu adam Buddy değildi.

Bu adam Buddy'nin daha zayıfı ve daha çirkiniydi, ama Buddy değildi. Nasıl olmuştu da onun Buddy olduğunu sanmıştı?

«Sen kimsin?» diye fısıldadı.

«Buddy Hudson kim?» diye cevap verdi Deke.

«Ben... benim kocam,» dedi Angel. «Az... az sonra evde olur. Bu... bundan eminim.»

Deke'in kara gözleri daha da karardı. «Joey, o aptal oyunlarından vazgeç artık. Beni sinirlendiriyorsun.»

«Ben... ben Joey değilim. Benim adım Angel.»

«Bunu biliyorum. Bunu her zaman biliyordum.» Deke öne doğru uzanıp, yine onun yüzüne dokunmak istedi.

«Hayır!» diye haykırdı Angel, onun elini iterek.

Deke onun bileğini yakaladı. «Buraya gelebilmek için bir sürü insan öldürdüm. Bunu bir kez yaptım, bir daha da yapabilirim.»

Angel ellerini ağzma götürdü. «Lütfen. Ne istiyorsun?»

«Seni istiyorum, tabii ki. Seni her zaman istedim, Joey.»

«Ben Joey değilim,» diye bağırdı Angel. Ama Deke dinlemiyordu.

Buddy yolun yarısında, daha önce yanından geçmiş olan siyah Porsche'nin yol kenarında durduğunu gördü. Yanında da bir polis arabası vardı. İçgüdüsel olarak ayağını gazdan çekti. Polisle başını derde sokmaya hiç niyeti yoktu.

Saatine baktı. İki buçuk olmuştu. Bir buçuk saat sonra

evinde olacaktı. Ve saat beşte araba Angel'i alıp ona getirecekti. Şimdiden sabırsızlanıyordu. Konuşacaklar... ve sevişecekler... ve biraz daha konuşacaklar ve yine sevişeceklerdi.

Gaza biraz daha yüklendi. Polisler umurunda bile değildi.

Hostes gülümseyerek yanaştı ve «Bir içki ister misiniz, efendim?» diye sordu.

Leon çok kötü göründüğünün farkındaydı. Gözleri kanlı, sakalları uzamış, giysileri buruşmuştu. Sonra hafif ter kokuyordu. Eğer Millie onu bu halde görecek olsa, herhalde kriz geçirirdi.

Millie'yi düşününce acı acı gülümsedi. Kızdığı zaman gözü hiçbir şey görmüyordu.

«Bir içki, efendim?» diye tekrarladı hostes, sabırsızlanarak.

«Bir soda lütfen,» dedi Leon.

Millie'ni'n mektubuna cevap yazmamıştı ve yazmayı da düşünmüyordu. Ona birtakım şeyleri açıklamaya çalışmanın ne yararı vardı? Hiçbir zaman anlayamazdı. Her şey bittikten sonra eve dönecek, Millie de onu geri alacaktı. İşte bu kadar basitti.

Ve belki her şey yakmda bitecekti.

Sodası gelmeden uyudu ve uçak Los Angeles Havaalanı'na inerken uyandı.

Joey biraz değişmiş gibiydi, ama bu iyi olmuştu. Eski Joey'in icabına bakmıştı. O boya küpü yüzü, o utanmaz bedeni kesip biçmişti. Şimdi Joey mükemmel olmuştu. Altın bir Umut Meleği. Düzen Koruyucu için gerçek bir eş.

Ama zorluk çıkarmaya başlamıştı ve Deke buna izin veremezdi.

Ağlıyor, kaçmak için çabalıyordu. Deke onu, annesini

bağladığı gibi bağlamaya karar verdi. Bu işi hemen yaptı. Bağlanınca nasıl da sakinleşiyorlardı. Sessiz ve güzel.

Deke onu bağlı vaziyette yerde bıraktı ve evin diğer odalarını araştırdı. Yatak odasında kendi görüntüsü onu bekliyordu. Duvarm üzerindeydi işte. Bu onu hiç şaşırtmadı.

Buddy Hudson kim?

O mu Buddy Hudson'dı? Yoksa Buddy Hudson mı Deke Andrews'du?

Şaşkınlık ve öfke, içinde birikmekte olan sabırsızlıkla birleşti. Çizmesinin yanından bıçağını çıkardı ve onu sinirlendiren afişi kesip biçti. Bunu Joey yapmıştı.

Orospu her zaman orospuydu işte.

«Hâlâ orospuluk yapıyor musun?» diye sordu, Angel'in olduğu yere gelerek. «Yapıyor musun, Joey? Yapıyor musun?» Angel'in üzerine eğilirken, gözleri dehşet saçıyordu. Angel'in karnındaki şişliği göğsünde hissetti ve karnını yarıp, bebeği çıkarmayı düşündü. Eninde sonunda bunu yapması gerekecekti. Ama şimdi değil, daha sonra.»

«Ben hiçbir zaman orospuluk yapmadım,» diye fısıldadı Angel.

«Sen benim orospumdun,» diye cevapladı Deke. «Bana ancak bir orospunun yapabileceği şeyler yaptm.»

Deke onun göğüslerine dokundu. Angel ağlamaya başladı.

Neden ağlıyordu? Onu gördüğüne sevinmemiş miydi? Ona erişebilmek için neler yapmıştı.

Evlilik.

Birden kafasına dank etti.

Joey evlenmek istiyordu.

Bunu birçok kere konuşmuşlardı.

Annenle tanışmak istiyorum. Ne oldu, kovboy? Annenle tanışacak seviyede olmadığımı mı düşünüyorsun?

Deke onu bıraktı ve birden ayağa fırladı. «Pekâlâ,» dedi. «Sana katılıyorum. Uzun süredir birlikteyiz. Artık annemle tanışabilirsin, Joey.»

«Ben Joey değilim,» diye bağırdı Angel.

Deke ona aldırmadı ve yatak odasma geri döndü. Ora-

da bulduğu kaim bir kırmızı kalemi alıp, kesilmiş afişin üzerine bir mesaj yazdı. Sonra geri çekilip yaptığı işe baktı ve Angel'in yanma gitti.

Onun üzerine eğildi ve bıçağının ucuyla kızm karnına dokundu. «Şimdi seni çözeceğim,» dedi yavaş bir sesle. «Bana bir sorun çıkartmaya kalkma sakın. Eğer beni kızdırırsan, seni annemle tanıştırmam. Anlıyor musun, Joey?» Bıçağını yerine koydu ve ipleri gevşetmeye başladı.

Angel hıçkırarak ağlıyordu. «Oh, Lütfen Tanrım. Lütfen biri bana yardım etsin.»

«Ve Tanrı, Düzen Koruyucu'ya yardım edecek,» dedi Deke. «Düzen Koruyucu da benim.»

Elaine güzellik salonundan çıkıp otelin kapışma nasıl geldiğini bilmiyordu. Başmdaki alüminyum kâğıtlarla son derece komik görünüyordu.

Berber onun arkasından yetişti. «Bayan Conti,» dedi hafif bir sesle. «Araba kullanamazsınız. Kullanmamalısınız.»

T 9

Elaine ona aldırmadı ve bağırarak, arabasını istedi. Herkese rezil olması umurunda bile değildi. Şu anda onu ilgilendiren tek şey Ross'un yanma gitmekti.

«Ama onu nereye götürdüklerini bile bilmiyorsunuz,» dedi berber. «Lütfen biraz bekleyin. Polise telefon edelim. Bayan Conti', böyle gidemezsiniz. Sinirleriniz çok gergin.»

Bayan Conti istediğini yapardı. Ve yaptı.

Hayal kırıklığı. Öfke. Her türlü olumsuz duygu.

Leon öğle sıcağında, Rolls Royce ie Jaguar'm, daha doğrusu bunlardan geri kalanın çekilmesini izliyordu.

Sıkıntıyla içini çekti ve kaldırıma tükürdü. Her şeyin biteceğini ummuştu. Ama av henüz bitmemişti.

Bu av onu yıldırmaya başlamıştı artık. «Onu bulmuşlar,» mesajını aldığında bu işin bittiğini sanmıştı, ama buldukları şey Deke'in arabanın içinde bıraktığı çantasıyla, şoför ehliyetiydi. Gerçi çantanın içinde kayda değer bir şey yoktu, ama hiç yoktan iyiydi. Leon çantayı iyice araştırmıştı. Bulduğu tek şey, bir araba dergisinin içine özenle yerleştirilmiş gazete kupürleriydi. Philadelphia'daki cinayetlerle ilgili kupürlerdi bunlar.

Yemeden, içmeden, uyumadan kentten kente koşuşturmak onu yormuştu.

Ama devam edemeyecek kadar yorgun değildi. Avm ilginç bölümü şimdi başlıyordu.

Elaine, Hartfort Yolu'ndan sola döndüğü anda, onu nereye götürdüklerini bilmediğini farketti. Eve gidip, telefonla nerede olduğunu öğrenecekti.

Eve vardığında, kapının önünde bir polis arabasının durduğunu gördü.

Yüzünden kanının çekildiğini hissetti ve buz gibi oldu. Eğer Ross ölmüşse, buna dayanamazdı. Onu tam geri almışken kaybedemeyecek kadar çok seviyordu.

Ya sakat kalırsa Elaine?

Ölmesinden daha iyidir.

Ya bir daha asla çalışamazsa? Hesaba yazdırmalar, şık lokantalar ve partilere elveda dersin. Beverly Hills'e elveda dersin!

Bırak bunları şimdi, Etta. Ross'u seviyorum. Başka hiçbir şeyin önemi yok.

Elaine koşarak eve girdi.

Ross elinde büyük bir brandy bardağıyla, bara yaslanmış duruyordu. Alnının çevresinde küçük bir bandaj vardı ve sol kolu askıya alınmıştı. Yanında duran polis bir kâğıda not alıyordu.

«Ross!» diye bağırdı heyecanla.

«Hayatım!» Ross'un mavi gözleri mutlulukla parıldadı ve sonra gülmeye başladı. «Ne yapıyorsun böyle? Yoksa Yıldız Savaşları filminde mi oynamayı düşünüyorsun?»

Elaine, elini başındaki alüminyum kâğıtlara götürdü. Korkmuş görünüyordu.

«Sen ne biçim eşsin? Hollywood'u bir eş böyle mi olur?» diye takıldı Ross. «Eğer Bibi böyle dolaştığını görecek olsa, seni kulübe almaz!»

Elaine hafifçe sırıttı. «Doğrusunu söylemek gerekirse, umurumda bile değil, sevgili kocacığım.»

80

Sıcak. Sis. Ter. Yorgunluk. Adale krampları. Kötü bir gün. Buddy bugünü mümkün olduğu kadar çabuk unutmak istiyordu. Arabasını garajda kendisi için ayrılmış olan yere parketti, dışarı çıktı ve gerinip esnedi. Yorulmuştu. Fiziksel olarak. Duygusal olarak. Her yönden.

Saat tam dört on beşti. On saatten beri hayatmı düzeltmeye ya da daha rezil etmeye çalışmıştı. Hangisini yaptığına karar vermesi gerekiyordu. Ama hiç değilse, annesiyle ilgili kâbuslardan kurtulmuştu.

Garajın serinliği içinde bir an duraladı ve şanslı olduğunu düşündü. Ne geçmişi vardı, ne bir şey. Eh, daha önceki olayları düşününce, bu da kötü bir şey sayılmazdı herhalde.

Yolcu asansörü meşgul olduğu için, yük asansörüne binerek yukarı çıktı. Havadaki baştan çıkarıcı parfüm kokusu, çöp kokusundan sonra iyi gelmişti. Binaya iyi bakılmadığı söylenemezdi. Binada yirmi dört saat görev yapan bir kapıcı kalıyordu. Ama bazı hanım kiracılar bunu yeterli bulmuyorlardı. Bodrumdaki park yerine bir bekçi konulması için ondan da imza istenmişti. Buddy içini çekti. Bir bekçi de

oraya konsundu bakalım. Hiç değilse Angel park yerinde korunmuş olurdu.

Angel. Onu görmek için sabırsızlanıyordu. Belki de göndereceği arabayı iptal edip, onu almaya kendi gelirdi. Nasıl olsa erken dönmüştü.

Parfüm kokusu, dairenin kapışma kadar onu izledi ve kapıyı açtığmda kaybolmadı. Aklına ilk gelen şey, hizmetçinin parfüm sürmüş olabileceğiydi. Ama sonra garip bir içgüdüyle Angel'in orada olduğunu anladı ve kalbi, on üç yaşında bir delikanlı gibi hızla atmaya başladı.

«Angel?» diye seslendi. «Hey, bebeğim, neredesin?»

Yatak odasının kapısını açtı ve çok kötü bir şeyler olduğunu hemen anladı.

Angel zar zor nefes alıyordu. Arabanın arkası ağzma kadar dolu ve pisti. Camlar karartılmıştı ve içerisi dayanılmaz derecede sıcaktı.

Araba hızla ilerlerken, bir kenara yapıştı. Arada bir gelen sancılardan dolayı bebek için korkmaya başlamıştı.

Gözlerini sıkıca kapadı ve kendi kendine Bucldy'nin adını tekrarlayarak onu düşündü.

Buddy'nin afişi parçalanmıştı. Ama gözlerinin üzerinde bir kesik yoktu ve kaim uçlu bir kalemle şunlar yazılmıştı:

Yüz benim
Angel benim
Buddy Hudson kim?
Artık yaşamıyor
Düzen Koruyucu

Dedektif Leon Rosemont'un konuşmalarını dehşetle hatırladı -erkek kardeş... ikiz... katil... kendine Düzen Koruyucu diyor.

Ve Buddy kendi düşüncelerini de hatırladı. **Ne saçma - umurumda değil. Ayrıca bu işin benimle hiçbir ilgisi yok.**

Angel'in orada olduğunu anlaması için eve şöyle bir bakması yetmişti. Yatağın yanındaki komidinin üzerinde Angel'in alarm saati ve birlikte çekilmiş bir grup fotoğrafları duruyordu. Buddy hemen dolabı açtı. Angel'in giysileri kendininkilerin yanma özenle asılmıştı. Banyoda onun diş fırçası, tarağı ve makyaj malzemeleri vardı.

Angel'in oraya geldiği kesindi. Peki, şimdi neredeydi?

«Aman Tanrım!» diye bağırdı Buddy. «Hayır, hayır!»

Leon, Beverly Hills Polisi, Motorlu Taşıtlar Şubesi ve etkin bir bilgisayar sisteminin yardımlarıyla çalışmaya koyuldu. Jaguar marka araba, Ferdie Cartright adında birine aitti. Leon onu aramıştı, ama evi cevap vermiyordu. Komşulardan biri, onun sabah on bir civarmda arabasıyla yalnız olarak gittiğini gördüğünü bildirdi.

Leon kadınla konuştu. Tanıkları konuşturmak için özel bir yeteneği vardı. İnsanlar ona güveniyorlardı.

«Bay Cartright'm yanında bu adamı gördünüz mü?»

Leon, Deke'in iki resmini çıkarıp gösterdi. Biri onun lisede çekilmiş bir resmi, diğeri de ressam polisler tarafından yapılmış ve bugünkü görüntüsünü yorumlayan, hayali bir resimdi. Leon bu resmi yol boyunca bir sürü insana göstermişti. Kabak kafalı, kötü bakışlı ve hırpani giysili.

Kadın resimlere baktı ve hafifçe gözlerini kıstı. «Bay Cartright'm bir sürü erkek ziyaretçisi vardır.» Kadın bir devlet sırrı açıklıyormuş gibi, Leon'a yaklaştı. «Bunu benden duyduğunuzu kimseye söylemeyin, ama Bay Cartright eşcinseldir.»

Leon ciddi bir ifadeyle başmı salladı. «Tabii ki söylemem.»

«Peki ama Bay Cartright ne yapmış?»

«Arabası bir kazaya karışmış. Kendisini bulmaya çalışıyoruz.»

«Bir şeyi yok ya?»

Leon öfkeyle yutkundu. «İşte biz de bunu öğrenmeye çalışıyoruz. Lütfen. Şu fotoğraflara bir daha bakm.»

Kadın fotoğrafları bir daha inceelrken, yüzünü buruşturdu ve hayali resmi işaret ederek, «Şunun görünüşünü hiç beğenmedim,» dedi.

«Onu burada gördünüz mü?» diye sordu Leon ısrarla.

«Onu mu? Hayır. Görsem hatırlardım. Ama diğer resimde bir şey var.»

«Ne gibi?»

«Emin değilim... sanki ona hiç benzemiyor gibi.»

«Kime?»

«Bu sabah gelen adama. Çok yakışıklı biriydi.» Kadın güldü. «Belki size garip gelecek ama o adam, bu resimdekinin daha yaşlısı ve daha yakışıklısı gibiydi.»

Kadın, Deke'in lisede çekilmiş resmini yukarı kaldırdı.

Leon ürperdiğini hissetti.

Buddy!

«Ne giydiğini hatırlayabilir misiniz?»

«Siyah pantolon, beyaz gömlek ve şık bir spor ceket - o da siyah.» Kadın bir kahkaha attı. «Bütün gün pencereden dışarı bakan yaşlı ve dedikoducu bir kadın olduğumu düşünüyorsunuz belki, ama bu televizyon seyretmekten daha iyidir.»

«Öyle olduğuna eminim,» dedi Leon, konuşmayı bitirmeye çalışarak.

Leon kapıya doğru yürüdü. Kadm seslendi. «Eğer bu yakışıklı da eşcinselse, çok yazık!»

San Diego'daki dedektif, Buddy'e bazı telefon numaraları yazıp vermişti. Ama Buddy bu kâğıdı kullanmayacağından emin olarak, bir yere koymuştu. Çünkü o sırada aklm-.'ia başka şeyler vardı.

Telaşla ceplerini araştırdı. Kâğıt yoktu. Sonra birden hatırladı. Yolda gelirken, kâğıdı buruşturup arabanın içine atmıştı.

Evden hızla çıktı, asansöre bindi ve garaja indi. Arabanın içini altüst ettiyse de hiçbir şey bulamadı.

Torpido gözünü, koltukların kenarlarını iyice aradı, ama

kâğıt yoktu. Bir küfür savurarak yine yukarı çıktı.

Dairenin kapısı, bırakmış olduğu gibi açık duruyordu. Hızla içeri girdi ve birden duraladı. İçeride biri vardı.

Deke onu annesine tanıştırmaya götürüyordu. Bu çok hoş bir duyguydu. Daha öncekinden farkhydı.

Bu kez anlaşacaklardı. Birbirlerine gülümseyecekler ve konuşacaklardı. Onu tenkit edip, onunla alay etmeyeceklerdi. Onu takdir edecekler, beğeneceklerdi.

«Ve Tanrı ölüler için şarkı söyleyecek,» dedi yüksek sesle. «Çünkü ruh ancak öldükten sonra temizlenir ve kötülükler yok olur.»

Deke dikkatle düşündü.

Öldür.

Anneni öldür.

Joey'i öldür.

Kendini öldür.

Buddy Hudson kim?

Artık bunu umursamıyordu. Çözümü bulmuştu.

Ne yapacağını bilmek ona güven veriyordu.

Ve bundan sonra kimse onunla alay edemeyecekti.

81

Buddy daha ağzını bile açmaya fırsat bulamadan, «Fer«-die Carthright ile ne ilgin var?» diye sordu Leon.

«Hey!» diye bağırdı Buddy, onun kolunu yakalayarak, Leon'u evin içinde görmek onu şaşırtmamıştı bile. Yalnızca rahatlamıştı. «Angel, Deke'in elinde mi? O namussuz herif karımı mı kaçırdı?»

«Sen neden söz ediyorsun?» SPARTACUS

«Deke buradaydı!»

«Nereden biliyorsun?»

Buddy onu yatak odasına götürüp parçalanmış afişi ve üzerindeki yazıyı gösterdi.

«Bu yazı ne demek?» diye sordu Buddy. «Karımı kaçırdığını mı söylemek istiyor?»

«Angel kim?»

«Karım tabii ki. Ne yapacaksın?»

«Bildiğin her şeyi bana anlatsan iyi olacak.»

«Angel buraya beşte gelecekti. Ama nedense daha erken gelmiş ve şimdi de yok. Anlayamıyorum. Deke beni nasıl bulmuş olabilir? Bu konuyu bir tek sen büiyorsun.»

«Bu afişten başka nerede var?»

«Amerika'nın yarısında. Pazartesi günü tüm duvarlara asılacak.»

«Belki de anahtar budur.»

«Ne anahtarı? Angel nerede?» diye bağırdı Buddy.

«Karmı bulacağız,» dedi Leon, kendini her zamankinden daha emin hissederek. «Ama bazı şeyleri öğrenmem gerek. Ferdie Cartright kim?»

«Onun bu işle ne ilgisi var?»

«Beni dinle,» dedi Leon sert bir tonla. «Bu sabah erken saatlerde onu ziyaret etmişsin. Sonra arabası bir kazaya karışmış. Polis kaza yerine varana kadar da, ortalarda kimse kalmamış. Ama Deke Andrews'un çantası arabadaydı.» Leon duraladı. «Konuş Buddy. Bildiklerini anlat bana.»

«Ferdie, menajerim Sadie La Salle'in yanmda çalışır. Bu sabah ona uğradım ve Sadie'nin evine gidip benim için bir not bırakmasını söyledim.»

«Bunu yapmayı kabul etti mi?»

«Evet.»

«Ferdie'nin evinde başka kimse var mıydı?»

«Genç bir çocuk vardı.»

«Adı nedir?»

«Ben nereden bileyim?» diye patladı Buddy. «Bak, tüm bu sorular karımı bulmana yardımcı olacak mı?»

«İnşallah. Çünkü elimizde başka hiçbir şey yok.»

Deke son derece dikkatliydi. İnsanı hangi güçlerin tuzağa düşüreceği hiç belli olmuyordu. Hatta hava bile tehlikeliydi. Sıcaktı. Düşmanlar hep çevredeydi.

Bu kez arabasmı Sadie'nin ön kapısına parketti.

Çevrede dolaşıp, pencerelerden içeri baktı.

Öğleden sonra güneşi alçak bulutların ardında kaybolmak üzereydi. Keşke yağmur yağsa diye düşündü. Yağmuru özlemişti. Su olumlu bir güçtü. Sıcaklık cehenneme mahsustu.

Evin içinde telefonun çaldığını duyuyordu, ama kimse cevap vermedi.

Sağ elini dazlak kafası üzerinde gezdirdi. Sonra daha önce çalmış olduğu anahtarı cebinden çıkardı ve ön kapıyı açtı.

Annesine geri döneceğini biliyordu.

Sessizlik hüküm sürüyordu.

Olması gerektiği gibi.

Angel arabanm arkasına büzülmüş, boğazından yükssslen feryatları bastırmaya çalışıyordu. Sancı azalmıştı. Sıkı sıkıya kapadığı yumruklarını açtı ve derin bir nefes aldı. Arabanın içi neredeyse havasızdı. Her nefes alışında boğazına kaçan tozlarla boğulacak gibi oluyordu. Ter içinde kalmıştı ve bitkindi. Hiç değilse durmuşlardı. Belki de o manyak gitmişti.

Ya arabanın içinde kapalı kalırsa?

Geri geri süründü ve arabanm arka kapılarına vurmaya başladı. «Yardım edin... lütfen... lütfen... yardım edin bana.»

Ne kadar güzeldi. Altm bir Umut Meleği gibiydi. İlk tanıdığı Joey'den ne kadar farklıydı.

Deke onu arabadan indirirken, Angel ağlıyordu. Bu önemli değildi. Su... gözyaşı... aynı şey sayılırdı.

Deke onu sürükleyerek eve taşıdı. Onu hayatında hiçbir kadını arzulamadığı kadar çok arzuladığını biliyordu.

Çünkü, Joey artık onundu. Onun hayatını yönlendir-

miş, bedenindeki şeytanı kovmuş ve onu tümüyle temizlemişti.

«Joey, tatlı Joey,» diye mırıldandı onu merdivenlerden yukarı çıkarırken.

«Ben... ben Joey değilim,» diye haykırdı Angel.

Birden öfkelendi. Joey onu neden böyle sinirlendiriyordu?

Orospu.

Fahişe,

Sokak kadını.

Onu hırsla iterek, Sadie'nin yatak odasma soktu ve yatağın üzerine fırlattı. «Sakın bir daha bunu söyleme,» diye haykırdı. «Kim olduğunu, ne olduğunu asla inkâr etme.»

Onun üzerine eğildi. Sertleştiğini hissetti. Joey'e sertliğini vermek bir günah sayılmazdı. Onlar karı kocaydılar.

Bir an için nerede olduğunu hatırlayamadı. Sonra telefon yine çalmaya başladı ve onu öfkelendirdi. Deke yataktan fırladı, telefonun kordonunu yakaladı ve hızla çekip kopardı.

Annem nerede?

Bu solgun, sarışın ve güzel Joey'e bayılacak. Tam bir hanımefendi.

Ama aynı zamanda da bir orospu. Bunu unutmamak gerek.

Bütün kadınlar orospudur.

Düşünmekten vazgeçti.

Öldür.

Anneni öldür.

Joey'i öldür.

Kendini öldür.

Ama önce... iki kadının tanıştırılması gerekiyordu. Bunu onlara borçluydu.

Hemen yatağm üzerindeki çarşafı çekti ve ince parçalar halinde yırttı. Sonra Angel'i bu parçalarla yatağa sıkıca bağladı.

Bu adam deliydi. Angel bundan emindi. Siyah gözleriyle dünyaya çılgınca bakıyordu.

Kimdi? Ve Buddy'e neden bu kadar ürkütücü şekilde benziyordu?

Buddy yakışıklıydı.

Bu adam çirkindi, iğrençti. Bir canavardı.

Bebek artık tekmelemiyordu. Yalnızca hafif bir sancı hissediyordu.

Bebeğimi öldürdü, diye düşündü. Ve beni de öldürecek.

Tüyleri diken diken oldu. Buddy'i bir daha asla göremeyecekti.

«Anne, anne. Uyan. Bu çok önemli bir an.»

Deke'in yüzünü hayal meyal görüyordu. Gözleri nasıl da kendininkilere benziyordu. Ross'un gözleriyle ilgisi yoktu.

Zavallı Ross.

Sadie acı içinde kıvranarak konuşmaya çalıştı. Çenesi boşta gibiydi. Kırılan dişlerinin keskin uçları yanağına batıyordu. Gözleri bir çizgi gibi olmuştu. Ama hiç değilse bıçağı kullanmamıştı. Henüz. Acaba ne kadar baygın kalmıştı? Ona çok uzun bir süre gibi geliyordu. Neden hâlâ gitmemişti?

Belki de yalnızca birkaç dakika geçmişti. Yine kendinden geçtiğini hissetti ve dayanmaya çalıştı, ama acı dayanılacak gibi değildi.

Manyak onu çözüyordu. Belki de bırakacaktı. Belki.

Ve yine kendinden geçti.

«Anne!» dedi Deke. «Aptalca davranıyorsun.» Sonra avazı çıktığı kadar haykırdı. «Anne! Uyan!»

Uyanmayınca, Deke onu tekmeledi. Joey bekliyordu. Onu bekletmek doğru olmazdı.

Olaylar anlam kazanmaya başlamıştı.

Ferdie Cartright, Sadie La Salle'm yanında çalışıyordu.

Sadie La Salle, Buddy'nin menajeriydi.

Ferdie, Sadie'yi görmeye gitti.

Sadie Angelo Yolu'nda oturuyor.

Evinde Buddy'nin afişi var.

Ferdie birden ortadan yok oluyor.

Sadie sanıldığı gibi Palm Springs'e gitmemiş.

Evindeki telefon cevap vermiyor.

Telefon kesilmiş.

«Gidelim,» dedi Leon telaşla.

Annesini yukarıya taşımak pek kolay değildi.

Kadın ağırdı ama Deke dayandı. Ne de olsa bir söz vermişti. Joey'e verdiği sözü tutmalıydı.

Angel onun yaklaştığını duydu. «Lütfen beni bırak,» diye haykırdı. «Bebeğimi kaybedeceğim. Beni bırakmalısın.»

Deke odaya girdiğinde Angel donup kaldı ve umutsuzluğu daha da arttı. Deke kollarında bir kadın taşıyordu.

Avaz avaz haykırmaya başladı.

«Anne. Bu Joey. Joey, anneme merhaba desene.»

Joey'in söylenileni yapmaması ve bağırması çok yazıktı. Deke onun ağzını bağlamak zorunda kalmıştı ve Joey'in böyle davranması hiç doğru değildi.

Başı ağrıyordu. Philadelphia'yı hatırladı. Geçmişte ve uzakta. Çok uzakta.

Yatağm yanmdaki bir sandalyenin üzerinde oturan annesine baktı. Sonra elleri ve ağzı bağlı olarak yatan Joey'e göz attı.

Yaşamındaki iki kadın.

İki özel kadın.

Bu buluşmayı gerçekleştirmek ne kadar uzun sürmüştü. Ve ikisi de bunu takdir etmiyordu.

Ediyorlar mıydı?

Deke öfkeyle üzerindekileri çıkardı. Çizmelerini en sona bırakmıştı.

Bıçağmı aldı, sivri ucunu elledi ve ölüm maskesini andıran yüzünde bir gülümseme belirdi.

İçine arzu doluyordu. Damarlarında kaynıyor, beynine akıyordu. Başı ağrıyor, gözleri yanıyordu.

Joey bekliyordu. Bacakları açık.

Orospu.

Joey onu bekliyordu ve artık onunla asla alay edemeyecekti.

Angel.

Deke onun eteğini yukarı kaldırdı ve bıçağıyla külotunu kesti.

Orospu.

Yüzü çarpılmış, gözleri büyümüştü. Evet onu istediği kesindi. Altın Umut Meleği, Düzen Koruyucu ile birleşmek, tek vücut olmak istiyordu.

Deke hazırlandı ve bıçağı kaldırdı. Aynı anda bıçağı indirecekti.

Ve tek vücut olacaklardı.

Buddy onu arkadan yakaladı ve öyle bir abandı ki, ikisi de dengelerini yitirip yere yuvarlandılar. Birkaç dakika boğuştuktan sonra, Deke'in boğazından hayvansı bir ses çıktı ve bıçağmı Buddy'nin yüzüne doğru savurdu. Bıçak avucunu yarıp geçti ve kan fışkırmaya başladı.

Buddy hiç acı hissetmiyordu. Yalnızca öfkeliydi ve bu öfke ona güç verdi. Sağ eliyle Deke'in bileğini kavradı ve geri bükmeye başladı. Yavaş yavaş büküyor, bıçağı bırakması için zorluyordu.

Bir an gözleri birleşti. Siyah ve siyah. Farklı ama benzer. «**Buddy Hudson kim?**» diye bağırda Deke ve elindeki bıçak aşağıya kayıp kendi boğazını kesti.

Leon koşarak odaya girdiğinde her şey bitmişti.

SONSÖZ

Sadie La Salle'a yapılan saldırı, Ferdie Cartright'ın cinayeti ve daha sonra gelişen olaylar, bir şok dalgası gibi Hollywood'a yayılmıştı. Hele pazar sabahı erken saatte, Wolfie Schweicker'm kendi yaka odasında vurulmuş olarak bulunmasından sonra insanlar paniğe kapılmaya başladılar. Kentteki güvenlik yeni boyutlar kazandı. Bekçi köpeklerine, kişisel koruyuculara, kurşun geçirmez arabalara ve çiftelere karşı bir talep başladı. Bibi Sutton yatak odasını bir kaleye dönüştürerek, bu konuda çığır açmış oldu. Yatak odasının pencerelerine elektronik kontrollü çelik perdeler koydurdu. Odanın kapısını bir kasa kapısı gibi sağlamlaştırdı.

Sadie La Salle ile Angel Hudson hemen acil servise götürüldüler. Yetenekli doktorlar Angel'in düşük yapmasına engel oldular. Birkaç gün hastanede kalıp dinlendikten sonra eve çıkmasına izin verildi.

Sadie o kadar şanslı değildi. İki kaburgası çatlamış, elmacık kemiği zedelenmiş, burnu kırılmıştı ve her yeri çürük içindeydi. Ayrıca geçirmiş olduğu şoktan dolayı, olanlar hakkında hiçbir şey hatırlamıyordu.

Leon Rosemont onu sorguya çektiğinde, hiçbir şey öğrenemedi. Angel'in da söyleyecek fazla şeyi yoktu. İki kadın da, sanki sessizlik yemini etmiş gibi, hiçbir şey söylememişlerdi.

Leon'un bazı şüpheleri vardı, ama bunlar doğru çıksa bile şu anda hiç önemli değildi.

Deke Andrews ölmüştü. Ama esrar perdesi açılmamıştı.

Oliver Easterne hafta sonunda gelişen olayları, evinin değişik yerlerine yerleştirilmiş televizyonlardan izledi. Pazartesi günü erkenden dışarı fırladı. Aklına bir fikir gelmişti. Bir yazar bulup olanları senaryo haline getirtecekti.

Ne iyi bir film olurdu ama! Hele filmde başrol oynamak üzere Buddy Hudson ile anlaşabilirse, muhteşem bir olay olurdu!

Saat tam yediydi. Park yerindeki görevli, arabasını binanın önüne getirmek için hevesle bekliyordu. Oliver Easterne arabasını bodrumdaki park yerine bırakmak zorunda değildi.

Pırıl pırıl Bentley tam önünde durdu. Oliver hemen arabaya bindi ve köşedeki gazeteciye gidip sabah gazeteleriyle üç paket naneşekeri aldı. Bu işi her sabah yapardı.

Merdivenlerden koşarak çıktı. Bu da her sabah yaptığı işlerden biriydi. Zira bir jimnastik salonuna gitmek için zamanı yoktu. Koşarak merdiven çıkmak, kalp için mükemmel bir egzersizdi. Şnav çekmekten ya da ip atlamaktan çok daha iyiydi. Çatı katına geldiğinde, kalbi egzersiz yapmış gibi atıyordu.

Dış ofise neşeyle girdi. Herkesten üstün olduğunu gösterecekti. Zaten hayatın gayesi de bu değil miydi?

Sekreteri saat dokuzdan önce gelmezdi. Bu da onun işine geliyordu. Böylece duş almak ve New York görüşmelerini kesintisiz yapabilmek için zamanı oluyordu. Odasının kapısını açtı. Burası özel bir sığmak gibiydi. Üzeri deri kaplı masasmm arkasında oturup, pırıl pırıl deri koltukları, kıymetli halıları ve zevkli antika eşyaları seyretmek ona büyük bir keyif veriyordu.

Masasmm üzerinde hediye kâğıdma sarılmış bir paket duruyordu. Oliver hediye almaktan hoşlanırdı. Hemen kâğıdı yırtıp, kutuyu açtı ve şüpheli bir tavırla koklamaya başladı. Sonra dehşet dolu bir çığlık attı.

Geri geri yürüdü - perişan bir hali vardı.

Montana odaya girmek için tam bu anı seçmişti. «Günaydın, Oliver. Birkaç şey almak için gelmiştim.» Montana duraladı. «Aman Tanrım! Bu koku da nedir?» Oliver'a doğ-

ru yürüdü. Oliver bir heykel gibi kıpırdamadan duruyordu. Montana onun omuzunun üzerinden başmı uzattı ve hemen geri çekildi. «Oliver!» diye bağırdı. «Biri sana boğa dışkısı göndermiş. Aman Tanrım!» Montana kendini daha fazla tutamayıp, bir kahkaha attı. «Oh... Oliver! Bunu kim yapmış olabilir?»

Oliver güçlü bir erkek değildi. Birini dövmek istiyorsa, bu iş için bir adam kiralardı. Ama içindeki öfke öyle bir boyuta ulaşmıştı ki, kendini kontrol edemedi. Geri dönüp, Montana'ya saldırdı.

Bu bir hataydı.

Montana hemen geri çekilerek, onun yere düşmesine neden oldu.

Oliver acıyla bağırdı.

Montana odadan yavaşça çıktı. Oliver'in yüzündeki **o** dehşet ifadesini görmek büyük bir zevkti. **Ve** bu işi planlamak da kolay olmuştu. **Siz isteyin, biz yapalım** kuruluşunu arayıp, isteğini belirttiğinde, önce çok şaşırmışlarsa da, siparişi kabul edip, Oliver'a taze boğa dışkısı göndermişlerdi. Montana sırıttı. Nihayet ona göre bir hediye bulmuştu.

Öğle olmadan hikâye tüm Hollywood'da çalkalanıyordu.

Sadie La Salle'm gazetelerin baş sayfasma konu olmasından bir hafta sonra, Rats Sorenson'un dergisi kapışılmaya başladı.

Ross Conti birden ün kazanmıştı. Ama bu değişik türden bir ündü. Erol Flynn'den sonra en büyük organa sahip aktör unvanmı kazanmıştı. Tabii bu unvanı, derginin kapağında çıkan çırılçıplak resmine borçluydu. Karen Lancaster da aynı çıplaklık içinde ona eşlik ediyordu.

Yıllar önce Cosmopolitan dergisinin orta sayfası Burt Reynolds için ne yapmışsa, bu kapak resmi de Ross için aynı şeyi yapmıştı.

Ani bir süperstarlık. Yeniden.

Tüm ilgiyi üzerine çekmişti. Eski günlerde olduğu gibi.

Tabii yüzündeki tebessüm ve kalkık organı da bu işe yardımcı olmuştu. Bazı çevrelerden gelen öfkeli tepkiler, derginin toplantılmasına neden olmuştu, ama dergileri almak üzere gazetecilere başvuran kamyonlar, tüm sayıların tükendiğini öğreneceklerdi.

Ross Conti yok satıyordu.

Little S. Schortz bu fotoğrafı çekmiş olduğu için özel bir ödül almadı, ama oldukça yüklü bir çek elde etti.

Bunu kutlamak için bekârlarm gittiği Marina Del Rey barına gitti ve orada kızıl saçlı bir kızla tanıştı. Kız ona frengi verdi, arabasını çaldı ve ortadan kayboldu.

Elaine'in de ünü azımsanacak gibi değildi. O da yılın eşi seçildi. Hangi kadın kocasının yaptığı rezaletlere gülüp geçebilirdi?

Dergiler onunla ropörtaj yapabilmek için yarışıyorlardı. People dergisi iki' tam sayfayı ona ayırıp, kurnaz ve zeki bir kadın olduğunu yazmıştı. Çok sevdiği Merv onu televizyon programma çıkarıp, sadakatsizlik ve anlayışlı eşler konusunda bir ropörtaj yapmıştı. O da kendine göre bir unvan kazanmış sayılırdı. Conti ailesi kentin en ilginç çifti haline gelmişti. Bibi Sutton her gün onu arıyordu. Tüm açılışlara, partilere ve kentteki her türlü olaya davet ediliyorlardı.

Ve birlikte bundan zevk alıyorlardı. On yıl sonra birbirlerini bulmuşlardı işte ve önemli olan da buydu.

Leon Rosemont Philadelphia'ya döndü. Millie evde değildi. Onunla temasa geçmeden önce birkaç hafta bekledi. Millie erkek kardeşinin yanmda kalıyordu.

«Artık eve dön,» dedi Leon hiçbir şey olmamış gibi. «Her şey bitti.»

«Hiçbir zaman bitmeyecek, Leon,» diye cevapladı Millie. Sesi üzgündü. «Her zaman başka bir olay olacaktır. Bu başka bir kadm olmasmdan daha da kötü.»

Belki de Millie haklıydı. Leon onunla uğraşamayacak

kadar yorgundu. Belki de bir bekâr olarak doğmuştu. Zaman zaman Joey'i düşündü. Onun neşeli tavrını ve acı gülümseyişini.

Buddy Hudson hayatta istemiş olduğu her şeyi gerçekleştirdi. Angel ile Sadie'yi kahramanca kurtarmış olması ve Deke Andrews'la olan garip ilişkisinden dolayı bütün dünyada manşetlere çıkmıştı.

Sadie'nin hazırlamış olduğu afiş kampanyası tam bir sansasyon olmuştu.

Angel ona geri dönmüştü.

Herkes onu istiyordu. Ünlü manejerler en önemli yapımcılar, televizyon yöneticileri, dergiler ve ülkedeki her gazete.

Halkın ve geniş kitlelerin bu ilgisi bir yerde çok heyecan verirken öte yandan ürkütücüydü.

Buddy Angel'a baktı. Güzel hamile karısı eskisinden daha güzel ve daha sıcaktı. Ama eskisinden de daha güçlüydü. Buddy bunu memnuniyetle karşıladı.

«Sakın bir şey yapma» dedi Angel. «Sadie'yi bekle. Senin manejerin o.»

Angel'm sözünü dinledi. Saide hastaneden çıktığında intikam alırcasma çalışmaya başladı. Ve çalışmalarının büyük bit bölümünü Buddy üzerine yoğunlaştırdı. Sadie, Deke Andrews'dan, Ferdie Cartright'dan, ya da o dehşet verici cumartesi gününden asla söz etmedi ve kimsenin söz etmesine de izin vermedi.

Gina'nm şansı reklam açısından kötü gidiyordu. Bu şanssızlık, Ross Conti'nin kaza geçirdiği gün başlamıştı. O gün birlikte yemek yedikleri kadın gazeteci onu yerin dibine batırmıştı. Gina bir hafta süreyle surat astı.

Sonra Enquirer dergisi onun geçmişiyle ilgili bir yazı yayımladı. TV Guide Gina Germaine'in artık sonunun geldiğini belirtti. Ve bir sürü paçavra dergi de bu köü kampanyaya katıldılar.

Gina Paris'e kaçtı ve ciddiye alınmak endişesiyle göğüs-

lerini küçülttürdü. Sonra yaşlı bir Fransız yönetmene âşık oldu. Adam ona ciddi roller vereceğini söyledi ve dar bütçeli bir filmde oynattı. Film, aptal ve sarışın bir Amerikalı sinema yıldızının hayatını acı bir şekilde dile getiriyordu. Nihayet! Bir aktris olarak ciddiye alınmaya başlanmıştı. Hemen Oliver Easterne'a telgraf çekip, filmde oynamak üzere Amerika'ya dönmesinin olanaksız olduğunu bildirdi.

Oliver onu mahkemeye verdi.

Gina tek kelimelik bir cevap yazdı.

Saçma.

Karen Lancaster, rock yıldızıyla birlikte ülkeden ayrıldı. Babası onun davranışlarından ve kendini rezil etmesinden hoşlanıyordu. Josh Speed ise buna gülüp geçti.

Josh'un başarılı Avrupa turnesi sırasında onun yanından ayrılmayan Karen, Avrupa'nın bir numaralı kadını haline gelmişti. Bir süre için bu yeni edinilmiş unvan hoşuna gitti, ama sonra uçaklar, oteller, değişik stadyumlar ve sonsuz partiler canını sıkmaya başladı.

Beverly Hills'i özlüyordu. Giorgio'nun yerini, Lina Lee' nin dükkânını özlüyordu. Ma Maison ve Bistro'da yediği öğle yemeklerini özlüyordu. Dominicks' ve Morton'da yediği akşam yemeklerini özlüyordu.

Bibi'nin verdiği Oscar gecesi partilerini özlüyordu. Ve Sadie La Salle'm mutfağında verdiği, yıldız dolu akşam yemeklerini özlüyordu.

Josh'u film çevirmesi gerektiği ve bunu ayarlayabilecek uygun kişileri tanıyan kişinin kendisi olduğu konusunda ikna etmesi uzun sürmedi.

Josh bu fikre bayıldı. Ve Karen gibi bir kadınla birlikte olmanın yararlı olacağını hemen anladı. Karen birkaç hafta sonra hamile olduğunu anladığında, evlenmeye karar verdiler.

Karen'in gözleri parlıyordu. «Bizimki asrın düğünü olacak!» diye açıkladı. «Beverly Hills'e öyle bir gösteri suna-

cağız ki, hayatlarının sonuna kadar bundan söz edecekler.»

Beverly Hills kaynıyordu. Karen Lancaster ile Josh Speed'in düğünü öylesine önemli bir olaydı ki, düğüne davetli değilseniz, bu kenti terketmeniz daha hayırlı olurdu.

Yer : Disneyland.

Kıyafet: Ne olursa.

Sadie La Salle bej bir saten takımın uygun olacağını düşündü. Çok kilo vermişti ve bu ince vücuduyla istediği her şeyi giyebilirdi. Yüzünü dikkatle inceledi. Deke'in yapmış olduğu hasardan hiçbir iz kalmamıştı. Dış görünüşte hiçbir hasar yoktu, ama içindeki hasar...

Buddy'i düşündü. Yakışıklı ve canlı. Sonra Angel'i düşündü. Kız bir mücevher gibiydi. Tatlı, nazik ve samimi. Sadie kendi kendine gülümsedi. **Bir büyükanne olacağım,** diye düşündü. **Ama bunu benden başka bilen yok.** Ross bilmiş olsa herhalde kriz geçirirdi.

Ross Conti. Büyükbaba.

Ama Ross asla bilmeyecekti. Çünkü artık intikamını almıştı. Ve şimdi onu unutabilirdi. Aslmda, unutmuştu bile. Şi'mdi hayatında başka bir şey vardı.

Buddy hikâyesini Angel'a anlatmış, Angel da Sadie'ye aktarmıştı. İki kadın şimdi birbirlerine çok yakındılar. Hiç sözünü etmedikleri müşterek bir sırları vardı ve bu sır onları özel bir şekilde birbirine bağlıyordu.

Bir gün her şeyi Buddy'e anlatacağım, diye düşündü. Daha sonra... her şey düzeldiği zaman.

Montana düğünle ilgili yazıyı gazetede okudu. Los Angeles ile ilgili bir haber okumak ona Oliver Eastern'ı hatırlatmıştı. Ve Oliver'ı her düşünüşünde gülmekten kendini alamıyordu. Oliver'in pırıl pırıl ofisindeki o pazartesi sabahını hayatı boyunca unutmayacaktı. Neil bunu bilse, onunla gurur duyardı.

Los Angeles'ı garip bir şekilde özlüyordu. Orada çok gü-

zel günler geçirmişti. Ve şimdi ise Sokak İnsanları'nı yönetecekti. Oliver, Neil'in diğer projesine karşılık Sokak İnsanları haklarmdan vazgeçmeye zorlanmıştı. Neil'in diğer filminde başrol oynamak üzere Gina Germaine ile anlaşmıştı, ama Gina filmde oynamayacağını belirtince, Oliver eli boş kalmıştı. Elinde bir senaryo vardı, fakat yönetmen ve baş oyuncu yoktu.

Montana, Oliver için hiç üzülmedi.

Gerekli yerlere başvurup, Sokak İnsanları'nm çekimi için gereken parayı sağladı. Artık tüm kontrol onun elindeydi. Sonuna kadar.

Kendisiyle gurur duyuyordu.

Pamela London ile George Lancaster, Palm Beach'den uçakla geldiler.

«Bu yapışkan kentten nefret ediyorum,» dedi Pamela, havaalanında bekleyen basm mensuplarına.

«Haydi, gel buraya, geveze inek,» dedi George şakayla. Ve onu arabaya doğru iteledi. «Şişko poponu kaldır biraz.»

Şaka yollu birkaç hakarete de olsa, evlilikleri sürüyordu.

Bibi Sutton, Adam'a dört bin dolara malolan vizon biyeli brokar tuvaleti içinde, Noel ağacının tepesindeki periye benzemişti.

Wolfie'nin ölümü onu perişan etmişti. Zavallı Wolfie. Onun bitmek bilmeyen dedikodularını dinleyen, Adam'm gitmek istemediği yerlere onu götüren ve her zaman ama her zaman giysilerini seçen sevgili Wolfie. Onsuz yaşamak ne zordu.

Maralee Gray düğüne yeni âşığıyla birlikte geldi. Adam beyaz uzun giysiler ve sandaletler giyen yaşlı bir çılgındı. İsa'ya âşıktı ve ödül kazanmış bir aygır kadar güçlüydü.

Maralee kendinden geçmişti. Hayatta başka ne isteyebilirdi? Din ve seks.

Tabii bu yaşlı çılgının parası da. olsa iyi olurdu, ama bu o kadar önemli değildi. Nasıl olsa faturaları ödemeye alışıktı.

Elaine pembe giydi.

Ross beyaz giydi.

Ne çift!

Buddy Armani giydi. Tabii ki, Angel de hamile elbisesi giydi. Başka ne giyebilirdi?

Koko onun çevresinde dolanıp, saçının ve makyajının mükemmel olması için uğraşıyordu.

Buddy sırıttı. «Hey, Koko. Onu olduğundan daha güzel yapmana imkân yok.»

Koko buklelerini salladı. «Ben bu güzel gülü yalnızca süslüyorum,» dedi Angel'in yanağına bir öpücük kondurarak. «Mutlu ol, tatlım. Ve sakın unutma, her şeyi duymak istiyorum. Dönünce beni mutlaka aramalısın.»

Angel başını salladı ve gülümsedi. «Geldiğin için teşekkürler, Adrian'ı benim için öp.»

Aşağıda Sadie gümüş rengi bir limuzinin içinde bekliyordu. Angel'a sarıldı, Buddy'i yanağından öptü. Buddy her şeyin bu kadar mükemmel gidebilmesine hâlâ şaşıyordu. Sadie Angel'i kabul etmişti. Hem de hiç karşı çıkmadan. İki kadm çok iyi anlaşıyorlar, birbirlerini seviyorlardı.

Arabanın koltuğuna yaslandı ve bir an için gözlerini kapadı. Her şey düzelmiş, kötü anılar artık çok gerilerde kalmıştı. Hatta Wolfie bile cezasını bulmuştu. Artık kabus görmeyecekti.

Başarı. Angel. Kendini çok şanslı görüyordu. Yolun yarışma geldiklerinde, Angel kolunu tuttu. «Buddy,» diye fısıldadı. «Galiba vakit geldi...»

Buddy telaşlanmadı. Sakin olmaya çalıştı. Öne uzandı ve onları şoför bölümünden ayıran cama vurdu. Ne de olsa artık bir yıldız olmuştu. Ona göre davranması gerekiyordu.

«Bu arabayı derhal hastaneye götür!» diye bağırdı heyecanla.

Sadie ondan daha heyecanlıydı. Angel'a doğru uzanmış,

onun elini tutmuştu. «Merak etme, hayatım. Her şey yolunda gidecek. Oraya tam vaktinde yetişeceğiz.»

Angel öğleden sonra saat dörtte doğum yaptı. Doğum kolay olmadı. İlk bebek kordonluydu ve neredeyse ölüyordu.

Buddy doğum odasındaydı. Doktor ve hemşireler bebeği yaşatmaya çalışırlarken, kalbi çılgın gibi atıyor, korkuyordu. Angel bir çığlık daha attı ve ikinci bebek dünyaya geldi.

İkizler.

İki erkek.

Ve tam o sırada ilk doğan bebek sağlıklı bir çığlık attı. Yaşıyordu.

SONSPARTACUS

SPARTACUS